

Giới thiệu Sắc Khí Trần Đây

Thể Loại: Xuyên nhanh. Ngôn tình. Cổ đại. Hiện đại. H Văn. Ngọt. Sủng. Nữ phụ. Showbiz. 1v1

Nguồn Raw: Wattpad: Trinhshim2703

Edit: Đoàn Ca (@suchaclover)

Ở đời mọi người hay nói rằng làm nhiều việc tốt sẽ có được nhiều may mắn và hạnh phúc nhưng đâu ngờ rằng lại trái ngược hoàn toàn với Thẩm Quân. Hắn bị mất mạng cũng chỉ vì làm việc tốt. Thẩm Quân sau khi chết đi bị xuyên qua xuyên lại nhiều thế giới. Mục đích chính là biến nàng thành nữ phụ độc ác + chiếm đóng nam phụ.

Mục tiêu cuối cùng của nữ chủ Bạch bạch bạch

Bá đạo + Si tình + Mặt dày vô si + Lòng dạ hẹp hòi + Thích ăn dấm chua + Cuồng dâm công tử = Nam chủ

Các thế giới đều là 1v1 couple

--- ----

Nam thần học bá(Nữ lưu manh x Nam học bá)

Hồ ly tinh tổng tài (Minh tinh nổi tiếng x Tổng tài độc miệng)

Em vợ anh rể (Em vợ bác sĩ x Ty phú vô năng)

Nữ quyền (Nữ sinh x Học giả)

Quân nhân trọng sinh (Nữ tiến sĩ x Mặt lạnh quân nhân)

Quả phụ kết đôi cô nam(Tiểu chủ nữ x Cố chấp cuồng khác thế)

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nam thần học bá (Nữ lưu manh x nam học bá)

Cái lạnh truyền khắp cơ thể, thấm buốt vào tận xương, đây rốt cuộc là đâu, là thiên đường hay địa ngục?

Thẩm Quân sau khi mở mắt ra, nhìn 4 phía xung quanh chỉ toàn một màu trắng.

Từ trên mặt đất cố gắng đứng lên, Thẩm Quân suy nghĩ một chút, chẳng phải mình đang cứu một bé gái sắp bị xe đụng trúng sao? Khó khăn lắm mới làm việc tốt, ai ngờ lại hi sinh chính mình, sớm biết như thế, cô thà không làm.

"Hoan nghênh thi chủ nhập thế giới mau xuyên, ta là quản lý hệ thống 419 hào." Bốn phía im ắng đột nhiên xuất hiện một giọng nói hào hứng.

Về mặt Thẩm Quân đầy phòng bị nhìn xung quanh, chẳng lẽ cô thật sự chưa có chết? Chỉ là bị bọn buôn người bắt cóc tới đây để lấy nội tạng? Thẩm Quân đề phòng, mở miệng:

"Người là ai, đây rốt cuộc là nơi nào?"

"Thì chủ không cần lo lắng, tại hạ đây phúc hậu an khang, vô hại đáng yêu, ngoan ngoãn lương thiện, tại hạ là Đại Đại Hệ Thống Quân. Nơi này là hệ thống mau xuyên, người bây giờ là thành viên của hệ thống 419* hào. Lý do vì sao người xuất hiện ở đây, ta nghĩ người đã sớm biết được? Thi thể của người ở thế giới đã bị hòa tan rồi, người vì cứu người mà chết đi. Quả thật xứng đáng là con cháu Lôi Phong* Cho nên ta thương cảm quyết định cho người thêm một con đường sống."

"Làm gì có chuyện tốt trùng hợp như vậy?" Thẩm Quân cô tuyệt đối, nhất định không thể nào là con cháu Lôi Phong được. "Vậy người nói đi, làm sao mới cho ta cơ hội trùng sinh?"

"Đầu tiên, xét thấy người lấy việc nghĩa là trọng, Hệ Thống Quân quyết định cho người tham dự vào kế hoạch "Cứu vớt nữ phụ ác độc". Có một câu nói như vậy, đã đóng vai ác thì nói ít cũng chết, nói nhiều chết càng sớm. Đương nhiên là vì nam chính nữ chính trời sinh vận khi lớn, cộng với việc có bàn tay vàng hậu thuẫn, càng dễ dàng xử lý vai ác đáng thương. Vì sao không lập mưu tạo phản? Ta giao cho người nhiệm vụ xuyên qua từng thế giới, tiến lên công chiếm nam phụ đáng thương. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hệ thống giao ra liền được tính là thành công. Căn cứ thêm việc người chết vẫn còn là nữ. Bốn hệ thống ân huệ cho người 10000 điểm sức quyến rũ. Có thể dùng để bồi dưỡng thân thể, so với người thường có thể đẹp gấp mấy trăm lần."

Nghe Hệ Thống Quân nói dài nói dòng một hồi, Thẩm Quân không nhịn được giật giật khóe miệng. Mồ hôi trên trán không nhịn được cũng chảy, cố gắng bình tĩnh nói.

"Cho nên cuối cùng vẫn là dụ dỗ vai ác nam lên giường, thu nhập tình khí của bọn họ. Đúng không?"

"Đúng vậy, mọi người à. Khả năng lĩnh ngộ của mọi người thật tốt quá đó mà."

Hử? Vì mục đích chính là trùng sinh, Thẩm Quân đành cố gắng nhịn xuống lời chửi bới trong lòng. Mà quả thật cái hệ thống kia nói cũng không sai, cô vì ham công tiếc việc mà làm việc điên cuồng, cơ hội gặp gỡ con trai đều không có. Cho rằng về sau khi ổn định công việc rồi có thể tìm được đối tượng tương đối tốt hơn. Nên bình thường đều lời thôi lếch thếch, chính bản thân trở thành một bà cô già lồi thoi. Cho đến khi mọi người xung quanh bắt đầu kết hôn sinh con, cô mới nhận ra bản thân ngu xuẩn biết bao. Cô thực tế không tính là xấu xí, thậm chí có thể tự tin nói rằng cô cũng là đại mỹ nữ nha. Chẳng qua thường ngày hay đeo cái kính cận to, tóc cột cao, quần áo không màu đen thì màu xám không thì cũng là đồng phục công sở. So với những bông hoa yêu kiều, thì cô chỉ là cô đại ven đường. Vừa định thay đổi hình tượng một tí, thì đã bị xe đâm chết. Sống lại một lần, cô nhất định phải ăn diện sắc sỡ lóa mắt.

"Được, ta chấp nhận nhiệm vụ của người."

Tên Họ: Thẩm Quân

Tuổi: 25

Giá Trị Nhân Sắc: 70/100

Điểm Mỹ Lực: 8/100

Kỹ Năng: Vũ đạo cao cấp. Thư pháp cao cấp. Hội họa cao cấp. Võ thuật cao cấp. Thanh nhạc cao cấp. Kỹ thuật diễn sớ cấp. Khả năng nấu nướng cao cấp.

Tính Khí: 0/10000

Tích Phân: 0

Trước mặt Thẩm Quân xuất hiện một cái bảng công nghệ mới trong suốt, cô nhìn đến điểm sức quyền rũ liền tức đến muốn phun máu. Cô như vậy mà dám nói là không có giá trị hấp dẫn? Vì muốn trở thành người ưu tú, từ nhỏ đến lớn đều cố gắng học tập không ngừng. Nhưng cơ bản cô đầu óc thông minh, thành thích ở trường cũng nổi bật, sở trường cũng tốt. Bản thân rất thích ăn uống, nên đối với phạm vi này yêu cầu rất cao. Mang theo suy nghĩ với phân tích kỹ lưỡng, cô khẳng định bản thân có sức hút hơn hẳn cái bản phân tích của hệ thống.

Thế giới cô từng ở cùng với thế giới này cơ bản hoàn toàn khác nhau. Thẩm Quân cũng mang theo chút phấn khởi bắt đầu nhiệm vụ.

"Xem xong rồi, nhiệm vụ bắt đầu."

"Được, chào mừng Thẩm muội muội bước vào thế giới đầu tiên."

Không lâu sau, Thẩm Quân cảm nhận rõ ràng cơ thể trở nên hỗn độn, đầu óc quay cuồng, thân thể bỗng nhiên nhẹ tênh, hốt hoảng mất đi ý thức cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một: Nam thần học bá (2)

Trong một con hẻm nhỏ tại thành phố A, bốn cô gái đang phi phèo điều thuốc, nhìn hết sức thô tục.

"Đại tỷ, chúng ta hôm nay đi nơi nào chơi đây?" Một cô gái mặc áo thun mùa hè, cánh tay còn kẹp điều thuốc, khuôn mặt lạnh nhạt hỏi cô gái đứng cách đó không xa.

Thẩm Quân vừa tiến vào thế giới này, được mọi người xưng hô là đại tỷ. Cô liền hiểu rõ thân phận bây giờ của mình không phải là nữ mọt sách như trong truyện, mà là một nữ lưu manh có tiếng ở thành phố A. Mà nhiệm vụ hệ thống giao cho cô lại là tấn công học bá trung học A, Tiêu Cao Ý.

Bà cô già 25 tuổi Thẩm Quân giờ đây được trở về thời học trò, đã là học sinh cấp 3, lại là học sinh cấp 3 phản nghịch. Đúng là quá ầu ỷ.

Muốn khiến một học bá chú ý luôn đứng trên cao chú ý một nữ sinh phản nghịch?

"Đi. Đi học." Ném điều thuốc còn cháy trên tay, Thẩm Quân đứng lên, bốn người còn lại nghe được nhất thời ngầy ra như phỗng. Thẩm Quân đang đi đến đầu hẻm, xoay người nói với đám người còn đứng bên trong.

"Đại tỷ tôi hôm nay muốn rửa tay gác kiếm. Ai trong số các cậu muốn tiếp tục theo tôi, thì từ nay phải ngoan ngoãn học tập. Người bên cạnh tôi chỉ có thể là người đạt kết quả tốt nhất trong kì thi sắp tới. Thành tích học kém cỏi thì ra ngoài đừng nói là đệ tử của tôi."

Một thiếu nữ tóc nhuộm tím hút một hơi thuốc, sau đó cười nhạo "Đại tỷ bị trúng tà rồi đúng không? Nói chuyện như mẹ sáng vậy."

"Nhưng... tao thấy mấy lời đại tỷ nói cũng có lý, đáng vẽ cũng rất là soái soái nha"

Một cô gái có cái đầu nấm, sừng bái hô lên, trong giọng nói tràn đầy hăm dọa cùng khâm phục.

"Mà đại tỷ trước giờ nói được làm được. Chỉ bằng hôm nay quay về trường trước đi, được không?" Cô gái tóc tím nói ra suy nghĩ của mình.

Những người còn lại đều lên tiếng đồng ý, cả bốn người cùng nhau quay lại trường học.

Thẩm Quân thả bộ chậm rì trên đường. Trong đầu đang xem xét lại kịch bản của thế giới này. Chuyện là có một tiểu bạch hoa tên Tô Vũ Hàm bình thường là người nhút nhát, nói chuyện đều vâng vâng dạ dạ, một con kiến cũng không dám dẫm chết. Ai ngờ trong bụng đều là một đồng xấu xa. Vẫn luôn tìm cơ hội từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng. Mà nam chủ Tiêu Cao Ý chính là bệ đỡ tốt nhất. Nhưng không ngờ trong tối ngoài sáng, Tô Vũ Hàm đều cố gắng quyến rũ Tiêu Cao Ý, nhiều lần đều không thành công.

Trong một lần, không muốn giả nai nữa nên lộ bản tính thật, cùng với Thẩm Quân và một đám người kéo vào trong ngõ nhỏ đánh nhau, ai ngờ để cho nam tử hán Du Tuấn bắt gặp được. Con nhỏ Tô Vũ Hàm lại làm ra vẻ đáng thương trước mặt Du Tuấn. Tiểu bạch hoa cả người xanh tím, giống như bị người ta ức hiếp bắt nạt. Du Tuấn vì thương hoa tiếc ngọc liền muốn thay hồng nhan báo thù.

Nhưng Du Tuấn lại lo lắng bản thân nếu đầu không lại với đám người của Thẩm Quân. Giống như trộm gà không được còn mất nắm gạo, liền chuyển mục tiêu báo thù sang người Tiêu Cao Ý. Nam chủ vô tội nằm không cũng trúng đạn. Bị Du Tuấn tiêm ma túy vào trong người, từ đó Tiêu Cao Ý bắt đầu trở nên sa đọa. Từ một học bá trở thành một tên xì ke người không ra người mà không ra ma. Sau đó hẳn thế phải báo thù cho bằng được. Sau khi điều tra được tất cả đều liên quan tới Tô Vũ Hàm, Tiêu Cao Ý nhờ vào quan hệ của gia đình, phái người đi giết tiểu bạch hoa. Lại bị Du Tuấn phát hiện. Ngăn chặn mọi hành động.

Nhưng Du Tuấn này đã bỏ quên một Thẩm Quân. Thẩm Quân vốn luôn chú ý tới Tô Vũ Hàm. Vẫn luôn ghi hận muốn trả thù con nhỏ này một phen, ai dè bị chơi ngược lại một cú, giống như Tiêu Cao Ý, Thẩm Quân cùng với đám muội muội của cô, bị tiêm một phát ma túy vào người. Từ đó về sau trở thành một đám nghiện ngập. Thậm chí suốt ngày con rượu chè cầu hoan. Cuối cùng chết trong một lần mua hoan tập thể.

Tóm lại, là một kịch bản cầu huyết. Theo lý thuyết, Thẩm Quân và Tiêu Cao Ý là con nhà vừa có tiền, vừa có thế. Không thể nào rơi xuống vật sấu. Đám muội muội của Thẩm Quân cũng thuộc dạng có tiền. Thẩm Quân đi đâu, thì bọn họ theo đến đó.

Thẩm Quân thờ dài, gánh thì nặng mà đường về thì quá dài. Cô không chỉ muốn tấn công Tiêu Cao Ý. Còn muốn nhóm muội muội của mình thi tốt đại học, có cuộc sống sau này ổn định, bình yên.

Quay trở lại trường học, Thẩm Quân liền đi vào WC. Dem chính mình dọn dẹp lại cho ổn định. Vẫn là thay đổi kiểu tóc một chút, tẩy hết phấn son trên mặt. Sau đó mới quyết định quay về lớp. So với cái sắc đẹp này nha, Thẩm Quân có rất có tự tin.

Lúc này trong lớp chủ nhiệm Khâu Minh Viễn đã bắt đầu điểm danh.

"Tiêu Cao Ý."

Ngồi ở cuối hàng thứ 3, Tiêu Cao Ý ngồi kế bên cửa sổ, tay chống cằm mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa. Tư thế vẫn không đổi, hờ hững.

"Cố."

Đang trong thời gian học, ở sân trường không có ai. Lúc này, đột nhiên xuất hiện một dáng người lén lút thấp thò, tóc đen dài ngang eo, xông vào tầm mắt hắn. Chỉ thấy cô gái này, gương mặt tươi cười, đang cùng với bảo vệ gác cổng chào hỏi. Rồi nhất chân chạy nhanh về phía lớp học, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Tiêu Cao Ý vội vàng chuyển tầm mắt. Hắn không biết tại sao bản thân lại phản ứng như vậy. Phản ứng đầu tiên là quay đầu giả bộ không có nhìn ra ngoài. Sau đó lại lén liếc mắt ra ngoài, bóng dáng xinh đẹp kia đã biến mất.

Khâu Minh Viễn buông sổ điểm danh xuống.

"Cho nên hôm nay Thẩm Quân vẫn là không đến lớp. Bài học hôm nay nội dung chính là..." Lời còn chưa dứt, ở cửa sau lớp có một cô gái tiến vào. "Bạn học này có phải đi nhầm phòng rồi phải không? Lớp tôi hình như không có học sinh mới chuyển tới."

"Lão sư, em chính là học sinh luôn ở vị trí thứ 2. Thẩm Quân." Thẩm Quân nâng mắt nhìn giáo viên, lộ ra nụ cười rất tươi, từng câu từng chữ nói ra đều làm kinh thiên động địa.

Thời gian vừa qua làm cho ấn tượng của mọi người đối với Thẩm Quân đều là một học sinh cá biệt. Nhưng mọi người quên mất rằng, trước đây Thẩm Quân đã từng là học sinh giỏi xếp hạng 2 của lớp.

Sau đó với ánh nhìn mãnh liệt chăm chú của mọi người, đi đến bên bàn học Tiêu Cao Ý, ngồi xuống.

"Từ hôm nay chính thức trở thành bạn cùng bàn với cậu. Mong cậu giúp đỡ mình." Dứt lời, nâng lên một nụ cười thật tươi, làm Tiêu Cao Ý không khỏi ngây người.

Có mỹ nhân kế ở đây. Mĩ mục phản hê, xảo tiểu thiện hê*

CHÚ THÍCH

419

For One Night - Tình một đêm

Lôi Phong

Là một chiến sĩ của. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch và nhân dân Trung Quốc.

Mĩ mục phản hê, xảo tiểu thiện hê

Nụ cười mới tươi đẹp làm sao. Đôi mắt quyến rũ làm ai nhớ thương bao ngày. Hai câu thơ được xuất từ "Thi Kinh - Quốc Phong - Vệ Phong - Thạc Nhân".

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Một: Nam thần học bá: Yến hội (3)

Tiêu Cao Ý trước giờ đều được gọi với biệt danh Cao Lãnh Nam Thần. Xuất thân gia thế, quý cù đương nhiên cũng được học thành thạo.

"Cùng nhau cố gắng." Khóe miệng nhếch lên nụ cười không dễ phát hiện. Hắn bắt quá đối với cô bạn nhỏ này có chút dễ bụng.

Lão sư Khâu Viễn Minh nhìn thấy Thẩm Quân đột nhiên trở thành một học sinh ngoan ngoãn, lại còn mặc đồng phục, nhất thời không quen. Bất quá, cũng coi là tiến triển tốt đi. Mà đối với sự tình phát sinh vừa rồi, không chỉ lão sư, còn có các học sinh khác trong lớp đối với Thẩm Quân cũng là cảm thấy khiếp sợ.

"Này, Thẩm Quân thiệt hà. Sao đẹp vậy? Có phải mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về không?"

"Tám phần là vậy rồi, trước đây đâu có giống vậy. Tự nhiên đẹp lên như vậy đúng là có vấn đề."

"Thẩm Quân đẹp như tiên nữ vậy. Làm cho tôi muốn theo đuổi cậu ấy."

"Mẹ, cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga sao."

"...."

Mặc cho mọi người suy nghĩ nát óc, đều không thể hình dung đây là người trước kia thường xuyên trốn học, suốt ngày ăn mặt lờ lệt trang điểm hút thuốc. Hiện nay Thẩm Quân ăn mặc đơn giản, ngũ quan tinh xảo uyển chuyển, eo nhỏ một tay có thể ôm hết. Chân dài, đùi đẹp. Quan trọng nhất là Thẩm Quân ngày thường đều lạnh lùng, nay trên mặt đều ôn hòa mỉm cười, khí chất thập phần không giống nhau, không tự giác tầm mắt bị hấp dẫn cứ liên tục nhìn về phía này. Đặc biệt còn ngồi cùng Tiêu Cao Ý. Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, cảm giác thật là dễ chịu.

Từ xưa tới giờ đều là như vậy, khi mà bạn trở nên tốt đẹp hơn, có người khích lệ, cũng có người ghen ghét, ra sức phỉ nhổ bạn. Đương sự Thẩm Quân giờ đây đối với sự tình phát sinh vừa rồi mất điếc tai ngơ. Làm sao để tiếp cận Tiêu Cao Ý, làm cho hắn đối với cô có "phản ứng" mới là điều quan trọng.

Có Tô Vũ Hàm làm ví dụ. Vết xe đời trước kia tuyệt đối không thể lặp lại. Bất luận trước kia Tiêu Cao Ý đối với nữ sinh có bao nhiêu lãnh đạm, bây giờ tuyệt đối phải khiến hắn chủ động dính lấy nàng.

Khâu Minh Viễn lấy quyền thế, ho khan hai tiếng, ý bảo học sinh trong lớp tập trung.

"Chủ đề chính hôm nay chúng ta sẽ nói về văn hóa nghệ thuật, tiết học sắp tới..."

Rất tự nhiên tiếng chuông reo báo hiệu hết tiết vang lên. Tuy rằng bộ dáng hiện tại của Thẩm Quân là cô gái nhỏ ngọt ngào đáng yêu, càng làm cho nhiều người muốn tiến lên làm quen với cô. Tuần đầu đi học lại chưa thể làm gì nhiều, đợi qua tuần, mọi việc lắng xuống rồi, mới bắt đầu kế hoạch vậy.

Thẩm Quân lấy di động ra: "Trung Thúc, cháu học xong rồi, bác đến đón cháu đi."

Ở phía sau có vài nữ sinh bàn tán: "Nhìn đi, Thẩm Quân thật sự hoàn lương rồi. Trước kia tóc tai đều cắt tём lên, đúng là hủ chết người mà."

"Nhưng mà đẹp quá, vóc dáng cũng mê người."

"Mình cũng phải đi đổi kiểu tóc. Đi đi đi đi."

Ba bốn thiếu nữ xô xô đẩy đẩy, cùng nhau hướng về cửa tiệm làm tóc gần đó.

Ngon đèn thủy tinh trên cao bật sáng, khung cảnh huy hoàng, thức ăn xa hoa, tiếng chạm cốc vang lên liên tục. Nhiều người mang theo khuôn mặt giả dối nịnh nọt xuất hiện ở đây. Đại sảnh đông đảo, cùng với rất nhiều loại nhân vật nổi tiếng cùng nhau tụ họp.

Thẩm Quân theo Thẩm thị trưởng cùng Thẩm phu nhân tiến vào trong yến hội. Có một người tên là Lâm Khoa lập tức chạy đến nịnh nọt

"Thẩm huynh, lâu rồi không gặp, buổi tối tốt đẹp."

Thẩm thị trưởng gật đầu lễ phép: "Buổi tối vui vẻ."

"Vị này chính là thiên kim tiểu thư của thị trưởng sao? Lớn lên thật là đẹp. So với đại minh tinh trên tivi còn đẹp hơn chứ không kém. Cùng với Tiểu Khuyển nhà tôi bằng tuổi nhau. Chắc có khả năng trở thành bạn tốt nha."

Thẩm thị trưởng cười ha hả: "Không dám không dám."

Ai không biết đại công tử nhà Lâm gia, ăn chơi trác táng, cả ngày chỉ biết nhậu nhề, chơi bời nữ nhân. Còn dám nói cùng với Tiểu Quân bảo bối nhà ông ở cùng một chỗ. Bạn tốt cái rắm!

Ông đây từ trước đến giờ đều chúm mắt với đám minh tinh diễn viên, thế nhưng dám đem bảo bối của ông ra đánh đồng với đám con hát.

Thẩm Quân sờ đi đến yến hội này, bởi vì cô biết ba của Tiêu Cao Ý nhất định sẽ đến. Tranh thủ tạo cho mình một cơ hội tiếp cận nam chủ.

"Tiểu Quân, chúng ta đi chào chú Tiêu một chút." Thẩm thị trưởng lúc này nhìn thấy Tiêu Thư Kỳ, đi bên cạnh hẳn còn có một thanh niên ưu tú. Người này thoát nhìn cũng không tệ, có thể kết hợp với bảo bối nhà ông.

"Dạ được." Thẩm Quân ngoan ngoãn gật đầu.

Đi đến nơi đông đúc này, trong lòng Tiêu Cao Ý trở nên bức bối, đầu đầu cũng là giả dối, thật sự phiền chán. Trong lúc vô tình quét mắt xung quanh, hắn nhìn thấy một cô trang phục màu lam duyên dáng yêu kiều, hơi hơi kinh ngạc. Lần đầu tiên đi đến yến hội như vậy, liền gặp được cô. Biết là cô đi cùng với Thẩm thị trưởng, mới ý thức được, Thẩm Quân là thiên kim nhà họ Thẩm. Ý niệm môn đăng hộ đối với nhà có quyền thế, không phải là khái niệm bình thường.

Thẩm thị trưởng cùng với Tiêu Thư Kỳ bắt tay, lời nói hàn huyên không dứt, bắt đầu giới thiệu Thẩm Quân: "Đây là con gái cưng của tôi, Thẩm Quân."

Thẩm Quân mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Chú Tiêu, buổi tối tốt lành."

Tiêu Thư Kỳ hài lòng gật đầu: "Tiểu Quân lớn lên thật xinh đẹp, về sau ai cưới được con bé nhất định rất có phúc."

"Chú Tiêu cứ chọe con." Giả vờ thẹn thùng, Thẩm Quân cả khuôn mặt ửng đỏ.

"Đây là Tiêu ca ca, Tiêu Cao Ý. Hai đứa bằng tuổi nhau, nói chuyện sẽ hợp hơn." Tiêu Thư Kỳ nói xong, nhìn Tiêu Cao Ý: "Cao Ý, con với Tiểu Quân đi dạo một vòng đi, chỗ này để ba và mẹ con ở lại trò chuyện là được."

"Dạ." Tiêu Cao Ý cảm thấy mình được giải thoát rồi, vừa lúc có thể ở cùng Thẩm Quân. Cũng không tồi.

Nhìn hai bóng dáng xứng đôi vừa lứa, hai bên gia đình cảm thấy có khả năng, liền cao hứng trò chuyện không dứt.

"Bạn cùng bàn, không ngờ ở đây cũng gặp được cậu." Hết thấy Thẩm Quân đều tỏ vẻ lo lắng, giống như hai người thật sự có duyên.

"Mình đến để dự tiệc đầy tháng của em trai thôi. Cậu có muốn đi cùng mình vào trong không?"

Thẩm Quân vóc dáng vừa vặn, khuôn mặt nhỏ cao tới vai hắn. Đôi mắt ngập nước so với buổi chiều còn sinh động hơn.

"Được... Cao Ý ca ca..." Thẩm Quân một tiếng kêu Tiêu Ý ca ca, âm thanh nhẹ như lông vũ. Khẽ cào vào tâm hắn. Tiêu Cao Ý nhất thời chỉ muốn đem cô ôm vào ngực, xoa nắn ôm ấp một phen. Sau đó phản ứng làm hắn nhất thời giật mình, sao mình trở nên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Một: Nam thần học bá : Ngoài ý muốn (4) (16+)

Cháu trai mới sinh của Tiêu Gia còn đang nằm trong nôi, miệng cứ bập bẹ ư ư nói. Thẩm Quân nhìn cục bột nhỏ, thật lòng yêu thích, ghé vào nôi nhìn cục bột nhỏ cười đùa

"Ai da. Sao lại đáng yêu như vậy."

Tiêu Cao Ý đứng một bên nhìn Thẩm Quân, thỉnh thoảng còn chặc lưỡi chọe ghẹo em bé trong nôi. Khuôn mặt mỉm cười tự nhiên đầy kinh diễm. Nhìn thấy hẳn cứ nhìn con gái người ta chăm chăm, chỉ đâu cả nhà họ Tiêu cười nói với Thẩm Quân.

"Em có muốn ôm một tí không?"

"A, không được đâu, em không có kinh nghiệm, sợ ôm hỏng mất." Thẩm Quân xua xua tay, nhưng trong mắt không giấu được khát vọng muốn ôm cục bột nhỏ.

"Nơi nào lại dễ hư như vậy." Chỉ đâu cả đem tiểu bảo bối từ trong nôi ôm tới, đưa cho Thẩm Quân, ý bảo cô tiếp nhận.

"A, không... không được đâu... Tiêu Ý ca ca... giúp giúp em." Nhìn cục bột nhỏ mềm mềm đáng yêu như vậy, Thẩm Quân thật sự không biết phải làm sao.

Ở bên cạnh xem kịch vui "Tiêu Ý ca ca" tiến lên xoa đầu Thẩm Quân: "Không có gì đâu, em muốn thì cứ ôm đi."

Cuối cùng, Thẩm Quân dưới sự trợ giúp của chị dâu, ôm tiểu bảo bảo vào lòng. Nhưng không dám di chuyển nhiều cô sợ làm hấn rớt xuống.

"Tiểu bảo bảo, gọi chị là chị nha, không phải là dì, có biết không."

Vừa nói vừa cười chọc ghẹo tiểu bảo bảo. Thẩm Quân đột nhiên cảm thấy dưới thân có một trận ướt nóng.

Chị dâu cả chạy lại đem em bé ôm đi, vẻ mặt đầy áy náy nói: "Ngại quá, Cao Ý đem bạn em lên lầu thay quần áo đi."

Thẩm Quân mặc dù cười nhưng trên mặt vẫn ửng đỏ, một cô gái trên mình đều mang mùi nước tiểu, cùng Tiêu Cao Ý đứng một chỗ, thật là mất mặt mà. Tình cảnh tương tự trước kia cùng với hiện thực thực không giống nhau.

Đọc theo đường đi, Thẩm Quân thật sự không dám nhìn Tiêu Cao Ý một cái. Sợ hấn trên chọc cười nhạo. Vô cùng lo lắng đi vào khách sạn. Cô chạy vọt vào phòng tắm, cố gắng tắm nhanh để tẩy đi mùi hôi trên người.

Tiêu Cao Ý ngồi ở trên giường, nghe tiếng nước trong phòng vệ sinh vang ra. Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, khó làm người ta không suy nghĩ bấy bả. Khách sạn này vì để xúc tiến bầu không khí, ánh đèn đều mờ mờ ảo ảo, làm người ta không khỏi liên tưởng đến những cảnh tình thú.

Tiêu Cao Ý đứng dậy đi đến cửa sổ, nhìn dòng xe tấp nập bên dưới, cố gắng đè nén dục vọng đang dưng đứng trong người.

"Toang" buồng vệ sinh mở ra, Tiêu Cao Ý nghe tiếng nhìn lại, dục vọng lại một lần nữa bành trướng trong người. Cô gái nhỏ mới tắm xong, làn da trở nên hồng hào sạch sẽ. Trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, xương quai xanh thình thoảng có vài giọt nước chảy xuống. Chân dài, phía dưới đùi còn hơi ẩm ướt. Nếu như nhắt chân một chút, không biết cảnh đó sẽ mỹ miều cỡ nào.

Ngày thường Tiêu Cao Ý đều lãnh đạm, tác phong lễ nghĩa đều đứng đầu. Thế nhưng Tiêu Cao Ý bây giờ cứ nhìn chăm chăm vào Thẩm Quân. Trong mắt ngập tràn dục vọng chiếm hữu. Làm Thẩm Quân thẹn thùng cúi đầu, lộ ra cái cổ duyên dáng.

Đúng là không ngoài suy nghĩ: "Cao Ý ca ca.... nhất thời quên mất em không có đem theo đồ thay, anh có thể giúp em mua một bộ về được không?"

"Được. Em cứ từ từ." Tiêu Cao Ý có chút không muốn rời khỏi, nhưng nếu không rời khỏi chắc sẽ không nhận được mà đi làm vài việc cảm thù.

Quả nhiên, đúng là đàn ông. Đối với nữ nhân có sắc đẹp đều là không khống chế nổi. Thẩm Quân cởi khăn tắm ra, chui vào trong ổ chăn chợp mắt định nghỉ ngơi một chút.

Bây giờ chỉ đợi con cò Tiêu Cao Ý xuất hiện. Có hiện nay chờ không kịp cảnh tượng hấn thờ dốc trên người mình rồi.

Tiêu Cao Ý cầm quần áo quay lại đã là nửa tiếng sau. Thẩm Quân lúc này thật sự đã ngủ một giấc rồi.

Nhìn thiếu nữ đang ngủ say trên giường, Tiêu Cao Ý do dự không biết có nên đánh thức cô hay không. Trong lòng lại chỉ muốn nhìn cô ngủ như vậy. Sau mười phút, Tiêu Cao Ý không nhận được tiền tiến lên chạm vào vai trần, nhẹ nhàng lắc.

"Thẩm Quân, dậy đi." Làn da căng bóng mềm mại làm cho hấn không thể ngừng vuốt ve. Dục vọng lại bành trướng lần nữa.

Ai ngờ thiếu nữ lại "Umm" một tiếng. Xoay người đối mặt với Tiêu Cao Ý tiếp tục ngủ. Nhưng động tác lớn quá làm khăn mỏng trên người rơi xuống khỏi vai, lộ ra đôi gò bồng đảo cao vút, hai đỉnh nho nhỏ trên đó còn hồng hào, nhìn rất mê người. Làm cho đôi mắt thiếu niên nào đó ngập lửa.

Bộ ngực đầy đặn không vì nằm xuống mà trở nên nhỏ, mà nó vẫn như cũ cao chót vót. Hai đỉnh nho nhỏ kia như mời gọi anh cúi xuống nhắm nháp nó.

Cũng may, Tiêu Cao Ý là chính nhân quân tử, hấn không thể vì cô đang ngủ mà đi chiếm tiện nghi. Mà là muốn xoay người chạy lấy thân.

Trong lúc Tiêu Cao Ý lấy người, cô đã thức dậy. Chỉ là giả bộ ngủ, muốn cho hấn chiếm chút tiện nghi của mình, ai ngờ Tiêu Cao Ý này lại bày ra bộ dáng Liễu Hạ Huệ*

Vừa thấy hấn định bỏ đi, cô hip mắt đứng dậy giữ chặt hấn: "Tiêu Ý ca ca.... anh về rồi."

Vì lực kéo mạnh bất ngờ làm Tiêu Cao Ý không phản ứng kịp, hấn trượt chân ngã xuống người Thẩm Quân, mà Thẩm Quân lúc này cũng như vô tình, hạ thấp người xuống. Làm cho tiểu đậu đó đối diện bờ môi hấn, chỉ cần mở miệng liền có thể nhẹ nhàng mút vào.

Thẩm Quân "Um" một tiếng, cố gắng đứng dậy, kết quả lại ngã người xuống, núp vù lên "roi" vào trong miệng Tiêu Cao Ý.

Đối với trái ngọt đột nhiên đưa tới miệng, Tiêu Cao Ý đáp theo bản năng liếm láp, quả nhiên đúng là mùi vị trong tưởng tượng của hấn, rất ngọt, rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Một: Nam thần học bá: Săn sóc (5)

"Um... a... Cao Ý ca ca." Thẩm Quân chịu không nổi kích thích này, da đầu cảm thấy tê dại, nhẹ giọng rên rì ra tiếng.

Tiêu Cao Ý lúc này như trẻ sơ sinh, tham lam mút vào, phát ra âm thanh "chụt chụt" đỏ mặt. Tiểu đậu đó gò đầy dính đầy nước bọt của hấn.

Một bên núp vù sau khi được Tiêu Cao Ý nhắm nháp đã sung đỏ, hai bên một lớn một nhỏ, không giống nhau. Ngón tay Tiêu Cao Ý vừa muốn chạm vào tiểu đậu đó, liền nhận ra có một cánh tay trắng nõn che lại. Nửa đường vác súng ra trận bị ngăn cản, làm cho hai mày Tiêu Cao Ý nhăn lại.

Thẩm Quân mặt đỏ bừng, hai mắt không dám nhìn thẳng hấn: "Cao Ý ca ca... đều là em không tốt... em bắt cần... anh đừng giận có được không?"

Lý trí của Tiêu Cao Ý lúc này đã trở về, nhận ra chính mình đang làm hành vi đồi bại, bàn tay xoa xoa cái ót, ngượng ngùng nói: "Không... anh anh sai rồi... Em đi thay quần áo đi... anh vào nhà vệ sinh một lát."

Thẩm Quân ở trên giường ngượng ngùng hấn không thể lập tức biến mất. Sau khi thấy thiếu niên kia bỏ chạy vào phòng vệ sinh, khuôn mặt trở nên lạnh lùng. Sau đó xoay người cầm lấy lễ phục Tiêu Cao Ý đem tới, mặc vào người. Đối phó với thanh niên nghiêm túc như Tiêu Cao Ý, biện pháp tốt nhất là lạt mềm buộc chặt. Chính là làm cho hấn cảm thấy được mà ăn không được. Sau đó mới hóa sói, hấn không thể nuốt chửng cô vào bụng.

Trong phòng vệ sinh, bàn tay hấn cầm lấy huynh đệ đang bành trướng của mình bắt đầu hoạt động. Trên mặt lúc này điều là say mê ửng đỏ, hấn rên lên một tiếng, xuất hết ra ngoài. Mở ra vòi nước, rửa tay, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, lúc hấn nhắm nháp tiểu đậu đó kia. Cảm xúc mới ổn định giờ lại trôi chảy.

Bên ngoài lúc này vang lên tiếng kêu của Thẩm Quân: "Tiêu Ý ca... em xong rồi."

Tiêu Cao Ý mở cửa ra, quả nhiên cô rất hợp với màu trắng, đường cong rõ ràng, tay chân mảnh khảnh, xương quai xanh tinh xảo, khí chất dịu dàng đáng yêu. Áo cúp ngực làm cho bộ ngực vốn căng tròn giờ thêm sinh động. Đúng là kêu gọi người ta tới phạm tội.

Cảnh đẹp của mình không thể để người khác nhìn thấy. Cởi áo khoác trên người xuống đặt lên vai Thẩm Quân: "Bên ngoài lại lạnh, cẩn thận một chút."

Thẩm Quân nhếch miệng, bây giờ là vào hè, nóng muốn chết, lạnh ở đâu mà ra.

Sau khi yến hội kết thúc, mẹ Tiêu quả nhiên hài lòng với Thẩm Quân, mong muốn hai đứa nhỏ có thể cùng nhau tìm hiểu. Đương nhiên Thẩm thị trưởng rất vui mừng. Tiêu Cao Ý theo bậc thang đi xuống cùng Thẩm Quân trao đổi số điện thoại. Thẩm Quân cân nhắc một chút, cho hắn một cái ghi chú là Tiêu Ca Ca.

Tiêu Cao Ý nhìn thấy vậy, cảm giác nội tâm thật ngọt ngào, cũng cho cô một cái tên tương tự, Tiêu Muội Muội.

Thẩm Quân lên xe cùng với Thẩm thị trưởng, cùng với người của Tiêu gia chào từ biệt. Khóc mất đột nhiên nhìn thấy Tô Vũ Hàm. Như trong kịch bản lúc này, Tô Vũ Hàm tìm cách quyến rũ Tiêu Cao Ý. Nhưng bây giờ bị chính mình cản trở ý đồ.

"Cao Ý ca ca.... em lên xe sẽ không lạnh nữa. Áo khoác trả lại cho anh." Thẩm Quân một tay làm bộ muốn cởi áo khoác bra, bị Tiêu Cao Ý dè tay lại.

"Anh không lạnh... em mặc đi... bị cảm mọi người sẽ lo lắng"

Thẩm thị trưởng nghĩ thầm, thằng nhóc này quả thật rất tốt.

Tiêu Thư Kỳ một bên lại nghĩ, thằng con này thủ đoạn không tồi.

Thẩm phu nhân - Tiêu phu nhân, trời nóng như vậy còn mặc áo khoác, không sợ bị nhiệt sao.

Tô Vũ Hàm lúc này nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thẩm Quân. Con khốn này là ai? Tại sao cùng với Tiêu Cao Ý thân mật như vậy? Anh ấy còn để tay lên vai nó? Dựa vào cái gì mà người đó không phải là cô? Dựa vào cái gì mà ngay cả ánh mắt Tiêu Cao Ý còn lười cho cô, còn đối với con khốn đó lại quan tâm chăm sóc? Tô Vũ Hàm nghiêng răng nghiêng lợi, dậm dậm chân xoay người bỏ đi.

Nhìn Tô Vũ Hàm đi xa, Thẩm Quân mới xoay đi. Cái gọi là nữ chính nam chính không phải là người đi đến cuối cùng là người thắng sao? Chi cần cô cùng Tiêu Cao Ý sống được tốt, ai vai chính còn chưa nói được đâu nhé. Dám ở trước mặt cô hăm hại người của cô. Cô sẽ không nhân từ.

"Ừm... Cao Ý Ca Ca.... thoải mái quá... Ừm.... còn thịt to quá... thoải mái quá....."

Thẩm Quân uống éo thân mình bên dưới cơ thể Tiêu Cao Ý. Thân thể giống như con rắn nhỏ, không ngừng liếm ngực hắn, hàm răng hắn ở trước ngực cô, ra sức cắn vào, mút vào.

Tiêu Cao Ý bị tiểu yêu tình kích thích, côn thịt càng to càng trưởng, tay hắn kích động ôm trọn vòng eo mảnh khảnh vào người, ra sức gặm nhấm, làm cho dâm thủy ở dưới động nhỏ cứ tràn ra. Mất thấy bản thân sắp lên cao trào, hô hấp Tiêu Cao Ý càng dồn dập, rên lên, tay không ngừng vuốt ve bộ ngực to tròn:

"Đừng là yêu tinh, anh chơi chết em, có nghe không... hửm."

Đang giây phút cao trào cuối cùng, chuông báo thức vang lên, phá toang giấc mộng đẹp. Tiêu Cao Ý bực bội mở mắt, hung hăng xoa đầu, xốc chân lên nhìn thấy quần ngủ một mảnh ướt đầm.

"Chết tiệt."

Hắn như vậy mà lại mộng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Một: Nam thần học bá: đau lòng (6)

Đồ ăn ngon ở trước mặt, ăn mỗi ngày đương nhiên sẽ cảm thấy ngán. Nhưng đối với những người, khi bạn đã quen với sự xuất hiện của đối phương. Họ đột nhiên biến mất. Cảm giác này làm bạn cảm thấy khó chịu, cũng không thể lý giải được là tại sao.

Đương nhiên chủ đề kích thích nhất vẫn là 2 chữ đó. Xem mắt.

Vì thế, Thẩm Quân đối với chiến lược mèo chuột, mỗi ngày đúng 10 giờ đêm đều gửi cho Tiêu Cao Ý một tin nhắn.

"Ngủ ngon. Tiêu Ca Ca ^*^" Sau đó sẽ quảng điện thoại một bên không thèm để ý nữa.

Tiêu Cao Ý thấy Thẩm Quân nhắn tin chúc ngủ ngon cho mình, sau đó lại im bất, chờ mãi không thể thu được gì hơn, đành từ bỏ.

So với Thẩm Quân mỗi ngày đều thông dong tự nhiên, Tiêu Cao Ý mỗi một ngày đều mơ lại giấc mơ đó. Mỗi ngày đều ở trong phòng vệ sinh nửa tiếng, nếu không thì không thể ngủ được. Đạo gần đây mỗi ngày rời giường tâm trạng đều bực bội khó chịu.

Sáng sớm 8 giờ. Trường học.

Thẩm Quân cười hi hi, tâm tình thật tốt, hí hửng đi lên bậc thang.

Ở phía xa đã nhìn thấy Tô Vũ Hàm đứng ở trên lầu, ngó đông ngó tây, tìm kiếm gì đó.

Loại nữ nhân như Tô Vũ Hàm một ngày 24 tiếng muốn dính lấy đối phương, giống như ruồi bọ bu quanh thực phẩm, vẫn chọc người ta phát ghét lên được.

Xung quanh có người tới lui nhưng không ai giúp đỡ cô ta tìm Tiêu Cao Ý.

Toàn bộ người trong trường học đều biết cô ta thích Tiêu Cao Ý. Tô Vũ Hàm biết rõ bản thân bây giờ có bao nhiêu mất mặt, nhưng vì hạnh phúc của bản thân, không thể than thở được. Chi cần nhìn, những người ngày hôm nay đối với cô kính trọng, sau này đều phải trả giá đắt.

Có người vỗ vai Tô Vũ Hàm, hỏi: "Bạn học, bạn muốn tìm ai?" Âm thanh ôn nhu vang lên sau lưng.

Tô Vũ Hàm xoay người, kết quả nhìn thấy con nhỏ mấy ngày trước thân mật với Tiêu Cao Ý. Quần áo trên người nó chỉ là đồng phục đơn giản, nhưng nhìn rất có khí chất. Điều này là Tiêu Cao Ý bức bối không thôi: "Không liên quan tới cô."

Hung hăng hát bà vai Thẩm Quân một cái rồi bỏ đi.

Cái hát này của Tô Vũ Hàm cũng không nhẹ đâu.

Cô cố tình đi cửa sau, chờ Tiêu Cao Ý sắp tới, liền diễn một màn này. Đúng lúc Tiêu Cao Ý nhìn thấy toàn bộ, hần nhủ mày hỏi: "Có đau không?"

"Không đau, chuyện nhỏ mà."

Đau lòng không? Đau lòng thì nhào tới đây ăn bà đi. Bà đây chờ cung lâu lắm rồi. Thẩm Quân kêu gào ở trong lòng 100 lần.

"Đề anh xem." Tiêu Cao Ý đưa tay lên sờ lên bà vai Thẩm Quân. Chỉ thấy Thẩm Quân sắc mặt trắng bệch nghiêng người tránh khỏi tay hắn.

"Không sao mà. Vào lớp thôi, không trễ học mất." Cô còn cố tình diễn cái cảnh tay đau, động tác đem cặp sách cõng ra cũng gập khó khăn.

Tại sao lại có một nữ sinh ngoan ngoãn đáng yêu như vậy? Còn rất kiên cường hiểu chuyện. Vì không muốn người khác lo lắng nên tự mình chịu khổ. Tiêu Cao Ý thừa nhận, Thẩm Quân có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng hắn. Mà đối với cái người vừa gây chuyện kia, lại thật chán ghét.

"Anh dẫn em đi phòng y tế." Tiêu Cao Ý cương ngạnh kéo tay trái Thẩm Quân đi ra khỏi lớp. Lưu lại phía sau lưng là khuôn mặt khiếp sợ của những người khác.

Thẩm Quân đứng là bị kéo đi, vừa đến cửa phòng y tế liền dừng lại. Làm cô không kịp phản lại, đụng trúng vào phía sau lưng hắn.

Cái này sao với hồi nãy còn đau hơn: "Chết rồi, gãy mũi rồi... bị phá tướng rồi."

Hử? Như thế nào lại có một nữ sinh đáng yêu như vậy. Lỗ mũi hồng hồng, đôi mắt lưng tròng, khuôn mặt nhỏ rất tức giận nhìn hắn. Tiêu Cao Ý không nhịn được đưa tay ra nhéo: "Mềm quá."

"Tiêu Ý Ca Ca..." Thẩm Quân thấy hành động của hắn liền bị nghẹn, thật là hết cách.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Một: Nam thần học bá: Nói dối (7)

Phòng y tế giờ đây không có ai, Thẩm Quân ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, cõng 2 hàng nút áo đầu, lộ ra bà vai bên phải.

Tiêu Cao Ý tìm được một loại thuốc giảm đau, quay người liền nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, tim đập không khỏi nhanh hơn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ dọc theo xương quai xanh.

"Ừm..." Thẩm Quân phát ra tiếng rên rì, vừa ngứa vừa tê. Làm Tiêu Cao Ý nghe xong, dưới bụng căng thẳng.

Áo sơ mi cõng ra phân nửa, làn da thiếu nữ đẹp như có thể bùng ra sữa, dọc theo xương quai xanh nhìn xuống, là bộ ngực căng tròn, Tiêu Cao Ý vô ý nhìn vào bên trong.

Bỗng nhiên hồi tưởng lại cái đêm ở khách sạn. Cùng với mấy buổi mộng tỉnh gần đây. Tay bắt giác tăng thêm sức mạnh, làm nữ nhân đang ngồi đau đớn hô lên một tiếng.

Tiêu Cao Ý nói xin lỗi, cả mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng thổi vào xương quai xanh, không dám nhìn thẳng mặt Thẩm Quân. Hắn đối với cô càng ngày càng không thể khống chế.

Sau khi hai người bọn họ quay lại lớp, cũng là vừa hết tiết 1. Đối với học sinh trốn học thường xuyên như Thẩm Quân, còn Tiêu Cao Ý là học sinh giỏi, lão sư đánh bỏ qua 1 lần.

Nhưng mà xung quanh mọi người đều đồn đãi khắp nơi, có người nói Thẩm Quân câu dẫn Tiêu Cao Ý. Tiêu Cao Ý vứt bỏ Tô Vũ Hàm. Còn về việc tin đồn này là ai tung ra, không nói cũng tự biết.

Sau đó có vài người tới tìm Thẩm Quân, muốn mời cô ăn bữa trưa. Thẩm Quân đều khéo léo từ chối, điều này làm cho anh bạn cùng bàn nào đó rất hài lòng.

Thẩm Quân thì không nghĩ nhiều, chỉ muốn ra ngoài một lát tìm mấy muối muối trong nhóm trò chuyện.

"Mình Dịch Vi, Phan Ánh Lộ, Đào Ý Chi có người tìm."

Thời điểm ba người bọn họ rời khỏi lớp, Thẩm Quân thiếu chút nữa không nhận ra. Cô nàng tóc tím ban đầu Đào Ý Chi bây giờ đã nhuộm lại màu đen, cắt ngắn một chút, có phần tình nghịch. Tóc xoắn như sóng Minh Dịch Vi giờ đây cũng kéo thẳng ra, tản ra hơi thở của một nữ vương. Phan Ánh Lộ nhỏ nhắn, vẫn là cô nàng đầu nấm, rất là đáng yêu.

Cái này cũng được xem là sự "hoàn lương" thành công đi.

"Đại tỷ..." Ba người nhìn Thẩm Quân, cảm thấy rất cao hứng, trên mặt không che dấu được nụ cười.

"Buổi tối, gặp mặt nha."

Đào Ý Chi nghe thấy có thể cùng ra ngoài với Thẩm Quân liền thực vui vẻ, lập tức gật đầu điên cuồng: "Gặp gặp gặp."

Sau đó quay đầu hỏi hai người còn lại: "Các cậu có đi không?"

Minh Dịch Vi trợn mắt: "Đương nhiên là đi."

Phan Ánh Lộ phe phẩy cánh tay Thẩm Quân: "Vui quá, có thể cùng Quân tỷ ra ngoài chơi."

Thật là một đám đáng yêu màaaa.

Ban đêm, gió nhẹ, con đường hai bên chỉ có ánh đèn mờ nhạt, ven con hẻm nhỏ thỉnh thoảng phát ra âm thanh nam nữ giao cấu. Quán bar "Nghê Hồng", là một nơi ồn ào náo động, ban ngày yên tĩnh bao nhiêu, ban đêm càng nhiều cuồng loạn. Vứt bỏ hết tất thấy thân phận bên ngoài, những người tới đây đều chỉ muốn tìm cho bản thân những giờ phút điên cuồng, trụy lạc.

Thẩm Quân cùng với Minh Dịch Vi, Phan Ánh Lộ, Đào Ý Chi xuyên qua sân nhảy chính, đi tới quầy bar riêng lẻ bên trong. Tối nay, bốn cô gái trang điểm yêu mị, quần áo bó sát thân thể, đem theo vẻ dụ hoặc tới đây. Bởi vì Thẩm Quân đã nghĩ ra một nước cờ tuyệt đẹp.

Trước cửa là một thanh niên trẻ tuổi, thấy nhóm người Thẩm Quân tới, liền ra sức nịnh nọt: "Tiểu Quân, lâu rồi không gặp nha."

Thẩm Quân cũng bày ra cho hắn một gương mặt tươi cười, đùa nói: "Hồ Từ ca, em vẫn là học sinh nha, đương nhiên phải đến lớp rồi."

Hồ Từ phun một ngụm rượu, trào phúng nói: "Lời này người khác nói tôi còn tin, các người như vậy mà ngoan ngoãn tới lớp sao?"

"Nói anh không tin thì thôi vậy, em tới đây tìm người, Tuấn Nhân ca có ở bên trong sao?" Thẩm Quân nghiêm mặt hỏi.

"Ồ, hẳn ở cùng với một cô gái đang khóc lóc điên cuồng bên trong. Mà nói cho cùng, cô gái đó cũng không đứng đắn gì." Hồ Từ trên mặt tràn đầy khinh thường.

Không thể không nghĩ tới Tô Vũ Hàm kiếp trước, Tô Vũ Hàm luôn cảm thấy Thẩm Quân cùng với Du Tuấn là người từng quen biết, không phải không có lý, quả thật cô cùng với Du Tuấn đúng là có biết nhau.

Nếu như kiếp này, Du Tuấn cùng với Tô Vũ Hàm chuyện cũ lặp lại. Có những chuyện không thể không xảy ra.

"Hồ Từ ca, anh yên tâm, đối phó với yêu nữ, em có kinh nghiệm nhất." Thẩm Quân vỗ vỗ bả vai Hồ Từ, mở cửa mang theo Đào Ý Chi bọn họ vào trong.

Tiểu bạch hoa bên trong đúng là khóc đến làm người ta cảm thấy thương tâm. Tô Vũ Hàm lúc này đang ở trong lòng ngực Du Tuấn khóc thút tha thút thít, vừa khóc lóc vừa kể lể. Du Tuấn hơi ngại ngùng, đẩy ả ta ra. Thẩm Quân nhìn thấy cảnh này, một trận nổi da gà, con nhỏ này đúng là biết diễn.

"Tuấn Nhân ca, dạo này điểm phúc không cạn nha." Thẩm Quân ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa.

Tô Vũ Hàm sau khi nhìn thấy Thẩm Quân, trong lòng kinh hãi, cô ta tại sao lại ở đây.

Đào Ý Chi lúc này như vô tình mở miệng: "Ê, đây không phải Tô Vũ Hàm, theo đuổi nam thần không được nên tung tin đồn bắt hão cho Đại tỷ sao." Trên mặt giả vờ kinh ngạc.

"Bản tính không tồi ha, Tiểu Cao Ý không thèm ngó tới, đảo mắt liền chạy lại quấn lấy Tuấn Nhân ca." Minh Dịch Vi ve mặt khinh thường nhìn Tô Vũ Hàm

Phan Ánh Lộ làm làm ra bộ dáng bảo vệ Thẩm Quân tới cùng, không để tiện nhân làm tổn thương cô. Làm Thẩm Quân âm thầm bật cười.

Du Tuấn nghe được những lời này, liền hiểu hết toàn bộ câu chuyện, hẳn đầu có ngốc, ban đầu đối với nữ nhân này có bao nhiêu thương hại, bây giờ là bao nhiêu chán ghét.

Tâm cơ của cô gái này làm cho hắn không thể xem thường.

Chỉ vì vừa rồi Tô Vũ Hàm liên tục nói với hắn là, Tiểu Cao Ý cường gian ả không thành, nên đành tìm hắn nhờ hắn trả thù giúp ả ta.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Một: Nam thần học bá: Mạo hiểm (8)

Du Tuấn nghe được những lời này, liền hiểu hết toàn bộ câu chuyện, hẳn đầu có ngốc, ban đầu đối với nữ nhân này có bao nhiêu thương hại, bây giờ là bao nhiêu chán ghét.

Tâm cơ của cô gái này làm cho hắn không thể xem thường.

Chỉ vì vừa rồi Tô Vũ Hàm liên tục nói với hắn là, Tiểu Cao Ý cường gian ả không thành, nên đành tìm hắn nhờ hắn trả thù giúp ả ta.

Tô Vũ Hàm lập tức trắng mặt: "Không phải đâu, Tuấn Nhân ca, sự thật không như những gì họ nói đâu." Cô ra sức lắc đầu, cố gắng chứng minh mình bị oan.

Thẩm Quân thấy Tô Vũ Hàm lúc này đang điên cuồng gào thét kể bên Du Tuấn, cũng không vội nói thêm điều gì. Chỉ im lặng quan sát. Tô Vũ Hàm lại thấy không ai lên tiếng thì tiếp tục bịa chuyện. "Là Thẩm Quân thích Tiểu Cao Ý, không phải em đâu, anh phải tin tưởng em, Tuấn Nhân ca." Tô Vũ Hàm chỉ vào Thẩm Quân, nước mắt lưng tròng nhìn Du Tuấn, muốn đáng thương có bao nhiêu đáng thương.

Du Tuấn người từ nãy tới giờ đều không lên tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm Quân. Ý bảo cô lên tiếng. Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt về phía Thẩm Quân.

Thẩm Quân cười cười, ánh mắt đầy vẻ tà mị, đứng dậy đi về phía Tô Vũ Hàm

"Đúng vậy, là tôi..."

"Là tôi mỗi bữa sáng đều làm đồ ăn sáng cho Tiểu Cao Ý. Kết quả hắn ta không thèm ăn thử một miếng, mỗi ngày đều đưa cho nam sinh khác ăn."

"Là tôi mỗi ngày đều đứng trước cửa lớp nhìn lên Tiểu Cao Ý, hy vọng hắn có thể bỏ thi cho tôi một ánh mắt."

"Là tôi nhào vào ngực Tiểu Cao Ý, nhưng mười lần đều bị từ chối"

"Là tôi mỗi ngày viết cho hắn một lá thư tình, nói với Tiểu Cao Ý tôi yêu thương hắn bao nhiêu, sống cạnh đá mòn, lòng này vẫn không thay đổi."

Nói đến thư tình, Thẩm Quân còn từ trong túi móc ra một phong thư: "Còn muốn tôi đọc lên tuyên ngôn tình yêu không, nếu muốn tôi cũng không ngại đâu."

Tô Vũ Hàm nghe từng chữ từng lời Thẩm Quân nói, tức đến muốn khóc lên, tức khắc nguy trang thanh cao tan rã, cánh tay đang giữ chặt Du Tuấn buông ra, ngồi đại ra ở trên ghế.

Du Tuấn nhìn phong thư màu hồng quen thuộc kia, tia thương tiếc cuối cùng trong lòng cũng vỡ tan tành.

Tiểu Cao Ý, người sao có thể tàn nhẫn như vậy? Một chút mặt mũi cũng không để lại cho tôi.

Tô Vũ Hàm lúc này đáy lòng đã cuồng loạn, đầu óc lúc này không nghĩ được gì nhiều, chỉ cảm thấy cô xong đời rồi.

Tô Vũ Hàm hận Tiêu Cao Ý không nể tình người, lại không nghĩ tới cảnh nếu Du Tuấn, thật sự tìm Tiêu Cao Ý trả thù giúp cô. Sẽ đem một thanh niên ưu tú tương lai sáng lạng bức vào bước đường cùng, sống trong bóng tối.

Trong phòng bao bốn phía đều là im lặng, khác với bề ngoài tiếng nhạc ồn ào cùng với tiếng thét chói tai của khách tới mua vui. Tạo ra hai bức tranh khác biệt rất lớn.

Nhìn thấy Tô Vũ Hàm cứ đại người ra trên ghế, Thẩm Quân đem phong thư nhét trở lại vào túi bên trong, cảm thấy tất cả đều đúng theo kế hoạch. Quay đầu bảo với đám muội muội cùng với cô ra ngoài. Chỉ để lại Du Tuấn đang âm trầm, cùng với Tô Vũ Hàm không còn sức chiến đấu.

Thẩm Quân không khỏi cảm khái, ai nghĩ kiếp trước là tình nhân, kiếp này trở thành kẻ thù. Nhưng hết thấy đều là cô ta tự làm tự chịu, cô tại sao phải cảm thấy có lỗi.

Muốn trách thì trách Tô Vũ Hàm lòng dạ hẹp hòi, hại Thẩm Quân kiếp trước thê thảm như vậy.

Đào Ý Chi nhìn lâu rồi, rốt cục vẫn mở miệng hỏi: "Quần tử, thư tình rốt cục là ở đâu ra? Cả khuôn mặt Tô Vũ Hàm giống như ăn phải phân vậy, khó coi muốn chết."

"Đây chỉ là giả thôi, cô ta trong lòng có quý, đương nhiên là tin sống tin chết."

"Oa, Quần tử lợi hại quá." Phan Ánh Lộ hai mắt si mê, vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Thẩm Quân.

Kỳ thật, cũng là do cô may mắn thôi. Có một lần vô tình nhìn thấy trong ngăn bàn Tiêu Cao Ý có một bức thư tình, liền đoán đó là của Tô Vũ Hàm.

Bất quá cô hoàn toàn không xâm phạm quyền riêng tư của người ta, chỉ là lên mạng tìm cách viết thư tình, rồi đến siêu thị mua một cái bì thư y đúc.

Không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương. Cuối cùng, chỉ một chiều đơn giản giải quyết được một mối họa lớn, Thẩm Quân cả người sáng khoái, vui đến muốn hét lớn. Bốn thiếu nữ cùng nhau đi vào giữa sân nhảy, cùng nhau vận vẹo lắc lư thân thể. Phảng phất trời sinh bốn người thuộc về nơi này vậy.

Tiêu Cao Ý lúc này ngồi ở góc sofa, nhắm nháp ly rượu. Hôm nay sinh nhật huynh đệ Khương Ngọc Thần, không thể không tới đây chúc mừng. Đang ngồi buồn chán nghịch đi động, tầm mắt liền bị yêu nữ ở sân nhảy hấp dẫn.

Lộ Chính Thanh một tay ôm một mỹ nữ, đối với người lạnh lùng từ trong máu này cũng không cưỡng ép gì: "Cao Ý, tới đây chơi là phải thả lỏng, mày nhìn đi mày làm mỹ nữ kế bên ủy khuất bao nhiêu. Bảo bối tới đây, tới đây gia thương em."

Ai ngờ cô nàng kế bên Tiêu Cao Ý nghe như vậy, sợ hãi bỏ chạy lấy người.

"Phi, không hiểu biết." Lộ Chính Thanh sắc mặt tức tối, ngày thường bắt quả hấn đúng là không bằng Tiêu Cao Ý thật, ai dè tới chỗ này vẫn bị người khác cự tuyệt.

Mỹ nữ trong ngực Lộ Chính Thanh nũng nịu nói: "Gia, anh có Tiểu Liên còn không đủ sao? Người ta cũng cần được thương yêu mà." Nói xong còn vỗ vỗ lên bộ ngực của mình.

Mỹ nhân còn lại đương nhiên không chịu kém cạnh: "Gia, người cũng không thể quên có Tiểu Doanh ở đây nha."

"Được, được, được, các em đều là tâm can bảo bối của gia." Nói xong không quên trái hôn một cái, phàn hôn một cái, rồi một hơi uống cạn ly rượu trên bàn.

Tiêu Cao Ý xưa nay không quan tâm mấy trò vặc vãnh này, hấn với Lộ Chính Thanh và Khương Ngọc Thần cũng xem là có quen biết. Rượu quá ba ly, cái gì chơi được đều chơi.

Ngồi một lúc nhàm chán, mọi người đều bày ra trò chơi Mạo Hiểm.

Vòng xoay thứ nhất, ly rượu chỉ về hướng Tiêu Cao Ý.

Lộ Chính Thanh lập tức mở miệng: "Đêm nay người tìm một nữ nhân chơi trò chơi hai người, ném thử tư vị mất hồn này đi."

Khương Ngọc Thần thấy sắc mặt Tiêu Cao Ý lạnh tanh, hấn không mở miệng nhưng biết rõ Tiêu Cao Ý đang không vui, mở miệng gián hòa: "Nếu không thích, Cao Ý, ra ngoài sân nhảy hỏi xin số điện thoại của cô nàng nào đó đi."

Lâm Thiệu Minh đành đứng ra kích tướng: "Tiêu đại thiếu, hay là không dám làm."

Chơi như vậy sao gọi là Mạo Hiểm, những người khác đều cảm thấy không phục, Tiêu Cao Ý lúc này nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, uống một ngụm rượu, đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Một: Nam thần học bá: Quán bar (9)

Trên sân khấu lúc này là một nữ ca sĩ gọi cảm đang kích động không khí, làm cho sân nhảy trở nên nóng hơn bao giờ hết. Tất cả mọi người dưới khán đài, cả trai lẫn gái đều cùng nhau hát vang "Đừng rắc muối lên vết thương ngày hôm qua, chạm vào liền đau, tưởng tượng liền bị.""

Ca khúc này trước kia Thẩm Quân thật sự rất thích. Mọi người ở sân nhảy cùng nhau dơ tay lên, hòa theo ca khúc. Giọng hát mãnh liệt của ca sĩ chạm vào trái tim của từng người có mặt ở đây. Tất cả đều trở nên điên cuồng.

Tiêu Cao Ý tiêng vào bên giữa sân nhảy, nhìn thấy Thẩm Quân vừa hát vừa nhảy, rất tự do tự tại, nhìn cô gái này ngày hôm nay với cô bạn cùng bàn, rõ ràng cùng một người, tại sao lại không giống. Vẫn là vẻ đẹp ấy, nhưng thành thực hơn, mang theo nét phong trần, rất có mị lực cùng hấp dẫn.

Sau đó, Tiêu Cao Ý đến sau lưng Thẩm Quân, dùng giọng điệu lưu manh càn rỡ nói một câu: "Em gái xinh đẹp có muốn cùng anh trai vui một chút không?"

Cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt sau lưng, Thẩm Quân nhú mày quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới thế nhưng lại là Tiêu Cao Ý.

Lập tức lộ ra nụ cười kinh hi: "Cao Ý ca ca.... anh cũng đến đây chơi hả."

"Sinh nhật người quen." Tiêu Cao Ý nghiêng đầu, chỉ về phía Khương Ngọc Thần.

Minh Dịch Vi lúc này phát hiện Tiêu Cao Ý đang nói chuyện với Thẩm Quân, vỗ vò bà vai Đào Ý Chi cùng với Phan Ánh Lộ: "Xem kìa, có chuyện vui."

Đào Ý Chi nhìn thấy cảnh tượng này, còn nghĩ có người muốn tiếp cận Thẩm Quân, trực tiếp chạy đến kéo Thẩm Quân ra, trên dưới đánh giá thanh niên đối diện, sau đó kinh ngạc trừng lớn đôi mắt:

"Này, không phải đại học bá sao?"

Nề mặt Thẩm Quân với Đào Ý Chi là bạn bè, Tiêu Cao Ý nhẹ nhàng cười, vẫn trầm mặc không nói chuyện. Còn đối với cái biệt danh Cao Lãnh nam thần, Cao Lãnh học bá cái gì đó hẳn thật sự không thích, tùy thời điểm cảm thấy cái tên này giống như châm biếm.

"Anh ấy là người quen, không có ác ý đâu." Thẩm Quân bắt đầu nói, liếc mắt nhìn Đào Ý Chi, ý bảo cô đừng nói những lời không nên nói.

Nửa tiếng trước, các cô nói về Tiêu Cao Ý, lấy hắn ra làm bia đỡ đạn, khiến cho Tô Vũ Hàm đối với hắn điên cuồng hận ý. Người xưa có câu độc nhất là lòng dạ đàn bà. Vì yêu mà sinh hận, mới là đáng sợ nhất.

"A... em không có ý gì đâu. Hai người là bạn cùng bàn mà, chắc chắn rất thân nhau. Quân tỷ ở đây giao cho anh nha, phải đối xử tốt với chị ấy đấy." Đào Ý Chi bỗng nhiên nói, làm cho Thẩm Quân dở dằn cả người.

Không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò. Thẩm Quân thật sự muốn tìm cái cổng chui vào. Đào Ý Chi nói một câu làm cho cô không thể phản bác được. Bởi vì cô thật sự vì Tiêu Cao Ý mới quay về lớp học. Bây giờ đi phản bác chẳng khác nào lấy đá đập vào chân mình.

Ở bên cạnh Đào Ý Chi là Minh Dịch Vi, chỉ có thể lẳng lặng che mặt lại. Cái con nhỏ ngốc này. Đào Ý Chi vẫn vô tư không hay biết gì. Lúc này Minh Dịch Vi chịu hết nổi kẹp cổ Đào Ý Chi, cười giăng hòa: "Hai người cứ thoải mái đi, bọn em đi uống chút đồ." Dứt lời, cùng với Phan Ảnh Lộ mỗi người một bên kéo Đào Ý Chi đi.

"Các cậu buông mình ra, mình còn chưa nói xong mà.... \$%^&*#@#%\$^&%*...." Minh Dịch Vi lấy một tay che miệng, một tay kẹp đầu Đào Ý Chi lại, kéo đi.

"Bạn của em thú vị thật đấy." Tiêu Cao Ý cười đến vui vẻ, khóe mắt đều mang theo vui vẻ không giấu được.

Nhìn thấy nụ cười này, Thẩm Quân bắt gặp đôi mắt, nếu không tại ánh đèn ở đây không rõ, Tiêu Cao Ý nhất định sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

"Anh lúc này vừa nói cái gì, em nghe không rõ." Thẩm Quân khéo léo thay đổi đề tài.

Nói xong, tới phiên Tiêu Cao Ý cứng đờ, hiện tại hắn cũng không hiểu tại sao bản thân lại đi nói những lời đó: "Anh..."

Miệng còn chưa nói tiếp, môi đã bị lấp kín. Tiêu Cao Ý lúc đầu không phản ứng kịp, nhìn thấy trước mắt là thiếu nữ đang khăn trương nhắm mắt, hàng mi vẫn đang run rẩy. Trong lòng vừa động, liền thay đổi từ bị động thành tấn công. Liếm láp cánh môi mềm, cạy ra hàm răng, bắt đầu thành công chiếm đoạt, như muốn hút hết hương thơm mềm mại trong miệng. Đường như càng muốn đem Thẩm Quân ăn sạch đến tận xương tủy.

Cách đó không xa, cả nhóm người Khương Ngọc Thần nhìn chăm chăm cảnh tượng này đến mất hồn.

Lộ Chính Thanh không kim được thô bạo nói: "Đờ mờ, nhìn không ra thằng nhóc này lại hăng hái như thế."

Khương Ngọc Thần thì trầm mặc, hẳn biết rõ Tiêu Cao Ý sẽ không làm mấy trò này, nhưng hiện tại thì sao? Lý do là gì hẳn thật sự không nghĩ được.

Lâm Thiệu Minh thì lại thấy nữ nhân đang cùng Tiêu Cao Ý hôn môi, trông rất quen mắt.

Ở trong phòng vệ sinh, Tô Vũ Hàm khóc đến sưng cả mắt. Sau khi rời khỏi liền nhìn thấy cảnh tượng này. Tiêu Cao Ý, Thẩm Quân, đôi câu nam nữ. Tội nhất định không để các người sống yên ổn.

Đang suy nghĩ thì vai phải trầm xuống, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một công tử người đầy mùi rượu: "Có gì thì nói, đừng lồi lõm kéo kéo."

Lộ Chính Thanh nhìn mỹ nhân trên mặt đều là bị thương nhưng lại tỏ vẻ lạnh nhạt, hẳn cười:"Tiểu mỹ nhân, nếu em đi theo tôi, sau này cơm áo không cần lo."

"Anh cho anh tôi là cái gì? Đem mấy câu nói lừa gạt con nít ra nói với tôi? Sao không đi soi gương xem lại bản thân mình đi."

Lộ Chính Thanh tuy không phải đẹp trai hàng một, nhưng cũng thuộc top ba đi. Hôm nay lại gặp phải tiểu ọt cay, cảm thấy thật sự thú vị.

"Không tin, vậy nhìn đi." Lộ Chính Thanh móc trong túi ra một chiếc thẻ bạch kim không giới hạn. Tô Vũ Hàm nhìn thấy cảnh này, đương nhiên biết trước mặt là một núi vàng. Trong lòng tuy đã đổi chủ ý muốn leo lên người cây đại thụ trước mặt. Nhưng vẫn làm bộ lạnh lùng. Xoay người bỏ đi.

Như suy tư điều gì đó, Lộ Chính Thanh nhìn chăm chăm bóng dáng Tô Vũ Hàm: "Chờ đi, mấy ngày nữa cũng phải quỳ gối dưới thân tôi."

Tiêu Cao Ý vui vẻ nắm tay Thẩm Quân lại, nhưng không nhìn thấy Lộ Chính Thanh, lên tiếng hỏi: "Chính Thanh đâu?"

Khương Ngọc Thần lắc đầu: "Đuổi theo một cô gái rồi, chính là loại bạch liên* hoa trong truyền thuyết."

CHÚ THÍCH

"Đừng rắc muối lên vết thương ngày hôm qua, chạm vào liền đau, tưởng tượng liền bị." Lời bài hát trong ca khúc "Đừng rắc muối lên vết thương ngày hôm qua." - Ca sĩ: Trương Huệ Muội

Bạch liên hoa: Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Một: Nam thần học bá: Nháo sự (10)

Thẩm Quân thần thái tự nhiên đi theo Tiêu Cao Ý ngồi trên sofa. Nhìn qua một cảnh này, ai là ai, trong lòng đại khái cũng rõ ràng.

Một bên Lâm Thiệu Minh nhìn Thẩm Quân thật lâu, vẫn không nhớ ra cô là ai, chỉ nghĩ chắc là gặp cô ấy ở một quán bar nào đó.

Hắn xưa nay cùng với Lộ Chính Thanh cứ nghĩ Tiêu Cao Ý không mê nữ sắc, trong lòng không khỏi cười nhạo, ngày thường giả thanh cao, bây giờ bắt gặp đại mỹ nữ, còn không thêm nhỏ dãi.

Bốn phía âm thanh đều rất lớn, muốn nói chuyện phải hét to lên mới miễn cưỡng nghe được.

Lâm Thiệu Minh đứng lên tay cầm ly rượu, dơ về phía Thẩm Quân cùng Tiêu Cao Ý:

"Chúc mừng Tiều đệ ôm được mỹ nhân về nhà. Đêm nay chính thức tạm biệt hội đồng tử, lại đây, anh kính cậu một ly."

Nói xong, ánh mắt nhìn Thẩm Quân đầy thêm thương: "Ngày nào đó hấn vứt bỏ em rồi, cứ đến tìm tôi, tuy em là đôi giày rách, anh đây vẫn háo hức "yêu thương" em."

Tiêu Cao Ý nghe được những lời này, trong bụng sinh một đồng tức giận. Đừng nhìn hấn bình thường cao ngạo lạnh lùng, trong cơ thể vẫn chỉ là một thiếu niên dễ dàng bị kích động.

Thẩm Quân bị xúc phạm một cách "trần trụi" như vậy cũng không thấy tức giận. Tay nhẹ nhàng phủ lên Tiêu Cao Ý, nắm chặt tay hấn: "Tiêu Ý ca ca, đừng nóng."

Tên Lâm Thiệu Minh thật không biết trời cao đất dày, muốn tìm được chết. Trên quan trường, gia đình hấn còn phải cúi đầu với Tiêu Thư Kỳ cùng với Thẩm thị trưởng. Hấn ở đây không ngừng ra oai với con trai con gái họ, đúng là một thẳng nhóc "hiếu thuận".

Khương Ngọc Thần tràn ngập xin lỗi nhìn Tiêu Cao Ý: "Cao Ý... đừng nóng... tên Lâm Thiệu Minh này đi theo Lộ Chính Thanh tới... Minh cũng không quá quen biết hấn. Hôm nào, mình mời cậu một bữa coi như tạ tội."

Lâm Thiệu Minh nhìn Thẩm Quân với Tiêu Cao Ý không thèm quan tâm những lời hấn nói, trong lòng mắng tổ tiên Tiêu Cao Ý mười tám lần. Sắc mặt không tốt lắm: "Em gái này, em như vậy là không đề tôi vào mắt đúng không?"

Chén rượu đột nhiên mạnh mẽ nện ở trên mặt bàn pha lê, Tiêu Cao Ý hấn là người không dễ bị trêu vào, ở cái quán bar nho nhỏ này mà không thể bảo vệ được người của mình sao?

Nhìn mọi chuyện dần ảm ỉ, Thẩm Quân nhủ mấy lời lớn tiếng nói: "Như thế nào lại có người đem chó vào quán bar, ồn ào muốn chết."

"Mấy chỉ là kỹ nữ, còn gia bộ thanh cao." Lâm Thiệu Minh tức giận chỉ vào mặt Thẩm Quân, lớn tiếng mắng.

Thẩm Quân dựa vào người Tiêu Cao Ý, vỗ vỗ ngực: "Tiêu Ý ca ca... người ta sợ nha... Anh phải bảo vệ người ta nga ~~~"

Nhìn Thẩm Quân không đem Lâm Thiệu Minh vào mắt, còn ở đó chớp mắt làm bộ vô tội, Tiêu Cao Ý cảm thấy đáng yêu cực kì, xoa xoa khuôn mặt nhỏ: "Đi, anh dẫn em về, miễn cho tên "cẩu" dọa đến em."

Khương Ngọc Thần nhìn một cảnh này, chỉ cảm thấy đúng là nòi nào úp vung nấy, đúng là phu xướng phụ tùy*

Tiêu Cao Ý ôm Thẩm Quân rời đi, Lâm Thiệu Minh hùng hùng hổ hổ uống hết mấy chai rượu. Bên cạnh hấn có vài mỹ nhân cũng nhìn cảnh tượng này bị dọa không ít.

Nhìn thấy tiệc cũng tàn, Khương Ngọc Thần đem theo những người khác rời đi, chỉ còn lại Lâm Thiệu Minh, hấn đem toàn bộ rượu trên bàn đập hết: "Con mẹ nó, Tiêu Cao Ý, tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày."

Thẩm Quân đi không lâu liền gọi điện cho Hồ Tử, để hấn dạy bảo Lâm Thiệu Minh một đốn.

Lúc này, một chiếc Lamborghini màu bạc dừng ở cổng nhà Thẩm Gia. Tiêu Cao Ý xuống xe mở cửa cho cô, cười cười cùng Thẩm Quân phất tay từ biệt, không ngờ Thẩm Quân đi hai bước liền quay đầu lại cho hấn một cái hôn sâu.

Đầu lưỡi linh hoạt khắp nơi cần rờ. Giống như muốn hút hết dịch ngọt trong miệng đối phương. Lúc này trong không khí chỉ nghe tiếng "Chặc chặc". Mọi lời giao nhau không còn khoảng trống. Cảm thấy như thế nào cũng không đủ. Muốn cho đối phương nhiều hơn như thế. Lúc hai người tách ra, cánh môi cũng sưng tấy, Thẩm Quân ngượng ngùng mềm giọng nói: "Ngủ ngon, Tiêu Ý ca ca."

Trò lại trên xe, Tiêu Cao Ý che lại đôi mắt. Chắc chắn là tối nay hấn muốn ngủ cũng không ngủ được.

CHÚ THÍCH:

Phu xướng phụ tùy: Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Một: Nam thần học bá: Sinh nhật (11)

Sau ngày hôm đó, Thẩm Quân cùng Tiêu Cao Ý ân ái ái, ngọt ngào một chỗ, gian tình bản ra có thể giết chết một con ruồi.

Tiêu Cao Ý đã nhiều ngày vẫn luôn tìm một ngày để rõ ràng biểu đạt tình cảm với Thẩm Quân. Suy nghĩ một hồi thì nhớ rằng sinh nhật bản thân không lâu sẽ tới. Đây là một cơ hội không tồi.

Chi là không biết làm sao để mở miệng nói, hấn không muốn nói thẳng ra là muốn cùng Thẩm Quân mừng sinh nhật. Nói thẳng ra thì quá ngượng ngùng. Chuyển động đại não, đột nhiên nghĩ tới đám chị em thân thích của Thẩm Quân, cô nàng Đào Ý Chi kia cũng thú vị.

Ngón tay vuốt ve cằm, Tiêu Cao Ý vừa lòng gật đầu, chính là cô ta.

Thẩm Quân nhìn Tiêu Cao Ý lúc này lo lắng đi vào cõi thần tiên nào rồi, nhỏ giọng hỏi: "Anh đang nghĩ gì?"

Bị Thẩm Quân đánh gãy suy nghĩ, cũng không giận mà cười nói với cô: "Anh nghĩ là học xong rồi, không biết có vinh hạnh mời bạn cùng bàn, cùng nhau đi ăn Haagen-Dazs được không?"

"Bạn cùng bàn rất vui, đang hạnh phúc đến cực điểm"

NẾU ANH YÊU EM THÌ DẪN EM ĐI ĂN HAAGEN-DAZS

Tiêu Cao Ý sinh nhật vào ngày thứ 6. Hôm nay là ngày thứ ba có bài kiểm tra, còn hai ngày nữa là xong. Thẩm Quân thành tích lần này rất tốt, lại nỗ lực học tập, nhanh chóng liền làm xong bài thi tiếng Anh, sau đó bắt đầu phiền lòng chọn quà cho Tiêu Cao Ý.

Hôm trước, Đào Ý Chi cùng cô đi dạo sau giờ học, như là "vô tình" nhắc tới sinh nhật Tiêu Cao Ý sắp đến, Thẩm Quân hơi bất ngờ, tại sao hấn không nói với cô.

Cô vẫn đang tìm thời cơ thích hợp để cùng hấn "thân mật tiếp xúc" ở riêng một chỗ với nhau.

Cho hấn hai cái hôn sâu, sợ là nếu cô không tiến thêm bước nữa, hấn nhện tới nỗi bản thân bắt toại thi phiền.

Nhưng cô cần bản không biết Tiêu Cao Ý thích cái gì, hẳn cái gì cũng không thiếu. Hay là đem chính mình cột một cái nơ rồi giao cho hắn? Làm như vậy có phải hơi lớn mật. Nếu không cần thận tiến tới, sợ làm bằng hữu cũng không được.

Tiêu Cao Ý rõ ràng có ý với cô, nhưng tại sao hắn không nói ra? Cô thật sự không thể hiểu được, cô làm cái gì sai sao?

Cùng với Đào Ý Chi dạo một vòng, quyết định tiến vào một tiệm giày.

"Quần tử, em nghe nói nếu tặng giày người khác một là làm tình cảm tiến triển, hai là đem người ta tiến đi." Đào Ý Chi cực kỳ nghiêm túc nhìn Thẩm Quân.

Thẩm Quân lúc này lựa được một đôi giày màu trắng, quay đầu nói với người bán: "Lấy đôi này, một đôi nữ size 36, còn một đôi cho nam size....."

Tiêu Cao Ý mang giày số mấy?

Đột nhiên Thẩm Quân nhớ tới một người: "Hệ thống, hệ thống."

"Muội muội, có chuyện gì a?"

"Tiêu Cao Ý mang giày size bao nhiêu?"

"Đội một xí.... size 41"

"Tốt."

Thuận lợi mua xong giày, liền muốn quay về lên kế hoạch cho đại sự buổi tối.

Đào Ý Chi đáng thương đi bên cạnh, nhìn hai đôi giày kia, trong lòng cực kỳ hâm mộ. Quần tử chưa bao giờ mua giày cho cô đâu.....

Thẩm Quân như có thể thấu được lòng người, đột nhiên bước vào một tiệm kính, lấy một cái mắt kính màu đen bảo Đào Ý Chi mang lên: "Đẹp lắm, không tồi."

Sau đó chuyển hướng: "Cái này bao nhiêu"

Một chiếc mắt kính 20 đồng làm Đào Ý Chi hài lòng không thôi, cầm theo hộp kính tung tăng đi theo phía sau Thẩm Quân. Như là một cái chân chó tiểu tùy tùng.

Tiêu Cao Ý ở cái tuổi 16, được Tiêu Thư Kỳ tặng một cái chung cư. Nhưng không thường xuyên sử dụng nên quen thuộc lắm. Miễn cưỡng chiến hai miếng bò bít tết, bụng đồ ăn lên bàn, lấy ra 2 ly rượu vang, đổ vào một ít rượu vàng đỏ. Thập lên hai ngọn nến, Trong phòng ăn còn đặc biệt chuẩn bị một bó "Lam Sắc Yêu Cơ"

Mọi thứ đều chuẩn bị tốt, chỉ thiếu mỗi Thẩm Quân.

Thẩm Quân thay một bộ váy bó sát cơ thể màu đỏ, bắt đồng với cô gái mặc váy trắng dịu dàng đơn thuần, đêm nay làm cho người ta có cảm giác nhiệt tình như lửa, làm nội tâm Tiêu Cao Ý sôi trào.

Hai người tập trung ăn xong bữa tối, Thẩm Quân lấy một hộp quà đưa cho Tiêu Cao Ý:

"Cao Ý ca ca... sinh nhật vui vẻ... hy vọng anh sẽ thích."

Mặc kệ em tặng cái gì, tôi nhất định đều thích. Tiêu Cao Ý mở ra hộp quà, vừa thấy là một đôi giày, quả nhiên rất vừa lòng. Mỗi ngày mang đôi giày này, sẽ tự nhiên cảm nhận được là có Thẩm Quân cùng đi.

Xem ra Tiêu Cao Ý rất thích, Thẩm Quân ngượng ngùng: "Kỳ thật... em cũng mua một đôi." Khuôn mặt đầy ngượng ngùng không dám nhìn thẳng.

"Vậy lần sau cùng nhau mang."

"Dạ được."

"Nhưng mà anh vẫn còn một nguyện vọng." Tiêu Cao Ý đứng dậy đi đến bên cạnh Thẩm Quân.

"Vậy anh nói đi." Thẩm Quân nhìn vào đôi mắt đen không thấy đáy của hắn.

"Trở thành người phụ nữ của anh."

Là người phụ nữ của anh, không phải bạn gái anh. Từ phụ nữ này có ý cao hơn nha.

"Dạ được." Thẩm Quân nói xong, cười hi hi, hôn lên đôi môi mỏng của Tiêu Cao Ý.

Cô là cô chờ thời khắc này lâu lắm rồi.

CHIA SẺ:

Đương nhiên rồi chương sau có H nhaaaaaa

Lý do mình chọn edit truyện này là vì mình thật sự thích truyện hệ thống. Mà sắc nữ đương nhiên không thể không có H đúng không?

Nên thay vì làm một bộ truyện có H nhưng không có nội dung, thì truyện này quả thật mình vừa lòng 100% hahaa

Mục tiêu của nữ chính là đưa được nam chính LÊN GIƯỜNG

Nhưng quá trình lên giường không hề dễ dàng.

Không như những truyện khác ào một cái là "ăn" được ngay.

Truyện này làm mình quả thật hài lòng, ít ra nó có nội dung, quá trình cũng không dễ dàng gì lắm.

Hy vọng các bạn thích ^^

Nhớ cho mình một ít khích lệ để mình Edit nhanh hơn cho mọi người đọc nhé.

Chương 12: Một: Nam thần học bá: Lên giường (12)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Hai người hôn môi, hôn đến say sưa mê mẩn, bàn tay trực tiếp ở trên người đối phương vuốt ve. Từ phòng khách tràn trọc trên vách tường rồi đến phòng ngủ, chính là luyện tiếc không muốn tách ra.

Cửa phòng ngủ bị mở toang, chỉ mở lên ánh đèn nhạt đầu giường.

Bàn tay nóng bỏng của Tiêu Cao Ý vội vàng kéo chiếc khóa sau lưng, bộ đồ đồ bó sát lúc này rơi hẳn xuống đất.

Thẩm Quân chỉ mặc bộ đồ lót màu đen, thân thể trắng nõn nà lộ ra bên ngoài. Lúc này, Tiêu Cao Ý hết sức khẩn trương, kéo xuống vật che đậy cuối cùng này của nàng. Chỉ là càng gấp rút càng hồng chuyền, kéo như thế nào cũng không xong. Làm cho hân bực bội không dứt.

Hai cánh môi đã sưng đỏ không thể không tách ra, Thẩm Quân ánh mắt mê ly, gương mặt hồng hào, đẹp không sao tả xiết.

Thẩm Quân then thùng lấy tay che trước ngực, yêu kiều nói: "Chưa gì đã đem người ta coi sạch rồi, một chết được."

Tiêu Cao Ý bất đắc dĩ bật cười, đỡ Thẩm Quân ngồi xuống giường: "Anh thật lòng thích em, muốn em lập tức trở thành người của anh."

Tiêu Cao Ý cầm lấy bàn tay trắng nõn của Thẩm Quân, để lên tiểu đệ đã căng trướng bên dưới: "Em giúp anh." Ánh mắt hân nóng bỏng nhìn Thẩm Quân, làm cả người cô bốc cháy, tim cũng đập nhanh.

Theo hướng dẫn của hân, cõi từng nút áo sơ mi xuống, bỏ đi hoàn toàn vật che đậy trên người. Thiếu niên này có một làn da màu đồng khỏe mạnh, đáng người vạm vỡ. Làm cho cô không nhận được vron tay sờ loạn khắp người.

"Còn có chỗ này." Tiêu Cao Ý bảo cô, quan trọng nhất vẫn là nửa thân dưới.

Tiểu đệ đệ đã nhô lên, làm Thẩm Quân mặt càng thêm khô nóng. Cô hôm nay là lần đầu gặp mặt tiểu đệ đệ nha, có chút hồi hộp quá độ rồi.

Ánh mắt Tiêu Cao Ý giờ đây tràn ngập tình dục nhìn Thẩm Quân, bàn tay cô nhu nhược không xương lại ấm áp, cõi thất lưng của hân, sau đó cõi bỏ nút thắt, kéo xuống khóa kéo.

Cô chậm rãi mở làm hân phát điên lên được, Tiêu Cao Ý tự động thủ, tự mình cõi ra quần dài, ném xuống đất, chỉ chừa lại một cái quần lót đen.

Mặc dù như thế, Thẩm Quân rõ ràng vẫn nhìn thấy được đũng quần hân nhô lên, tiểu đệ bên dưới cũng càng lúc càng ương lên rõ ràng.

Thẩm Quân tuy đã 25 tuổi nhưng vẫn là xử nữ nha, đối với tiểu đệ kia ánh mắt ngập tràn tò mò. Tiêu Cao Ý thấy vậy, tự giác bắt lấy tay cô, bỏ vào bên trong đũng quần, cảm lấy còn thịt nóng hổi. Tiêu Cao Ý run lên, từ trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Hân với tiểu đệ cũng từng "giao đầu" mấy lần, nhưng so với tay hân có đầy vết chai. Tay của Thẩm Quân nho nhỏ, lại mềm mại. Lúc này đây đang bao trọn lấy tiểu đệ của hân, làm cho hân thoải mái đến nỗi thiếu chút nữa là bắn hết ra. Nhận xuống, nhận xuống, không sẽ mất mặt.

"Ừm...thoải mái quá." Tiêu Cao Ý về mặt đầy say mê ứng đỏ. Đây không phải là mơ, Thẩm Quân mà hân ngày đêm mơ tưởng đang ở trước mặt hân, tay của cô còn đang nắm tiểu đệ của hân.

Bàn tay to, dấn dất bàn tay nhỏ, cảm lấy còn thịt lên xuống bắt đầu hoạt động. Tốc độ càng lúc càng nhanh, đến nỗi tay Thẩm Quân bắt đầu mất hết cảm giác, Tiêu Cao Ý mới miễn cưỡng phóng thích một lần.

Tiêu Cao Ý xoay người ôm Thẩm Quân đè dưới thân. Một tay dịu dàng vuốt tóc, tay kia hướng xuống cơ thể bên dưới, bắt đầu vuốt ve.

Tiêu Cao Ý nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hai mắt, chớp mũi, tới đôi môi đỏ mọng. Nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm mảnh khảnh, dọc từ gáy ngọc đi xuống. Mỗi một động tác đều nhẹ nhàng, như người bên dưới là trân bảo đáng quý nhất.

Thẩm Quân không tự giác được, thân mình run lên, miệng phát ra âm thanh nũng nịu, đánh thẳng vào tâm hân.

Đôi môi phù lên đôi gò bông đào, ngậm lấy tiểu đậu đỏ yêu kiều trước ngực. Nghe được Thẩm Quân rên lên như mèo cào. Nội tâm thỏa mãn không thôi, càng lúc càng hăng hái. Một tay kia vẫn vuốt ve bên còn lại. Bàn tay không ngừng vuốt ve, từ bóp nhẹ đến bóp chặt đôi nhũ.

"Bảo bối lớn như vậy...tay anh cầm không hết."

Thẩm Quân bất giác ườn ngực, khát cầu Tiêu Cao Ý âu yếm, hai mắt thất thần mê ly nhìn trần nhà, giường miệng thờ dốc.

Cảm giác này đánh thẳng vào lý trí còn sót lại, làm cô càng muốn càng nhiều, không thể chống đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Một: Nam thần học bá: Lên giường (12) (h-)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

H- nha không phải +

Cả 2 đều là lần đầu ngaaa~~ nên trông mong nhiều hơn vào lần yêu sau các bạn ạ.

Hạ thân Tiêu Cao Ý giờ đây đã sung to, đau đốn, kêu gào muốn nhiều hơn nữa. Tiêu Cao Ý buông ra đôi nhũ bị chà đạp sung đỏ. Thương tiếc vuốt ve khuôn mặt nhỏ của Thẩm Quân.

"Bảo bối, đừng sợ." Không biết lời này là để nói cho Thẩm Quân nghe hay là cho chính bản thân hắn. Cả hai đều là lần đầu tiên, không khỏi khẩn trương.

Ước chừng bởi vì kích thích cùng với khẩn trương, khiến cho quy đầu nhiều lần và chạm "hang động" của cô mà không vào. Tay vẫn không ngừng vuốt ve, làm Thẩm Quân càng tiết nhiều mật dịch. Tiêu Cao Ý rên rỉ, đầu hấn bây giờ hoàn toàn trống rỗng, trước sau vẫn không thể tiến vào, làm hắn có chút sốt ruột.

Vươn tay xuống ở cửa động sờ soạng một hồi cuối cùng hắn cũng tìm được đường mòn, ngón tay theo mật dịch ẩm ướt hướng vào trong tìm kiếm, phía dưới Thẩm Quân vừa mềm vừa nóng, bao trọn lấy ngón tay, phảng phất như có rất nhiều cái miệng nhỏ đồng thời hút hấn vào, dụ dỗ Tiêu Cao Ý tiến vào. Hắn còn cảm nhận được màng trinh mỏng manh bên dưới, chỉ cần đâm thủng cái màng kia, Thẩm Quân hoàn toàn thuộc về hắn.

Thẩm Quân ruột gan còn cào khó chịu, cổ ngửa cổ không ngừng cong người lên, dâm thủy tràn ra càng lúc càng nhiều, đôi tay ôm lấy má Tiêu Cao Ý, phụng phịu nói: "Hôn em...em muốn...em muốn."

Đối với mỹ nhân dụ hoặc, Tiêu Cao Ý làm thế nào để cự tuyệt. Cúi xuống ngậm lấy cánh môi sung đỏ, đầu lưỡi cạy ra hàm răng, ở trong khoang miệng, cùng đầu lưỡi Thẩm Quân tùy ý mót vào, tựa như muốn hút khô đối phương, cả hai cái miệng nhỏ đồng thời hút hấn vào, dụ dỗ Tiêu Cao Ý tiến vào. Ngón tay hắn dẫn đường, đem côn thịt tiến vào tiểu huyết.

Thẩm Quân vẫn luôn miễn cưỡng, ôm Tiêu Cao Ý thật chặt, không ngừng ôm hôn hắn, Tiêu Cao Ý vì ả nhân mà trên người đầy mồ hôi, gọi cảm lại mê người.

Tiêu Cao Ý thâm tình nhìn Thẩm Quân nhìn không rời mắt

"Anh sẽ luôn ở bên cạnh em...Mãi mãi"

Lời nói của nam nhân ở trên giường tuyệt đối không thể tin, nhưng lúc này Thẩm Quân không quảng nổi nữa, chỉ làm theo cơ thể mách bảo.

Cho dù mật đạo đã đầy dâm thủy, nhưng khi côn thịt tiến vào sâu bên trong, Thẩm Quân mặt trắng bệch, cau mày, loại đau đốn này làm cho cô mất hết sức lực.

Hai mắt nhắm nghiền, nước mắt cứ chảy ra rơi xuống đầu ngón tay Tiêu Cao Ý.

"Đau...đau quá." Thẩm Quân chỉ có thể lập lại mấy chữ này không ngừng, chỉ muốn côn thịt kia đi ra khỏi cơ thể cô.

Tiêu Cao Ý hôn lên từng giọt nước mắt, vuốt ve đôi mày đã nhăn lại một khối. Cô vì hắn, cố gắng chịu đựng đau đốn này, làm Tiêu Cao Ý quyết tâm về sau sẽ đối xử với cô thật tốt, yêu quý, che chở, không để cô thương tổn. (Tác giả: Trừ mỗi trên giường)

Cô khó chịu hấn cũng khó chịu, động nhỏ kia vì đau mà hút chặt lấy côn thịt hấn, làm hắn không thể lộn xộn. Sau một hồi cảm nhận được thân thể Thẩm Quân tốt hơn, lúc này mới bắt đầu chậm rãi thọc vào rút ra. Bắt đầu động thân.

Lần đầu làm tình, cả hai đều không có bất cứ kỹ xảo gì, chỉ dựa vào bản năng mà đáp ứng đối phương.

"Ân...nhẹ nhẹ...sâu quá...em...thoải mái quá..." Cơ thể Thẩm Quân khoái cảm không ngừng chùng chắt, thân thể lúc đầu cứng ngắc, giờ đây mềm dẻo, tùy ý để thiếu niên ra sức hành hạ.

Tiếng rên rỉ của cô giống như xuân dược, làm Tiêu Cao Ý dục hóa càng bành trướng. Mỹ nhân dưới người là của hắn, hắn tận mắt nhìn cô từ một cô gái ngây ngô, từ một tiểu nữ sinh biến thành một cô gái không che được phong tình.

Côn thịt với tiểu huyết và chạm không ngừng, mạnh mẽ thụt vào thụt ra, dâm thủy của cô cũng tràn ra mỗi lúc một nhiều, làm trong không khí còn nghe được tiếng nước tóc tách đầy gọi cảm.

Tiêu Cao Ý rên lên một tiếng, rốt cuộc ở nơi sâu thẳm nhất bắn ra, cùng với dâm thủy hòa thành một chỗ. Hai người thờ hồn hén, nhìn nhau cười, trên trán sợi tóc đều đã thấm ướt. Cả hai đều hết sức mệt mỏi nhưng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Một: Nam thần học bá: Sáng sớm (14) (h)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Sáng sớm, Thẩm Quân mơ hồ tỉnh lại, cả cơ thể giống như bị chiếc xe nghiền qua tứ chi, hai chân nặng lì, vô lực không thể xoay người.

Thống khổ nhất là cái côn thịt thối tha kia ở bên dưới thân cô đang có dấu hiệu "tỉnh lại" càng lúc càng lớn.

Thẩm Quân dùng sức xoay người, một tay cố gắng chống đỡ thân thể, ý đồ đẩy Tiêu Cao Ý ra. Đột nhiên, có một bàn tay ấm áp hướng lên eo cô ôm chặt, "phụt" một tiếng, côn thịt kia thâm nhập tiểu huyết của cô.

"A...." Thẩm Quân nghẹn ngào kêu lên một tiếng.

Từ lúc Thẩm Quân động đậy, Tiêu Cao Ý đã tỉnh ngủ, nhìn thấy tiểu huynh đệ của hắn bị ghét bỏ, mới trừng phạt cô một tí. Tay hấn hướng lên tuyết nhũ chậm rãi vuốt ve, bên dưới cũng chậm rãi thọc vào rút ra. Dùng âm thanh khàn khàn, ở bên tai Thẩm Quân reo chóc: "Tôi qua em không no hửm...nhanh như vậy liền muốn nữa?"

Thẩm Quân cả người bần rùn, vô lực chống cự hắn. Yết hầu một trận khô khốc, nhẹ giọng mắng: "Đáng chết..."

Tiêu Cao Ý cười nhẹ, đỡ lấy eo Thẩm Quân, vận động mạnh mẽ. Mỹ nhân ở trong lòng, hắn càng không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên phải hảo hảo yêu thương cô.

"Ồ..ò..Ân..." Thẩm Quân không nói nổi, chỉ mang theo tiếng khóc nức nở, rên rỉ, cả người uốn éo làm Tiêu Cao Ý càng thêm hưng phấn.

Tiêu Cao Ý dùng đôi mắt ngập dục nhục tham lam nhìn ngắm tiểu mỹ nhân. Cơ thể trắng tinh của cô giờ đây chiếm đầy vết đỏ lớn nhỏ không đồng đều, hai luồng nhũ thịt trước ngực còn có vết xanh tím, nhìn rất đáng sợ. Hắn biết hôm qua dùng sức quá mạnh, nhưng nhìn mỹ nhân xinh đẹp như vậy, tiểu huynh đệ lại tưởng lên, nhô cao không ngừng đòi hỏi.

Tiêu Cao Ý nâng hai chân Thẩm Quân lên, đặt lên vai, lại bắt đầu một cuộc chiến hăng hái.

"A.....sâu quá...anh nhẹ...nhẹ..." Thẩm Quân đưa tay ấn bụng nhỏ, ý đồ muốn đem vật kia áp chế, kết quả làm cơn thịnh nộ trong kích thích, trở nên càng thô to.

"Bảo bối...là vì tiểu muội muội bên trong yêu thích hần...muốn hần...hút đến không thể động đây..." Tiêu Cao Ý đỡ chân, quy luật luật động, Thẩm Quân vừa ngượng vừa tức, không nhịn được cao trào, cô dơ hai chân lên cao. Cơn thịnh nộ kia ra vào càng lúc càng nhanh, sau đó chôn cơn thịnh nộ ở nơi sâu thẳm nhất, bắn ra một phát đầy thỏa mãn.

Tiêu Cao Ý thấy Thẩm Quân một thân một mồi, cuối đầu muốn hôn cô, lại bị mỹ nhân cự tuyệt: "Còn chưa đánh răng mà."

"Anh cũng chưa đánh." Sau đó đem kháng nghị của cô nuốt vào trong miệng, quần lấy đầu lưỡi, ra sức mút vào.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-2: Một: Nam thần học bá: ăn cơm (14)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Phần H phía trên là một nửa chương 14 nhưng mà mình lười edit hết tập nên Edit trước đoạn H cho mọi người đọc ==)))

Sau một hồi triển miên say sưa, thời gian cũng đã tới trưa, bụng cả hai đều kêu ộp ộp. Tiêu Cao Ý đành gọi com hộp.

Thẩm Quân mặc áo rộng thùng thình, lười biếng nằm trên giường. Tường có thể ngủ một giấc tới chiều, ai dè bị Tiêu Cao Ý kéo lên, dang hai chân ra ngồi ở trên người hần, mơ hồ mắt còn một nhắm một mở, bị Tiêu Cao Ý ép một ngum lại một ngum ăn com.

Ăn chỉ là cái cớ, tên cầm thú này được một hồi lại kéo áo cô lên, cơn thịnh nộ phía dưới lại cắm vào tiểu huyết bên dưới của nàng.

Phía trên bị hần ép ăn từng muỗng cháo thịt nạc muối, phía dưới lại bị tiểu đệ của hần ép buộc: "Bảo bối, em nhìn xem, cái miệng nhỏ phía trên no rồi, phía dưới cũng được lấp đầy, nhưng vẫn còn nhiều lắm phải ăn cho hết."

Thẩm Quân quay qua, nhìn trên bàn còn một chén lớn cháo thịt nạc muối, chỉ cảm thấy chính mình đã no căng bụng rồi, bây giờ hối hận thật sự tại sao lúc trước không phát hiện cái tên Tiêu Cao Ý này là một người dạ thú, vẫn nhả bại hoại.

Cuối cùng, cháo vẫn ăn không hết. Thẩm Quân bị Tiêu Cao Ý lẳng qua lẳng lại, từ trên bàn tới trên giường, phía trước hay phía sau, đều bị hần lấp đầy một bụng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Một: Nam thần học bá: Thành tích (15)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Kết quả của sự tưng dục quá độ chính là thứ hai đi học, hai chân Thẩm Quân đứng không vững. Nếu như ngày hôm qua, buổi chiều Tiêu Cao Ý không muốn cô thêm một lần ở trong nhà vệ sinh, thì chắc cô còn có thể đứng dậy được.

Nghe tới cảnh, hai chân đứng không vững về Thẩm Gia, nếu bị Thẩm phu nhân nhìn thấy, còn hỏi đông hỏi tây, thì không tốt lắm. Cô với Tiêu Cao Ý chỉ vừa mới bắt đầu, ít người biết thì tốt hơn. Gặp gặp dễ hồng chuyện, cô vẫn là nên để Tiêu Cao Ý không rời khỏi mình được, mặc kệ là thân thể hay là trái tim. Cho nên tuy rằng bề ngoài oán hần đòi hỏi vô độ, nhưng cô vẫn đáp lại hần theo bản năng.

Khâu Minh Viễn lúc này đem vào một xấp bài thi, lấy cây thước gỗ báng to gõ vào mặt bàn, tạo ra một âm thanh lớn, phía dưới lớp học mới rơi vào im lặng. Khâu Minh Viễn đẩy đẩy mắt kính, trước hết phát bài thi toán học: "Lần này thi toàn khối, tổng thành tích cả lớp không tồi, nhưng vẫn có năm sáu cá nhân không đạt yêu cầu, thấp nhất 78 điểm, cao nhất vẫn là Tiêu Cao Ý 148 điểm. Bạn học nào điểm không tốt nhất định phải chú ý chăm chỉ."

Sau khi Khâu Minh Viễn nói câu này, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Thẩm Quân, thấy cô không những không biết thân phận, còn im lặng tươi cười.

Không thể trách người khác hiểu lầm cô, trước kia Thẩm Quân thi phân ban, sau đó còn làm một bài thi khảo sát, kết quả thậm chí không nổi. Tiêu Cao Ý nhìn bài thi của cô, thành tích đúng là tốt rất nhiều, không hổ là người hần thích. Thẩm Quân mang theo kiêu ngạo, khuỷu tay đập khuỷu tay Tiêu Cao Ý: "Thấy không, em rất lợi hại đó nha, nếu anh không cố gắng, em sẽ vượt qua anh luôn."

Nhìn cô đặc ý, giống con mèo nhỏ kiêu ngạo, tay trái hần không an phận ở trên đùi vuốt ve: "Nếu là em muốn, anh đương nhiên vui vẻ chịu đựng."

"Buông tay, ở bên ngoài không được sờ loạn."

Khâu Minh Viễn nhìn mọi người đã cầm được đề thi, tiếp tục nói: "Lớp chúng ta lần này phải đặc biệt tuyên dương Thẩm Quân, bạn học Thẩm Quân thi được 144 điểm toán, cũng là xếp hạng 2 lần này. Mọi người phải học hỏi Thẩm Quân nhiều hơn."

Ban đầu, mọi người đều nghĩ Thẩm Quân đội sổ, cả lớp ai nấy đều không thể tin được, trong lòng mọi người đều là, dờ mờ, sao có thể?

Cũng có người lên lút bàn tán,

"Bảo đảm copy bài rồi, sao có thể?"

"Chắc chắn là copy bài Tiêu Cao Ý rồi."

Mấy nữ sinh bàn tán xong, trong lòng đều rất ghen tị, nếu Tiêu Cao Ý cũng giúp đỡ các cô như vậy, xếp hạng 2 chắc chắn dễ như trở bàn tay.

Nhìn lớp học càng lúc càng âm ỉ, Khâu Minh Viễn vỗ vỗ bàn: "Im lặng, tiết sau lại tiếp tục thảo luận bài thi."

Những lời bàn tán xung quanh truyền vào lỗ tai Tiêu Cao Ý, mặt hần vẫn lãnh đạm, nhưng phía dưới nắm tay Thẩm Quân, nói thật khí phách: "Anh tin em."

"Em không để ý đâu, phản ứng này là bình thường mà.Nhưng mà bài thi lần sau nếu em thi hơn điểm anh, có khen thưởng gì không?." Thẩm Quân chớp chớp đôi mắt, về mặt đầy xấu xa.

Suy nghĩ vừa chuyển, Tiêu Cao Ý mỉm cười: "Vạn nhất vẫn là anh, thì sao?"

"Vậy thì..." Thẩm Quân thật ra rất tự tin, cô ở trước kia tốt nghiệp thạc sĩ nha, sao có thể không đấu lại một học sinh Cao Học chứ.

Tiêu Cao Ý một tay chống cằm: "Như vậy đi, ai thắng có thể yêu cầu đối phương một việc."

Tuy cô cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy, Thẩm Quân vẫn ngốc ngốc gật đầu:

"Một lời đã định, ai không làm được chính là chó con."

Vì thế, sau tiết học, Tiêu Cao Ý khẩn trương đi tìm chủ nhiệm lớp hỏi bài thi môn Văn, cùng với xếp hạng lớp. Nhìn lướt qua thành tích, quả thật cảm thấy rất nể mẫn. Hắn đã sớm nghĩ kỹ rồi mới đưa ra thách đấu, thật sự hắn muốn cùng Thẩm Quân làm thêm vài lần, trong lòng tưởng tượng, tiểu huynh đệ cũng ngo ngoe rực rộ.

Thẩm Quân vốn không tin được vậy mà cô lại thua, về mặt đưa đám không phục. Nhưng cả lớp sau khi biết được thành tích Thẩm Quân, ai nấy đều ngạc nhiên miệng mở to không khép lại được. Nhưng loại cảm giác kỳ lạ này không được bao lâu, thì lớp trưởng đột nhiên đi tới: "Thẩm Quân, chủ nhiệm lớp muốn gặp cậu."

Thẩm Quân buồn bực gật đầu, cô biết chắc chắn đây không phải chuyện tốt.

Thấy cô vừa ra khỏi lớp, cả trai lẫn gái đều bắt đầu bát quái: "Lớp trưởng, có việc gì sao?"

Chỉ thấy lớp trưởng nhũn mày: "Có người báo cáo Thẩm Quân gian lận."

Sau khi nghe xong lời này, Tiêu Cao Ý lập tức đứng lên, mang theo một tảng không khí lạnh lẽo, khớp tay cũng kêu răng rắc tức giận, đuổi theo Thẩm Quân ra khỏi lớp học. Những người khác tự giác im bặt, Tiêu Cao Ý đáng sợ thật đó.

Cô gái của hắn, sao có thể để người khác tự tiện phê bình.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một: Nam thần học bá: Nghi ngờ gian lận (16)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Văn phòng giáo viên giờ đây không khí đè nén áp lực, Khâu Minh Viễn bụng lý sự lên uống nước, nhìn nữ sinh đang đứng trước mặt, một nữ sinh duyên dáng yêu kiều, hắn vẫn luôn tin tưởng, tuổi trẻ ai mà không bốc đồng, nóng nảy, nữ nhân này, trước kia phản nghịch, nhưng bản tính không hề xấu.

Khâu Minh Viễn làm giáo viên hơn hai mươi năm, am hiểu đạo lý sâu xa, cân nhắc nửa ngày mới mở miệng: "Thẩm Quân, em kỳ thi này tiến bộ rất tốt, cực khổ cho em rồi."

"Trước kia là em không hiểu chuyện, làm phiền nhiều tới thầy. Gần đây em ý thức được tầm quan trọng của việc học, lại được Tiêu Cao Ý giúp đỡ, kèm thêm, mới có thể tiến bộ vượt bậc." Thẩm Quân biết đây là chiêu tiên lễ hậu binh, không thể lơ là cảnh giác.

Khâu Minh Viễn gật đầu, Thẩm Quân nhìn ông, tỏ vẻ thật lòng: "Lão sư, thầy cứ việc nói thẳng, việc thầy kêu em tới văn phòng là vì..."

"Lão sư..." Khâu Minh Viễn còn chưa kịp trả lời, đã bị Tiêu Cao Ý đánh gãy, nhìn là biết vội vàng chạy tới, hô hấp vẫn dồn dập. Trên trán đã hiện lên một tầng mồ hôi, Thẩm Quân thật lòng cảm động.

Chủ nhiệm lớp muốn nói cái gì, cô trong lòng hiểu rõ, bất quá nhìn thấy Tiêu Cao Ý vì cô mà lo lắng, cảm giác ngọt ngào này quả thật đánh thẳng vào tâm.

Tiêu Cao Ý bước thẳng vào trong phòng, đứng bên cạnh Thẩm Quân, đứng là một đôi kim đồng ngọc nữ. Khâu Minh Viễn bị cắt ngang, hơi bất mãn, nhìn Tiêu Cao Ý: "Có việc gì sao...?"

Im lặng vài giây, Tiêu Cao Ý mở miệng: "Em có ý kiến nhỏ, về việc bạn học Thẩm Quân lần này thi kết quả rất tốt, em thấy bạn học rất có cố gắng."

Chi câu này của Tiêu Cao Ý, làm Khâu Minh Viễn nãy lời muốn nói đều phải nuốt hết vào trong. Có câu nói rất đúng, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm. Một thầy giáo mang theo gọng kính màu đen, ăn mặc cứng nhắc, gõ gõ vào mặt bàn, lớn tiếng quát: "Thẩm Quân, lần thi này em có gian lận hay không?"

Khâu Minh Viễn lấy khăn tay ra lau mồ hôi, miệng khô khốc, lại cảm lý sự lên uống. Đây là học sinh lớp ông, ông thiên vị sẽ bị nghị luận, không thiên vị, Thẩm Quân sẽ bị phê bình.

Đối với vị giáo viên Quách Thành Hoàng báo thù này, tuyệt đối không thể lấy cương áp nhu: "Em tuyệt đối không có gian lận, tuy rằng em không biết lão sư ở đâu nghe được tin này, nhưng em tin mọi người đều làm việc theo quy định, là một lão sư tốt, nhất định sẽ giúp em trả lại công đạo."

Quách Thành Hoàng đương nhiên trong lòng sớm khẳng định Thẩm Quân gian lận. Lại nghe những lời này, nếu như ông nói cô gian lận, tức là phân biệt đối xử, đối trắng thay đen, nữ sinh này mềm mết rất lợi hại: "Đây là đúng hay sai, chúng tôi sẽ điều tra rõ, nhưng mà gian lận để có được kết quả tốt, là một loại hành vi không thể chấp nhận được."

Tiêu Cao Ý bình tĩnh nhìn Quách Thành Hoàng: "Chủ nhiệm, mọi việc đều phải nói chứng cứ, nếu không thể chứng minh bạn học của em gian lận, thì không thể chứng minh được gì. Hay là, em cho mọi người một ý kiến nhỏ..."

Khâu Minh Viễn quả thật hết cách, như thế nào lại bày ra một ý kiến nhỏ.

"Tuy là có người nặc danh báo tin, nhưng em tin tưởng chủ nhiệm sẽ có cách giải quyết. Chỉ bằng, kêu người nặc danh kia đưa ra bằng chứng, đồng thời Thẩm Quân sẽ làm lại bài thi một lần nữa, kết quả sau cùng chính là sự thật."

Tiêu Cao Ý thấy sắc mặt Quách Thành Hoàng thay đổi, lại nói thêm: "Từ xưa tới nay con người vẫn quan trọng nhất là phẩm đức. Nếu làm ra hành vi hãm hại bạn học, cũng đồng nghĩa với phẩm chất không tốt. Nhà trường lại tùy tiện tin tưởng, nhất định sẽ làm cho trường học náo loạn. Mười điều tư tưởng đạo đức tốt đẹp trước đây học chắc chắn sẽ bị xem nhẹ. Em cảm thấy nhất định phải tìm ra được người nặc danh kia, ở trước mặt học sinh giáo viên làm kiểm điểm, có tội ắt phải bị phạt."

Loại người ném đá giấu tay này đều khiến người ta cảm thấy khinh thường. Quách Thành Hoàng đối với những lời Tiêu Cao Ý nói cũng rất vừa lòng, trường học kỷ luật quan trọng nhưng danh dự học sinh cũng không thể xem nhẹ. Tiêu Cao Ý xoay chuyển tình huống từ mọi người cảm thấy Thẩm Quân gian lận, bây giờ đổi thành người nặc danh kia chắc chắn có điều mờ ám.

Cuối cùng, Quách Thành Hoành giải quyết dứt khoát, mỗi một giáo viên viết ra một đề thi, sau đó để Thẩm Quân làm lại bài. Dù sao, Thẩm Quân cũng là con gái Thẩm thị trưởng, nếu chuyện này làm lớn lên, đối với trường học hay Thẩm Gia đều không tốt đẹp.

Tô Vũ Hàm lúc này ngồi trong phòng học, nghe xung quanh mọi người đều bàn tán chuyện của Thẩm Quân, tâm tình cô quả thật sung sướng, miệng còn nhếch lên đầy đắc chí.

Sau đó nhận được một tin nhắn: "Bảo bối, tan học đợi em" - Lộ Chính Thanh.

Nam nhân đúng là ngựa được, chỉ cần ở trên giường giờ vài chiêu, hần liền không cách nào rời khỏi được mình. Đúng là một lũ ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khì Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Một: Nam thần học bá: Phong hoa tuyết dạ (17)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Tiêu Cao Ý mượn cơ Thẩm Quân đã chịu ảnh hưởng, nên nghỉ học nửa buổi để nghỉ ngơi, ngày mai tiến hành thi lại. Đồng thời cũng xin Khâu Minh Viễn, phê hần nghỉ học nửa ngày.

Nhìn Tiêu Cao Ý cùng Thẩm Quân lần lượt rời khỏi phòng giáo viên, Khâu Minh Viễn cảm thấy ông đang bị dắt mũi, Thẩm Quân muốn nghỉ ngơi, nên xin nghỉ nửa ngày. Tiêu Cao Ý cũng xin nghỉ làm cái quái gì?

Giờ là giờ ra chơi, trên hành lang có rất nhiều học sinh đang đứng, sau khi nhìn thấy Thẩm Quân đi đến, dùng ánh mắt khinh thường, có người lại tò mò, đánh giá cô.

Thẩm Quân là cây ngay không sợ chết đứng, ngừng đầu đường đường chính chính bước đi, đối với những ánh mắt này hoàn toàn làm ngơ.

Hai người trở về lớp: "Thẩm Quân sao rồi?"

Thẩm Quân thấy mọi người không ác ý, cười cười nói: "Chờ ngày mai mọi người sẽ biết, mình về trước..."

Cùng với Tiêu Cao Ý trở về chung cư, ở trong xe không khí nhất thời yên tĩnh, Thẩm Quân nghiêng đầu tay chống cằm, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó liếc mắt nhìn Tiêu Cao Ý: "Anh đang nghĩ gì, sao không nói lời nào?"

Tiêu Cao Ý liếc mắt một cái: "Đang nghĩ xem nên đòi em thưởng cái gì."

Thẩm Quân bắt đầu nũng nịu, cầm tay hần quơ quơ, thật đáng thương nói: "Anh xem, người ta đang gặp khó khăn mà còn đòi hỏi phần thưởng, không biết xấu hổ."

"Việc nào ra việc đó, anh không để em vô duyên vô cớ bị oan, nhưng thưởng thì không thể thiếu." Hần nói một cách nghiêm túc, cũng không cười, Thẩm Quân trong lòng hiểu rõ. Nhưng nội tâm không biết vì sao rất mong chờ.

Xe Tiêu Cao Ý ngừng ở cửa hàng bách hóa, ở đây tập trung rất nhiều cửa hàng, từ quần áo cao cấp hay bình thường, lại còn bán nhiều đồ, từ nhà hàng năm sao tới đồ ăn vặt ven đường, đều có đủ.

Không đợi Thẩm Quân bị mấy món ăn vặt thu hút, đã bị Tiêu Cao Ý kéo vào một cửa hàng tên "Phong Hoa Tuyết Dạ".

Vừa nhìn thấy đồ bán bên trong, Thẩm Quân quả thật đó mặt, ban ngày ban mặt chạy đi mua đồ tình thú, thật sự tức không chịu được.

Trên kệ bày bán những mặt hàng từ roi da, tới giày mát xa, còn có đồ trang trí như là nệm, hay máy rung... Tiêu Cao Ý nắm Thẩm Quân kéo vào bên trong, chỗ này có rất nhiều trang phục theo chủ đề, quần áo bác sĩ, trang phục hầu gái, thủy thủ...

Quần áo cosplay, Thẩm Quân hơi chút thả lỏng, cô quả thật rất mê trang phục Anime. Tiêu Cao Ý đương nhiên biết được Thẩm Quân đang mắc cỡ, nhưng vì phúc lợi bản thân, không thể nhượng bộ. Mua xong một đồng đồ, Tiêu Cao Ý gấp rút kéo Thẩm Quân trở về chung cư.

Đi đến nửa đường, Thẩm Quân đột nhiên nhớ tới một thứ, ghé vào lỗ tai Tiêu Cao Ý nói nhỏ. Tiêu Cao Ý nhử mảy, suy nghĩ cặn kẽ: "Anh không thích dùng mấy thứ ngăn cách hai chúng ta."

"Anh...không biết xấu hổ." Bất quá, cuối cùng hần cũng ghé vào siêu thị mua một hộp bao cao su.

"Đỉnh" thang máy mở ra, hai người bên trong vẫn còn ôm nhau, mỗi lười không rời.

Cũng may, mỗi tầng chung cư này đều chỉ có một hộ gia đình, không sợ người khác nhìn thấy.

Tiêu Cao Ý đem Thẩm Quân ấn trên cửa, lấp kín cái miệng nhỏ, cạy ra hàm răng, đầu lưỡi xông vào khoang miệng bên trong, không ngừng cuốn lấy đầu lưỡi của cô, mút vào. Đồng thời, bàn tay nóng rực chui vào trong áo vuốt ve Thẩm Quân. Nội tâm cô bấy giờ quả thật dục hòa.

"Um..um" Thẩm Quân không nói nên lời, dưới quần chầy ra một chất lỏng, hai chân không tự giác khép chặt, chờ mong thiếu niên tiến thêm một bước.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khì Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Một: Nam thần học bá: Tình thú (18) (h+)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Thấy Thẩm Quân ướt nhanh như vậy, Tiêu Cao Ý thỏa mãn cực kỳ, có thể thấy cô đối với hần có khát vọng.

"Bảo bối, em hẳn cảm như vậy."

Tiêu Cao Ý quả thật muốn cùng với Thẩm Quân ở một chỗ, cùng nhau làm, muốn cho cô gái này thời thời khắc khắc đều nghĩ tới hắn, muốn ở cùng hắn.

Tiêu Cao Ý tràn ngập quyết tâm, nhưng thấy Thẩm Quân hai mắt tràn đầy nhu tình, lại phá phách trêu chọc hạ thân hắn, làm cho tiểu đệ quả thật cương lên, đừng quần cũng sắp bị phá thủng. Hắn thật muốn cùng cô làm một phen điên cuồng, hưng hăng giáo huấn cô, thì trách nhiệm gì đó, bỏ hết đi.

"Cao Ý...anh chậm một chút..." Thẩm Quân vẻ mặt tràn ngập nhục dục, nhưng một bên chân không an phận, quần lên hồng hắc, một tay ra sức vuốt ve cơ thể Tiêu Cao Ý.

"Chậm...chậm thôi...không anh chọc em hư mất."

Tiêu Cao Ý bị trêu chọc, hai mắt đỏ đậm, hận không thể cắn chết tiểu yêu tinh này.

Tiêu Cao Ý vuốt ve cái mông vênh cao của cô: "Tiểu yêu tinh, ma mãnh."

Rồi sau đó hắn ngậm môi cô, quần lấy lưỡi cô, hút hết nước bọt trong miệng cô.

Mỗi một chỗ trên đất đều là quần áo của hai người, túi mua sắm lúc nãy cũng bị bỏ rơi ở ngoài kệ giày.

Tiêu Cao Ý cởi cái nơ nhỏ trên cổ Thẩm Quân ra, sau đó là áo sơ mi, rồi tới váy đồng phục, chốc lát một cái áo ngực màu đen rơi xuống, ngay sau đó là quần lót màu đen cũng bị xé rách. Thẩm Quân vuốt ve cơ ngực Tiêu Cao Ý, hai tay không thành thật xoa nắn hai hạt đậu đỏ của hắn, bàn tay kia lại hướng xuống hạ thân hắn, cứ vuốt ve cầm nắm yêu thích không nổi buông tay. "Anh còn muốn chơi cosplay mà, bây giờ đã không chờ kịp rồi sao."

Sau khi Thẩm Quân nói vậy, hắn mới nhớ tới vài món đồ mới mua lúc nãy, hắn quay ra kệ giày, lấy lên hai cái túi, sau đó bế Thẩm Quân lên

"Lão công thỏa mãn em"

"Ài là vợ anh chứ." Thẩm Quân nũng nịu đánh vào ngực hắn.

Tiêu Cao Ý cũng không hàm hồ: "Ai ở cùng anh chính là vợ anh."

Mặc dù Thẩm Quân đã nhận được nhiệm vụ là đưa hắn lên giường, nhưng nếu muốn nửa đời sau ở thế giới này cùng hắn vượt qua quãng đời còn lại, đương nhiên nàng cũng sẽ hào hào yêu thương hắn.Loại đồ tình thú này, cô cũng chưa từng thử, nhưng mà cô cũng ngại thử qua đâu, như vậy càng làm cho hắn không thể nào rời xa cô nữa.

Nói có hoa tâm cũng được, nói có ích kỷ cũng được, nam nhân tốt như vậy, vốn là của cô, tại sao cô còn bỏ đi, nhường cho người khác.

Tiêu Cao Ý hai tay gát sau đầu, dựa vào giường, nửa người nửa nằm, thưởng thức mỹ nhân trước mắt. Thẩm Quân giờ đây chỉ ăn mặc mỏng manh, một thân áo yếm màu đỏ, phía trên cái yếm còn thêu một cặp uyên ương. Đôi mắt ngập nước nhìn hắn chăm chăm, quần áo bó sát cơ thể lộ ra hai tiểu đậu đỏ, đôi gò bồng đảo cũng nhỏ to, vạt áo dài phía dưới không đủ rộng để che đi tiểu huyết kia, lộ ra đôi chân dài.

Làm Tiêu Cao Ý tâm viên ý mã, thỏa mãn một trăm phần trăm.

"Vị đại gia này, có hài lòng với tiểu thiếp hay không?" Thẩm Quân nhẹ quý một chân, sau đó đến gần hắn, ngồi trên người hắn, một tay xoa nhẹ cơ ngực, sau đó cuối người môi đỏ hôn từ cơ ngực, lại lên lưỡi liếm đầu vú hắn.

Cái lưỡi mềm mại kia liếm cả người Tiêu Cao Ý, làm hắn không tự giác rên rỉ một tiếng. Hắn dùng tay cời bỏ lưng quần, Thẩm Quân nhẹ giọng: "Đại gia vừa lòng lắm đúng không, bây giờ để tiểu thiếp tự thưởng cho bản thân một chút."

Dứt lời, Thẩm Quân nâng người, đem côn thịt đang cương to, cắm vào tiểu huyết đang đầy xuân thủy. "A...gia...ngài to quá...cắm vào tận bụng nội tử..."

Thẩm Quân dùng hai chân quần lấy eo hắn, lời nói từ miệng cũng không kiêng dè, kích thích hắn không ngừng, làm hắn chỉ muốn đâm sâu hơn nữa.

Tiêu Cao Ý cảm thấy Thẩm Quân chính là tới để khắc hắn. Cái gì Tiêu công tử, cái gì nam thần cao lãnh, ở trước mặt cô, hắn chỉ là một Tiêu Cao Ý, chỉ là chính mình, cùng với cô hòa làm một chỗ, cho nhau những thứ tốt đẹp nhất.

"Tiểu yêu tinh." Hắn nhìn không được, vươn tay xoa bóp bộ ngực đang nhỏ to.

Thân thể hai người hòa hợp với nhau, trần miên không dứt, sau đó mãnh liệt ôm hôn, giống như muốn ăn hết đối phương.

"Ân...ân...đại gia...nội tử muốn tới." Thẩm Quân vừa nói, tiểu huyết vừa co rút lại, cô nâng mình càng lúc càng nhanh, sau đó rên lên, đắm chìm trong cao trào, côn thịt vẫn ở trong tiểu huyết của cô, bị xuân thủy làm ướt hết một mảng ga giường.

Tiêu Cao Ý ôm Thẩm Quân dậy, lại nhập vào phía sau cô, ở trên cổ cô cũng lưu lại một vết đỏ ái muội.

Thẩm Quân chịu không nổi trêu chọc, chỉ đành xin tha, ôm Tiêu Cao Ý: "Ông xã...em không chịu nổi...anh sâu quá..."

Một tiếng "Ông xã" này làm Tiêu Cao Ý thỏa mãn từ tâm tới thân thể, hắn xoay người, hút mạnh vài lần, sau đó bắn ra một tràng dài.

Mỗi một lần Thẩm Quân làm nũng với hắn, hắn đều không chịu nổi, chỉ muốn che chở cô, muốn sủng ái cô. Cho dù cô muốn sao trên trời, hắn cũng phải hái xuống bằng được.

Từ lúc cùng cô hoan ái, đôi mắt liền không thể rời được cô, trong lòng cũng luôn nghĩ tới cô, vì cô lo lắng, vì cô phát sầu.

"Nghịch ngợm." Tiêu Cao Ý than thở, khẽ hôn lên môi Thẩm Quân, sau đó đứng dậy sửa sang thân thể hỗn độn.

Tô Vũ Hàm gặp mặt Lộ Chính Thanh sau giờ học, hắn dẫn cô đi mua quần áo, nhìn cái này cũng mua, cái kia cũng muốn có. Lộ Chính Thanh lúc này hết kiên nhẫn, Tô Vũ Hàm cười lạnh, đối với loại công tử này, rút của hắn mà không thỏa mãn hắn, thì sẽ bị quay ngược lại cắn một phát đau đớn. Sau đó cùng nhau đến một nhà hàng cao cấp ăn cơm.

Ra khỏi nhà hàng, cũng là ban đêm, Lộ Chính Thanh mở cửa xe cho Tô Vũ Hàm, xoay người ngồi ở vị trí lái: "Tới nhà anh đi."

Hắn tuy là không phải lần đầu tiên hỏi câu này, nhưng trước kia Tô Vũ Hàm đều từ chối hắn.

"Dạ, em vẫn chưa tới nhà anh lần nào." Tô Vũ Hàm cười ngọt ngào, vẻ mặt thuần khiết, lời nói có thâm ý, không nói rõ cũng hiểu được.

Lộ Chính Thanh lúc này kinh ngạc, nội tâm nổi bão, tầm mắt từ mặt Tô Vũ Hàm, nhìn xuống cái váy ngắn che đi bắp đùi, hai chân dài trắng nõn. Mẹ nó, đêm nay không làm cho nữ nhân này xin tha thì hắn không phải đàn ông.

Lại tưởng tượng tới cảnh Tô Vũ Hàm thút thít không ngừng xin tha, Lộ Chính Thanh bốc hỏa, hạ thân càng cứng.

Chương 19: Một: Nam thần học bá: Thi trắc nghiệm (19)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Cao Ý đề Thẩm Quân ở trên giường, muốn cô một lần, thiếu chút nữa làm cô không thể rời giường. Trong lòng tức giận không thôi, đúng là tên dã tâm không biết tiết chế ham muốn.

Tiêu Cao Ý quả thật hồ thẹn, sau đó hần hủ hạ Thẩm Quân giống như trâu bảo. Giúp cô nặn kem đánh răng, còn đánh luôn dùm cô. Lúc thay quần áo lại càng tích cực, lợi dụng thay quần áo sờ chỗ này một chút, sờ chỗ kia một hồi. Thẩm Quân trừng mắt với hắn, bỏ vào phòng. Tiêu Cao Ý chuẩn bị bữa sáng xong, nhìn thấy Thẩm Quân đang nằm lì trên giường chơi di động. Bất đắc dĩ cười khi.

Thẩm Quân nhìn bộ dáng Tiêu Cao Ý lúc này, đây là cao lãnh nam thần trong miệng mọi người, giờ đây ở trong nhà, loay hoay phục vụ cô, hận không thể ở bên cô 24 tiếng. Lòng cô giờ đây quả thật hướng thụ.

"Bảo bối, ăn cơm được rồi." Tiêu Cao Ý mặc áo sơ mi, quần tây đen, một thân cao lãnh, cấm dục, nhưng bản chất vẫn là một con sói, một con đại sắc lang.

Thẩm Quân ăn xong cơm sáng, hướng Tiêu Cao Ý cho hắn một cái hôn gió, chọc đến Tiêu Cao Ý kích thích tốt độ, hần dề cô lên bàn, loay hoay một hồi.

Bị cô lấy lý do chính đáng là phải thi trắc nghiệm, cự tuyệt hần.

Sau đó Tiêu Cao Ý lại nhìn Thẩm Quân mặc một chiếc váy caro màu xanh, nhưng lại lộ ra chân dài, trong mắt lại nổi lên ngọn lửa, nghĩ đến nam sinh khác có thể nhìn thấy điều này, không vui nói: "Váy quá ngắn."

"Được rồi được rồi, đi học thôi." Thẩm Quân đẩy Tiêu Cao Ý ra, chạy ra cửa.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy lời đồn không hay gần đây chắc chắn do Tô Vũ Hàm bày ra. Cô hiện tại muốn đem bộ mặt giả tạo đó xé rách, sau đó bỏ đá xuống giếng, ra sức đánh chó rơi xuống nước.

Bản chất Thẩm Quân chính là người tính toán chi li, người nào phạm cô, cô nhất định trả lại gấp đôi. Nếu còn tái phạm, cô nhất định nhỏ cô tận gốc.

Tiêu Cao Ý ôm cô từ phía sau, để tay ở bên hông cô, sờ soạn: "Mặc kệ Tô Vũ Hàm có ai chống lưng, đụng vào bảo bối của anh, anh không bỏ qua được." Trong mắt còn mang theo một tia ác độc ngoan cường.

Tiêu Cao Ý muốn đem Thẩm Quân để sau lưng, bảo vệ cô, yêu thương, sủng ái cô. Đặt cô ở trên đầu, đụng vào cô chính là đụng vào hắn. Mặc kệ nam hay nữ, hần nhất định không hạ thù lưu tình.

Thẩm Quân nghiêng đầu hôn vào má Tiêu Cao Ý: "Anh phải tin em, với lại nha, ác giả ác báo."

Thiếu nữ trước mặt ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, mùi thơm trên cơ thể nhẹ nhàng thoang thoảng, tư tưởng với bình ổn lại bị câu đến nơi khác, áo sơ mi không đủ che lấp bộ ngực căng đầy. Tiêu Cao Ý bất đắc dĩ xoa hai bầu ngực nhẹ nhàng, môi khô khốc nói: "Em đừng dụ dỗ anh."

Thẩm Quân cả người mềm nhũn, bàn tay hần ra sức đốt lửa ở nơi mẫn cảm nhất người cô. Lại dùng giọng nói khàn đặc gọi cảm nói chuyện, rốt cuộc là ai dụ hoặc ai.

Thẩm Quân kiểm tra bài thi một lần cuối, chắc chắn chỉ cao không thể thấp, Thẩm Quân thu bút, nộp bài thi. Đề thi này đối với cô đơn giản như ăn một bữa sáng. Bất quá, hệ thống còn giúp cô tăng thêm kỹ năng học thuộc lòng, đại khái là dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong vòng một buổi sáng, Thẩm Quân liền làm xong toàn bộ đề thi, tất cả lão sư trong trường đều kinh ngạc không thôi. Vừa ra khỏi văn phòng, cô liền nhìn thấy một thanh niên anh tuấn đứng ở lan can gần đó, áo sơ mi không thể che dấu hết cơ ngực của hần, quần bò lại tôn lên đôi chân dài. Thẩm Quân thật sự động tâm rồi, nhưng mà người này cũng chỉ thuộc về một mình cô thôi. Nghĩ như vậy, trong lòng quả thật rất ấm áp.

Tiêu Cao Ý vừa thấy Thẩm Quân ra khỏi phòng, lập tức đi qua, lấy tay vuốt tóc cô: "Đi thôi, dẫn em đi ăn cơm." Hần đối với cô hoàn toàn tin tưởng, đương nhiên cũng sẽ không hỏi kết quả thế nào, kết quả cuối cùng sẽ là sự thật.

Tuấn nam kết đôi mỹ nữ, làm mọi người đều quay mặt nhìn lại, ánh mắt hâm mộ cũng có, ghen tị cũng có. Nhưng nam nữ chính đang trong quá trình yêu nhau cuồng nhiệt, đương nhiên không có ai trong mắt ngoài đối phương. Hào quang của hai người lóe ra có thể làm mù mắt người xung quanh.

Đã độc thân còn bị ngược, cuộc đời này đối với người độc thân như tôi quá khắc nghiệt.

Tô Vũ Hàm đi ra từ một bụi cây gần đó, nhìn bộ dáng hai người ân ái ái nắm tay nhau đi dưới sân trường.

Cô ở đây, dựa vào cái gì bọn họ có thể quang minh chính đại thành đôi?

Cô hôm qua ở cùng Lộ Chính Thanh, hần cho cô dùng những đạo cụ tình thú bức người, trong lòng cô quả thật hận thù làm mù mắt, nhất định tôi sẽ trả thù hai người. Tôi sống không tốt thì hai người cũng đừng hồng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Một: Nam thần học bá: Kết quả(20)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Buổi sáng thứ tư tại văn phòng giáo viên.

Bài thi của Thẩm Quân chưa đầy một tuần đã được chấm xong. Toàn bộ bài thi đều được điểm khá cao, còn cao hơn so với lần thi trước. Quách Thành Hoành nhìn bài thi của cô hoàn toàn ngoài dự đoán của hần, không nhịn được tán thưởng và câu.

Cô gái này đúng là rất có tương lai, cuối năm khẳng định có mặt trên bảng danh dự của trường.

Khâu Minh Viễn đứng một bên nhìn kết quả, trong lòng không khỏi đắc ý, cả mặt đều đầy vinh dự, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Quách Thành Hoanh.

Nhìn đi, nhìn đi đây là học sinh lớp ông đó. Cô bé này mặt mày sáng sủa như vậy, sao có thể gian lận được chứ.

Thẩm Quân nhìn kết quả không bất ngờ lắm, chỉ nhàn nhạt nói: "Vất vả cho các lão sư rồi."

Xong còn nói thêm: "Xin hỏi, việc điều tra người báo tin, đã tiến triển tới đâu rồi ạ?"

Quách Thành Hoanh đã điều tra qua địa chỉ IP người gửi tin nặc danh vào hộp thư của trường, nhưng không điều tra được gì đặc biệt, là một địa chỉ vô danh. Chắc chắn là cố tình tạo ra để vu oan cho Thẩm Quân.

Nhìn thấy Quách Thành Hoanh do dự không nói, Thẩm Quân lạnh lùng: "Lão sư, nhân tri diện bất tri tâm, em tin tưởng thầy nhất định sẽ công bằng, công tâm, giúp em đòi lại danh dự."

Quách Thành Hoanh trầm ngâm: "Em yên tâm, tôi nhất định điều tra rõ mọi việc."

Lúc này bên ngoài văn phòng, có rất nhiều học sinh tụ tập hóng hớt tình hình kết quả bài thi của Thẩm Quân, mà nói đúng hơn là hóng hớt kết quả tìm kiếm ai là thủ phạm vu oan cho Thẩm Quân.

Đại khái hơn 10 phút, một cô gái nhỏ nhắn, cúi gằm mặt, run bần bật đi đến văn phòng. Thẩm Quân nhướng mày, Tô Vũ Hàm đúng là thông minh, không trực tiếp ra tay, bây giờ lại tìm một người khác để gánh tội thay.

Quách Thành Hoanh mở miệng: "Lâm Tư Tư, em vì sao vu oan Thẩm Quân gian lận? Em có chứng cứ gì không?"

Nữ sinh lần đầu đối mặt với áp lực bên trong văn phòng, âm thanh mang theo sự hãi run rẩy: "Em em..." Áp áp úng úng không nói nên lời.

Lâm Tư Tư lo sợ trong lòng, cô nghĩ đến nếu lên tiếng giải thích, ba mẹ ở công ty cực khổ bao nhiêu năm vô cớ bị đuổi việc, chỉ đành cắn răng im lặng.

Thấy cô vẫn im lặng không lên tiếng, Thẩm Quân nhàn nhạt: "Cô biết rõ nếu không giải thích thì việc này sẽ bị phê vào học bạ, tương lai cũng sẽ mất, vết nhơ này đi theo cả đời. Đừng nói là học đại học, ngay cả cơ hội tìm được một việc làm tốt cũng không có. Vì cái gì mà đánh đổi tương lai của bản thân như vậy? Chỉ cần nói sự thật, tôi bảo đảm với cô ở thành phố A này không ai dám làm hại đến cô và gia đình. Nếu không tin, cô cứ hỏi các lão sư."

Vừa nghe những lời Thẩm Quân nói, Lâm Tư Tư lập tức ngừng đầu, không ngừng xua tay: "Tôi không phải cố ý, tôi sai rồi, tôi sai rồi, hy vọng của cả nhà đều đặt trên người tôi, tôi không thể bị ghi tội được.."

"Vậy ai là người sai khiến em?" Quách Thành Hoanh đương nhiên biết sau lưng còn có người khác.

"Em..." Lâm Tư Tư vẫn còn bán tín bán nghi, không dám nói ra sự thật.

"Em yên tâm, tôi sẽ không ghi vào học bạ của em." Quách Thành Hoanh thề son sắt đảm bảo.

Cô sớm biết Tô Vũ Hàm là người bày ra chuyện này, nhưng cô không nghĩ, cuối cùng cái tên Lâm Tư Tư nói ra, lại không phải như cô nghĩ.

Thẩm Quân thật sự không thể không nể Tô Vũ Hàm, làm mọi chuyện sạch sẽ đầu vào đáy như vậy.

Dây dưa cả một buổi sáng không xong, Thẩm Quân không muốn gây khó dễ cho người vô tội, đành phải nói với Khâu Minh Viễn là không truy xét nữa.

Làm cho Khâu Minh Viễn và Quách Thành Hoanh nhẹ nhõm thở phào. Sự tình này mà làm lớn lên đối với trường học không tốt chút nào. Hên là Thẩm Quân hiểu chuyện, đồng ý bỏ qua. Cuối cùng, còn không quên nói Thẩm Quân cùng Tiêu Cao Ý chuẩn bị tham gia cuộc thi Olympic Toán Học cấp thành phố vào tháng sau.

Thẩm Quân trên đường trở về lớp học, soạn một tin nhắn xong liền trực tiếp gửi cho Tô Vũ Hàm.

Có thù tất báo, thời điểm chưa thích hợp, không có nghĩa không tới. Đến lúc đó, tao khiến mày sống không bằng chết.

Tô Vũ Hàm trắng bệch nhìn điện thoại, Thẩm Quân mạnh miệng như vậy, làm cô thật sự hoảng sợ.

Đột nhiên nghĩ tới Lộ Chính Thanh, hán gia thế không bình thường, tốt nhất vẫn nên bám chặt lấy hán.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Một: Nam thần học bá: Ngoài ý muốn (21)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Người xưa nói rất đúng, cây ngay không sợ chết đứng. 1 tháng sau khi Tô Vũ Hàm nhận được tin nhắn khiêu khích của Thẩm Quân. Cả người đều lo sợ không đầu. Đề phòng cẩn thận, cũng không dám lơ là. Cô không biết cuối cùng Thẩm Quân muốn bày trò gì, cả người đều một mồi. Thẩm Quân biết chắc chắn Tô Vũ Hàm sẽ không im lặng để người ta khi dễ, nhưng mà cô cũng không sợ, loại người như à, không thể nói giết liền giết, tra tấn tinh thần, làm cho à muốn chết không xong.

Đào mất liền tới ngày thi đua Olympic cấp thành phố, nhà trường thuê một chiếc xe cao cấp để chở học sinh. Toàn bộ học sinh trên xe đều đã cùng nhau tham dự đội tuyển nhiều lần, Thẩm Quân là trường hợp đặc biệt được đặc cách tham gia.

Xe buýt chậm rãi chạy, trên xe mọi người bàn luận không dứt, có người lo lắng, có người tự tin, có người mặt mày không biểu cảm. Chỉ có Tiêu Cao Ý với Thẩm Quân, không quan tâm cuộc thi trước mắt, dựa vào nhau cùng ngủ.

Thẩm Quân vô lo vô nghĩ, dựa vào vai Tiêu Cao Ý, ngủ say sưa. Tiêu Cao Ý nhìn cô như một con mèo lười biếng rất thích phụ thuộc mình, trong lòng liền vui vẻ không thôi. Lần này cuộc thi bao gồm cả toán, sinh, vật lý và hóa. Kỳ thi có thể mất đến 3 4 ngày mới hoàn thành. Một phụ huynh giàu có trong đám học sinh đi theo, hào sảng bao toàn bộ phòng khách sạn sát bờ biển cho đội tuyển. Tiêu Cao Ý lại thấy khách sạn gần bờ biển như vậy, lại có thể ở cùng Thẩm Quân 3 ngày 2 đêm, nhất định không thể lãng phí tài nguyên nha.

Ở trong nước, cùng nhau làm, chắc chắn kích thích. Người khác nhìn Tiêu Cao Ý cười đến sáng lạng mặt mày, bắt quả không ai biết được hắn đang suy nghĩ bày bả, một lòng muốn cùng Thẩm Quân thử vài loại tư thế khác nhau.

Trăng đêm nay rất sáng, bầu trời không nhiều sao, bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng sóng biển. Có vài người đi bộ dọc bờ biển, tản bộ. Ở một nơi hẻo lánh, chính là Tiêu Cao Ý cùng Thẩm Quân đang cùng nhau làm cái loại chuyện mặt đỏ tím đập.

Thẩm Quân chống tay lên tảng đá trước mặt, Tiêu Cao Ý ở phía sau liên tục va chạm kịch liệt, còn thịt ở đằng sau đang điên cuồng thúc vào bên trong người cô, đụng vào bụng, đến long trời lở đất.

Cái gì thời gian sinh hoạt riêng, cái gì ăn tối dưới ánh nến, cái gì mà cùng nhau tản bộ để tiêu thực, đi tới đi lui liền đi tới cái nơi hẻo lánh này, bị tên kia ép làm cái chuyện xấu hổ này.

Tiêu Cao Ý ôm chặt Thẩm Quân, không ngừng ra vào vào:

"Bảo bối...em chặt quá...muốn ép chết anh sao?"

"Anh nhanh lên...ân...kẹp chết anh...đồ đáng ghét...suốt ngày muốn làm những chuyện bại hoại này...." Bụng Thẩm Quân không ngừng co rút, tiểu huyết bị cơn thịt to lớn kia ra vào làm cô chịu không nổi nữa.

"Nhưng anh chỉ muốn em thôi...chỉ muốn em thôi...um..."

Tiêu Cao Ý nháp càng nhanh, nhanh hơn nữa, ở nơi sâu nhất trong người Thẩm Quân, phát ra phụt phụt tiếng nước. Tiêu Cao Ý không quên dùng tay xoa nắn đôi gò bồng đảo, lại nắm đầu ti xoay tròn vuốt ve, nghe được Thẩm Quân quỳ rừ rừ, hẳn không nhận được lại nháp mạnh hơn. Thẩm Quân càng lúc càng mơ hồ, chỉ thấy khoái cảm không thôi, cả người không có khí lực dựa vào Tiêu Cao Ý, mặt hân dĩa giỡn.

"Không được....sâu quá....ân....anh...." Nháp thêm chục lần nữa, Tiêu Cao Ý cuối cùng cũng tiết ra một hồi dịch trắng nóng hổi. Xong việc, Tiêu Cao Ý ôm Thẩm Quân đang mê mang trong người, neo theo đường mòn quay về phòng. Tiếp tục trận chiến thứ hai.

Đối với tên Tiêu Cao Ý ham muốn vô độ kia, Thẩm Quân thật sự không còn gì để nói, mặc hẳn làm càng, chính mình ngủ thiếp đi.

Cuộc thi kết thúc, ai về nhà nấy, Tiêu Cao Ý dặn lái xe đến đón hẳn và Thẩm Quân. Vừa bước lên xe lại không thành thật:

"Bảo bối...hôm qua làm em không vừa lòng sao? Sao lại giận..."

"Còn dám nói..." Thẩm Quân nhéo vào bắp chân hẳn.

"Hôn anh...một cái thôi anh không nói nữa." Tiêu Cao Ý chỉ chỉ miệng mình, chờ Thẩm Quân hôn lên.

Lão Trương phía trước mất điếc tai ngơ, giả bộ cái gì cũng không biết. Đột nhiên lúc này, một chiếc xe khách lao tốc độ nhanh về phía bọn họ. Lão Trương nhanh chóng đánh tay lái, làm chiếc xe đảo một trận quay cuồng.

Hai người phía sau còn anh anh em em ân ái, không ý thức được chuyện gì, thì xe liền "phanh" một cái, đụng vào cây cỏ thụ bên đường. Hơn phân nửa chiếc xe đều bị hủy hoại không hình thù.

Tiêu Cao Ý theo bản năng ôm chặt Thẩm Quân, che chở cho cô. Vì thế, điều Thẩm Quân nhớ cuối cùng trước khi ngất đi là Tiêu Cao Ý trên trán máu không ngừng chảy, nhìn nàng cười ôn nhu, máu trên trán hẳn cũng không ngừng nhỏ giọt trên người cô, trong nháy mắt, cô hoàn toàn rết run.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một: Nam thần học bá: Hôn mê (22)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Trên hành lang bệnh viện, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng, phòng giải phẫu còn đang sáng đèn. Thẩm Quân vì sốc mà ngất đi, sau khi tỉnh dậy liền ngồi lì trên ghế nhựa trước phòng phẫu thuật, run cầm cập. Trên người dính đầy vết máu đỏ thẫm. Hai bàn tay nắm chặt đề trước đùi. Lúc Thẩm thị trường, Tiêu Thư Kỳ, Thẩm phu nhân và Tiêu phu nhân chạy đến đã thấy bộ dạng như người mất hồn của cô.

Thẩm phu nhân đau lòng cực kỳ, nhanh chóng ôm lấy Thẩm Quân: "Không sao...đừng sợ...thằng bé sẽ không xảy ra chuyện gì...."

Nhận được cái ôm ấm áp quen thuộc, Thẩm Quân lúc này hồi tỉnh, khóc rống lên. Nếu Tiêu Cao Ý không vì bảo vệ cô, cũng sẽ không ra nông nỗi này. Hắn bây giờ một thân đầy máu nằm trong phòng phẫu thuật. Còn cô chỉ vì sợ mà ngất đi.

Không nói đến cô đến thế giới này chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, nếu hẳn có việc gì, cô cũng sẽ thống khổ không ngừng. Đang yên lành tại sao có một chiếc xe tải đi ngược chiều đâm vào xe bọn họ? Cô nhất định phải tra tới cùng.

Sau một hồi lâu, đèn trên phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt. Tiêu phu nhân lập tức chạy đến: "Con trai tôi thế nào rồi?"

Bác sĩ lộ ra vẻ mặt khó xử: "Va chạm mạnh làm não bị tổn thương, tánh mạng có thể giữ lại, nhưng đại não làm vào hôn mê sâu, tỉnh được hay không, tùy thuộc vào ý chí của cậu ấy."

Tiêu phu nhân nghe xong sắc mặt tái nhợt: "Ý của bác sĩ là thằng bé có thể trở thành người thực vật?"

Bác sĩ gạt đầu, sau đó cùng y tá rời đi.

Tiêu Cao Ý được y tá đẩy ra, đưa vào phòng hồi sức, Thẩm Quân lẳng lặng đứng đó, nhìn thanh niên trước mặt, sắc mặt trắng bệch, trên trán quấn một cái băng gạc lớn. Giống như chỉ là đang ngủ say mà thôi.

"Cao Ý giờ kìm...thằng bé sẽ không sao...qua 24 tiếng nếu không phát sốt...tức là có khả năng tỉnh lại..." Tiêu Thư Kỳ vỗ vai Tiêu phu nhân, chậm rãi nói. Vừa là nói an ủi bà, cũng là nói với chính bản thân ông.

Tiêu Thư Kỳ nhìn Thẩm phu nhân và Thẩm thị trường, chần chờ nói với Thẩm Quân: "Con về nghỉ ngơi đi...nếu không sẽ không đi học được."

"Con tạm thời xin nghỉ. Đời này ngoài Cao Ý ra, con không lấy người khác, mặc kệ anh ấy có tỉnh dậy hay không, con cũng sẽ chờ..." Thẩm Quân kiên định nói ra.

Cuối cùng, về mặt đầy áy náy nhìn ba mẹ: "Ba mẹ, con biết con tùy hứng, nhưng xin hai người đừng ép con.."

Tieu ba Tieu mẹ nghe những lời này, đương nhiên trong lòng cảm động không ít, nhưng đối với tình trạng con trai ông bà, không biết tương lai sẽ ra sao.

Cuối cùng, Thẩm Quân được phép tạm nghỉ học, ở bệnh viện chăm sóc Tieu Cao Ý.

Tieu Cao Ý bị tai nạn trọng thương, tin tức này đối với học sinh toàn trường đều kinh động không thôi. Đa số nữ sinh đều đau khổ, nhưng lại không thể tùy tiện đi thăm bệnh. Chỉ có thể dùng tấm lòng, cầu nguyện thay hân.

Tô Vũ Hàm nghe được lời này, thì cười lớn, bất quá không phải Thẩm Quân, nhưng mà cô ta không tới trường được cũng tốt. Không ai dám làm náo loạn thế giới của cô nữa. Nhưng cô không biết rằng, những gì cô ta gây ra ngày hôm nay, sau này chính là nguyên nhân chính ép cô ta vào bước đường cùng, làm cho cô trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Một: Nam thần học bá: Có phản ứng (23)

BETA: Đoàn Ca ~~~

Mùa hè nóng nực không thôi, bác sĩ nói Tieu Cao Ý không thể mỗi ngày đều nằm máy lạnh, không tốt cho cơ thể, chỉ dành mở cửa sổ, hưởng chút gió tự nhiên.

Tieu Cao Ý mặc đồ bệnh nhân màu trắng, hai mắt vẫn nhắm lì.

Thẩm Quân ngồi ở sofa nhỏ trong phòng, ở trên máy tính tạo một video nhỏ, sau đó mở máy chiếu, không bao lâu trong phòng bệnh vang lên âm nhạc du dương nhẹ nhàng.

Thẩm Quân đứng dậy đi tới kế bên Tieu Cao Ý, giúp hân lau mình, hôm nay lại một ngày, hân không có phản ứng.

Thẩm Quân cầm điện thoại: "Tieu Tề đâu?"

"Thẩm tiểu thư, Tieu Tề hôm nay xin nghỉ."

"Được."

Đại khái là ở trong mắt các vị phụ huynh, Thẩm Quân vẫn là thiếu nữ đang học Cao Trung. Không thể tùy tiện giúp Tieu Cao Ý thay đồ hay tắm rửa. Nhà họ Tieu thuê một hộ lý, mỗi ngày đều giúp Tieu Cao Ý lau mình.

Thẩm Quân nhìn Tieu Cao Ý, nhẹ giọng nhưng mang theo vài tia đùa giỡn: "Để đại gia Thẩm lau mình cho anh."

Ở trong phòng vệ sinh bùng ra một chậu nước ấm, sau đó cô vắt khô khăn lông màu trắng. Thẩm Quân cẩn thận giúp Tieu Cao Ý lau mình.

Thẩm Quân cởi áo hân ra, lấy khăn lông lau một lần trên ngực.

Nghe bác sĩ nói người thực vật đều có ý thức, giống như muốn kích thích hân một chút, Thẩm Quân đột nhiên cúi người, nhẹ nhàng liếm núm vú trên người hân, sau đó ngả ngón:

"Ngày thường đều là anh chiếm tiện nghi người ta...bây giờ tới phiên em"

Hai bên đều vô đều được cô cẩn thận liếm láp, không biết vì mùa hè nóng quá, hay là hân thật sự có phản ứng, mà trên mặt lúc này ửng đỏ.

"Anh có phản ứng phải không...tình dậy đi...tình dậy muốn làm gì em cũng chiều theo anh..."

Thẩm Quân kích động, nhưng không che giấu được đau xót, khổ sở trong lòng.

Sau đó cô cởi quần hân ra, quần lót cũng cởi xuống. Cô chỉ vào huynh đệ hân, hung hăng nói: "Ngày thường không phải đòi hỏi vô độ sao? Bây giờ người tình dậy ta liền cho người làm?"

Thẩm Quân biết cô điên rồi, nhưng không thể không hy vọng. Cô không muốn hân cứ nằm ở đây ngày qua ngày như thế.

Thẩm Quân giúp Tieu Cao Ý lau tới từng ngón chân, lại cầm tiểu huynh đệ của hân trong tay, không chú ý tới gương mặt hân đang ngày càng hồng lên, hô hấp cũng đang dồn dập.

"Hôn mê làm sao có thể có phản ứng chứ..."

Thẩm Quân đang rất tò mò, nên tay cầm côn thịt không thành thật bắt đầu chậm rãi hoạt động, sau đó mất mớ tò nhìn cái thứ đó dần dần đại biến, cuối cùng dựng thẳng hướng về phía cô như đang chào hỏi.

Con mẹ nó? Cường được thật?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Một: Nam thần học bá: Nhúc nhích (23)

BETA: Đoàn Ca ~~~

Thẩm Quân nắm trọn côn thịt trong tay, tay bắt đầu hoạt động.

Tieu Cao Ý hôn mê nửa tháng, nói lâu không lâu, nói ngắn không ngắn. Hiện tại chỉ mới dựng chạm một ít, mà hạ thân hân đã sớm to lớn. Một tay cô cầm côn thịt, màu tay khác đùa giỡn hai viên bi phía dưới. Một hồi lâu, cuối cùng cũng xuất ra chất lỏng nóng bỏng. Chảy hết vào tay Thẩm Quân.

"Đừng là người của em...hôn mê mà cũng lâu như vậy..."

Thẩm Quân buông côn thịt ra, sau đó kéo váy chính mình lên, cúi xuống quần lót, leo lên người Tiêu Cao Ý. Một tay đỡ côn thịt, một tay chống xuống giường, sau đó bắt đầu cùn cùng côn thịt kia hòa chung một chỗ, kết quả chỉ vừa tiến được một nửa, đã tưởng không chịu được. Thẩm Quân cúi xuống hôn lên môi Tiêu Cao Ý, vừa lâm bẩm "Nương tử....tình dậy đi..Tiểu mỹ nhân...mau tình dậy..."

Không có Tiêu Cao Ý hỗ trợ, không bao lâu Thẩm Quân thật sự mỏi như hai chân, cô mắng: "Tên khốn mau tỉnh dậy....em không còn sức...."

Thẩm Quân không ngừng đưa thân mình, đôi gò bồng đảo bị văng vể, chỉ có thể tự mình an ủi mình, cô cầm lấy tay Tiêu Cao Ý đặt lên một bên ngực: "Ủm...quả nhiên tay anh làm em phát sướng..."

Trên mặt Thẩm Quân giờ đây là say mê ứng phó, mồ hôi dính đầy trán. Tiểu huyết đang cao trào ra sức kẹp chặt côn thịt. Sau đó bắn ra hơn mười cổ tinh trùng nóng hổi. Thẩm Quân rên ri không thôi, xụi lơ trên người Tiêu Cao Ý.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Một: Nam thần học bá: Thanh tỉnh (24)

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Thời gian lại qua thêm nửa tháng, trừ chỗ nào đó phản ứng thì không có gì tiến triển gì mới, Thẩm Quân vuốt cằm nghĩ: "Chẳng lẽ chưa đủ kích thích?"

"Không tỉnh cũng không sao....em có quà cho anh....gây mất xa này...chắc là đủ kích thích...nhỉ...."

Thẩm Quân cảm gây mất xa, nhìn vào tiểu cục hoa mê người của Tiêu Cao Ý, chuẩn bị thâm nhập giao lưu tiểu cục hoa: "Ủm...không phải anh thích làm đằng sau ha...vậy giờ em...làm anh"

Thẩm Quân lúc này, xoay người theo kiểu 69. Đang chuẩn bị hành động thì tiểu hoa huyết của cô lập tức có cảm giác ai đó dùng lưỡi liếm láp, cô giật mình, xoay lưng, nhìn chăm chăm người nằm trên giường.

Trong nháy mắt, Thẩm Quân đã hiểu rõ câu nói: Liếc mắt một cái, đã là vạn năm.

Bao lâu rồi không gặp nhau, bây giờ bị hân nhìn thấy chính mình đang chuẩn bị làm bậy, Thẩm Quân một bụng chột dạ.

Tiêu Cao Ý híp mắt: "Còn không lấy ra..."

"Em...."

Thẩm Quân rút tay, ngồi lại ngay ngắn, vẻ mặt thấy chết không sợ nhìn Tiêu Cao Ý chăm chăm.

Từ lúc hôn mê tới đây, Tiêu Cao Ý mỗi ngày đều sống trong bóng tối, hân luôn tự hỏi Thẩm Quân bây giờ thế nào rồi, ba mẹ có khỏe không. Hân trước đây trời không sợ chết không sợ, nhưng bây giờ, lại không ngừng nghĩ nếu hân chết rồi, cô thế nào đây, ba mẹ thế nào đây.

Có một ngày, từng lời Thẩm Quân nói truyền vào tai hân, cô ở bệnh viện mỗi ngày, vừa nói vừa cười, có lúc lại đau khổ. Có lúc lại giúp hân giải quyết nhu cầu.

Thẳng đến hôm nay, hân nghe được những lời cô nói, hân biết được nếu không tỉnh lại, liền không ổn. Tiêu Cao Ý đấu tranh, thoát đi cái địa ngục đen tối đang giam cầm hân, may mắn, đúng lúc, Thẩm Quân chưa kịp làm bậy hân đã tỉnh dậy.

Thẩm Quân mỗi ngày đều cầu nguyện, mong hân mau sớm tỉnh lại, Tiêu Cao Ý hiểu rõ, trong lòng ngọt ngào không thôi. Hân nhìn chăm chăm Thẩm Quân, một ngày không gặp như cách ba thu, huống chi, đã hơn 1 tháng rồi.

Cô ngời đó, ánh mắt ngập nước nhìn hân, âm thanh hân khàn khàn, mang theo chút thêm muốn nhớ nhưng: "Ngồi lên, tự mình động.". Trải qua tai nạn vừa rồi, Thẩm Quân đối với Tiêu Cao Ý hoàn toàn nghe lời, hân muốn cô làm tuyệt đối cô không từ chối. Thẩm Quân leo ngang hông hân, cùng với côn thịt kia hòa lại một chỗ. Không thể phủ nhận, cô và hân ở phương diện này rất hòa hợp, như là sinh ra để lấp đầy cho nhau, trời sinh một đôi.

Thẩm Quân cả người sướng như muốn bay lên, cũng quên mất chuyện hân mới tỉnh dậy, phải gọi bác sĩ, cũng quên mất, cô chưa gọi điện cho ba Tiêu mẹ Tiêu. Chỉ một lòng cùng hân mây mưa một chỗ.

"Cao Ý."

"Anh nghe."

"Cao Ý."

"Anh nghe."

"Cao Ý."

"Anh nghe."

.....

Hai người, một người kêu, một người đáp, một chút cũng không cảm thấy phiền.

Thẩm Quân dùng cả trái tim để kêu, cô nhìn hân, không tự chủ mà khóc rống lên. Một giọt nước mắt của cô thấm sâu vào trái tim hân.

Một đời này, hân bại trong tay cô.

"Bảo bối...đừng khóc...anh về rồi..."

Trong lòng ấm áp, Thẩm Quân rùng mình, kẹp côn thịt thật chặt, cùng Tiêu Cao Ý lên cao trào rồi phóng thích.

Cô lau người, sửa soạn cho hân ổn thỏa, chạy ra kêu bác sĩ, xong lập tức gọi điện cho người nhà tới.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Một: Nam thần học bá: Nhân quả (25) [end]

BETA: Đoàn Ca Ca ~~~

Tiêu Cao Ý tỉnh lại, Thẩm thị trường quả thật cao hứng không thôi, nhưng vui vì ông nghĩ bảo bối Thẩm Quân có thể về nhà thường xuyên hơn, không cần lúc nào cũng ở bệnh viện như trước. Ai ngờ, Thẩm Quân còn muốn chăm sóc hắn tới khi xuất viện, người làm ba như ông đẩy quả thật ghen tị không chịu được.

Ai cũng đều nói, Tiêu Cao Ý tỉnh dậy được là nhờ kỳ tích, có người còn hỏi Thẩm Quân tình hình hồi phục, cô đều chỉ nói hươu nói vượn, cô không thể nói vì cô kích thích hắn, muốn làm hắn bằng gây mất xa, hắn vì tức giận mà tỉnh dậy.

Sân nhà Tiêu Gia.

"Tôi đây...bảo bối đợi anh..."

Thẩm Quân dang tay, đứng cách hắn ba mét. Bác sĩ nói Tiêu Cao Ý hôn mê 1 tháng, cả tứ chi đều vô lực, muốn hồi phục thì chỉ có thể áp dụng từng bước từng bước không thể gấp gáp. Thẩm Quân toàn tâm toàn ý chăm sóc hắn, mỗi ngày cùng nhau tập vật lý trị liệu.

"Đỉnh đỉnh" Thẩm Quân móc điện thoại ra, xoay người nghe điện thoại. Ngó lơ khuôn mặt đáng thương vì bị bỏ rơi của ai kia.

"Thẩm tiểu thư, kế hoạch bố trí xong rồi, chỉ cần cô ra lệnh là có thể thực hiện."

"Được, thu lưới.bắt cá."

Vừa cúp điện thoại, cả người bị vòng tay quen thuộc ôm vào người. Tiêu Cao Ý nhìn chăm chăm cánh môi đỏ mọng của cô, mắt tóe ra lửa: "Vội cái gì đấy?"

"Vội vàng câu cá, càng nhanh càng tốt."

Thẩm Quân xoay đầu, hôn lên má Tiêu Cao Ý, xong lại dùng lời nói bốn cột nói với hắn: "Nương tử đừng vội...đại gia sẽ hảo hảo ưu ái anh..."

Tiêu Cao Ý cười cười, nhưng trong mắt tóe lửa, cả thân đều sôi trào.

"Mẹ,toàn gặp xui xẻo." Lộ Chính Thanh đem máy tính trên bàn làm việc quăng xuống dưới đất. Trong văn phòng, vài nhân viên có mặt đều cúi gằm mặt, không dám lên tiếng. Lộ Thị gằn đây gặp toàn chuyện không may, vài hạng mục đầu tư đều bị cướp hết. Có người còn phao tin, những công trình chung cư Lộ Thị đầu tư đều cất xén vật liệu nghiêm trọng, không hề an toàn. Khiến cho người dân ai này đều cảm thấy bất an.

Lộ Chính Thanh không may, đối với Tô Vũ Hàm cũng không dễ dàng. Hắn đem áp bức mỗi ngày ở công ty, toàn bộ trút lên người Tô Vũ Hàm. Hắn càng hành hạ cô, càng cảm thấy thoải mái. Cả người Tô Vũ Hàm đều bị đánh đến bầm tím.

Mỗi ngày ở công ty không vui, về nhà nhìn mặt mũi Tô Vũ Hàm cứ như đưa đám, làm cho hắn cảm thấy nhàm chán không thôi. Dần dà, Lộ Chính Thanh không về nhà nữa, hắn thường xuyên đến quán bar, tìm gái, uống rượu.

Qua nửa tháng, Tô Vũ Hàm bắt đầu nóng nảy. Một ngày, cô ta nhận được điện thoại của Thẩm Quân, hẹn cô gặp mặt ở công viên Phồn Hoa.

Tô Vũ Hàm nghĩ rằng ở công viên nhất định đông người dân, gần đó còn có trạm xe lửa, cô không sợ Thẩm Quân dám công khai xử lý cô trước mặt mọi người.

Công Viên Phồn Hoa.

Rất nhiều du khách đều ở dưới tàng cây to chụp ảnh, cũng có vài gia đình đến đây dã ngoại.

Tô Vũ Hàm cũng vậy, xung quanh cây cối đua sắc, cô không nhận được dơ điện thoại lên chụp cảnh xung quanh, sau đó up lên weibo.

Tô Vũ Hàm ham mê vinh quang, thường ngày Lộ Chính Thanh mua cho cô quần áo, dẫn cô đi ăn nhà hàng sang trọng, cô đều up lên mạng khoe khoang.

Có người hâm mộ cô, cũng có người khinh thường.

Bên này, cô đang tập trung chụp ảnh, cách đó không xa có người la lên: "Cô gái...tránh ra...xe lửa tới!"

Thẩm Quân ngồi trong xe, vừa tới công viên, đã nhìn thấy cảnh này. Cô nói với tài xế: "Quay về đi."

Cô không nghĩ Tô Vũ Hàm lại tự tìm đường chết, cũng may, đỡ làm bẩn tay cô.

Nhưng mà đừng quên, Tô Vũ Hàm là nữ chính, nữ chính đương nhiên có hào quang tỏa sáng, xe lửa đụng, mà vẫn không chết.

Tô Vũ Hàm bị liệt nửa người, cả đời sau đừng hòng đứng dậy. Sau sự kiện ngày đó, ảnh Tô Vũ Hàm bị phát tán trên weibo rất nhiều, chính quyền địa phương tuyên truyền người dân phải biết tự cảnh giác, không nên tự tạo nguy hiểm cho bản thân.

Mà Lộ Chính Thanh lúc này, công ty chuyển biến tốt, hắn muốn về nhà tìm Tô Vũ Hàm, lại nhận được tin cô bị tai nạn nằm viện, nể tình bao lâu nay, hắn trả cho cô ta ba tháng viện phí, sau đó cắt đứt mọi liên hệ. Không còn Lộ Chính Thanh, Tô Vũ Hàm nửa đời sau chắc sống không bằng chết.

Thẩm Quân và Tiêu Cao Ý tốt nghiệp cao trung, sau đó cùng nhau kết hôn, hôn lễ làm rất lớn, rất long trọng, đài truyền hình còn phát trực tiếp. Xung quanh đều náo nhiệt, vui mừng.

Ở thế giới này, cô cùng hắn già đi, ở trong mắt cô có hắn, ở trong mắt hắn chỉ có cô.

Cả một đời ân ái ái ái, đối phương chính là toàn bộ thế giới.

Cùng nhau nắm tay, bước hết đoạn đường đời.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hai: Tổng tài độc miệng: Nâng cấp hệ thống (1)

"Đồ Rê Mi Pha Son La Si Đô ~~~ Chào mừng muối muối hoàn thành nhiệm vụ ~~~ Vinh quang trở về, bốn hệ thống đương nhiên không tiết kiệm phần thưởng cho muối muối nha."

Thẩm Quân sau khi tỉnh dậy, phát hiện cái hệ thống nào đó đang vui mừng la hét âm ỹ bên tai cô. Cô cũng mặc kệ, so với lần đầu bước vào thế giới trắng xóa này, thì lần này bản thân cô lại bình tĩnh hơn nhiều.

Thẩm Quân bấm vào màn hình hiển thị trước mắt, lựa chọn mở ra bảng hạng mục giá trị:

Tên Họ: Thẩm Quân

Tuổi: 25

Giá Trị Nhan Sắc: 75/100

Điểm Mị Lực: 20/100

Kỹ Năng:

Vũ đạo cao cấp.

Thư pháp cao cấp.

Hội họa cao cấp.

Võ thuật cao cấp.

Khả năng nấu nướng cao cấp.

Thanh nhạc cao cấp.

Kỹ thuật diễn trung cấp.

Tính Khí: 520/10000

Tích Phân: 1000

Thuộc Tính:

Chữa lành vết thương: Cấp F

Vực dậy tinh thần: Cấp E

Còn chưa kịp mở miệng hỏi rõ từng phần, cái hệ thống nào đó lại hét lên âm ỹ:

"Muối muối ~~~ sau khi bốn hệ thống hoàn thiện phiên bản V2.5.0. Sau này ta cùng muối muối có thể thường xuyên trò chuyện aaa~~ Từ nay muối muối từ thiên văn cho tới địa lý, không chỗ nào không thông. Thậm chí có thể giúp muối thay đổi ký ức của người khác nha, có thể thay đổi số liệu điện tử nha.... Từ nay ta cùng muối, chinh chiến có nhau, có phúc cùng hưởng, có họa thì người tự chịu....."

Con mẹ nó...nói thẳng ra là bàn tay vàng đi... còn làm màu cái gì...

Thẩm Quân nghi ngờ: "Chẳng lẽ người lại tốt bụng, giúp đỡ ta miễn phí?"

"Ồ kia muối muối....ta là bốn hệ thống quân...ta tuy là không làm việc miễn phí...nhưng cũng không tới nỗi lừa gạt trẻ em...bất quá, nhiệm vụ nhắc nhở sẽ tùy thời cơ mà xuất hiện....cũng tùy tình huống mà xuất hiện...ít đi...."

Nhắc nhở càng lúc càng ít đi? Nói cách khác nữa chính là nhiệm vụ mỗi lúc mỗi khó khăn?

Thôi mặc kệ, càng lên cao thì càng khó khăn, đó là lý lẽ bình thường, giúp được bao nhiêu thì giúp vậy.

Thẩm Quân gật đầu: "Nói đi, làm sao để thăng cấp đây?"

"Phía dưới cái bảng bên góc trái có phiên bản thí nghiệm, muối muối bấm vào đó để nâng cấp nha~"

Thẩm Quân nghe theo hướng dẫn, không chút do dự bấm vào nút Thử Nghiệm. Sau đó, toàn thân tỏa hơi lạnh, da đầu tê dại, tứ chi run rẩy một trận. Sau khi bình tĩnh lại, giao diện hiện lên một con số V2.5.0

Không nghĩ tới cả hệ thống cũng có thể thăng cấp, Thẩm Quân thuận tiện hỏi luôn vấn đề cô rất tò mò bấy lâu: "Tiểu hệ thống quân....người đột nhiên nói là hệ thống sẽ nâng cấp...nói cách khác là còn nhiều phiên bản khác nữa...đúng không?"

"Muối muối đúng là thông minh nha~ Bốn hệ thống cứu muối muối vì muối muối làm việc tốt...nên tự nhiên muối muối thuộc Hệ Thống Lôi Phong...Ngoài ra còn có Hệ Thống Pháo Hôi nè....Hệ Thống Nữ Xứng nè...Hệ Thống Mary Sue nè....Hệ Thống Vai Ác nè....Cần có hệ thống gì...đều có hệ thống đó."

Đúng là đa dạng thật sự.

Thẩm Quân lại hỏi: "Hệ Thống Vai Ác là giúp những nữ nhân ác độc thay đổi vận mệnh sao?"

"Bingo....Đúng là như thế...ý tại ngôn ngoại aaa...."

Thẩm Quân trầm nghĩ, hề là cô không thuộc hệ thống vai ác, pháo hôi gì đó, không bằng nói thẳng là tự đi tìm đường chết sao.

Cũng không muốn tốn thời gian trò chuyện linh tinh, Thẩm Quân sau đó liền bắt đầu nhiệm vụ thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hai: Tổng tài độc miệng: Bắt đầu (2)

Trong một khách sạn xa hoa, nội thất sang trọng, nhưng xung quanh đều một đồng hồ ồn, trong không khí còn vang lại mùi vị kích thích đậm nỉ của xạ hương.

Từ cửa chính, tới sofa, rải rác khắp nơi đều có quần áo bị vứt bỏ. Ở đầu giường, còn có quần lót áo lót bằng ren màu đen bị xé rách. Ở trên giường, một đôi nam nữ đang trần trụi ôm nhau, cô gái trên mặt còn vương nước mắt, nam nhân bên cạnh thì nhũn nhũn hai mày.

Thẩm Quân tỉnh lại, cô cảm thấy toàn thân đều đau đớn khôn nguôi, giống như có một chiếc xe lớn cán qua bên người, nơi riêng tư truyền đến đau đớn, nguyên chủ cơ thể này chắc chắn vừa trải qua một trận kịch tính mãnh liệt.

Bên cạnh là một nam nhân tuấn mỹ, cơ bụng rắn chắc, mũi nào ra mũi đó nha, nhưng đáng tiếc, hắn không yêu cô.

Nam chủ mà Thẩm Quân cần phải công lược lần này tên là Nguyễn Trách. Nếu mà có tình dục sớm hơn một chút, chắc chắn là có thể cùng với anh đẹp trai này, giao lưu nhiệt tình nha.

Thẩm Quân nhẹ nhàng rời khỏi giường, khắp khiêng đi vào phòng tắm, nhìn chính mình trong gương. Lần này cơ thể Thẩm Quân nhập vào, thập phần xinh đẹp, đứng ở ven đường, mười người đi qua chắc chắn ngoái lại nhìn mười một người. Nhưng vô luận, những kẻ đó đối với cô có ý tốt hay ý xấu, cảm nhận đầu tiên chính là, hồ ly tinh.

Đôi mắt mang theo vẻ mỹ hoặc, lông mi tựa như ánh đèn, tỏa sáng mọi lúc. Môi không cần son vẫn hồng hào, khuôn mặt trái xoan, rất đẹp mắt. Nếu là người khác, Thẩm Quân chắc chắn còn vui mừng, vì ít ra có sắc đẹp còn đỡ hơn không. Nhưng chính cái sắc đẹp này, làm cho Nguyễn Trách ghét cay ghét đắng cô, đáng về lãng lợ hồ ly tinh, hắn không để vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 28: Hai: Tổng tài độc miệng: Bình hoa sáng chói nhất (3)

Người mình yêu nhất lại ghét mình, đau đớn như vậy đúng là không dễ chịu gì.

Thẩm Quân rửa mặt, tắm rửa sạch sẽ.

Nữ chính ở thế giới này được mọi người tung hô là "Ngọc Nữ Thanh Thuần" nhưng bản thân lại là tiểu tam Uyên Khiết. Tên cũng như người, cô ấy đúng là nhược lễ phù phong, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, dóa hoa trong gió lay động tâm hồn. Một hình dạng tiểu bạch hoa hoàn hảo.

Uyên Khiết là một cô bé lọ lem, xuất thân bần hàn, cha không có, mẹ không thương, anh em gia đình khi dễ. Chỉ dựa vào khuôn mặt và dáng người nuôi sống bản thân. Với khí chất đơn thuần, bắt đầu từ những vai diễn nhỏ nhất, từng bước từng bước đi lên.

Nguyễn Trách gia cảnh tốt, thân thể tốt, một con rùa vàng đúng chuẩn, kim cương lão ngũ. Nhưng thiết hụt tình thương nghiêm trọng. Ba của Nguyễn Trách và mẹ hắn, từ lúc hắn còn nhỏ đã ly hôn. Nguyễn lão gia có bồ nhí bên ngoài, sau này ham mê sắc đẹp, bị hồ ly tinh câu đi, từ đó tay không ra cửa, bỏ lại gia đình, con cái, rồi đi với tình yêu của mình. Nguyễn Trách ghét nhất hồ ly tinh, dùng danh người, khuôn mặt dễ cầu dẫn nam nhân khác.

Hắn ngay từ nhỏ, đã được Nguyễn phu nhân giáo dục, liên tục nói với hắn nữ nhân quá xinh đẹp thì nhân cách nhất định thoái tha, làm cho hắn từ lúc có nhận thức liền không có hảo cảm đối với nữ nhân có diện mạo.

Nhưng khi gặp Uyên Khiết, hắn cảm thấy cô là một mỹ nữ đơn thuần, cho nên không nghe lời mẫu thân, sớm ngày kề cận bên Uyên Khiết. Cũng chính nữ nhân này, đem hắn hủy hoại toàn bộ. Vì nhất thời hồ đồ mà đem cơ hội công ty Nguyễn Trách bán cho công ty đối thủ của hắn. Thân là nam tử hán, một nam tử hán thành công tài giỏi, đột nhiên biến thành phạm nhân của toàn công ty, Nguyễn Trách đau khổ không thôi. Ý niệm trả thù đã sớm thiêu đốt lý trí hắn.

Thẩm Quân nghĩ rồi lại nghĩ, đúng là khác nghiệt, nơi nơi đều là ác ý, muốn hiền mà không được hiền.

Bình hoa thì làm sao? Cô lớn lên xinh đẹp có gì sai? Uyên Khiết làm trong giới giải trí mà, cái sắc đẹp này là cái cần thiết nhất nha.

Nhưng mà bất quá cô nhất định phải đem chính mình trở thành bình hoa đẹp nhất trong giới giải trí. Tiểu bạch hoa thì tiểu bạch hoa, cô nhất định phải làm một ngôi sao bình hoa tiểu bạch sáng nhất, đẹp nhất, lung linh lấp lánh nhất.

Nguyễn Trách à Nguyễn Trách, mình tính ta nhất định chiều cô huyễn. Meo~~~~

Thẩm Quân đời trước có một chút kinh nghiệm làm người mẫu, nhưng so với Uyên Khiết thì cô quả thật kém xa. Thẩm ba Thẩm mẹ không muốn cô xuất đầu lộ diện nhiều, nhưng cô là người có chính kiến, không cần được chỉ dành mặc kệ cô.

Nghĩ xong. Thẩm Quân quay lại giường lớn, ngồi xuống, một hai ba, vờ diễn bắt đầu.

Nguyễn Trách tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, hai mày hắn cau chặt lại lộ vẻ không thoải mái. Nhìn qua bên cạnh, chính là hồ ly tinh mà hắn ghét nhất. Tâm tình đột nhiên thay đổi, chán ghét cực kỳ. Hắn ý thức được tối qua uống một ly rượu, sau đó liền biến thành thế này, rồi cùng nữ nhân xa lạ bộ dạng yêu tinh này triển miên.

Nguyễn Trách ánh mắt sắc bén, như có hàng trăm mũi dao chĩa về phía Thẩm Quân. Hôm qua là hiểu lầm thôi, Thẩm Quân đột nhiên gặp gỡ được một tên đang trúng xuân được, sau đó bị hắn kéo lên giường.

Dựa theo cốt truyện trước đây, sau khi hai người đối chất xong xui, Thẩm Quân trước kia đảm bảo với hắn là sẽ đem việc này giữ kín như bưng, sống để bụng chết mang theo. Càng nói càng hăng, Thẩm Quân thể hiện sự đồng tình với hắn, còn nói muốn cùng hắn kết giao quan hệ bạn bè. Lại còn mãnh liệt nói yêu hắn, vì bản thân hắn chứ không phải vì tiền.

Lời này bản thân cô nói cô còn không muốn tin. Đừng nói tới nam nhân này, vốn đã có định kiến với người đẹp. Cho nên kế hoạch trở thành một cô gái si tình mãnh liệt, ngược tâm ngược thân quần quai, thì cô càng muốn làm ngược lại. Hắn nói hắn ghét mình, vậy thì cứ cho hắn ghét. Cô tin, càng ghét càng yêu. Càng muốn trốn, lại càng khắc sâu.

Thẩm Quân sau khi nghĩ thông, đột nhiên đứng lên, xốc chân lên, hướng về phía cậu nhỏ đang ngủ say, nhìn nhìn. Chỗ nào đó đột nhiên bùng tình, trở nên đỏ sộ.

Nguyên Trách bị Thẩm Quân nhìn, tức giận: "Cô muốn làm gì?"

Thẩm Quân cười đầy xấu xa: "Chụp ảnh lửa thân của anh, sau đó uy hiếp anh."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hai: Tổng tài độc miệng: Thay đổi (4)

Thẩm Quân tỏ vẻ tôi đây không xấu hổ đâu, anh nghĩ nữ nhân xinh đẹp đều hư đồn, vậy thì tôi danh xứng như thật đi.

Nguyên Trách đứng đây, bộ dạng thong dong, bắt đầu mặc quần áo, quay lưng về phía cô phát ra âm thanh trầm thấp: "Cô muốn cái gì?"

Đương nhiên là muốn anh.

Thẩm Quân ép bản thân phải dè xuống lời nói này, cô khẳng định chỉ cần cô nói ra, liền bị người kia khinh bỉ tột cùng.

"Tôi...muốn nhiều lắm..Tôi muốn GRACE ký hợp đồng với tôi....Còn muốn công ty cho tôi tài nguyên tốt...Nè...đừng nhìn tôi với ánh mắt đó...anh tin tôi đi...anh ký hợp đồng với tôi...chắc chắn không thua lỗ..."

GRACE là tên công ty giải trí dưới trướng Nguyên Thị, một công ty kinh tế vừa có tiếng vừa có miếng. Bao nhiêu ảnh đế ảnh hậu đều xuất thân từ công ty này.. Quan trọng hơn là, Uyển Khiết là từ công ty này mà ra. Thẩm Quân đương nhiên muốn trở thành minh tinh, đồng thời áp đảo Uyển Khiết xuống. Mà ôm cái phao lớn là GRACE chính là chuẩn không cần chỉnh.

Nguyên Trách nhìn Thẩm Quân, bỏ qua định kiến cá nhân, thì có quả thật đủ điều kiện, công ty tập trung tuyên truyền chừng một năm sẽ tạo nên cú hit lớn trong giới giải trí. Nhưng mà hắn đường đường là nam tử hán lại bị cô gái này uy hiếp, đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Cô gái này quả thực nghĩ đâu nói đó, không khóc không nháo loạn, không nói cần anh phụ trách, cũng không nói là có bao nhiêu yêu anh.

Thẩm Quân lại lên tiếng: "Cố vậy thôi mà không đáp ứng được....đúng là keo kiệt...lấy đi đêm đầu tiên của tôi...tôi chỉ xin có một chút điều nho nhỏ thôi mà cũng..."

"Được." Thanh niên nào đó đau đầu, một cô gái, quần áo không chỉnh tề, nửa đêm lại cùng một nam nhân cò kè mặc cả.

Sau khi đạt được thứ mong muốn, Thẩm Quân bỏ nhào lên giường, sau đó vung tay ra hiệu "Người có thể đi rồi". Đương nhiên, Nguyên Trách cũng không có ý muốn ở lại, xoay người bỏ đi.

Thẩm Quân leo lên giường, là ngủ một giấc tới ngày hôm sau. Lười biếng tỉnh dậy đuổi cái eo, cầm lấy điện thoại đầu giường lưu vào số điện thoại của Nguyên Trách. Sau đó lại tìm số điện thoại của người quản lý.

Tuy nguyên chủ của cô tham gia giới giải trí vui chơi là chính, nhưng cô thật lòng muốn trở thành một nghệ sĩ chân chính nga. Nên cô không thể không nhờ vả hệ thống quân.

"Phùng tỷ, em ở Caspian phòng 419, chị tới đây mang giúp em bộ quần áo." Thẩm Quân lười biếng nói.

"Đêm qua lại chơi trò gì?" Phùng Dĩ Nhạn cảm thấy có gì đó không ổn, chất vấn.

"Uống một ít rượu. Chị mau tới. Em có việc tốt muốn báo. Đứng rồi, chị kêu Bành Bành gọi phòng làm việc hỏi về bản hợp đồng của em, không phải sắp hết hạn sao? Hết thì hết đi, đừng ký tiếp."

"Người lại muốn làm gì đây?"

Thẩm Quân khoe khoang cười hai tiếng: "Em ký hợp đồng với GRACE. Về sau chúng ta có thể thoải mái ăn sơn hào hải vị, cơm ngon rượu say. Vậy đi. Chào."

Cái gì vậy? Thẩm Quân không phải bị ma nhập chứ? Sao lại đổi tính rồi? Lại ký hợp đồng với GRACE? Thẩm Quân gia thế không tồi, được người nhà bố trí cho một quản lý siêu cấp vũ trụ là Phùng Dĩ Nhạn và trợ lý nhỏ chịu thương chịu khó Bành Cát. Tiền lương cao, việc lại nhàn, ai mà không ham làm

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hai: Tổng tài độc miệng: Công ty mới (5)

Một chiếc xe bảo mẫu chuyên dụng dành cho ngôi sao đầu trước cửa khách sạn, Thẩm Quân mặc chiếc đầm màu đỏ bó sát cơ thể, cả người kiêu diễm không ít, toát lên hào quang một yêu tinh đứng nghĩa. Làm người ta vừa sợ, lại vừa yêu. Tóc xoắn nhẹ xòa ngang vai, bộ ngực to tròn căng vút, chiếc đầm khéo léo để lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cộng thêm một đôi cao gót màu đen, càng tôn lên thân thể trời phú.

Phùng Dĩ Nhạn gắng hỏi cô vài lần tối qua rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng Thẩm Quân vẫn giữ bộ dạng kiêu diễm không sợ sùng, làm cho quản lý Phùng muốn nổi điên đập cho cô một trận. Tiểu trợ lý Bành Cát đưa một lon nước ướp lạnh đưa cho quản lý Phùng: "Phùng tỷ uống nước đi, hạ hỏa hạ hỏa."

"Tiểu Bành Bành, cho chị một lon." Thẩm Quân trong miệng vừa cắn hạt dưa, vừa xòe bàn tay còn lại ra xin xỏ.

"Bốp" một tiếng, Phùng Dĩ Nhạn đánh vào lòng bàn tay Thẩm Quân: "Đồ vô lương tâm, không được uống."

Thẩm Quân mở to mắt nhìn Phùng tỷ đang nổi giận lôi đình, lại chớp chớp mắt lộ vẻ đáng thương, còn diễn cho ra vài giọt sương mù. Phùng Dĩ Nhạn đương nhiên niệm kinh trong lòng một ngàn lần tuyệt đối không thể để "sắc đẹp" này dụ dỗ, nhưng một lần nữa vẫn thua trong tay Thẩm Quân.

Truyền Thông GRACE nằm ở trung tâm HOA QUỐC, khu kinh tế mới thành phố A.

Đường từ khách sạn đến đó cũng mất một hồi lâu.

Thẩm Quân nhảm chán lấy điện thoại ra lướt Weibo.

Thịnh Du Du rời khỏi làng giải trí

Thịnh Du Du

Uyển Khiết

Thẩm Bạch trở thành gương mặt đại diện cho Thượng Y

Cô gái ngủ nhiều quá bị nước úng vào não!?!

Thẩm Quân đánh giá một loạt hot search, lại nhìn thấy một bảng tên được 3 vạn bình luận

Giải Trí Bát Gia: Nữ Minh Tinh Ý Thế Hiếp Người Úc Hiếp Tiểu Minh Tinh Mới Vào Nghề [VIDEO]

Thẩm Quân cảm thấy nực cười, ý thế hiếp người chính là Thịnh Du Du, còn tiểu minh tinh mới vào nghề không ai khác chính là Uyển Khiết.

Áp dụng chiêu này để nổi tiếng, trở thành người đáng thương, nhưng cũng có chỗ đáng giận. Mỹ nữ thanh thuần lại đi bồi rượu phú nhị đại. Thiếu gia Ngô Nông bỏ bê bạn gái cùng minh tinh Uyển Khiết đêm khuya ôm ấp ở bên đường, mà bạn gái cũ kia không phải Thịnh Du Du thì là ai?

Mà người đăng video lên mạng chính là các nhân viên trong đoàn phim. Trợ lý Uyển Khiết trong lúc khoe khoang vô tình nhắc đến tên phú nhị đại kia, liền bị Thịnh Du Du nghe được, tức khắc nổi giận đánh không thể kìm chế chính mình. Thịnh Du Du cùng tên phú nhị đại kia dù sao cũng bên nhau được ba năm, tình cảm ổn định đột nhiên bị chen chân, làm sao có thể bình tĩnh nổi.

Thịnh Du Du là người đáng thương, lẩn lộn trong nghề hơn mười năm, tới tận bây giờ mới có chút thành tựu. Lại gặp phải scandal này, mất hết tất cả, tình yêu không còn, công việc cũng không có. Thẩm Quân lắc đầu, thở dài một hơi. Cô từ trước đến nay là người coi trọng nghĩa khí, ai biểu là thành viên tiêu biểu của lối sống Lôi Phong cơ chứ.

Không lâu sau xe dừng ở Truyền Thông GRACE. Cửa xe mở ra, bảo vệ bên trong công ty lập tức chạy ra, bày ra bộ dáng bảo vệ đại minh tinh. Phùng tỷ và Bành Bành bắt gặp một hồi.

Ba người kia quả thật quá cường đại đi, khuôn mặt Thẩm Quân đeo kính râm bản to che toàn bộ khuôn mặt. Làm cho người xung quanh mong mỏi cô tháo kính xuống để ngắm nhìn dung nhan. Đáng người cao gầy, vòng eo mảnh khảnh, từng bước đi sinh động không tẻ.

Mỗi một người ở đây đều bị cuốn hết vào từng bước chân yêu kiều này, lúc phục hồi tinh thần lại, thì mỹ nữ đã đi vào bên trong.

Tiểu trợ lý bị mọi người nhòm ngó không tránh được thiếu tự nhiên, lại liếc qua Thẩm Quân, thấy cô chính là bộ dạng ung dung tự tại, thần thái tự tin, không có nửa điểm ngờ ngàng. Giống như đã sớm quen với việc nổi tiếng vậy.

Đối với bộ dạng hoàn toàn bất đồng trước kia, Phùng tỷ thật sự bất ngờ, cô có dự cảm rằng, Thẩm Quân nhất định có thể tỏa sáng. Trên con đường đi tìm hào quang, sẽ tỏa sáng không ngừng.

Thẩm Quân đi một mạch từ cổng lên thẳng phòng tổng giám đốc. Phùng Dĩ Nhận lễ phép gõ cửa, sau khi nghe được bên trong truyền đến âm thanh đáp ứng, mới mở cửa đi vào. Tô Lương Sách làm việc ở GRACE tám năm, gặp qua vô số minh tinh nổi tiếng. Nhưng khi lần gặp Thẩm Quân lần đầu, lại một trận kinh hỉ, đánh thẳng vào tâm. Bỗng nhiên nhớ tới hôm qua có một tên nào đó, nghiền răng nghiền lợi gọi điện cho hắn, cô gái trước mắt này chắc chắn chính là nữ chính trong nguyên nhân làm đại nhân tức giận. À à, đại nhân kêu cô ta là bình hoa tính cách không tốt đẹp.

Cho tới khi, Thẩm Quân đem kính râm cởi ra, Tô Lương Sách kinh diễm, đúng là một hồ ly tinh chuyên câu hồn bắt phách.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hai: Tổng tài độc miệng: Nhận quảng cáo (6)

Nếu so sánh về sự khác nhau giữa Thẩm Quân và nguyên chủ trước, thì chắc chắn là khí chất khác nhau hoàn toàn, như trời và đất.

Nguyên chủ trước kia gia đình có tiền, suốt ngày lười biếng, người ta nói cô ta là bình hoa thì không sai chút nào. Sau khi Thẩm Quân được nâng cấp bởi hệ thống, hoàn toàn trở thành một nhân tài, tương lai phải đi như thế nào cô cũng có thể nắm trong lòng bàn tay. Càng muốn trở nên nổi tiếng, càng biết rõ mục tiêu là gì. Tâm lý trở nên ổn định thành thực, tâm khoan cũng không sợ trời không sợ đất.

Thẩm Quân mỉm cười, vươn ra bàn tay nhỏ: "Tô tổng giám đốc, ngày mới vui vẻ, em là Thẩm Quân."

"Ngày mới vui vẻ, Tô Lương Sách." Tô Lương Sách cảm thấy bàn tay nhỏ kia quả là mềm mại, nhưng lịch sự, chỉ vào một chút liền buông ra.

Hợp đồng ký kết thuận lợi, mục tiêu của Thẩm Quân cũng chỉ có một mình Nguyên Trách mà thôi, nên giao lại toàn bộ cho quản lý Phùng, một mình ngồi trong góc lướt Weibo.

Tin tức hot search mới nhất: Thượng Y và Thẩm Bạch

Thẩm Quân nhìn vậy thôi nhưng trong lòng rất hay mộng mơ về trai đẹp nga, Thẩm Bạch này đẹp trai quá má ơi, lông mi dài ghê má ơi, làm sao bây giờ tìm đập nhanh quá....

Tô Lương Sách bên kia quan sát Thẩm Quân vài lần, vinh nhục không kinh, bình tĩnh không kiêu, cùng với cô gái trong miệng Nguyên Trách nói hoàn toàn bất đồng.

Vừa thấy thời gian đã tới trưa, Thẩm Quân phân vân không biết có nên đi tìm Nguyên Trách hay không. cô sợ bản thân lộ liễu quá làm hắn hoảng sợ, bỏ trốn không chừng. Sau khi trở lại xe bảo mẫu, Thẩm Quân khôi phục lại trạng thái lười biếng, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện: "Phùng tỷ, em muốn hợp tác với Thẩm Bạch."

Phùng tỷ đang coi lại hợp đồng, nghe thấy câu này của Thẩm Quân không khỏi ngáy người, Thẩm Quân không thể nào chỉ trong một đêm lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy?

"Gần đây có một quảng cáo nước hoa của Đức Lan đang tuyển nữ chính. Một loại nước hoa cho nữ tên Hương Mỹ Hoa Quốc. Địa điểm sẽ quyết định sau nhưng Nguyên Thị đầu tư hơn 1 ngàn vạn

vào, nếu như có thể có được quảng cáo này, mức độ nổi tiếng chắc chắn tăng lên đáng kể. Nhưng nếu em tay không đi đánh giặt, khả năng dành được thật sự không cao. Mà, Thẩm Bạch là nam chính."

Đức Lan nổi tiếng thế giới, là mặc hàng xa xỉ, lần này nước hoa lại không bán ra số lượng nhiều, đương nhiên càng được coi trọng.

"Chỉ chờ em đến đó, được tuyển hay không còn chưa chắc chắn." Thẩm Quân đảo mắt, cười cười, mang theo bộ mặt nham hiểm, trong lúc nhất thời làm Phùng Di Nhạn lạnh sống lưng.

Steven trong giới nhiếp ảnh đương tôn làm đại sư, hiện tại hắn đang ở trong studio chuyên dụng của GRACE bận rộn cạo tóc: "Mấy cô gái đó không hiểu thế nào là Hương Mỹ, các cô ấy cứ nghĩ chỉ cần thơm là được, hoàn toàn không tạo cho tôi được cái cảm giác gì đặc biệt, lần sau tuyển chọn kĩ một chút hãy đem vào gặp tôi đi."

Steven lần này làm nhiếp ảnh chính cho quảng cáo nước hoa Hương Mỹ, mọi người đều đồn đại hắn là người khó hầu hạ, làm việc độ hoàn mỹ phải một trăm phần trăm, thừa một hay thiếu một đều không được. Ngày đầu tiên, đã không tốt đẹp gì rồi, Steven thiết chút nữa là bức hết tóc trên đầu hắn để giải tỏa. Trợ lý Steven nhìn hắn phát hỏa, một lúc sau mới nhỏ nhẹ: "Còn một người nữa, là người mới tổng công ty đưa xuống, ngài có muốn phỏng vấn hay không?"

"Làm đi làm đi....nhanh một chút." Steven xua xua tay.

Từ xa phát ra âm thanh giày cao gót, mỗi bước đi đều tự tin nhẹ nhàng. Một cô gái mang chiếc đầm đỏ, đôi môi đỏ thắm, đáng chú ý nhất là đôi mắt đào hoa kia, như có thể câu hồn người khác.

"Đẹp...đẹp lắm..." Steven không khỏi tán thưởng ra tiếng.

Tuy hắn là người nước ngoài, nhưng so với con gái trong nước, vẻ đẹp Châu Á vẫn được hắn đánh giá cao hơn, hắn không nghĩ xinh đẹp đồng nghĩa với hồ ly tinh, hay tiểu tam tiểu tứ gì gì đó. Xinh đẹp đơn giản chính là xinh đẹp mà thôi.

Cô gái trước mặt có dáng vẻ hoàn toàn hợp ý hắn, nhưng khả năng diễn xuất vẫn rất quan trọng. Steven vương tay bảo cô có thể bắt đầu.

Trong studio có bố trí máy quay cho đợt tuyển dụng này. Một máy quay đặc ở chính diện, máy còn lại chạy xung quanh. Đồng thời còn để một bàn đạo cụ gần đó để diễn viên tùy ý lựa chọn, có quạt, có khăn lụa, cũng có hoa hồng, hoặc một lọ nước hoa.

Thẩm Quân tiến lên cầm lấy cái lọ nước hoa lên. Trong lúc mọi người trợn mắt há mồm cầm lên uống, sau đó lại đổ nước từ trên đỉnh đầu xuống, đồng thời vẩy vẩy đầu, tạo ra một hình tượng mỹ nhân xuất dục đồ, vừa quyến rũ, vừa gợi tình, lại không dung tục.

Sau đó cầm lên cánh hoa hồng, đi về phía trung tâm, dùng đuôi mắt nhìn Steven. Lòng Steven bật chộp một cái, nước bọt trong miệng cơ hồ muốn chảy xuống.

Chỉ thấy cô nâng lên cánh hoa hồng, dùng đôi môi đỏ cắn vào cánh hoa, khoe miệng cong lên, ánh mắt nhìn thẳng vào máy quay trước mặt, mờ mịt sương mù, làm người ta hăm sâu vào đó.

Chờ đến khi Steven hồi phục tinh thần, mới cười to một tiếng: "Chính là cô ấy.... Hương Mỹ nữ thần."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hai: Tổng tài độc miệng: Diễn xuất dụ hoặc (7)

Lần này, nước hoa Hương Mỹ tuyển nữ chính, thu hút đông đảo minh tinh ghi danh. Giờ đây bị Thẩm Quân đoạt mất, tức khắc tạo nên một trận ồn ào, không biết Trình Giảo Kim này là ai. Vừa nghe tên Thẩm Quân, chỉ là một diễn viên nhỏ nhỏ, ai nấy đều phẫn nộ không ngừng. Có người nói cô ấy vừa ký hợp đồng với GRACE, liền tung tin đồn chắc chắn đi cửa sau để nhận được quảng cáo. Đồng thời ôm một tâm trạng không tình nguyện rời khỏi studio.

Uyển Khiết đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, cũng đến tham dự, nhưng đối với Steven, cô và cái loại "nữ thần" trong lòng hắn hoàn toàn kém xa, thế nên chỉ mới bắt đầu vài giây đã bị hắn chán ghét kêu ngừng. Hắn thẳng thắn nói bộ dạng Uyển Khiết là một tiểu bạch thỏ, hoàn toàn không thích hợp với quảng cáo này, làm Uyển Khiết vừa tức vừa mất mặt.

Còn đối với những công ty truyền thông, sau khi biết được có người tên Thẩm Quân nhận được vai diễn quảng cáo này, chính là rất tò mò, không biết bộ dạng sẽ như thế nào.

Mà cái vị Thẩm Quân kia, lại nhàn rỗi ở trong chung cư, luyện phim của Thẩm Bạch, nhất thời nam chủ Nguyên Trách bị cô ném ra sau đầu, chính là đi đâu cũng về La Mã, không thể gấp gáp được. Sẽ hồng chuyện.

Di động Thẩm Quân reo lên: "Dạ...Phùng tỷ..."

"Em đương nhiên là đang tập yoga...đầu có rảnh rồi tới nỗi cần hạt dưa luyện phim truyền hình chứ...em là diễn viên phải chú ý tới dáng người mà..."

"Quảng cáo đổi thành ngày mai quay sao....được được....em sẽ ngủ sớm dậy sớm..."

Tắt điện thoại, Thẩm Quân lại cắn hạt dưa, đem hết những điều vừa được dẫn tai này qua tai kia, cuốn theo gió. Cô được hệ thống bảo vệ nha, không thể béo phì được, ăn bao nhiêu thì ăn.

Ở bên ngoài hành lang studio Truyền Thông GRACE, một thanh niên anh tuấn mặc tây trang xa hoa đang lạnh lùng đi tới. Người đi đằng trước lạnh lùng, đi sau là trợ lý nhìn rất sạch sẽ gọn gàng.

Nguyên Trách trở về từ HongKong sau một đợt công tác dài, sẵn tiện ghé qua GRACE thị sát.

"Hôm nay nghệ sĩ nào quay quảng cáo?"

Trợ lý Tần Mộc chậm rãi nói: "Là Thẩm Bạch cùng Thẩm Quân, quay quảng cáo nước hoa Hương Mỹ."

Nguyên Trách đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Tần Mộc: "Thẩm Quân?"

"Đúng vậy, là cô gái ngài ra lệnh ký hợp đồng cùng hôm trước." Tần Mộc xem qua hình Thẩm Quân, đúng là mỹ nhân.

Nguyên Trách không biết có nên quay đầu bỏ chạy hay không, cô gái đó phiền phức muốn chết, lại vô si không biết mắc cỡ. Nhưng mà nếu tìm được nhược điểm gì đó của cô, cũng có thể dùng làm uy hiếp. Nguyên đại tổng tài vẫn đem một hy vọng quyết trời Thẩm Quân, đem cô bắt nạt, bước tới studio.

"Đừng...đừng rồi....đứng gần một chút....ánh mắt dính lên nhau....nhau keo dính chuột..."

Steven cầm camera, dùng tay chỉ điểm Thẩm Quân cùng Thẩm Bạch.

Kịch bản quảng cáo này chia làm ba phần. Phần đầu tiên Thẩm Quân sẽ ở bên ngoài yến hội, đẩy cửa đi vào. Sau đó sẽ từ cầu thang xoắn ốc đi từ từ xuống dưới. Phần thứ hai là cảnh hai người cùng nhảy múa trong đám đông. Phần cuối cùng là ở bên cửa sổ, trao nhau một nụ hôn sâu.

Trước mắt sẽ chụp vài tấm ảnh tuyên truyền, hai người bề ngoài rất xứng đôi, hấp dẫn mọi người trong studio. Sau khi chụp ảnh xong, phía công ty sẽ thuê một biệt thự lớn, sau đó quay nốt phần còn lại.

Thẩm Quân mặc bộ trang phục trẻ ngược màu đỏ, tà áo xẻ cao tới hông, nhúc nhích liến lợ ra đôi chân trắng tấp. Mà Thẩm Bạch mặc một bộ tây trang đặt may riêng, ưu nhã mẽ người. Quan trọng nhất là diễn xuất của Thẩm Quân cùng Thẩm Bạch, cảnh này Thẩm Quân sẽ nâng chân lên dọc theo người Thẩm Bạch, bộ dạng dụ dỗ hẳn. Steven cảm thấy hải lòng không thôi. Không khỏi gật gù chặt lưỡi.

Nhưng, mà Nguyên đại tổng tài cao cao tại thượng nào đó, lại nhũn mảy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hai: Tổng tài độc miệng: Ghen (8)

Nguyên Trách sắc mặt không tốt nhìn vào mỹ nam mỹ nữ trước mặt, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Quân, thấy cô nhất chân lộ ra chân dài miến mang, cái đuôi trắng nõn, trong mắt bốc lên hai ngọn lửa dữ dội. Cô gái kia mấy ngày trước còn triển miện với mình, cái chân dài ấy quần lấy bên hông hăng pháp phóng theo nhịp. Hắn đi công tác, hai đêm nay ở trong mơ còn thấy hồ ly tinh này, mộng tỉnh hai lần. Sáng sớm thức dậy hẳn tức giận muốn chết, đúng là nữ nhân này có độc.

Hừ lạnh một tiếng: "Không biết xấu hổ." Thấy nam nhân liến câu dẫn. Trợ lý nào đó chỉ đành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tỏ ra cái gì cũng chưa nghe chưa thấy, cũng không dám khẳng định là trong lời nói vừa rồi có một đồng giảm chưa làm ê răng, cũng không dám nghĩ tới là tổng tài đang ghen đâu.

Thẩm Quân nhìn thấy Nguyên Trách từ đầu rồi, nhưng làm bộ như không thấy, cô tập trung tình yêu cuồng nhiệt chuyện tâm cùng thần tượng Thẩm Bạch trao nhau ánh mắt triển miện. Thẩm Bạch là ảnh đế, Weibo cũng có hơn năm ngàn vạn theo dõi. Còn Thẩm Quân chỉ là một trong số hàng ngàn fan hâm mộ của hắn mà thôi. Trọng điểm là người ta là nam tử hán nha, không thấy cô xinh đẹp liên ần đậu hũ cô nha, tính tình hẳn rất tốt, ôn nhu, nho nhã, không tự tiện tùy ý.

Hai người cùng họ, Thẩm Quân ban đầu kêu hắn là Thẩm lão sư, bị hắn từ chối không cho, bảo cô kêu là Đại Ca là được. Cùng ảnh đế có quan hệ tốt, tài nguyên sau này không sợ thiếu hụt.

Thẩm Quân hạ quyết tâm ôm đuôi vàng trước mặt, vừa ôn nhu, nhưng không quá ân cần thân mật. Đúng lúc, vừa phải. Người thông minh biết cách co giãn khác nhau tùy thời điểm nga.

Steven sau khi thấy Nguyên đại tổng tài xuất hiện, cũng cho mọi người nghỉ ngơi một chút.

Steven cười nói: "Nguyên tổng, Thẩm Quân này đúng là bảo vật nga, tổng công ty đúng là không lựa sai người."

Người nào đó lạnh lùng: "Không đâu...còn kém nhiều lắm"

Steven nghĩ rằng hắn là người nghiêm khắc, nhưng người làm chủ kia có thi yêu cầu cao hơn bình thường là điều đương nhiên. Trong lòng đối với Nguyên Trách càng thêm kính nể, ai ngờ rằng tâm địa ông chủ không trong sáng, thật sự có thành kiến với cô gái kia.

Hồ ly tinh nào đó nhìn Nguyên Trách cười cười, thầm nghĩ, ai da cái bình dấm chua này cũng lớn quá đi, còn bày đặc cái gì.

Thẩm Quân uống nước xong, nói với Bành Bành: "Giúp chị một chuyện....."

Buổi sáng, tổng công ty, mỗi một ngày Thẩm Quân cho người giao đến công ty 99 đóa hoa hồng. Người được tặng là Nguyên Trách. Những nữ nhân bát quái trong công ty không nhận được thì thầm, có người nói có phú bà nào đó hào phóng muốn nhúng chàm Nguyên đại tổng, có người lại nói là một nữ nhân trẻ tuổi giàu có. Nguyên Trách bị ánh mắt ái muội của những người này nhìn đến không được tự nhiên. Sau khi nhìn thấy đóa hoa 99 cành thì đã hiểu.

Có người khiêu khích hắn. Nữ thư ký trẻ tuổi lo sợ nói: "Tổng tài...."

"Về sau nói bảo vệ cấm không cho đem hoa vào công ty, trực tiếp đem bỏ, không cần đem lên đây."

Nguyên Teách nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn mà điều tra được ai làm trò này, chắc chắn sẽ lột da róc xương.

Người chủ mưu nào đó, lại luyện phim, lại ăn hạt dưa, nguyên ý bị lột sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hai: tổng tài độc miệng:Giao dịch thân thể

Thẩm Quân mang theo ánh mắt miệt thị nhìn Nguyên Trách: "Nguyên Tổng nói gì...tôi thật sự không hiểu....nếu như ngài đói khát...bên ngoài có nhiều nữ nhân sẵn sàng lấy lòng ngài...cần gì ở đây vũ nhục tôi!"

Mặt ngoài Thẩm Quân dựng lên bộ dạng trình tiết liệt phụ, nhưng trong lòng sớm đã phát sướng rồi. Nhịn không được? Vậy thì nhào tới đây ăn tôi đi? Bình thường không phải không màng nữ sắc sao, bây giờ cũng bị tôi dụ lên giường. Anh có muốn thì nhanh lên một chút, tôi muốn phát điên rồi.

Nguyên Trách cười nhạo, một tay đặt ở ngực Thẩm Quân bắt đầu xoa nắn, không chút thương hoa tiếc ngọc. Trong mắt ngập đầy nhục dục. Đột nhiên hắn xé vạt áo trước của cô, làm hai quả đào to lộ ra, giật luôn áo ngực phiền toái, nhũ thịt mềm mại không còn vật cản trở, liền cao vút lên.

Một tháng nay Nguyên Trách không ngừng đấu tranh tư tưởng, hẳn đối với Thẩm Quân có dục vọng, mà suy nghĩ trước giờ luôn cảm thấy nữ nhân này có độc, không muốn tới gần. Loại nữ nhân này sẽ đem cho hắn nhiều phiền toái. Hắn cả đời chỉ yêu một người thôi, hắn không muốn bản thân bây giờ làm ra điều điên đại, sau này sẽ làm nữ nhân hắn yêu đau khổ bị ai.

Chỉ là mỗi lần nhìn thấy Thẩm Quân, hắn sẽ đột nhiên ham muốn lạ thường. Nếu thấy cô trò chuyện vui đùa cùng nam nhân khác, cũng sẽ ghen tị, phần nộ điên cuồng. Hắn chỉ có thể cùng cô, lấy thân thể làm giao dịch. Tuyệt đối không hơn. Dù sao hắn cũng bảo thủ lâu như vậy rồi, bây giờ có phóng đảng cũng không sao. Nếu cô muốn phát triển tốt ở giới giải trí, thì tôi giúp cô. Hắn bắt quả chỉ là có chút mới mẻ, sau này chán ghét rồi, liền tiền bạc sông phẳng, không ai nỡ lại.

Thẩm Quân tuy là đóng vai ác, nhưng lại nói ra những lời "cam chịu" như bị ép buộc: "Không cần...Tôi không cần...Anh tránh ra...."

Vừa nói vừa vuốt ve cơ thể hắn.

Trên thực tế: Nhanh lên, tôi muốn anh, dùng cơn thịnh của anh đâm chết tôi, làm tôi.

Đồng thời muốn đẩy hắn ra, nhưng đầu gối lại vô tình "cổ ý" mà xát hạ thân hắn, vuốt ve chỗ đang căng phồng kia, làm cho tới hắn cảm thấy bản thân đang trưởng cực kì.

Điều đã lên dây, làm sao buông xuống được nữa?

"Em có thể làm tình nhân của tôi...Tôi cho em những thứ em cần...Chỉ trừ...danh phận."

Thẩm Quân không cự tuyệt, mỉm cười: "Được." Bất quá trong lòng cô là thật sự buồn, hắn dám nói với cô như vậy, sao này cô nhất định bắt hắn trả lại.

Nguyên Trách dùng bàn tay to, vuốt ve cơ thể Thẩm Quân, vẽ hoàn toàn bị xé đi, ngón tay thô ráp cắm vào tiểu huyết, phát hiện bên trong đã sớm ẩm ướt, liền đắc ý không thôi. "Tiểu yêu tinh...thì ra em muốn tới như vậy..."

Đứt bỏ cảm xúc ngổn ngang, Thẩm Quân vuốt ve hạ thân hắn: "Vậy anh mau mau một chút....muốn em..."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hai: tổng tài độc miệng:Ra khơi (h)

Câu nói của Thẩm Quân như viên sỏi ném vào lửa, làm ý chí của hắn bị thiêu đốt hoàn toàn. Nguyên Trách mang ý xấu tới, đương nhiên không thể về tay không. Hắn phải làm chết cô, làm cô không thể nào rời giường được.

Hắn cúi người, hôn xuống. Hai người môi lưỡi giao nhau triền miên, mà Nguyên Trách quên mất, những kim chủ tìm đến tình nhân đều vì muốn giải quyết nhu cầu sinh lý, càng không có chuyện ôn nhu hôn môi, loại làm này chỉ dành cho tình nhân người yêu bé nhỏ mà thôi.

Thẩm Quân mút lấy đầu lưỡi nam nhân, dùng răng cắn nhẹ vào nó, dù hơi đau nhưng sáng khoái không thôi. Hắn càng quết trong răng miệng nàng, mút vào, giống như đó là thứ thơm tho nhất.

"Ừm..." Kết thúc một hồi kịch liệt hôn môi, Thẩm Quân tự giác vươn đầu lưỡi nhỏ liếm một vòng môi, sau đó lại nghịch ngợm rút cái lưỡi về. Nguyên Trách nhìn động tác này, chính là đang dụ dỗ hắn.

Thẩm Quân dùng tay chạm vào vật sưng to nóng lửa bên dưới, một tay kia ái muội vuốt ve, cô thật có chút đäcư ý, cuối cùng, cô cởi bỏ khóa kéo quần hắn, dùng tay chạm vào trần trụi vật nóng kia. Ra sức vuốt ve, lại cầm chặt. Hắn nhanh chóng cởi bỏ quần, dùng thân thể tuy gầy nhưng rắn chắc bao trùm thân thể trắng nõn phía dưới. Sau đó ở trên cô, lưu lại một vết ái muội màu đỏ, là vật chứng minh, cô gái này thuộc về tôi.

Bàn tay đùa nghịch đòi nhũ mềm mại, hắn bóp chặt, ở trên đầu vú lưu lại dấu tay tím, mà đầu ti của Thẩm Quân cứ càng mút vào thì nó lại càng hồng lên. Thẩm Quân bị mút đau phát ra âm thanh "Ừm.ừm..." nước nớc, khỏe mắt như muốn khóc. Âm thanh yêu kiều này làm hắn càng ra sức mút chặt hơn, dường như muốn cắn đứt.

Tàn sát một hồi đầu vú đã sưng đỏ, môi mọng dần chậm rãi hôn xuống tiểu huyết hấp dẫn. Ban hai chân cô ra tạo thành chữ M, hắn nhìn sâu vào trong cửa động. Dùng ngón tay nhấp vào đĩa phương bí ẩn kia, nó bao trùm toàn bộ ngón tay hắn, cảm giác mê mang truyền lên tận da đầu. Nếu mà đổi ngón tay thành cơn thịnh của hắn, hắn không thể nào ngừng đòi hỏi nhiều hơn nhiều hơn nữa.

Sau đó hắn đổi từ ngón tay sang cơn thịnh, cảm nhận được hai lớp thịt giao nhau hoa hợp. Trong lúc nhất thời, ngỡ như ở thiên đường. Hắn nhìn cô vì động tình mà đỏ bừng mặt. Vốn nghĩ là cô ăn hết hắn, ai dè bị tên khốn đội lốt cừu này ăn hết cả vốn lẫn lời.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 36: Hai: tổng tài độc miệng:Canh hai (h)

Hai người ăn tương đầu tiên với nhau tuy không quá tốt đẹp. Nguyên Trách lúc đó tức giận muốn rời đi lập tức, lại quên mất bản thân lấy đi đêm đầu tiên của con gái người ta. Mà hiện tại, cả tình gan đều hòa chung với nhau, nữ nhân mềm mại bên dưới, cái miệng nhỏ chào đón hắn bằng một đồng xuân thủy, dù cho ngày trang bản thân thành hồ ly tinh đi chăng nữa, ở trên giường thật sự thiếu kỹ xảo.

Nguyên Trách nâng hai chân Thẩm Quân để lên vai hắn, cơn thịnh bắt đầu di chuyển nhanh hơn, tiểu huyết bắt đầu ướt đầm. Giao hợp một chỗ, tạo ra âm thanh đỏ mặt tá tai. Hai chân Thẩm Quân tê rần hạ xuống từ từ, cơn thịnh dừng mảnh kia cứ tiến vào một lúc một sâu, làm cô tưởng rằng bản thân sắp bị rách, nước nớc: "Nhẹ...nhẹ....sâu quá...ừm..."

Lời này giống như nựng nịu, lại giống như lời khen, hắn lại nhẹ nhàng hơn một chút, cúi đầu ngâm lấy trái đào lớn, tay kia xoa tròn tiểu đầu đỏ. Hắn cứ mút vào ra sức mút, giống như em bé khát sữa mẹ, tạo ra âm thanh "chật chặt" toàn tiếng nước.

Thẩm Quân đau cả người, nhưng bất giác lại nắm tóc hắn, đè đầu hắn ở trên ngực mình, muốn nhiều hơn, làm nam nhân nào đó càng mút càng hăng. Hắn giờ trò, đột nhiên nhẹ lại, cơn thịnh không thật vào nữa, mà đứng im, tiểu huyết ham ăn ý thức được, đột nhiên co rút, như không để hắn rời khỏi. Hắn ôm Thẩm Quân, di chuyển nhẹ nhàng, mang theo ý trêu đùa: "Muốn...hửm?"

Hơi thở ngay cổ Thẩm Quân nấn nấn, làm cô tê dại, dùng sức đẩy hắn ra, ngồi lên trên đùi hắn, cao ngạo nhìn xuống: "Em tự động...."

Rồi sau đó, thân thể mềm mại, tiểu huyết tham lam cắn mút cơn thịnh, hàm răng trắng môi đỏ nhỏ, phát ra tiếng thờ dốc nhỏ, hai mắt nửa nhắm nửa mở. Nguyên Trách đầu theo chủ nghĩa nữ trên nam dưới, hắn kéo cô xoay người, từ sau lưng đâm tới, loại tư thế này làm người ta khoái cảm điên cuồng, sướng đến thỏa mãn. Giăng cơ hai tiếng đồng hồ, Thẩm Quân bị hành qua đủ loại tư thế. Trên giường hỗn loạn, quần áo rách hết, chăn cũng ướt nhẹp, Thẩm Quân thờ hồn hên nằm trên giường, hắn đứng dậy mặc quần áo sau đó rời đi.

Thẩm Quân nắm chặt tay, ở trên giường không cam lòng tức giận:"Con mẹ nó thế giới đảo ngược rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Hai: Tổng tài độc miệng:Từ chối

Cổ hết sức sờ soạn tìm đi động, Thẩm Quân gọi điện cho Phùng tỷ, giống như ngày hôm đó ở khách sạn, kêu chị ấy giúp cô mang tới biệt thự bộ đồ mới. Trong phòng, mùi vị hoan ái kích thích còn chưa vui, phàm là người đã trải tất nhiên hiểu được vừa xảy ra chuyện gì.

Phùng Dĩ Nhạ mang tới một chiếc áo sơ mi màu đen và chân váy. Cổ áo sơ mi cao có thể giúp Thẩm Quân che đi những vết ái muội trên cổ. Phùng Dĩ Nhạ cái gì cũng chưa hỏi, chỉ tập trung giúp Thẩm Quân thu dọn xung quanh.

"Phùng tỷ...Chị không hỏi em gì sao?"

Thẩm Quân đứng ở bên cửa sổ, nhìn Nguyễn Trách lái xe rời đi, có chút phiền muộn.

"Chị tôn trọng em. Bất kể em lựa chọn như thế nào, chị đừng...đừng làm tổn thương mình."

Phùng Dĩ Nhạ thu xếp xong, gọi điện cho Bành Bành lên đem đồ trang điểm về. Thẩm Quân nhìn Phùng tỷ bộ dạng phiền muộn nhưng không nói ra, tức thời khôi phục tinh thần.

Thẩm Quân ơi là Thẩm Quân, mà không thể có tí tiền đồ sao? Mày mong chờ cái gì ở hần ta? Nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, đừng tốn công sức vào những thứ vô lý khác.

"Ngày mai GRACE có buổi họp thường niên, tới đó biểu hiện tốt một chút, dù sao em cũng là người mới."

Thẩm Quân gật đầu, thuận theo.

Buổi họp thường niên mỗi năm, hay nói cách khác cũng là lúc các ngôi sao của công ty tập họp, cùng nhau mở rộng tài nguyên, Thẩm Quân đương nhiên không thể phạm cơ hội này. Nên đóng vai bộ phim truyền hình nhỏ, mới có thể gia tăng mức độ nổi tiếng, bằng không muốn đề lên đầu Uyển Khiết, là điều không thể nào.

Cô hiện tại chỉ là diễn viên tuyến ba, không thể quá phổ trương được, miễn trở thành con mồi, phổ trương quá đều không có kết cục tốt. Mà tên khốn kia là ông chủ, không thể nào không tham dự? Xuy xuy...không thêm nghĩ tới hần...đồ độc ác...nhà tư bản...quý chán ghét.

Phùng Dĩ Nhạ làm ngơ Thẩm Quân đang vò đầu bứt tai không giữ hình tượng. Trong lòng thầm nghĩ, hai mươi ba tuổi rồi, cứ như con nít.

Buổi họp diễn ra vào buổi tối, tụ họp đầy đủ các loại phú quý, có nhà giàu mới nổi, cũng có đạo diễn mới ra trường, có vài người lên bằng thực lực cũng đi dạo xung quanh tìm diễn viên. Hơn nữa, yến hội này cấm tuyệt đối phóng viên, cho nên muốn làm diễn viên không gì, người trong nghề biết với nhau là được.

7 giờ, bữa tiệc bắt đầu. Thẩm Quân bắt đầu hoang mang, cô cùng với Thẩm Bạch cũng được xem là có diễn chung đi, nhưng không có khả năng cùng hần tham dự, tiểu minh tinh cùng với ánh đế? Phùng Dĩ Nhạ là quản lý lâu năm, tìm được cho Thẩm Quân một tiểu thị tươi xem xem tuổi cô, cùng nhau đi tham dự tiệc. Ai dè, Thẩm Quân đứng là xui xẻo hết nói, trên đường chuẩn bị, quản lý tên thị tươi kia gọi điện báo với Phùng tỷ là hần bị tai nạn giao thông, đang trên đường đến bệnh viện. Đúng là chó má, uống miếng nước cũng có thể sặc chết là đây.

Thẩm Quân đang hết sức chán nản, thì Bành Bành la lên: "Phùng tỷ, hình như bên cạnh là xe Nguyễn Tổng?"

Vừa nghe đến tên hần, Thẩm Quân lập tức hai mắt tỏa sáng. Đúng rồi...cô có kim chủ nha...con rùa vàng nguyên khối...

"Phùng tỷ...mau gọi điện thoại!...Nguyễn đại tổng tài có được hay không?" Thẩm Quân mặt cười duyên dáng, mang theo một chút chắc chắn, giống như cô nắm chắc hần sẽ đồng ý.

Phùng Dĩ Nhạ tuy không tán đồng lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng đáp: "Được."

Thẩm Quân khó khăn hỏi: "Sao rồi...sao rồi?"

"Từ chối....." Phùng Dĩ Nhạ phức tạp nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Hai: Tổng tài độc miệng:Trà thù nhỏ

Thẩm Quân rõ ràng cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể đang nổi giận đùng đùng. Tên khốn này đùa giỡn cô. Được...Muốn chơi thì cùng chơi..

Lần sau tôi dè anh dưới thân...Hung hăng làm anh...

"Nguyễn Tổng...tới rồi."

Nguyễn Trách xuống xe, đi động lại vang lên tiếng chuông báo, dựa theo ngày thường hần sẽ không quan tâm. Nhưng mà hôm nay không biết ma xui quỷ khiến gì khiến hần mở khóa điện thoại. Thư ký Tần thấy Nguyễn Trách không nói gì nhưng trên mặt lộ vẻ khát máu điên cuồng. Thư ký Tần tò mò liếc một cái, tuy là Nguyễn Trạch khóa điện thoại kịp lúc, nhưng mà hần vẫn nhìn sơ qua được nga....Là....là hình giường chiếu của Nguyễn Tổng.....??? Nguyễn Tổng tự xem hình của bản thân sao? Má ơi...Cái quái gì vậy?

Tài xế đang định xuống xe mở cửa cho hần, Nguyễn Trách lúc này mở miệng: "Khoang xuống, đợi xe bảo mẫu phía sau tiến lên trước."

Lời nói tóa ra bao nhiêu áp bức lạnh lùng, tài xế hoảng sợ, chả lẽ tại kỹ thuật lái xe của hần không tốt? Nên ông chủ mới nổi giận.

Nguyễn Trách xuống xe, đang định tiến về phía Thẩm Quân, lại nhận được một tin nhắn: Là tôi không thêm vào trong cùng anh.

Bên ngoài, một mỹ nữ váy đen vừa xuống xe, làm cho không ít người kinh ngạc, tuy là phóng viên bên ngoài không biết được đây chính xác là ai, nhưng ai nấy đều phải cảm thán rằng, đúng là mỹ nữ, đẹp quá mà ơi.

Bất luận từ góc độ nào, cô đều thể hiện được sự tự tin, không một góc chết. Không phải cô hướng về máy quay, mà là máy quay hướng về phía cô. Một bộ váy màu đen đơn giản nhưng không hề

che dấu được sự cường đại, thần thái chuyên nghiệp, tựa như tiên nữ, lại giống như yêu tinh, có thể bắt mắt hồn phách, đọc được nhân tâm. Gọi cô gái này là mỹ nữ quả thật không sai.

Mọi người ở đây đều tin rằng, cô gái này rất có tương lai. Nguyên Trách thấy Thẩm Quân tỏa sáng như vậy, bao nhiêu khó chịu trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói, thay thế vào đó chính là vinh dự nhỏ nhoi.

Nguyên Trách lúc này bước lên thảm đỏ, giống như đi đường bình thường, không nhận trả lời phỏng vấn, cũng không biểu hiện nhiều, chỉ là đi ngang qua thảm đỏ vào trong mà thôi.

Yến hội bắt đầu, mọi người tập trung ăn uống linh đình, người quen biết nhau thì tụ tập cười nói. Thẩm Quân vào trong làm mọi người tập trung ánh nhìn, nhưng chỉ là thoáng qua, cũng không để ý nhiều, giới giải trí là vậy, người đẹp có rất nhiều, nhưng có tài hay không, mới trụ được tới cuối cùng.

Nhưng cũng vì Thẩm Quân xinh đẹp quá mức, khiến vài nữ minh tinh có mặt, cảm thấy ghen tị, có người còn cảm thấy nguy hiểm tồn tại. Cho nên, từ xưa đến nay độc nhất là lòng dạ đàn bà, cùng là phận nữ nhân với nhau, nhưng người gây khó dễ cho nữ nhân, cũng chỉ có nữ nhân mà thôi.

Thẩm Quân gặp Thẩm Bạch, cùng hân trò chuyện vài câu, vài người thấy vậy liền tới bắt chuyện, hỏi han Thẩm Quân, nếu có thể nịnh nọt, không chừng còn có thể làm quen với anh để Thẩm, đứng dưới tán cây của cây đại thụ Thẩm Bạch, có thể hưởng tí mát mẻ nga.

Thẩm Quân càng không nghĩ Thẩm Bạch vậy mà cho cô chút ân huệ này, hân giúp cô đi vài vòng giới thiệu. Cô biết chắc bản thân lựa chọn ôm đùi Thẩm Bạch, quả là không sai. Cho dù hân bố thí cho cô một cộng lòng chân, cô cũng rất trân trọng. Hahahaha...trong lòng không khỏi tán bản thân ba mươi ba cái bặt tai.

Hân cùng Thẩm Quân đi dạo, lại làm quen với vài vị đại thần cấp cao, có chào hỏi lấy lệ một chút, sau đó lại hướng tới một ông chú năm mươi sáu mươi gi đó, nhưng bộ dáng không giống như người có tiền, tới yến tiệc, lại vội đâu vào bàn ăn đồ ăn, giống như là chết đói mất kiếp vậy. Ai dè Thẩm Bạch tiến tới, cung kính cong người:

"Thẩm Đạo" âm thanh cực kì cực kì cung kính nói.

Ông lão đầu bạc ngẩng đầu nhìn Thẩm Bạch: "Tiểu Thẩm à, lại đây cùng nhau ăn đi."

Thẩm Quân thấy hơi bối ngỡ, ông lão đầu bạc một miệng đầu dầu mỡ, còn đưa tay lên miệng mút vài cái.

Lúc này, ở cửa chính xôn xao một chút, nguyên lai là Nguyên đại tổng tài, tuy đi trễ nhưng vẫn rất tự tin. Thẩm Quân khinh thường nhếch miệng, đồ treu hoa ghẹo nguyệt...không biết tốt xấu...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hai: Tổng tài độc miệng:Anh em dùng chung phụ nữ

Thẩm Bạch đối với ông lão đầu bạc này thật sự cung kính hết cỡ nói, lúc này hân không đổi sắc mỉm cười, cũng không tỏ vẻ kiêu căng: "Xin lỗi...cháu ăn rồi..."

Sau đó rờ tay qua hướng Thẩm Quân giới thiệu: "Đây là sư muội của cháu...cháu nghe nói phim điện ảnh sắp tới của ngài chưa tìm được diễn viên thích hợp...cháu mạo muội đề cử cô ấy..."

Nghe Thẩm Bạch nhắc tới phim điện ảnh, ông lão đầu bạc chợt trở nên nghiêm túc, liếc mắt nhìn Thẩm Quân một cái: "Bề ngoài cũng được...còn diễn xuất thế nào thì còn phải khảo chứng thêm...có thời gian đến văn phòng tôi diễn thử..."

Thẩm Quân lúc này vội vàng nói: "Đa tạ ngài Thẩm."

"Được rồi được rồi...đang ăn không bàn chuyện công việc." Ông lão nói xong, cúi đầu tiếp tục ăn uống.

Cô hoàn toàn tin tưởng Thẩm Đạo, nếu hân đã giới thiệu thì chắc đây là nhân vật không tầm thường. Nhưng mà cô vẫn nhỏ giọng hỏi: "Bạch ca ca...đây là vị đạo diễn nào?"

"Thẩm Vô Tài." Thẩm Bạch hơi bất ngờ vì Thẩm Quân không biết tới vị đạo diễn vừa rồi.

Vô Tài? Thẩm Vô Tài? Cái...cái gì....đạo diễn bán được hơn 1 tỷ vé sao....trời ơi...sao rơi xuống cho tôi cái bánh có nhân ngon thế này....

Thẩm Vô Tài nổi tiếng là đạo diễn điên rồ, ban đầu không có ai tin tưởng hân có thể thành công, nên bộ phim đầu tay không được nhiều người đầu tư lắm. Nhưng ngày hân thành danh, hân ra mắt bộ phim Thành Tài. Kéo đến biết bao nhiêu người đầu tư. Tài nguyên ùn ùn kéo tới. Bộ phim nhận được vô số lời khen, từ khán giả, cho tới giới chuyên môn. Nhận được giải Đạo Diễn Xuất Sắc, Biên Kịch Xuất Sắc. Vai nam chính trong phim còn nhận được vài giải thưởng cao quý. Nếu có vinh dự được tham gia phim mới của ông ấy, không bàn về thành công, chỉ nói về việc mọi người sẽ đổ xô chú ý, thì sức ảnh hưởng của cô cũng tự nhiên có cơ hội tăng cao.

Cô thật lòng không nghĩ Thẩm Bạch lại giúp cô nhiều như vậy. Trong lòng càng tôn thờ hân. Mặt mày hân hờ cười với Thẩm Bạch đến nhẹ nhàng, tự nhiên, nụ cười từ tận đáy lòng. Sau đó xoay người ngồi xuống bàn của Thẩm Vô Tài. Biến thành một tiểu tham ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với ông lão. Thẩm Bạch nhìn thấy một màn này, trên mặt đầy vẻ sùng nịch, vui vẻ. Cô gái này so với tiểu cầu Ngưu Khuyến nhà hân quả thật giống nhau.

Cách đó không xa, Nguyên Trạch nhìn Thẩm Quân cười cười nói nói, nội tâm khinh thường tức giận. Cười cười cái gì, có cái gì vui mà cười đến ngu ngốc như vậy. Cô gái này không biết tốt xấu, không biết đối nhân xử thế. Đáng là đáng ghét.

Nguyên Trách bực tức quay đầu, trong tay cầm ly rượu, nói chuyện với nhà nhà đầu tư quảng cáo, đột nhiên trên vai trằm xuống. Nghiêng đầu nhìn qua, không kim chế được nhếch miệng, lại lấy một tay kéo cái tay kia xuống: "Tôi đây làm gì?"

"Tôi thăm cậu bạn già của tôi." Hách An Thuận ngả ngón, đoạt ly rượu trong tay Nguyên Trách uống cạn.

Hách An Thuận cùng Nguyên Trách có thể nói là chơi với nhau từ thời đồng khổ. Hai bên biết nhau rõ từng chi tiết một. Ngày xưa đi học, hân hay giúp Nguyên Trách cắt đuôi bọn nữ sinh si tình. Nói là vậy, nhưng thật ra là đem quà tặng của các nữ sinh đó tặng Nguyên Trách, đem về làm của riêng. Sau đó lại đi trò với bọn họ, giáo huấn bọn họ, bắt bọn họ thừa nhận hân Hách Thiệu Gia so với Nguyên Thiệu Gia tốt hơn trăm vạn lần. Cái tên này đúng là một đứa ấu trĩ như vậy. Nhưng lại là bằng hữu tốt nhất của Nguyên Trách.

Năm đó, hân quậy một trận toi bồi, bị Hách bà tống cổ ra nước ngoài tu tâm, bây giờ mới trở về nước. Nguyên Trách lãnh đạm, mang theo vài tia cảnh cáo: "Đừng đụng vào nghệ sĩ công ty, muốn chơi thì đến MUSE đi."

"Tôi là dạng ấu trĩ như vậy sao?" Hách An Thuận cười đến sáng lạn: "Tôi về tìm chân ái, tìm tình yêu cuối cùng. Ai~ đừng có mặt lạnh như vậy, cậu sẽ sớm chết già, chết trong cô đơn đó, biết không."

Nguyên Trách tức giận, già già cái đầu cậu.

Hướng thụ ánh mắt mỹ nữ xung quanh đang nhìn, Hách An Thách kiêu ngạo không thôi. Bởi vì hân đứng cùng Nguyên Tổng, bộ dạng lại phong lưu, thô tục, làm ai nấy hết sức tò mò không biết đây là thần thánh phương nào? Hách An Thuận nhìn xung quanh, tầm mắt bị thu hút bởi một thân ảnh gần đó, lấy khuỷu tay đụng vào Nguyên Trách: "Huỳnh đệ, có mỹ nữ tốt lại không giới thiệu cho anh em là bất nhân bất nghĩa. Bất quá, loại hình của cô gái kia là loại cậu ghét nhất, vậy giới thiệu cô ấy cho mình đi."

Nguyên Trách theo hướng Hách An Thuận chỉ, nhìn qua, ly rượu trên tay chút nữa bị hấn siết bẻ. Khuôn mặt anh tuần hiện lên vẻ âm lãnh, đôi mắt ẩn chứa giông bão đang kéo đến.

Huỳnh đệ cái đầu cậu, nữ nhân này không thể yêu được. Càng không thể giới thiệu cho cậu được. Còn cô gái kia, suốt ngày dùng bộ dạng là loi đi quyến rũ đàn ông, hấn phải đem cô giáo huấn thật tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Hai: Tổng tài độc miệng:Hươu chết về tay ai

Tiểu tham ăn Thẩm Quân, chính là bị cuốn hút bởi đồng đồ ăn trên bàn, giống như lạc vào thiên đường. Đang hăng say, bên cạnh vang lên âm thanh ngà ngọc: "Mỹ nhân, không biết tôi có vinh dự cùng em uống một ly champagne không?"

Xoay người nhìn lại, Thẩm Quân nhìn sơ qua cũng biết đây là loại công tử phong lưu, hấn mặc áo khoác da, quần jean phá cách, cùng với noi sang trọng như vậy thật sự hơi tùy tiện. Nhưng Thẩm Quân đối với những người phong lưu thoải mái như này lại rất có hảo cảm. Thẩm Quân cong cong khóe môi: "Tại sao không."

Uống xong, Thẩm Quân trả lại ly rượu cho hấn, sau đó quay trở lại bàn ăn, tiếp tục ăn uống.

Cô gái này, đúng là không coi hấn ra gì. Hách An Thuận tùy ý ngồi xuống, gãi gãi đầu, muốn cùng Thẩm Quân nói chuyện, nhưng cô chỉ là Ừm, Ồ, Ừ, linh tinh đối phó. Xong cũng giới thiệu tên qua loa. Hách Thiệu Gia lại tự luyến, hấn nghĩ mỹ nhân này chắc đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với hấn. Được, thú vị thú vị.

Nguyên Trách nhìn hấn quay trở lại, mở miệng một cách bất an: "Thế nào?"

Hách An Thuận vuốt ve cằm: "Chờ đi, một tuần thôi, cô ta sẽ tự động bò lên giường mình, cùng mình trải miên một đêm bảy lần."

Trong nháy mắt, Nguyên Trách thiết chút nữa đã vung tay lên đánh tên khốn này. Nhưng lý trí bảo hấn không thể làm vậy. Vì một mỹ nhân phóng đảng kia lại đi đánh anh em của mình? Dù vậy đi nữa, thì cô ta cũng đang là nữ nhân của hấn, mà đã là của hấn tại sao phải nhường cho người khác?

"Cô ấy là người của tôi."

Người Hách An Thuận cứng lại: "Đùa cái quái gì thế? Cậu ghét nhất người như vậy còn gì?"

Nguyên Trách không nhẹ không mặn: "Ăn hoài một món cậu sẽ phát ngán, tớ chỉ muốn thay đổi khẩu vị mà thôi."

Hách An Thuận ngà ngọc: "Nếu mà đi Nguyên biết cậu qua lại với cô ta, không biết cậu sẽ khổ khổ cỡ nào?"

Nguyên Trách thoáng cái cứng đờ, có một ngọn núi cao hơn mà hấn không dám chinh phục chính là mẹ của hấn.

"Chỉ là chơi đùa mà thôi, cậu nghiêm túc làm gì?" Nói xong, đem ly rượu trong tay uống cạn.

"Vậy thì tốt." Hách An Thuận cười, nhưng trong mắt lóe lên tia phức tạp.

Thẩm Quân sờ sờ bụng, oa, ăn no thật. Mặt đầy thỏa mãn, đi vào phòng vệ sinh. Có vài mỹ nhân trong đó đang tám chuyện bát quái, đột nhiên cô lại nghe được tên chính mình, thuận tiện mở đi động bát mấy thu âm: "Cô gái kia là Thẩm Quân phải không? Không biết đã đắp lên mặt bao nhiêu tiền."

"Cái mũi nhìn là biết đồ giả, cả người không bom trên thì bom dưới."

"Chắc chắn quen vài kim chủ nào đó, phục vụ bọn họ trên giường, nên có cơ hội xuất hiện ở đây."

.....

Cùng là đàn bà con gái, hà khác gì lại đi nói xấu sau lưng nhau cơ chứ? Ở WC công cộng lại dám nói xấu người khác, đúng là lợn chết không sợ nước sôi. Ngu xuẩn lại tỏ ra thông minh, một ngày nào đó lại chết đi cũng không biết tại sao.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 41: Hai: Tổng tài độc miệng: Nuo zuo no die*

* Mình thấy tên chương thú vị quá nên giữ nguyên. NUO ZUO NO DIE là một câu nói vui, nổi tiếng trên mạng bên Trung Quốc. Là một meme huyền thoại luôn.

Ý nghĩa đại loại là nếu bạn không hại người khác thì họ sẽ không quay lại cắn bạn. Nôm na như câu Gieo nhân nào gặt quả nấy ấy ^^

"Còn nữa còn nữa...cái gì Bì Mạn Lôi đó...nam không ra nam nữ không ra nữ...kinh tởm muốn chết."

Thẩm Quân thấy mấy cô gái bên trong càng nói càng hăng, cô cũng không cần nề nang gì nữa, giẫm mạnh giày cao gót xuống sàn nhà, hất mặt đầy kiêu ngạo bước vào bên trong. Cô nhìn chăm chăm vào hai cô gái bên trong, sắc đẹp cũng bình thường mà thôi. Làm cho không khí nhất thời lạnh xuống, im lặng tột cùng.

Thẩm Quân nhếch miệng, lời nói mang theo khinh thường: "Luôn có người ghen tị với khuôn mặt xinh đẹp của tôi, nhưng biết làm sao, trời cao chính là thiên vị tôi, nếu tôi còn không biết cách lợi dụng gương mặt này để thành công, thì có phải quá có lỗi với bản thân rồi hay không?"

"Với lại nhà, những người như các cô luôn suy bụng ta ra bụng người, vừa ăn cướp vừa la làng. Tùy tiện nói xấu sau lưng tôi, khiến mọi người hiểu lầm, sau đó biến tôi trở thành mục tiêu của sự chỉ trích. Ai ngờ, chính các người mới là người đáng thương nhất."

Thẩm Quân nói xong, hai cô gái kia mặt lúc đỏ lúc trắng, cúi gằm mặt chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Thẩm Quân dậm lại phần, sau đó xoay người rời đi.

Người không phạm tôi thì tôi không phạm người. Nếu người phạm tôi, thì tôi trả gấp bội.

Nhưng cô không biết, thời điểm cô rời đi, ở phòng vệ sinh trong cùng, một cô gái có mái tóc màu bạc ngấn bước ra, trên mặt mang theo tia cười nhạt. Cô gái tóc ngắn cá tính, mặc bộ đồ tây màu đen, trông không thua bất kì nam nhân nào. Bên trái lỗ tai còn đeo một đôi bông màu đỏ, làm người ta chú ý cực kì. Nếu Thẩm Quân nhìn thấy, chắc chắn sẽ tán thưởng không thôi, nếu đây không phải là nữ, cô nhất định động tâm, một vẻ đẹp mang mị lực soái tỷ cực kì.

Bì Mạn Lôi, là một diễn viên nổi tiếng trong nước. Đặc biệt là hai bộ Hồng Lô Mộng, Tiểu Bạch Xà Truyền Kỳ. Phim truyền hình nổi tiếng nhất trong lịch sử. Ngán ngùi tham gia làng giải trí hai ba năm đã làm chấn động đại giang nam bắc. Lúc này, Bì Mạn Lôi đang cầm trên tay ly champagne, trong mắt mang theo tia bồn chột, nhìn về phía xa xa, hai cô gái lúc nãy trong phòng vệ sinh đang đứng gần vị đạo diễn phim cấp ba Vương Chấn Xuân, cái móng heo của hắn đang ở trên người hai ai sờ mó lộn xộn. Vị đạo diễn này không ai không biết, thích nhất là ăn đậu hủ người khác, nhưng mình tính lớn hắn đương nhiên không có can đảm đụng vào. Chỉ đành xuống tay với tiểu minh tinh.

Một cô gái mặc váy xanh không chịu nổi hành vi thô tục này, cố gắng đẩy hắn ra, nhưng ai ngờ lại tự bản thân vấp té, đuôi váy dài kia bị Vương Chấn Xuân dẫm phải, kéo một tiếng, cái váy liền bị nứt lộ ra phần hồng, phía dưới cô ta còn mặc quần lót chữ T gọi cảm.

Những người xung quanh cũng không can thiệp, chỉ đứng xem trò vui. Giới giải trí này, hào nhoáng chỉ là bên ngoài mà thôi, cái dơ bẩn bên trong, thật sự không ít. Cũng không hiếm hoi gì. Cô gái còn lại thấy cảnh tượng này, không muốn bản thân bị liên lụy, liền cố gắng xoay người chạy, ai để đôi giày cao gót mười mấy cm kia lại phản chủ, xảy một chân, khiến cô ta ngã rầm xuống đất, cái váy ngắn cũng xóc lên tới eo.

Sáu sự việc ồn ào không đáng có, hai nữ nhân kia không còn mặt mũi cũng bỏ chạy, Vương Chấn Xuân cũng yên lặng rời đi, nhưng tài khoản ngân hàng của hắn, đột nhiên nhiều hơn một ngàn vạn.

Thẩm Quân cười nhạo một tiếng, đúng là No Zuo No Die la~~

"Xin chào, tôi là Bì Mạn Lôi."

Thẩm Quân vẫn còn rối rắm, ở đó lựa chọn không biết nên ăn bánh kem chocolate hay bánh kem matcha, thì sau lưng vang lên lời giới thiệu. Thẩm Quân xoay người lại, con mẹ nó, đẹp vãi.

"Xin chào, em là Thẩm Quân, em thật lòng thích xem phim của chị lắm, sư tỷ."

Bộ phim Tiểu Bạch Xà Truyền Kỳ kia, cô coi đi coi lại n lần rồi.

Bì Mạn Lôi nhìn thấy trên khoe miệng Thẩm Quân có dính bánh kem, liền tiện tay vuốt ra giúp cô lau nó.

"Đó là vinh dự của tôi, nhưng mà, tôi cũng thích em."

Thẩm Quân: "....."

Con mẹ nó, sao tìm cô đập nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Hai: Tổng tài độc miệng: Ép buộc (h)

Lên đây

Thẩm Quân lúc này nhìn di động, một tin nhắn trọn vẹn 2 chữ, không thừa cũng không thiếu một dấu chấm. Cái cách ăn nói này đúng là làm người ta tức muốn chết.

Nguyễn Trách thuê một căn phòng ở khách sạn tổ chức yến hội, ở trên tầng cao nhất, phòng tổng thống. Thẩm Quân tự nhiên không nhiều lời, đi thẳng lên phòng hắn. Nghĩ đến hắn hôm qua còn cùng cô ở biệt thự đại chiến một trăm hiệp, hôm nay lại muốn?

Cầm lấy di động soi gương, Thẩm Quân mỉm cười nhẹ nhàng, quyến rũ. Nguyễn Trách, hãy đợi đó, tôi sẽ cho anh biết tay.

Phòng tổng thống lúc này chuông cửa vang lên, Thẩm Quân khoác lên mình bộ dạng rụt rè. Cửa vừa mở ra, cả người đã bị túm vào, sau đó cửa lớn bị đóng sầm lại.

Bên trong phòng một mảng tối đen, chỉ có ánh trắng ngoài cửa sổ xuyên vào khe cửa. Gót giày ma sát với mặt đất, còn lại chỉ là âm thanh hôn nhau mãnh liệt. Giống như hắn thật sự muốn nuốt cô vào bụng. Nguyễn Trách ở trong miệng Thẩm Quân thô bạo đòi hỏi, mút đến nỗi đầu lưỡi cô muốn tróc da, hai chân cũng nhũn lại, hên là hắn vẫn ôm chặt cô, không thôi cô sẽ ngã xuống đất.

Nguyễn Trách dùng nước hoa Cologne, mùi vị thanh mát dễ chịu. Thẩm Quân bất giác lấy tay cời quần áo hắn ra. Nguyễn Trách không tin cô lại chủ động như vậy, giống như ngăn cách cơ thể hai người là lớp quần áo phiền toái. Hai người từ cửa chính, hôn nhau kịch liệt, sau đó cời quần áo đối phương, lúc ngã trên giường lớn, hai cơ thể đã trần trụi ôm nhau.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa, Nguyễn Trách nhìn thấy Thẩm Quân đôi mắt sáng ngời, làm cho hắn mê man, ngắm nhìn đến mất hồn.

Ôm Thẩm Quân thật chặt, dùng cái tư thế truyền thống nhất, tách hai đùi cô ra, một tay thử sờ vào tiểu huyết, phát hiện xuân thủy đã rách rách chảy ra, cũng không chần chờ liền đâm côn thịt vào thiên đường bên dưới.

Thẩm Quân cứ nghĩ là cô đã thích ứng với cái côn thịt to lớn kia rồi, nhưng nhất thời bị hắn động vào, côn thịt mãnh liệt tiến vào, Thẩm Quân bị động đến chỗ sâu nhất, chỉ cố gắng nói: "Chạm một chút....chậm.....um...ân..."

Thẩm Quân cuốn ngón chân, cảm thụ được cả cơ thể đang co rút, hắn vẫn trầm mặc, cùng cô rên rỉ, thời gian trôi qua mà kích tình không giảm bớt, chỉ càng lúc càng điên cuồng.

Hai cái đùi trắng vòng qua eo Nguyễn Trách, ẩn trong bóng tối là ánh mắt dữ tợn của hắn, thề muốn đem Thẩm Quân ép vào cơ thể. Bàn tay to sờ soạng eo nhỏ, côn thịt vẫn ra sức cắm vào nơi sâu nhất, sau đó hắn chuyển tay, ở trên đỉnh tiểu huyết nhấn tay vào, côn thịt cùng ngón tay kết hợp cùng nhau, không chừa ra khe hở nào.

Thẩm Quân đêm nay trang điểm kiêu mị, đẹp động lòng người, làm cho nội tâm Nguyễn Trách tức giận điên cuồng, đặc biệt là tên phong lưu Hách An Thuần kia còn có ý muốn ở cùng với cô, tưởng tượng có ngày cô cùng một tên nam nhân khác tình chàng ý thiếp, ngọt ngào yêu đương. Sự tức giận kia lại tăng vọt. Hắn chỉ muốn làm chết cô, nhất định phải làm chết cô. Chỉ như vậy mới không ra ngoài gặp gỡ tên đàn ông khác, càng sẽ không làm hắn tức giận.

Nguyễn Trách không nói lời nào, chỉ hung mãnh tiến công, Thẩm Quân trong lòng thật sự lo sợ bất an, hắn hôm nay tinh khí bất thường, chỉ nghe thấy âm thanh rên rỉ thô suyền, chứng minh hắn có ở đây chứ không phải ai khác.

Bởi vì vận động kịch liệt mà mồ hôi rớt trên người cô, mỗi một giọt như lửa nóng, đốt từng nấc thịt trên người cô. Côn thịt cứng rắn vẫn điên cuồng đầu đá, càng lúc càng hăng, chờ đến khi hân phóng thích, cô đã không còn sức lực để rên rĩ.

Nhìn mỹ nữ tóc dài đen nhánh, trên mặt còn vưon kích tình, hai luồng tuyết nhũ theo hồ hấp mà lúc lên lúc xuống, côn thịt mới hạ xuống lại lần nữa nhô cao.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hai: Tổng tài độc miệng: Bá đạo đòi hỏi (h)

"Ừm...không được...máu rút ra...." Côn thịt kia lại lần nữa xâm nhập vào tiểu huyết run rẩy. Thẩm Quân cảm nhận được côn thịt kia đang điên cuồng to lớn, mong muốn cô nuốt nó.

Tiểu huyết bên dưới đột ngột co rút, kẹp đến thoải mái, Nguyên Trách không nhịn được cười nhỏ: "Đáng chết...tiểu yêu tinh..."

Xuất thân gia thế, hân đương nhiên được giáo dục bài bản, nhưng không biết vì cái gì, đối với Thẩm Quân ở trên giường, lại hay dùng lời lẽ thô tục để nói với cô. Hân không cảm thấy hối hận, nhưng cảm thấy rõ ràng là khoái cảm điên cuồng, giống như một loại chất kích thích.

"Tên khốn này....đồ sắc lang...."

Thẩm Quân rên rĩ kháng nghị, cô đương nhiên cảm nhận được hân đang không vui, nhưng cô không quan tâm làm gì cho mệt, miễn là ở trên giường, sướng là được. Nguyên Trách ôm Thẩm Quân chặt, hân muốn nhìn rõ từng sắc thái trên mặt cô.

Cô xoay người, ngồi lên người hân, tóc dài theo động tác mà phập phồng, cả thân thể cũng đang đưa.

"Tôi không thỏa mãn được em sao? Tại sao luôn đem bộ dạng này ra ngoài câu dẫn người khác? Hừm?"

Mỗi một lời hân nói ra, côn thịt giống như mang theo kích động, đâm vào nơi sâu nhất trong người cô. Làm cho cô không biết được đâu là ảo giác đâu là thật.

"Anh...anh ghen...ừm...ân...aaa...tôi...câu dẫn...người khác khi nào...ừm...aaaa...."

Nguyên Trách tựa như bị người khác đọc trúng suy nghĩ, thẹn quá thành giận, hân nắm eo cô, để cô dưới thân, tốc độ càng lúc càng nhanh, mỗi lúc một sâu, đâm thùy phía dưới chảy ra không ngừng, trong miệng toàn tiếng rên rĩ.

"Còn dám nói bậy không? Hừm? Còn dám không?" Nói một câu, lại đâm vào một lần.

"Không...không dám...ừm...."

Thẩm Quân nức nở cầu xin hân nhẹ một chút, tiểu huyết cứ bao lấy côn thịt bên dưới, một chút cũng không nói lỏng, mỹ nữ bên dưới không ngừng phát ra âm thanh kiều mị. Giống như kích thích hân, cũng giống như thêm dầu vào lửa.

"Nói...muốn tôi...muốn tôi làm chết em..."

Đang bơi giữa bể tình, Thẩm Quân lúc này chỉ thuận theo bản năng tự nhiên nhất của cơ thể: "Muốn em...muốn em...muốn chết em..."

Như là lời cổ vũ, côn thịt như được gắn thêm động cơ, không biết mệt mỏi.

"Tiểu yêu tinh, nếu em dám đem bộ dạng này cho thằng đàn ông khác xem, tôi sẽ thiến hân, cũng giết chết em, biết chưa, hừm."

Hân cúi người, cắn một ngụm trước ngực Thẩm Quân, không thương tiếc mạnh mẽ gặm hút, ở đầu ti mút vào, lưu lại nhiều vết xanh tím.

"Không...chỉ có...chỉ có anh...ừm...sướng...sướng quá...."

Thẩm Quân chỉ là thành thật mà thôi, hân đem đến cho cô khoái hạn đến cực đỉnh, chỉ nghĩ nếu cùng hân làm như vậy, cùng hân phối hợp, cùng hân triển miên, thì cả hai đều có thể đạt được sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hai: Tổng tài độc miệng: Sóng gió sắp đến

Sau khi thành phố hoàn toàn chìm trong bóng tối, hai người mới luyên tiết tách ra. Nguyên Trách ôm Thẩm Quân trong ngực, không nhịn được hôn lên môi cô.

"Không được....không nổi nữa rồi..."

Thẩm Quân lúc này hoàn toàn bị đánh gục, dựa vào bản năng mà từ chối hân.

Côn thịt vẫn ở sâu bên trong tiểu huyết, Nguyên Trách xấu xa đâm thêm một phát vào cô, liền nghe được Thẩm Quân rên rĩ một tiếng. Hân cười: "Ngủ đi."

Chẳng qua cái côn thịt bá đạo kia vẫn ở lì bên trong không chịu ra ngoài. Trên mặt Thẩm Quân còn vương nước mắt, má hồng nhuận, làm cô thoát nhìn ngon miệng lạ thường. Nguyên Trách đem nay phá lệ ngủ cùng cô một đêm.

Nguyên Trách biết nhưng hân không thừa nhận, Hách An Thuần ngày hôm qua kích thích hân bằng những lời lẽ kia, làm cho hân điên cuồng muốn chiếm hữu cô gái này. Muốn cho cô biết ngoài hân ra thì không ai được quyền chạm vào cô nữa. Hân ban đầu thật sự ghét cô, nhưng bây giờ, không rõ là yêu, hay chỉ là một loại tình cảm mới mẻ, hân mới được ném thử lần đầu trong đời.

Nguyên Trách trần trọc, cả đêm không ngủ được. Bứt rứt khó chịu, hân lấy ngón tay chọc chọc vào cái đồ vô tâm kia, bây giờ lại ngủ ngon lành.

Hai người ôm mỗi tâm tư riêng, lại không hề hay biết, phóng viên, nhà báo, từ tòa soạn nhỏ đến lớn đã tập trung trước cổng khách sạn.

Sáng sớm, điện thoại không ngừng vang lên, Thẩm Quân buồn bực: "Nói!"

Đầu dây bên kia, thư ký Tần hơi sùng sốt một chút: "À...khụ khụ...Thẩm tiểu thư, nhờ cô chuyển lời cho tôi gặp Nguyên Tổng một chút...."

Nguyên Trách đã sớm tỉnh, cũng thấy Tần Mộc gọi điện cho hắn, chỉ là hắn không muốn bắt máy mà thôi.

"Chuyện gì?"

"Nguyên Tổng, phòng viên tập trung bên ngoài rất đông, ngài cùng Thẩm tiểu thư nên tách nhau ra đi riêng."

Nguyên Trách nhúm mày: "Ừm."

Hắn biết bên ngoài đang âm ỉ một đồng thứ, giống như biết trước sẽ xảy ra chuyện gì vậy. Cũng không vội, gọi điện cho khách sạn bên họ chuẩn bị bữa sáng.

Mà mỹ nữ nghiện online nào đó đang mở Weibo lên, liền đập vào mắt là tin tức

Thẩm Quân Qua Đêm với ông chủ Truyền Thông GRACE, Nguyên Trách

Cô quả thật không nghĩ lần đầu tiên được lên báo lại là cái tin này. Nghĩ lại lúc này Tần Mộc gọi cho cô, chắc là đã sớm biết. Nếu là người khác, không chừng cô nên mập mờ vào tin trên Weibo, nhưng mà hắn lại là Nguyên Trách nha, làm sao lại đồng ý giúp cô được?

Mà không, Nguyên phu nhân ở nhà, chắc cũng sẽ nổi điên, không bỏ qua cho cô.

Thẩm Quân dự cảm được, bản thân đột nhiên trở thành ngon cỏ nhỏ bé trước một con sóng thần, mỗi người một câu chữ rủa, nước miếng cũng đủ dìm chết cô. Còn chưa kể tới Nguyên phu nhân, bà ta mà biết được, chắc sẽ thuê người giết chết cô.

Trung tâm thành phố Philippines, tại một tòa nhà cao cấp, một phu nhân trang điểm tinh xảo, buông tờ báo trong tay: "Đặt vé máy bay, về nhà."

Lời nói nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt đều là giận dữ không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hai: Tổng tài độc miệng: Lựa chọn khó khăn

Hai đương sự chính của chúng ta, vẫn bình tĩnh cùng nhau ăn xong bữa sáng, Thẩm Quân còn tỉnh nghịch sờ một chút, hôn một chút, nháy mắt một chút với nam nhân đang giả dạng tri thức nào đó. Thẳng cho đến khi, Nguyên Trách nhận được một cú điện thoại, sắc mặt ngưng trọng. Thẩm Quân nghĩ, sắc mặt này chính xác là mặt đen như phấn.

Sau khi thấy tình hình bắt đầu bất ổn, Thẩm Quân lập tức thay đồ, dựng lỗ tai lên lắng nghe Nguyên Trách nói chuyện điện thoại.

"Ngay lập tức dẫn con hồ ly tinh đó đến đây gặp mẹ. NGAY LẬP TỨC!!!"

Đây là ý tứ gì? Rõ ràng ghét bỏ cô, sau đó muốn tìm cho hắn một cô gái khác làm nữ chính, Thẩm Quân tỏ vẻ không vui, đúng là rầu ông nọ cấm cấm bà kia. Cô thì có làm sao? Cô thì có gì mất mặt hả? Tiểu hồ ly nào đó bắt đầu làm một đồng việc ầu trĩ, vừa cắn hạt dưa vừa ném loạn xuống đất. Xin lỗi, Nguyên đại tổng tài, ngày cao cao tại thượng, có chứng ảnh ảnh sạch sẽ, nhưng mà tiểu nỏ tài thì không.

Bất quá, Nguyên Trách cũng không thêm quan tâm mấy cái hành động trẻ con của cô, mở TV xem tin tức giải trí.

"Phòng viên của tòa soạn chúng tôi đang túc trực 24/24 ở nơi GRACE tổ chức yến tiệc ngày hôm qua. Vẫn đang chờ nam chính nữ chính xuất hiện, Nguyên Trách và Thẩm Quân có xuất hiện cùng nhau hay không? Chúng tôi sẽ thông báo trực tiếp cho các bạn...."

Trong TV là cảnh tượng hàng trăm con người cầm máy ảnh hận không thể lọt vào khách sạn tìm ra chân tướng, bảo vệ khách sạn quả đúng là đã làm việc tận lực rồi.

Thẩm Quân cảm thấy bất an thật sự, không biết hắn có ý định gì, chỉ coi TV, vừa bốc quả quyết trên bàn ăn, nhưng mà hắn không giống như cô, vứt loạn vô trái cây.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Thẩm Quân giật mình quay lại. Đừng nói là phóng viên lên vào thành công rồi nha?

"Tiểu hồ ly, chào buổi sáng, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Thẩm Quân hơi kinh ngạc nhưng mày nhìn Tô Lương Sách tiến vào cùng Bì Mạn Lôi.

Cô nhanh chóng mở ra hệ thống, trên màn hình bấm sử dụng công năng biết trước tương lai, xem sự tình diễn ra như thế nào.

Cái gì? Tô Lương Sách và Bì Mạn Lôi đang yêu nhau. Hai người là thanh mai trúc mã, chuyện tình ngọt ngào của họ có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết. Hai người tới hôm qua đã hẹn nhau ở khách sạn hâm nóng tình yêu, nhìn một hồi, quả nhiên Thẩm Quân biết được Nguyên Trách muốn làm gì.

Cùng ngày.

Weibo hot search lại lần nữa xuất hiện một tin tức mới

Thẩm Quân - Bì Mạn Lôi: Đồng Tình Luyến Ái.

Đọc, lại đọc, tắt Weibo, lại mở lên lại. Thẩm Quân không biết phóng viên giải trí trong đầu có thể chứa được cái gì nữa, trong bài kèm theo một tấm hình màu đen mà vị phóng viên đó khẳng định chính xác là Thẩm Quân cùng Bì Mạn Lôi đang tối lửa tắt đèn có nhau.

Hay cho Nguyên Trách, hắn như vậy lại lôi Bì Mạn Lôi ra làm thế thân.

Nhìn đến đây, Thẩm Quân khỏe miệng run rẩy, cứng họng. Nhưng, đối phương là Bì Mạn Lôi, nên không sao cả, cô cũng quán được nhiều. Một thời gian nữa mọi người sẽ quên hết thôi. Cũng có vài người thành lập câu lạc bộ Lôi Quân's Couple, đem hai người ghép lại một cặp, tự biến tự diễn, vô cùng vui vẻ.

Biệt thự lớn Nguyên Gia.

Xung quanh an tĩnh không thể tưởng tượng,người hầu lui tới cũng không dám lên tiếng, thờ cũng phải dè dặt.

Nguyên phu nhân trước sau như một ngồi ngay ngắn ở trên sofa, tóc búi cao không chút cầu thả, khuôn mặt trang điểm tinh xảo khéo léo. Trong mắt mang theo tia sắc bén, nhìn hai mắt mang theo tơ máu nhìn con trai bà, Nguyên Trách. Không thể khống chế nhú nhú mày, rồi sau đó chậm rãi mở miệng:

"Ngày mai tiểu thư Trần Thị về nước, 6 giờ tối ở Trầm Hương Viện, ta sẽ tổ chức tiệc chào mừng con bé, con không được đến trễ, cũng không được từ chối."

Không có chút nào làm người phản bác được, Nguyên Trách xoa xoa cái trán, sáng sớm đã bị vài việc linh tinh làm phiền não, giờ về nhà lại gặp phải yêu cầu này.

"Mẹ, con không rảnh."

Nguyên phu nhân hừ lạnh một tiếng, ngữ điệu mang theo khinh thường "Nếu con muốn đi tìm cái con hồ ly tinh kia, tốt nhất là quên đi. Nguyên Trách, con hẳn phải hiểu rõ mẹ ghét nhất loại nữ nhân gì?"

Lời nói khẳng định bà ấy đối với Thẩm Quân là chán ghét, tựa như cô là thứ dơ bẩn.

"Ngày mai, con tốt nhất nên thành thành thật thật đi gặp Trần Như Khanh, nếu không cái con hồ ly tinh kia có nhà cũng không thể về, càng không thể xuất hiện ở thành phố A này nữa."

Cái này là uy hiếp trần trụi mà, Nguyên Trách làm sao nghe mà không hiểu cho được, nhưng hắn vẫn im lặng không nói gì. Chính xác là tối ngày mai Nguyên Trách cùng với Thẩm Quân có hẹn. Bắt quá hắn hiện tại chỉ muốn để phòng Hách An Thuần thỉnh thoảng lại "cây chân tường", cho hắn đội nón xanh. Thẩm Quân vừa nhìn đương nhiên cũng không phải người thành thật gì, hắn không thể không đề phòng.

Thẩm Quân mấy tháng nay rất nghiêm túc làm việc, hẳn biết cô có tương lai trở thành minh tinh, nếu bây giờ Nguyên phu nhân cho người phong sát, sau này tiền đồ làm thế nào? Cô trời sinh đã có mệnh trở thành đại minh tinh sáng chói. Thật lâu sau, Nguyên Trách miễn cưỡng lên tiếng "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hai: Tổng tài độc miệng: Ly gián

Thẩm Quân chính ngồi xổm trước phòng thử đồ, nhìn trước mắt là bao nhiêu quần áo đẹp, trang sức đẹp. Một lòng nghĩ ngày mai mặc cái nào để đi thu phục nam yêu tinh kia, thì nhận được tin nhắn. Tuy cô biết hiện tại đang ở nơi đầu ngọn gió, nhưng mà bị cho leo cây trong lòng vẫn là có điểm nho nhỏ khó chịu.

Ngày mai, Thẩm Quân dự định ban ngày sẽ đi thử vai cho vai nữ phụ số 2, bộ phim Lửa Cháy của Thẩm Đạo. Sau đó, buổi tối có thể cùng Nguyên Trách ăn cơm dưới ánh nến, rồi lại cùng nhau vận động kịch liệt.

Ngày mai buổi tối đánh ở nhà ngủ vậy.

Ở trên giường rộng lớn quay cuồng hai vòng, Thẩm Quân nhắm chán lại cảm lấy đi động xem Weibo, phát hiện cô thế nhưng vẫn còn ở trong top search. Fan cũng tăng một chút, tâm tình hơi chút bình phục. Lúc này, di động lại nhận được một tin nhắn.

"Không biết Thẩm tiểu thư, tối ngày mai có thời gian cùng tôi đến Trầm Hương Viện ăn tối không?" - Hách An Thuần.

Cái tên Hách An Thuần này, cô thông qua hệ thống đã biết được hẳn cùng với Nguyên Trách là anh em chơi thân từ nhỏ. Cô cảm thấy có thể lợi dụng hắn một chút. Cùng nhau ăn một bữa tối thôi mà, không có gì không tốt. Cho hắn cái mặt mũi, về sau biết đâu được tạo cho mình một cơ hội mới.

Qua nửa giờ cô mới trả lời "Vinh hạnh của tôi."

Hách An Thuần nhìn di động, lâu lâu lại mở khóa xem có tin nhắn hay không. Hắn tuy mong chờ nhưng không có hy vọng nhiều, đột nhiên tin nhắn nhắc nhở tới. Vừa thấy nội dung thì cười to một tiếng.

Lửa Cháy là phim điện ảnh, không giới thiệu rành rang gì lắm, nhưng sức hút của vị đạo diễn này không thể đùa được, có rất nhiều người mê phim chú ý tới. Càng có nhiều diễn viên mong muốn được tham dự. Thẩm Quân thử vai nữ số 2, không quá thấp cũng không quá cao.

Đây là bộ phim nói về thời kỳ dân quốc, nữ chính là thành viên thuộc đảng Quốc Dân, nam chính là người của đảng Cộng Sản. Nguyên bản là đối với nhau như nước với lửa. Nhưng sau khi kháng chiến bùng nổ, hai đảng hợp tác, khiến cho nam nữ chủ có cơ hội tiếp xúc, gia tăng cảm tình, cuối cùng hạnh phúc ở bên nhau.

Mà Thẩm Quân lại thích vai nữ số Thứ Khanh, có thể nói là một nhân vật phức tạp. Thứ Khanh là tiểu thư nhà giàu, Sau khi du học thì trở về nước. So với phụ nữ thời ấy thì cô có suy nghĩ tiến tiến, ăn mặc thời thượng hơn, hơn nữa là ở nước ngoài một thời gian nên không thích cách phụ nữ sống trong tư tưởng cổ hủ. Nên khiến mọi người hiểu lầm đây là nhân vật kiêu căng ngạo mạn.

Sau khi kháng chiến bùng nổ, Thứ Khanh gia nhập đảng Cộng Sản, cô dùng rất nhiều kiến thức ở nước ngoài, trợ giúp đảng thu hoạch được rất nhiều tình báo quan trọng. Từ một trong ngành đại gia tiểu thư, xoay người biến thành nữ cộng đảng nhiệt huyết.

Nhưng là ưu tú cỡ nào đi chăng nữa, ở tình trường, vẫn thua cuộc. Thứ Khanh yêu nam chính Tiểu Hà, ở thời điểm nguy hiểm, cô vì cứu hắn mà chết, cuối cùng hồng nhan bạc phận, sau đó không còn ai nhớ tới Thứ Khanh tài giỏi, đã làm nhiều điều vì tổ quốc nữa.

Thẩm Quân đối với vai diễn Thứ Khanh này rất có hảo cảm, cô gái dám yêu dám hận quả thực đáng giá để người khác tôn kính. Cô không đến đây để thử, mà đối nhân vật này nhất định phải có được.

Có hệ thống ở đây, cô nhẹ nhàng liền có thể đánh bại một đám tiểu hoa đán, bắt được nhân vật này, làm một đám người thêm nhỏ dãi.

Phùng Dĩ Nhạn không nghĩ tới Thẩm Quân có thể có được nhân vật này, trong lòng bách chuyển thiên hồi, thậm chí còn nghĩ là do Nguyên Trác hỗ trợ. Bất quá, Phùng tỷ hiện tại cũng không dám đá kích gì nhiều cả.

Bên ngoài Studio đột nhiên có một trận phanh xe vang dội, Thẩm Quân mới vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy Hách An Thuận đậu con xe Bugatti khoe khoang của hắn, dừng ở ngay đường lớn. Vừa thấy cô ra tới lập tức nịnh nọt chào đón.

"Chúc mừng mỹ nhân, thử vai thành công." Hai mắt Hách An Thuận sáng lên.

Thẩm Quân nhìn hắn liếc mắt một cái, "Làm sao anh biết?"

"Anh đoán."

"....."

Trầm Hương Viện ở thành phố B là một nơi hưởng thụ cho giới nhà giàu, sân vườn cỏ kính, phòng bao đơn sang trọng. Đồ ăn ở đây giá cũng là chi cao chứ không thấp, cho nên tới nơi này, người không phú thì chắc chắn là quý.

Nguyễn Trách mặc một thân tây trang màu đen bước từ xe Bentley xuống, sắc mặt cũng là không quá tốt, lông mày nhíu chặt lại nhìn người đang đi đến. Hách An Thuận đang ân cần mở cửa xe dùm Thẩm Quân

"Cẩn thận trúng đầu."

"Cảm ơn." Thẩm Quân khách sáo cười cười.

Khuôn mặt tươi cười của Thẩm Quân trong mắt hắn chói mắt dị thường, trong lòng giận dữ không thôi, hận không thể tiến lên đánh Hách An Thuận một trận. Rồi kéo Thẩm Quân về chung cư hung hăng muốn chết cô.

Bên này, Thẩm Quân vừa xuống xe đã nhìn thấy Nguyễn Trách, sau lưng còn có một nữ nhân xa lạ yếu đuối cầm tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hai: Tổng tài độc miệng:Oan gia ngõ hẹp

"Nguyễn ca, di Nguyễn đang đợi chúng ta bên trong." Trần Như Khanh trên mặt khéo léo mỉm cười, mặc một bộ sườn xám vàng nhạt, làm cả người trở nên thanh tao, dịu dàng. Nguyễn Trách khắc chế chính mình không thể bùng nổ, Hách An Thuận cười cười đắc ý nhìn Nguyễn Trách, lại bày ra bộ dáng không thành thật ôm lấy bà vai Thẩm Quân.

Thẩm Quân bĩu môi, trong lòng thấp phần hựt hắng. Cô một lòng một dạ nhào vào lòng Nguyễn Trách, hắn lại ở đây hư hư thật thật cùng nữ nhân khác. Lúc này, cũng không ý thức được tay Hách An Thuận đặt trên bà vai cô. Anh có mỹ nhân, tôi có cây si của tôi.

Cô kéo tay Hách An Thuận xuống, chủ động câu lấy cánh tay hắn, mỉm cười với hắn còn chớp chớp mắt: "Mau vào trông thôi, em thấy lạnh rồi."

Hiếm khi được mỹ nhân chủ động, Hách An Thuận cứng đờ cả người, như chìm vào sương mù, đi theo cô vào Trầm Hương Viện.

Bây giờ chính xác là vào hè, nóng nực như vậy? Lạnh ở đâu mà ra? Gió còn không có mà thôi, tìm lý do có cần tùy tiện vậy không hả? Nguyễn Trách nắm chặt hai tay theo bản năng. Trần Như Khanh thấy Nguyễn Trách thế nhưng làm lơ cô, mà hắn vẫn cứ đứng im tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt là nhìn về phía hai người vừa đi mất. Trong lòng đột nhiên hiểu rõ, ngữ khí có chút bình đạm nói với hắn, "Nguyễn Trách, vào trong thôi. Người anh muốn nhìn không ở đây nữa."

Nguyễn Trách lúc này mới nhìn sang Trần Như Khanh, cô gái này là người thông minh, biết người biết ta, thay vì đối nghịch thì hắn nên hợp tác cùng.

Trong phòng.

Nguyễn phu nhân cảm lý trà lên, hơi hơi mở miệng: "Vậy coi như chuyện này đã quyết." Trần ba Trần mẹ mỉm cười gật gật đầu. Hai bên gia đình đều vừa lòng đối phương.

Nguyễn Trách cùng Trần Như Khanh tiến vào, thì thấy ba mẹ hai bên cười nói hòa hợp. Người ngày thường ít khi nói cười, Nguyễn phu nhân hôm nay trên mặt cũng đầy tươi cười. Thấy Nguyễn Trách tiến vào còn vẫy tay về mặt hiền từ nhìn hắn. Loại cảm giác quý dị này vẫn tiếp tục cho tới khi buổi tiệc kết thúc.

Nguyễn Trách không an lòng, hắn nghĩ Thẩm Quân đang ăn com cùng Hách An Thuận, nữ nhân kia đâu phải người an phận, ai biết cô ta có làm vài chuyện điên rồ, thân mật với người khác hay không. Nghĩ tới đây, Nguyễn Trách mặt lạnh như tiền, cả người toát lên vẻ lạnh lẽo, làm Trần ba Trần mẹ hơi hoảng sợ. Nguyễn phu nhân chỉ liếc xéo hắn, cũng không nói gì.

Trần Như Khanh ngược lại là người bình tĩnh thong dong nhất, từ đầu tới cuối chỉ ngoan ngoãn giữ hình tượng ngọc nữ. Bình tĩnh ăn com, ngẫu nhiên trả lời vài câu hỏi của bậc trưởng bối.

"Nguyễn Trách, con làm sao vậy?" Nguyễn phu nhân nhắc nhở Nguyễn Trách, làm hắn hoàn hồn, cảm giác phần nộ đang muốn bùng ra. Trong giọng mang theo sự tức giận: "Chuyện gì?"

"Con có ý kiến gì không?"

"Con không có ý kiến, mẹ muốn sao thì làm như vậy." Nguyễn Trách trả lời lấy lệ, hắn chỉ một lòng nghĩ về Thẩm Quân. Tuy là bà ấy biết Nguyễn Trách trả lời lấy lệ, nhưng đạt được câu trả lời vừa ý cũng không thêm so đo thêm.

Bữa tối sau khi tàn tiệc, Nguyễn phu nhân đương nhiên không dễ dàng tha cho Nguyễn Trách, bắt hắn phải đưa Trần Như Khanh về. Nếu không gặp Thẩm Quân ở đây, hắn đương nhiên không từ chối. Nhưng mà hiện tại hắn chỉ nghĩ không biết hai người kia đang làm cái quái gì, còn về Trần Như Khanh một chút cũng không thấy hứng thú.

Nguyễn Trách nhíu mày, vừa lúc đó Trần Như Khanh nói, "Không cần làm phiền Trách ca đâu, lần sau có cơ hội lại gặp nhau. Hôm nay con và ba mẹ tự về là được."

Trần Như Khanh nói như vậy, Nguyễn phu nhân cũng không ép nữa, mỉm cười nhìn gia đình Trần Như Khanh rời đi. Xoay người nhìn Nguyễn Trách: "Gấp như vậy là muốn đi tìm con hồ ly đó?"

Đối với việc, Nguyễn phu nhân coi Thẩm Quân là người không ra gì, Nguyễn Trách cảm thấy không vui, gằn giọng: "Mẹ, tôn trọng cô ấy một chút."

Nguyễn phu nhân khinh thường xùy một tiếng: "Cho như mẹ cho con một lần cuối cùng phóng túng, muốn đi thì đi đi, nhưng nhớ, là lần cuối cùng."

"Lần cuối?"

"Vừa rồi, hỏi con có đồng ý vấn đề hôn sự không, con đã đồng ý rồi. Ngày 8 tháng sau, con và Trần Như Khanh sẽ đính hôn."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Hai: Tổng tài độc miệng: Dối lòng

"Con không đồng ý." Nguyên Trách nhủ mảy.

Hắn không nghĩ tới cảnh mẹ cứ như vậy mà lại bày ra cái chuyện ép hôn này. Quả thật vớ vẩn đến cực điểm.

Nguyên phu nhân không muốn ở ngoài đường lại lòi ra tiếng vào với hắn, quay về phía xe: "Con không có quyền quyết định." Sau đó lên xe rồi đi. Còn không quên gửi cho hắn số điện thoại Trần Như Khanh.

"Con mẹ nó." Nguyên Trách tức giận, đá vào gốc cây gần đó. Thở bạo chửi thề một tiếng. Hắn nhắn cho Trần Như Khanh một tin, sau đó gọi điện cho nữ nhân vô lương tâm cả đêm cứ quán lấy suy nghĩ hắn.

Trần Như Khanh ngồi ở ghế sau xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc âm trầm. Nghe được điện thoại báo có tin nhắn: "Tôi muốn Trần tiểu thư tự động từ hôn."

Nếu nghĩ cho đại cục, việc làm ảnh hưởng đến ba mẹ như vậy, cô sẽ không làm. Bất quá, cô tin tưởng hôn sự này đương nhiên không thể diễn ra theo ý muốn, chỉ đành chờ chính Nguyên Trách hồi hồn. Suy tư một hồi, lại soạn một tin nhắn, gửi đến một số điện thoại không lưu tên: "Em sắp đính hôn, anh có chúc phúc cho em không? Từ nay anh được giải thoát rồi."

Cùng thời điểm đó, thành phố B.

Tại một chung cư cao cấp, một thanh niên cao lớn đứng ở cửa sổ nhìn xuống lề đường. Đọc xong tin nhắn, hắn cười một tiếng, không biết là cao hứng hay là trào phúng. Rồi sau đó, điện thoại di động bị nam nhân nện trên nền đất, vỡ tan tành. Thanh niên tuổi trẻ kia đây tức giận, sau đó rời khỏi nhà, chạy đến quán bar.

Ăn xong, Thẩm Quân bị Hách An Thuần đưa tới một nơi biểu diễn âm nhạc cổ điển. Nhưng mà loại âm nhạc này đâu có thích hợp với những người như cô, cảm điện thoại nghịch một hồi, liền có tiếng chuông, vừa thấy người gọi đến là "Đại Kim Chú". Không nghĩ ngợi liền tắt máy.

Người nào đó tức giận gửi cho cô một tin nhắn:

Ở đâu!

Thẩm Quân nhìn màn hình di động, hơi hơi nhướn mày, khó khăn lắm mới được xem Nguyên Trách dùng dấu chấm câu, thật sự không giống tác phong của hắn. Xem ra là cái người nào đó đang nóng lắm rồi.

Thẩm Quân quay mặt liếc nhìn người bên cạnh, dẫn cô tới đây lại nằm lăn ra ghế mà ngủ. Đúng là Nguyên Trách soái hơn hắn rất nhiều. Nhưng mà nếu Nguyên Trách giống Hách An Thuần, cô đảm bảo hắn sẽ hận không thể cùng cô gặp mặt 24 trên 24. Cô muốn gì đều ngoan ngoãn phục tùng, nhưng mà nếu hắn thật sự như vậy, cô sẽ không cảm thấy thú vị. Nội tâm con gái vẫn thích nam nhân bá đạo mà. Không phải sao?

Chờ đến khi người biểu diễn violin trên sân khấu kết thúc, Thẩm Quân mới từ từ trả lời tin nhắn nói cho Nguyên Trách địa chỉ. Cô muốn hắn nôn nóng một chút, đừng nghĩ ăn cô sạch sẽ rồi thì không còn biết gì nữa.

Đứng ở rạp hát, Hách An Thuần nhìn Thẩm Quân một thân váy đen, tôn lên cơ thể trắng nõn, đầy đặn. Hạ thể không chịu khống chế đã ngo ngoe rục rịch.

"Cùng anh tới quán bar đi?" Hách An Thuần làm như vô tình hỏi, trong lòng lại hy vọng nưòi vạ lần. Nếu Thẩm Quân đáp ứng, rượu vào, sau đó náo loạn, cũng không phải không tốt. Tưởng tượng có thể cùng cô gái xinh đẹp này, sung sướng cả đêm, Hách An Thuần trong mắt lóe lên, đôi mắt đào hoa nhìn chăm chăm Thẩm Quân, không chút nào che giấu.

Thẩm Quân bị hắn nhìn đến ớn lạnh, nhưng cô thật sự không muốn cùng loại nam nhân ấu trĩ này chơi tình một đêm. Còn không bằng kim chi của cô, hắn muốn chơi n đêm cô cũng chiều theo tới cùng.

"Không được, có người tới đón rồi, cảm ơn anh đã đãi tôi một bữa." Thẩm Quân không có chút nào áy náy, cự tuyệt hắn, làm Hách An Thuần ngon lửa trong lòng phút chốc dập tắt chỉ còn cái lạnh thấu xương.

"Còn sớm mà?"

11 giờ đêm rồi, còn sớm cái gì? Trong lòng quả thật xem thường, nhưng trên mặt vẫn là cười mỉm lấy lệ, ai bảo đây là bạn thân Nguyên Trách chứ.

Nguyên Trách lúc này lái xe tới, Thẩm Quân nói: "Tới rồi, đi trước đây, tạm biệt." Dứt lời, cũng vội vàng đi về phía xe. Hách An Thuần nhìn theo ánh mắt Thẩm Quân, thần sắc phức tạp: "Sao có thể là Nguyên Trách? Không thể nào...Không thể nào..."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hai: Tổng tài độc miệng: Ai tàn nhẫn hơn au

Nguyên Trách ngồi trên xe, thời điểm nhìn thấy Thẩm Quân càng đến gần, tay trên vô lăng chợt nắm chặt lại, vừa rồi ở Trầm Hương Viện không nhìn kĩ, hiện tại phát hiện Thẩm Quân mặc một chiếc váy ngắn màu đen, quả là một trang phục mát mẻ. Đáng người đẹp như vậy, lại lộ ra cho nam nhân khác nhìn. Nếu mà Thẩm Quân nghe được những tiếng lòng này, chắc chắn sẽ cảm thấy hết sức oan uổng, so với váy ngắn, cô được coi là bảo thủ lắm rồi.

Nguyên Trách ới Nguyên Trách, hắn không phát hiện ra bản thân đối với Thẩm Quân

có dục vọng độc chiếm mạnh mẽ, thậm chí có phần điên cuồng. Ở sâu trong nội tâm đang điên cuồng dấy dục, hắn hy vọng Thẩm Quân chỉ nhìn một mình hắn, không muốn người khác tiếp cận cô. Cô chỉ thuộc về một mình hắn, không ai có thể cướp đi.

Thẩm Quân mở cửa vài lần nhưng không được, gõ gõ vào cửa sổ: "Mở cửa."

Cái tên khốn này bị cái gì vậy hả, cửa xe lại không chịu mở ra. Nhưng mà sau khi cô vào trong xe rồi, giác quan thứ sáu nói cô biết là tà ở bên ngoài trùng gió độc, tuyệt đối an toàn hơn ở đây.

Còn tưởng nam nhân ghen tuông nào đó sẽ chờ cô về chung cư, sau đó cứ như vậy mà xử lý cô, ai ngờ hần chờ cô về chỗ ở, không nói một lời lái xe bỏ đi. Thẩm Quân sững sờ, không hiểu hần muốn làm gì. Bất quá, chưa cho Thẩm Quân cơ hội nghĩ nhiều, Nguyên Trách lái xe quay lại, mở cửa xe xuống, hần mặt lạnh tanh: "Tôi nói cho em một tiếng, tôi sẽ kết hôn, quan hệ giao dịch này từ đây kết thúc. Thiệp mời tôi sẽ cho người gửi tới công ty cho em"

Cũng không cho cô bất cứ cơ hội phản bác nào, lái xe bỏ đi. Đột nhiên thu được một tin tức lớn như vậy, Thẩm Quân tiêu hóa nửa ngày, ở ven đường đứng ngây người một lúc lâu, phần nộ rống lên một tiếng: "Nguyên Trách, cái tên khốn khiếp nhà anh!"

Người nào đó đột nhiên nói là muốn kết hôn, khẳng định là với cô gái khi nãy. Chẳng lẽ bao nhiêu công sức cô bỏ ra đều là uổng phí? Cô không cam lòng! Cô nên làm cái gì bây giờ? Cho hần biết được tầm quan trọng của cô?

Nam nhân nào đó khi quay trở lại chung cư, cũng hồi hận điên cuồng với loại kích động khi nãy. Lời nói khi nãy không khác nào tự vả vào mặt mình, chỉ vì hần ghen tuông, mới tức giận như vậy.

Dòng nước theo đỉnh đầu chảy xuống, tắm xong, Nguyên Trách nghĩ nếu như Thẩm Quân vì hần kết hôn mà buồn rầu không ăn không uống, cả người đần độn, hần có thể mờ lòng từ bì, quay lại với cô. Chỉ là Nguyên Trách một trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, ngày hôm sau Thẩm Quân lại cho hần một tin tức lớn tới kinh thiên động địa như vậy.

Hot search đứng nhất bảng xếp hạng Weibo hôm nay:

Thẩm Bạch Thẩm Quân Hẹn Hò

Sáng sớm, toàn bộ mặt báo từ lớn tới nhỏ, từ báo giấy tới báo mạng, đều đồng loạt đăng một bức ảnh, một nam một nữ đêm khuya tỉnh lặng một trước một sau đi vào bãi đậu xe, sau một hồi thì dừng trước một chung cư cao cấp.

Hơn 20 năm xuất đạo, Thẩm Bạch chưa một lần có tai tiếng không tốt nào, đặc biệt là với phái nữ. Nhưng hôm nay lại bị bắt gặp qua lại cùng một nữ minh tinh nhỏ trong giới giải trí. Thẩm Quân tới ngày hôm sau mới rời khỏi chung cư, hai người ở đó làm cái gì, ai mà không biết.

"Phanh" Nguyên Trách đem toàn bộ tạp chí giải trí trên bàn mạnh mẽ quăng xuống đất. Bực bội ngồi trong phòng làm việc, ần ần đầu, nghĩ khi lạnh lẽo: "Gọi Thẩm Quân đến đây cho tôi."

"Nguyên Tổng, Thẩm Quân hiện nay đang ở nhà, không thể rời khỏi đó, càng không thể tới công ty."

Nguyên Trách ở trong văn phòng, không ngừng bước qua bước lại, phiền muộn cuộn chặt đôi tay, nghiến răng nghiến lợi, lại nghẹn giọng buông ra một câu: "Được lắm, chơi đến nhần tâm như vậy."

Rồi sau đó, cầm chìa khóa xe đi thẳng ra ngoài, nhân viên cả công ty đều không tự chủ được nhắc nhở bản thân phải thật cẩn thận, không thể tự tiện hành động điên rồi. Tổng tài điên rồi, có thể khai trừ bọn họ bất cứ lúc nào.

Thẩm Quân lúc này nhàn nhả nằm trên sofa gặm móng gà, cô biết mọi người sẽ chửi bới cô không ngừng, nhưng mà không sao, quan trọng là tên khốn kia nghĩ như thế nào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hai: Tổng tài độc miệng:Đánh vào tâm

Dọc theo đường đi, Nguyên Trách hận không thể bay một phát tới đó, hai tay nắm chặt tay lái tới nỗi nhìn thấy hết gần xanh. Hần cứ nghĩ Thẩm Quân nghe thấy tin hần muốn kết hôn, sẽ hết sức van xin hần, đối với hần một mực thuận theo, hần muốn làm gì thì làm. Tuyệt đối, tuyệt đối không thể nào nhanh như vậy đã muốn kết hôn với người khác, hần không vừa lòng, hần không vui, thật sự rất tức giận, mà hậu quả cũng rất nghiêm trọng!

Cô gái kia đêm qua cùng với Thẩm Bạch...

Tôi đến tìm em, sẽ làm em không bước xuống giường được. Đợi đó cho tôi!

Nếu Thẩm Quân thật sự cùng nam nhân khác lên giường? Không. Không được. Tiêu yêu tinh này phải bị nhốt trong phòng, dạy dỗ lại một trận, phải cho cô biết được trời cao đất dày.

Thẩm Quân lúc này chỉ một lòng yêu móng gà của cô mà thôi, vừa định dọn dẹp, thì chuông cửa vang lên như đòi mạng người ta.

Nhìn Nguyên Trách nổi giận đùng đùng, đầu tiên là cô rất thỏa mãn, rất vui vẻ, xong lại cảm thấy lo lắng. Cô còn đang nghĩ có nên đi thay đồ khác hay không, thì chuông cửa không reo nữa mà là bị người khác đập trực tiếp lên.

Thượng Đế, phù hộ con.

Thẩm Quân thở dài, duỗi tay mở cửa.

Nguyên Trách hoài nghi cô gái này đang muốn trốn hần mà, xong rồi lại thấy cô một thân đồ ngủ mỏng manh, nhìn xuyên hết được cả cơ thể quyến rũ.

"Em cứ như vậy mà ra mở cửa sao? Nếu không phải là tôi mà là tên đàn ông khác, có phải hay không lại đi cầu dẫn người ta, há. Tôi bỏ em em liền tìm được người đàn ông khác, Thẩm Quân, em thật giỏi!"

Thẩm Quân bị hần nói đến ù cả tai, liên tục lùi về phía sau, hần đang tức giận, cô không chống đỡ được, nhưng khi nghe hần đánh giá cô giống như một người phụ nữ tùy tiện, liền không nhịn được nữa:

"Đúng vậy, tôi đi cầu dẫn người đàn ông khác, thì sao, chúng ta có quan hệ gì? Anh quản được tôi sao?"

Thẩm Quân nói từng chữ, như đánh thẳng vào tim đen của Nguyên Trách, hần không muốn thừa nhận, liền bác bỏ: "Tôi chẳng qua không muốn người phụ nữ tôi mới vừa bỏ lại đi tùy tiện với người khác mà thôi."

Vô luận là yêu cũng được, không yêu cũng được, hay đơn giản là hần điên cuồng độc chiếm cũng được, hần không muốn Thẩm Quân ở bên cạnh người đàn ông khác, không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng mê người của cô, mỗi một tấc da tất tịt trên người cô, chỉ có thể thuộc về một mình hần. Cho dù là người khác có tình dính tới cô, một chút hần cũng không cho phép.

Nội tâm liên tục phi nhỏ Nguyên Trách, bộ dáng của hần bây giờ giống như một đứa nhỏ bị giành đồ chơi mà nổi giận vậy: "Hôm qua anh vừa bảo chúng ta kết thúc. Anh nói sao thì chính là như vậy. Bây giờ mới anh ra ngoài cho, bằng không tôi gọi chồng sắp cưới của tôi tới đây. Dù sao chúng ta cũng là người sắp kết hôn, sau lưng vị hôn phu lại đi qua lại với nhau hình như không được phải phép."

Chồng sắp cưới, kết hôn, hai chữ đó như đòn phủ đầu, đánh thẳng vào tâm Nguyên Trách, làm sụp đổ hoàn toàn bức tường phòng tuyến hần cố dựng lên. Không thể nghĩ tới cảnh tiêu yêu tinh này,

cười quyến rũ với người khác. Mà bây giờ lại lạnh mặt nói chuyện với hắn.

Hắn không cho phép, cô làm sao có thể cùng người khác kết hôn?

Hắn nắm cổ tay Thẩm Quân, ấn cô trên bức tường trắng, hai chân dài bá đạo ghì chặt hai chân cô, không chừa ra khoảng cách giữa hai cơ thể:

"Em dám kết hôn thử xem"

Một tay hắn vịn về cầm Thẩm Quân, trên mặt là nụ cười khiêu khích, mang theo tư thế không để cô cự tuyệt, cúi người hôn lên môi cô. Thẩm Quân thấy bản thân không thể thờ được nữa, dùng hàm răng cắn xuống, không nghĩ tới Nguyên Trách cũng không buông cô ra, ngược lại càng hôn mãnh liệt hơn, đầu lưỡi bá đạo điên cuồng ở trong miệng cô đòi hỏi. Nguyên Trách buông Thẩm Quân ra cũng là lúc mặt cô ngẹn đến đỏ. Hắn ôm cô về phía phòng ngủ, ní non bên tai cô: "Thẩm Quân, em chỉ có thể là của tôi. Một mình tôi mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hai: Tổng tài độc miệng:Yêu một cách bá đạo (H)

Trên chiếc giường rộng lớn, gối đầu bị quăng xuống dưới đất, chân cũng bị đá ra một bên. chỉ có hai thân mình trần trụi không ngừng dầy dụa, tạo ra một hình ảnh làm người khác đỏ mặt.

"Nhẹ...nhẹ một chút....tên khốn....anh muốn lấy...mạng..sao...nhẹ...aaa..."

Hai tay bị Nguyên Trách đè trên đỉnh đầu, không cho cô động đậy, chỉ có thể nằm im để hắn hành động. Vòng eo con kiến bị hắn kim chặt, không chế không cho cô lùi về phía sau, cùng hắn chặt chẽ giao hợp, cái mông trắng nõn bây giờ đỏ bừng, phần nộ làm Nguyên Trách không còn lý trí, dục hóa làm hắn không còn chút tiếc thương. Hắn muốn cùng Thẩm Quân giao hợp triền miên, hòa thành một chỗ, mới khiến tâm tình bất an uất khuất, trong lòng dịu bớt.

Hắn đối với cô cho dù là cái gì cũng được, hắn không để ý nữa, chuyên chú động dẩy hạ thân, vòng eo cùng khuôn ngực rắn chắc vì động nhiều mà đỏ đầy mồ hôi. Khuôn mặt anh tuần lúc này cũng thấm ướt, hai mày vẫn chau lại, đôi mắt không có bất kì gợn sóng nào, môi mông cùng nhất quyết không nói một lời.

Thẩm Quân từ lúc bắt đầu còn phản kháng, sau đó cũng phối hợp, bây giờ như bị hút hết sức lực, chỉ có thể nằm đó, thỉnh thoảng toát ra vài tiếng rên rỉ. Tiểu huyết lúc này chắc chắn bị phá đến hư rồi, còn cái còn thịt kia cũng không ngừng hạ nhiệt, như một que củi cháy hừng hực đâm về phía trước. Thẩm Quân chỉ cố gắng dùng lý trí cuối cùng, nhu nhược nói với hắn: "Nguyên Trách...tôi đau, anh ra ngoài được không?"

"....."

"Nguyên Trách...cầu xin anh...tôi thật sự quá đau...anh còn lợi hại như vậy....tôi chết mất..."

"....."

"Tên khốn chết tiệt....ngươi đi ra ngoài ngay....tên khốn muốn làm chết tôi hay sao....ô ô ô ô...."

"....."

Đùa với hồ kết quả chính mình bị thương. Thẩm Quân từ hôm nay kết luận một điều, một tên đàn ông bất luận có yêu bạn hay không, một khi đã ghen lên thì không thể đùa được.

Nơi thân mật hai người vẫn không ngừng dầy dụa, ở nơi đó còn phát ra tiếng nước thô bì. Hắn một mực dùng tư thế truyền thống nhất, ôm chặt lấy cơ thể Thẩm Quân, eo vẫn động, ra sức vận động càng động lại càng sâu. Tay hắn trên mông cô bắt đầu chuyển động, ở trên mông đánh lên hai cái, cái mông nhỏ run lên bần bật, tâm tình đang không tốt, đột nhiên vui về hắn. Nguyên Trách xoay người đặt Thẩm Quân lên trên, bắt đầu di chuyển, tay từ từ sờ đến hậu huyết. Thẩm Quân nhìn không được hoảng sợ, hắn..hắn không phải là....

Vừa nghĩ, ngón tay đã ở chỗ bí ẩn dưới mông, chọc vào.

Thẩm Quân mở to hai mắt, bụng nhỏ căng thẳng, còn thịt vẫn ở trong tiểu huyết thúc đẩy, ngón tay lại ở hậu huyết cô, làm cô không thoải mái hét lên: "Nguyên Trách....dừng tay lại ngay...."

"Cả người em đều là của tôi, mỗi một chỗ, đều là của tôi." Nguyên Trách cười lạnh, đem ngón tay hướng sâu hơn vào bên trong, tiểu huyết co thắt chặt, làm hắn thoải mái sung sướng.

"Aaa...Ừm...um...cầu xin anh mà....um um..." Cả phía trước và phía sau cô đều buộc chặt, cô vừa thoải mái, lại vừa không chịu được, hắn đang tức giận như vậy, nếu hạ huyết cô không phải là ngón tay của hắn, mà là cái còn thịt kia...

Nghĩ tới đây, cả người cô đều nóng bừng, khuôn mặt đỏ như nhò ra máu, ngón tay kia không kiêng nể gì cứ làm loạn, sau đó còn thịt kia đột ngột đâm vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết. Hắn không buông tha cô, lại ra sức đánh vào mông cô, bá đạo nói: "Không cho phép cự tuyệt tôi."

Trước mắt Thẩm Quân tối sầm, hôm nay cô chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hai: Tổng tài độc miệng:Tàn phá hậu huyết (H)

Thẩm Quân vô lực dựa vào trên giường, ngón tay thon dài nắm chặt thành nắm, nửa bên mặt chôn ở dưới giường, trên khuôn mặt thanh tú còn chưa tan cao trào, đôi mắt khép hờ không giấu được phong tình. Đôi mắt quyến rũ hôm nay càng không giấu được mỉa hoặc.

Ngón tay Nguyên Trách ở hậu huyết cô ra sức ra ra vào vào, sau đó là tăng thêm hai ngón tay, sau đó nữa là ba ngón tay, phía sau bị hành đến đau đớn, Thẩm Quân đau đớn cả người, nhưng không thể phản kháng. Cúc hoa bị ba ngón tay chèn ép nhưng vẫn thật chặt, làm Nguyên Trách hài lòng tuyệt đối, nếu đó là còn thịt của hắn, hắn có thể mạnh mẽ tiến vào bên trong, chắc chắn có thể bay bổng sung sướng.

Nguyên Trách nhìn lỗ nhỏ mê người, anh nhăn mày, cô gái này cả người đều là mị lực, thật là phiền chết anh.

Bây giờ tôi sẽ đâm em, đâm chết em, xem em làm thế nào đi ra ngoài câu dẫn người đàn ông khác.

Thẩm Quân âm thầm chửi bới đồ đàn ông lỏng dạ hẹp hòi, đột nhiên phía sau truyền đến một mảnh ướt đầm, nóng hổi, cái gì, hần như vậy mà lại dùng lưỡi? Hần liếm, liếm cô?

Cái tên bị cưỡng sạch sẽ kia lại cứ như vậy mà liếm cô?

"Bốp", bàn tay mạnh mẽ lại đánh lên mông cô, Nguyên Trách nói: "Thả lỏng, đừng kẹp chặt."

Thẩm Quân muốn quay đầu lại muốn nhìn, lại bị hần lạnh lùng nhấn đầu xuống, cái cảm giác này tuy kỳ quái thật sự nhưng trong lòng cô rất mừng. Cảm giác khẩn trương ban đầu cũng vui đi không ít. Nguyên đại tổng tài hôm trước nói "chia tay" cô, hôm nay lại ở đây liếm cô như vậy. Đúng là không có tương lai.

Nguyên Trách cố sức duỗi đầu lưỡi liếm lấp ló nhỏ mê người, bắt chước côn thịt, đầu lưỡi cũng ra ra vào vào. Hần cho rằng hần sẽ chán ghét cái chỗ "đỏ mặt" này, nhưng mà cảm giác thật sự không tệ.

Trên mông trắng còn vương lại dấu tay, tím tím xanh xanh, phảng phất như cách hần tuyên bố quyền sở hữu. Nguyên Trách liếm đến say mê, cả hai tai đều đỏ ửng.

Thẩm Quân bị liếm một trận sung sướng, nhưng lại không được côn thịt lấp đầy, cô muốn Nguyên Trách nhanh tiến vào một chút, hung hăng muốn cô, điên cuồng muốn để cô không xuống giường được.

Ấm đạo tự giác chảy ra vết lõng trong suốt, chảy dọc theo đùi thon, đi xuống. Thẩm Quân lên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cái đầu đen chôn ở mông cô, không ngừng kích thích cô, làm hai chân không tự chủ được nhũn ra. Bây giờ còn tính đến mặt mũi tự trọng làm gì.

Thẩm Quân nói: "Mau vào bên trong đi...muốn em...nhanh...nhanh một chút...muốn em..."

Nguyên Trách nâng đầu lên, thuận tiện liếm khoe miệng, trong mắt là tàn nhẫn, nắm lấy mông nhỏ, nhìn một cảnh mông đều hồng hào toàn bộ, cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Bàn tay to lại ở trên mông cô đánh hai cái, nghe được tiếng cô rên rĩ, mang theo ngữ khí ác liệt nói: "Tiểu yêu tinh...dâm dăng..."

Ngoài miệng tuy là nói lời thô tục hạ lưu, nhưng tay lại đỡ côn thịt đang sưng to, hướng về phía cúc hoa, đâm vào.

"Ừm...um..." Nguyên Trách phát ra hai tiếng rên rĩ đầy khuây khoả, hạ thân bắt đầu va chạm không ngừng, thỉnh thoảng còn đánh lên mông thịt, phát ra tiếng bạch bạch bạch mê người.

Thẩm Quân lúc đầu không khỏe, sau khi hậu huyết dần thích ứng, miệng đỏ phát ra âm thanh rên rĩ mê người, cánh tay khó khăn chống đỡ thân thể, theo côn thịt đung đưa ra vào.

"Ừm...um... Nguyên Trách... Anh thật lớn..." Hai mắt Thẩm Quân chứa phong tình, giống như hồ ly tình cầu hôn chớp chớp.

Nguyên Trách nhìn cô với bộ dạng này, hài lòng không thôi, côn thịt càng lúc càng trương to, cùng hậu huyết giao hợp. Nghe được âm thanh Thẩm Quân rên rĩ một lúc một nhanh, hần biết đã đụng tới điểm G của cô. Lập tức dùng toàn bộ sức mạnh, kết hợp với điểm G va chạm vào sâu, thật sâu.

"A a a... Anh chậm một chút..." Thẩm Quân rên rĩ to, eo thon cùng tóc dài không ngừng đung đưa theo nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Hai: Tổng tài độc miệng:Tương lai

Nguyên Trách dịu dàng vuốt tóc Thẩm Quân, nhìn cô dịu dàng, như đối với vật trân bảo nhất trên đời: "Chậm không được....chậm thì làm sao thỏa mãn được em...hửm...tiểu yêu tinh...Nói là không cần...nhưng cái miệng nhỏ phía dưới lại ra sức hút tôi...không muốn tôi rời khỏi..."

Thẩm Quân biết là cô nên cảm miệng thì hơn, nếu cô còn kích thích hần, không chừng sẽ bị làm chết trên giường.

Cô dịu dàng, dùng sức nói: "Chỉ cần một mình anh là đủ."

Thân thể va chạm thân mật, hai chỗ bí hiểm kia vẫn ra sức lao vào nhau, tiếng nước phát ra đầy dâm mỹ, tựa như thay toàn bộ lời nói, hay âm thanh, thể hiện cuộc đua hoan ái này đang ở lúc cao trào. Thẩm Quân lấy lòng hần như vậy, Nguyên Trách vừa lòng công miệng. Lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua cô với Thẩm Bạch ở cùng nhau, lại ra sức va chạm, lửa giận lại ngập trời. Thẩm Quân từ lúc còn khiêu khích, tới khi xin tha thứ, bây giờ cạn kiệt sức lực, xụi lơ trên giường, trên khăn trải giường màu trắng, có nhiều dấu vết âm ướt đáng nghi. Vết to vết nhỏ không đồng nhất.

Từ ban ngày đến khi đêm đến, âm thanh ái muội trong phòng cuối cùng cũng dừng lại. Nguyên Trách ngồi dựa vào đầu giường, ôm chặt Thẩm Quân đã sớm bỏ cuộc. Bỏ đi hết bộ dáng câu dẫn kia, cô gái này vẫn rất đáng yêu, cái ý tưởng điên rồ này mới nảy lên, hần lại cảm thấy bản thân quá ngu ngốc. Lần trước không khống chế được, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau đó lại không bình tĩnh, một lòng chỉ muốn phát tiết dục vọng, hần chưa từng nghĩ bản thân sẽ nảy sinh ra loại tình cảm nào khác, chỉ một lòng muốn thương thức cơ thể này. Hần đã từng xem thường cô. Đã từng hận nhất phụ nữ có bộ dạng như vậy. Nhưng, bây giờ ôm Thẩm Quân trong tay, lại nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve cơ thể trần trụi, trong tay ra sức vuốt ve nhũ thịt, tâm tình tốt hơn rất nhiều, cũng không đắn đo khăn trải giường vì nhiều lần yêu mà trở nên dơ bẩn. Ôm chặt Thẩm Quân vào lòng, đi vào giấc ngủ.

Thẩm Quân sau ngày hôm đó hoàn toàn tập trung vào công việc, ngày cuối cùng khởi quay bộ phim điện ảnh Lửa Cháy cuối cùng cũng khép lại. Tạm biệt mọi người xong, Thẩm Quân chỉ muốn lao về nhà ngủ một giấc say. Cho nên khi mà Nguyên Trách tới, bấm chuông vài lần không có ai mở cửa, hần tức giận gọi thợ tới mở khóa. Sẵn tiện còn làm thêm một chia dự phòng. Nguyên Trách nhieu mày nhìn một đồng quần áo hỗn độn ở dưới đất, từ cửa đã có đôi giày giống như bị người ta tùy tiện cởi ra. Đi vài bước lại có cái áo khoác mòng. Tìm hần đập thịch một cái, sầm mặt bước vào phòng ngủ. Liền nhìn thấy một cô gái sắc mặt mệt mỏi, đắp chăn kín mít, đang ngủ ngon lành.

Nguyên Trách thấy cô mệt mỏi như vậy, cũng không nỡ gọi dậy, liền xoay người ra phòng khách. Nửa tháng không gặp mặt, Thẩm Quân đều ở phim trường quay phim, sau đó cũng ngủ luôn ở đó, không trở về nhà. Mặc dù hần thật muốn tìm cô, nhưng mà đến đó, vì cái lý do gì? Thẳng đến hôm nay thư ký Tần nói bộ phim đã đóng máy, mới tìm được có đến gặp cô, có một số việc hần muốn nói cho rõ.

Xoay người vào bếp, Nguyên Trách nấu chút cháo loãng, ánh mắt thâm trầm, áo sơ mi đen cuốn cao lên lộ ra cánh tay rắn chắc. Nấu xong, hần đi vào phòng ngủ, nhìn Thẩm Quân ngủ ngon lành. Nửa tháng nay hần đã suy nghĩ kĩ, đối với cô, hần sẽ không buông tay, càng không có cách nào buông tay được.

Màn đêm buông xuống, trong phòng không có bật đèn, chỉ có ánh trăng bên ngoài làm ánh sáng duy nhất. Thẩm Quân mệt mỏi mở mắt, đột nhiên nhìn thấy Nguyên Trách ngồi ngay người bên giường, làm cô thiếu chút nữa là đau tim mà chết. Cô nổi giận, quát hần: "Muốn hù chết tôi sao?"

Cô tỉnh ngủ, nhưng vẫn mệt mỏi ngáp lên ngáp xuống, bỗng nhiên nghe được Nguyên Trách nói một câu, cả người như rơi vào hầm băng lạnh thấu xương: "Em và tôi kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Hai: Tổng tài độc miệng: Muốn gỡ dây thì phải tìm người buộc dây

Thẩm Quân trừng mắt, có điểm không tin được, cho rằng mình nghe lầm, xoa xoa mắt: "Anh, anh nói cái gì, nói lại đi?"

Nguyễn Trách nói xong, cảm thấy xấu hổ không tả được, lại nghe cô bảo lặp lại, trừng mắt quát: "Cái gì cũng chưa nói."

"Không đúng, anh nói anh muốn kết hôn với tôi? Anh yêu tôi rồi, đúng không Nguyễn Trách?" Thẩm Quân ngồi dậy, tiến lại gần Nguyễn Trách, vừa nói vừa cười, trên mặt đều là đắc ý miễn bàn.

Nếu nói lần đó hần thô lỗ như vậy, cô không giận, là xạo. Cô phải nằm lì ở trên giường mấy ngày mới có thể xuống giường đi chậm chậm. Hai cái đùi cũng mỏi lì không còn cảm giác. Sau cái ngày đó, hần không nói gì nữa, cũng không tìm cô. Đột nhiên lại nghĩ tới vị hôn thê kia, thanh giọng nói: "Trần Như Khanh thì sao?" Nói xong còn bĩu môi bắt mắt.

Cô đương nhiên biết Nguyễn Trách sẽ không làm ra cái chuyện điên rồ này, nhưng mà cô đáp ứng hần liền thì không được tốt lắm, còn một vị phu nhân ở nhà, cô còn chưa có cơ hội tiếp xúc.

Nguyễn Trách nhìn Thẩm Quân là bộ dạng tiểu nhân đắc chí, không biết bây giờ hối hận còn kịp hay không. Còn về phía Trần Như Khanh thì căn bản không có gì để lo, chỉ cần cô ta từ hôn, mọi việc đều ổn thỏa, mà hần cũng sẽ không để cô ta chịu thiệt thòi gì nhiều.

"Em gái thích đi, em với Thẩm Bạch là làm sao?" Nguyễn Trách đột nhiên lái qua chuyện khác, nhắc tới cái tên được coi là "bạn trai" Thẩm Quân, trong lòng liền thấy không thoải mái. Giống như vật sừng của mình bị người khác cướp đi vậy.

Đối với việc bị Nguyễn Trách làm khó dễ, Thẩm Quân sớm có chuẩn bị: "Chỉ là bạn bè mà thôi, trùng hợp là cùng họ Thẩm, quan hệ không tệ lắm. Yên tâm đi, Thẩm ca có người trong lòng rồi, bắt quá là ai thì tôi cũng không rõ lắm."

"Nếu em đã thích giúp người như vậy thì em nên giúp tôi cùng, đừng bỏ lơ giữa chừng." Nguyễn Trách cười khẩy, bộ dạng lúc nào cũng là thích giúp đỡ người khác, nhưng hần tin cô không đơn giản như vậy, nói giúp là giúp.

Hai ngày sau.

Nguyễn phu nhân gọi điện triệu tập Nguyễn Trách khẩn cấp về nhà.

Phu nhân vẫn ăn mặc cao quý như cũ, trang điểm khéo léo, đang nhâm nhi hồng trà, nhàn nhạt xem tin tức. Hần nghĩ tới Thẩm Quân, ngày thường hay xem phim truyền hình, không thì chơi trò chơi, có khi còn âm ỉ với hần, có lúc thì lại ăn uống thả cửa, bộ dạng phong phú, thoải mái, làm người khác tự nhiên sinh hảo cảm.

Còn Nguyễn phu nhân, mỗi ngày đều đi gặp vài người bạn làm ăn trong giới, không thì cũng đi uống trà, hoặc là tham gia vài cái quỹ từ thiện tề nhạt, trên cơ bản là cuộc sống quá quy tắc, quá buồn tẻ. Nguyễn Trách lần đầu tin trong đời phát hiện ra Nguyễn phu nhân sống cuộc đời nhàm chán tề nhạt như vậy, vẫn là nghĩ tới Thẩm Quân, tính tình cô ấy không tồi chút nào.

"Trần gia từ hôn." Nguyễn phu nhân lúc này buông chén trà xuống, trên mặt bình thản, nhưng trong mắt không giấu được tia nghi ngờ.

Nguyễn Trách làm bộ kinh ngạc: "Chắc là người ta không vừa lòng con."

"Còn không phải đúng với ý người? Có thể cùng với cái con hồ ly tinh kia ở chung một chỗ, ân ái ái ái, mẹ nói rõ cho con câu này, chỉ cần ngày nào mẹ còn ở trong căn nhà này, thì đừng mong mẹ chấp nhận con hồ ly tinh đó." Nguyễn phu nhân nổi giận, đối với Thẩm Quân đều là coi thường.

"Mẹ, rõ ràng là mẹ có thành kiến với cô ấy? Bởi vì cô ấy lớn lên xinh đẹp sao? Bởi vì cô ấy làm mẹ nhớ tới Đường Thu Uyên, nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại của mẹ, có phải không?"

Ở trong chần mới biết chần có rạn, đương nhiên Nguyễn Trách hiểu rõ về mình, càng hiểu rõ vì sao bà ấy ác cảm với Thẩm Quân như vậy.

"Câm miệng!" Nguyễn phu nhân mặc đại biến, tức giận nói: "Con vì con hồ ly tinh đó mà cãi lại mẹ, hôm nay nó không bước được vào nhà họ Nguyễn, thì sau này cũng sẽ không."

Nguyễn Trách cau mày: "Con bạn, đi trước." Nguyễn phu nhân nói đến vô lý, càng không cho người khác cơ hội giải thích, nói nhiều với bà cũng vô ích.

Nguyễn phu nhân ở phía sau nổi giận, la lên: "Con đừng có mơ, mẹ sẽ không chấp nhận loại con đầu như vậy."

Ngồi trên xe, nội tâm bức bối, Nguyễn Trách nghĩ nghĩ, cầm điện thoại gọi cho một người: "Giúp tôi điều tra một người tên Đường Thu Uyên." Có một số việc muốn mở nút phải tìm người thắt nút, nếu không lấy trứng chọi đá là không thể nào có kết quả tốt đẹp được.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Hai: Tổng tài độc miệng: Thủ đến vân khai

Ngày hôm nay, Nguyễn phu nhân tham gia một buổi đấu giá từ thiện, trên đường đã đi ngang qua hệ thống cửa hàng bách hóa lớn nhất cả nước Kỳ Hạ, do Nguyễn Thị mở. Sẵn tiện đã ghé vào trong quan sát một chút, ai dè đi ngang qua quầy nước hoa Hương Mỹ, bỗng nhiên nhìn thấy, một cô gái quen mặt đi ngang qua.

"Tại sao cô ta lại ở đây?" Nội tâm Nguyễn phu nhân quay cuồng, tuy bên ngoài vẫn là dáng vẻ đoan trang ung dung. Ở trước mặt người khác, cái duy nhất bà không thể lộ ra chính là bộ dạng thống khổ.

Đường Thu Uyên lúc này đã nhìn thấy Uyên phu nhân, đi đến cười cười. Dù cho đã qua bốn mươi, nhìn Đường Thu Uyên hôm nay, khẳng định khi còn trẻ bà đẹp kinh diễm lòng người.

"Tổ Cẩm, đã lâu không gặp."

Đường Thu Uyên lời nói vẫn bình đạm, không buồn không vui. Tựa như đây là một lời chào hỏi bình thường, với một người quen "bình thường".

"Cô không phải đã ra nước ngoài sao? Sao lại ở đây? Trần Thụy Tắc đâu, không đi cùng nhau sao? À, đúng rồi, hẳn dù sao bây giờ cũng là một gã trắng tay, làm sao cô có thể coi trọng hần." Bất bà ở đây nói chuyện với con hồ ly tinh này, là bà đã nhượng bộ lắm rồi.

Đường Thu Uyên cười cười: "Nhiều năm rồi vẫn không chịu thay đổi, có muốn cùng tiểu tam này nói chuyện phiếm một chút không?"

"A, tôi không muốn tốn thời gian vào mấy chuyện nhảm chán này, chúng ta quan hệ cũng không tốt đến nỗi ngồi xuống tâm sự đâu." Nguyên phu nhân hai tay nắm chặt.

Vô luận là trải qua bao nhiêu năm, bà đối với Đường Thu Uyển cũng chỉ ngập tràn hận ý. Cướp đi chồng bà, làm con bà mất cha, hại gia đình bà tan nhà nát cửa.

"Cho dù năm ấy người mà Trần Thụy Tắc yêu nhất chính là khuê mật của cô Liễu Thanh, vẫn không muốn tìm hiểu thêm sao?" Đường Thu Uyển trên mặt đầy châm biếm, Nguyên phu nhân trời sinh đã cao ngạo, bà đối với bà ấy cũng chỉ còn lại trào phúng, cùng một chút bất đắc dĩ.

Nguyên phu nhân cười nhạt: "Nhiều năm rồi, cô vẫn không bỏ cái thói hắt nước bẩn lên người khác, Liễu Thanh khi đó đang ở cung Trịnh Thừa Lược."

"Ai quy định nữ nhân không thể bắt cá hai tay? Cũng giống như cô lúc nào cũng cao ngạo, lại bị một đứa tiểu nhân chơi tới không thể xoay mình." Đường Thu Uyển nhìn thẳng vào Nguyên phu nhân: "Lời tôi nói chính là sự thật, tin hay không thì tùy, nếu muốn tìm hiểu thêm, tôi không ngại nói cho cô biết mọi chuyện."

Nguyên phu nhân lấp bắp: "...Được."

Quảng cáo nước hoa Hương Mỹ chính thức được công bố ra ngoài, mỹ nhân động lòng người cùng với Thảm Bạch soái khí ngút ngàn kết hợp, làm mọi người không rời được ánh nhìn.

Trong phòng trang điểm, nhân viên đang vội vàng, Thảm Quân lại bị hành hạ tới mệt mỏi, sau khi được chuyển gia trang điểm xong, cô chống mí mắt mà đứng dậy. Cô mặc bộ đồ màu đỏ cúp ngực, phác họa ra dáng người là lướt, mỗi một bước đi đều sinh động lòng người, hấp dẫn mọi người xung quanh, đúng là tiêu yêu tình hút nhân thần hồn.

Quá nhiều việc dồn lại, cô thật mệt mỏi, từ thể xác tới tinh thần, cô không nghĩ chỉ một cái quảng cáo mà làm cho bản thân nổi tiếng như vậy, vui nhất chính là Phùng tỷ, nghe được thông tin giá trị cô tăng lên, lòng cũng tăng lên không ít, thì vui đến cười không khép miệng được.

Hôm nay, Thảm Quân tham gia thử vai bộ phim tiên hiệp truyền hình mới Yêu Nhau Ngàn Năm. Nhưng mà lấy sắc đẹp này làm chuẩn, Thảm Quân chính là đóng cái vai nữ phụ ác độc làm vật hi sinh chết sớm. Ở trong studio, cả trai lẫn gái ngồi đầy phòng chờ, cô mặc dù không thích xài chiêu tiểu nhân, nhưng mà Nguyên hồ ly nào đó tối hôm qua nói sẽ cho cô một vai tốt trong phim. Hôm nay chỉ cần cô có mặt ở đây là được.

Ài, đúng là sự tình thay đổi, ai ngờ Nguyên Trách cao cao tại thượng lại đi làm chuyện này vì cô chứ. Mà, thật lòng thì cô cũng vui vẻ đón nhận.

Thảm Quân nghĩ nghĩ không tự giác bật cười, làm vài nam nhân ngồi gần cô nhìn đến ngáy người. Mà bên trong phòng studio bây giờ, Nguyên Trách cứ đi tới đi lui, sắc mặt rồi rầm, nồn nóng, lại nghĩ Thảm Quân đang ở bên ngoài, ngón tay xoa đầu bực bội. Nhìn mọi chuyện dần ổn định đi theo kế hoạch, Nguyên Trách ngược lại càng khâu trương hơn, tay cũng đồ đầy mồ hôi. Ày da, sao hán không có tiền đồ như vậy thiệt là mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hai: Tổng tài độc miệng: Cùng nhau. [end]

Lúc này, nhân viên công tác la to: "Thử máy bắt đầu."

Những người có mặt hôm nay đợi đến một hồi, tức khắc như được tiêm thuốc kích thích, cả tinh thần phấn chấn, thể hiện chính mình đang ở trạng thái tốt nhất, đi vào trong thử máy, mong muốn có thể thử được một vai diễn ổn định.

Thảm Quân ở trên ghế, ngồi chờ mãi cũng không thấy ai kêu tên, cô không nhận được đi tìm vài nhân viên ở đó hỏi chuyện, nhưng không ai nói gì, phòng giữa bị tiết lộ nội dung bên trong. Hết nửa ngày, Thảm Quân sắp ngu tới nơi, Bành bành mới lay người cô dậy: "Quần tỷ, tới lượt chị."

Thảm Quân tiến vào bên trong, đầu tiên là bị khí thế của đoàn làm phim dọa cho sợ, bất quá chỉ là quay thử mà thôi, làm gì hoành tráng vậy, so với quay chính cũng tương đương. Cô lại mặc trên người bộ đầm màu đỏ, giống như bản thân đang bước vào giới thần tiên vậy.

"Xin hỏi, bây giờ tôi phải làm gì?" Giữ chặt nhân viên công tác gần đó, gắng hỏi.

"Cô thử vai nữ số hai, cùng với nam số hai diễn lại cảnh thành thân. Cô nên thay lại quần áo đi, người bên ngoài đang đợi đó." Dứt lời, cô gái vừa rồi vội vàng rời đi.

Không đúng, có gì đó không đúng. Cô cũng không mong mình đặc tội gì với người trong đoàn, đành đi đổi lại quần áo. Nhưng mà.....

"Cái mũ phượng này khó đội quá đi."

Chật vật hơn nửa tiếng đồng hồ, Thảm Quân cuối cùng cũng thay xong quần áo, lại bị một cảnh tượng khiếp sợ khác ập vào mặt.

Vừa có cảnh tượng hoa lệ, lại có giường hi, trên bàn mỗi vật dụng đều chuẩn bị đầy đủ. Nhìn đến mấy thứ này, Thảm Quân ngược lại cảm thấy không phải là diễn, mà là một hôn lễ thật sự. Đành đội khăn che đầu lại, ngồi xuống mép giường.

Đột nhiên toàn bộ đèn trên tầng đều tắt, chỉ để lại hai ánh nến duy nhất từ trong phòng. Nguyên Trách lúc này ăn mặc tương tự cô, trên mặt thật sự bình tĩnh: "Cảnh đẹp như vậy, nương tử, chúng ta động phòng thôi."

Vừa dứt lời, xung quanh im lặng như tờ.

Thảm Quân: "....."

Nguyên Trách: "....."

Thảm Quân không nhận được nữa, cười ngả ra sau: "Ha ha ha ha ha ha.....anh nói cho em một kinh hi, thì ra là vậy....có ai nói anh rất đáng yêu không.....Nguyên Trách....ha ha ha ha..."

Cô cười đến chảy nước mắt, cô không nghĩ Nguyên Trách lại đi làm ra cái sự tình trẻ con này, khi yêu chỉ số thông minh đàn ông sẽ giảm xuống, có phải không.

Nguyên Trách nổi đầy gân xanh trên trán, nắm chặt tay:"....." Hách An Thuần, đợi đó cho mình.

Ở nơi xa xa, trên một hòn đảo nhỏ, Hách An Thuần đang cùng mỹ nữ uống rượu đột nhiên toàn thân run rẩy.

"Không được cười." Nguyên Trách hung tợn nói, ý là nếu cô còn dám cười, hán liền ăn cô.

Thẩm Quân lau lau khôe mắt đầy nước, lại nhẹ giọng trấn an: "Được, em không cười."

Ánh nền trong phòng lay động theo gió, tuy là Thẩm Quân rất là bạo dạn nhưng vẫn không chịu được ánh mắt xâm lược kia của hắn. Cô không tự chủ được run rẩy mí mắt: "Không sớm nữa, chúng ta nên động phòng thôi."

Nguyễn Trách cười đầy tà mị: "Được."

Cầm lấy hai chén rượu nhỏ trên bàn, hai người tay vờn tay ngửa đầu uống. Sau đó nhiệt tình bốc chấy trong cơ thể, phút chốc trên sàn nhà chỉ còn lại quần áo đồ tắm, giường gỗ vang lên âm thanh kéo kết kéo kết ái muội. Thẩm Quân không mảnh vải che thân bị Nguyễn Trách đè dưới, cơn thịnh to lớn ở chỗ tư mật của cô ra ra vào vào, bức cô tới nỗi không thể không rên rỉ.

"Ân...um..anh nhẹ...nhẹ...chỗ này không làm...loạn được...." Thẩm Quân đỏ bừng mặt, đôi tay mềm mại quăn quại qua cổ hắn, cái miệng nhỏ nhếch lên.

Hôm nay hắn cực kỳ kích động, cả cơ thể như phát tán hormone giống đực, cả người ghì chặt Thẩm Quân không cho cô nhúc nhích. Cặp mắt kia nhìn thấy vào mắt Thẩm Quân, rõ ràng ở đây không sáng không tối, nhưng cô biết rõ, trong mắt hắn hiện tại chỉ có mình cô.

"Quân nhi, Quân nhi...." Nguyễn Trách cúi đầu hôn cô, ngậm lấy cánh môi, không ngừng gặm nhấm, đầu lưỡi lung tung ở bên trong não loạn, nhấp nháp hương vị ngọt ngào thuộc về một mình hắn. Sau đó, ở trong cơ thể cô bắn ra tinh dịch nóng hổi. Trước khi bắn đã ôm cô ở tư thế ngồi, làm cô nuốt hết những tinh dịch nóng hổi hùng vĩ kia vào cơ thể. Hai tay hai người nắm chặt lấy nhau, cùng hắn giao hợp. Hai luồng tuyết trắng theo động tác mạnh mẽ pháp phồng, Nguyễn Trách không bỏ qua được cảnh đẹp này, một đầu cúi vào một luồng, tay kia thì vuốt ve bên còn lại. Trên người cô dính đầy vết đỏ ái muội, lại có dấu tay. Người nào đó bị nam nhân nào đó lấp đầy một bụng tinh dịch. Hắn không thể cho cô tắt cả tình hoa.

"Kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa, em cũng chỉ có thể thuộc về một mình anh. Mãi mãi là của một mình anh."

Suy nghĩ bị kéo về sau cơn hoan ái, Thẩm Quân nhìn Nguyễn Trách, cô cúi xuống, nhẹ giọng nói: "Được." Cho dù cô thật sự lực bất tòng tâm, cô không dám khẳng định sẽ là vậy, bởi vì bản thân cô ở kiếp sau, ai là ai cũng không biết.

Một lần hoan ái này, là từ trái tim. Cơ thể hòa chung một chỗ. Yêu nhau từ thân thể, đến cả nội tâm cũng là đồng lòng.

Sau đó, Thẩm Quân rúc vào trong ngực Nguyễn Trách: "Mẹ anh đồng ý sao?" Người bắt ngang bọn họ duy nhất chính là Nguyễn phu nhân. Nhưng mà cô không thể không để ý tới bà ấy.

Nguyễn Trách trầm mặc một lát, trầm ngâm nói: "Có một số việc mẹ phải tự mình thông suốt."

Cô đương nhiên biết Nguyễn phu nhân khuấy rắc cái gì, nhưng thân là người ngoài, không tiện xen vào quá sâu.

"Vậy, hôm nay chính là hôn lễ của chúng ta sao?" Thẩm Quân mong chờ hỏi.

"Đấy....là cầu hôn."

Thẩm Quân khôe miệng co giật mấy lần, cái tên này muốn làm việc lăng mạ, nhưng lại tạo ra một không khí quý dị như vậy.

Nguyễn Trách thề, hắn nhất định tự tay chuẩn bị hôn lễ của bọn họ, tuyệt đối không nhờ đến cái tên Hách An Thuận kia làm quân sư nữa. Vì không muốn Thẩm Quân cười, đành chỉ có thể kéo cô vào một trận hoan ái khác.

Sau đó không lâu, Thẩm Quân lại lần nữa đứng nhất bản hot search trên Weibo

Nguyễn Trách xác nhận kết hôn cùng Thẩm Quân.

Thẩm Quân, Thẩm Bạch tình cảm tan vỡ, Nguyễn Thị tổng tài làm người thứ ba.

Thẩm Quân thành công tiến vào hào môn.

Trên Weibo chính thức của Tập Đoàn Nguyên Thị, đăng một nội dung như sau:

Nguyễn Trách cùng Thẩm Quân xem xét ngày lành tháng tốt, đã cùng nhau đi lãnh chứng chỉ kết hôn. Không lâu sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó hy vọng mọi người bỏ chút thời gian tham gia chung vui cùng đôi tân nhân.

Vài phút sau, Thẩm Quân bị đá khỏi hot search, thay vào đó là tin Thẩm Bạch công bố tình yêu. Mà người đó, không ai khác chính là Trần Như Khanh. Có một số việc cơ bản là trùng hợp như vậy.

Vòng đi vòng lại, lại trở về nơi bắt đầu.

Người có duyên, đi một vòng lớn, lại quay về bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ba: Em vợ cùng anh rể hoan ái hằng ngày: Nhất kiến chung tình

Thẩm Quân vừa mới trở lại hệ thống, quen thuộc mở ra giao diện, trước mặt hiện lên biểu đồ thuộc tính nhân vật:

Tên Họ: Thẩm Quân

Tuổi: 25

Giá Trị Nhan Sắc: 80/100

Điểm Mị Lực: 30/100

Kỹ Năng: Kỹ năng đoạt được

Tính Khí: 1000/10000

Tích Phân: 3000

Thuộc Tính:

Chữa lành vết thương cấp E

Tính thần cấp D

"Điểm tính khí chỉ được 1000 sao?" Nói xong, mặt cũng nhăn thành một đống, muốn có đủ 10000 không biết phải đợi tới khi nào.

Hệ Thống 419: "Muội muội đừng nóng, loại chuyện này không phải làm nhiều thì không tốt, không giống như bốn cung xinh đẹp hoàn mỹ lại đáng yêu như vậy cũng chưa từng được thử qua thể loại này....Ồ...ô...ô...ông trời sao phụ người có tâm~" Hệ thống nào đó nói đến hợp tình hợp lý, còn minh họa theo vài tiếng khóc nức nở.

Thẩm Quân chỉ biết thờ dài, sau đó ngồi bẹp xuống đất: "Hệ thống, những gì ta là trước đây có giúp được người không?" Cô suy nghĩ rất lâu rất lâu rồi, nhưng tới giờ mới có cơ hội thích hợp đề hỏi.

"Muội muội, quyền hạn của bốn cung không cao, vô pháp trả lời."

Thẩm Quân mắt mắt thờ dài: "Vậy được rồi, mở ra thể giới kế."

"Muội muội, tuy bốn cung không thể trả lời người vấn đề vừa rồi, nhưng bốn cung có thể cho người một vài kiến nghị nga~"

"Hả? Là cái gì? Nói mau."

"Bốn cung nói nhỏ, là người có thể sử dụng điểm tích phân có được, mua một gói Kỹ Thuật Xoa Bóp. Tuyệt đối hữu dụng nga~"

Thẩm Quân nghe xong, liền bấm mở trang mua sắm, tìm được gói Kỹ Thuật Xoa Bóp - Xuân Về Trên Đất. Tồn hết 3000 phân. Mua xong thì không còn gì hết. Hệ thống thấy Thẩm Quân do dự, lập tức thuyết phục: "Muội muội tin tưởng ta, ta là một đại hệ thống, sẽ không lừa trẻ con. Mua đi mua đi. Tuyệt đối cần sử dụng~"

Thẩm Quân liếc mắt một cái, liền cắn răng mà mua. Ai~ chỉ mong là thật sự hữu dụng.

"Một gợi ý nữa, là ở thể giới này, người sẽ cảm nhận được rõ ràng tình cảm của nguyên chủ. Tình cảm chiếm hết 80% cơ thể nguyên chủ rồi."

"Cái đó gọi là cộng tình sao? Thôi, tới đâu giải quyết tới đó, bắt đầu nhiệm vụ đi." Thẩm Quân đứng dậy vỗ vỗ quần áo. Sẵn sàng nhiệm vụ.

"Bắt đầu nhiệm vụ, truyền đến thể giới "Hắc Đạo Lão Đại Yêu Tôi".... Đếm ngược 3,2,1..."

Cái gì... Hắc đại lão đại yêu tôi là cái gì? Cô chưa kịp lên tiếng thì cơ thể đã mất đi ý thức, ngất đi.

Trong một căn phòng đơn giản màu trắng làm chủ đạo, trên giường lớn một cô gái đang dùng chăn che lên đầu, điện thoại di động trên tủ đầu giường không ngừng rung lên, thật lâu sau có một cánh tay trắng nõn vươn ra sờ vào di động, lấy điện thoại rồi lại rút vào trong chăn.

"Ừa." Giọng nói khàn khàn trong chăn vang lên.

Đầu dây bên kia nghe được tiếng nói còn ngái ngủ, dùng giọng nói âm vực sũng máy hét lên: "Thẩm Quân, 11 giờ rồi, cậu còn ngủ? Em phải nhớ rõ, chủ nhà đại nhân sắp về tới rồi, em nhất định phải hầu hạ tốt vị đại gia này, không được xảy ra sơ xuất gì, nghe rõ chưa?"

"Nhớ phải nghe lời chị, làm những chuyện giống người một chút, vị đại gia kia có dặn dò thì phải nghe theo, có dạy dỗ gì thì phải học tập. Biết chưa? Em mà làm không ổn, chị về giết chết em, cạo hết lông mày em." Nói xong cũng tự cúp điện thoại, từ đầu đến cuối không để Thẩm Quân mở miệng nói một câu nào.

Thẩm Quân lắc đầu, từ trong chăn ầm bò ra khỏi giường, quay trái một cái, quay phải một cái, đáng vẻ không tình nguyện đi rửa mặt. Đứng ở trong phòng vệ sinh to lớn, cô bắt đầu hồi tưởng lại kịch bản thể giới này.

Vừa rồi gọi điện thoại cho cô chính là một người chị thân thiết, Thẩm Hạm. Một cô gái phong tình vạn chủng, lấy trêu chọc đàn ông làm mục tiêu sống chính. Lưu luyến với bọn họ là ý nghĩa để an hưởng tuổi già.

Dựa theo tư liệu hệ thống cung cấp, Thẩm Quân và Thẩm Hạm lớn lên vài phần tương tự nhau. Thậm chí còn có bảy tám phần giống hoàn toàn.

Nghĩ đến cái người gọi là chủ nhà đại nhân, Thẩm Quân không khỏi bật cười. Người này cùng với Thẩm Hạm là vị hôn phu, đương nhiên giữa hai người không có bất kỳ nguyên nhân nào cản trở. Chúc Cẩm Thành không phải người đàn ông tốt, Thẩm hạm cũng không phải người đáng tin cậy. Đúng, Chúc Cẩm Thành chính là nam chủ trong thể giới này của cô. Cái mà hệ thống gọi là Hắc Đạo Lão Đại Yêu Ta, Chính là ý tại ngôn ngoại. Đây là thể giới mưa bom bão đạn, kết bè kết phái, tước quyền thừa kế, anh em lục đục, người lừa ta gạt, nơi nơi đều không bình ổn. Nhưng điều làm cô cảm thấy may mắn nhất, Thẩm Gia là một phái trung lập hoàn toàn với hai bên còn lại. Nhưng một khi Chúc Cẩm Thành và Thẩm Quân kết hôn, tức là Thẩm Gia sẽ đứng chung một chiếc thuyền với Chúc Cẩm Thành.

Nhưng mà Thẩm Huy Sơn là một người ba phái, đúng rồi, Thẩm Huy Sơn là ba của cô cùng Thẩm Hạm.

Thẩm Quân vừa mới rửa mặt xong, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Cô vội lau khô mặt, đi ra ngoài.

Một anh chàng thân hình cao lớn, đô con đi vào, trên người một vẻ uy nghiêm khí phách, ngũ quan lập thể, hai mắt đầy thâm thúy, tóc cắt ngắn, nhất cử nhất động đều ngập vẻ nam tính. Áo sơ mi được cuộn lên lộ ra cánh tay đầy gân xanh, trên áo mở ra vài nút, thấy được cơ ngực vững chãi.

Thẩm Quân thực sự ngây người, vô thức nói: "Anh...anh rể?"

Chúc Cẩm Thành nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, nhưng mà người đối diện đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xấu hổ cúi đầu, nhìn bản thân vì rửa mặt mà áo ướt một mảng, lộ ra vùng đầy dãi kia, lại mới ngui dậy nên không có mặt nị ngực. Hai tiểu đầu đỏ kiêu ngạo nhìn vào Chúc Cẩm Thành. Nhưng mà hân không có thay đổi gì nhiều, cũng không nhìn cô đầy ái muội.

Chết rồi, cái tên trước mặt này chính là loại bất lực trong truyền thuyết đó, loại đàn ông khó chơi nhất trong số đàn ông nga~.

Thẩm Quân lại nhất kiến trung tình với hân, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Ba: Em vợ cùng anh rể hoan ái hằng ngày:đóa hoa si tình

Thẩm Quân không muốn lần đầu gặp mặt đã bị Chúc Cẩm Thành biến thành bộ dạng không biết mặc cỡ, hoặc là một tên biến thái. Thẩm Hạm đành tự bản thân đọc thần chú, ép con tim yếu mềm đang đập điên cuồng trong ngực bình tĩnh lại. Cuối cùng, lý trí và con tim cùng nhau làm loạn, Thẩm Quân giả bộ ngượng ngùng rồi chạy vào phòng ngủ thay quần áo, đáng về thập phần thực nữ. Nhìn bộ dạng hân cao cao tại thượng, nam tính như vậy, ai dè lại bị bất lực, không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Lại liên tưởng đến cái hệ thống kia, bán cho cô Kỹ Thuật Xoa Bóp gì đó, chắc hẳn là dùng để giúp hẳn xoa bóp chỗ kia đi? Nghĩ một hồi, không khỏi ngượng ngùng. Cô nhất định phải chữa khỏi cho hẳn, vì hẳn, cũng vì "hạnh phúc" của chính mình.

"Anh rể, em là em gái Thẩm Hạm, Thẩm Quân."

"....."

Thẩm Hạm xấu hổ: "Anh rể, anh có đói bụng không? Em giúp anh nấu bữa ăn, rất nhanh liền xong." Nói xong cô xoay người vào bếp, tắt bật nấu xào.

Chúc Cẩm Thành cứ đứng ở đó, ngay trước mặt cô, ho si Thẩm Hạm thật sự bị áp lực tâm lý nặng nề. Phòng khách không nhiễm một hạt bụi nào, nhưng xung quanh đều quá buồn chán tẻ nhạt, ngoại trừ bộ sofa, với một cái TV thì không còn vật trang trí nào.

Chúc Cẩm Thành lúc này ngồi ở ghế sofa xem TV, nhưng trong lòng lại suy nghĩ làm sao để Thẩm Hạm rời đi. Chúc Cẩm Thành hẳn là một người tuy cao lớn nhưng nội tâm lại bất đồng với vẻ ngoài, hẳn có rất nhiều bệnh vật, giống như:

Có thói ở sạch, nhìn Thẩm Hạm lúc này lồi thối lếch thếch, ấn tượng đầu tiên thật sự khác sâu vào lòng.

Hắn bài xích người lạ, đặc biệt là phụ nữ.

Còn bị kén ăn, kén ăn một cách nghiêm trọng. Thẩm Hạm là tiểu thư khuê các hẳn là mười ngón tay không dính bụi trần, hẳn hoàn toàn không trông mong gì lắm vào đồ ăn cô nấu.

Tóm lại, hẳn hoàn toàn không muốn ở chung với cô gái bề ngoài thập phần vô dụng này. Không muốn cô gái này ở đây vướng bận hẳn. Nhưng lại băn khoăn cô dù sao cũng là người của Thẩm Gia, không thể tùy tiện đuổi đi, làm cô mất hết mặt mũi, bất quá có nên nghĩ một nguyên nhân "lẽ phép" nào đó để thỉnh cô ra ngoài không? Bất luận trước kia ai đưa chìa khóa nhà cho cô, bây giờ hẳn nên đuổi cô đi trước, những việc khác bàn sau.

Mười phút sau, Thẩm Quân từ phòng bếp mang ra một tô súp lớn, mùi thơm từ rau và nước hầm chui vào không khí bay đến mũi Chúc Cẩm Thành, làm hẳn nhin không được quay mặt qua nhìn.

"Anh rể, ăn cơm thôi." Thẩm Quân ân cần, bán rẻ tiếng cười bản thân.

Thôi, ăn cơm xong rồi đuổi sau.

Chúc Cẩm Thành quyết định cho cô thêm mấy tiếng ở đây, dù sao cũng là một cô nương yếu đuối, hẳn không quá sợ sệt, cảnh giác.

Thẩm Hạm là một cô gái phong lưu, phóng đảng, Thẩm Quân đương nhiên biết rõ, nhưng đối với vị hôn phu trên danh nghĩa này cũng không quá bận tâm. Tung tích của hẳn thật sự bí ẩn, Thẩm Quân chỉ biết được duy nhất một điều là hẳn vừa mới từ nước ngoài về nước tu dưỡng.

Thẩm Quân lớn lên cùng với Thẩm Hạm, tính cách tuy khác nhau nhưng khuôn mặt giống tới bảy tám phần, Thẩm Hạm là một cô gái tinh xảo quyến rũ, còn Thẩm Quân là thanh tú mỹ nữ.

Chúc Cẩm Thành ngồi trước bàn ăn, nhìn thoáng qua tô mì sợi trên bàn. Nhìn sơ qua cũng ổn, hẳn đối với đôi mắt long lanh mong chờ của Thẩm Quân chỉ đành giả bộ không thấy, lấy chiếc đũa gấp mấy sợi mì lên thử, oạch, ăn xong thì.....thì không dừng miệng được nữa. Chúc Cẩm Thành đem một tô mì sợi to ăn sạch, chính bản thân hẳn sau đó cũng bất ngờ, lâu lắm rồi hẳn không có ăn đồ ăn ngon như vậy. trong lúc nhất thời, ánh mắt nhìn Thẩm Quân đồng tình thêm vài phần, nhưng mà hẳn sắp đuổi cô đi rồi, nếu cô đi rồi thì ai làm đồ ăn ngon như vậy cho hẳn? Mà đầu bếp khác lại không hợp tiêu chuẩn lắm. Chúc Cẩm Thành khó có lúc cảm thấy bản thân rồi rầm không thông, phì một tiếng: "Phiền phức." sau đó tức giận đứng dậy bỏ đi, để lại một Thẩm Quân si ngốc nhìn hẳn đến ngẩn người.

Phòng ngủ Thẩm Quân ngủ ban này thật ra là phòng ngủ chính của hẳn, lúc Chúc Cẩm Thành đi vào phòng, nhìn trên giường đã bị người khác ngủ qua, dấu vết nhăn nhúm, lại có cái áo ngủ cũ chưa đẹp. Mấy hẳn nhui lại một đồng, đứng là không thể lưu lại cô gái này.

Kỳ thật, Thẩm Quân đâu phải một cô gái lồi thối, chỉ là thời gian lúc này quá gấp, không thể dọn dẹp mọi thứ ổn thỏa. Chúc Cẩm Thành ấn tượng đầu tiên đối với cô không tốt, kệ đi, tới đâu tính tới đó.

Thẩm Quân đi dạo vài vòng xung quanh, cũng nghĩ cách làm sao để giúp đỡ hẳn chuyện kia, cô muốn ở đây chữa bệnh giúp hẳn, nhưng mà nam nhân ai không có bệnh sĩ diện, cô càng không thể nói thẳng ra tới đến đây để giúp anh trị bệnh liệt dương được.

Hồi lâu sau, Chúc Cẩm Thành từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Thẩm Quân vẫn đứng si ngốc một chỗ, mày nhui chặt: "Nếu không còn việc gì, cô thu dọn xong có thể đi, nam nữ thụ bất thân." Sau đó lướt qua cô ngồi xuống ghế xem TV.

Nam nữ khác nhau? Lý trí Thẩm Quân lúc này chiếm thượng phong, tức giận đá bay cái bộ dáng si ngốc vừa rồi, đi đến kế bên hẳn ngồi xuống: "Anh rể, em tới đây chỉ muốn giúp anh...."

"....Giúp anh giải quyết dục vọng." Con mẹ nó, tới thời điểm nguy hiểm, cái ho si trong lòng lạ thẳng áp đảo lý trí, hơn nữa còn không biết xấu hổ, nắm chặt tay hẳn, nhìn hẳn với ánh mắt anh muốn tôi không? Chứ tôi muốn anh tôi khô tàn rồi.

Hoa si Thẩm Quân: Oa, nhìn anh ấy thôi là tôi đã cương cứng cả người....

Lý trí Thẩm Quân: Cô là ai, cháu không biết, cô đi ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Xuân tràn đầy

Nhất định là bị điên rồi? Cô hiện tại là tiểu thư khuê các, lại đi nói những lời này? Hẳn sẽ biến cô thành cái loại con gái gì đây?

Chúc Cẩm Thành trong đầu truyền đến một âm thanh "Ầm!", hai mắt bốc hỏa nhìn chăm chăm Thẩm Quân, hần lập tức muốn đá một cước vào người Thẩm Quân, chỉ là trong nháy mắt, hạ thân yên lặng nhiều năm đột nhiên giật giật một cái

Thời điểm đó cả người hần đều cứng đờ, lý trí Thẩm Quân lúc này lại bay đến nơi nào đó xa xôi, hơn nữa lại nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, thậm chí một khoảng cách nhỏ thôi là có thể chụp được hạ thân của hần.

Ở ranh giới lý trí cuối cùng, Thẩm Quân mua được khả năng xoa bóp kỹ thuật cao mà, cô muốn chứng minh điều đó, nhưng không muốn bản thân quá tùy tiện. Không khí có chút đình trệ kì lạ, thừa dịp Chúc Cẩm Thành không động dậy, Thẩm Quân ngồi dậy nghiêm chỉnh nhì nhẵn, hai người mặt đối mặt, Thẩm Quân từ sau lưng lấy ra một tấm giấy chứng nhận, nghiêm túc nói: "Chúc tiên sinh, hiện ta chứng ta nói rõ, những điều khi này coi như là ngoài ý muốn đi."

Chúc Cẩm Thành gạt đầu, hần muốn xác định hạ thân vừa rồi thật sự có động dậy, rốt cuộc có phải ảo giác hay không

Thẩm Quân mở giấy chứng nhận ra đặt trên tay Chúc Cẩm Thành, trên đó viết:

Tiến Sĩ Tâm Lý Học, Đại Học Lâm Sàng Harvard - Bằng Tốt Nghiệp.

Chúc Cẩm Thành cúi đầu nhìn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mặt, cô mặc áo sơ mi đơn giản rộng thùng thình với quần jean, tóc đen nhánh cột gọn sau tay, lộ ra cả một người thoải mái tràn sức sống. Như vậy mà đi làm bác sĩ tâm lý?

"Tôi nói thẳng vậy, chắc anh biết lý do tại sao tôi ở đây, tôi sẽ dùng hành động trực tiếp chứng minh khả năng của tôi, anh cứ nghĩ đơn giản là nam nữ bình đẳng sinh hoạt tùy ý đi," Tuy là trên mặt Thẩm Quân đều là bình ổn, dịu dàng, nhưng trong lòng thật sự sợ chết khiếp.

Chúc Cẩm Thành không nói gì, hay tay để trên gối, một lúc sau cười lạnh, cả một người hết sức lạnh nhạt: "Giúp tôi, cô dựa vào cái gì giúp tôi? Chỉ vì tôi sẽ là anh rể tương lai của cô? Thật nực cười, ai không biết chị gái cô ở bên ngoài là hạng người gì? Cô còn cần tôi nhắc lại cho rõ không, Thẩm Quân?"

"Không cần, tôi hiểu rõ, anh có bao nhiêu khổ sở tôi hiểu rõ hơn ai." Hoa si nào đó lại trỗi dậy trong lòng Thẩm Quân.

Sau đó bắt đầu than thở: "Anh rể, kỳ thật tôi không phải vì anh là anh rể mới đi giúp đỡ anh đâu, tất cả bởi vì, bởi vì tôi thật sự thích anh, tôi lúc đầu chỉ muốn nhìn xem anh rể tương lai là người như thế nào, nên nhờ vài người chụp hình anh, ai ngờ lần đầu nhìn thấy đã sinh hảo cảm, vừa rồi lần đầu nhìn thấy anh, tôi liền không bỏ xuống được nữa, toàn bộ cơ thể tôi bao gồm trái tim đều là của anh."

Chúc Cẩm Thành bị một màn này làm trở tay không kịp, lâu sau mới nghẹn ra một câu: "Cô thích tôi cái gì?"

Thẩm Quân không chút do dự, hai mắt sáng ngời: "Đương nhiên là vì anh rất đẹp trai, đáng người cao ráo, cơ rục cứng rắn, mùi hương trên người cũng dễ ngửi, chân dài thẳng tắp, khí chất bá đạo, tất cả mọi thứ của anh tôi đều thích, chỉ cần là anh tôi liền thích vô điều kiện."

"Đủ rồi!"

Chúc Cẩm Thành không nghe nổi nữa, thật sự những lời này quá là buồn nôn đi, nhiều năm như vậy lần đầu hần mới nghe được có người chai mặt thổ lộ với hần, lại là em vợ của hần, hần hiện tại chỉ mong Thẩm Quân có thể lập tức biến mất.

Thẩm Quân ám đạo không thôi, lại cảm thấy ủy khuất, không có nghe theo lời hần mà bỏ đi, chỉ có im lặng phía sau, đem tay mình đặt ở đùi quần hần, sau đó ở còn thật, ra sức xoa nắn, ánh mắt đều ngập xuân tình.

Một tia bất ngờ lóe lên mắt hần, Chúc Cẩm Thành khiếp sợ nhìn đôi tay đan xoa xoa lão nhị mình.

Như thế nào? Sao có thể?

Mấy năm nay hần đi khám biết bao nhiêu danh y nổi tiếng, đều bó tay, hôm nay trên tay cô gái không biết xấu hổ này, lại cảm thấy hy vọng.

Chúc Cẩm Thành cả biểu tình kinh ngạc, Thẩm Quân biết đây là cơ hội tốt để tiến tới, lên tiếng: "Cách quần làm không tốt, trực tiếp đụng vào có thể hiểu rõ vấn đề mấu chốt nằm ở đây, anh có thể, có thể cởi quần ra không?"

Chúc Cẩm Thành: "Được."

Chúc Cẩm Thành mấy năm nay lần đầu tiên có nữ nhân chạm vào hạ thân của hần.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Bác sĩ và bệnh nhân

Không khí thực sự quá ái muội, giống như hần được gãi trúng chỗ ngứa.

Chúc Cẩm Thành ở dưới quần kéo ra một tí, lộ ra quần lót màu đen, hần khước môi cười lạnh, nhìn Thẩm Quân, lại thấy hai tai cô hồng hào, tay cô run rẩy kéo quần hần xuống, thật là một cảnh sắc tình.

Hần vì sao lại làm trò này, thôi coi như có thêm một hy vọng vậy.

Thẩm Quân nửa quỳ trên sàn nhà, trước mắt khoảng 10 cm là lão nhị Chúc Cẩm Thành.

Cho dù đang ngủ say, cũng quy mô đồ sộ ợa~~

Không biết có phải cô ảo giác hay không, rõ ràng cảm thấy lão nhị của hần hấp dẫn chết người, cô đang kích động mà run rẩy.

Thẩm Quân đã vì Chúc Cẩm Thành cảm thấy đáng tiếc, lại cảm thấy có chút may mắn.

Hần bởi vì bị Chúc Vũ Trạch trả thù, mà bị mất đi kiêu hãnh duy nhất của đàn ông, lại không thể trực tiếp giết người, trên người hần gánh vác quá nhiều hy vọng của người khác. Chỉ có thể lấy được thắng lợi cuối cùng, mới có thể rửa mối nhục xưa. Nhưng nếu hần không bị hại, không chừng cơn thịnh nộ này cùng với đám nữ nhân khác, tối nào cũng bách chiến bách thắng, vậy thì cô không thích chút nào.

Thẩm Quân kéo quần Chúc Cẩm Thành xuống, nhìn còn thật của hần, bởi vì ít khi sử dụng mà màu sắc không tốt. Chúc Cẩm Thành vẫn ngồi im bất động, để cô tùy ý sờ soạng, làm bộ như một bác sĩ

chuyên nghiệp, xem qua xem lại, bóp mấy cái, nghiêm trang nói: "Trải qua lần khảo sát này, tôi tin tưởng có hơn 60% có thể thành công."

Chúc Cẩm Thành nhìn Thẩm Quân hoàn toàn nghi ngờ, 10% cũng không tin cô có thể thành công.

Còn Thẩm Quân lại nghĩ, cô tin tưởng cái hệ thống kia nga~, hần nói bảo đảm, tức là đảm bảo đi. Vì muốn thuyết phục Chúc Cẩm Thành, Thẩm Quân lấy ra nhiều chứng cứ: "Ồ Mỹ, tôi cùng với một vị lão sư có nghiên cứu qua về căn bệnh này của nam giới, chẳng qua đang nghiên cứu được một nửa, lão sư kia bị tai nạn mà qua đời. Trước mắt, tôi chỉ có thể áp dụng phương pháp này, nhưng tôi chắc chắn có thể chữa khỏi cho anh."

Ngừng ba giây đồng hồ còn nói thêm, "Cho nên, lấy tư cách là một bác sĩ tâm lý học, tôi nghĩ chúng ta nên ở chung một chỗ, mỗi ngày đều xem xét tình hình một chút, chắc chắn có thể thành công."

Chúc Cẩm Thành mặc lại quần, sau đó đứng dậy: "Vậy thì cô lo liệu đồ ăn mỗi ngày, với lại, phòng ngủ phải dọn dẹp một chút."

Quả nhiên, muốn có được trái tim, đường gần nhất là đi qua dạ dày, cô lấy danh là bác sĩ, lại bắt cô làm luôn quản gia, thật là kỳ quái.

"Lấy khăn trải giường phòng lúc này rửa sạch đi, cô qua ở phòng cho khách." Nói xong Chúc Cẩm Thành xoay người đi vào thư phòng. Thẩm Quân hơi ngượng ngùng hỏi: "Vậy tôi dùng tấm khăn trải giường kia được không?"

Chúc Cẩm Thành hơi ngừng lại, sau đó nói: "Tùy cô." rồi đi nhanh về phía thư phòng.

Thẩm Quân thấy hần đi rồi, lập tức chạy tới phòng chính đem đồ đạc bản thân chuyển qua phòng cho khách.

Chúc Cẩm Thành lúc này khóa trái cửa thư phòng, ngồi trên máy tính nhìn phòng ngủ của hần hôm nay bị một nữ nhân xa lạ chiếm đóng. Chúc Cẩm Thành thấy Thẩm Quân không có gì bất ổn, lại phát hiện ra cô đang thay đồ, đặc biệt là không thích mặc nội y xuyên thấu.

Sau đó lại nhìn thấy cô ôm lấy chăn trên giường, cười đến ngớ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sớm ngày chung đụng

Ban đêm, Thẩm Quân ngồi ở trước bàn trang điểm yên lặng cùng hệ thống 419 nào đó giao lưu:

"Cái chiêu xoa bóp đó đại khái bao lâu có thể chữa khỏi?"

"Ít nhất một tháng nga~, bởi vì khả năng chữa lành vết thương của muội chỉ có cấp E."

"Một tháng....." Cũng không quá lâu.

"Muội muội thấy quá chậm sao, thuật xoa bóp có thể áp dụng với thời miễn, ở trong suy nghĩ hần làm cho hần mơ tưởng đến chính mình và muội có quan hệ, cũng là liệu pháp tốt."

"Ý người là thời miễn hần, làm cho hần tưởng tượng được đang cùng với ta làm tình?"

"Muội....muội hiểu mà...."

Thẩm Quân trầm tư: "Được, cứ theo kế hoạch vậy."

Làm Hắc Đạo Lão Đại Yêu Tôi.

Cái hoa si Thẩm Quân càng ngày càng nở rộ trong lòng, nếu cô không cố gắng kiềm chế, không chứng chính mình thật sự nhào tới liếm côn thịt hần, hoặc sẽ không tự chủ được, cưỡng hôn hần. Chi có thể nói, Chúc Cẩm Thành đối với Thẩm Quân có mị hoặc quá lớn, giống như máu lưu thông trên người, không thể chối bỏ, cô chỉ mong có thể sớm ngày xâm phạm hần, cho hần bất tỉnh.

Cô ở trước giường nhìn thấy cái chăn mà Chúc Cẩm Thành đã ngủ qua, thân mình không nhịn được nằm trên giường, hai chân kẹp cái chăn lại ra sức ma sát, về mặt đây si mê. Nếu hần thấy cô thích hần như vậy, liệu có một chút động tâm không?

Mấy ngày sau, mỗi ngày cô đều làm tốt cơm, buổi tối kiểm tra lão nhị của hần, vận hành thuật xoa bóp. Hết thấy đều hài hòa tuyệt đối.

Trên bàn cơm hai người an tĩnh ăn cơm, không nói chuyện giao lưu, Chúc Cẩm Thành ăn xong liền rời khỏi, Thẩm Quân đứng ở cửa chính cười với hần ngọt ngào. Vừa đóng cửa lại, thì hiện nguyên hình, hoa si Thẩm Quân lại trời dậy, đi vào phòng ngủ của hần, nhìn quần áo của hần, mở ra nơi hoàn toàn thuộc về Chúc Cẩm Thành.

Hạnh phúc quá đi..

Quần áo nhiều như vậy, cô mượn tạm một bộ, chắc là không sao đâu nhì, nghĩ liền làm, Thẩm Quân trộm một cái áo sơ mi trắng của hần, còn chưa thỏa mãn, lấy luôn đủ một bộ, cộng thêm một cái quần lót, một chút cũng không ngượng ngùng, còn cười hắc hắc hai tiếng.

"Alo, Thẩm Quân tối cùng chị tham dự tiệc. Trang điểm đẹp một chút."

"Đi làm gì?"

"Bị ngốc à?"

"Chị đừng quên chị có vị hôn phu rồi đấy."

"Tên đó bán thân bất toại, Thẩm Quân, người muốn ta chết buồn à. Đứng 5h chiều, chị qua đón, vậy đi, cúp."

Thẩm Quân cũng muốn nói chuyện rõ ràng với thẩm hạm, tránh cho sau này hai chị em dành một người đàn ông, tạo thành một vỡ kịch lớn.

Thẩm Quân nhắc cho Chúc Cẩm Thành một tin nhắn, nói với hần cơm chiều sẽ không làm.

Chúc Cẩm Thành có thể coi là mỗi ngày đều về nhà ăn cơm, trừ bỏ cơm trưa là không. Không tòi không tòi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thay đổi tâm tư

Buổi chiều, Thẩm Quân ăn mặc đơn giản rồi vội ra cửa, lại phát hiện Chúc Cẩm Thành ở một biệt thự biệt lập với bên ngoài, rất khó để bắt được xe taxi nếu có việc gì gấp. Cô hẳn là nên mua một chiếc xe.

Xung quanh nhà ở đều là một mảnh sạch sẽ quanh quẽ. Cô ngần ngừ mười phút, đột nhiên trước nhà xuất hiện một chiếc xe thể thao mui trần.

Mỹ nhân trong xe không ai khác là Thẩm Hạm. Tóc xoắn dài màu nâu, kính râm màu đen bản to che một nửa khuôn mặt tinh xảo. Khoác một cái áo kiểu công sở màu đỏ, làm nổi bật hân giữa trời.

Trái lại với Thẩm Hạm, Thẩm Quân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng với quần tây, Thẩm Hạm nhìn cảnh này cười nhạo cô một tiếng: "Cái quái gì vậy, em mặc như vậy đến buổi tiệc có khác gì thành bảo mẫu của chị dâu. Lên xe, dẫn em đi thay đổi bản thân."

Thẩm Hạm đánh tay lái, không kiên nhẫn nói: "Triệu lão gia hôm nay đại thọ 70 tuổi, hai chúng ta là đại diện nhà họ Thẩm. Dù sao cũng nên nỗ lực một chút, lễ vật chị chuẩn bị rồi, đến đó làm bù nhìn là được."

"Em biết rồi.Chúc Cẩm Thành có tới không?" Thẩm Quân tưởng tượng nếu Thẩm Hạm và Chúc Cẩm Thành có đứng cùng nhau một chỗ, mọi người giới thiệu họ là hôn phu sắp cưới, cô thật sự không thấy thoải mái.

Thẩm Hạm bĩu môi: "Mặc kệ hân, nếu anh ta có tới thì em phụ trách. Dù sao chị cũng không muốn cùng với hân hát tuồng trước mặt mọi người."

Tuy là Thẩm Hạm bất mãn với mấy lời trào phúng của Thẩm Hạm, nhưng thấy được câu trả lời mà mình mong muốn,Thẩm Quân cũng thấy tạm vừa lòng. Trải qua hơn một giờ trang điểm cầu kỳ, Thẩm Hạm cuối cùng cũng nhìn Thẩm Quân với ánh mắt người nhìn "người".

Hai chị em Thẩm Gia xinh đẹp xuất hiện ở đại thọ, làm cho cả một hội trường từ trai đến gái đều không khỏi chú ý. Một người mị hoặc phong tình, một người uyển chuyển thanh lãnh. Mỗi người một vẻ, cho dù lớn lên có phần giống nhau, nhưng nhìn so qua cũng không tới nỗi nhận nhầm.

Chúc Cẩm Thành đang cùng Triệu Gia bên này nói chuyện. Hướng về phía cửa nhìn lướt qua, nhìn thấy Thẩm Quân, bộ dáng cô ấy ngày hôm nay so với ngày thường, hoàn toàn bất đồng.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng Thẩm Quân ở cùng với hân, bộ dạng rên rỉ yêu kiều, Chúc Cẩm Thành nhìn không được nhếch môi, gầy tiếp theo lại nhận ra bản thân đang chìm đắm trong hành vi sở khanh không thể tin tưởng được.

Xung quanh bốn bề rộn ràng nhộn nháo, trong không khí phảng phất mùi thuốc lá, cùng với mùi nước hoa của nữ. Dưới ngọn đèn sang trọng trên đầu, ánh sáng không đủ để nhìn thấu dã tâm của những con người ở đây, bên trong thanh tâm mỗi người, đều ẩn một con dao nhỏ.

Thẩm Quân tuyệt đối không thích mấy bữa tiệc như thế này, đến đây như cá nằm trên thớt, bị người khác soi mói bình phẩm, trong lòng cô phiền chán không chịu được. Thẩm Hạm thấy vậy, đẩy đẩy cô: "Tìm chỗ ngồi đi, chị đi lòng vòng."

"Tôi gặp người quen, qua đó chào hỏi một chút. Bữa nào cùng nhau ăn cơm." Chúc Cẩm Thành chào hỏi Triệu Gia xong xoay người đi về hướng Thẩm Quân.

Thẩm Quân nhàm chán ngáp ngắn ngáp dài, sau đó lại thấy Chúc Cẩm Thành đang đi đến, lập tức ngồi thẳng người lại.

"Đi thôi." Chúc Cẩm Thành đến nhìn cô từ trên cao.

Từ góc độ của hân, có thể nhìn thấy đôi bông đào khe rãnh giữa ngực sâu dài, tưởng tượng đến cảnh này lại bị nam nhân khác nhìn thấy, hân đột nhiên cảm thấy tức giận. Thẩm Quân có chút kinh ngạc, sau đó nghe theo đứng dậy, nhưng bị trẹo chân, cả người đổ về phía trước, Chúc Cẩm Thành ôm chặt lấy eo cô.

"Anh rể..." Hoa si Thẩm Quân bật chế độ online, trong âm thanh mang theo nũng nịu, sắc mặt hồng hồng. Hai tay cô đặt trên ngực hân.

Ở một nơi không xa, một nam nhân cầm ly champagne, nhìn chăm chăm vào một màn này. Nụ cười trên môi âm trầm.

Thẩm Quân vừa về tới nhà, đã quyết định sau khi tắm xong sẽ cùng Chúc Cẩm Thành hảo hảo tâm sự.

Trong phòng tắm, nước chảy không ngừng, dòng nước trôi theo cơ thể Chúc Cẩm Thành, gạt bỏ hết những phiền muộn hân không lý giải được. Tắm xong, tùy ý quần đại một cái khăn tắm bên hông rồi đi ra ngoài.

Mới ra không được bao lâu, hân nghe được tiếng đập cửa, bên ngoài là yêu tinh nào đó vừa tắm xong, trên người cô còn mặc áo sơ mi trắng...Ừm, là áo của hân.....

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 63: Ái muội

Chúc Cẩm Thành nghĩ thầm, dù sao hân cùng với Thẩm Hạm cũng chỉ là hữu danh vô thật, nếu đổi từ Thẩm Hạm thành Thẩm Quân, đây chắc chắn là một ý tưởng không tồi.

Thẩm quân nhìn hân, trong mắt tràn đầy nhu tình, không chút nào che dấu tình yêu, trần trụi công khai, trần trụi thô lộ, cô yêu hân, cả đời này cũng chỉ thuộc về một mình hân. Cô dùng cách trực tiếp nhất để biểu đạt, Chúc Cẩm Thành có thể liếc mắt một cái, liền hiểu rõ, phía bên dưới áo sơ mi lộ ra cảnh đẹp, hai viên đậu đỏ nhỏ lên trước ngực, hân thậm chí hoài nghi cô có mặc quần lót hay không.

Những bọt nước trong suốt trên người Chúc Cẩm Thành, bên hông còn đeo khăn tắm, thân người cao lớn vững chắc, Thẩm Quân sáng mắt, cô muốn kéo cái khăn tắm đáng ghét kia xuống a, phía bên trong chắc chắn giấu một tiểu gia hỏa đáng ghét, hạ thân cô trống vắng bắt đầu chảy nước. Ngọc Nữ biến thành Dục Nữ chỉ trong một nháy mắt, không có gì là khó, chỉ cần người trước mặt là ai mà thôi.

"Sao vậy?" Chúc Cẩm Thành xoay người, lộ ra cái miệng gọi cảm, cầm lấy áo tắm dài mặc vào.

Thẩm Quân thiếu chút nữa là nhào lên, khuôn mặt hồng bạo, thở hổn hển, "Tối, tối giờ kiểm tra.". Nói xong lại cúi đầu, muốn nhìn nhưng không dám.

Chúc Cẩm Thành ngồi ở mép giường, một bộ dạng lười biếng tùy ý, tách ra hai chân, vỗ lên nệm: "Lại đây."

Thẩm Quân nghe lời đi qua ngồi xuống, Chúc Cẩm Thành thật quá mê người, làm cô vô khả năng chống cự.

Thẩm Quân đột nhiên thanh tĩnh, Chúc Cẩm Thành tuy mê người, nhưng hấn vẫn đang bắt lức: "Anh rẻ, em giúp anh."

Sau đó, hấn trực tiếp cởi bỏ đai lưng, nửa lộ nửa không, chờ Thẩm Quân chính mình động thủ.

Thẩm Quân không biết xấu hổ, ngồi quỳ trên sàn, trông miệng nói: "Thật ngại quá."

Nhưng tay lại xốc áo tắm dài đi, xem tiêu đáng ghét kia. Một ngày không thấy, như cách tam thu, chính là như vậy nha.

Tay Thẩm Quân đụng vào còn thịt, đôi mắt nghiêm túc, dùng kỹ thuật xoa bóp, khai thông huyết quản. Mười phút sau, tay cô mỏi nhừ, còn thịt vẫn như cũ, mềm oặt. Quả nhiên, vẫn phải dùng đến thôi miên.

Thẩm Quân vẫn duy trì tư thế cũ, ngừng đầu nói với Chúc Cẩm Thành: "Anh rẻ, em mới tìm được một tư liệu, trong quá trình mất xa có thể kết hợp với thôi miên, anh có thể phối hợp với em, chỉ cần thả lỏng tâm tình, kết quả sẽ tốt hơn."

"Em muốn làm gì, thì làm cái đó." Chúc Cẩm Thành tùy ý, chẳng qua nghe những lời này làm cô nhiệt huyết sôi trào, muốn làm cái gì....ừm...làm anh...làm chết anh.

Thẩm Quân đứng dậy, bảo hấn nằm lên giường: "Em sẽ bật một ít nhạc nhẹ, dẫn anh vào trong một giấc mộng, chỉ cần làm theo bản năng, muốn làm gì, thì cứ làm như thế, không cần kiêng kị, không cần chần chờ. Giấc mơ của anh, anh có thể tùy ý làm chủ, bắt kẻ ở đây, hay là, làm cùng ai."

Chúc Cẩm Thành gật đầu, nhắm mắt lại, Thẩm Quân nhìn không được cười trộm, không phát hiện Chúc Cẩm Thành lúc này cũng mỉm cười.

Bật lên một thể loại nhạc nhẹ nhàng phiêu lãng. Thẩm Quân bắt đầu quá trình thôi miên, tiến hấn vào trong giấc mộng hoan ái, thiên đường tính phúc.

"Anh đang ở một thảo nguyên rộng lớn, gió lúc này nhẹ nhàng thổi, xung quanh đều là một mảng yên tĩnh, dọc theo con suối nhỏ chính là rừng rậm âm u...."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Giấc mộng hoan ái (h)

Chúc Cẩm Thành ở trong tiềm thức, dần dần hiện ra khuôn mặt Thẩm Quân, sau đó hấn từ xa đi tới, ở khoảng giữa có một thân thể trần trụi trắng nõn mê người.

Hấn nghe theo bản năng, đi gần hơn nữa, gần, gần thêm nữa, hấn muốn tới gần yêu tinh mê người kia.

Khi tới gần, hấn nhìn thấy người đó chính là Thẩm Quân, thật sự hấn không cảm thấy bất ngờ, bởi vì bản năng hấn cho rằng, chỉ là Thẩm Quân, hoặc là không ai khác.

Lúc này, bên tai có một âm thanh mờ ảo vang lên: "Anh nhìn thấy ai, anh rẻ."

"Thẩm Quân" hấn nhận ra rõ âm thanh kia, là giọng nói của Thẩm Quân.

"Anh rẻ, anh có muốn người đó không?" Cô nghe một tiếng Thẩm Quân từ miệng hấn, đòi sau liền quyết chỉ cần hấn muốn, và cô có khả năng đáp ứng, nhất định thỏa mãn hấn, cùng hấn trầm luân.

Chúc Cẩm Thành tựa như được tiếp thêm sức mạnh, cả người đột nhiên thấy sững như điên. Trước mắt, nữ nhân ngon miệng thơm tho, hầu kết hấn kích thích vài cái, không do dự xoa nắn ngực nhũ Thẩm Quân, cúi đầu xuống điên cuồng hôn cô.

Cô có phải em vợ hay không cũng được, cho dù cô là ai, chỉ cần là Thẩm Quân, chỉ cần là hấn muốn, hấn nhất định phải có cho bằng được.

Hấn bế cô lên, thân thể yếu tính trắng nõn mềm mại, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái giường. Không có quần áo gì ngăn cản bọn họ, trực tiếp dùng thân thể trần trụi chạm vào nhau, tay hấn ở mộng cô ra sức vuốt ve, xúc cảm tốt đến cuồng không thể ngăn cản được. Còn thịt phía dưới càng lúc càng sưng to.

Lâu lắm hấn không có chạm vào nữ nhân, hấn thiếu chút nữa đã quên cơ thể nữ nhân ra sao, cùng nữ nhân làm tình sẽ có cảm giác gì. Trước kia hấn không phải là người nặng dục, cũng càng không có ham muốn ép buộc nữ nhân. Cũng chưa đụng qua người phụ nữ nào.

Thẩm Quân trong mắt đều là mê luyến cùng khát vọng, cô chủ động câu lấy cổ hấn, dùng nhũ thịt đầy đặn ép sát người hấn, đỉnh hồng kia cọ loạn trên người.

"Ừm...anh rẻ...cái còn thịt kia hư cứ chạm vào người ta..." Vừa nói, mặc vừa đỏ mặt tía tai, đầu lười nhò lại vô tình liếm cánh môi.

Chúc Cẩm Thành nghe được, càng kích động, đánh vào cái mộng của cô: "Gaoan, em làm nó hư, thì tự em thu nhập nó, phải dùng cái miệng nhỏ thu nhập nó thật tốt, nếu không, anh rẻ không tha cho em, sẽ phạt em nặng."

Thẩm Quân bị ném lên giường: "Anh rẻ hư hư, muốn trừng phạt em thế nào....dùng cái còn thịt kia đâm em chết sao...."

Chúc Cẩm Thành cười khê: "Không phải trừng phạt, mà là cùng nhau hưởng thụ, gaoan, không hầu hạ anh rẻ tốt, anh liền đánh cái mộng nhỏ của em."

Xung quanh giường, có rất nhiều canh cỏ, xung quanh xum xuê, có mùi thoang thoang của hoa. Ừm, cảm giác đã chiến, thật là kích thích.

Cái còn thịt kia cô trưởng, hấn sắp nhìn hồng rồi, hấn nằm trên người cô, gấp không chờ nổi, lấp kín miệng cô, đầu lười ở bên trong thành công chiếm đoạt, khoang miệng hấn có mùi thuốc lá nhân nhật, nhưng không làm người ta chán ghét.

Thẩm Quân lúc này cũng kích động, không thể tin được người cô yêu thương đang ở cùng cô, cùng cô hôn môi, cùng cô triền miên. Khó có thể miêu tả được cảm giác này.

"Ừm..." Thẩm Quân chủ động, không ngừng phát ra âm thanh kiều mị. Cùng hấn truy đuổi, hôn đến kinh hồn nhập phách, hôn đến hòa nhập cùng nhau. Bọn họ ôm đối phương thật chặt, như là muốn cùng nhau trao cho đối phương những thứ tốt đẹp nhất.

Hạ thân hấn hạ thấp xuống tiểu huyết kia, ra sức ma sát. Chúc Cẩm Thành thở hổn hển, tràn ngập ý dục niệm, ở xương quai xanh găm ra vài vết hồng hồng. Mút vào lại kéo ra hai bầu vú no tròn.

"Um..anh rẻ...anh hư...hư.....um..." Hấn gặm lăm Thắm Quân đau đớn nhưng cô muốn nhiều hơn nữa, muốn hấn yêu thương cô.

Lúc này, Chúc Cẩm Thành nghe được Thắm Quân kêu hấn hai tiếng anh rẻ, cảm giác loạn luân này làm hấn đạt tới cái khoái cảm cực kỳ cao nhất, anh rẻ, anh rẻ, xưng hô này không hề tồi.

"Có muốn anh rẻ vào bên trong không...hửm..." Chúc Cẩm Thành dùng cõn thịt chạm chạm vào đỉnh âm đạo, chậm rãi ma sát.

Thắm Quân rên rì: "Um...muốn...muốn....mau làm em....mau mau...." tay nhỏ dưng vào cõn thịt, kéo nó về phía tiểu huyết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Vận động ngọt ngào (h)

Tới bước này mà còn nhịn được, Chúc Cẩm Thành không phải là nam nhân.

Chúc Cẩm Thành dãn lỏng, không làm chết cõ, tên của hấn sẽ viết ngược lại.

Hấn lấy một ngón tay, hung hăng đâm vào tiểu huyết của cô, trong miệng mắng yêu: "Tiểu yêu tinh chết tiệt." Ngón tay hấn dưng vào một cái rào chắn mỏng bên trong, sau đó rút ra, thay vào đó là cõn thịt to lớn.

Quy đầu thô to như một thanh kiếm sắc bén, đâm vào, xuyên qua cả lớp bảo vệ, thọc vào điểm sâu nhất, yếu mềm nhất của nữ nhân. Thắm Quân biết được hạ thân mình đủ ướt đầm rồi nhưng không ngờ sau khi hấn tiến vào, liền đau đến như thế, toàn thân co rút, ngón chân cong chặt chịu đựng đau đớn.

"Um...ư...ư...." Cô ghen ngào muốn đẩy hấn ra, nhưng cơ thể Chúc Cẩm Thành giống như một cái cây lớn, vững chãi không dịch chuyển.

Thắm quân khó chịu bao nhiêu, Chúc Cẩm Thành sáng khoái đến muốn nổ tung, cái vách nhỏ chật hẹp hút chặt cõn thịt hấn, trước kia hấn chưa từng cảm nhận được khoái cảm điên cuồng như thế này, hấn phát ra âm thanh thỏa mãn mê người, cùng với Thắm Quân bắt đầu giao hợp với nhau.

Thắm Quân chôn mặt bên trong ngực hấn, bộ dạng thập phần đáng thương, làm hấn không nhịn được sinh ra lòng trắc ẩn, hôn lên vành tai mẫn cảm của cô, làm cô dờn đi lực chú ý, sau đó cúi xuống mút vào đầu vú cô, liếm đến cô bần rần vô lực.

Hạ thân chặt chẽ vận động, tiếng ồ dặc ở bên tai Thắm Quân như tiếp thêm sức mạnh cho cô dừng cảm chịu đựng cơn đau, hấn muốn câu dẫn cô, muốn cô có thể cùng hấn cảm thụ được sung sướng, cao trào của dục vọng.

Thực mau, cơn đau đi qua, khoái cảm ồ ạt kéo tới, tiểu huyết Thắm Quân bắt đầu tiết ra nhiều nước, cõn thịt to lớn trơn trượt mà tuột ra ngoài, Chúc Cẩm Thành nhỏ giọng: "Tiểu ham ăn."

Thắm Quân khuôn mặt đỏ bừng, cố ý kẹp lại hai chân, làm Chúc Cẩm Thành rên lên tiếng, trong lòng cô thực vui vẻ nga, bị động hóa thành chủ động. Hai chân quăn lấy eo hấn, cái miệng nhỏ phía dưới ăn hấn không ngừng.

Hấn đâm vào trong người cô, cô dùng sức kẹp chặt, một tiếng một lui, phối hợp kháng khí.

"Um..anh rẻ thật lớn....chị mà biết...thì làm sao bây giờ...ư....um..." Thắm Quân nói những lời kích thích đến hấn, cô cùng với anh rẻ mình đang làm cái loại chuyện điên rồ cùng nhau.

"Vậy có được xem là loạn luân không....ư....um....sâu quá...." Nghe Thắm Quân nói đến hai từ loạn luân, Chúc Cẩm Thành càng thêm hưng phấn, cái loại chuyện quan hệ cấm kỵ này làm người ta mơ màng, có người thì phản đối, nhưng ném rồi thì không ngừng được, trầm luân vào cái hố do chính dục vọng tạo lên.

"Yêu tinh..." Chúc Cẩm Thành ra sức bóp chặt bầu ngực cô, hai viên trần châu ở phía dưới cõn thịt hấn vì va đập mạnh mà đập vào mông nhỏ của cô.

Hấn liên tục thọc vào sâu rồi rút ra, tiểu huyết bị lôi lôi kéo kéo, Chúc Cẩm Thành hai mắt đỏ ngầu, dề lên trên người Thắm Quân. Bên tai là tiếng rên rì kiều mị của cô, trong lòng tràn đầy biểu cảm phong phú.

Quy đầu không thỏa mãn, không ngừng muốn nhiều hơn, tiểu huyết mềm mại lại mời mọc, hấn cố gắng hạ thân thật sâu, đột nhiên nghe Thắm Quân nói: "Aa....không muốn nữa....sâu quá....anh rẻ....làm chết em.....a...um...." Thắm Quân kích thích đến đỏ cả mắt, nước mắt cũng rớt xuống, cô sắp điên rồi.

Qua rất lâu sau đó, Chúc Cẩm Thành mới bắn một lần tinh, cõn thịt không nghỉ ngơi lại tiếp tục bành trướng, lại bắt đầu thao tác, màu trắng đục từ bên trong chảy ra không ngừng.

Thắm Quân sung sướng, đối với hạ thân đang dơ của mình không cảm thấy chán ghét.

Trải qua cuộc hoan ai rất dài, Chúc Cẩm Thành ôm Thắm Quân thật chặt, lắng nghe nhịp tim của cô, ôm cô tiến vào giấc ngủ, nhưng cõn thịt kia vẫn nhất quyết không chịu ra khỏi hang động.

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp: "Nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta lại tiếp tục, anh rẻ."

Dứt lời, cõn thịt kia lại động động, tham lam muốn thêm một lần.

Thắm Quân nói, cô thật sự hết cách, chẳng lẽ không định để cô nghỉ ngơi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Thay đổi nhỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảnh trong mơ quá là chân thật, Chúc Cẩm Thành sa vào rồi không muốn thanh tỉnh nữa.

Thắm Quân ngồi kế bên Chúc Cẩm Thành, nhìn thấy rõ âm thanh biểu tình trên gương mặt, mỗi cái nhú mày mím môi đều nhìn rõ.

Cô rõ ràng cảm nhận được từng cơn khoái cảm của hấn, tiểu huyết của cô cũng đã tiết ra xuân thủy, thấm ướt ra trải giường của hấn.

Cô ở bên tai nhẹ giọng nói với Chúc Cẩm Thành: "Dậy thôi, anh rể."

Lời nói nhẹ nhàng làm Chúc Cẩm Thành bừng tỉnh, hẩn nhìn toàn cảnh xung quanh, cách bài trí quen thuộc, hẩn không thể tưởng tượng được, cái giấc mơ kia thật sự quá sống động, cơ thể cũng được phát tiết sung sướng.

Hẩn đã sớm từ bỏ hy vọng, nhưng mà Thẩm Quân vẫn giúp hẩn được. Tuy là bên ngoài không thay đổi nhiều, nhưng hẩn hiểu rõ hơn ai khác bản thân mình.

Hôm sau là thứ 7, Thẩm Quân ngủ một giấc tới trưa, định tới phòng bếp tìm đồ ăn, thì thấy Chúc Cẩm Thành bình thường không ở nhà, hôm nay lại không đi làm.

Thẩm Quân xấu hổ: "Chào buổi sáng, anh rể."

Chúc Cẩm Thành nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Chào buổi sáng."

Chúc Cẩm Thành giả vờ trấn định, không thêm quan tâm bộ dạng mê người của cô.

Nhìn thấy Thẩm Quân, Chúc Cẩm Thành cảm nhận được hạ thân hẩn nhúc nhích, hẩn không thể không thừa nhận, hẩn rất để ý Thẩm Quân.

Thẩm Quân không định đi thay quần áo, cứ như vậy mà đi vào bếp, sau đó bưng ra hai cái mâm, chỉ đơn giản là mì trứng gà với một ít thịt giò hun.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Quân cũng không định quấy rầy Chúc Cẩm Thành, cô đi mở thùng thư ra xem, Thẩm Quân nhìn thấy một lá thư gửi cho cô, vừa mở ra đã kích động cười cười, làm cho thanh niên nào đó đang theo dõi cô qua máy bảo vệ không khỏi sùng sốt ngây người.

Thứ hai Thẩm Quân chính thức đi làm. Ở trên bàn làm việc nhìn thấy đơn xin việc của Thẩm Quân, Chúc Cẩm Thành cười gào hoạt. Trò chơi này giống như là mèo vờn chuột, ai cũng có thể là mèo, cũng vừa có thể là chuột.

Sáng thứ 2, Thẩm Quân tiễn Chúc Cẩm Thành ra cửa, sau đó cũng bắt đầu chuẩn bị đi làm. Cô vừa mua một chiếc xe thể thao màu vàng, vì cô thích xem phim Transformers nha, nên mua hẩn một chiếc giống như vậy.

Chúc Cẩm Thành đương nhiên biết Thẩm Quân chạy phía sau hẩn, nhưng cũng không thêm bắt bẻ cô. Lúc hẩn đến công ty, trên môi vẫn giữ nụ cười nhạt, làm cho trợ lý Phí Huân thật sự bất ngờ, cùng với tài xế Chu nhìn nhau một lúc, trong mắt đều là nghi ngờ hoa mắt.

Thẩm Quân lúc này ở bãi đậu xe, nhìn tòa nhà Chúc Thị trước mặt, cô vẫn là nên đến sớm, ngày đầu tiên đi làm nếu đến trễ, Chúc Cẩm Thành sẽ cảm thấy cô là người tùy tiện yếu kém.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Sẽ không ai làm phiền chúng ta

Tòa nhà chính tập đoàn Chúc Thị có tổng cộng 66 tầng, chính là có nghĩa thuận buồm xuôi gió. Văn phòng Chúc Cẩm Thành ở tầng cao nhất trong tòa nhà, cũng là nơi mà Thẩm Quân làm việc. Ở tầng 66, một nửa là thuộc về riêng tư Chúc Cẩm Thành, nửa còn lại là do thư ký và những người liên quan làm việc.

Thẩm Quân hưởng ứng lệnh triệu tập, làm trợ lý sinh hoạt cá nhân cho tổng tài, chính là một lòng chăm sóc tổng tài thật tốt. Nghe nói là trước đây có người từng làm ở vị trí này, nhưng mà đối với Chúc Cẩm Thành bày mưu kế, nên bị khai trừ.

Thẩm Quân tới, giới thiệu đơn giản bản thân, rồi lại hỏi hộp chờ người nào đó tới.

Phí Huân là trợ lý thân cận của Chúc Cẩm Thành, nhìn thấy Thẩm Quân thì lên đánh giá, bề ngoài cùng với khí chất không tồi, chỉ hy vọng có thể an phận. Chẳng qua vị trí này ban đầu tìm một người

là nam, không hiểu tại sao lại xen được vào một nữ nhân.

Phí Huân trực tiếp nói với Chúc Cẩm Thành: "Chúc Tổng, nếu ngài muốn tôi có thể trực tiếp đuổi người bên ngoài đi." Hần là người thân cận, đương nhiên hiểu rõ Chúc Cẩm Thành không thể cùng với nữ nhân làm cái chuyện kia.

"Không cần." nhìn Phí Huân liếc mắt: "Cô ấy là người của tôi."

"Dạ, Chúc Tổng là tôi nhiều chuyện." Phí Huân nỏ tung, người phụ nữ đầu tiên được Chúc Cẩm Thành thừa nhận thân phận, hẳn không khỏi bất ngờ.

Sau khi Phí Huân rời khỏi, Thẩm Quân đứng dậy gõ cửa vào. Hôm nay Thẩm Quân mặc đồ công sở đơn giản, nhưng đường cong trên cơ thể không thể che giấu, cổ áo mở sâu lộ ra xương quai xanh quyến rũ.

"Chúc Tổng, tôi là trợ lý sinh hoạt mới của ngài." Thẩm Quân vừa cung kính vừa chuyên nghiệp nói.

Chúc Cẩm Thành nhìn chằm chằm môi cô, thấy cô rõ ràng rất mê người, nghĩ một hồi lại muốn cùng cô trầm luân. Hần cảm lấy điều khiển từ xa, khóa cửa phòng làm việc. Rồi lại nhìn cô: "Lại đây."

Sau khi Thẩm Quân tới gần, hẳn im lặng cái gì cũng không nói, qua một hồi thì mở miệng: "Em muốn làm cái gì cơ?"

Thẩm Quân liếc Chúc Cẩm Thành một cái, tầm mắt của hắn quá là có tính xâm lược đi.

"Những gì người khác làm được, em cũng sẽ làm được, cho dù không làm được, cũng sẽ học đàng hoàng."

Cô dùng cái kỹ thuật xoa bóp kia, có thể dễ dàng nắm hắn trong lòng bàn tay, nghĩ tới đây, cô cảm thấy bản thân không tệ tới mức bị hắn đuổi ra khỏi phòng làm việc đầu nhí.

Chúc Cẩm Thành cười như không cười nhìn cô: "Vậy đem những việc người khác không làm được nhưng em lại rất giỏi ra, cho tôi xem một lần."

Cô thật sự kinh ngạc, hẳn như vậy mà muốn, ngay tại đây....

"Chúc Tổng, xin thất lễ vậy." Thẩm Quân khom lưng, biểu hiện chân thành.

Sau khi cô khom lưng xuống, cổ áo rộng hở ra, lộ ra bên trong là nội y màu xanh ngọc bằng ren, nhìn thấy hai bầu ngực mềm mại.

Chúc Cẩm Thành khòe mắt co rúm. Thẩm Quân lúc này quý xuống hai chân hắn, vén tóc dài ra đằng sau tai, sau đó kéo quần hắn xuống, kéo ra lão nhị bên trong. Rừng cây màu đen, bên trong giống như một con thú chỉ là ngù đồng, gân xanh còn lượn lờ, quy đầu màu đỏ sậm khi thể bức người, nhìn thôi mà Thẩm Quân không thể thắm nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Bồi đức có lý (h)

Chúc Cẩm Thành mặc dù bất lực, nhưng côn thịt của hắn so với người thường vẫn là lớn hơn nhiều. Mùi đàn ông xông thẳng vào mũi Thẩm Quân, làm cô ngo ngoe rục rịch.

Thẩm Quân đỏ mặt, xoa nắn côn thịt mềm, cho dù hiện tại nó vẫn chưa thức tỉnh, nhưng cô tỉnh sớm muộn gì cũng ngẩng cao đầu mà nhìn cô.

Hoa si Thẩm Quân thức tỉnh, thiếu chút nữa vì hạnh phúc mà bật khóc, Thẩm Quân nắm côn thịt trong tay không chút xấu hổ cúi đầu liếm láp, trong căn phòng yên tĩnh phát ra âm thanh liếm mút.

Chúc Cẩm Thành bất lực, nhưng tâm lý bình thường, đặc biệt là thị giác của hắn cực kỳ nhạy, Thẩm Quân mỗi ngày đều kêu hắn là anh rể, nhưng hắn biết được, Thẩm Quân trên đời là độc nhất vô nhị, ngoài bản thân hắn ra, không ai được quyền sở hữu cô.

Trong lòng muốn gì liền lập tức hành động, Chúc Cẩm Thành kéo Thẩm Quân lên, ngồi trên đùi hắn, làm cô hết sức kinh ngạc, hẳn cúi người hôn lên cái miệng nhỏ, nó có mùi tanh, thêm một chút mặn,, nhưng là hương vị ngọt ngào muốn chết.

Thẩm Quân không biết làm sao, hai tay ngờ ngác bấu víu quần áo hắn, thân thể kích động phát run, hai cái lưỡi giao nhau, tay hắn đặt bên hông cô.

"Ừm..anh rể..." Cô bị hôn đến không thở nổi, thân thể né ra sau, Chúc Cẩm Thành lại từng bước ép sát, thẳng đến đặt cô trên bàn làm việc, không để cô lui.

Hai tay Thẩm Quân để trên ngực hắn, chống đẩy, cô muốn hít thở tí không khí, thiếu chút nữa bị chết đuối trong cái hôn của hắn.

"Không được sao." Chúc Cẩm Thành trêu chọc cô, tay lại vỗ vào hông cô, đem cả người cô ôm lên bàn, nhấc chân cô lên, đem nịt ngực trên người đẩy lên, lộ ra hai nhũ thịt cao vút.

Thẩm Quân hồ lên, ngực bị Chúc Cẩm Thành ngấm lấy, âm áp bao phủ hai ngực vừa mẫn cảm vừa kích thích, mang theo khoái cảm nhỏ, hắn cúi váy cô ra, còi luôn cả quần lót, tay kia xoa nắn âm hộ ri nước, lúc nhẹ nhàng lúc kích động, chọc đến cả người cô nhũn ra.

Bất lực không có nghĩa không thể đùa giỡn nữ nhân, nếu Chúc Cẩm Thành nguyện ý, có bao nhiêu người phụ nữ vì lấy lòng hắn mà xếp hàng dài, nhưng, cần bán cho dù là phát tiết hắn cũng không hứng thú. Mà Thẩm Quân thì khác, cô có nhiều cách làm cho hắn cao trào dù vật kia không nhỏ lên được.

Chúc Cẩm Thành có bệnh, Thẩm Quân trị giúp hắn, cả đời hắn đã định, nữ nhân này chỉ có thể là của hắn mà thôi.

Mạnh mẽ mút vai đầu vú cô, nghe cô rên ri yêu kiều, trong lòng hắn ngập rên ri.

Thẩm Quân trước đây hay chủ động dụ hoặc, nhưng hắn biết cô ngây ngô ra sao, cơ thể thành thật thế nào.

Thẩm Quân cảm nhận được có vài ngón tay cắm vào trong tiểu huyết cô, cô hét lên, sau đó cố gắng áp chế âm lượng.

"Ừm..anh rể...không được....em không được."

Thẩm Quân đáng thương nhìn Chúc Cẩm Thành, môi đỏ sưng. Hai tay hắn xoa bóp ngực cô: "Ngoan, sau này anh rể nhất định làm chết em."

Cái câu anh rể này làm hắn khoái cảm đến cực độ, cái cách mà người ta đối mặt với thể loại loạn luân cấm kỵ nhưng không thể nào khống chế được tâm tình. Một bàn tay xoa nắn bóp mạnh nhũ thịt, một tay khác ở dưới tiểu huyết ra vào vào, cho tới khi hắn cảm nhận được lá chắn mỏng bên trong.

Quả nhiên là hắn đúng.

Chúc Cẩm Thành kích động, kéo xuống hoàn toàn quần cô, nơi riêng tư bạn lộ trước mặt hắn, sau đó hắn nắm chính mình còn thật không thể cương cứng, còn thật nhả vào bên trong tiểu huyết cô, bộ dạng Thẩm Quân yêu kiều, chưa đủ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tai bay vạ gió

Thẩm Quân khó chịu, thân thể hư không không chân thực, giống như có vạn con kiến gặm cắn cô, cô muốn có một vật có thể lấp đầy con người cô. Mười ngày nữa Chúc Cẩm Thành mới hoàn toàn hồi phục, hiện tại hắn chen cũng không lấp đầy, cô muốn đến bật khóc.

Chúc Cẩm Thành ôm cô, trêu đùa cô, nhưng cũng lực bất tòng tâm, ngón tay hắn ra sức ra vào, thẳng đến khi cô đạt cao trào mới ngừng tay.

Sau đó hắn lau tay, nhanh chóng sửa sang lại quần áo, khôi phục bộ dạng hoàn chỉnh nghiêm túc. Giúp Thẩm Quân lau sạch thân thể, mặc quần áo vào giúp cô, sau đó ôm cô đến sofa rộng, lấy áo khoác của mình đắp lên người cô, sau đó bắt đầu xử lý công việc.

Ngày đầu tiên đi làm mà Thẩm Quân lại ngủ một giấc tới trưa.

"Phái người theo dõi hắn, động tĩnh nhỏ cũng phải thông báo cho tôi. Phái thêm người theo dõi Ngụy Hân, Chúc Vũ Trạch gần đây có động tĩnh mới..."

Trong lúc Thẩm Quân mê mang, cô nghe hắn nói loáng thoáng điều gì đó, thân thể cô vô ý thức mà nhẹ nhàng không muốn làm phiền hắn.

Chúc Cẩm Thành nhìn thấy, Thẩm Quân liền đi tới nhẹ giọng: "Chúc Tổng, em phải làm việc."

Cuối cùng lại biến thành, Thẩm Quân cùng với Chúc Cẩm Thành ăn cơm trưa cùng nhau.

"Dạo gần đây, lộ ra tin tức Chúc Tổng tập đoàn Chúc Thị kết hôn với tiểu thư Thẩm Gia. Theo thông tin ghi nhận, Mục Gia có hai vị thiên kim, trước đây ghi nhận được Thẩm Hạm và Chúc Cẩm Thành sẽ kết hôn, nhưng gần đây Chúc Vũ Trạch tiếp thu phỏng vấn đã vô tình để lộ tin tức nội bộ, hắn cũng muốn liên hôn cùng với Mục Gia, nhưng là với một vị thiên kim khác, con gái út Mục Gia, Thẩm Quân. Phóng viên chúng tôi sẽ nỗ lực điều tra, sẽ đưa thông tin cập nhật đến quý vị sớm nhất."

Cái này gọi là tai bay vạ gió.

Hai người đang cùng nhau ăn trưa, sau khi nhận được tin tức này, không khí trở nên quỷ dị, Thẩm Quân rõ ràng nhìn thấy tia hung ác áp bức trong mắt Chúc Cẩm Thành, chiếc thìa trong tay bị hắn bẻ cong.

"Anh rể, Chúc Vũ Trạch này thật quá đáng, em sẽ không kết hôn với hắn, đời này người em cưới chỉ có thể là một mình anh mà thôi, Chúc Cẩm Thành."

Thẩm Quân nói đến chân thành, dùng cả trái tim mà tỏ lộ, trên mặt muốn bao nhiêu tha thiết liền có bấy nhiêu thiết tha.

Chúc Cẩm Thành nghe cô nói xong, tâm tình cũng ổn định hơn một chút, chỉ là trong lòng hắn bắt đầu tính toán, nếu Chúc Vũ Trạch đã nói ra những lời này, có nghĩa là hắn đã phát hiện ra điều gì đó, một khi hắn phát hiện ra càng nhiều, Thẩm Quân sẽ càng gặp nguy hiểm.

"Về sau, em mỗi ngày đều theo sát tôi, tuyệt đối không được rời khỏi." Hắn nói bình đạm ung dung, nhưng hoa si Thẩm Quân lúc này đã sững đến bay lên trời, cô cười thẹn thùng, nũng nịu nói: "Dạ, anh rể."

Một nam một nữ, trên danh nghĩa là em vợ với anh rể, lại sớm đem đối phương làm vật sở hữu riêng.

Chúc Vũ Trạch là một tên đàn ông ham muốn vô độ, tàn nhẫn ác độc, thích đùa giỡn cưỡng ép nữ sinh, còn có ham mê SM.

Chiếm đoạt những thứ Chúc Cẩm Thành muốn, cũng là một sở thích kì lạ của Chúc Vũ Trạch, bao gồm nữ nhân.

Cũng là Chúc Vũ Trạch hạ độc, hại Chúc Cẩm Thành bất lực bao năm nay.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc vào cô, hắn nhất định sẽ nếm mùi đau khổ không thôi. Thẩm Quân có hệ thống đồng lõa, giúp cô biết được, cái tên Chúc Vũ Trạch này kỳ thực đem bản thân hóa trang cực kỳ tốt, làm người lớn trong gia tộc vừa ý không thôi, để cô chờ xem bao giờ hắn lộ ra đuôi cáo.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đêm kỳ diệu

Cuộc sống về đêm là giai đoạn tốt để hưởng thụ cuộc sống, tại một quán bar biệt lập, âm nhạc vang lên liên tục, một đồng nam nữ điên cuồng vui chơi, để thân thể lác lư theo điệu nhạc. Trong góc tối, có một đôi mắt âm u nhìn vào sân nhảy không chút biểu tình.

Thẩm Hạm một hơi uống xong một ly Whiskey, trong tiếng khen ngợi xung quanh đặt cái ly xuống bàn. Hai mắt kiều mị có dính tơ máu, lại không ngăn được xuân ý bên trong. Thẩm Hạm mặc một trang phục đỏ bó sát cơ thể, cúp ngực, lộ ra đường cong mê người.

Xung quanh có ba bốn nam nhân nhìn đến muốn ăn tươi nuốt sống Thẩm Hạm, một người tiếng tới muốn kéo Thẩm Hạm lại gần, bị cô khéo léo đưa đẩy: "Gấp cái gì, em còn chưa say, anh đã không muốn uống?"

Mọi người thấy cô nói vậy, cũng thuận theo ý Thẩm Hạm, uống tiếp. Thẩm Hạm tuy trên mặt tươi cười nhưng trong lòng tràn đầy chán ghét.

Ai cũng không biết, Thẩm Hạm vẫn là một trạch nữ, đại đại trạch nữ, cô chỉ là thích thể hiện vô ưu vô lo, bộ dạng không phiền não, nhưng không vì vậy mà thể hiện cô là một người tùy tiện.

Những người ngoài nói Thẩm Hạm như thế nào, cô căn bản đều biết, chỉ không muốn để trong lòng, tận tình hưởng thụ cuộc sống của mình. Một người có bao nhiêu thời gian thanh xuân, có thể tùy ý bao lâu, cô là người Thẩm Gia, tương lai sẽ vì gia tộc mà tiến hành liên hôn, nhưng cô không muốn.

Có một ngày cô sẽ kết hôn, nhưng không phải hiện tại, càng không phải với Chúc Cẩm Thành.

Whiskey có bao nhiêu cay nồng, có bao nhiêu nặng, cô đều biết, nhưng càng uống, lại làm cho con người càng thanh tỉnh, cô híp mắt nhìn xung quanh, một đám người thổi nát, nhưng nội tâm quanh quẩn.

Ở cái nơi ghê tởm này, cô ghê tởm tất cả mọi thứ, bao gồm cả bản thân.

Thẩm Hạm nhìn tới quầy bar bên cạnh, cô nhìn thấy một nam nhân, một mình uống rượu, thỉnh thoảng có vài người đến bắt chuyện, đều bị hất từ chối.

"Ai vậy?" Cô đi đến bên cạnh một người quen, thích thú hỏi.

"Triệu thị công tử Triệu Lương Tuấn, lớn lên cao ráo đẹp trai, không có tai tiếng gì. Chỉ nghe nói hắn có vị hôn thê, là Trần Nam Nhạn, một con điểm rề tiền, bề ngoài nghiêm trang, hôm qua tớ còn nhìn thấy à ta cùng một nam nhân khác trong WC chơi trò tình thú."

Nữ nhân uống xong rượu, tiếp tục nói: "Nhưng mà càng kín tiếng càng đáng sợ, ai biết có bệnh gì đó kín không, giống như Chúc Cẩm Thành...." Nữ nhân nói tới đây liền im lặng, nhìn sắc mặt Thẩm Hạm.

Tất cả mọi người đều biết, Thẩm Hạm không hài lòng với hôn lễ này.

Thẩm Hạm không thêm đề ý, đem Chúc Cẩm Thành ném cho Thẩm Quân giải quyết, như thế nào thì mặc kệ đi. Lúc này, cô quả thật hứng thú với tên Triệu Lương Tuấn kia hơn.

Triệu Lương Tuấn uống vài ly Vodka, ngồi một hồi thì đi, quán bar này là người quen hắn mở, hôm nay sinh nhật bằng hữu, nhưng bản thân lại nhàm chán ngồi một mình ở đây.

Đột nhiên bên cạnh có một cô gái ăn mặc mát mẻ đi tới, hắn thật sự phiền chán, ở cái nơi này nữ nhân đều một dạng giả tạo, thanh thuần cũng giả, quyến rũ cũng không thật.

"Pha chế, cho tôi một ly giống vị tiên sinh này." Âm thanh thanh lãnh vang lên, Triệu Lương Tuấn quay đầu, nhìn thấy một cô gái ăn mặc mát mẻ, nhưng so với những nữ nhân khác thì cũng không tới nổi thất thố, gọi cảm nhưng lạnh lùng.

"Uống một mình không buồn sao." Thẩm Hạm cười cười ý hân.

Xã hội thượng lưu có bao nhiêu người đầu chữ, hắn không xa lạ với cô gái trước mặt này, tuy là lần đầu gần gũi, nhưng lại không cảm thấy phản cảm.

"Không buồn."

"Có muốn cùng tôi ra ngoài một chút không?"

"Đi đâu? Khách sạn?"

Thẩm Hạm cười cười: "Tần bộ."

"Không có hứng thú."

Thẩm Hạm cau mày, nam nhân này như vậy mà không thêm cho cô mặt mũi?

"Sao vậy, vị hôn thê của anh ra ngoài chơi bời, anh cũng không ngại. Vậy mà đối với tôi coi thường khịt mũi?"

"Thâm tiểu thư nghĩ nhiều rồi, cô ấy là vị hôn phu của tôi, không phải cô. Mà thứ tôi có, cô cũng có."

Thẩm Hạm đang muốn chửi nhau với hắn, ai đề DJ cầm micro lên tiếng: "Các vị khách quan buổi tối vui vẻ, hôm nay là sinh nhật của ông chủ chúng tôi, đêm nay chúng tôi sẽ tiến hành rất nhiều hoạt động khen thưởng, ai cũng có thể tham gia."

Âm thanh xung quanh trầm trở khen ngợi, cả trai lẫn gái đều vui vẻ ngó trông, ở quán bar chính là như vậy, uống xong vài ly rượu lại có thêm dũng khí.

"Được, vòng thi thứ nhất, chính là Hôn môi đại tài. Cặp đôi nào hôn nhau thời gian càng dài, thi chính là người chiến thắng, đêm nay cũng được miễn phí ăn uống."

Không nhận thức, không quen biết, chỉ là những người qua đường không hơn kém. Lúc này không kiêng kỵ mà ôm nhau, sau khi DJ nói bắt đầu, thi liền cuồng hôn môi.

Thẩm Hạm đột nhiên tới gần Triệu Lương Tuấn, câu lấy cổ hắn, hơi thở càng lúc càng gần, hai người trông rất ái muội, trong mắt lại không có chút mê loạn, chỉ là vô cùng nghiêm túc nhìn hắn: "Triệu Lương Tuấn, trò chơi này tôi không muốn thua, cực cho anh rồi."

Nhìn vào mắt Thẩm Hạm, Triệu Lương Tuấn cảm thấy cô không phải là một người phóng đảng, càng giống với nữ vương thanh cao, quả quyết cũng dũng cảm. Vì thế, hắn mặc kệ suy nghĩ của chính mình.

Môi đó áp lại, một giây sao Thẩm Hạm liền mất đi quyền chủ đạo. Môi lưỡi, đều bị Triệu Lương Tuấn áp đảo, khóe miệng rơi xuống nước bọt liền bị hắn liếm lại. Triệu Lương Tuấn đặt tay ở eo cô, một tay khác đặt trên mông cô, bắt đầu biến thành sỏi.

Thẩm Hạm bị hắn làm tới đau, cô biết hắn chính là sắc lang, nhưng không nhận được muốn thu phục hắn.

Hai người hôn nhau quá kịch liệt, Thẩm Hạm bị đè ép trên quầy bar, phía sau là bàn pha chế lạnh lẽo, phía trước lại là nam nhân cơ thể nóng rực. Hắn hôn cô tàn nhẫn, cô cũng không vừa, đùi dài thon thả cổ tình ma sát hạ thân hắn, cọ vào cái vật đang nhỏ cao kia.

"Bùm" một cái ghệt bị hai người họ đẩy ngã, làm những người khác chú ý, tức khắc mọi người trong quán bar đều huyết sáo cổ vũ.

Nam DJ thấy tình hình như vậy, liền cầm lấy micro thông báo: "Các vị bằng hữu, nhìn thấy cảnh này có thể hiểu rõ, hai người họ chính là người chiến thắng chung cuộc."

Theo lý mà nói, bọn họ có thể dừng, nhưng lại đắm chìm trong thế giới của mình, Thẩm Hạm đầu lưỡi hoàn toàn tê cứng, toàn thân nhũn ra, trận đánh này, bọn họ ngang sức ngang tài.

Qua một hồi lâu, mới buông ra, mặt hai người lúc này đều đã động tình mà ửng đỏ. Triệu Lương Tuấn còn thịt đang trương cứng khó chịu, lại thấy Thẩm Hạm đắc ý, nhất thời phát hỏa kéo tay cô, đặt ở hạ thân hắn: "Em đốt lửa...Thì chính em phụ trách dập lửa."

Thẩm Hạm cười: "Được."

Triệu Lương Tuấn kéo cô: "Đi, giúp em phổ cập kiến thức."

Dứt lời, cường thế ôm cô lên lầu.

Trong tòa nhà này có một gian phòng của hắn, quá tốt để sử dụng. Thẩm Hạm quên mất chống cự, quên mất mong muốn ban đầu của mình, theo Triệu Lương Tuấn vào phòng, tất cả sau đó ném hết ra sau đầu.

Một đêm phong lưu như cũ, nhưng lại thay đổi cuộc đời của hai người. Cũng kéo theo người khác liên lụy một trận.

Vài ngày sau, Thẩm Hạm gọi cho tq.: "Chị sẽ cùng Chúc Cầm Thành giải trừ hôn ước."

Cái cái gì mà tin tức tốt, cái này phải là tin xấu mới đúng, Thẩm Hạm giải trừ hôn ước, vậy là cô phải dọn đi sao?

Chúc Cầm Thành cũng sắp hồi phục rồi, sau đó còn phải để hấn muốn cô. Cô chưa thể rời đi được.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Nghe lời đồn bậy

Thẩm Quân trong lúc đang đứng trong phòng pha trà ở công ty, vô tình nghe được một vài người đồn đãi không hay về cô. Nhất thời hiếu kỳ cũng ở lại nghe họ nói.

"Nè, cô không biết đầu trợ lý sinh hoạt của tổng giám đốc, là một người rất có thủ đoạn đó, hôm trước có người nhìn thấy cô ta trong phòng hội nghị lại dám dùng chân ve vãn tổng giám đốc. Thật đúng là dám dăng."

Cái, cái gì? Thẩm Quân dùng chân ve vãn Chúc Cầm Thành khi nào?

Người phụ nữ bên cạnh cũng phụ họa thêm: "Chưa đâu, tôi nghe nói cô ta còn dám cưỡng hôn tổng giám đốc, cô biết ở chỗ nào không?"

"Chỗ nào?"

"Bãi đậu xe đó, cô nàng Thẩm Quân đó còn không chờ được vào trong xe cơ."

"Tổng giám đốc không đẩy cô ta ra sao?"

"Tổng tài dù sao cũng là nam nhân trẻ tuổi, có một cô gái xinh đẹp yêu thích như vậy. Làm sao lại đẩy ra. Suy cho cùng đàn ông đều là cùng một loại thôi. Bất quá sau một thời gian sẽ giống như người lúc trước. Bị đuổi đi."

"Đúng đúng, tổng giám đốc nếu mà thích cô Thẩm Quân kia chắc chắn là bị ma nhập."

"Chính xác."

...

Người nổi tiếng đều nhiều thị phi, trợ lý tổng giám đốc thật không dễ làm. Thẩm Quân không muốn vô duyên vô cớ bị người khác vấy nước bẩn lên người, cô quyết định phải làm ra lẽ một lần.

Vì thế, những ngày tiếp theo ở công ty, Chúc Cầm Thành cảm giác cả người như bị kim châm, không được tự nhiên, khi mà hấn nhìn đến Thẩm Quân, sẽ thấy cô nhìn mình cười đến chân thành đáng yêu.

Cho tới khi, tham dự hội nghị. Cô nàng kia cứ vậy mà dám dùng chân cọ người hấn.

Chúc Cầm Thành âm thầm liếc Thẩm Quân một cái, muốn cô tự kiểm điểm. Kết quả không những cô không sợ, còn không kiêng nể hướng lên trên, cuối cùng còn lớn mật tới nổi ấn vào cón thịt của hấn.

Chúc Cầm Thành rên một tiếng, trong mắt hiện lên tia âm trầm. Lúc này trưởng phòng kế hoạch đang thuyết trình dự án sắp tới, thấy tổng giám đốc không vui, cứ nhìn mình chăm chăm, âm thanh của ông có chút sợ hãi run rẩy: "Hôm nay tới đây thôi."

Chúc Cầm Thành chau mày, cố gắng thể hiện vẻ mặt đúng đắn, nhìn rất không hài lòng. Mọi người sợ hãi bỏ chạy khỏi phòng họp, nếu còn chậm trễ sợ là bát com cũng không giữ được.

"A~" Thẩm Quân bị ấn ngã vào trên bàn hội nghị, hai chân quăn lấy hông Chúc Cầm Thành: "Anh rề, ai chọc giận anh sao?"

"Vừa rồi quậy phá cái gì?" Hoi thờ ảm áp phá lên mặt cô.

"Còn không phải là tại anh?"

"Hửm?" Chúc Cầm Thành híp mắt.

Thẩm Quân hai tay chống lên ngực hấn, có chút ngượng: "Tại anh rề câu dẫn em trước, chẳng lẽ anh không biết anh có bao nhiêu soái sao? Cố tình làm ra vẻ đúng đắn, là muốn câu dẫn người khác phạm tội." Mặc dù là lời trách móc, nhưng lại giống như là hướng hấn bày tỏ tình yêu.

Thẩm Quân thật lòng muốn làm mạnh một phen, không những lấy chân cọ hấn, cô còn muốn cưỡng hôn hấn, kích thích hấn cuối cùng làm chết hấn. Như vậy mới đi đúng với lời đồn, không phải sao?

Cái vật cứng rắn kia rõ ràng đã có phản ứng, một đồng thịt ngủ say bây giờ đã thức tỉnh. Không uống công cô cố gắng một tháng nay.

Thẩm Quân chớp chớp mắt: "Anh rề, hôm nay vừa đúng một tháng, là ngày trị liệu cuối. Anh xem, có phải đã có phản ứng rồi không?"

"Nếu có thì sao?" Chúc Cầm Thành làm sao không hiểu được ý xấu của cô, vuốt ve khuôn mặt Thẩm Quân.

"Anh rề hư." Thẩm Quân cười, sau đó nâng mặt hôn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiểu thí ngư dao (h)

Đối với thân thể biến hóa của mình, Chúc Cẩm Thành lại rõ ràng hơn ai, nhiều ngày nhiều đêm bị yêu tinh kia trêu chọc, nhưng mà hôm nay thực sự cảm giác kia quá là mãnh liệt.

Hôm nay hẳn muốn thử xem bảo đao đã lâu không sử dụng, có còn sắc bén như ban đầu hay không. Trong nhất thời, ham muốn lúc tuổi trẻ, Chúc Cẩm Thành sốt ruột cởi quần áo Thẩm Quân. Vuốt ve cơ thể mềm mại của cô, hạ thân dừng đứng lên, mặc dù đau tưởng nhưng hẳn thật vui mừng.

Chúc Cẩm Thành nhất định bất tiểu yêu tinh kia dùng miệng mà bôi hấn, để cho hấn trả thù việc bị chọc ghẹo 1 tháng nay. Tay Chúc Cẩm Thành không kiêng nể, ở dưới tiểu huyết cô đâm chọc, rồi cũng có hôn môi, khiến cơ thể cô phút chốc đã xụi lơ. Lâu lắm rồi Thẩm Quân cũng chưa nếm thử mùi vị trai tân, làm cô có chút kích động. Chúc Cẩm Thành lúc này động thân, cón thịt to lớn ép vào bên trong. Hấn quên mất cô vẫn còn là xử nữ, địa phương nơi đó chật hẹp, làm hai người đều gian nan.

"Ngoan, thả lỏng "

Chúc Cẩm Thành vỗ vỗ cái mông nhỏ, lại xoa nắn bộ ngực của cô, phân tán sự chú ý.

"Anh rề...Anh lớn quá...."

Lời Thẩm Quân nói còn chưa dứt, cón thịt kia đã đâm vào nơi sâu nhất. Không cho cô thời gian thích ứng. Cũng may là xuân thủy chảy ra cũng nhiều, nếu không thật sự là đau chết cô.

Bàn hợp trong phòng tuy lớn nhưng vẫn là gỗ, Thẩm Quân bị đè trên bàn, cả người đau đớn: "Anh rề.....nhẹ....em đau...."

Chúc Cẩm Thành nghe vậy, liền bế Thẩm Quân lên đặt cô lên ghế da, hạ thân lại tiếp tục vận động ra ra vào vào. Hấn từng nghĩ bản thân không nặng dục, nhưng Thẩm Quân lại có thể khơi lên thủy triều trong lòng hấn, hên là tiểu yêu tinh này ở đây với hấn, nếu không có thể gây họa cho người khác mất rồi.

Thẩm Quân vô thức nhớ tới lời Thẩm Hạm nói, hai chân vòng qua eo hấn thật chặt: "Anh rề, bệnh của anh là do em chữa, nên chỉ có mình em mới được xài, nếu không người khác sử dụng nhất định sẽ hư." Thẩm Quân vừa nói, vừa ép chặt hai chân, tiểu huyết mót chặt cón thịt của hấn.

Chúc Cẩm Thành bị kẹp, thiếu chút nữa là đã bắn ra, nãi giờ chỉ mới hơn mười phút, nếu tiết nhanh như vậy thì quá mất mặt, so với phê đi cũng chẳng khác biệt. Chúc Cẩm Thành đánh vào cái mông nhỏ của Thẩm Quân, cón thịt mạnh mẽ đâm sâu vào: "Ngoan, đều nghe theo em"

"Ừm....Anh rề....Muốn em....Thẩm Quân thích nhất anh....Ừm...."

Thẩm Quân không biết xấu hổ, dùng bộ ngực cáo vút cọ vào lòng ngực hấn, đều tay ôm cổ hấn, cái miệng nhỏ tự đi tìm nước bọt của Chúc Cẩm Thành mà liếm mát, trên dưới hai cái miệng nhỏ đều thương yêu hấn không ngừng.

"Tiểu quý tham ăn."

Chúc Cẩm Thành nhìn mặt Thẩm Quân tràn đầy ý xuân, môi đỏ mở ra, không nhịn được trêu đùa, hạ thân càng mạnh mẽ rút ra đâm vào. Nhấp thêm trăm cái nữa, hấn ở nơi sâu nhất trong người Thẩm Quân, bắn ra toàn bộ tinh dịch.

Lâu lắm rồi, Thẩm Quân mới cảm nhận được cảm giác bị bắn ào ạt như vậy. Không bao lâu, cón thịt kia lại căng cứng. Chúc Cẩm Thành biết Thẩm Quân là lần đầu tiên, nhưng hẳn muốn cô, muốn làm cô, căn bản không ngừng lại được. Nhìn cô dưới thân hấn rên rỉ, dục vọng kia lại không thể ngăn được nữa. Tốt nhất là làm cô không xuống giường được.

Nhưng mà phòng hợp không phải nơi tốt, hấn đem áo khoác khoác chặt chẽ cơ thể cô, sau đó đi ra ngoài. Chúc Cẩm Thành không để ý người khác nhìn như thế nào, bế Thẩm Quân ra, đi vào phía văn phòng mình. Thẩm Quân mê mang, bị cầm đến xụi lơ, cũng may áo khoác đủ rộng để che đầy hết những cảnh đắm mĩ kia, người ta chỉ nhìn thấy mỗi khuôn mặt đỏ ửng của cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sức Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Một lúc lâu tham hoan

Xung quanh đều là màu trắng, Thẩm Quân xoa đôi mắt, lấy chân quẩn quanh người nhìn ổn thỏa rồi mới đi ra ngoài. Cô biết hiện giờ cô đang ở trong phòng nghỉ ngơi của Chúc Cẩm Thành. Thẩm Quân thật sự xem nhẹ một thanh niên cầm dục đã lâu, hấn ở phòng hợp bắn một lần, trở về phòng liền ắn cô lên sô pha làm một hồi, làm tới cô hôn mê. Qua một lúc, cả người cô mềm nhũn, Thẩm Quân nhẹ nhàng chậm chạp đi ra cửa, lại nghe được một giọng nói không quen biết.

"Nghe nói, anh đạo này tìm được hồng nhan tri kỷ, cuộc sống thỏa mãn sung sướng."

Anh.....Chúc Vũ Trạch? Em của Chúc Cẩm Thành.

Thẩm Quân ghé vào bên cửa, lên nghe.

"Tôi không có lý do gì phải nhiều lời với cậu." Chúc Cẩm Thành có chút không vui, hấn không muốn Chúc Vũ Trạch biết đến sự tồn tại của Thẩm Quân.

"Vậy bản chuyện công, nói về miếng đất kia đi, Thành ca, miếng đất kia tôi nhất định phải đạt được, cho nên anh cũng đừng khiêu khích mà tranh với tôi. Nếu tôi không có được, tôi cũng sẽ chơi anh khôn đáo."

"Có điều kiện thì cứ đưa ra mà trao đổi, tôi là dân làm ăn, không nói tình thân."

"Vậy anh ép tôi rồi."

"Tiền tôi bỏ ra, cũng muốn thu lại, tôi mặc kệ cậu muốn làm cái gì, tiền nào của nấy."

Thẩm Quân lên nghe nửa ngày cũng là chuyện làm ăn. Chúc Vũ Trạch này tuyệt đối không rảnh mà đi tranh với Chúc Cẩm Thành một miếng đất không có giá trị. Bề ngoài khu đất hoang vu sơ sài, nhưng phía dưới có biết bao nhiêu mỏ vàng bị giấu. Nếu làm lớn chuyện, chính phủ cũng sẽ cưỡng chế thu mua, đối với Chúc Cẩm Thành đúng là sẽ bị tổn thất không nhỏ, Chúc Vũ Trạch không lấy được nên thả vào bên trong khu đất rất nhiều thuốc phiện hàng cấm, làm Chúc Cẩm Thành sức đầu một trận.

Cô chỉ có thể thành tâm cầu nguyện cho tên Chúc Vũ Trạch kia, mong hấn lên đường bình an.

Nghe bên ngoài không còn tiếng động, Thẩm Quân mới hồi tay, nhẹ nhàng mở cửa, giống như một đứa bé lên ăn vụng. Chúc Cẩm Thành trong mắt hiện lên ý cười, đi đến bế cô lên.

"A ~" Thẩm Quân ôm Chúc Cẩm Thành bả vai, chỉ là cái chần kia không quán chặt, lúc này lộ xuống một phần cơ thể hiện ra. Hai đầu vú còn sưng to chưa xẹp, thân thể xanh vệt tím dọa người.

"Anh rề hư, phía dưới người ta còn rất đau." Thẩm Quân quay đầu, gằn gằn nói.

Chúc Cẩm Thành ôm cô về giường lớn, dùng tay nhéo đầu đồ trước ngực, Thẩm Quân rên rỉ, phía dưới lại có cảm giác, chưa kịp phản ứng đã bị Chúc Cẩm Thành xốc chấn lên: "Lại thềm rồi hả, cái

miệng nhỏ này."

Chúc Cẩm Thành coi quần, cầm còn thịt đang sưng to, trực tiếp đâm vào.

"Anh rề....Sâu quá....Chậm một chút....."

Hên là Thẩm Quân có hệ thống giúp đỡ, nếu không thật sự bại liệt rồi. Chúc Cẩm Thành náo loạn một hồi, trong phòng ngập tràn tiếng rên rì, rồi lại có tiếng thanh niên gào nhẹ.

Nghe một hồi lại thấy phía dưới phát ngứa, hai chân nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Mở màn trò hay (h)

6 giờ tối.

Thường ngày, Chúc Tổng nhất định sớm ra về, nhưng hôm nay chậm chạp không thấy bóng người. Phí Huân trong lòng lo lắng, lúc trước Chúc Vũ Trạch vừa vào trong, hiện giờ có khả năng Chúc Tổng gặp chuyện không may. Hắn gõ cửa phòng tổng giám đốc, sau một phút vẫn không có người đáp lại. Đành thấp thỏm đi vào.

Dự cảm bất an lại thêm mãnh liệt trong lòng, Phí Huân bước nhanh về phía phòng nghỉ. Đang muốn đẩy cửa vào, thì lại nghe thấy một đồng âm thanh dồn dập.

"Anh rề....Em sắp tới.....A.....Muốn em....Muốn em....."

"Tiểu yêu tinh này không lúc nào chịu nhịn....."

Bạch bạch bạch, âm thanh thân thể va chạm vào nhau liên tục phát ra, Phí Huân kinh ngạc không thôi, nếu Chúc Cẩm Thành biết được hắn đang nghe lén, sợ là sẽ bị đá bay ra ngoài.

Chờ, lại chờ hơn một tiếng sau. Lúc này Chúc Cẩm Thành cũng ôm Thẩm Quân ngủ say ra ngoài.

Phí Huân là người bên cạnh Chúc Cẩm Thành, hẳn đương nhiên không mong nữ nhân này có ý đồ bất chính đối với Chúc Tổng, hẳn định vài hôm sẽ thử thăm dò cô gái này xem sau.

Lại không ngờ rằng, Thẩm Quân vài ngày tới sẽ tham gia hạng mục đầu tư của công ty gia đình, nhân cơ hội này, đã bị Chúc Vũ Trạch bắt cóc.

Ban đêm, Thẩm Quân ngồi trên người Chúc Cẩm Thành, cả người phập phồng, tóc tai theo cơ thể nâng lên hạ xuống. Hai tay trắng nõn vuốt ve ngực hắn, nũng nịu nói: "Anh rề, vài ngày nữa em tặng anh một món quà."

Chúc Cẩm Thành động eo: "Được, anh chờ em."

Thẩm Quân không muốn Chúc Cẩm Thành xảy ra chuyện, gậy ông đập lưng ông, cô nhất định phải bảo vệ Chúc Cẩm Thành, không để hắn xảy ra chuyện.

Vài ngày sau, Thẩm Quân và Chúc Cẩm Thành nhân lúc ăn trưa lại ân ái ái ái, tựa hồ như không bao giờ là đủ với họ. "Ừm...Sâu quá...."

Thẩm Quân đỡ bả vai Chúc Cẩm Thành, tiểu huyết phun ra xuân thủy, lại hút chặt còn thịt sôi sục, khuôn mặt ngập tràn nhục dục, rên rì không dứt. Từ khi trị dứt bệnh, hai người đều hoàn toàn mặc kệ không gian thời gian, suốt ngày cùng nhau vận động, Chúc Cẩm Thành không giữ cái vẻ cao lãnh lúc trước nữa, ngược lại giống như lưu manh, lúc nào cũng tràn trề sức sống.

Bạch bạch bạch, chỉ cần nghe thấy tiếng cơ thể giao nhau, dục vọng người khác liền bị tăng vọt.

"Ngoan, nâng cao cái mông nhỏ lên, ngoan ngoãn, để anh thỏa mãn em"

"Anh rề....A...."

Thẩm Quân muốn hắn, nhưng bị Chúc Cẩm Thành né tránh, kêu tức giận muốn khóc, rên ri cầu xin. Chúc Cẩm Thành hí mắt, mạnh mẽ cắm vào, mút đôi môi đó: "Kẹp chặt anh như vậy, là không muốn anh rề bỏ em sao, hửm?" Chúc Cẩm Thành đánh cái mông nhỏ của cô, đồ hết cả mông mới bằng lòng dừng tay.

Còn thịt thọc vào rút ra, đem tiểu huyết cao trào, Thẩm Quân rên rì, không sợ bị người ngoài nghe được, âm thanh khiêu khích nam nhân: "Anh rề....Quá lớn....Em muốn tới....Chậm một chút....Ừm...Hừ....Nhanh....Nhanh lên...."

Chúc Cẩm Thành xoa hai bầu ngực cô, nói: "Vậy bảo bối, em là muốn nhanh hay chậm hơn. Thật là kén ăn mà."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Vì yêu mà cuồng điên

Chúc Vũ Trạch tuy chỉ là quản lý một chi nhánh nhỏ của Chúc Thị. Nhưng sự việc lần này gây ảnh hưởng không ít đến cả gia tộc. Cùng đêm đó, Chúc Gia sốt ruột tập hợp tất cả thành viên trong gia đình. Thẩm Quân là người ngoài đương nhiên không có tư cách tham dự. Nhưng cô biết rõ nội dung bên trong là gì. Chúc Thị cả trong lẫn ngoài đều liên quan một ít đến hắc đạo, đạo gần đây quả thật không ngừng tẩy trắng, nhưng nếu sự việc lần này kéo theo những việc khác, hậu quả giống như kéo theo một đồng hệ lụy, bị ảnh hưởng là điều sớm muộn.

Chúc Cẩm Thành đi sớm về muộn, có nhiều đêm hắn về rất khuya, nhưng vẫn muốn Thẩm Quân. Cô cảm nhận được có cái gì thô cứng cắm vào trong người mình. Cô thật lòng mong Chúc Cẩm Thành giải quyết vấn đề gần đây nhanh lên một chút, lúc đó cô mới thoải mái mà phóng thích. Chỉ không như bây giờ, cứ tới khuya hắn mới muốn cô. Cô mệt muốn chết.

Tối thứ bảy.

Thẩm Quân ở trong siêu thị chọn thịt bò, muốn cùng Chúc Cẩm Thành ăn bữa tối dưới ánh nến, chơi vài trò tình thú lãng mạn.

Nhưng Thẩm Hạm cứ như vậy mà gọi cho cô: "Em gái, chị sắp chết rồi, tới đây với chị đi."

Lời nói của Thẩm Hạm mang theo ghen ghét, lần đầu tiên Thẩm Quân nghe được Thẩm Hạm thống khổ như vậy. Cô không nghĩ nhiều, lập tức đến tìm Thẩm Hạm.

"Em tới ngay."

Thẩm Quân buông thịt bò trong tay xuống, bắt xe đi đến quán bar. Hồng Sắc là một nơi ồn ào, Thẩm Quân thật sự không thích nơi này, cả trái tim đều cảm thấy khó chịu bức rức. Âm nhạc dễ dàng thụ khác với loại nhạc hành xác này.

Thẩm Hạm mặc một bộ váy màu đỏ, ngồi 1 mình uống rượu giải sầu, tóc dài đen che nửa khuôn mặt.

"Làm sao vậy, chị"

Thẩm Quân ngồi xuống kế bên, cầm ly rượu với cả bình rượu gần đó lấy đi. Uống hết đồng này, chắc chắn sẽ nhập viện.

"Đưa cho chị, không thì chị không chịu nổi." Thẩm Hạm đoạt lại, uống một ngụm lớn, nước mắt cứ thế chảy ra, cả người biến thành vô cùng thảm hại.

"Chị mỗi ngày đều nghĩ tới anh ấy, nghĩ tới muốn điên lên. Anh ấy không tìm chị, cũng không muốn tìm chị, chị quá mệt mỏi rồi, cái tên vô lương tâm đó. Thẩm Quân, em có hiểu không, người em yêu điên cuồng, lại không hề yêu em."

"Tên đó có thấy bộ dạng như vậy của chị không? Chị ở đây thống khổ cho ai xem?"

"Em không hiểu.... Từ đầu đến chân, cả một sợi tóc, chị đều thích, chị thích muốn điên lên, bắt luận tại sao, vì lý do gì, chị đều không cưỡng lại được." Thẩm Hạm bực bội nắm tóc, cô bây giờ không còn cao ngạo, không còn lạnh lùng, cũng không có cao cao tại thượng, chỉ vì yêu, mà trở nên hèn mọn, nhỏ bé.

Thẩm Hạm kêu Thẩm Quân tới, chỉ là muốn tìm người nói chuyện. Rượu là để cô phóng túng chính mình, nếu ở trong mơ, có thể gặp được hắn, nếu có thể cùng hắn yêu nhau, vậy thì tốt quá.

Thẳng tới khi, Chúc Cẩm Thành về tới nhà, lại phát hiện trong nhà không có bóng người. Hắn gần run mình gọi điện cho Thẩm Quân, lúc đó Thẩm Hạm mới bị áp chế rồi khỏi quán bar. Dùng hết sức lực bản thân mới đem Thẩm Hạm về tới nhà, Thẩm Quân mệt mỏi không thôi.

Ở khu nhà của Thẩm Hạm, Thẩm Quân bắt được một chiếc xe, mãi suy nghĩ không biết sau khi về nhà rồi, cô nên nấu món gì cho Chúc Cẩm Thành ăn, trong lòng suy nghĩ thất thần nên không phát hiện được tài xế taxi đã đổi hướng đi. Chờ cô thẳng về phía quốc lộ.

11 giờ tối, Chúc Cẩm Thành ngồi trên sofa, hắn biết Thẩm Quân lên xe trở về đã khoảng 1 tiếng trước, nhà của Thẩm Hạm cũng không cách đây quá xa. Trong lòng Chúc Cẩm Thành dự cảm bất an càng mãnh liệt, hắn bắt đầu gọi điện cho Thẩm Quân, một lần, hai lần, ba lần....Sau đó thì tắt máy.

Chúc Cẩm Thành bực bội gọi điện chỉ Phí Huân, báo hắn điều tra vị trí di động của Thẩm Quân, kết quả cuối cùng là báo cô đang ở gần bãi biển, sau đó là mất dấu không tìm được.

"Tìm cho tôi...Nhất định phải tìm được cô ấy."

"Bang" một tiếng, Chúc Cẩm Thành nện điện thoại xuống sàn nhà, ở trên mặt đất điện thoại bể tan tành. Giống như tâm tình của bản thân hắn bây giờ, từng chút từng chút đều vỡ tan.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Kỹ thuật diễn cao cấp

Tứ chi vô lực, tay chân tê dại.

Thẩm Quân vô lực mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là một căn phòng bụi giăng đầy, tay cô bị cột chặt sau lưng, nhưng quần áo trên người vẫn lành lặn, làm cô thở dài nhẹ nhõm.

Trên miệng cô không có dán băng dính, chắc đây là nội thành, bên ngoài không có người, nên bọn người kia mới không sợ cô kêu cứu. Bởi vì bị hạ mê được, đầu óc còn chút hỗn loạn, Thẩm Quân lắc lắc đầu. Cố gắng nhìn xung quanh, nhưng không có cái gì sắc bén có thể cắt được dây thừng, căn phòng trống không chỉ có duy nhất một cái lỗ thông gió. Một cửa ra vào duy nhất, muốn trốn cũng không được.

Cô tin tưởng Chúc Cẩm Thành sớm muộn sẽ tìm được cô, không biết hắn có sốt ruột hay không. Cô nhất định phải sống sót, cô với Chúc Cẩm Thành chỉ vừa ngọt ngào với nhau chưa lâu, cô đâu dễ dàng rời bỏ như vậy.

Một âm thanh mở khóa vang lên, cửa sắt được đẩy mạnh từ bên ngoài, một cô gái cao gầy, tóc đỏ, trang điểm kiểu mị, đôi mắt híp lại thể hiện sự tối tăm, trên người mặc bộ quần áo màu trắng, nhưng so với thần thái thì cô chút không thích hợp.

Tóm lại, không quen không biết.

"Có biết tại sao tôi bắt cô không?" Cô ta đi thẳng vào vấn đề. Dẫm mạnh đôi giày cao gót màu đen đến gần Thẩm Quân, trên môi phát ra nụ cười khinh thường. Thẩm Quân ngồi trên sàn nhà, dùng sức hồi tưởng lại kịch bản, cô căn bản chưa từng gặp qua, cũng chưa đọc qua. Thẩm Quân giờ đây toàn thân dính đầy bụi bẩn, tóc hỗn độn, giống như ăn mày.

"Cô là ai?"

"Cô chỉ cần biết cô bị bắt tại vì cô là em gái của Thẩm Hạm, lại là em vợ tương lai của Chúc Cẩm Thành."

Cô ta sau đó gần giọng: "Bọn phe thái đó, tôi đã báo phải bắt được Thẩm Hạm, bắt quá, bắt được cô cũng không phải không thể tiếp tục kế hoạch. Để tôi xem, Chúc Cẩm Thành với Thẩm Hạm có tới cứu cô hay không?"

"Tên đàn ông kia lành khốc vô tình, lại bản thân bất toại, chắc chắn là một tên biến thái, vì lợi ích mà không từ thủ đoạn, kể cả tống Vũ Trạch vào tù. Cô chắc sẽ không đủ sức hấp dẫn để hắn hy sinh bản thân mà cứu cô đâu, nhỉ?"

"Chị hai cô cũng không có mắt nhìn người, có vị hôn phu là Chúc Cẩm Thành, lại còn mơ tưởng đến Triệu Lương Tuấn, đúng là mơ mộng hão huyền."

Vũ Trạch....Triệu Lương Tuấn....

Thẩm Quân nhớ tới người tên Triệu Lương Tuấn này, hắn có vị hôn phu, tên là cái gì, Hách Mạn?

Chắc chắn vụ việc này có liên quan tới hai người đó đi?

Hách Mạn này bề ngoài là tiểu thư khuê các, nhưng kỳ thật là chơi bởi một cách điên cuồng, quan trọng nhất là, cô nàng này yêu điên cuồng Triệu Lương Tuấn.

Thẩm Quân trong lòng thầm mưu tính, lúc Hách Mạn quay đầu lại nhìn cô, Thẩm Quân bỗng cười to.

"Ha ha ha... Ha ha ha... Chúc Cẩm Thành là cái tên khôn khiếp, tôi còn muốn hấn chết không được từ tế." Anh rồ, em ụy khuất anh rồi.

Hách Mạn nghe xong hồ nghi hỏi: "Cô có ý gì?"

"Tôi yêu Vũ Trạch, cái tên thái giám Chúc Cẩm Thành đó hại chúng tôi không được ở bên nhau." Thẩm Quân khóc lóc điên cuồng, gào to, lại gãy dựa, giống như một người điên.

"Tôi với Vũ Trạch ở bên nhau một thời gian, hấn giống như vương tử, đứng ở trên cao rất có chí khí, rất mê người, cô sẽ không hiểu đâu, anh ấy nhất định cũng yêu tôi..."

Hách Mạn ánh mắt có hơi thả lỏng: "Cô đừng có mà giả điên khùng, tôi đã điều tra rõ, cô với Chúc Cẩm Thành đều ở bên nhau, cô cho rằng tôi không biết sao?"

"Tôi muốn hấn chết, tôi phải trả thù, cả đời này hấn đều làm thái giám." Thẩm Quân nghiêng rằng nghiêng lợi nói, trên mặt đều là hận ý.

Cô tốt xấu gì cũng gặp nhiều loại người, diễn một cảnh nhỏ như vậy cũng không làm khó được cô đâu.

Hách Mạn thật sự bị Thẩm Quân làm cho tin tưởng, cũng đồng cảm với cô. Cô ta quyết định không quá làm khó xử Thẩm Quân nữa.

Thẩm Quân lại nghĩ, Chúc Cẩm Thành anh tốt nhất tìm được em sớm một chút, em không muốn bị chết đói đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sức Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Sinh sôi nảy nở

Tòa nhà Chúc Thị

Văn phòng tổng giám đốc.

Phí huân đẩy cửa vào, một không khí tràn ngập mùi khói thuốc sọc thẳng vào mũi, dưới đất có đầy tàn thuốc. Văn kiện hỗn độn trên sàn nhà. Chúc cẩm thành ngồi trên ghế, hai mắt đều ngáp tơ máu, cả người bộ dạng mệt mỏi, cả vạt kéo tùy ý một bên.

Chúc Cẩm Thành nhìn thấy Phí Huân, gạt điều thuốc: "Tìm được rồi sao?" Giọng nói khàn đến đáng sợ.

Hai ngày nay, Chúc Cẩm Thành mệt mỏi cực điểm, hấn không tìm được Thẩm Quân, lòng cũng tan nát. Hấn hiện giờ giống như cái xác không hồn. Hấn chắc chắn, Chúc Vũ Trạch có liên quan tới việc này, nếu Thẩm Quân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hấn nhất định bắt đám người đó chôn sống cùng cô.

"Điện thoại di động của Thẩm tiểu thư đã sửa xong, tôi đem đến cho ngài xem thử."

Phí Huân không nghĩ Thẩm Quân trong lòng Chúc Cẩm Thành lại quan trọng như vậy, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, anh sợ Chúc Cẩm Thành cũng không xong.

Chúc Cẩm Thành đưa tay: "Đưa tôi."

Không nghĩ tới, Chúc Cẩm Thành hấn rồi sẽ có ngày nhìn vật mà nhớ thương người.

Di động Thẩm Quân đã được bê khóa, trong danh sách trò chuyện gần nhất cũng chỉ có hấn, cô lưu là "Ông nhà nhỏ"

Chúc Cẩm Thành bật cười, cái gì mà ông xã nhỏ? Chữ nhỏ này có ý gì?

Album ảnh bên trong có rất nhiều ảnh chụp, dễ thương có, đáng yêu có, lạnh lùng cũng có. Còn có một folder riêng, bên trong rất nhiều hình của hấn, lúc hấn làm việc, ngồi, nằm, ngủ, thậm chí có cả ảnh hai người đang quan hệ.

Cô nhóc này thật sự quá to gan.

Cô nhóc này, cũng thật lòng yêu hấn.

Lúc này, điện thoại di động của Chúc Cẩm Thành vang lên: "Nói."

Chúc Cẩm Thành bóp chặt hai tay, sắc mặt lạn đến cực điểm, hai mắt hấn ngáp về khát máu, muốn một mạng đền một mạng.

Mấy ngày sau, Thẩm Quân cuối cùng cũng không bị đói chết. Hách Mạn bắt thêm một người nữa, trời tới, người này với cô cực kỳ quen thuộc. Chính là Thẩm Hạm.

Đội đến khi trong phòng chỉ còn hai người họ, Thẩm Quân mới mở miệng: "Sao chị cũng bị bắt tới đây?"

"Hừ, nam nhân đúng là một lũ không ra gì. Cô ta dám lấy điện thoại Triệu Lương Tuấn nhử cho chị, hẹn chị tới một vùng ngoại ô. Chị cứ tưởng Triệu Lương Tuấn nổi thú tính muốn chơi dã chiến. Nèn không nghĩ ngờ gì đã lập tức tới."

Thẩm Hạm tức giận không phải không có lý do, Hách Mạn làm sao dễ dàng lấy được điện thoại Triệu Lương Tuấn?

"Điện thoại em đâu?"

"Trên đường bị ném đi rồi."

"Mấy ngày hôm trước Triệu Lương Tuấn tặng chị một cái vòng cổ."

"Thì sao?" Thẩm Quân một chút cũng không có hứng thú.

"Bên trong viên ngọc có định vị GPS, hấn cho rằng chị không biết. Chị còn tưởng hấn vì quan tâm mới muốn quản lý chị. Ai dè bản thân bị bắt trời tới đây." Thẩm Hạm vẻ mặt đầy phẫn uất, trong ánh mắt tràn ngập bi thương.

Giống như không đúng chỗ nào?

Cốt truyện Thảm Quân đọc trước đây, Hách Mạn với Triệu Lương Tuấn không phải cùng một thuyền? Hai người cũng không đi tới cuối cùng nhau. Triệu Lương Tuấn sao có thể vì Hách Mạn mà bắt cóc Thảm Hạm

Được cứu rồi!

Thảm Quân lập tức có thêm tinh thần, cô tin tưởng thêm một ngày nữa thôi, Chúc Cẩm Thành nhất định sẽ tìm được cô.

Nhưng suy nghĩ này Thảm Quân hoàn toàn không nói cho Thảm Hạm biết, Thảm Hạm và Triệu Lương Tuấn tương lai ra sao, phải do bản thân hai người họ tự cố gắng. Cô là người ngoài, không thích hợp tham dự lắm.

Bên ngoài, có bốn người vây quanh nhau cùng chơi bài.

"Mẹ nó, tao không tin hôm nay không thắng được bàn nào. Nơi này quá đen đui, hai con điểm kia lại không thể đụng vào. Tức chết đi được!"

"Thôi đi, đâu phải ai cũng dấm phải cút chó như mày."

"Câm miệng!"

"Tao chính là nói mày đó, sao, không phục?"

"Tao không đánh chết mày, tao liền có lỗi với ba mẹ."

"Mày dám"

Tiếng chửi bới còn chưa dứt, xung quanh vang lên tiếng đùng, một nửa số người ở đây ngã gục xuống đất.

"Đưa nào?"

Một âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Tao tới lấy mạng mày."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tới cứu em

"Chị, nghe tiếng gì không?" Thảm Quân nghiêng đầu, nghe được loáng thoáng âm thanh đánh nhau ở dưới tầng.

Thảm Hạm cả người đều nổi da gà. "Không có, không ai thương chúng ta, không ai tới cứu chị em mình đâu. Miễn là chết bây giờ, chết đói còn hơn bị hãm mà chết. Tốt nhất tên khốn Triệu Lương Tuấn nhìn thấy thi thể của chị, rồi gục đầu ôm lấy thi thể chị mà khóc rống, nói hấn sai rồi. Sau đó cả đời đều thù hận vì chị..."

Thảm Quân biểu tình như kiêu, bà chị này đúng là điên rồi. Điên vì yêu.

Bỗng nhiên, cánh cửa bằng thép bị đập đổ từ bên ngoài, có một thanh niên lạnh lùng bước vào.

"Tôi sợ là mình không thể thỏa mãn được nguyện vọng của em, đối với thi thể em mà gục đầu khóc rống. Chuyện duy nhất tôi làm được là khiến em ở dưới thân thể tôi khóc rống xin tha." Triệu Lương Tuấn xuất hiện, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt tuấn tú giờ đây giống như nghe được chuyện cười.

Đối lập hoàn toàn với Thảm Quân và Thảm Hạm, hấn tựa như một đế vương cao quý.

Thảm Hạm nhìn thấy Triệu Lương Tuấn thật sự kích động, lại nhìn Thảm Quân kể bên, không thể để bản thân kích động.

"Anh tới làm gì, dễ chọc cười tôi sao? Anh tưởng rằng tôi không biết anh cấu kết với con khốn kia bắt tôi tới đây sao?" Thảm Hạm tức giận mà đỏ bừng cả mặt.

"Thế nào, muốn tôi chết lắm phải không. Tôi chết rồi thì không ai làm phiền anh nữa, đúng không."

"Còn cái gì mà tôi ở dưới thân anh khóc rống kêu tha. Con mẹ nó anh đúng là người không biết xấu hổ." Thảm Hạm càng nói càng kịch liệt, thêm mắm thêm muối.

Triệu Lương Tuấn đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Câm miệng!"

"Nói đến tim đen của anh rồi nên xấu hổ không muốn nghe sao. Anh ở trên giường chẳng khác gì con heo đực chó chết, không có tí sức lực đàn ông nào. Tên khốn khiếp, tôi chán ghét anh." Thảm Hạm không sợ chết tiếp tục nói, dù sao Thảm Hạm cũng nghĩ bản thân không còn đường sống nữa rồi, nên muốn nói muốn chửi điều gì, liền làm ầm cả lên.

"Khụ khụ, tôi hỏi chút Triệu tiên sinh anh tới đây làm gì?" Thảm Quân đúng lúc đánh gãy lời Thảm Hạm nói, cô sợ Thảm Hạm còn nói thêm gì nữa, tên Triệu Lương Tuấn kia thật sự sẽ bóp chết cô.

Triệu Lương Tuấn mặt vô biểu tình, "A, tôi tìm con heo thất lạc."

"Anh nói lại xem, anh nói ai là heo, nói lại tôi nghe." Thảm Hạm vừa nói vừa dấy, hệt như muốn cùng Triệu Lương Tuấn đánh nhau.

Thảm Quân liếc Thảm Hạm một cái, bà chị tôi ơi sao bà ngốc như vậy.

Trong lòng cô không khỏi nghĩ đến nam nhân nào đó, "Xin hỏi anh rề của tôi có tới không?"

Lời vừa ra khỏi miệng Thảm Quân, Thảm Hạm sùng sốt, cô nghe được hai từ anh rề này, lại nói trước mặt Triệu Lương Tuấn, làm Thảm Hạm cảm thấy giống như bị vạch trần bí mật.

Triệu Lương Tuấn trong mắt hiện lên ý cười, "Anh rề của cô?"

Hai chữ anh rề này đặc biệt gắng giọng nói, như cố ý cho Thảm Hạm nghe: "Đương nhiên là.....Có tới."

Trong lòng Thảm Quân vui vẻ, lúc này khẳng định cô có thể an toàn ra ngoài.

Thảm Hạm trong lòng bồn chồn, tên Chúc Cẩm Thành kia tới làm gì, chả lẽ tới cứu cô, nhưng lại chết vẫn giữ sĩ diện, nói: "Hừ, chồng tôi tới rồi, anh biến ngay."

Lúc này Triệu Lương Tuấn thật sự nổi giận, đôi mắt phun ra lửa, khom lưng nắm Thảm Hạm cầm, "Lập lại lần nữa?"

Mỗi một chữ đều giống như dao nhọn, từng chữ đâm thẳng vào lòng.

"Tôi.... Tôi.... Tôi"

Thắm Hạm chột lấp bắp, hồi hộp vô cùng.

"Khụ khụ, Triệu tiên sinh coi dây giúp tôi một chút." Thắm Quân ở một bên bị xem nhẹ, đánh lên tiếng cắc ngang bọn họ.

Nhìn Triệu Lương Tuấn coi trói giúp Thắm Quân, Thắm Hạm cuối cùng cũng hiểu ra: "Anh tới cứu tôi sao?"

Triệu Lương Tuấn liếc cô một cái, đúng là nữ nhân ngu ngốc, tức giận nói, "Chứ à?"

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Máu chốt

Không có dây thừng trói buộc trên người, Thắm Quân đứng dậy hoạt động thân thể. Đối Triệu Lương Tuấn nói một tiếng, "Cảm ơn".

Cô vội vã muốn đi tìm Chúc Cẩm Thành, "Triệu tiên sinh....Chị tôi giao cho anh vậy. Tôi xuống lầu, tìm....Anh.....Tìm Chúc tiên sinh."

"Thắm Quân em đi đâu?" Thắm Hạm nhìn Thắm Quân rời đi, trong lòng lo sợ bất an.

Cô không biết phải đối mặt với Triệu Lương Tuấn như thế nào.

"Sao? Cũng muốn đi tìm chồng em?"

"Tốt xấu, vẫn là chồng trên danh nghĩa, cho dù tôi có chết, cũng liên quan gì tới anh."

Cô biết Triệu Lương Tuấn tới cứu mình, nhưng vẫn không nhận được mà nổi giận với hắn.

"Chị em xài chung một người đàn ông? Gia đình em cũng thú vị thật đấy." Triệu Lương Tuấn trên mặt đầy châm biếm.

Thắm Hạm nổi giận, "Anh nói bậy gì đó! Cái gì mà xài chung một người đàn ông, anh không được nói bậy."

"Xem ra em không hề hay biết em gái em với chồng em đã ở chung với nhau từ lâu rồi."

Thắm Hạm giờ phút này như chết đứng. Chính là cô đem Thắm Quân đẩy vào hồ lửa, tên Chúc Cẩm Thành đó bị bắt lực, tương lai em gái cô phải làm sao đây? Không được không được, nhất định phải đem Thắm Quân cứu ra khỏi hồ lửa.

Thắm Hạm đứng dậy muốn chạy theo Thắm Quân, lại phát hiện bản thân còn bị trói: "Triệu Lương Tuấn, mau coi trói cho tôi."

Triệu Lương Tuấn phì cười: "Tại sao tôi phải giúp em?"

"Anh....Anh....." Thắm Hạm đỏ mặt, cô thật sự mù rồi mới đi coi trọng cái tên nguy quân tử này.

"Em giúp tôi giải quyết nhu cầu, tôi liền cứu em ra khỏi đây." Triệu Lương Tuấn cúi đầu nói, đáng vẻ hết sức nghiêm túc.

"Anh điên rồi, chỗ này là chỗ nào mà anh muốn làm cái chuyện đó." Âm thanh Thắm Hạm run lên, Triệu Lương Tuấn chính đúng là tên điên.

"Nếu em ngoan ngoãn một chút, tôi không làm khó em thêm." Lời này nói hết sức thực lòng, làm Thắm Hạm cảm thấy cô đã bị bán vào cái động không đáy này.

Vì em gái cô. Cô phải ra khỏi đây. Cô nhận.

"Đến đây đi." Một bộ dạng anh dừng hy sinh, không biết sợ là gì.

Làm Triệu Lương Tuấn buồn cười. Hắn không thèm chấp với cô gái ngốc này.

"Em tự tới đây, liếm sạch nó cho tôi."

Triệu Lương Tuấn giống như một đền vương ở trên cao, còn cô chính là người hầu quỳ trên mặt đất. Thắm Hạm quật cường ngựa đầu, dùng miệng kéo ra khóa kéo trên quần hắn. Cách một lớp quần lót. Liếm cái thịt trụ bên trong.

Thắm Quân giương miệng ngậm lấy quy đầu, nhìn nam nhân kiêu ngạo trước mặt, cô thật sự muốn cắn đứt cái côn thịt kia.

Nam nhân kia nheo mắt cô, cảnh cáo, "Em dám cắn tôi, tôi liền làm chết em. Làm tới khi em bỏ ra khỏi đây thì thôi."

Thắm Hạm chỉ đành ngoan ngoãn đem côn thịt kia mút vào trong miệng, đầu lưỡi ra sức liếm, trêu đùa quy đầu, trong lòng không ngừng nguyện rửa hắn mau mau bán ra.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Em đói

Hai người trên lầu vẫn đang hành nhau. Thắm Quân ở dưới lầu đã tình được Chúc Cẩm Thành.

Trên người hắn có vết máu, trên tay còn cầm một khẩu súng, vẻ mặt hung ác, so với bộ dạng cao ngạo lạnh nhạt ngày thường không còn giống. Trên sân nhà có vài thi thể, bên cạnh Chúc Cẩm Thành

có vài vệ sĩ đi theo. Thấy hấn không xảy ra chuyện gì bất ổn, Thẩm Quân cuối cùng cũng thả lỏng tâm tình.

Cô tin tưởng. Chúc Cẩm Thành nhất định tới cứu cô.

Thẩm Quân bất ngờ xuất hiện, nhưng vệ sĩ đi theo Chúc Cẩm Thành đồng loạt lấy súng chia về phía cô.

"Buông."

Chúc Cẩm Thành hét lên, đi một bước dài đã đến bên cạnh Thẩm Quân. Ở trước mắt bao nhiêu người ôm cô vào lòng, sau đó cúi người hôn cô. Giống như cuồng phong quét qua, cũng giống như đôn nén bao nhiêu tâm tình bất an mấy ngày nay phát tiết vào bên trong nụ hôn này.

Phí Huân xoay người nhìn đám vệ sĩ đang hoảng sợ. "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy người ta yêu đương sao. Mau dọn dẹp, một vết máu cũng không được chứa lại."

Đương nhiên bọn họ biết yêu đương là như thế nào. Nhưng đây là lão đại yêu đương nha. Không hổ là lão đại, cả hôn cũng mãnh liệt như vậy. Các tiểu đệ đồng lòng trầm trồ khen ngợi.

Phí Huân đứng một góc, âm thầm đợi Chúc Cẩm Thành hôn xong.

Chỉ là, năm phút đồng hồ đi qua... Mười phút đi qua...

Không thể không nói, Chúc Cẩm Thành làm Phí Huân cảm thấy hết sức khó đỡ.

Lão đại à, anh không thấy miệng Thẩm tiểu thư sưng hết lên rồi sao?

Lão đại à, còn tui em ở đây, anh có thể kiên kị một chút không.

Má, lão đại đang sờ ngực Thẩm tiểu thư kia bây....

Nửa tiếng sau, Chúc Cẩm Thành hưng hăng mút mạnh vào đôi môi sưng đỏ một cái, mới bằng lòng bỏ qua. Thẩm Quân cả người mềm như nước, hít lấy hít để không khí, cảm thụ cuộc sống tươi đẹp.

Vì không muốn Chúc Cẩm Thành ở lại chỗ này quá lâu, Phí Huân vội vàng tiến lên, "Lão đại, mọi việc đã thu xếp xong, chỉ còn lâu ba...." Nói đến này, hấn chần chờ nói tiếp: "Thẩm Hạm tiểu thư đang ở đó."

Triệu Lương Tuấn với Thẩm Hạm đang ở trên đó. Còn có thể xảy ra chuyện gì được.

Thẩm Quân kéo áo Chúc Cẩm Thành: "Anh rồ, hay là kêu bọn họ xuống, chúng ta rời khỏi chỗ này đi, em...Em đói...."

Chúc Cẩm Thành nghe xong, mỉm cười: "Phí Huân, cậu lên kêu người xuống."

"Dạ.....Lão đại." Vận số năm nay thật sự quá đen đui.

Hình như ông trời nghe được lời thì thầm từ trái tim Phí Huân, không ép hấn làm chuyện bất nghĩa, cùng lúc này Triệu Lương Tuấn ôm Thẩm Hạm từ cầu thang xuống.

Quần áo Triệu Lương Tuấn có chút hỗn loạn, áo somi còn rách mất hai nút, đừng quần kia còn nhô lên một cục. Thẩm Hạm trong ngực lại bất tỉnh nhân sự.

Hấn đem tây trang trên người, bọc kín mít Thẩm Hạm lại.

Ở đây mọi người đều hiểu rõ, chỉ là không nói ra mà thôi. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như cái gì cũng chưa hề thấy.

Đi đằng trước là hai nam nhân, người bên trái ôm cô em, người bên phải ôm cô chị.

Phí Huân nhìn hình ảnh này, trong lòng hơi hụt hẫng, đặc biệt hấn nhìn thấy lúc Triệu Lương Tuấn đi ngang qua, dưới đất sẽ nhỏ xuống vài giọt màu trắng khả nghi.

Hấn trầm nghĩ, vẫn nên tìm một cô em hện hò yêu đương thôi.

Trở về nhà, Chúc Cẩm Thành và Thẩm Quân liền vô lấy nhau.

Trong nhà ăn.

Ở trong miệng Thẩm Quân còn ngậm một ít bánh bơ, ngồi trực tiếp lên trên côn thịt nóng rực, trước ngực bị hai cái tay nắm lấy.

"Uhm...Em còn chưa ăn xong...."

Chúc Cẩm Thành xoa ngực cô: "Cái miệng nhỏ ở dưới cũng chưa no đâu, em làm anh nhịn đói mấy ngày rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Ngày hành một chuyện (h)

"Không được ngừng....Tiếp tục ăn."

Chúc Cẩm Thành bóp eo Thẩm Quân, ghen ba ngày, côn thịt hấn bây giờ hóa lực mười phần. Dù cho Thẩm Quân có tâm tư gì đi nữa, thân thể cũng không tự mình làm chủ.

Bơ được trét đầy trước hai ngực cô, hai luồng tròn trịa không ngừng lay động. Dương vật hấn thật sự là quá thô, tiểu huyết cô không thích nghi được. Cái côn thịt đáng sợ kia còn không ngừng thọc vào rút ra. Cô cầu Chúc Cẩm Thành chậm một chút, "Anh rồ....Quá lớn....Quá nhanh... A.....Nhẹ.....Uhm....Em chết mất.....Uhm"

Hai mắt Thẩm Quân chứa đầy nhục dục, bộ dạng diễm đam đáng yêu, làm Chúc Cẩm Thành dục vọng càng tăng vọt. Nữ nhân này là cố ý câu dẫn chính mình.

"A a a.....Anh rồ.....Ha a em muốn chết.....A.....Em không được..."

Khoái cảm quá mức mãnh liệt, bị động vào điểm G, run rẩy cả người. Bởi vì đau đớn, mà dục vọng cùng khoái cảm đều bay lên đến một cực hạn. Cô quay đầu chủ động hôn hấn, câu lấy miệng hấn. Trên dưới hai cái cái miệng nhỏ đều bị lấp đầy.

Làm như không đã ghiền, Chúc Cẩm Thành nâng chân Thẩm Quân lên cao, thay đổi góc độ cảm vào tiểu huyết. Xuân thủy trong suốt chảy xuống đùi hắn.

"Tiểu yêu tinh, cũng nhớ anh, phải không?"

Chúc Cẩm Thành buông môi cô ra, có ý xấu mà giễu cợt, cơn thịnh ố ý vẫn mẫn cảm mà động, hai viên đại trính đánh vào trong ngực cô.

"Anh rě.....A a a..."

Cô vừa mới nháo, hắn lại đâm vào nơi sâu nhất, đụng vào điểm G, Thẩm Quân như được bay lên.

"Thả lỏng....Ngoan....Em muốn bề gãy anh rě sao.....Hừm...."

Chúc Cẩm Thành kiềm chặt eo cô, hai người ở nơi riêng tư nhất, gấ gạo giao hợp. Không chừa ra khoảng cách nào. Thẩm Quân mỗi lần rung mình, tiểu huyết kia lại kẹp chặt.

Cái cảm giác mẫn cảm thoải mái kia làm hắn phát nghiện.

"Anh rě....Anh đi ra ngoài đi....Em chịu không nổi.....A ân..."

Hai chân Thẩm Quân run lên, bần rần vô lực, cô dựa hoàn toàn vào Chúc Cẩm Thành.

Chỉ là cô càng cầu, nam nhân nào đó lại càng hưởng thụ, sau đó lại thay đổi tư thế, đem cô cả người quay cuồng. Thẩm Quân kêu lên thất thanh, nhin không được toàn thân co rút, da đầu tê dại.

"Ha... Hừ... A... Không được..."

Cô chỉ có thể lặp lại mấy từ ngữ không nghĩa. Cái cơn thịnh kia chính là cái máy đóng, ở trong tiểu huyết cô điên cuồng thọc vào rút ra. Gặm chặt bầu ngực cô không nhả ra.

Mẫn cảm làm cô muốn điên rồi, còn có vui sướng.

"Ân ân...Muốn, còn muốn..Ha....Anh rě thật lớn... A a a, đừng cần, đau a..."

Chúc Cẩm Thành liếm ngực cô, hắn trước kia đều không thích những thứ đồ ngọt này,vậy mà hôm nay ăn lên cảm giác ngon lạ thường.

"Hương vị không tồi."

Cũng không biết rõ đây là hương vị gì.

Cứ như thế, hình ảnh dâm loạn này xảy ra suốt ba ngày. Từ lúc Thẩm Quân còn mặc quần áo, tới không còn gì để mặc. Từ tỉnh đến ngủ. Âm đạo đều ở cùng cơn thịnh, tiểu huyết đầy dịch, cũng không biết là của hôm nay, ngày hôm qua hay vẫn là của ngày hôm trước, hỗn loạn pha lẫn cùng nhau.

Nửa đêm, Thẩm Quân tỉnh dậy, muốn đi vệ sinh nhưng Chúc Cẩm Thành tỉnh ý giật mình dậy.

Hắn một tay đem cô bế lên, sau đó liền như xi trẻ con tiểu, Thẩm Quân thẹn đến muốn chui xuống đất. Bởi vì quá mức cảm thấy thẹn, nước mắt không tự giác chảy ra, cô đã không còn mặt mũi gặp người khác nữa..

"Ô...Anh quá xấu...Lại khi dễ em..."

"Ngoan, không khóc....Không sao mà." Chúc Cẩm Thành nói những lời yêu thương này, với khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Một tuần kể từ ngày hôm đó trôi qua, Thẩm Quân càng có thể xác định, Chúc Cẩm Thành thay đổi.

Từ lúc cô bình an trở về, Chúc Cẩm Thành liền một mực dính lấy cô.

Tựa như thế, hắn muốn biết tất cả sự việc của Thẩm Quân. Bao gồm cô mặc gì, quần lót kiểu nào, vẫn muốn biết tường tận.

Thẩm Quân nằm trên sofa, đầu cái mông nhỏ đang bị cảm đến thân thể lắc qua lắc lại, trên người còn sót lại một cái quần lót khe màu đỏ: "Anh làm sao biết người ta mặc quần lót khe...Ừm...Chậm một chút....."

Ai ngờ, Chúc Cẩm Thành lại giả vờ không nghe, hết sức chuyên chú làm việc.

Mặc kệ Thẩm Quân ép hỏi như thế nào, Chúc Cẩm Thành đều im lặng là vàng.

Thẳng đến có một ngày, cô không biết tại sao lại đi vào thư phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hôn ước [end]

Vào hè, ve kêu rình rang khắp lối.

Gần trưa, mặt trời lên cao. Trong một tiểu khu kiểu tây sang trọng, một chiếc xe màu đen Land Rover tiến vào bên trong. Thẩm Hạm xuống xe tươi cười nói: "Ba mẹ, con về rồi."

Thực mau, vợ chồng Thẩm Thị liền ra tới cửa. Nhưng lại nhìn thấy Thẩm Hạm đang ôm tay một nam nhân, lại không phải Chúc Cẩm Thành. Tâm tình hai người liền trùng xuống.

"Đây là ai...Còn không mau buông tay. Nếu để cho Cẩm Thành thấy, liền không xong." Thẩm Công Minh lạnh lùng sắc bén tức giận nói.

Thẩm Quân suy nghĩ đột biến, "Ba, đây là bạn trai con, Triệu Lương Tuấn. Con muốn giải trừ hôn ước với Chúc Cẩm Thành. Con phải cưới anh ấy."

"Ồ nháo! Con nghĩ đây là đi chơi sao? Muốn hủy là hủy? Nếu không muốn lúc trước sao con không cự tuyệt, con làm ta tức chết rồi."

Thẩm Công Minh đỡ cái bàn, rống lên một hồi, một tay đỡ cái trán, gương mặt chữ điền thật giận dữ.

"Ba, ba không thể vì công ty mà từ bỏ hạnh phúc tương lai của con. Chuyện của con, con tự quyết định." Thẩm Hạm lớn tiếng nói.

Thẩm Quân vừa mới phát hiện ra bí mật trong phòng làm việc của Chúc Cẩm Thành, đang định xem rõ ràng hơn, thì nhận được điện thoại của ba mẹ. Kêu cô lập tức trở về nhà.

Nghe giọng nói của ba không giấu được giận dữ, cô không dám trì hoãn liền trở về nhà, cũng quên mất chưa báo cho nam nhân nào đó đã chạy đi.

Chúc Thị.

Vấn phòng tổng giám đốc.

Chúc Cẩm Thành nhìn thấy một màu này, sắc mặt biến thành màu đen.

Trên màn hình, là hình ảnh Thẩm Quân rời khỏi nhà.

Nhận được điện thoại xong liền bỏ đi. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao cô không gọi cho hắn? Xem hắn như đã chết sao?

Mới vừa bị bắt cóc không bao lâu, liền tùy tiện ra khỏi cửa, là gan thật là to lớn.

Chúc Cẩm Thành cũng chưa phát hiện, chính mình đối Thẩm Quân không thể khống chế được vọng.Cả ngày lẫn đêm, nhất cử nhất động của cô đều bị hắn quan sát. Bao gồm cả chuyện cô đi vào thư phòng.

Chỉ là, Chúc Cẩm Thành quá xem nhẹ chuyện hắn vẫn còn là vị hôn phu của Thẩm Hạm. Bọn họ trước mắt còn không có một thân phận rõ ràng. Nói cách khác, hắn và Thẩm Quân đang yêu đương vụng trộm.

Phi Huân lúc này ôm một đồng văn kiện gỗ cửa tiến vào, thấy Chúc Cẩm Thành không vui thì xanh mặt, chỉ nói chuyện quan trọng: "Lão đại, truyện trong ngục đã xử lý xong, còn tên bắt cóc Thẩm tiểu thư cũng đã giải quyết."

"Được rồi." Chúc Cẩm Thành vuốt ve màn hình di động, hắn do dự không biết có nên gọi cho Thẩm Quân không.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên là ba của Thẩm Quân, Thẩm Công Minh gọi, muốn hắn tới nhà một chút.

"Được, tất cả mọi người đều ở đó sao?" Hắn cường điệu nói vài từ thăm dò.

Thẩm Công Minh tuy là cáo già, nhưng cũng không hiểu ý Chúc Cẩm Thành hỏi vấn đề này làm gì. Liền nói đúng sự thật: "Phải phải, con có rảnh thì qua đây một chút."

"Bác trai đã lên tiếng, con đâu thể không qua." Chúc Cẩm Thành tươi cười đáp lời.

Lúc Thẩm Công Minh cúp điện thoại, bản thân còn tưởng gọi sai số.

Thẩm Quân về đến nhà, Thẩm Gia từ trên xuống dưới quà tặng để đầy.

Làm cô kinh ngạc nhất chính là, phòng khách lại là một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ. Triệu Lương Tuấn đang nói chuyện với Thẩm Công Minh nói cái gì.

Thẩm Hạm và Thẩm phu nhân thì ngồi kế bên, nhàm chán xem tivi.

"Chị, sao vậy?" Thẩm Quân hỏi, đôi mắt nhìn Triệu Lương Tuấn.

Thẩm Hạm bực mình cắn một ngụm táo to, "Hừ, bị gài một cách rõ ràng."

Chỉ là sau đó không bao lâu, Chúc Cẩm Thành từ cổng lớn đi vào, Thẩm Quân liền sững sờ.

Làm sao hắn biết cô ở đây, chẳng lẽ gài định vị trên người?

Thẩm Công Minh bàn với Chúc Cẩm Thành về hôn sự hai bên.

Ông biết Triệu Lương Tuấn là công tử Triệu thị. Ông liền không còn ý phản đối nữa.

"Cái kia, Cẩm Thành a, con cùng Tiểu Hạm cũng không cảm tình, nếu con không có ý kiến, có thể hủy bỏ hôn ước." Thẩm Công Minh nhỏ nhẹ nói.

Thẩm Thị từ hôn với Chúc Thị. Đối Chúc Thị hoàn toàn không có tổn thất lớn. Chuyện giải trừ hôn ước này, Thẩm Công Minh xem ra hắn là nắm chắc phần thắng.

Ai ngờ, Chúc Cẩm Thành cười một cái, ý vị thâm trường nói, "Cháu không đồng ý, hôn sự hai nhà Thẩm Chúc vẫn sẽ tiếp tục tiến hành."

Thẩm Công Minh kinh ngạc, Thẩm Hạm cũng vậy, chỉ có Triệu Lương Tuấn cười quý dị,

Thẩm Công Minh căng da đầu, biểu tình không quá đẹp, "Cháu hà tất gì phải như thế."

"Hôn sự hai bên vẫn tiến hành như cũ. Chỉ là con chỉ muốn đổi cô dâu thành một người khác. Chính là...Cô ấy." Chúc Cẩm Thành nói, ngón tay vừa nhấc chỉ về phía cô.

Chính là cô, bị ép hôn như vậy.

Lý trí bắt Thẩm Quân kháng nghị một chút, nhưng là hoa si Thẩm Quân không thèm nói đạo lý cường chế online.

Thẩm Hạm lại tưởng tượng đến chuyện Chúc Cẩm Thành không thể giao hợp, trong lòng vẫn có ý kiến với hắn, vừa định nói chuyện, lại bị Triệu Lương Tuấn ép im lặng.

Thẩm gia đối tân nương.

Tín tức lan truyền nhanh chóng.

Hai người bọn họ công bố tin, sau đó tiến hành hôn lễ. Hết thảy đều không quá một tháng.

Phi Huân cũng mệt mỏi lạ thường, mỗi ngày ở trong văn phòng nhìn hai người quấn quýt si mê lẫn nhau, không thèm coi ai ra gì. Mỗi lần hắn đẩy cửa đi, đều nhìn thấy dưới đất đầy quần áo áo.

Vì không muốn bị lão đại đuổi việc, hắn chỉ có thể biến bản thân thành một người tàn hình.

Thẩm Quân không có thích ứng được với thân phận mới, càng không thích ứng được với thân thể Chúc Cẩm Thành.

"Anh rẻ a...Em muốn tới... A a a."

Chúc Cẩm Thành ôm cô, ở nơi sâu nhất bắn vào tình dịch nồng ấm.

"Bảo bối, anh yêu em."

Như thế làm bạn cả đời, ân ái ngọt ngào, một lòng chỉ có đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Phiên ngoại 1: Thắm hạm

TRIỆU LƯƠNG TUẤN, ANH THÍCH TÔI MỘT CHÚT THÌ SẼ CHẾT SAO?

Thắm Hạm và Triệu Lương Tuấn mới gặp, chưa yêu đã lên giường, cũng có thể xem là một bất hạnh.

Nhưng mà, người nữ thì đã sớm lúng sâu, còn người nam, cứ nghĩ đó là tình một đêm.

Triệu Lương Tuấn ngồi ở trong văn phòng, dựa vào ghế bành rộng. Khuôn mặt anh tuấn không rõ buồn vui. Hắn vẫn luôn tập trung làm việc, không quan tâm bên ngoài xảy ra chuyện gì. Cho tới khi trợ lý Đái Hoành Bác gõ cửa tiến vào: "Thắm tiểu thư đang ở dưới lầu, tổng tài anh có muốn gặp hay không?"

"Không gặp."

Triệu Lương Tuấn gờ tay xoa mày, từ đêm hôm đó Thắm Hạm giống như kẹo cao su, gỡ mãi vẫn không ra. Mỗi ngày đều quần lấy hắn, mặc kệ là nơi làm việc hay nhà riêng. Giống như là chó săn, nơi nào hắn đến cô đều điều tra được.

Triệu Lương Tuấn quả thật sợ hãi.

Hắn nhớ tới đêm triền miên hôm đó, trong lòng có chút phức tạp. Hắn không nghĩ Thắm Hạm lại còn xử nữ. Hắn từng nghĩ có khi nào cô đã phẫu thuật tái tạo màng trinh lại hay không? Nhưng mà, bộ dạng cô luôn kiêu ngạo, hắn là sẽ không đi làm cái chuyện đó.

Nếu hắn biết cô còn xử nữ, tuyệt đối không lên giường cùng cô.

Hắn không phủ nhận Thắm Hạm rất có mị lực, cũng hấp dẫn hắn. Nhưng chưa đến mức làm hắn động tâm. Càng không nghĩ sẽ ở bên cạnh cô, cũng không vì cô mà giải trừ hôn ước. Hắn không muốn thay đổi quỹ đạo bản thân vì một chuyện gì đó.

Bọn họ sinh ra trong gia tộc lớn, cái chuyện liên hôn là sớm muộn. Và nó cũng chỉ là bình phong mà thôi. Sau đó mạnh ai người nấy lo. Không can thiệp chuyện của nhau. Chỉ duy trì mặt phu thê, thúc đẩy lợi ích cho gia tộc mới là quan trọng.

Thắm Hạm có thể trở thành tình nhân của hắn, nhưng tuyệt đối không phải vợ.

Bên dưới Triệu Thị.

Thắm Hạm ngồi trên ghế sofa, cô ngồi đúng một tiếng đồng hồ. Nội tâm quả thật phiền muộn. Cô bị Triệu Lương Tuấn từ chối rất nhiều lần, nhưng cô không muốn từ bỏ.

"Xin lỗi Thắm tiểu thư, tổng tài công việc bận rộn, không còn thời gian dư dả."

Đái Hoành Bác không biết bản thân đã nói lời này bao nhiêu lần, hắn cảm thấy Thắm Hạm kiên trì như vậy, trong lòng cũng cảm thấy áy náy. Nhưng tổng tài đã nói không gặp, hắn không dám nói nhiều.

Thắm Hạm này so với cái cô Hách Mạn kia, tốt hơn rất nhiều.

Nhìn người biết tâm, Thắm Hạm trong mắt đều là sạch sẽ, tuy lúc nào cũng thấy kiêu ngạo khó ở chung, nhưng tiếp cận mới thấy cô gái này rất lương thiện.

"Ừm, cảm ơn anh. Làm phiền anh rồi." Thắm Hạm nhìn Đái Hoành Bác cười cười.

Thắm Hạm trong lòng ở ri máu, cô từng khuyên chính mình buông tay rất nhiều lần, nhưng trái tim không cho phép. cô yêu Triệu Lương Tuấn, cô muốn cùng với hắn ở bên nhau.

Lại kiên trì ngồi thêm nửa giờ đi, biết đâu cảm động được hắn.

Thắm Hạm tự lừa chính mình, di chuyển tới trong góc phòng ngồi đợi thêm ba mươi phút.

Quả nhiên.

Không có người tới.

Hắn không gặp cô.

"Ngốc hay không ngốc?" Cô tự hỏi chính mình.

Sau đó, đứng dậy vuốt phẳng váy, ngày mai tôi lại quay lại.

Thắm Hạm xoay người ra cổng lớn, ai ngờ ông trời thật biết đùa người, lại bắt gặp một cảnh, Triệu Lương Tuấn cùng vị hôn thê của hắn trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Hắn chưa từng đối với cô như vậy, chưa từng ôn nhuận cười như ngọc.

Còn muốn lừa bản thân tới bao giờ? Hai mắt Thắm Hạm ướt đẫm, xoay người bỏ đi. Lần này cô buông tay, cô không yêu nữa. Cô mặc kệ hắn.

###

"Tới đây làm gì? Tình nhân không thỏa mãn được cô, nên mới tới tìm tôi?" Triệu Lương Tuấn cười nhưng trong mắt đều tràn ngập ác ý.

"Không cần anh phiền lòng. Ngày mai Chúc Thị tổ trực tiệc tối, chúng ta sẽ cùng nhau đến đó. 7 giờ tối mai tới đón tôi." Hách Mạn nói rõ ràng. Cái tên Triệu Lương Tuấn này cô quả thật không dám thích, bên ngoài nhẹ nhàng phong độ, nhưng trong bụng đều là xấu xa, âm nhân tàn nhẫn.

"Còn gì nữa không?"

"Không, đi đây." Hách Mạn nói xong xoay người liền đi.

Hắn xoay người, sau đó nhìn thấy Thẩm Hạm hai mắt ướt đầm, đột nhiên trái tim hắn đau đớn nhảy lên một cái.

Nữ nhân kiều ngạo kia hỏi hắn một câu: "Triệu Lương Tuấn, anh yêu tôi một chút thì sẽ chết sao?"

"..." Triệu Lương Tuấn không trả lời.

Thẩm Hạm lúc này cười lạnh, sau đó nhìn hắn khuôn mặt trở nên lạnh lùng: "Tôi buông tay, từ nay không làm phiền anh nữa."

Thẩm Hạm đi rồi.

Triệu Lương Tuấn nháy mắt cảm thấy mất đi thứ gì đó quan trọng.

Nhưng, hắn không rõ.

##

Ngày hôm đó, ở buổi tiệc của Chúc Thị.

Triệu Lương Tuấn nhìn thấy Thẩm Hạm, cô đứng cùng với Chúc Cẩm Thành, hai người trông thật xứng đôi. Cô nhìn đến hắn, cùng hắn chào hỏi, nhưng lại sợ hãi không còn tình cảm. Giống như hắn là một người hoàn toàn xa lạ.

Cô ở đó cười đến phong tình vạn chủng, hấp dẫn người khác.

Hắn thấy được rất nhiều người đưa danh thiếp cho cô. Đối với cô rất thương thức, loại thương thức của nam dành cho nữ.

Triệu Lương Tuấn cảnh cáo chính mình, không nên quan tâm làm gì nhiều.

Hắn cùng Thẩm Hạm đã là người xa lạ.

##

Triệu Lương Tuấn sau đó có gặp qua Thẩm Hạm vài lần, phần lớn đều là ở khách sạn thời điểm bàn chuyện công việc. Hắn bắt gặp cô, đang trò chuyện vui vẻ với một nam nhân.

Triệu Lương Tuấn nhìn chằm chằm cảnh này, thậm chí quên mất đang bàn chuyện công việc với đối tác. Trực tiếp bỏ mặc người ta.

##

Triệu Thị gần đây phong ba khắp nơi, tổng giám đốc tâm trạng không vui, mọi người đều cảm thấy bất an.

Triệu Lương Tuấn phiền muộn lôi kéo cà vạt, cầm lấy ly rượu uống một hơi đầy, muốn khiến chính mình bình tĩnh lại. Một tuần rồi không gặp Thẩm Hạm. Không nhìn thấy cô cười, không nhìn thấy ánh mắt cô.

Hắn không biết tại sao, bản thân lại không dứt được nữa.

Hắn muốn lấy công việc làm tê liệt bản thân, nhưng hình ảnh Thẩm Hạm cứ hiện lên trong đầu.

Lúc này trợ lý Đái Hoành Bắc tiến vào báo cáo công việc, Triệu Lương Tuấn đột nhiên mở miệng hỏi: "Cô gái đó....Đạo gần đây thế nào?"

"Dạ, vẫn ổn, đạo gần đây có qua lại với bạn trai mới. Chơi đến vui vẻ tự do." Đái Hoành Bắc trả lời thành thật.

Triệu Lương Tuấn vừa nghe xong, trong con giận dữ đứng dậy đập vào bàn làm việc một cái. Sau đó nhìn trợ lý Đái Hoành Bắc, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Bạn trai mới?"

Đái Hoành Bắc vội vàng gạt đầu, sau đó nhìn thấy tổng giám đốc giận dữ chạy ra khỏi phòng.

Trước kia Hách Mạn có bạn trai mới, chưa từng nhìn thấy tổng giám đốc tức giận như vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hắn không hề ngờ rằng, người mà Triệu Lương Tuấn hỏi chính là Thẩm Hạm.

##

Triệu Lương Tuấn lái xe tốc độ nhanh, hắn đang điên cuồng tức giận, lúc trước còn nói yêu hắn, bây giờ chạy đi hẹn hò với người khác?

Thẩm Hạm, em thật làm tôi bất ngờ.

Triệu Lương Tuấn không biết tại sao, vừa nghe cô ở cùng người đàn ông khác, trái tim liền đau đến phát hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phiên ngoại 2: Triệu lương tuần (h)

KHÔNG CÓ EM, TÔI SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT (H)

Màn đêm buông xuống, bên ngoài tiểu khu an tĩnh có một chiếc xe màu trắng đang chạy thì dừng lại.

"Có rảnh lại tới đây với mình, dạo này tâm trạng mình không tốt."

Thẩm Hạm cười nói với người bên cạnh.

"Cuối tuần đi, cuối tuần mình rảnh, mình với cậu đi giải sầu."

Nam nhân cao lớn bên cạnh vui vẻ trả lời.

"Được, vậy sắp xếp xong thời gian thì nhắn cho mình."

"Tạm biệt, Tiểu Hạm"

Anh chàng kia nói đồng ý, xong cuối người hôn Thẩm Hạm một cái trên mặt.

Thẩm Hạm giận giận mắng một tiếng: "Cái tên này đi nước ngoài về một thời gian học toàn tật xấu, tiên sinh nhà cậu không có đây mới dám làm bậy phải không? Đi đường cẩn thận đó, tạm biệt."

Thẩm Hạm nói xong, tâm tình vui vẻ bước xuống. Nhìn bóng dáng người kia lái xe rời đi.

Cách đó không xa, trên chiếc Land Rover màu trắng. Triệu Lương Tuấn hai mắt phẫn nộ, nắm chặt tay lái, hai tay nổi đầy gân xanh, ngón tay trở nên trắng bệch.

Ban đầu hắn còn một chút do dự, nhìn một hồi lại nhìn đến cảnh nam nhân kia hôn Thẩm Hạm. Hắn tựa như đang đi bất gian vợ mình ngoại tình, cảm giác đang bị đội nón xanh.

Nội tâm hắn táo bạo muốn giết người.

Mặc kệ nam nhân kia là ai, vẫn phải trả giá đắt.

Thẩm Hạm xoay người muốn vào nhà. Liền bị một lực kéo mạnh ra sau: "A!"

Cô quay đầu lại, tròn to hai tròng mắt, nhìn đến Triệu Lương Tuấn, nội tâm đang an tĩnh giờ lung bùng một trận. Giống như vết sẹo cô cẩn thận che chắn, bây giờ bị xé rách.

Cô nhủ vậy, nghĩ khi không quá vui về: "Anh tới đây làm gì, buông tôi ra, tôi muốn vào nhà." Càng nhìn hắn trong lòng càng khó chịu.

Triệu Lương Tuấn không nói chuyện, gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Bàn tay gồng chặt tay cô, khiến cô như thế cũng không thể tránh thoát.

Thật lâu sau, hắn mở miệng, "Mời tôi lên nhà ngồi."

Dùng chính câu khẳng định, không tiếp thu phản bác.

Thẩm Hạm trong lòng bồn chồn, không biết nam nhân này bày cái trò quỷ gì, bất quá cô cũng không từ chối. Triệu Lương Tuấn đối cô không có hứng thú, nên cô không sợ hãi. Cũng không ngại nhiều. Nhưng Thẩm Hạm không biết rằng, những người càng trầm tính, lúc tàn nhẫn lại không ai ngăn được.

##

Mới vừa vào cửa không bao lâu, Thẩm Hạm đóng cửa lại, sau đó bất ngờ bị nam nhân phía sau ghì chặt lên tường. Hai tay cô bị hắn chặt chẽ giam cầm trên đỉnh đầu. Hắn cởi quần áo cô, ngón tay trực tiếp dút vào trong tiểu huyết khô cạn, đâm vào nơi sâu nhất, một lúc sau nó liền chảy ra xuân thủy.

Một hồi lâu sau, hắn trực tiếp nhét côn thịt nóng bỏng vào người cô.

"Triệu Lương Tuấn, cái tên điên này! A a a, ân... Cút đi... Đau a..."

Thân thể cô đối với hắn có khát vọng, âm đạo mãi cảm thấy ra xuân thủy, làm cô nổi lên khoái cảm, đau đớn nhỏ đã sớm qua đi.

Cô sợ chính mình sẽ bại lộ, lộ ra tình cảm đối với hắn vẫn như cũ. Cô không muốn bị coi thường, càng không muốn sống trong hèn mọn tuyệt vọng.

"Tôi điên rồi? Tôi không biết tại sao tôi lại bị em ức tởi phát điên rồi! Trừ phi tôi chết, nếu không em đừng mơ ở bên cạnh tên đàn ông khác. Tôi không cho phép. Tôi không cho phép."

Triệu Lương Tuấn nói, côn thịt thô bạo ra ra vào vào. Mỗi lần đều đụng vào chỗ sâu nhất, nhìn Thẩm Hạm ở hắn dưới thân rên rỉ, cái loại thỏa mãn này thật quá thú vị.

"Bệnh tâm thần sao... A... Biến thái... Đê tiện vô sỉ hạ lưu... A a a, ha ân... Quá nhanh..."

Phía trước là van cửa lạnh lẽo, Thẩm Hạm nghiêng đầu khóc rống, hai chân run lên, bên tai đều là âm thanh thân thể đang va chạm "Bạch bạch bạch"

Cô cảm thấy thẹn muốn điên, tưởng tượng người này là Triệu Lương Tuấn, cứ vậy mà đi ép buộc cô. Tiểu huyết kia lại vô thức kẹp chặt dương vật.

"Ồ ô ô... Chậm một chút, a a... Đã lâu không có làm... A a a, không thoải mái a..."

"A, tên lúc này không thỏa mãn được em đúng không?"

Triệu Lương Tuấn nói những lời hết sức thô tục, làm Thẩm Hạm kích động, sau đó lại ngựa cảm rậm rạp kéo lên, làm cô thoải mái muốn chết mất.

"Ha ân, thật lớn... Ân ân, cho anh hết... Triệu Lương Tuấn... Ân ha, ân... Thật lớn, muốn tới..."

Triệu Lương Tuấn nghe được cô kêu tên mình, lửa nóng ra vào càng thêm nhanh, đâm sâu làm cho Thẩm Hạm cả người đều phải giữ không được:

"Tiểu yêu tinh... Kêu thật là dễ nghe... Ân, kêu tên tôi. Ngoan, kêu tên tôi."

Cô đã sớm luân hãm, ở thời điểm này. Hoàn toàn phóng túng chính mình, cô muốn hưởng thụ trận hoan ái này. Thẩm Hạm cả người mồ hôi đầm đìa, quay đầu tìm miệng Triệu Lương hôn lên, hạ thân dùng sức cắn chặt côn thịt thô lỗ.

"A... Ân...Lương Tuấn....Muốn em...Lương Tuấn...."

Ngẫu nhiên ở miệng có vài tiếng rên rỉ tràn ra.

Cô hy vọng cuộc hoan ái này sẽ mãi mãi, cô không muốn tỉnh, cô rất hạnh phúc.

Thẩm Hạm trong miệng không ngừng làm bầm:

"Ha... Thật thoải mái... Ân, muốn tới... Triệu Lương Tuấn... A a a, ân... Tới rồi..."

Thẩm Hạm cả người không ngừng co rút, tiểu huyết chặt lại.

"Em muốn anh...Em muốn anh...."

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Triệu Lương Tuấn nghe được, trong nháy mắt hần không chế không được bắn ra, ôm nữ nhân trước mặt, hôn lên cằm cô trắng tinh: "Anh cũng muốn em."

Sau đó, Thẩm Hạm bật khóc, cô giống như một cái cây thiếu nước, một con cá cô đơn trên sa mạc, lúc này có người ném cô đến biển rộng, cho cô mặc sức bơi lội.

Cô chờ hần đã lâu.

Một đêm kia bọn họ làm rất nhiều lần, đến khi trời bùng sáng, mới ngừng lại điên cuồng tình ái này.

Không có sức lực đi rửa sạch thân thể, ở trên giường ôm nhau mà điên cuồng, phía dưới cũng chưa từng tách ra.

Ngày hôm sau, Triệu Lương Tuấn tặng Thẩm Hạm một cái vòng cổ, muốn làm cô an tâm, cũng làm chính hần an tâm.

Giống như máy báo cao, cho dù cô đi đâu, hần cũng phải biết.

Thẩm Hạm vui vẻ, thậm chí chính mình không tiền đồ, lại nhìn không được tươi cười.

Bất quá, nam nhân kia không bỏ qua chuyện trước đó, hiển nhiên Triệu Lương Tuấn hỏi rõ ràng cô tên đàn ông kia là ai. Thẩm Hạm giải thích chỉ là thanh mai trúc mã bình thường.

Vẫn luôn ở nước ngoài học tập, đó chỉ là lễ nghi bình thường mà thôi.

Nhưng mà Triệu Lương Tuấn lại không tin, cô đành phải trộm nói cho hần, kỳ thật vị tiên sinh kia là GAY, đã có bạn trai.

Lại nói thêm một câu Triệu Lương Tuấn không cần quen biết hần làm gì.

Phòng cháy phòng trộm phòng luôn trúc mã.

##

Ở lần thứ hai sinh ra tuyệt vọng, Thẩm Hạm lại đối Triệu Lương Tuấn hết hy vọng.

Hách Mạn dùng di động Triệu Lương Tuấn hẹn cô ra ngoài. Khiến cô bị bắt cóc.

Thật là tát cô một bạt tay đau đớn.

Không gì đáng buồn bằng tâm đã chết.

##

Hần tới cứu cô. Chỉ là nếu không thô lỗ muốn cô, thì cô sẽ thật sự vui vẻ.

Thẩm Hạm quý trên mặt đất, đầu gối ở trên nền gạch xi măng, hạt cát trên nền ma sát chân cô đến muốn trầy da, phía sau nam nhân kia không thèm nói đạo lý, ở bên cô trong cơ thể cô đầu đá lung tung.

"Bệnh tâm thần, anh không muốn sống nữa sao, phía dưới đều có người! A a a... A... Quá lớn... Muốn tới... Ân..."

Triệu Lương Tuấn lại là hung hăng đâm vào, thô bạo vỗ cái mông nhỏ, "Hiện tại là ai khóc rống, hừm...."

Lòng dạ hẹp hòi!

Thẩm Hạm đau đớn, nước mắt chảy ròng, ủy khuất nói: "Con khốn kia dùng di động của anh... A ân, anh cũng không phát hiện sao... Anh chính là tên ngốc... A... Đau..."

Triệu Lương Tuấn bị mắng chỉ có thể nén giận, ai biết nữ nhân Hách Mạn khi nào thì trộm được di động hần.

Hần cũng tới cứu cô rồi, lại nói những lời vô nghĩa như vậy.

Còn dám nói hần ôm thi thể cô, thật là không muốn sống nữa. Hần không cho phép, cô dám chết hay sao.

Sau đó hần quyết đoán đem Thẩm Hạm xoay 360 độ, mạnh mẽ thọc vào rút ra tiểu huyết, bàn tay to đưa bờn hai bầu vú to lớn, vô tình xoa nắn, muốn đem nhũ thịt siết chặt trong tay.

Thân thể trắng nõn bị nền gạch làm bẩn. Hai người họ giống như đang chơi trò cường gian, hần sắm vai tên biến thái cường gian cô. Cô càng cảm thấy thẹn, hần càng thích.

"Ân, đâm chết em cái tiểu dâm phụ này..." Càng nói, dương vật hần kẻ sát vách động, bắn ra một đại cổ đặc sệt tinh dịch.

Mà Thẩm Hạm trực tiếp bị làm hôn mê.

Sau đó, cái tên Triệu Lương Tuấn xấu xa ôm cô đi thẳng đến bên cạnh Thẩm Quân và Chúc Cẩm Thành. Sau đó còn gọi cô tỉnh dậy.

##

Thẩm Hạm đứng ở trong hoa viên phát ngốc, Thẩm Quân đã cùng Chúc Cẩm Thành kết hôn, mà cô cùng Triệu Lương Tuấn còn không có động tình, cô rất sợ có biến cố gì xảy ra.

Phía sau có một cái ôm áp quen thuộc, giọng nói nam nhân trầm thấp vang lên bên tai: "Nghĩ tới anh sao?"

"Không phải!"

Triệu Lương Tuấn nhìn Thẩm Hạm, sau đó than thở một tiếng, "Thẩm Hạm, em trước kia từng hỏi, anh yêu em một chút thì sẽ chết sao?"

Thẩm Hạm thân mình run lên, nhưng không nói chuyện, trong lòng thấp thỏm.

"Nói thật, anh cũng không biết."

Cô rũ mắt, khó có thể che dấu cảm giác mất mát.

"Nhưng là, nếu em không yêu anh, anh sẽ sống không bằng chết."

Nói xong, trên mặt Triệu Lương Tuấn có chút đỏ.

Mà Thẩm Hạm bất ngờ, sau đó khóc kinh thiên động địa, khóc xong lại cười giống một cô gái ngốc nghếch.

Cô mới biết được, những người hay không nói những lời âu yếm, khi nói rồi, cũng làm cảm động lòng người.

Thẩm Hạm nhìn Triệu Lương Tuấn, trên mặt tràn đầy nước mắt, lớn tiếng nói: "Triệu Lương Tuấn, em yêu người. Anh không thể phụ em"

"Được."

Cô nhón chân, hấn cúi đầu, môi răng tương dung, gắt gao ôm nhau.

Hắn làm sao có thể phụ lòng cô.

Hắn không phải tên ngốc đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Bốn: Thế hệ nữ quyền thời phục hưng cùng piston* vận động - Quy định phạm vi hoạt động

Sau khi Thẩm quân hoàn thành nhiệm vụ trở về, cô nhìn một lược số liệu của mình trên bản thống kê, hài lòng gật đầu một cái. Đương nhiên, nếu cái độ tinh khí kia có thể tăng lên càng nhiều thì cô càng vui mừng hơn.

Tên Họ: Thẩm Quân

Tuổi: 25

Giá Trị Nhan Sắc: 88/100

Điểm Mị Lực: 45/100

Kỹ Năng: Kỹ năng chiếm lấy

Tính Khí: 2500/10000

Thuộc Tính: Chữa Khỏi cấp D

Tính Thần cấp C

Nhu Mị cấp F

Tích Phân: 1500

"Cái thuộc tính nhu mị này là đối với nhiệm vụ sắp tới có liên quan phải không?" Thẩm Quân chỉ vào số liệu trên bản hỏi Hệ Thống 419.

"Muội muội thật thông minh, chính là rất quan trọng nha, thân thể muội càng trở nên mềm mại, ở trong cơ thể bất kể là loại dương vật nào tiến vào, đều khiến nam nhân trở nên điên cuồng, rất có sức hấp dẫn." Hệ Thống 419 ngữ khí vui mừng nói. Thẩm Quân nghe xong chỉ muốn mắng người.

"Có cái gì tốt để tôi dùng tích phân đổi hay không?" Thẩm Quân nghĩ vẫn nên nghe theo lời 419 đề cử đi. Vẫn là hữu dụng hơn tự thân vận động.

"Kiến nghị muội muội đổi viên tránh thai. Thời hạn hiệu lực là 10 năm. Nếu muội muốn trong lúc tiến hành nhiệm vụ liên mang thai thì có thể không cần mua."

"Viên tránh thai?" Thẩm Quân một đầu đầy hắc tuyến, thế nhưng lại phải dùng tới thứ này?

Thôi đành nghe theo vậy. Hy vọng thật sự có hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Quy định phạm vi hoạt động 2

Công Nguyên. Năm 2333.

Thời đại này nhanh chóng phát triển, nam nữ ti lệ trở nên mất cân đối nghiêm trọng.

Không biết vì nguyên nhân gì mà nhiều nam nhân thay đổi hướng tính. Quốc gia đối với trường hợp này nguy nan hết sức, nhưng không có cách giải quyết.

Điền hình là đầu năm nay, chính phủ bắt đầu vận dụng phương án giục nhà nhà sinh con. Nhưng vẫn vô pháp thay đổi hiện trạng.

Sau cùng, hiện tượng nam tôn nữ ti bắt đầu trở lại không thể ngăn cản được.

Học viện Hạnh Phúc ở Đế Đô.

Là học viện đứng đầu cả nước, năm nay thay đổi quy định đối với tân sinh viên mới nhập học. Học viện yêu cầu đối với sinh viên mới phải đích thân tới trường một chuyến trước khi nhập học. Tiến

hành báo cáo giới thiệu bản thân một lần. Nếu tân sinh viên nào không tham dự ngày báo cáo theo quy định. Sẽ bị hủy bỏ tư cách nhập học.

Vì sao lại có quy định như thế, nói ra thì thật sự rất dài. Học viện Hạnh Phúc mọi năm đều có suất đăng ký học tương đối cao. Nhưng mỗi năm chỉ nhận đúng 160 người.

Cho nên, từ quy định đó mà có nhiều gia đình sử dụng các thể loại quan hệ kỳ lạ mà gửi con cái mình vào bên trong trường học. Nhưng không ai trong số họ biết được, bên ngoài ánh hào quang của trường học, chỉ là nó đang cố che dấu mọi sự hắc ám bên trong mà thôi.

Nam sinh nhập học, vào buổi sáng 8 giờ tập trung học lễ giáo đại đường.

Còn nữ sinh thì tập trung từ 1 giờ trưa.

Buổi chiều.

Tại cổng lớn học viện Hạnh Phúc.

Đã có rất nhiều nữ sinh đi đến, trên mặt ít hoặc nhiều đều mang theo vẻ chờ mong.

Thẩm Quân tạm biệt ba mẹ, vui vẻ đi vào bên trong trường.

Tại cổng trường bây giờ, có một vài vị giáo thảo khuôn mặt lạnh lùng, hấp dẫn nhiều nữ sinh.

Ngày báo cáo rất quan trọng, hôm nay không chỉ đo kích cỡ may đồng phục, còn phải học vài nội quy cơ bản bên trong học viện.

Thẩm Quân nhìn đi đông, lúc này đã là 1 giờ 40 phút trưa.

Chu Dĩ Vi tên gia hỏa này sao còn chưa tới?

Thẩm Quân ở thế giới này thành tích hay gia cảnh cũng bình thường, có thể thi đỗ học viện đã là quá sức tưởng tượng. Còn bạn tốt của cô, Chu Dĩ Vi, lại chân chính là một bạch phú mỹ, một nữ vương đúng nghĩa, thành tích cũng luôn luôn đứng đầu. Hai người ngoài ý muốn quen biết nhau, sau đó trở nên thân thiết.

"A Quân." Thẩm Quân nhìn thấy Chu Dĩ Vi ở phía trước. Cô ấy quảy tay ý bảo Thẩm Quân mau tới.

Lúc này, Thẩm Quân quả thật hơi lo. Cô chỉ mới tiến vào thế giới này, đối với mục tiêu và nhiệm vụ cô thật sự không biết.

Chỉ khi nào người đó xuất hiện trước mặt cô, cô mới nhận ra là ai.

Thẩm Quân cùng với Chu Dĩ Vi tiếng vào bên trong lễ đường, không khí lúc này lạnh lẽo rợn người. Lễ đường to lớn bên trong không có người ngồi. Thẩm Quân tò mò hỏi vài nữ sinh khác, nhưng ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Đợi hơn mười phút, tới phiên Thẩm Quân vào trong. Người nọ yêu cầu Thẩm Quân ký tên vào sổ. Thẩm Quân không nghĩ ngợi cũng không đọc kỹ thì đã ký vào.

Cô không biết chính thời điểm này, từ giờ tuổi già của cô sẽ bị người khác điều khiển.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống, khuôn mặt lão sư kiểm kê lại số lượng. Sau đó hài lòng gật đầu.

Bắt đầu lên tiếng: "Các em ở thời điểm ký tên vào sách, đối với mặt pháp lực đã có giá trị hiệu lực. Tất cả mọi người không thể tùy tiện rời khỏi trường học. Một khi bị bắt gặp, hậu quả chắc chắn là việc các em không thể dễ dàng gánh vác. Tin tưởng tôi, các em sẽ được hưởng một cuộc sống tốt đẹp. Cho dù ngay từ khi bắt đầu, các em có chút không thể thích nghi. Nhưng quen rồi, các em chắc chắn có thể hưởng thụ."

Thẩm Quân cảm thấy những lời này rõ ràng có ẩn ý kỳ lạ, sâu xa nào đó. Không tự giác mà nhìn xung quanh.

Cô cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình.

"Dĩ Vi, có người đang quan sát chúng ta phải không?" Thẩm Quân nhỏ giọng hỏi, cô luôn rất miễn cảm, hy vọng chỉ là vì cô suy nghĩ nhiều.

Chu Dĩ Vi gật đầu: "Mình cũng thấy kỳ lạ, có cảm giác người nào đó cứ nhìn chằm chằm mình. Trường này có vẻ kỳ lạ lắm."

Các cô không hề hay biết, hình ảnh mỗi nữ sinh ở đây đều bị thu vào hết trong một chiếc máy tính, mà người ngồi ở máy tính lại là những nam sinh, khuôn mặt mang theo vẻ sở hữu, cùng với một nụ cười xấu xa hài hước.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 87: Chế độ kỳ ba

Học viện Hạnh Phúc chế độ không giống với hình thức bên ngoài.

Cấp bậc sinh viên tùy thuộc vào thành tích quan hệ gia đình. Nhưng đó chỉ là đối với nam sinh thôi. Bên ngoài gia thế càng lớn, cơ sở vật chất cùng với quyền lợi được hưởng bên trong trường học càng cao.

Đặc biệt, thành tích cuối kỳ của nam sinh sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tiền đồ của nhân viên điều động.

Còn nữ sinh thì sao?

Chỉ cần đủ nhân số là được.

Nam sinh 8 giờ tập trung, 9 giờ kết thúc hội nghị kín. Sau đó chia thành nhóm 5 người một tổ. Mỗi nam sinh có thể lựa chọn một nữ sinh trở thành bạn đồng hành với mình trong một học kỳ.

Các lớp danh sách đã chuẩn bị ổn định, mà thứ tự cũng không tùy tiện quyết định, giáo viên trong trường hai bên đã họp kỹ bàn bạc rồi mới lên danh sách. Cuối cùng, không có được sự tự do, bị cưỡng chế phân phối theo ý định của giáo viên.

Nam sinh tự xưng là Kỉnh. Là chủ đạo một phương.

Nữ sinh tự xưng là Queen. Là bị đạo một phurong.

Cũng có thể nói, chủ đạo ách bách không chế bị đạo.

Nhưng, vấn đề không phải nam sinh nào cũng có thể tự xưng là King. Bình thường chỉ là những nam sinh có tổ chức đặc biệt, hoặc ở học kỳ trước đạt thành tích tốt mới được phân phối đến Linh Ban. Sau đó được tự xưng King.

Cấp bậc cao nhất của King: Thành tích chiếm khoảng 80% trên tổng 100%

Giã thế chiếm 20% còn lại.

Có quyền thế là một đặc ân, nhưng thành tích không tốt cũng không thể xưng bá trong trường. Đó là một hiện thực tàn khốc mà nhà trường quy định cho mỗi học sinh.

Linh Ban hay gọi là Z sẽ được hưởng đại đặc quyền. Bao gồm những quyền lợi tốt nhất.

Có thể có huy hiệu riêng của trường.

King là một cái kim sắc, có một vòng tròn và một ngôi sao.

Queen là một cái huy hiệu hình ảnh trắng đơn giản.

Nhưng, không có gì là vĩnh cửu. Đặc biệt là nhóm nữ sinh.

Mỗi năm học, King đều có thể đổi mới vài quyền lợi cho Queen.

Mà trong Linh Ban. Mỗi học kỳ có thể đổi mới một lần. Và có quyền lựa chọn hoàn toàn dựa theo cá nhân yêu thích.

Cấp bậc chia từ ban A tới ban E. Mỗi một ban có từ 1 đến 5 tổ.

Mỗi một cấp bậc được chia đều từ thành phần nguy hiểm, hoặc là thành phần cấp thấp thuộc E5.

Dựa vào thành thích tốt, King một năm có thể tổng hợp và thay đổi vài quyết định. Nhưng thành thích của Queen chỉ chiếm một phần nhỏ trong tổng thể quyết định.

Thuận tiện nói luôn, nữ sinh không được xếp lớp, lớp của các cô hoàn toàn dựa vào bọn nam sinh quyết định.

Từ Linh Ban cao nhất, mỗi lớp học còn lại đều có 15 người là nam sinh, sau đó họ chọn thêm 15 người nữ sinh. Một lớp đủ 30 người.

Toàn bộ 5 lớp bao gồm 160 người.

Mỗi một người lúc đầu sẽ được cấp cho một cái huy hiệu đơn giản của trường. Toàn bộ học viện đều có huy hiệu một cái kim từ tháp.

Bọn họ chỉ có thể phục tùng, không thể phản kháng.

Người đứng ở đỉnh kim từ tháp được tùy ý sử dụng quyền lợi. Mà quyền lợi ở đây là đối với nữ sinh.

Mỗi người tuyển một nữ sinh bầu bạn, không hài lòng sau này có thể đổi.

Sau đó dùng nữ sinh như thế nào, sau này sẽ bàn kỹ hơn.

Vì quốc gia, vì tổ quốc, nhà trường cảm thấy bọn họ cống hiến một chút tình trùng cho đất nước, không hề quá đáng chút nào.

Dưới đây là những nội quy nhất định phải nhớ:

Nam sinh (King) sở hữu nữ sinh (Queen). Quyền quyết định đều thuộc về nam sinh.

Nam sinh cấp cao tự là King, có thể trao đổi với Queen. Queen không thể phản kháng, càng không có quyền từ chối.

Ở học kỳ nếu Queen mang thai, điểm học một môn tăng 50 điểm, 2 môn thêm 100 điểm. Nếu phá thai thì không được tặng điểm. Em bé có thể nộp lên cho quốc gia. Hoặc tự mình dưỡng dục.

Queen được yêu cầu phải thỏa mãn sinh lý của King, nếu King có xu hướng phát dục khó có thể chịu đựng, có thể báo cáo với hội Học Sinh.

Queen và King thời kỳ ở cùng một tổ, vì đảm bảo chất lượng gene cho em bé. Không thể cùng King của tổ khác phát sinh quan hệ. Người vi phạm sẽ bị kỷ luật, nghiêm trọng có thể bỏ tù.

Trong thời kỳ Queen có kinh nguyệt, có thể cự tuyệt cùng với King xảy ra quan hệ qua đường âm đạo. Nhưng phải dùng địa phương khác, hoặc cách khác để giải quyết nhu cầu.

Bất luận là King, hay Queen. Ở phòng học không thể nảy ra hành vi giao cấu. Nếu là giáo sư có hành vi gây rối, nên báo cáo trực tiếp cho trường học.

Không có tình huống đặc thù, không thể tùy tiện rời khỏi trường. Yêu cầu đặc biệt nên gặp trực tiếp giáo viên chủ nhiệm xin chỉ thị.

Queen nếu có thể thuận lợi thi xong đại học. Điểm thành tích tự động được thêm 100 điểm.

"Chính là hôm nay, chúng ta bắt đầu một năm học mới. Cầu chúc các em có thể tìm được một King mà bản thân cảm thấy hài lòng. Cùng với King tạo dựng một mối quan hệ tốt, cùng nhau sinh hoạt ba năm. Nếu không tuân thủ nội quy trường học, sẽ bị trực tiếp phán vào cấp thấp. Cuối cùng, các bạn học phải nhớ kỹ, những việc này không thể tiết lộ ra bên ngoài trường học. Chỉ có thể thảo luận bên trong khung viên trường." Vị lão sư lúc đầu nói xong. Để lại một đám nữ sinh đang ngày ra như phồng mà bỏ đi.

Mặc kệ trước đó có bao nhiêu nữ sinh hứng thú bùng bùng mà muốn cố gắng học tập. Giấy tiếp theo liền biến thành người bị điều khiển, phải hiến thân vì quốc gia mà nỗ lực sinh đẻ. Không thể từ chối.

Thẩm Quân lấy di động ra lên mạng tìm kiếm Học Viện Hạnh Phúc. Lại không thể phát hiện ra thêm bất kì tin tức nào về ngôi trường này. Một chút tin đồn cũng không. Trong nháy mắt, toàn thân có rét run.

Không hề những nữ sinh ở đây đợi lâu lắm, không lâu sau, lễ đường bên trong mở ra cánh cửa lớn. Các nam sinh có mặt từ sớm nối đuôi nhau ngồi xuống. Mà trên sân khấu, có khoảng 80 nữ sinh đang được các lão sư gọi tên lên để xem xét.

Vì sao? Không ai trong số họ dám phản kháng lại.

Thẩm Quân nắm tay Chu Di Vi. Hai người bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi. Bởi vì khi ký tên lúc này, tức là đã đồng ý cam chịu mọi hành vi. Có người nói, học viện Hạnh Phúc là do quốc gia mở ra, nhưng không ai biết thực hư là thế nào. Hiện giờ thì sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin được nữa.

Nữ sinh ở trường học được xem như là một công cụ tiết dục cho nam sinh. Nhưng những người này rất biết cách mê hoặc dân chúng, ở bên ngoài cha mẹ nữ sinh không ngừng được ban thưởng, làm lòng người trở nên hồ đồ theo.

80 nữ sinh đầu tiên đứng trên sân khấu. Mặc cho các nam sinh phía dưới đánh giá. Thảm Quân lúc này lại cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng mãnh liệt nhìn chăm chăm mình. Lúc trước vừa tiến vào trường, các cô cũng đã bị những nam sinh này nhìn nhìn dò xét. Nhưng bây giờ, chính là ở trước mặt các cô thăm dò, nhìn các cô một cách hèn mọn.

Phản kháng bằng chết. Thảm Quân cố gắng ngăn đầu. Phía dưới lại có hàng chục đôi mắt nhìn cô làm tim cô đập nhanh không thôi.

Giống như thời xưa, hoàng đế tuyển phi tần. Các cô bị xem là hàng hóa. Không có quyền tự chủ.

Bọn hần là dao thót, các cô là cá thịt.

Thật sự thế giới này không phải giấc mộng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Sơn dương đợi bị làm thịt

Kỳ thật các nam sinh ngồi ở phía dưới cũng là theo quy định của trường, từ đầu đến cuối là ngồi theo thứ tự. Ngồi ở giữa chính là nam sinh thuộc Linh Ban cao quý.

Đương nhiên, Thảm Quân thật sự không biết nhiều điều lắm.

Cô ngượng ngùng chuẩn bị cúi đầu thì vô tình quét mắt thấy một người, trong lòng không khỏi kích động. Trên danh nghĩa người này là anh họ của cô, Tổng Trình.

Thảm Gia và Tổng Gia gia cảnh tương tự. Thảm Quân có tổng cộng 2 người bác và 4 người cô. Tổng Trình là con của cô ba Thảm Thực Di.

Thảm Thực Di gả vào hào môn làm cả gia đình khá bất ngờ. Mọi người từ đó mà ra sức nịnh bợ tặng bốc Thảm Thực Di, nên từ đó bà không thường xuyên về nhà mẹ đẻ nữa.

Cũng may, ba của cô và cô ba Thảm Quân hệ không tòi. Thường xuyên qua lại với nhau.

Nhưng riêng Tổng Trình thì lễ tết mới gặp qua. Cô chỉ biết sơ người anh họ này đáng vẻ cao cao tại thượng. Tài cao bát đầu, lớn lên cũng ôn nhuận, hay trêu hoa ghẹo nguyệt.

Thảm Quân trầm nghĩ, không biết người anh này có nhận ra cô không.

Cô trong lòng mặc niệm 100 lần: Tổng Trình, tuyển em đi.

Bất quá, Tổng Trình lại không phải đối tượng trong nhiệm vụ của cô.

Đại khái là ánh mắt Thảm Quân quá mãnh liệt, nhưng Tổng Trình lại không nhìn cô. Nhưng nam sinh ngồi kế bên hần lại chú ý cô vài lần, tùy ý đánh giá.

"Chọn cô ấy đi."

Tổng Trình cứng đờ người, người bên cạnh tên Doãn Gia Trí quét mắt một vòng, hỏi lại: "Ai?"

Trạm Quang cười, lười biếng ngập: "Người này giờ vẫn luôn nhìn về phía chúng ta. Mình thích loại như vậy."

Ở trên đài, một đám nữ sinh không dám ngẩng đầu, ai nấy đều run rẩy sợ hãi, cô gái như Chu Dĩ Vi lúc này cũng cúi gằm mặt. Chỉ có một mình Thảm Quân không sợ trời không sợ đất nhìn chăm chăm bọn họ.

Doãn Gia Trí nhìn về phía Chu Dĩ Vi, sau đó nói: "Nhìn bề ngoài hung dữ quá. Khó chơi lắm."

Tổng Trình: "Cô gái bên cạnh cơ."

Doãn Gia Trí lúc này mới nhìn Thảm Quân: "Sao cũng được, cũng là vật phát tiết, miễn là làm thoải mái chúng ta là được. "

Nghe những lời thô bỉ này, Tổng Trình nhú mày, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ có Trạm Quang rất có hứng thú, sờ môi cười cười, ánh mắt nóng rực làm những nữ sinh trên đài sợ hãi hơn thập phần.

Lúc này Thảm Quân cũng nhìn hần, hệ thống lúc này mới báo cho cô một tin. Làm cô hoa cả mắt.

Trạm Quang.

Nhân vật mục tiêu kế tiếp ở thế giới này.

Từ gia cảnh? Lúc nhỏ thế nào? Tuổi tác? Tính tình? Tính cách? Nhân phẩm? Cao 183 cm, thể trọng 63 kg....

Đều hiện hết lên bản.

Nhưng mà, tại sao không có câu trả lời cụ thể, một đồng dấu chấm hỏi là đề làm cái gì. Có tình chơi người mà?

Điều duy nhất mà Thảm Quân biết được.

Đó là, một ngày nọ toàn bộ Linh Ban sẽ bị tiêu diệt. Toàn bộ học viện sẽ bị nữ chính đánh đổ.

Theo thông tin, nữ chủ là một người mạnh mẽ. Cô ta làm việc từ thị xã lên đến tỉnh thành, sau đó vô làm cho quốc gia. Điều dùng năng lực mà trở thành lãnh đạo.

Sau đó vì chướng mắt với học viện Hạnh Phúc mà làm ngôi trường này suy tàn.

Cuối cùng, trở thành vợ của một vị lãnh đạo cấp cao của quốc gia.

Bởi vì học viện này không coi trọng nữ quyền, bắt nữ sinh trở thành công cụ phát tiết cho nam sinh.

Nữ chủ muốn biết những người này ra ý tưởng này phải bị hủy diệt, vì thế từ học viện cho tới học sinh đều bị xử lý hoàn toàn.

Vấn đề, nữ chính ngay từ đầu chỉ là một vật sở hữu của một nam sinh thuộc cấp thấp nhất trong trường E5. Bà chị, quá lợi hại, em phục chị!!!!

Học viện này tồn tại quá nhiều vấn đề lớn, Thẩm Quân biết. Nhưng nhiệm vụ của cô lại phải ngăn cản nữ chính. Nói cách khác, cô không thể để cho nữ chính thành công tiêu diệt học viện này.

Nữ chủ muốn người nào chết, cô lại phải làm cho bọn họ sống. Bằng mọi cách.

##

"Bắt đầu chọn bạn đồng hành. Thành viên đầu tiên của Linh Ban sẽ chọn trước....."

Lão sư lúc này cầm micro ra giữa sân chủ trì, làm cho không khí trở nên kì hoặc, giống như một buổi đấu giá. Còn các cô chính là linh dương đang đợi bị làm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Kén cá chọn canh

Thẩm Quân tinh thần lực đạt tới cấp C. Chỉ cần thông qua đôi mắt có thể ảnh hưởng trực tiếp tới tinh thần đối phương. Cô nhìn Tràm Quang, bốn mắt hai người nhìn nhau. Cô muốn hấn đối với mình có chút ấn tượng đầu tiên.

Tràm Quang giống như đại gia ngồi dựa vào ghế, tiếp nhận micro từ vị lão sư kia, chỉ tay tùy ý về phía Thẩm Quân. Hai mắt sáng quắc, khuôn mặt đều là hiếu kỳ: "Tôi nhìn rất đẹp trai sao?"

Hừ, tên tự luyện không biết mắc cỡ.

Một vị lão sư khác đưa Thẩm Quân một chiếc micro khác.

Bảo cô tiến lên trên một bước. Để tất cả mọi người nhìn thấy cô.

"Vị huynh đệ này nói chuyện thật nhàm chán. Tôi hỏi anh một câu, ở đây có ai đẹp trai hơn anh sao?" Thẩm Quân nhúng vai lộ vẻ thản nhiên.

Tràm Quang làm bộ suy nghĩ một lát, miệng cười cười, trên mặt đều là vô tội: "Đúng là không có ai."

Xung quanh Thẩm Quân lộ ra một tràng cười, đúng là một tên ấu trĩ.

"Đây là câu trả lời của tôi." Thẩm Quân nói xong trả micro lại, sau đó lùi về sau một bước.

"Còn trở về hàng làm gì. Muốn tôi đến đó ôm em xuống sao?"

Tràm Quang đẩy Doãn Gia Trí đang đứng kế bên đi. Chỉ về phía bên cạnh mình nói với Thẩm Quân.

"Em lại đây." Vừa bá đạo vừa vô lý.

"Tên khốn này đúng là vô tình." Doãn Gia Trí một bên tức giận gào thét.

Thẩm Quân bây giờ bị biến thành mục tiêu, có người ghen tị, có người ghen ghét với cô. Cả mặt vô cảm bước về phía Tràm Quang.

Mới vào học đã trở thành người của Linh Ban. lại được đệ nhất King lựa chọn. Cô nhìn thấy anh họ Tống Trình ở bên kia, nhìn cô không hài lòng lắm.

Tràm Quang là mục tiêu của cô, ngoài hấn ra cô không thể chọn những người khác. Huống hồ, cô còn phải cung cấp thông tin cho hệ thống, điền hết thông tin vào mấy cái chấm hỏi kia.

Lúc này, lão sư lại tiến lên, nói vào micro: "Linh Ban số 2 tiến hành lựa chọn."

Doãn Gia Trí lúc này còn tức giận, bây giờ lại khôi phục bộ dạng lẳng nhăng, khuôn mặt tà mị cười cười. Hấn nhìn về phía sân khấu, không quá vừa lòng nói vài câu: "Không phải người này....Không....Không phải cô.....Cô...Cô đi...Đứng...Là cô."

Doãn Gia Trí chỉ tay về phía Chu Dĩ Vi. Nhưng cô nàng kia hoàn toàn làm lơ nam nhân phía dưới, chỉ tập trung nhìn móng tay của mình.

Chu Dĩ Vi là người cao ngạo, tính tình cô gái này tuyệt đối không dễ dàng chịu khuất phục. Thẩm Quân mang theo ánh mắt chờ đợi nhìn cô, ở học viện này, tôn nghiêm của nữ sinh là thứ không đáng nói tới nhất.

Bây giờ, giữ được mạng với tương lai còn quan trọng hơn mấy cái tôn nghiêm kia nhiều. Nhưng cô hy vọng Chu Dĩ Vi có thể hiểu rõ hiện thực khác xa với trí tưởng tượng của mình. Hy vọng cậu ấy biết tự nắm bắt cơ hội cho bản thân.

Sau đó, Chu Dĩ Vi cũng bước xuống sân khấu, không nói câu nào, cũng không thèm liếc nhìn Doãn Gia Trí.

"Em không vừa lòng sao?" Doãn Gia Trí bất bình lên tiếng.

Chu Dĩ Vi nhìn những nữ sinh trên sân khấu, tâm tình phức tạp: "Nếu có một ngày, anh đột nhiên bị những nam nhân khác đè dưới thân. Hơn nữa còn không có quyền lên tiếng phản kháng. Anh cũng sẽ phẫn nộ, có đúng không? Hay là nên trực tiếp coi quân ra cầu hấn muốn mình."

"Cô....." Doãn Gia Trí nghẹn lời. "Tôi dựa vào cái gì để tui nam sinh kia đè lên người chứ."

"Đúng vậy, dựa vào cái gì."

Các vị lão sư tuy không nói rõ ai là thành viên thuộc Linh Ban của trường học. Nhưng chắc chắn không phải nhân vật tầm thường. Trước mắt bị cướp đi hai người. Các nữ sinh có tâm tư bây giờ bắt đầu lung lay.

Ở tại thời điểm bản thân không thể phản kháng, vậy chỉ hy vọng chính mình được chết một cách tử tế nhất.

Bất đồng với tình cảnh lúc mới vào trường, các cô gái ở đây bắt đầu hướng về phía trước, ngẩng cao đầu. Muốn ba nam sinh thuộc Linh Ban còn lại chú ý tới mình.

Nhưng bên cạnh đó, cũng có những nữ sinh lù lù bất động, cũng có người nhát gan, đứng im như kiến bất động trong góc. Không dám tiến lên.

Lão sư lại tiếp tục: "Linh Ban số 3 bắt đầu lựa chọn."

Lúc này, Tổng Trình cau mày, đối diện với tình hình như thế này hẳn rất bất mãn. Đột nhiên, có một người nữ sinh ở phía sau chỗ Thẩm Quân đứng lúc này bị người nào đó đẩy lên, cô ta bắt ngờ mà té ngã.

Nam sinh phía dưới cười ồm ồm lên, cả khuôn mặt trắng nõn tức khắc đỏ lên như gấc. Chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Đàm Chi Hủy đứng ở một góc, không biết tại sao bản thân lại bị người khác đẩy lên phía trước. Lá gan cô trước giờ vẫn luôn nhỏ, hiện tại giống như tự đâm đầu vào chỗ chết.

"Cô ấy."

Đàm Chi Hủy nghe được Tổng Trình chỉ vào mình, cũng không biết đây là phúc hay là họa, chỉ ngốc ngốc cúi đầu bước xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nhân sinh như trò đùa

Tổng Trình lựa chọn Đàm Chi Hủy làm mọi người bất ngờ. Có người cảm thấy mọi việc chỉ là tình cờ, có người lại nghi thần nghi quỷ.

Hiển nhiên, trong lòng những nữ sinh còn lại, Đàm Chi Hủy nghiễm nhiên trở thành một cô gái nội tâm không bình thường.

【 Nhìn bên ngoài ngoan ngoãn đáng yêu. Ai ngờ lại bày ra trò này để thu hút đàn ông. Ghê tởm. 】

【 Thủ đoạn đúng là không bình thường. Không thể trông mặt mà bắt hình dong. 】

【 Sớm muộn cũng bị chơi, còn làm bộ dạng thanh tao cho ai xem. Chết tiệt. 】

【 Tuổi còn nhỏ mà tâm địa đúng là không vừa mà. 】

###

Đàm Chi Hủy bị một đám người chửi rủa không ngừng.

Nhưng bản thân cô lại khổ sở không thôi, lúc này bị ngã, váy bị hở ra, quần lót đều lộ ra bên ngoài. Áo ở trên có vài nút bị còi ra lộ áo ngực bên trong.

Thẩm Quân thấy vậy, theo phản xạ nhìn Trầm Quang một cái. Ai ngờ được, hần thân nhiên dựa vào ghế mà ngủ. Thẩm Quân kéo kéo Chu Dĩ Vi cười trộm: "Tới đây rồi, thời điểm, thể diện hay tôn nghiêm cốt khí, tiết tháo cái gì đó đều là có rác hết."

"Ồ đây không ai so với ai cao thượng hơn đâu. Những người bất bình không chừng cũng muốn hành động như vậy." Chu Dĩ Vi ghét nhất là loại tâm cơ hai mặt.

"Nè, hai cô thật sự không có chút khẩn trương gì sao? Hai người giống như là đi xem diễn kịch vậy." Doãn Gia Trí nhìn hai người nói chuyện, trong lòng lại không vui.

Hắn thật sự có thể khiến cho Chu Dĩ Vi hèn mọn mà cầu xin hắn, dựa vào hắn, làm cho hắn cảm giác như mình ở bên cạnh cô có chút đàn ông. Nhưng mà nữ nhân này tại sao một chút cũng không thêm đề ý hắn vậy.

Doãn Gia Trí chính xác là một tên lớn người nhưng tâm hồn trẻ con. Áu trĩ đến tàn nhẫn. Muốn tới cầu xin anh, ừ, tôi chính là cố ý không thêm đấy.

Thẩm Quân: "Tới đây không xem diễn còn làm được gì?"

Chu Dĩ Vi: "Không xem diễn chả lẽ xem anh?"

Doãn Gia Trí: "Đúng vậy, xem tôi được mà, xem tôi đi."

Nói xong hắn lại cảm thấy bản thân hơi ngốc. Nói như vậy chả khác nào bản thân trở thành hề?

Doãn Gia Trí trong lòng tự an ủi chính mình, nam tử hán không chấp vặt với nữ sinh.

Dù sao Chu Dĩ Vi giờ chính là người của hắn, còn sợ ở trên giường trị không được cô sao?

Linh ban số 4 cảm được micro cũng không thêm nhìn gì những nữ sinh trên đàn, trực tiếp nói: "Vưu Ngưng....Xuống đây."

Nói xong, một cô gái thân hình gầy yếu tập tễnh bước xuống.

Vưu Sor...Vưu Ngưng....Là anh em sinh đôi nha....

Mà....có khi nào tình cảm hai người không được bình thường không?

Học viện Hạnh Phúc là nơi rất nhiều người muốn gửi gắm con mình vào học. Mặc dù không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Hai người họ chính là cố ý vào đây. Trong này không có gì kiêng nể, không có gì đi theo quỹ đạo thông thường.

Muốn yêu thì yêu. Không sợ, cũng không thêm câu nệ tiểu tiết.

Thành viên cuối cùng của Linh Ban là Khương Hồng Dữ, một hình tượng phú nữ đại đúng nghĩa. Bình thường tán gái vô số, lại thích hưởng lạc. Khương Hồng Dữ là người duy nhất có quan hệ cá nhân rối loạn nhất, nhưng mà hắn có yêu cầu, hắn không tìm bạn gái, chỉ tìm người lên giường phát tiết. Xong việc, hắn trả tiền, còn người kia tự động biến mất.

Đúng như Thẩm Quân nghĩ, hắn chọn một nữ sinh đáng người nóng bỏng đẹp dễ nhất, Tào Dạ Phàm. Người bên cạnh nữ chủ, giúp đỡ nữ chủ rất nhiều việc.

Học viện Hạnh Phúc đặc biệt chỉ tuyển nữ. Tào Dạ Phàm vì muốn vào đây học, đã đi chế tạo lại màng trinh của mình. Cô xác định rõ mục tiêu của bản thân là phải dựa vào những người trong Linh Ban. Chỉ cần một trong số họ gieo cho cô hạt giống. Chỉ cần vì họ mà sinh một đứa bé.

Cô tin chắc nẫu bằng tử quý, gả vào hào môn là chuyện dễ dàng. So với những nữ sinh mới chấp chững vào đời thì cô hơn hẳn bọn họ vài bậc.

Tào Dạ Phàm đắc ý, khinh miệt nhìn những nữ sinh xung quanh. Cười quyến rũ đi xuống dưới, câu lấy cánh tay Khương Hồng Dữ, cười ngọt ngào: "Đào ca ca~"

Bốn nữ sinh bên cạnh đột nhiên rùng mình, cả bốn người đều ôm lấy cánh tay bản thân. Nhìn nhau cười cười.

Điều này làm cho Tào Dạ Phàm rất khó chịu, mấy cái con nhỏ này không phải cùng cấp bậc với cô. Đứng gần chỉ tổn hại thanh danh của mình mà thôi.

"Đi."

Thẩm Quân không biết lúc này Trạ Quang đã thức dậy, nắm lấy tay cô kéo đi. Trước khi đi, cô không quên nói với Chu Dĩ Vi số đi động để liên lạc. Phía sau, những người thuộc Linh Ban cũng theo Trạ Quang mà rời đi.

Thẩm Quân nhìn Trạ Quang bóng lưng cao gầy, chả lẽ tinh thần lực thực sự ảnh hưởng hần, nên hần mới đối với cô ôn nhu như vậy?

Đi một hồi, đã tới ký túc xá.

Nơi này tương lai sẽ xảy ra bao nhiêu đêm thác loạn điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ký túc xá tán tỉnh

Ký túc xá nơi này được trang trí rất xa hoa, đương nhiên cũng không loại trừ việc phân loại theo cấp bậc.

Nam sinh thuộc Linh Ban mỗi người được chia một căn chung cư nhỏ. Đồ dùng trong nhà, TV....Tất cả đều có đủ. Mạng internet cũng chỉ có thể dùng để nội bộ trường học sử dụng, không thể gửi tin ra ngoài.

TV trong nhà cũng chỉ có duy nhất hai đài. Một đài là tin tức. Đài còn lại là.....

Thẩm Quân nhìn màn hình tinh thể lỏng TV đời mới 50 inch, chặt lưỡi cảm thán: "Đúng là một cái Nhật Bản thu nhỏ mà."

Trên màn hình, là thân thể trần truồng của nam nữ đang ôm ghì lấy nhau, vật lộn các loại tư thế. Dùng điều khiển để chỉnh, sẽ hiện lên một bản danh sách quốc gia, có Âu Mỹ, có Đại Lục, Nhật Bản chắc chắn không thể thiếu.

Có đầy đủ phân loại, so với mấy web đen trên internet còn đầy đủ, phong phú hơn.

Thẩm Quân nhìn nhìn, vẫn là trai tây là đẹp nhất. To con lực lưỡng không thô tục, ăn chắc chắn ngon. E hèm, không biết Trạ Quang là người thế nào. Hy vọng hần hơn chứ không kém.

Cô nghĩ một hồi, lại phát hiện hần vẫn luôn ở phía sau cô, chỉ là không lên tiếng."

"Anh không cảm thấy làm vậy rất dễ dọa người sao."

"Không cảm thấy." Trạ Quang cời mũ ra, tùy tiện ném một bên.

Xoa xoa tóc cô. "Em không cảm thấy em cứ như vậy mà xem mấy thể loại phim này, rất là câu dẫn tôi sao?"

"Không....." À thật ra là có một chút.

Thân thể đẹp như vậy dễ trước mặt không nhìn mới là có lỗi với bản thân nga~~

"Vậy nếu em câu dẫn anh....Anh sẽ làm gì?"

Trạ Quang nhướn mày ngồi kế bên cô, cười vui vẻ: "Vậy là em thừa nhận em câu dẫn tôi?"

Một ánh mắt thâm thúy nhìn cô, nhưng cô lại không nhìn ra hần có ý đồ gì.

Hai người ngồi dựa vào nhau, cực gần gũi, hít thở đều có thể trực tiếp cảm nhận được mùi vị của đối phương. Thẩm Quân chỉ cần nhích lại phía trước một chút, lập tức có thể hôn được hần.

Người này, không lâu nữa sẽ lên giường cùng cô.

Thẩm Quân trong lòng có một câu hỏi lớn, bắt đầu từ khi cô tiến vào thế giới thứ hai cô vẫn luôn thắc mắc, chỉ là không trực tiếp hỏi hệ thống mà thôi.

"Anh đã từng gặp qua em sao?"

Trạ Quang ánh mắt lung lay, hạ giọng "Tại sao hỏi như vậy?"

"Chỉ là thấy hơi quen thuộc, không phải gương mặt này, mà là mùi vị trên người."

Thân thể của cô rõ ràng khi tới gần hần, đã cảm nhận được mùi vị quen thuộc. Hoàn toàn không có bài xích, mà có hấp dẫn tốt cùng.

Trạ Quang đứng lên, vóc dáng hần rất cao, đủ để ngăn cản toàn bộ tầm mắt cô. Hần ấn bả vai Thẩm Quân. Đem cô ấn ngã vào sofa lớn phía sau, đầu gối nửa quỳ, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Thẩm Quân: "Để xem em quen thuộc thế nào với cơ thể tôi."

Rõ ràng đây là lần đầu tiên hai người nắm tay, ôm nhau, thậm chí hôn môi.....

Nhưng tất cả đều diễn ra rất tự nhiên, giống như một người hành khất lạc đường giữa sa mạc, sau đó tìm được một hồ nước. Thuận theo bản năng tự nhiên của cơ thể, mà ngã lặn trong vui sướng, khoái cảm.

Bọn họ bắt đầu hôn nhau, từ nhẹ nhàng cho tới thô lỗ, giống như muốn khắc thân thể đối phương vào thân thể mình. Trạ**m** Quang ôm lấy Thẩ**m** Quân. Vuốt ve tóc dài của cô.

Cánh môi mềm mại kia muốn thể nào cũng không đủ, mười mấy năm chưa từng được hưởng cảm giác này.

Thẩ**m** Quân trở nên bị động, cô không nghĩ tới Trạ**m** Quang khi hôn sẽ mãnh liệt như vậy. Cô tin tưởng, Trạ**m** Quang này, hẳn nhất định không làm tổn thương mình.

Cô cũng phải như hắn, bảo vệ, nâng niu, không để hắn đối mặt với sinh tử.

Sự tình phát sinh ngoài ý muốn, một hồi điên cuồng ngoài phòng khách, giờ đây hai người họ ngã nhào trên căn giường rộng lớn trong phòng ngủ. Quần áo trên người cũng cởi ra từ lúc nào. Giờ đây, hai thân thể hoàn toàn không mảnh vải che thân.

"Vừa rồi em xem phim say mê như vậy. Bây giờ liền để em thực hành."

Ánh mắt Trạ**m** Quang mê người, âm thanh khàn khàn, thân hình cứng rắn trần trụi ôm chặt lấy cô. Thẩ**m** Quân nhìn không được dùng tay sờ mó thân thể hắn.

Nơi riêng tư bắt đầu ẩm ướt, ở dưới chân thấm một bãi lớn nước trong hạ thân chảy ra. Thẩ**m** Quân không muốn đợi nữa, trực tiếp rộng mở hai chân tiếp nhận hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nước sữa hòa nhau (h)

"Trạ**m** Quang...Trạ**m** Quang...."

Thẩ**m** Quân trải qua ba đời, nhưng lần đầu tiên vẫn đau như thường. Cô không khỏi kích động, lại quá lo lắng. Đôi tay nắm chặt khăn trải giường. Đôi mắt nhắm chặt. Bộ dạng sợ hãi nhưng ham muốn nhiều hơn nữa.

Nhìn cô bộ dáng sợ hãi như vậy, Trạ**m** Quang hơi do dự, dưới tay đang đỡ còn thịt cương cứng bỗng chốc cứng đờ, ngón tay hắn khảy khảy âm hộ phía dưới. Nhất thời cấp bách không biết làm thế nào. Vừa muốn, vừa đau lòng.

Trong lúc Thẩ**m** Quân nghĩ hắn sẽ trực tiếp đâm vào, ai ngờ lại đổi thành ngón tay, ở nơi đó khiêu khích cô. Sau đó lại thêm một ngón tay nữa, làm tiểu huyết ướt đầm một mảng, sau đó hắn bắt ngờ hạ thân, đổi từ ngón tay sang dương vật cứng cứng.

"A a....."

Đây là việc cô sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn đau đớn không ngừng. Thẩ**m** Quân câu lấy cổ hắn, cùng nhau triển miên.

Tiểu Trạ**m** Quang còn ngây ngốc lắm, lần đầu tiên thực hành, va và đập đập hơi cứng ngắt. Sau một hồi không cẩn thận quy đầu bị trượt ra bên ngoài, lại cố gắng chui vào bên trong, nhưng lại một lần nữa đâm hụt.

"Ấn... Ấn... Thẩ**m** Quân.... Thật thoải mái... Thẩ**m** Quân...."

Trạ**m** Quang trên mặt đều là nhăn nheo, dương vật lần đầu khám phá tiểu huyết chật hẹp làm hắn sung sướng đến lạ kỳ. Giống như có trăm ngàn cái miệng nhỏ mút lấy dương vật hắn. Không nghĩ tới thân thể thiếu nữ lại kỳ diệu đến như vậy.

Hắn tự cho bản thân sức khỏe không tồi, hàng to xài tốt, nhưng lần đầu tiên khai trai, vẫn không tự chủ được mà bắn ra rất sớm. Thọc vào rút ra hơn mười phút đã bắn tinh vào trong tiểu huyết.

Trường học luôn luôn yêu cầu học sinh có thể sinh con sớm. Nhưng Trạ**m** Quang quả thật không muốn Thẩ**m** Quân còn trẻ như vậy đã có thai. Bắn vào trong rồi hắn bắt đầu hồi hận, sau đó hắn lấy còn thịt ra, dùng hai ngón tay đẩy bớt tinh dịch đã bắn ra ngoài.

"Anh làm sao?"

Hai ngón tay ở trong âm đạo cô càng quét. Làm hạ thân Thẩ**m** Quân khó chịu, ép người lùi về phía sau.

"Anh lấy hết ra....Em còn trẻ....Có thai sớm thì không tốt."

Thì ra là sự cái này, Thẩ**m** Quân trong lòng cảm thấy ấm áp, Trạ**m** Quang này là suy nghĩ cho cô.

"Không sao đâu....Mười năm nay em sẽ không mang thai."

"Em không thể sao?" Trạ**m** Quang có chút kinh ngạc.

"Không phải. Coi như em bụng ga-rô đi. Mười năm nữa sẽ không mang thai. Sau đó thì bình thường." Thẩ**m** Quân tùy ý nói đại một lý do. Cô không thể nào nói là hệ thống giúp đỡ mới tránh thai được.

Trạ**m** Quang hơi lưỡng lự lời cô nói, nhưng hắn nhìn Thẩ**m** Quân vẻ mặt rất chắc chắn. Cũng không hỏi nhiều, dù sao cô không mang thai, hắn cũng dễ dàng hơn nhiều.

Còn thịt kia bắt đầu quay lại tiểu huyết quậy phá. Giống như muốn chứng minh bản thân mình, sau một hồi làm kiểu truyền thống, hắn bắt đầu thay đổi tư thế. Lúc thì nằm bên hông cô, lúc thì tùy ý nhập từ phía sau. Cuối cùng còn bắt cô đứng lên, cả người điên cuồng đâm mạnh vào tiểu huyết.

"Ấn ấn... Trạ**m** Quang, nhẹ chút...Em không được a...Sắp tới...Sắp tới rồi...."

Còn thịt hưng hăng đâm vào nơi sâu nhất, Thẩ**m** Quân hết sức dựa hắn vào người hắn, hai vú bị ép chặt vào thân thể hắn tới biến hình, thân thể bắt động. Chỉ có phần trên bị đôi tay rắn chắc ôm chặt, dưới thân cũng bị còn thịt kia ra sức ra vào vào.

"Ấn...Thật hẹp.....Tiểu huyết này quá nhỏ....Kẹp anh đến thoải mái...Ấn...."

"Em...Em không thoải mái....A...."

"Không thoải mái sao?" Trong thanh âm tràn đầy uy hiếp.

"Thoải mái thoải mái....A.....Ấn.... Trạ**m** Quang....Muốn em....Muốn em...."

Cả người Thăm Quân còn cái miệng là còn sức lực, âm đạo bị côn thịt cắm đến sâu thẳm. Côn thịt căng cứng mà sát điên cuồng tiểu huyết cô. Có lúc lại cố tình chọc vào nơi sâu thẳm. Đem Thăm Quân bay lên trời, cả người một mồi, cầu xin Trạm Quang mau mau bắn ra.

Hắn nhớ Thăm Quân vẫn là lần đầu tiên, sau hơn ba tiếng từ lúc bắt đầu, Trạm Quang mới xoay người cô, bắn vào nơi sâu thẳm trong tiểu huyết mê người. Một lúc say nữa, hắn mới luyến tiếc rời đi, thỏa mãn ôm chăm lấy Thăm Quân đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Ai là xử nữ

Học viện này tuy tất cả đều rất kỳ quái và biến thái. Nhưng đãi ngộ đối với học sinh không tệ, sau khi khai giảng thì hai ngày sau mới bắt đầu nhập học. Nhà trường muốn bọn họ tiếp thu hoàn cảnh xung quanh tốt, có thêm thời gian điều dưỡng thân thể.

Đương nhiên, điều dưỡng thân thể là việc quan trọng nhất.

Thăm Quân ở trên giường bất lực, cả người đều đau. Cô thật sự muốn khen các vị lãnh đạo. Còn cho các cô thời gian nghỉ ngơi.

Ngày thứ ba sau khi vào trường, mặc kệ thân thể tốt hay không bắt buộc phải đi học.

Nội dung ngày đầu sẽ nói qua về các môn học, yêu cầu tất cả mọi người phải có mặc. Người vi phạm sẽ trừ trực tiếp vào quyền lợi được nhận hoặc đang có.

Ngày buổi sáng cuối cùng, Thăm Quân một mồi bị Trạm Quang kéo ra khỏi chăn. Ôm cô đi tắm rửa, còn ôm cô vào lớp. Hoàn toàn không quan tâm trên đường đi bị bao nhiêu người nhìn gó.

Trạm Quang lại cảm thấy rất tốt, ôm cô như vậy, có thể tuyên bố quyền sở hữu của hắn với cô. Miễn cho đám ruồi bọ về sau vay quanh Thăm Quân của hắn.

Phòng học chuyên dành cho nhóm Linh Ban vẫn xa hoa như cũ, Thăm Quân trong lòng than một tiếng. Đúng là rất có sức thu hút. Thăm Quân nghĩ ngợi, nội quy trường học cấm học sinh không được dâm loạn trong giờ, nhưng mà phòng học lại bày trí như này, bàn học to cộng với một cái sofa lớn dành riêng cho mỗi người. Phía dưới sofa đều được chống đỡ và che đầy kiên cố. Hai bên sườn cũng được che đầy tinh ý. Còn không phải cung cấp cho học sinh thêm phương tiện làm tình hay sao?

Phía sau lớp học còn có các loại phòng khách, phòng giải trí, đồ ăn và trang phục không thiếu thứ gì. Đầm phục cũng đẹp, mùa hè mặc áo sơ mi trắng, nữ sinh thì áo đồ váy dài. Nhưng mà không có dài lắm đâu, váy thôi qua một cái cái gì muốn nhìn đều nhìn được.

Bên trong còn không có quần bảo hộ.

Nam sinh thì tùy ý, quần tây màu xám đơn giản, kéo khóa một cái là cái gì muốn ra lập tức ra.

Thời gian bắt đầu nhập học là 10 giờ.

Vẫn là nữ lão sư trước kia. Bà mặc bộ đồ công sở màu xám, vẻ mặt bình lặng đi vào, đứng trên bục giảng hỏi một câu: "Ồ đây ai còn là xử nữ?"

Sau đó mọi người đồng loạt quay đầu qua nhìn cô. Cái này chính là vấn đề riêng tư nha. Thăm Quân quá thẹn mà cúi đầu, cô ngày đầu tiên đã cùng hắn lẳng qua lẳng lại.

Nhưng mà cô thật sự quá bất ngờ nga, không ai trong lớp học nhắc tay lên.

Thế là tất cả mọi người đã làm.....Sao?

Cô nhìn Chu Dĩ Vĩ, bởi vì thẹn mà cũng cúi đầu, nhưng trên miệng cười cười thẹn thùng. Bất giác, tìm được ngay câu trả lời.

Tào Dạ Phàm cùng với Khương Hồng Dữ không cần nói nhiều, chắc chắn đã làm. Vưu Sơ với Vưu Ngưng là anh em, nhưng hai người không có chút thẹn thùng gì mà kiêu kị. Hai người dựa hẳn vào nhau, mười ngón tay nắm chặt.

Người làm cô cảm thấy ngoài ý muốn nhất, chính là Tống Trình. Vị anh họ này, không ngờ cũng không phải dạng vừa đâu.

Tống Trình cảm nhận được ánh mắt cô, cũng quay đầu lại nhìn. Cùng với Đàm Chi Hủy lên giường là ngoài ý muốn, nhưng làm rồi hắn cũng không ngại gì mà nhận.

Lão sư vào lòng gật đầu: "Nữ sinh nào ngày hôm nay vẫn còn là xử nữ, sẽ bị đưa đến phòng học chuyên dụng chỉ dạy thêm vài điều. Sau một tuần có thể trở về. Các em may mắn là chọn người chính xác. Bước đầu tiên tiến hành thuận lợi."

Lớp học chuyên dụng? Cô vừa nghe tên đã hiểu đây không phải chỗ tốt lành gì. Đem xử nữ tới những nơi như vậy? Đúng là thủ đoạn không tồi.

Nữ chính trong thế giới này chính vì không muốn cùng một kẻ cấp thấp thuộc E5 lên giường mà bị đưa tới lớp chuyên dụng này. Bị dạy dỗ một thời gian. Sau khi trở về sinh khí trong lòng càng lúc càng cao.

Nữ lão sư tự nhiên mở miệng, đồng thời bật một bộ phim chiếu lên màn hình lớn, âm thanh rõ ràng nói: "Được, hôm nay học bài đầu tiên. Chính là ngoài việc làm tình truyền thống, chúng ta có thể học thêm cách sử dụng công cụ hỗ trợ và những lưu ý đặc biệt...."

Học sinh Linh Ban: "....."

Con mẹ nó, đúng là không có cái quái gì bình thường ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Công cụ tình ái

Điều làm người khác bất ngờ nhất là lão sư ở trong ngăn kéo lấy ra một đồng áo mưa đủ kích cỡ, màu sắc, hình dạng kỳ lạ.....

Đúng là suy nghĩ chu toàn.

"Thứ này từ bây giờ cho tới tương lai các em ở học viện ba năm. Học viện sẽ cung cấp đầy đủ cho các em, các em có thể thương lượng về kích cỡ hoặc là nhãn hiệu tùy ý. Hôm nay, sau khi tan học các em tới báo cáo với tôi về những điều cần lưu ý hoặc sở thích đặc biệt. Ngày mai sẽ giao cho các em, mỗi tháng mỗi người 10 hộp."

Mỗi người mười hộp, một nhóm hai người tổng cộng 100 cái áo mưa mỗi tháng? Nếu không phải bị trúng xuân dược hoặc là phổi bị hư tới mất cảm giác. Nhiều như vậy xài nửa năm cũng không hết.

Thẩm Quân lo lắng nhìn thoáng qua Trạm Quang. Cái người này đang ở thời kỳ phát dục. Vạn nhất hần diện lên thì cô làm sao?

"Bảo bối, yên tâm, anh đây rất mạnh, một tháng 20 hộp chắc chắn sẽ dùng hết. Em hiện tại nghĩ thử xem em thích mùi vị gì. Bạc hà có được không. Anh thích vị bạc hà. Không biết còn loại khác không nhỉ? Loại nào mát lạnh, làm em sướng thấu tim."

Trạm Quang trong hết sức nghiêm túc cùng cô thảo luận vấn đề chính trị.

Nhưng hai người Thẩm Quân với Trạm Quang không phải cặp đôi duy nhất bàn về vấn đề này.

Doãn Gia Trí cũng nói vài câu với Chu Dĩ Vi. Hần đột nhiên cảm thấy bộ dáng Chu Dĩ Vi tức giận rất đáng yêu. Tưởng tượng cô ấy ở trên giường vừa thẹn lại vừa bực. Khuôn mặt phỉếm hồng. Thật sự quá xinh đẹp.

Doãn Gia Trí tưởng tượng cảnh này, tình trùng bay thẳng lên não. Hạ thể trở nên căng cứng. Đứng quần cũng phồng lên rồi.

Chu Dĩ Vi bình tĩnh lại, khuôn mặt đỏ ửng. Thầm mắng cái tên khốn này, đúng là sắc lang động dục.

Lão sư lúc này vỗ vỗ cái bàn báo mọi người chú ý: "Các em có một ngày để thương lượng. Tìm xem loại nào thích hợp với bản thân. Thời hạn nghỉ trưa cũng tốt để dùng thử."

Thẩm Quân khỏe miệng run rẩy, lão sư đúng là người từng trải.

"Được rồi. Kế tiếp giới thiệu với các em một loại công cụ hỗ trợ. Đây là cái cho nữ sinh dùng." Nói đến đây, trên màn hình xuất hiện một một máy rung màu hồng....

Đàm Chi Hủy thẹn thùng nhỏ giọng kêu lên một tiếng. Sau đó che mặt lại. Đúng là một cô gái đơn thuần.

Lão sư giống như không nghe thấy: "Về máy rung này, mỗi một nữ sinh có thể nhận hai cái. Một cây để dự phòng. Cây còn lại làm theo kích cỡ của các Kìng sau khi cương cứng."

Những nữ sinh ngồi trong đầu cùng nhau nảy lên một suy nghĩ cái trường này đúng là biến thái. Tới cái này cũng phát cho học sinh?

"Phương pháp sử dụng rất đơn giản. Bật nút là có thể dùng. Bất quá nếu sử dụng nhiều, âm đạo bị hở to thì có chút phiền toái. Nhưng, trường học có làm loại tiểu phẫu thu nhỏ âm đạo, nếu là học sinh làm thì được giảm 50% giá gốc cho lần đầu tiên."

Trạm Quang ghé sát vào bên tai Thẩm Quân, nói nhỏ: "Kỳ thật em không cần dùng cái loại này. Có anh ở đây rồi. Nhưng nếu muốn tự an ủi mình cho anh xem, thì dùng một chút cũng được."

Thẩm Quân: "Em cũng muốn anh tự an ủi mình.....Cho em xem."

Sau đó còn làm mất quý. Trạm Quang bị ghen, bàn tay to dùng sức捏o mông cô: "Nói bừa cái gì đó."

Sau đó, lão sư còn nói thêm một câu làm tất cả mọi người ghen hờn: "Hậu môn già dành cho nam sinh mỗi người được nhận 2 cái. Tùy theo kích cỡ của các nữ sinh ở đây mà làm."

Linh Ban học sinh: "..."

Nam sinh: 【 Ông đây mới không thèm dùng. 】

Lão sư đối với các loại ánh mắt giết người ở phía dưới giả vờ như không thấy, lại nói tiếp: "Còn về thuốc tránh thai. Nhà trường cũng sẽ phát. Nhưng tác dụng phụ là không thể tránh khỏi nếu sử dụng thường xuyên. Nhà trường sẽ tìm cách thích hợp hơn để các em có thể tự do sinh hoạt mà vẫn không ảnh hưởng tới sức khỏe."

"Nếu có sở thích đặc biệt hơn các em có thể yêu cầu vòng cổ, roi da, dây thừng, nhưng không thể sử dụng quá mức làm ảnh hưởng tới thân thể người khác."

...

"Được. Hôm nay học tới đây thôi. Buổi chiều sẽ tiếp tục. Các em có thời gian một buổi trưa để thảo luận về những hương vị hoặc kích thước nào phù hợp với bản thân. Tan học."

Thẩm Quân nghe xong phì cười. Lần đầu tiên có biết tới một trường học dạy học sinh sử dụng các loại công cụ tình ái này. Đúng là.....

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tư thế nào tốt nhất cho việc thụ thai

Ngày hôm qua học viện nói về cách sử dụng các loại công cụ tình ái, khiến cả học viện trở nên điên cuồng. Hôm nay, lại bàn về một vấn đề còn kinh thiên động địa hơn.

Lão sư có lẽ là người duy nhất trong trường vẫn bình tĩnh như cũ: "Các bạn học, tôi xin nói qua một chút về các loại tư thế lúc làm tình."

Nội tâm các học sinh âm thầm mặc niệm..

【Thẩm Quân: Chắc chắn lão sư sẽ nói về vấn đề tư thế nào tốt nhất cho việc thụ thai... Còn tên khốn Trạm Quang nghe xong chắc chắn áp dụng. 】

【Chu Dĩ Vi: Cái trường học quý quái này. Nam sinh toàn chiếm tiện nghi nữ sinh. 】

【Vưu Ngưng: Có thể cùng ca ca nếm thử đủ loại tư thế, ngấm lại mặt đỏ hết cả lên. 】

【Đàm Chi Hủy: Hần cũng...Sẽ thử sao? 】

【Tào Dạ Phàm: Máy cái này lão nương đã sớm biết. Nhảm chán.....】

【Trạm Quang: Hừ, tư thế nào cũng được, Thẩm Quân chắc chắn không từ chối hần. 】

【 Doãn Gia Trí: Làm xong tư thế này, Chu Dĩ Vi còn không ngoan ngoãn trở thành người của hần sao. 】

【 Tống Trình... 】

【 Vuur Sor: Không biết muội muội thích cái nào, mỗi lần thử một kiểu mới vậy. 】

【 Khương Hồng Dữ: Mấy cái này từ lúc năm tuổi hần đã biết. 】

##

"Được rồi...Chú ý...Giờ tôi giới thiệu một chút về tư thế dễ dàng nhất để thụ thai..."

Thẩm Quân: "... " Quà nhiên.

"Đầu tiên chính là tư thế truyền thống nhất, tuy rằng tư thế này rất nhàm chán, nhưng nó lại là tư thế thích hợp nhất trong việc thụ thai. Khi áp dụng loại tư thế này, vào lúc nhà trai tiến vào, là tư thế cơ bản nhất có thể chạm sâu vào cổ tử cung của nhà gái. Chúng ta có thể hiểu rõ, tư thế này làm tình trùng dễ dàng tìm kiếm được trứng."

Lão sư lúc này cũng bật lên một đoạn video ngắn. Diễn tả sống động của loại tư thế này...

"Còn một tư thế khác đó chính là tiến từ hậu vị. Bên nữ mông nâng lên cao, sau đó bên nam tiến vào từ đằng sau. Cả cơ thể có thể nắm trọn phần eo của bên nữ. Dương vật tiến vào từ sau lưng, có thể đảm bảo tinh trùng tiếp cận được nơi sâu nhất, đồng thời, tư thế này có thể làm thỏa mãn nam nhân, càng khiến phái nam có ham muốn chinh phục. Hơn nữa, cũng thích hợp đối với vấn đề hoan ái lúc mang thai."

Lão sư ở trên bình tĩnh nói, học sinh ở dưới "bình tĩnh" nghe.

"Còn về tư thế bên nữ ngồi phía trên bên nam. Bởi vì khi làm tình, cơ thể sẽ chuyển động mạnh theo động tác, âm đạo mở ra sau khi kết thúc, tinh dịch có thể rút hết ra ngoài cùng với lúc dương vật rút ra khỏi âm đạo. Cơ hội thụ thai là cực kỳ thấp."

"Cho nên các bạn học, ngày thường cho dù các em sử dụng loại tư thế gì, vẫn nên do chính bản thân các em nguyện ý. "

"Thời kỳ rụng trứng là việc ảnh hưởng rất lớn đối với việc mang thai, thời kỳ rụng trứng diễn ra từ ngày thứ 11 tới ngày thứ 21 của chu kỳ. Trứng từ buồng trứng sẽ xuất ra trong cơ thể 1 đến 2 ngày chờ đợi sự thụ tinh. Trung bình, chu kỳ kinh nguyệt của nữ sinh là hoàn toàn khác nhau. Có người dài hơn, cũng có người ngắn hơn. Xác suất thụ thai nếu làm tình trong ngày rụng trứng cũng cao hơn bình thường."

"Được rồi, hôm nay học tới đây thôi. Cứ như vậy đi. Tan học"

Nói xong, lão sư tắt màn hình lớn, quay đầu ra khỏi lớp học, trước sau như một khuôn mặt đều là lạnh nhạt.

##

Lúc này các thành viên Linh Ban cũng đứng dậy đi tới nhà ăn.

Ở học viện Hạnh Phúc, nhà ăn đương nhiên cũng chia cấp bậc. Trường học có sáu tầng lầu, mỗi lầu đều thuộc một lớp. Linh Ban có thể trực tiếp tới nhà ăn trên tầng năm, đồ ăn cao cấp nhất. Còn ban E thì chỉ có thể ăn ở lầu một, đồ ăn bình thường nhất.

Thẩm Quân ăn cơm xong thì vào nhà vệ sinh một chút. Ai ngờ, bên phòng bên cạnh truyền tới một trận dâm ngữ rê rúng.

Một nam sinh ngữ khí không vui: "Con khốn này, một chút cũng không làm tao thấy sướng."

"Lần trước tao còn thấy nó đi liếm chân của bọn ban D, thật sự kinh tởm. Mẹ nó, nhìn cái gì mà nhìn, liếm sạch một chút..." Một nam sinh khác khinh thường lên tiếng.

"Lần tới vẫn nên đổi một đứa khác đi..."

"Đừng vậy, báo cho trường tổng cổ con này ra khỏi đây đi. Thật là rê rúng..."

Một câu lại một câu nhục nhã, thỉnh thoảng còn có tiếng nữ sinh nức nở, Thẩm Quân trong lòng tức khắc chìm xuống. Cô thiếu chút là quên mất trường học này không giống bình thường.

Tuy rằng nội quy trường học nói Queen không thể giao cấu với người khác, nhưng nghe cuộc đối thoại vừa rồi cô chắc chắn nữ sinh kia đã bị rất nhiều người làm ra. Bao nhiêu người trong trường này có thể nghe theo mấy cái nội quy kia. Bao gồm cả bản thân cô, sau này có chuyện gì xảy ra thì cũng đành im lặng mà chịu đựng.

Nữ chính tuy rằng dựa vào một chút trí não mà thăng vị. Nhưng hiện thực là cô ta quá chán ghét chế độ của trường học này, đối với cô ta, không chống lại đồng nghĩa với chịu thua.

Thẩm Quân đột nhiên nghĩ ngơ chính mình. Thế nào mới là cách xử lý chính xác nhất.

Bất quá, nhân phẩm của nữ chính đâu có vấn đề gì. Vẫn tốt chán so với đám người của trường học này.

Cách vách âm thanh rên rỉ đến cao trào. Sau đó hai nam sinh sửa sang lại quần áo xong cũng đi ra cửa. Thẩm Quân lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cô còn nhìn thấy một nữ sinh nằm trên sàn nhà, thật dài đen buồm xuống hai bên. Trên mặt đều là trống rỗng, giống như đồng tro tàn.

Đồng phục bị rách. Toàn thân trần trụi. Âm hộ cũng đỏ lên. Âm huyết cùng cục huyết đều cùng lúc chảy ra cả máu và tinh dịch. Thế thảm không đỡ nổi.

Giống như là một hiện trường án mạng ghê người. Nhưng mà Thẩm Quân còn chưa kịp sợ hãi, đã nhận ra đây là nữ chính của thế giới này, Tưởng Niệm Lăng.

Một người đáng lẽ ra sẽ đi dạy dỗ người khác. Sao lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Bản tính sa đọa

Thẩm Quân suy nghĩ một hồi, sau đó hành động. Cô đi sang phòng tắm kê bên lấy vại cái khăn sạch, sau đó đem về sửa soạn lại giúp Tưởng Niệm Lăng một chút. Rồi mới đi ra ngoài. Xem như cô làm việc thiện từ ân báo đáp cô ta đi.

##

Nhà ăn.

Trạm Quang mày nhẩn, Thẩm Quân đi vệ sinh lâu rồi vẫn chưa ra? Có phải xảy ra chuyện gì không? Hắn vừa mới định đi lại nhà vệ sinh nữ tìm cô, đã thấy Thẩm Quân đi về phía hắn, trên mặt còn có ý cười, không biết gặp được chuyện tốt gì.

"Em đào vàng trong đó sao, sao đi lâu vậy?"

Thẩm Quân kéo tay hắn, ra về thần bí nói, "Đúng là bên cạnh có một mỏ vàng. Giúp chúng ta sống lâu một chút."

Mọi người xung quanh cứ tưởng cô nói đùa, chỉ nghe loáng thoáng cũng không hỏi gì thêm. Mọi người không hiểu, nhưng Thẩm Quân rõ nhất, những gì cô nói đều là sự thật.

Những người ở đây ai sống ai chết, phải xem Tướng Niệm Lăng suy nghĩ thế nào.

Lúc này trong phòng vệ sinh, chỉ nghe thấy tiếng nước mờ nhỏ giọt. Nữ sinh kia trong mắt dần có thần thái, chậm rãi chuyển động thân mình. Hạ thể đau đớn không thôi, cả người tê dại, cô có thể cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó chảy ra từ trong âm đạo, là những tinh dịch dơ bẩn kia. Trong không khí còn vương lại hương vị dâm đãng chưa tan. Tướng Niệm Lăng trong mắt giờ đầy nước mắt, cô cố nén không cho chính mình khóc thành tiếng.

Cô hận cái học viện này, chế độ nam tôn nữ ti, hận những tên khốn kia cưỡng bạo mình, hận những người ở đây xem thường cô. Bởi vì cô được chia vào E5. Ban thấp nhất trong trường. Bởi vì cô thuộc E5, mà mọi người xem cô ti tiện như một con chó. Cô không phục, tuyệt đối không bỏ qua cho những con người dám nhạo báng, vũ nhục cô ngày hôm nay.

Còn những nữ sinh dựa vào đàn ông để có thượng vị tốt. Còn không phải những con khốn ở dưới thân bọn đàn ông kêu lên dâm ô, dựa vào cái gì phải tự hào, còn khinh miệt cô? Các à thì cao quý, cô nhất định dẫm đạp toàn bộ những người ở đây dưới lòng bàn chân.

Tướng Niệm Lăng phần nộ cắn cánh môi, dùng sức đến nỗi máu tươi toát ra. Cô chắc chắn không bỏ cuộc, đau một chút như vậy nhất định phải chịu đựng. Ngăn ngừa chỉ có ba ngày, cha mẹ dùng hết các loại quan hệ thủ đoạn, đem cô đưa vào học viện này, kết quả lại đưa chính con gái mình vào địa ngục. Cái gì mà học viện ưu tú bật nhất đất nước. Đều con mẹ nó cái rắm.

Mất đi nhân tính, ghê tởm tới cực điểm.

Tướng Niệm Lăng cố gắng đứng dậy, sờ đến khăn tắm trên người mình, nghĩ đến nữ sinh khi nãy giúp đỡ mình.

Tướng Niệm Lăng cảm thấy châm chọc, nắm chặt khăn tắm trên người. Cái này có nghĩa là gì? Thương hại, đồng tình hay là bỏ thí?

Cô hiện tại cảm hận toàn bộ bọn họ. Thẩm Quân có ý giúp đỡ, nhưng nó chỉ làm cho Tướng Niệm Lăng cảm thấy càng phần nộ, hiện thực quá tàn nhẫn. Nếu cấp bậc cô cao hơn một chút, có thể không cần nhìn sắc mặt người khác. Cũng không bị bọn đàn ông dơ bẩn kia chiếm tiện nghi.

Nếu....cô có thể thượng vị...

Khăn tắm trên người bắt ngờ rớt xuống, tinh dịch trong âm đạo ào ào chảy ra, trên người một đống dấu tím bầm. Cô muốn trở thành người nổi bật nhất học viện này. Không. Người nổi bật nhất đất nước này. Những người kia nhất định sống không bằng chết. Cô muốn cái học viện tội ác này phải biến mất vĩnh viễn.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Thẩm Quân thân thể, y phục chỉnh tề, từ trên cao nhìn xuống cô một cách thương hại, loại ghen ghét này làm cô thêm phần nộ, cô muốn có đẳng cấp này, cô muốn người khác ghen tị với chính mình. Một người chịu đựng quá nhiều thống khổ, từ thiên đường ngã xuống địa ngục, cảm thụ sinh hoạt tuyệt vọng, cô nội tâm sẽ không còn trong sáng, chỉ còn vô tận cừu hận chống đỡ, giúp cô sống sót qua thời điểm này.

Tướng Niệm Lăng chính là người như vậy.

Thẩm Quân ở trong nhà ăn không hề nghĩ ý tốt của mình lại biến thành khiêu khích nội tâm Tướng Niệm Lăng càng trở nên căm hận điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Rừng cây bí sự (h)

Ăn xong cơm trưa, Thẩm Quân và Trạm Quang cùng nhau tản bộ vài vòng trong công viên.

Tuy nói là công viên, nhưng cây cối nơi này đều cực kỳ cao lớn rậm rạp, thực sự thích hợp với những người thích dã chiến. Ngẫu nhiên ở trên đường, không hề khó khăn nếu muốn bắt gặp vài nam nữ cùng nhau hường lạc.

Dọc theo bên hồ, Trạm Quang nắm tay Thẩm Quân đi tới, dáng người thiếu niên anh tuấn cao lớn, nhưng trên mặt còn vẻ ngây ngô, miệng còn mang theo tươi cười.

Cũng không biết tại vì tâm tình tốt hay cảnh trước mặt quá đẹp, Thẩm Quân cảm thấy thật tâm rất vui, ở một chỗ cùng với Trạm Quang tâm trạng của cô cũng vui sướng tốt đẹp.

Đi một hồi lại cảm thấy có một ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm mình, nhưng thời điểm Thẩm Quân xoay người lại, vẫn không tìm được ai. Thế giới này tới thời điểm hiện tại vẫn là quá thần bí.

Thẩm Quân nhìn Trạm Quang càng nhìn càng thấy thích hắn.

"Ồ chỗ này đi, thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ."

Trạm Quang bỗng nhiên dừng lại, xoay người nói với Thẩm Quân, trên mặt treo mỉm cười, một bộ dạng nam tính rõ ràng.

"À?"

Thẩm Quân hơi nghi ngờ, mới giật mình chú ý, chung quanh không có một bóng người, vừa rồi chỉ lo nghĩ nghĩ, không phát hiện chính mình bị đưa tới một rừng rậm sâu thẳm bên trong, lá cây sà sạt vẫn không ngừng xao động. Nơi này thật là quá ái muội.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Quân đã hiểu rõ Trạm Quang muốn làm cái gì. Lúc này, cô đã bị hắn dè vào trên thân cây, cái miệng nhỏ bị thiếu niên điên cuồng hôn lưỡi.

"Ừm... Từ từ... Sẽ có người nhìn đến...Ngô..."

Trạm Quang nắm cằm cô, dùng đầu lưỡi lấp kín âm thanh phản đối, liếm láp toát hút, trong không khí tăng hiện lên âm thanh ái muội. Đầu lưỡi hai bên không ngừng chiếm lấy nhau.

Thẩm Quân hai tay nắm chặt áo hắn. Áo sơ mi giờ đây có nếp nhăn nhoe. Không tự giác được mà ưỡn ngực ngăn người hắn hơn. Hắn dùng chân mình kiềm chặt hai chân cô. Dễ dàng kéo váy cô mà sát âm đạo.

"Ngô... Ngứa..."

Thẩm Quân nói, bên dưới cũng bắt đầu chảy nước. Rõ ràng muốn cự tuyệt, nhưng thân thể lại không tự chủ được càng xích lại gần hắn. Hấp thu mùi vị trên người hắn, lại sợ sẽ có người xuất hiện, thần kinh cô đồng thời căng chặt.

Vừa khấn trương vừa kích thích làm Thẩm Quân càng chảy ra nhiều nước. Quần lót sắp ướt đầm làm cô khó chịu. Lúc này, Trạ Quang buông môi cô ra, phía dưới lại ma sát, làm cô mẫn cảm kêu ra tiếng.

"Muốn anh?"

Trong âm thanh Trạ Quang nói có chứa vài tia dụ hoặc, dán bên tai cô. Bàn tay ra sức cởi áo sơ mi cô, mở ra một nửa, lộ ra bầu ngực đầy đặn bên trong. Hắn cời nịt ngực ra, như trẻ con cúi đầu xuống mút vào bầu ngực. Để lại bầu ngực ướt đầm dề nước miếng.

Hắn dùng đầu răng khê cắn đầu vú cô, cảm giác hơi đau làm Thẩm Quân da đầu tê dại, tứ chi bần rần, cô vô lực ôm ôm chặt đầu hắn, cẩu vào tóc, trong miệng không ngừng rên rì.

Trạ Quang dùng miệng, mút liên tục vào đầu ti, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Quân của hắn. Sau lưng là cây đa to lớn, trên đầu lá xanh nhẹ nhàng rung động, thân thể thiếu nữ trắng nõn giờ đây đẹp đến tuyệt mỹ. Hai mắt mê ly mờ mịt, khuôn mặt còn nét ngây thơ, cái miệng nhỏ hờ ra, phát ra âm thanh rên rì. Bộ ngực no đủ hết sức phập phồng, hai đầu ti giờ đã sưng to vắn ra sức mời gọi người ta tới mút lấy nó.

Một cảnh đẹp như thế hiện trước mắt Trạ Quang. Hạ thân hắn căng trương phát đau, trong lòng lại thương tiếc, bàn tay trở nên sốt ruột, xốc hắn váy cô lên, đem quần lót vướng bận kéo ra, lộ ra hoa viên mỹ lệ bên trong. Ngón tay thon dài chọt vào bên trong một chút, trên tay giờ đây dính vài vết xuân tình kiều mị.

Thẩm Quân ức chế chính mình, dè ẹp âm thanh muốn hét lên, chỉ vì cái côn thịt to lớn kia via ma sát vài cái đã đi vào, đem tiểu huyết nhỏ chặt cấm tới chặt chề.

"Ừm...Bảo bối...Thả lỏng..."

Côn thịt hắn bị kẹp đến đau đớn, tiểu huyết này giống như thiên đường làm người khác phát cuồng. Hắn sợ dùng nhiều sức quá cô sẽ bị thương. Ấn nhấn làm gân xanh nổi hết lên mặt, khuôn mặt hắn phiếm hồng, thờ hờn hờn nhẹ nhàng di động trong thân thể cô.

Côn thịt đụng vào bụng nhỏ, Thẩm Quân run rẩy co rút, thân thể vẫn còn mới, xuân thủy không tiết nhiều, vẫn chưa đủ bôi trơn. Âm huyết như bị căng cứng ra, giờ muốn xé rách. Cả thân thể dựa hắn vào côn thịt của hắn mà chống đỡ. Chóp mũi cô hồng hồng, hai mắt đều có nước, bên dưới hai chân không ngừng run lên, đầu óc mơ mơ hồ hồ không tỉnh táo.

Vừa đau vừa thoải mái, trong chỗ lát, hoa tâm lại ngứa ngứa, cảm giác một mảnh liệt, Thẩm Quân ngập ngừng, thúc giục hắn: "Mau động.....Muốn em...Muốn em....."

Trạ Quang vừa nghe đã không nhịn được, đôi mắt bị đục hóa che dấu, nghe thiếu nữ bên trên kiều mị rên rì, bắt đầu rất hăng mà ra ra vào vào, không bao lâu, thân thể hai người trở nên phù hợp, đưa đón lẫn nhau mà đong đưa, khoái cảm lên tới đỉnh cao.

Hai chân chủ động quăn quanh eo hắn, thân thể hai người càng dung hợp chặt chẽ, thân mình bị đâm hoa chi loạn chiến, tóc đen dài theo động tác mà đung đưa, đầu vú cũng đi theo động tác mà đưa đẩy, trong miệng phát ra âm thanh kiều mị rên rì.

"A... Thật lớn, thật thoải mái...Ừm a..."

"Bảo bối gọi quá.....Kẹp đến thật chặt.....Thật muốn chết cùng với em.....Tiếp tục kẹp chặt....Kẹp anh chặt lại....."

Trạ Quang ra sức cấm vào, thẳng tới khi da đầu cảm nhận được khoái cảm, làm hắn bắt đầu có chút mất khống chế. Có vài cái lá cây bị động tác mạnh mẽ này mà rớt xuống, rơi hết lên đầu Thẩm Quân. Hắn bên dưới ra sức đâm, trên miệng lại ngậm lấy cái miệng nhỏ của cô, mút vào. Trao đổi nước miếng với nhau.

Quy đầu thô cứng đụng vào điểm G, Thẩm Quân đau đớn, có chút sợ hãi nói không cần, bụng nhỏ lại là nhịn không được co rút mút chặt côn thịt, làm Trạ Quang sáng đến mất khống chế.

"Miệng chề mà thân thể thành thật, bảo bối, như vậy là không ngoan đâu."

Trạ Quang buông cánh môi sung đỏ ra, nắm chặt cái mông vững, dùng sức đâm vào, phàng phật như muốn đem thân thể Thẩm Quân khắc chặt vào trong thân thể hắn.

"A a a....Sướng quá....A a a....Muốn em...Muốn em....Sướng quá.....Trạ Quang...."

Thiếu nữ ngẩng cao đầu, kiều mị rên rì như đồ thêm dầu vào lửa, thiếu niên kia dùng côn thịt càng cứng ra sức đâm vào. Hai hòn trứng cũng đung đưa mà đánh vào thân thể cô, cùng với côn thịt tạo ra tiếng bạch bạch mơ hồ. Thẩm Quân đã hoàn toàn trầm luân với tình yêu bên trong, thất thần rên rì, không quan tâm xung quanh có người hay không, cô chỉ nghĩ, muốn côn thịt hắn đâm chết cô.

##

Tướng Niệm Lăng không nghĩ tới cô chỉ muốn tìm một chỗ im lặng để ngồi xuống suy nghĩ, lại bất gặp hai người đang chơi dã chiến. Cô theo bản năng muốn chạy xa hơn, nhưng bàn chân không tự chủ mà tiếng tới nơi phát ra âm thanh đó. Đứng một bên nhìn trộm bọn họ làm tình.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 98: Rình coi sự tình (h)

Là cô gái lúc trước gặp trong nhà vệ sinh, cô ta nửa thân trần trụi bị một nam sinh đè ra làm mãnh liệt. Trên mặt đầy mảnh xuân tình, so với bộ dáng bình thường càng tân ra vẻ mê người mị lực. Còn nam sinh kia, rất tuần tú. So với bọn súc sinh cường bạo cô, giống như người trên cao, một người dưới đất.

Đôi nam thanh nữ tú trước mặt làm Tướng Niệm Lăng càng thêm bị thương trong lòng, lại cảm thấy trào phúng, cô ghen ghét Thẩm Quân. Cô cảm hận bọn nhục nhã súc sinh kia. Bất tri bất giác xem bọn họ làm tình, phía dưới chân phát ra âm thủy. Tướng Niệm Lăng khó chịu, cô ảo tưởng cùng Trạ Quang làm tình, nhìn bọn họ, lại tự giác an ủi bản thân, ngón tay ở trong âm đạo ra ra vào vào. Đôi mắt nhìn hai người bọn họ. Cô muốn hắn. Cô cũng muốn cùng hắn làm tình. Trầm mê vào hai người kia, cô quên mất xung quanh còn những người khác tồn tại.

"Rình coi người khác có vui không hả?"

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh làm Tướng Niệm Lăng hoảng sợ, chưa kịp thét chói tai đã bị bịt chặt miệng, cô bị một thanh niên xa lạ áp đảo trên đất, cô không thể phản kháng. Vì cái gì? Cô cứ bị hết người này tới người khác cường bạo? Nước mắt không thể ngăn chặn rơi xuống. Làm hứng thú của thanh niên xa lạ càng thêm tăng vọt.

"Khóc cái gì! Tôi muốn cô là có phúc cho cô!"

Nam sinh trên người đeo một cái bản tên có khắc E-5, là cấp thấp nhất trong đám nam sinh của học viện, Tường Niệm Lăng thực sự tức giận, cũng là người dưới đáy xã hội với nhau. Hắn dựa vào cái gì coi thường không. Tường Niệm Lăng dùng sức, đá vào hạ bộ hắn, hắn tức giận bóp chặt cổ Tường Niệm Lăng.

Cô trước mắt một mảnh hoảng hốt, hít thở không thông, trong lòng thống khổ lan tràn. Tường Niệm Lăng gương miệng không ngừng thờ đốc, cái chết cận kề làm cô thật sự sợ hãi, tứ chi vô lực nằm xoi trên mặt đất. Cô không muốn chết, cô còn chưa có báo thù, cô còn chưa để bọn họ trả giá. Cô chưa thể chết được.

Xem thiếu nữ phía dưới sắp nghẹn chết, nam sinh mới buông lỏng tay ra. Hắn không tính giết người, bạn tình của hắn bị chơi tới hỏng rồi, phía dưới tựa như cái động lớn, thời hạn đối Queen vẫn chưa tới. Hắn chỉ có thể thông qua loại việc này để phát tiết dục vọng. Trong lúc Tường Niệm Lăng nhìn lên Thẩm Quân bọn họ làm tình, hắn cũng nhìn thấy hai ngón tay ra vào tự an ủi mình, hiện tại lại bày ra bộ dạng liệt phũ, so với kỹ nữ còn thấp hơn.

Hắn biết Tường Niệm Lăng cũng là bạn E, hắn mới dám xuống tay. Còn Thẩm Quân lại là người của Linh Ban, hắn không dám trêu vào. Tường Niệm Lăng thần chí có chút mơ hồ, trong đầu rối bời, chỉ cảm giác được có một đồ vật xa lạ xâm phạm thân thể của cô. Cô lại một lần nữa không thể bảo vệ bản thân mình, cô giống như một con đỉm, không, bọn họ thậm chí còn không trả tiền cho cô. Xong việc thì đứng dậy rời đi.

Nam sinh che miệng cô lại, một cây dương vật xấu xí cắm âm huyết, vô tình mà va chạm, mỗi một chút đều đem tôn nghiêm cô phát hủy hoàn toàn.

"Con mẹ nó mày bị chơi qua rồi?! Còn giả bộ đơn thuần. Con đỉm này mày sinh ra để người khác chơi chết."

Nam sinh kia ở một bên khinh bỉ nhìn cô, thọc vào rút ra vài lần đã sắp bắn.

"Đồ dơ bẩn không xứng đáng sinh con cho tôi."

Hắn nhét hết tinh trùng vào miệng Tường Niệm Lăng, mùi vị hôi tanh xộc thẳng vào mũi. Ngay sau đó, chất lỏng trong miệng không ngừng chảy hết xuống người.

Nam sinh kia rút dương vật ra khỏi miệng cô, cầm lấy váy Tường Niệm Lăng lau sạch sẽ còn thịt, sau đó đem nó nhét trở lại đứng quần, kéo lên khóa kéo. Khinh thường nhìn nữ sinh chết. Quay người bỏ đi. Sau đó còn phun một ngụm nước miếng xuống đất.

"Còn không nhìn lại bản thân. Còn giả bộ liệt phũ trình nữ cái gì. Dơ muốn chết!"

Đau khổ phá vỡ hết bao nhiêu tự tôn trong lòng, cô bật khóc như mưa, mỗi lần đều bị người khác giẫm đạp thân thể. Còn ra sức mà nhục mạ, không chừa cho cô một chút mặt mũi. Vì cái gì ép cô vào bước đường cùng.

Chu Dĩ Vi và Tường Niệm Lăng tính cách đều rất ngoan cố, chỉ là Chu Dĩ Vi may mắn gặp được Doãn Gia Trí, mà Tường Niệm Lăng lại quá khổ.

Cô không thể ngoan cố, có bao nhiêu kiểu ngạo thì bây giờ bị vô tình xé nát, trào phúng xem thường. Cái cấp bậc điên rồ này là do một tay học viện sắp xếp.

##

Bên kia, Thẩm Quân bị Trạm Quang ôm đi chỗ khác, vừa đi vừa thao. Bên kia có động tĩnh hắn đương nhiên ý thức được. Tuy là có người ở gần càng kích thích nhưng hắn không muốn Thẩm Quân bị người khác nhìn thấy, người của hắn chỉ một mình hắn được nhìn.

Người đã sớm đi xa, Trạm Quang cố ý trêu đùa, "Bảo bối, có người đang xem chúng ta làm tình... Có hưng phấn không..." Còn thịt bị kẹp chặt bất thành lĩnh, lại đau lại sáng.

Vừa nghe có người nhìn, Thẩm Quân cũng cảm thấy kích thích cũng quá then thừng, trong lòng chờ đợi cơn thịnh nộ bắn ra, vì thế mà thân thể không tự giác co rút lại, đôi tay cũng ôm chặt thiếu niên, "Vậy anh mau bắn đi.....Ừm...Sâu quá....."

Đem bộ ngực căng cứng dán hẳn lên người hắn, đầu vú sưng to ma sát áo sômi, đau đón lại thoải mái. Giống như con mèo nhỏ dựa vào lòng ngực Trạm Quang.

"Cho em hết....Cho em hết.....Ngao đừng khóc....."

Cơn thịnh nộ khá mà bắn hết vào trong người cô. Thoải mái hôn cổ cô, cơn thịnh nộ bị tiểu huyết nút chặt, hắn lại muốn một lần nữa, nhưng tình hình không tốt lắm.

Trạm Quang nghĩ đến vừa rồi nếu tên khốn kia nhìn thấy thân thể Thẩm Quân, đôi mắt nhìn không được ám ám tức giận.

"Đi ra ngoài, mau đi ra." Thẩm Quân thúc giục Trạm Quang.

"Bảo bối không có lương tâm. Sướng xong rồi không cần anh nữa."

Trạm Quang lại thút thút vài lần, không tình nguyện đem dương vật rút ra, dục dịch theo đó mà rơi xuống đầy cái đùi trắng nõn của cô. Qua loa thu thập quần áo, Thẩm Quân mềm chân chạy trốn, còn không quên túm Trạm Quang rồi đi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Cảnh cáo

Bởi vì ngày hôm đó đánh đã chiến hư hư thực thực bị người khác nhìn thấy, lúc sau Trạm Quang còn muốn tìm các loại lý do mang Thẩm Quân đi ra ngoài hoan ái, đều bị cô cự tuyệt, cái này làm cho thiếu niên mỗi lần đầu nếm mùi vị này rất là không hài lòng.

Học viện Hạnh Phúc dù sao cũng là trường học bậc nhất. Sau khi học viện chính thức đi vào học chương trình học đứng đắn, lão sư ở đây đều thuộc hàng cao cấp, giảng nội dung thông tục dễ hiểu, so với những lão sư khác hoàn toàn lợi hại hơn rất nhiều.

Căn cứ nội quy trường học học sinh không thể trổng tráo tạo bạo làm dâm loạn phòng học, cho nên hoàn toàn dựa vào thời gian ăn trưa mà làm cho đỡ thèm. Giáo viên ở đây ước chừng là tập mãi thành thói quen, thấy nhiều không trách. Học viện cũng không thể ngăn học sinh cấp quốc gia làm "Công hiến" trừ phi có đại sự gì lớn mới lên tiếng ngăn cản.

Hôm nay nhà trường tổ chức một buổi thông báo nhỏ tới toàn bộ học sinh. Mong các học sinh biết đến nội quy trường học và áp dụng chặt chẽ, tất cả đều làm theo nguyên tắc không hề đùa giỡn.

Lão sư mặc bộ đồ màu đen tây trang, cộng với một cái kiếng màu đen, tóc búi cao không chút cầu thả. Dẫm bước đi về phía phòng học, mờ mịt ra bắt đầu chương trình, biểu tình vô cảm cứng ngắt.

Bà mờ miệng, ngữ khí nghiêm túc, "Hôm nay vấn đề thảo luận này rất quan trọng. Hy vọng các bạn học có thể chăm chú lắng nghe."

"Ngày từ những ngày đầu đã nói qua về nội quy. Nhưng chưa bàn tới hình phạt."

"Gần đây các học sinh cá biệt không quá an phận, có người tự ý rời khỏi trường, còn viết bài viết bôi đen danh dự trường học. Loại sự tình này đối với các trường học trong nước đều là không thể chấp nhận. Nếu lúc nào cũng tha thứ vậy sẽ không ai nghe theo. Ở đây có một ít hình ảnh, có vài người so với các em là học trường học tỵ, cũng có người là đồng học."

Lão sư bắt đầu mở ra hình ảnh, tấm hình đầu tiên là hình một bệnh viện, mặt trên viết "Bệnh viện Hạnh Phúc"

Thẩm Quân trong lòng đại khái hiểu rõ, không khỏi thờ dãi.

Học viện bắt những học sinh kia mặc đồ bệnh nhân, ánh mắt bọn họ đều ngây dại, không còn hình thù giống người, giờ đây giống như một con rối gỗ bị gặt dây. Người nhà bọn họ bên ngoài khóc lóc thảm thiết, nhìn chăm chăm vào con cái bên trong bộ dạng như đức, nhưng phản ứng thì không còn.

Lập tức, những thành viên nhóm Linh Ban trong lòng chợt lạnh. Những người này chỉ sợ cổ bỏ trốn, nhưng không có đủ năng lực, bị bắt trở về, có thể đã bị thôi miên hoặc cho uống thuốc. Làm mất đi thần chí, từ này về sau chỉ có thể ngốc ngốc ở lại bệnh viện làm một con rối gỗ.

Học viện Hạnh Phúc lại một lần bày ra cường hoành cùng chuyên chế, vi phạm kết cục tuyệt đối là thể thảm bị thương, thậm chí những cha mẹ học sinh này bên ngoài nhất định bị chèn ép.

Nhà trường là muốn cho dù già điên già ngốc cũng phải tuân theo hoàn toàn nội quy. Không thể tùy tiện rời khỏi. Càng đừng nên nghĩ đến những ý định hại mình, hại luôn người thân bên cạnh mình.

Chiếu xong hết hình ảnh này, lão sư lần đầu tiên mỉm cười với bọn họ. Nụ cười này làm mọi người sồn tóc gáy. Có thể ở trong trường học này, thì chắc chắn không phải người tốt đẹp gì rồi.

Bà nhu hòa mở miệng: "Xin khuyên các vị tuyệt đối không nên khiêu chiến trường học quyền uy, hậu quả không phải người thường có thể tiếp nhận."

"Còn có, Linh Ban sở dĩ là Linh Ban, chính là các em so với người khác may mắn hơn, địa vị cũng cao hơn, các bạn học nam là nhà trường cố gắng lựa chọn. Là tinh anh trong tinh anh. Lão sư tin tưởng các em có phán đoán riêng trong lòng, làm thế nào mới tốt cho bản thân. Các em cũng nên hiểu rõ."

"Còn các bạn nữ có thể tiến vào đây là do các em may mắn. Nếu không muốn tương lai bị đẩy vào địa ngục, phải cố gắng giữ lấy vị trí này của mình. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Thay thế các em là điều dễ dàng vô cùng."

Đem hiện thực trần trụi bày ra trước mặt họ, lão sư cũng không hề cảm thấy thẹn tâm, thậm chí có ý uy hiếp.

Làm Thẩm Quân khiếp sợ nhất chính là những lời nói kế tiếp.....

"Các người có muốn tương lai được đãi ngộ như ngày hôm nay hay không, hay là muốn tương lai bị đẩy tới ban E cấp thấp. Các em nhất định sẽ cảm thấy hối hận bản thân ngày hôm nay không đủ nỗ lực. Thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé. Trường học chỉ là nơi đầu tiên chỉ cho các em thấy hiện thực này. Người sống sót được mới là quan trọng. Người ở cao nhất thì lời nói của bọn họ chính là thiên lý."

"Các bạn học, hy vọng các em bây giờ cho tới ba năm sau đều hiểu rõ đạo lý này. Các em chỉ cần học tập ôn hòa. Thành tích đứng đầu. Thì buổi tối cứ kê cao gối mà ngủ."

"Đứng rồi, cuối tuần sẽ tổ chức đại hội thể thao, toàn bộ đều phải tham gia. Hy vọng các em có thể biểu hiện tốt, người chiến thắng phần thưởng cũng không tồi. Ngày mai tôi sẽ đem tới hạng mục dự thi, mỗi người ít nhất phải tham gia hai hạng mục."

"Hào, hôm nay tới đây thôi."

Nói xong, lưu lại những tin tức kinh thiên kia, cũng không quan tâm tới tâm trạng học sinh bên dưới. Trực tiếp bỏ đi.

Sớm biết, ban E thể thảm thế nào không ai trong trường học không biết, chỉ vì lấy lòng mà ra sức bỏ lên giường bọn đàn ông? Tôn nghiêm bọn họ còn để đâu được nữa. Thật là một nơi quá nhẫn tâm, Thẩm Quân tin tưởng hạng mục thể thao gì đó chắc chắn không bình thường.

Thật đúng là làm người ta cảm giác mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Đại hội thể thao

Mặt trời lúc này vẫn lên cao, nhưng không quá gắt nắng. Học viện Hạnh Phúc lựa chọn thời gian này để tổ chức đại hội thể thao. Cuối thu mát mẻ không khí tươi mát là thích hợp nhất để vận động.

Các nam thanh nữ tú của trường học mặc lên người bộ đồng phục thể thao của trường.

Nam sinh quần đùi màu đen, còn nữ sinh là quần đùi màu đỏ ngắn, lộ ra một mảnh lớn đôi chân thon dài trắng nõn.

Đại hội thể thao có những hạng mục bình thường giống như những trường học khác, là môn "chạy nhanh", còn có "nhảy xa", "nhảy cao", "cồng người" hạng mục.

Còn có những hạng mục kỳ lạ như "kéo dài đại tái", "mượn vật thi đấu"....

Nhìn qua đều có vẻ bình thường nhưng hệ thống lúc này nhắc nhở Thẩm Quân vài điều. Mí mắt giật giật, học viện Hạnh Phúc, các người dám.....

Bởi vì vài yêu cầu cứng nhắc, một người đăng ký đại hai hạng mục. Thẩm Quân đăng ký nhảy xa cùng mượn vật thi đấu, Trầm Quang đăng ký nhảy cao cùng cồng người hạng mục. Hần nguyên bản còn muốn đăng ký kéo dài đại tái, bị Thẩm Quân vô tình cự tuyệt.

Kéo dài... Còn không phải kéo dài cái đồ vật kia của nam sinh? Người chịu khổ chịu nhọc vẫn là các cô này. Thẩm Quân trong lòng cũng không cảm thấy "Hạnh phúc" gì.

"Học viện Hạnh Phúc đại hội thể thao lần đầu tiên tổ chức. Chính thức bắt đầu!"

Hiệu trưởng học viện đứng trên sân khấu lớn giữa sân thể dục phát biểu to rõ, đại hội thể thao tính chính thức bắt đầu rồi.

Hai ngày đầu tiên những hạng mục bình thường cứ thể diễn ra, hết thầy không có việc gì kỳ lạ phát sinh, thẳng đến ngày thứ ba mượn vật đại tái, tổng cộng có 60 người tham gia, 15 người một tổ, tất cả có bốn tổ. Thẩm Quân cùng với các nữ sinh của Linh Ban một nhóm. Trừ bỏ Tào Dạ Phàm ra thì mọi người thuộc nhóm thi đấu thứ hai.

Trên sân thể dục lớn có vài cái lầu màu trắng to, bên trong là học sinh thuộc ban hậu cần hoặc là bác sĩ, y tá phòng ngừa có chuyện gì xảy ra.

Lều của Linh Ban nằm ở vị trí trung tâm của sân thể dục, có thể nhìn bao quát toàn bộ vị trí xung quanh. Bên trong có quạt, còn có tủ lạnh nhỏ, những người khác thì ngồi trên băng ghế, còn bọn họ ngồi trên sofa mềm mại. Thẩm Quân ngồi trên sofa, Trạ Quang lật quyển cho cô ăn. Bộ dạng vui vẻ thoải mái không thôi.

"Nữ sinh tham gia hạng mục mượn vật đại tái. Tới giữa sân tập trung "

Trên loa bắt đầu phát ra âm thanh tập trung.

Khoảng mười giờ rưỡi, hạng mục mượn vật đại tái chính thức bắt đầu.

Một người thuộc ban tổ chức mang theo một cái thùng lớn, bên trong là những tờ giấy để nữ sinh bốc thăm. Người này đi đến trước mặt mỗi nữ sinh, cho họ bốc một tờ thăm. Thấy họ chuẩn bị xong, cô cầm một cái loa bắt đầu giải thích: "Hiện tại, mỗi người trên tay cầm một tờ thăm. Bên trong ghi một đồ vật. Mỗi người đi mượn đồ vật bên trong về. Còn về việc mượn làm sao, thì tùy bản thân quyết định. Thời gian thi đấu là 20 phút, cũng chính là 10 giờ 20 phút tập trung lại chỗ này. Trong vòng 20 phút không mượn được đồ coi như thất bại. Trực tiếp trừ 5 điểm vào tổng điểm của lớp."

Các nữ sinh tham gia ô lên, thất bại không nói còn bị trừ điểm. Nhưng họ không một ai dám lên tiếng phản kháng, sau khi nhân viên công tác nói bắt đầu, mỗi người đều tái mặt rời đi.

Chỉ thấy được cảnh tượng ở giữa sân thể dục, 15 nữ sinh sau khi mở giấy ra, cả mặt đều đỏ bừng.

Một phút đồng hồ sau, các nữ sinh bắt đầu sôi nổi di chuyển, phần lớn chạy về phía lều của Linh Ban. Có nữ sinh thì kéo một nam sinh lại, cùng nhau hôn môi. Có người lại kéo một nam sinh khác chạy vào nhà vệ sinh. Tóm lại đều là một cảnh náo loạn.

Mọi người chứng kiến ước chừng đoán được nội dung bên trong tờ giấy. Vài nữ sinh đi về phía Linh Ban về mặt hết sức quái dị.

Trạ Quang thấy Thẩm Quân thoải mái ăn quyển, lấy lại một trái trên tay cô, hỏi: "Em không lo sao?"

"Lo lắng cái gì? Anh không cho em ăn là muốn ăn em sao?" Thẩm Quân nói thật, lại làm Trạ Quang sặc.

"Khụ khụ khụ..." Trạ Quang vội vàng uống nước, tay vuốt cằm, trong mắt có hóa thiêu, "Yêu tình này... Ngừ khí đúng là kinh người....Bất quá cũng đúng, bảo bối em muốn thể nào anh cũng chiều theo em."

Thôi, cô nhận mình thua rồi, không nên cùng tên khốn này đấu trí.

Lúc này, ở cửa lều có một nữ sinh diện mạo thanh tú lấp bắp đi vào. Tức khắc hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Xin hỏi, Linh Ban thành viên số một là vị nào?" Cô âm thanh ngọt ngào, nhưng cả người run bần bật, giống như Thẩm Quân bộ dạng ngọt ngào, nhưng nhìn có vẻ giống như....Một đóa bạch liên hoa.

Mất thấy không ai trả lời cô. Nữ sinh này tiến tới bên người Trạ Quang, hỏi: "Xin hỏi cậu là Trạ Quang sao?"

Kỹ thuật diễn quá kém, tên này ở trường ai không biết hẳn. Còn giả bộ cái gì. Toàn bộ nam sinh Linh Ban cả tướng mạo hay gia cảnh đều không bình thường, nữ sinh ở trường không chừng ai cũng thích bọn hắn. Thẩm Quân cũng từng gặp vài người vô tình mà va vào ngực Trạ Quang. Nhưng cô cũng không thèm quan tâm nhiều lắm gì.

Chỉ là tiểu mỹ nhân kia bị Trạ đại gia làm ngơ, ngừ khí lãnh đạm: "Không phải."

Sau đó lột một quả quyển, bỏ vào trong miệng Thẩm Quân, giúp cô kéo thêm một mối thù.

Nữ sinh kia không ngờ đến câu trả lời này, ủy khuất nói: "Bạn học Trạ Quang, tại sao lại nói dối?"

"Người không phải không biết ai là thành viên số một Linh Ban sao? Người không biết số một là Doãn Gia Trí sao?" Trạ Quang nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Thức thòi, Doãn Gia Trí bên cạnh tức nghiêm túc hỏi: "Bạn học này tìm tôi có việc gì sao?"

"Không phải, thành viên số một của Linh Ban là Trạ Quang, Doãn Gia Trí là số 2, các người đang nói dối." Nữ sinh kia cuối cùng cũng tức giận, lớn tiếng phản bác.

Hai cái núi trước mình không ngừng phập phồng. Khương Hồng Dữ không nhịn được nhướn mày, dưới bụng cũng di động. Kéo Tào Dạ Phàm đi ra ngoài. Thẩm Quân nuốt quả quyển trong miệng xuống, nhìn vị khách không mời mà đến kia: "Vậy bạn biết ai là thành viên số một rồi còn hỏi cái gì? Hẳn bây giờ ít ra cũng là người có chủ rồi? Bạn có thể nề mặt tôi một chút không?" Cáo mượn oai hùm cảm giác thật không sai, thật thoải mái.

"Không phải, mình chỉ muốn hỏi mượn bạn học Trạ Quang vở bài tập, không có ý gì khác. Mình thật sự không phải cố ý." Mất thấy gương mặt giả bị chọc thủng, nữ sinh kia lại bắt đầu giả bộ vô tội, hai mắt ứa nước, như là bị người khi dễ.

"Không cho. Bạn có thể đi rồi. "

Trạ Quang nhiu mày, thấp phần không kiên nhẫn phát phát tay bảo nữ sinh rời đi, trong mắt đều là khinh miệt. Loại ra về thanh thuần làm hắn thực hết muốn ăn, vẫn là Thẩm Quân, loại tiểu yêu tinh này mới thích hợp với hắn.

Cũng may, nữ sinh kia cũng không nứu kéo gì, bụm mặt xoay người bỏ đi.

Thẩm Quân trừng mắt nhìn Trạ Quang một cái, "Trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Em ghen?"

"Không "

"... "

Trạ Quang không cao hứng, đoạt lấy quả quyển trên tay Thẩm Quân, tức giận bỏ hết vô miệng.

Quý ấu trĩ!!!

Năm phút sau, nữ sinh tới hai cung bắt đầu tập trung. Trạ Quang kéo Thẩm Qua qua một góc, cùng cô hôn lưỡi vài lần mới cho cô đi. Thẩm Quân môi đỏ sưng lên, mắt ngập nước rời khỏi lều trại. Trong lòng thầm mắng hắn một trăm lần. Cái côn thit phía dưới hùng hổ đâm vào người cô, đừng tưởng cô không biết hắn muốn làm gì.

Tổ thi đấu đầu tiên có khoảng 10 nữ sinh đã mượn xong đồ. Có người mượn được dễ dàng, có người làm mất tờ giấy lúc này, coi như bị loại.

Tổ của Thẩm Quân cũng bắt đầu rút thăm, không ngừng cầu nguyện cho bản thân, sau khi cô mở ra, cả mặt đều tái đi, tờ giấy viết một dòng chữ hùng hồn: "Tình địch tương ứng King."

Cô hướng về phía Chu Di Vi, cũng nhìn thấy: "Long mao tương ứng King." Doãn Gia Trí sẽ cho cô bức lông mao của hắn sao?

Lại hướng về phía Đàm Chi Hủy liếc mắt một cái: "Quần lót trên người tương ứng King." Nghĩ đến Tổng Trình, bộ dạng căm dục, đưa cho cô quần lót.....

Những nữ sinh khác cũng không rút được loại bình thường gì, cái gì mà "Nước tiểu", "Nước bọt", còn cái gì

Mặt khác nữ sinh tờ giấy thượng cũng đại đồng tiểu dị đều là chút cái gì "Nước tiểu", "Nước bọt"....

Không cho Thẩm Quân thời gian suy nghĩ nhiều, sau một tiếng còi, cô yên lặng mà trở về đại bản doanh, nghênh đón cô là Trạm Quang về mặt đặc ý cười xấu xa. Nếu không phải rút thăm không có cách nào gian lận, cô chắc chắn tên Trạm Quang này đã dở trò.

Trạm Quang dựa vào trên sofa lưới biển nói, "Bảo bối, biết em không thể rời xa anh mà." Đứng quần kia cũng phồng lên một mảnh không thể che đậy.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tiến hành mượn vật (h)

Trong lầu có một cái giường nhỏ đủ để hành động, nhưng Trạm Quang không muốn người khác nhìn thấy. Hắn không tình nguyện nắm tay Thẩm Quân đi vòng quanh sân thể dục tìm chỗ thích hợp. Sau đó đánh vòng vào nhà vệ sinh công cộng gần đó. Cũng may học viện nhà vệ sinh cũng sạch sẽ tươi mát, hợp lòng người, sẽ không có mùi hôi thối làm mất hứng.

Hôm nay, toàn bộ gian phòng trong nhà vệ sinh đều có người. Thẩm Quân đành bị túm vào nhà vệ sinh nam. Trạm đại gia sau khi tìm được nơi thích hợp, đẩy nắp bồn cầu lại sau đó ngồi lên, liền hướng Thẩm Quân nói một câu: "Đến đây đi."

Xung quanh hai người vang lên tiếng rên rĩ thờ dốc, tiếng nam sinh gầm nhẹ, còn có tiếng nữ sinh kêu sườn sững nịu. Thẩm Quân nghe xong trong lòng cũng thấy nhộn nhạo, cái bụng nhỏ cũng ngo ngoe rục rịch.

Vừa thấy hai mắt đầy ý xuân của Thẩm Quân, Trạm Quang liền tỏ vẻ đứng đắn, kè sát lại người cô nói: "Chỉ còn mười phút thôi. Không đủ để làm em. Em chỉ có thể tự mình liếm nó thôi. Bảo bối."

Thẩm Quân cúi người nhìn đồng hồ, còn đúng 15 phút. Đành nắm chặt thời gian. Trùng mắt nhìn thanh niên không đứng đắn kia, sau đó ngồi xỏm xuống. Tay nhỏ đem khóa kéo, kéo xuống. Thả ra bên ngoài, tiểu gia hóa.

Vừa rồi bên ngoài còn bị ghen, rốt cuộc có thể thấy ánh mặt trời.

Dương vật kia kêu gào, sung to bức người. Đường như bị những âm thanh xung quanh ảnh hưởng. Thẩm Quân cũng tùy ý hưởng lạc, không ngại ngần, liếc mắt nhìn hắn một cái. Về mặt Trạm Quang thần nhiên, khí thế lăm lệt. Thẩm Quân cúi xuống nhìn côn thịt, đang chuẩn bị động thì nghe âm thanh kè bên vang lên:

"Ừm...Thật lớn....Sướng quá.....Sâu quá.... Thích nhất côn thịt của anh....Lớn quá...."

"Bảo bối hút chặt như vậy....Người khác nghe được thì làm sao....Ha...A..."

"Người ta muốn cho anh nghe mà.....Aaa....Ừm....Mút em....Mút vú em....A...."

"Kêu lên....Để người ta biết lão tử lợi hại thế nào...."

Tựa như nghe được những lời này, trai gái xung quanh bắt đầu dùng sức hơn, tựa như cố gắng phân thua cao thấp. Tức khắc, toàn bộ nhà vệ sinh tràn ngập những lời nói thô tục dâm mã.

Nơi đây giống như nhục dục thiên đường, mọi người đều vội vàng tạo ái, mong muốn hưởng lạc, thân thể đánh vào nhau tạo ra âm thanh không dứt. Cực kỳ dâm dăng.

Nghe người khác làm tình âm thanh khoái cảm không ít. Thẩm Quân nơi riêng tư cũng ngứa ngáy, cô cảm nhận được quần lót của mình ướt đầm.

Mà đại gia kia dục hòa cũng bốc lên đầu, cũng không chịu nổi nữa, đè đầu Thẩm Quân, ý bảo cô nhanh lên.

Thẩm Quân lê lưỡi, ở côn thịt liếm một ngụm đầu. Nghe được tiếng thanh niên rên một cái. Thẩm Quân cúi người, ngậm hết quy đầu thô to vào trong miệng. Toàn bộ khoang miệng bị côn thịt chiếm đóng, nỗ lực vươn cái lưỡi ra liếm láp liên hồi.

Thẩm Quân ngồi quỳ trên sàn, đôi tay đặt trên côn thịt. Hậu hạ hai quả trứng thối kia. Khoang miệng bị côn thịt lấp đầy, bắt đầu phập phồng phồng phồng mút ra, thỉnh thoảng phát ra tiếng nước róc rách.

Một cô gái tràn ngập thanh xuân giờ đây giống như nô tỳ. Ra sức lấy lòng chủ nhân.

Thẩm Quân ngồi trên cao, nhìn thấy nhất cử nhất động của cô, Thẩm Quân ngoan ngoãn ăn mút dương vật hắn, làm hắn chỉ muốn có thể làm cô cả đời. Sau đó mỗi ngày bắt cô ăn côn thịt hắn. Sau đó đem hết tinh dịch bắn vào trong miệng cô. Cắm vào trong tiểu huyết cô. Làm cô cả đời không rời khỏi hắn.

Chỉ tùy tiện nghỉ đại, dương vật kia lại trương to lên, cứng rắn cộm đến Thẩm Quân quai hàm phát đau. Khoang miệng không còn khe hở nào, đầu lưỡi muốn hoạt động cũng có chút khó khăn. Nước bọt không chịu được chảy xuống phía dưới cằm, trên trán cũng ướt đầm mồ hôi. Dương vật dính nước miếng, trở nên bóng loáng, sáng lấp lánh, nhìn qua thập phần ngon miệng.

Gian phòng bên cạnh phát ra âm thanh nam sinh gầm nhẹ, còn có tiếng bắn tinh. Nhưng côn thịt trong miệng Thẩm Quân vẫn còn cứng rắn, lửa nóng vẫn như cũ không suy giảm.

Mất thấy Thẩm Quân mệt mỏi. Trạm Quang đành giúp đỡ cô, đỡ lấy đầu Thẩm Quân, côn thịt bên trong miệng cô ra sức ra vào. Thọc vào rút ra khoảng một trăm lần, ở trong miệng cô bắn hết ra tinh dịch.

Thẩm Quân thờ hồn hên ngồi trên sàn nhà, trong miệng còn mùi tinh dịch tanh nặng, hai bên má nhứ mùi kinh khủng. Vì không muốn làm dơ quần áo, Thẩm Quân định nuốt xuống hết, Thẩm Quân bỗng mở miệng: "Nếu em còn muốn, anh vẫn có thể. Nhưng thời gian không đủ rồi."

Lời nhắc nhở này làm Thẩm Quân sức nhớ bản thân đang tham gia cuộc thi, trong miệng còn chứa tinh dịch không thể nói chuyện, chỉ có thể khoa tay múa chân bảo Thẩm Quân giúp cô tìm đồ.

Nhưng không biết Trạm đại gia giả ngu hay ngu thật, không hiểu cô nói cái gì. Cuối cùng, Thẩm Quân đành ngậm một đồng tinh dịch kia. Trở lại túp lều tìm được đồ đựng mới nhà ra.

Sau đó cầm cái ly nhựa đựng chất lỏng trong suốt này. Cũng may mỗi nữ sinh ở đây bề ngoài đều có hơi hỗn độn, thậm chí có người hai mắt ướt đầm ừng hừng, không biết được mới vừa làm cái gì thì hơi khó.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tiến hành mượn vật 2

Cuộc thi sau cũng oanh oanh liệt liệt kết thúc. Trong lúc thi đấu, bởi vì để cho không khí thoải mái, vài lão sư cũng tham dự cùng. Ngày xưa hành vi nghiêm túc bao nhiêu bây giờ liền trở nên phóng dăng bấy nhiêu. Có người thích thú, còn chụp trộm được không ít "chứng cứ phạm tội".

Buổi sáng hôm sau, chính là buổi thi đấu hạng mục "hùng vĩ đại tái".

Cái này vừa nghe tên là hiểu, nữ sinh so ngực lớn hay nhỏ, nam sinh so dương vật to hay nhỏ.

Linh Ban không ai đăng ký tham gia. Nhưng vẫn xuất hiện để xem. Một nữ sinh chiến thắng giành được một cái huy hiệu. Hai viên đại nhũ của nữ sinh kia làm người khác nhìn đã thấy trời buộc.

Một nam sinh còn quá đáng hơn, so dương vật. Nên cởi quần ra để còn thật rũ xuồng sàn nhà. Hoặc là làm nó cương lên dựng thẳng lên trên. Nam sinh chiến thắng cao một mét chín, đo được dài tận 29.5 cm. Dành chiến thắng một cách ngẩng cao đầu kiêu ngạo. Xong việc, học sinh trong trường gọi hắn một cái tên "Đại điều nam". Bất quá, bạn nữ cùng đội với hắn đáng người nhỏ gầy, chỉ có một mét năm đúng. Nhưng là lút đáng yêu. Nhỏ hơn hắn nửa thân mình. Làm không ít người tò mò cảnh hai người làm tình có bao nhiêu thú vị.

Buổi chiều, hạng mục thi đấu công người cũng bắt đầu. Thẩm Quân và Chu Dĩ Vi ở tổ hai. Có tổ một thi đấu trước, nên thời gian còn dư dả. Hai người cũng không khẩn trương gì mấy.

Chờ đến khi hai tổ nam nữ tập trung xong, mọi người cũng tập trung tinh thần nhìn lên giữa sân thể dục, nhìn xem trường học lại bày ra cái gì xấu xa.

"Kính tổ một lại đây rút thăm..." Một nhân viên công tác tay cầm loa vừa nói một người kế bên cầm cái thùng cho học sinh rút thăm.

Thẩm Quân ngồi xa không nhìn thấy được bên trong tờ giấy viết cái gì. Nhưng một lúc sau, bọn họ cũng hiểu được.

Một đôi nam nữ tư thế không giống nhau, có đôi là nữ đối mặt nam. Có đôi lại nữ đưa lưng về phía nam. Tiếp theo, một nhân viên công tác ôm một đồng thẻ bài, cho nữ sinh tìm một nửa còn lại. Sau đó, nữ sinh viết nội dung bên trong tờ giấy của mình vào thẻ bài. Làm cho tất cả mọi người thấy được chữ bên trong.

Phân biệt có "Lão thụ bàn căn", "Son dương đối thụ", "Ba tháng mùa xuân lửa", "Mã điều dê"

Tóm lại là mấy loại tư thế lúc làm tình, em bó tay rồi mấy mẹ, search google không ra =))))

Từ từ, cơ hồ không bao lâu mọi người liền hiểu rõ. Cái này là mấy vị thiếu nữ thiếu niên bày ra mấy tư thế thẹn thùng này trước bàn dân thiên hạ. Bởi vì tư thế này, mà nơi riêng tư của các nam sinh nữ sinh tựa như chỉ cách nhau một miếng vải. Có một nam sinh tư thế còn là nhìn chăm chăm vào chỗ riêng tư của nữ sinh.

Các nữ sinh chỉ có thể đồ mặt thẻ bài lên cao không thể lộn xộn, trong quá trình thi chạy mà thẻ bài rơi xuống sẽ bị loại.

Sau đó trọng tài giờ tay lên cao, sau khi mọi người chuẩn bị tốt. Nổ súng bắt đầu cuộc đua.

Nhưng mà tốc độ của mỗi đội không giống nhau.

Có nữ sinh hai chân chạm đất, một tổ hai người phải cùng nhau chạy, tuy là bị nam sinh vác lên nhưng tự nhiên có thể giảm nhẹ thể trọng, tốc độ nhanh hơn đội khác. Trừ bỏ gương mặt phiếm hồng ra thì không có gì đặc biệt.

Còn có đôi nam sinh ôm hẳn nữ sinh, hai chân gác lên eo hẳn mà chạy. Bởi vì vận động mà nơi riêng tư không ngừng va chạm. Có nữ sinh vì vậy mà phát ra tiếng rên rì. Làm người khác nghe thấy cũng mặt đỏ tai hồng.

Chạy ngắn 100 mét mà cảm giác giống như chạy thành 1000 mét. Sắc mặt mọi người đều âm âm kỳ lạ. Xung quanh mọi người đều nổi hứng, kéo nhau vào trong nhà vệ sinh làm loạn.

Trạm Quang vòn quanh Thẩm Quân, ầu yếm vuốt ve cô, tiến đến bên tai cô ái muội nói: "Em thích tư thế nào nhất?"

Thẩm Quân vừa nghe liền biết người này lại động dục, giống dục hormone phát ra làm cả người cô cũng cảm thấy không thích hợp, cũng may tinh thần còn thanh tỉnh, mắt tự nhiên thanh thanh giọng nói: "Anh đừng tùy tiện xằng bậy. Cái nào miễn chạy nhanh là được rồi."

Tay nhỏ của cô đánh lên ngực hắn, còn trừng mắt nhìn Trạm Quang một cái.

Trạm Quang cũng không biết hắn sao lại thế này, cảm thấy mỗi lần Thẩm Quân liếc mắt một cái, giống như thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng. Hạ thân hắn lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch, đôi mắt ám trầm, dục hóa bắt đầu bén lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Trầm thấp giọng nói, lại hip mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ, "Thi xong lập tức về ký túc xá."

Gấp gấp gấp gấp! Đội lát nữa nhất định phải trốn đi cùng Chu Dĩ Vi.

Thẩm Quân trong lòng hừ lạnh. Bên ngoài khác bên ngoài, gật đầu cười nói: "Được."

Thực mau liền tới phiên tổ hai thi đấu, Thẩm Quân chờ Trạm Quang đi rút thăm, trong lòng cầu nguyện hắn may mắn một chút. Không rút được cái gì quá đáng. Thấp thòm bất an tại chỗ đợi một hồi, Trạm Quang về mặt vui mừng trở về, làm Thẩm Quân bất an trong lòng, chắc chắn có gì không ổn.

Quả nhiên, thiếu niên dào dạt đắc ý ném tờ giấy trên tay cho cô. Trên đó có ghi "Lâm đàn trúc". Ba cái chữ to làm cô vừa giận vừa ngượng tới phát run. Ý của ba chữ này là nam nữ nằm đối nhau. Một người nằm sấp trên người đối phương. Hai bên dương vật đối nhau. Nhưng hiện tại là phải đứng chạy, Thẩm Quân đặt đùi trên vai Trạm Quang. Sau đó để hắn ôm cô chạy. Chỉ cần cô kẹp chặt bả vai hắn, là có thể dễ dàng chạy.

Thẩm Quân hận không thể xé nát Trạm Quang. Trên mặt hắn toàn là tiểu nhân đắc chí.

Mà Chu Dĩ Vi cũng không tốt gì mấy. Chi vì Doãn Gia Trí rút về lá thăm ghi là "Tiểu nhi xi tiểu". Quả thực làm cô xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Có giờ phút này, phần lưng dán vào người Doãn Gia Trí, mông dựa vào hông hắn. Hai tay vòng về phía sau ôm lấy bờ vai của hắn. Một khuôn mặt lạnh lùng giờ đây đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Doãn Gia Trí, "Cái này thật sự là anh bốc được chứ không phải đối lấy đúng không?"

"Đương nhiên, bốn đại gia rút xong liền đưa em xem. Anh gian lận như thế nào được nữa." Doãn Gia Trí khinh thường nói, nhưng trên mặt chất đầy ý cười.

Chỉ cần người khác không nói, Chu Dĩ Vi tuyệt đối không thể tìm thấy chứng cứ chứng minh hắn thay đổi tờ giấy. Tưởng tượng nữ nhân kia về mặt xấu hổ và giận dữ, hạ thân hắn liền trướng trướng đau.

"Anh tốt nhất thành thật cho em. Đừng có làm loạn!"

Mông cô bị cái côn thịt kia chạm vào rõ ràng, Chu Dĩ Vi càng cảm thấy xấu hổ buồn bực, nhân viên công tác lại kiểm tra tờ thăm. Cô cũng không thể gian lận được. Chỉ có thể tùy tiện cảnh cáo hân.

"Nó muốn lên anh cũng quán không được a." Doãn Gia Trí về mặt vô tội.

Mọi người chuẩn bị xong sau, trọng tài rút cuộc nổ súng, thi đấu bắt đầu.

Thẩm Quân cảm thấy Trạm Quang nhất định, khẳng định một cách tuyệt đối là hân cố ý, hân từ lúc bắt đầu liền chậm rì rì đi, ôm cô một tốc độ vô cùng ốc sên.

Trạm đại gia kỳ thật rất thông minh. Nữ nhân này ở trong tay hân, hân còn tùy tiện ăn một chút đậu hũ của cô. Dù sao thi đấu hay không hân cũng không quan tâm lắm.

Mất thấy tất cả mọi người đều sắp tới đích, Thẩm Quân nóng nảy, "Anh chạy nhanh lên."

Trạm Quang: "Gấp cái gì, gấp quá sẽ bội thực."

Bị vận vẹo ý tứ một cách ác ý. Thẩm Quân tuyên bố từ vong.

Rốt cuộc sau khoảng ba bốn phút thời gian. Trạm đại gia cũng từ từ đi về đích. Thẩm Quân cuối cùng cũng kết thúc được phần thi thẹn thùng này. Nhưng mà không để cô có thời gian thờ dốc. Đã bị thiếu niên cường chế mang về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Tổng kết đại hội thể thao

Điều làm Trạm Quang tiếc hận chính là, trong lúc hân sắp dẫn Thẩm Quân rời khỏi, nhà trường đã đọc loa thông báo, làm hân thật sự bị bức phát điên.

"Yêu cầu tập hợp, năm thành viên Linh Ban sau khi kết thúc thi đấu tập trung lại phòng họp. Yêu cầu tất cả mọi người phải tập hợp, nếu không sẽ bị trừ vào điểm tổng kết. Nhắc lại một lần nữa, năm thành viên Linh Ban....."

Trên mặt Trạm Quang hiện giờ đều đều mây đen dày đặc, Thẩm Quân ở phía sau sung sướng cười trộm, Trạm Quang nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: "Đợi buổi tối trở về, em đừng hòng bỏ trốn."

"Anh yêu, trên đường đi thông thả." Thẩm Quân tiểu nhân đắc chí nhìn thân ảnh kia rồi đi cười đến vui về.

Nhưng mà, cô có thể tự do bao lâu chứ....

Thời gian trôi qua, đại hội thể thao cuối cùng cũng tiến đến giai đoạn tổng kết sau cùng. Mỗi giai đoạn tổng kết đều tách ra cử hành, học viện Hạnh Phúc đồng sở hữu ba sân vận động lớn nhất chia thành A,B,C. Học sinh năm nhất, năm hai, và năm ba đều chia nhau ba sân vận động mà sử dụng.

Các nam sinh Linh Ban, buổi sáng thi đấu xong liền biến mất một buổi trưa. Thẳng đến buổi chiều, ở sân vận động khu A. Thẩm Quân mới gặp lại năm người bọn họ, trên người còn mặt tây trang bóng loáng, thẳng tắp sạch sẽ.

Hôm nay, ở trên sân vận động đặc biệt còn trải thêm một cái thảm màu xám. Học sinh toàn trường đều cời gậy ra ngồi trên mặt đất theo thứ tự lớp. Nữ sinh Linh Ban đồng thời đều ngồi bên cạnh các nam sinh Linh Ban.

Phía dưới mọi người rộn ràng nhốn nháo, thấp giọng nói chuyện với nhau. Nhưng mà hôm nay đặc biệt không có giáo viên xuất hiện. Trên sân khấu, Trạm Quang và Doãn Gia Trí đang cầm micro. Hai người trên mặt đều mang theo ý cười thâm sâu. Thẩm Quân nghĩ bằng ngón chân cũng hiểu bọn họ đang muốn làm chuyện xấu.

Doãn Gia Trí cầm micro, trong micro phát ra âm thanh chói tai, thanh thanh giọng nói, về mặt đứng đắn mà mở miệng: "Các bạn học, xin chào, tôi là thành viên số 2 Linh Ban. Người kế bên là số 1, nhưng mà hân không muốn mở miệng nên tôi đánh thay hân làm chủ. "

Trên mặt còn mang theo ý cười nhàn nhạt, vừa ôn nhu vừa thâm trầm, đầu tiên, hân nói sơ qua về tổng kết cuối cùng của đại hội thể thao. Sau đó mới bắt đầu nhập vào vấn đề chính.

"Bây giờ, tôi xin nói sơ qua về quy tắc trò chơi."

Doãn Gia Trí nói, biểu tình cũng đã trở nên hài hước, mang theo loại cao cao tại thượng, cũng coi rẻ mọi người: "Năm người trong Linh Ban đồng loạt quyết định. Chúng ta sẽ chơi một trò chơi nội dung tương tự đánh bài poker gọi là cướp đoạt đại tài. Mục đích chính muốn nhắm vào các vị nữ sinh ở đây, nhờ họ cấp cho các bạn nam phúc lợi tốt hơn về sau. "

Vừa nghe có phúc lợi, các học sinh ngồi ở phía dưới ai nấy đều mong chờ một chút, Thẩm Quân cảm thán, những người này không hiểu tại sao vẫn tin vào hai chữ phúc lợi ở đây. Rõ ràng những lời vừa rồi đều có ý chỉ mư giống trước khi bão táp xuất hiện. Hoặc là họ đang có bố thí cái gì đó cho học sinh, để làm dịu tâm tình của mọi người lại.

Doãn Gia Trí lại lên tiếng: "Tôi có năm lá bài Poker ở đây, từ A, 2, J, Q và K."

"Nữ sinh ban A tới ban E cưỡng chế bắt buộc phải tham gia trò chơi này.

Điều đầu tiên: Bắt được lá Q trở lên phúc lợi nhận được sẽ là miễn khấu trừ điểm số cuối năm cho bạn học Queen nào quyết định phá thai. Hôn nữa có thể lựa chọn không tham gia trò chơi kế tiếp.

Thứ hai: Bắt được lá bài K già có thể tương ứng với K thật đáp ứng một điều kiện.

Thứ ba: Bắt được quý bài già, có thể vào lần sau lúc đổi mới King. Tự mình quyết định số phận King, nhưng là trong phạm vi tương ứng.

Thứ tư: Nữ sinh bắt được thẻ lớn có thể nhận được một phúc lợi lớn, vào thời hạn nửa học kỳ, có thể tự do quyết định trình độ của bản thân.

Thứ năm: Nữ sinh bắt được lá bài nhỏ, phải ở trong sân vận động cùng King giao hoan. Các bạn không được phản kháng, không được thượng nghị."

"Lưu ý cuối cùng, trường học ra quyết định về nội quy việc phá thai. Phâm là vô cơ phá thai hoặc tìm cách để sảy thai. Một lần bắt gặp khấu trừ trực tiếp 50 điểm tổng kết. Mong các bạn Queen chú ý. Ngân vạ lần không được tùy ý phá thai, trường học luôn cho người theo dõi nhất cử nhất động của các bạn." Doãn Gia Trí nghiêm giọng. Nhưng trên mặt đều giống như là xem chuyện vui.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Học viện tổng cộng có 80 nữ sinh. Ngoài trừ thành viên Linh Ban chỉ còn 75 nữ sinh. Tức là có 15 nữ sinh có cơ hội bắt được lá bài lớn. Còn lại 50 nữ sinh phải ở lại chỗ này, trước mặt mọi người phải giao hợp với nam sinh khác.

Thoát đi về nguy trang bề ngoài, đem chính mình hoàn toàn bại lộ trước mặt người khác. Không còn giữ lại bao nhiêu tự tôn đáng nói.

Đối mặt với vấn đề này, Thẩm Quân vô lực phản kháng. Trò chơi này, phúc lợi này đều là giả. Rõ ràng họ chỉ cố bố thí những thứ này cho nữ sinh, tạo ra một trò chơi kích thích nội tâm mọi người. Cảm xúc của mọi người chỉ là công cụ tăng thêm phần hoan ái, hứng thú.

Cô hoàn toàn chết lặng. Loại vô sĩ này ở trong trường học, tựa như chỉ mới bắt đầu.

Đoàn Gia Trí xóc xóc bộ bài, tùy tay vung lên cao, toàn bộ bài bay tán loạn giữa không trung. Những nữ sinh ở đây bắt đầu điên cuồng nhào lên, tranh đoạt, có người thậm chí còn đánh nhau. Chỉ mong bản thân có thể tìm được một tấm thẻ bài vừa ý.

Trò chơi từ lúc bắt đầu đã trở nên điên cuồng về sau, tựa hồ không cần tự bản thân cời quần áo, nữ sinh sau một hồi vật lộn quần áo cũng không còn chính tề. Làm Thẩm Quân kinh ngạc nhất là, một trong 15 nữ sinh bắt được lá bài tốt, trong đó có Trương Niệm Lăng.

Cô ta thể nhưng vẫn cướp được?

Cùng những người đang tìm lá bài trong vòng hoàn toàn bất đồng, lúc này Trương Niệm Lăng giống như thoát thai hoá cốt, tinh thần trở nên sáng rọi bức người, khí tràng mười phần. Thậm chí cô ta còn bắt được Đại vương. Lá bài lớn nhất.

Mười lăm nữ sinh chiến thắng sau cùng cũng rời đi. Chỉ còn chừa lại những nữ sinh khác, chỉ đành ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ các nam sinh tiến tới.

Đoàn Gia Trí lạnh nhạt nhìn một màn này, mở miệng nói: "Mỗi nam sinh cần phải bắn tính một lần. Không thể qua loa. Đại hội bắt đầu."

Chơi một trò này, có tình bức người ta vào đường chết. Thẩm Quân nhìn thấy, bao nhiêu nam sinh tìm tới nữ sinh mà họ cho là thuận mắt, thậm chí có người còn không tìm Queen của bản thân. Quang minh chính đại ép bức người khác, những nữ sinh kia đâu không lại, đành cắn răng chịu trận bất động nằm trên sân.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Dâm loạn đại hội

Nhưng Thẩm Quân cảm thấy thật khó hiểu, cái này đúng là dâm loạn đại hội. Nam sinh sau khi kết thúc mới có thể rời đi. Nếu không bản thân họ cũng bị trừ điểm tổng kết. Nói cách khác, bọn họ cần phải hoàn thành tất cả quá trình làm tình, nơi tư mật phải bày ra hoàn toàn trước mặt người khác. Không biết ở trong cái sân thể dục này, cất giấu biết bao nhiêu cái máy theo dõi nhỏ, giáo viên ở trong phòng, theo dõi tận tình từng quá trình diễn ra. Có chuyện gì cũng can hệ được nhanh.

Trình độ không chế học sinh của học viện này làm Thẩm Quân hết sức không tưởng tượng được. Thậm chí ở ký túc xá của bọn họ, đều có thể chứa đầy máy theo dõi. Chỉ là học sinh bọn họ, không biết hoặc là không tìm được mà thôi.

Nếu nói hành vi xem trộn người khác làm tình có thể kích thích được tâm ma trong lòng. Thì nhà trường còn đặc biệt ghi hình lại quá trình, đây là sự táo bạo trắng trợn mà bản thân cô vô lực phản kháng. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy quá quái dị. Đặc biệt là còn ở trong sân trường, giao hợp.

Đám nam sinh Linh Ban ngồi trên ghế nhìn toàn cảnh này, phần lớn đều thờ ơ lạnh lùng. 5 nữ sinh của họ cũng may mắn thoát được một kiếp. Không rảnh quan sát mấy người khác, cũng tìm việc gì đó mà làm. Vài nam sinh không thể tham dự cùng, trong lòng cũng có điểm tiếc nuối.

Trên sân thể dục phát ra đầy tiếng rên rỉ kiều duyên, âm thanh mỗi lúc mỗi dày đặc. Thánh nhân nghe xong cũng nổi phản ứng. Huống chi xung quanh toàn là thanh niên trai tráng, trẻ tuổi cường thịnh.

Thẩm Quân nhìn một cảnh này, nhưng trong lòng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Trạm đại gia nhìn chăm chăm mình. Tựa như hắn muốn thiêu đốt cô. Cô làm sao quên mất vị đại gia này hồi sáng còn định làm chuyện xấu lại bị nhà trường bắt ngang.

Lựa chọn mặc kệ Trạm Quang, ít ra bây giờ hắn không thể làm cô.

Trong lúc vô tình có quét mắt nhìn thấy Trương Niệm Lăng. Trong mắt cô ta đều là khói mù tàn nhẫn, giống như muốn giết chết Thẩm Quân vậy.

Ai, Trương Niệm Lăng này đúng là thù hận trong lòng quá là lớn, con đường hủy diệt học viện này chắc chắn cô ta sẽ đi. Nhưng không biết tội cùng sẽ đi như thế nào mà thôi.

Thẩm Quân yêu cầu hệ thống, phải theo dõi Trương Niệm Lăng suốt 24 tiếng. Mỗi một động tác nhỏ nhất của cô ta, Thẩm Quân đều muốn biết. Nếu cô nhớ không lầm, không lâu nữa, Trương Niệm Lăng sẽ tìm cách bỏ lên giường một vị lãnh đạo của trường.

Cô thật sự không ngại nếu Trương Niệm Lăng muốn dùng ánh sáng nữ chính mà nhấn chìm cái học viện âm u này, nhưng mà, cô chỉ không muốn bản thân bị biến thành vật hi sinh mà thôi. Cô không muốn sinh mệnh bản thân, cứ như vậy là người khác có quyền làm chủ.

Cô ta muốn hủy diệt hết nam sinh, cô hiểu, nhưng nữ sinh ở đây phần lớn là bị áp bách, luôn phải sống trong nơm nớp lo sợ. Các cô ấy ở sân thể dục bị người khác làm nhục, bị tàn phá mà tiếp thu, trong mắt đều là tuyệt vọng quang mang, không biết ngày mai bản thân lại biến thành cái dạng gì.

Những nữ sinh này không giống Trương Niệm Lăng, không phải nữ chủ, không có bản tay vàng, phía sau bọn họ còn có gia đình, áp lực phiền muộn đè lên người họ. Bọn họ làm loạn, bản thân bị gì không đáng nói, người nhà bọn họ ở lại phải chịu áp bách của xã hội này. Thế giới này là vậy, cực khổ trong lòng bọn họ đã sớm bị sự ác độc của thế gian này lau sạch rồi.

Sao với Trương Niệm Lăng cảm thấy bản thân mình đáng thương nhất. Nhưng những nữ sinh còn lại, làm sao mà không đáng thương đây?

Thẩm Quân đột nhiên cảm thấy đầu óc cô đã suy nghĩ quá nhiều, thật lòng cô muốn tìm cách nào để giải cứu bọn họ. Nhưng lại nghĩ lại, bản thân cô cũng không được coi là vĩ đại như vậy.

"Suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?" Trạm Quang kể bên bị vắng vẻ, đành kéo ghế xác lại người cô, hỏi. Khuôn mặt anh tuần đều là ủy khuất cực kì.

"Suy nghĩ giá trị quan của thế giới." Thẩm Quân cười ha ha bỏ qua chủ đề này.

"....." Trạm Quang ngừng một giây. "Em cảm thấy họ đáng thương sao?"

"Chống lại ác chết. Nhưng mà bọn họ sau này sống cũng như cái xác không hồn mà thôi. Bị bắt làm cái chuyện bản thân không hề muốn. Nữ sinh bị nam sinh chiếm tiện nghi. Tại sao không phải nam sinh bị nữ sinh đùa giỡn chứ...."

"Suy nghĩ linh tinh." Trạm Quang búng vào trán Thẩm Quân. Đem ý tưởng điên rồ của cô dập tắt. Trong mắt hắn bây giờ đều là âm u tràn đầy phiền muộn: "Anh chán ghét nơi này. Nhưng cũng may là có nó, nếu không làm sao anh gặp được em."

Bất thành linh được tổ tình, da mặt dày như Thẩm Quân cũng không nhìn được mà đỏ lên. Trong lòng khẩn trương, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, mục tiêu ở đâu, cô liền phải xuất hiện ở đó. Nhưng, cô không biết là đối tượng cô công lực, bản thân bọn họ còn có linh hồn.

Đầu giống như cô, hay hệ thống, đều là cái hồn. Không phải một con người chân chính sống của sống chính của họ....

"%&#* ¥ @!" Đừng kéo ta vào....

Bị âm thanh lạnh lẽo kia làm giật mình. Thẩm Quân há miệng thở dốc. Trạ Quang nhìn cô, không biết cô nói cái gì. Hối lại: "Em nói cái gì."

"Nói...Anh rất đẹp trai."

Trạ Quang nghe xong trong lòng nở hoa: "Em đừng mong tới nay anh nhẹ tay. Tuy rằng anh đẹp trai là sự thật. Nhưng tại sao lại không cảm nhận được lời em nói là chân thành?"

Những lời hai người họ nói với nhau, toàn bộ người khác đều có thể nghe được. Đặc biệt là hai người ngồi gần nhất, Doãn Gia Trí và Tống Trình.

Doãn Gia Trí dựng khuỷu tay vào người Chu Di Vi: "Em với Thẩm Quân không phải bạn tốt sao? Sao không biết học tập người ta mà khen anh một chút. Có thể sau đó anh sẽ thương em nhiều hơn thì sao."

Chu Di Vi nghe xong cũng không có phản ứng gì, trong lòng thầm mắng tên này suốt ngày bị tình tròng chi phối. Không có tâm tư.

"Mơ đi."

Chu Di Vi khinh bỉ nhìn Doãn Gia Trí. Sau đó quay mặt đi chữa cho hần cái ót. Làm Doãn Gia Trí tức giận trợn mắt. Mỹ nhân đúng là không có trái tim.

Bên kia Tống Trình chìm đắm trong thế giới của mình không biết suy nghĩ cái gì, nhìn thoáng qua Đàm Chi Hủy, ánh mắt phức tạp.

=====

Chia sẻ của mình: Tống Trình và Đàm Chi Hủy tuy là đôi phụ thời, trong truyện cũng không nói về họ nhiều. Nhưng đọc xong câu này mình mong họ có thể thành đôi =))) Kiểu như cho trọn vẹn đôi đường ấy.

Nhưng mà, đời không như là mơ các mẹ ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Vị trí tốt nhất

Một ngày tổng kết diễn cuồng kia lại mất thêm một buổi chiều, học viện lúc này trở lại với không khí bình tĩnh ban đầu. Toàn bộ sân vận động đều làm người ta liên tưởng đến thời điểm dâm loạn, mùi vị hoan ái, tràn ngập trong không khí. Trải qua thời gian áp bức, có nữ sinh quần áo không còn nguyên vẹn, có người trên người đều là vết xanh vết tím, có người hai chân còn run rẩy. Cả người đều là chật vật không thôi. Chỉ còn lưu lại duy nhất trên khuôn mặt bọn họ còn ngập nét xuân tình, hai mắt vẫn còn mê lỵ. Bản thân bọn họ lúc này cũng không còn sức lực để đi để ý đến ánh mắt của người khác, toàn bộ những người ở đây lúc này, đột nhiên trở nên xấu xí giống nhau.

Những người kết thúc xong quá trình thi đấu của mình cũng lập tức rời khỏi nơi đây. Giống như không chịu nổi các huyết động xấu xa ác độc này.

Nhưng địa ngục chân chính bắt đầu không phải từ lúc bọn họ bước vào trong trường học này sao? Cái học viện này chính là cái cửa ngục không đáy. Cuồng họ vào bên trong sự độc ác tột cùng. Bọn họ không có lối ra, cũng không thể nào đi ra được, không phải sao?

Sau đại hội thể thao, trường học cho học sinh nghỉ ngơi vài ngày để lấy lại sức. Kỳ thật, chính là cho bọn họ thời gian để cảm thụ không khí dâm loạn này, muốn bọn họ bình tâm, không quá sức chịu đựng mà làm ra việc điên khùng mà thôi.

Trong thời điểm cho mọi người trở về thời kỳ sinh hoạt bình tĩnh. Lại truyền đến tin tức một nữ sinh nhập viện. Không khỏi làm người khác liên tưởng đến những lời cảnh cáo trước kia của lão sư. Đây là một số việc không phải ai cũng có thể gánh vác nổi hậu quả.

Cho dù thiếu người, học viện cũng không lập tức bổ nhập thêm học sinh. Mà vẫn theo quy định chờ tới học kỳ sau, các tân sinh viên mới đến, và học sinh cũ rời đi. Lúc này các nữ sinh càng trở nên thiếu khuê tử.

Bản thân trừ bỏ việc nhìn chằm chằm Tường Niệm Lăng, Thẩm Quân lại phát hiện có điều gì đó không đúng. Trạ Quang đối với cô hoàn toàn là một người xa lạ. Làm sao hần nhận thức được cô? Cô chỉ đối với hần thân thể này có điểm tương ý, có chút thân thuộc. Nhưng linh hồn Thẩm Quân mỗi lần nhìn thấy hần đều có phản ứng kỳ lạ.

Một người ở thế giới mau xuyên này, cô độc là điều hiển nhiên, nghĩ đến bản thân bây giờ có người trò chuyện, trong lòng Thẩm Quân không ngừng nổi lên từng cơn sóng nhỏ. Cô hy vọng hần luôn đối tốt với mình. Cô hy vọng hần, có thể thuộc về một mình cô.

Một tháng kể từ ngày đó, Tường Niệm Lăng không có hành động gì dư thừa, nhưng có nhiều chuyện cư tới ào ào, không mang theo chút do dự mà xuất hiện.

Thời gian thay đổi bạn tình cuối cùng cũng tới.

Năm vị trí tốt nhất, có rất nhiều tân học sinh không biết, nhưng Thẩm Quân bởi vì có hệ thống mà trong lòng rõ ràng không thôi. Năm vị trí này toàn bộ nữ sinh đều chú ý tới, hiện tại cô ở đây, đầu lý nào dễ dàng nhường người khác được. Tường Niệm Lăng cũng không để gì không bày trò gì đó. Nhưng mà thì sao, năm mơ đi.

Trước kỳ thi xếp hạng một ngày, Trạ Quang không tìm không phải cũng ép buộc cô một lần. Học viện Hạnh Phúc làm toàn bộ việc đều nhanh chóng không câu nệ, bài thi của mọi người chưa đầy hai ngày đã được phát ra. Thẩm Quân bởi vì lần thi xếp hạng này mà một lần trở nên nổi tiếng.

Trong phòng học Linh Ban, Thẩm Quân ngồi trên ghế, trên bàn là bài thi toán học đạt 150 điểm. Kế bên Trạ Quang cũng không hơn không kém gì mấy, nhưng Trạ Quang lại thấp hơn Thẩm Quân đúng 1 điểm.

Điều này đương nhiên làm cho Trạ đại gia không vui vẻ, ngồi một bên vẽ mặt hờn dỗi.

Thẩm Quân quả thật rất ít khi nhìn thấy cảnh Trạ Quang trở nên trẻ con như vậy, bộ dạng cố tình khiêu khích thiếu niên: "Sao vậy...Thua em anh không cam lòng?"

Trạ Quang mang theo tâm lý đứng trước nữ nhân mình thích luôn muốn bày ra bộ dạng hoàn hảo nhất, hần muốn cô có thể toàn tâm toàn, hưởng thụ cảm giác được hần yêu thương, là đủ rồi.

Nhưng mà hiện giờ hần tự giác và vô mặt bản thân, trừ bỏ trên giường là còn chưa thua cô. Mặt khác hần hoàn toàn không đầu lại.

Một loại cảm giác kỳ lạ làm Trạ Quang hơi nhụt chí nam nhân.

Một điều khác còn làm Trạm Quang nhục chí hơn nữa là, những lời lão sư sắp vừa nói.

"Đầu tiên chúc mừng bạn học Thẩm Quân, lấy được vị trí số một, tất cả bài thi đều xếp nhất học viện. Thành tích tốt nhất, đương nhiên không thể thiếu khen thưởng, bạn học Thẩm Quân được quyền tự mình lựa chọn King tương ứng với bản thân. Quyền lợi phá thai không bị khấu trừ vào thành tích. Nhà trường muốn đem khen thưởng này làm cổ vũ tinh thần cho bạn học Thẩm Quân. Cũng coi như là khích lệ các bạn học khác."

Lão sư vừa dứt lời, phía dưới lớp học vang lên tiếng gầm. Hấp dẫn mọi người quay đầu nhìn lại, Trạm Quang giờ đây hai tay nắm chặt, hung hăng nện vào bàn gỗ. Trên mặt hiện lên âm trầm tức giận, ánh mắt cũng không tốt: "Tự quyền lựa chọn King tương ứng...A...."

Mọi người đều nhận ra Trạm Quang đang không vui, Thẩm Quân ngồi kế bên cũng cảm thấy hoảng sợ. Trong lòng lại hiểu rõ, nam nhân này lại bị dục vọng chiếm hữu quấy phá.

Lão sư bên trên không sợ càng thêm loạn, còn nói thêm một câu: "Bạn học Trạm, lần sau cố gắng, em nhất định đạt được phúc lợi này."

Lão sư quả thật nghĩ Trạm Quang bởi vì không được hạng nhất mà tức giận, không nghĩ tới người nào đó là lo sợ nữ nhân của mình chạy đi chơi đùa với nam nhân khác. Mới nghĩ tới cảnh này, hấn tựa như muốn giết chết toàn bộ nam sinh trong trường.

Thẩm Quân là của hấn, đừng ai nghĩ muốn giành với hấn.

"Được rồi, bây giờ chúng ta sửa qua bài thi một lần."

Lão sư gắng giọng, giành về phần chú ý lại cho bản thân. Đúng là tuổi trẻ, yêu yêu đương đương cũng có thể điên cuồng như vậy.

Thẩm Quân liếc mắt nhìn hấn, lúc mọi người không chú ý, cô nói thầm vào tai hấn: "Sao lại tức giận, em có chạy cũng không thoát. Hay là anh tự ti bản thân không bằng với người khác?"

"Em dám làm loạn thử xem." Trạm Quang tức giận nói.

"Trạm đại gia cũng có ngày sợ hãi sao, em có nên cảm thấy vinh hạnh không?" Thẩm Quân là cố tình chọc giận hấn, vừa nói vừa thò vào lỗ tai hấn. Xem hấn nổi hết gân xanh, cười đến vui vẻ không kìm chế được.

Trạm Quang liếc xéo Thẩm Quân, cảnh cáo nói, "Em có muốn bị làm chết không hả?"

"Ai nha, nô tài nào dám làm bậy.....Trạm đại gia anh minh thần võ, ai lại có khả năng đi tranh với ngài đây. Ngài cho dù có làm chết nô tài, nô tài cũng không dám phản kháng. Mà nói đúng hơn, được ngài làm đến chết chính là vinh dự của nô tài...."

Thẩm Quân vừa nói vừa cười, đầy xấu xa.

Bên này hai người tình ý một lòng có nhau, đường mật ngọt ngào. Bên kia có người nhìn thấy toàn bộ cảnh này, trong lòng trần trọc, rối rắm, phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Thanh niên bị cạy góc tường

Thẩm Quân có một kim bài hạn sử dụng một năm, "Tự chủ lựa chọn quyền" siêu cấp bảo vệ bản thân. Trạm Quang bắt đầu phòng cướp mỗi ngày đều nhìn chăm chăm cô. Từ mặt trời mọc tới lúc lặn, điều này làm cho Thẩm Quân không biết nên khóc hay cười. Chính cô đột nhiên muốn chọc hấn, cũng trở nên xuất quỷ nhập thần.

Mỗi ngày giữa hai người đều lập đi lập lại một đoạn đối thoại:

Trạm Quang: "Em vừa rồi đi đâu?"

Thẩm Quân: "Đi tìm Chu Dĩ Vi."

Trạm Quang: "Không phải đi tìm Doãn Gia Trí sao?"

Thẩm Quân: "Em tìm Doãn Gia Trí làm gì."

Trạm Quang: "... Cậu ta từ trước tới nay cũng không tốt đẹp gì, đột nhiên lại không tìm được em, sau đó anh thấy em đi từ hướng ký túc xá bọn họ chạy ra. Tại sao Chu Dĩ Vi không tìm em mà em đi tìm cô ấy."

Thẩm Quân: "Anh coi trọng Chu Dĩ Vi sao?"

Trạm Quang: "Sao có thể."

Đúng vậy, cái đoạn đối thoại không đầu không đuôi, không lý lẽ, không chất dinh dưỡng vậy lại diễn ra mỗi ngày.

Bất luận bên cạnh Thẩm Quân xuất hiện một sinh vật nào đó giới tính là nam. Trạm Quang nhất định sẽ dùng ánh mắt sáng như tia X Quang mà quét đến bản thân cô nổi hết lông tơ. Một tên ấu trĩ, quý hẹp hòi, tinh thần thượng não.

Đây chỉ là Thẩm Quân suy nghĩ trong lòng, bề ngoài không dám chống đối hấn. Vị đại gia này bây giờ tâm trạng hơi bị rối loạn, chỉ tiếp thu khen ngợi, không tiếp nhận bất kỳ thứ gì bất bình, hay phản bác. Nếu không bản thân cô sẽ bị hấn hành tội tã, Thẩm Quân cũng sợ bản thân ngày nào đó bị tung dục quá độ mà tâm thần bất định.

Hôm nay, trong lúc vừa tan học, Thẩm Quân liền chạy vào nhà vệ sinh nữ. Nhưng mà đi phía sau cô còn có một cái đuôi to đùng. Cô bắt đắ dĩ quay đầu: "Đại gia, anh muốn đi vệ sinh chung với em sao?"

Trạm Quang hết sức tự nhiên, nhún nhún vai: "Không sao. Anh không ngại." Sau đó còn gấp gấp ôm chặt cô đi vào bên trong nhà vệ sinh.

Thẩm Quân thiếu chút nữa phì cười: "Không biết xấu hổ."

Hấn mỗi ngày đều muốn cô. Bây giờ còn không yên tâm cái gì. Đúng là bại hoại.

Thiếu niên nào đó vẫn giống như pho tượng đứng ghi ở cửa, Thẩm Quân cương không lại hấn đành phải dụ dạng nói chuyện: "Đừng mà, nhà vệ sinh không có ai, anh lo cái gì. Em đi xong sẽ về tìm anh. Anh tự lực lớn như vậy, làm sao em bỏ được đây."

Trạm Quang nghe xong trong mắt có điểm buồn lòng, hắn cũng biết bản thân như vậy thập phần ấu trĩ, bất quá hắn cũng chỉ muốn phòng hòa hoãn mà thôi. Hai mắt Thẩm Quân to tròn vô tư nhìn chăm chăm hắn, nếu cô làm nũng với hắn vào câu, Trạm Quang thật sự không có biện pháp từ chối.

Thật lâu sau, Thẩm Quân rốt cuộc nghe được câu trả lời thỏa đáng:

"Đi nhanh về nhanh."

"Yes, sir."

Trước khi vào trong còn phải tặng cho hắn mấy cái hôn gió, sau đó mới cười hi hi đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Quân sau cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra, rốt cuộc mới chặt được cái đuôi to này.

Vì không muốn thanh niên nào đó tìm lý do để giám sát cô, Thẩm Quân bay nhanh vào nhà vệ sinh trong tâm trạng vui sướng tột cùng. Đóng cửa, cởi quần, ngồi xổm xuống, đi vệ sinh, mở cửa, rửa tay, ra khỏi phòng vệ sinh.

Ài biểu cô có bạn trai thích ăn dấm quả làm gì.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Thẩm Quân lại vô tình gặp gỡ được một người quen thuộc. Theo cách Trạm Quang báo cô kêu thì đó là một sinh vật giống đực. Trên đời chỉ có một mình hắn được xem là nam nhân mà thôi.

Tổng Trình đứng trên hành lang chờ cô, trên mặt bình tĩnh giờ đây tăng thêm vài phần do dự, nhìn vào nhà vệ sinh nữ. Thẩm Quân bước ra nhìn hắn cười, trong lòng làm Tổng Trình tăng thêm vài phần hụt hẫng. Trên danh nghĩa, rõ ràng hắn và cô mới là người thân cận nhất với nhau.

Tổng Trình mở miệng: "Thẩm Quân."

Thẩm Quân hồ nghi dừng lại, không biết vị anh họ này hôm nay bị cái gì. Trong lòng tuy hồ nghi nhưng vẫn mỉm cười đáp lại: "Có chuyện gì sao? Anh họ?"

Tổng Trình chỉ theo bản năng mà gọi cô đứng lại, quả thật trong lòng cũng không biết nên nói cái gì với Thẩm Quân.

"Nếu không có gì. Em đi trước. Trạm Quang còn đang đợi em. Anh biết đó, anh ấy không thích em nói chuyện với nam sinh khác."

Tổng Trình nghe xong có điểm không vui, "Em là người có quyền tự quyết định. Em không cần cái gì cũng nghe theo hắn."

"Em cảm thấy không có gì không tốt. Anh họ, không cần lo cho em." Thẩm Quân trong lòng thầm nghĩ, tên này hôm nay uống lộn thuốc rồi, mới cùng cô nói mấy cái lời này.

Trạm Quang giám sát cô chặt chẽ mấy ngày nay, mới đề cô tự do đi vệ sinh một chút. Nếu cô quá mười phút mà còn chưa về, hắn không biết có giết người không nữa. Vì thế, cô khách khí nói với Tổng Trình: "Có dịp lại nói chuyện. Em đi trước."

Nói xong, liền nhanh chóng chạy lấy người. Không ngờ, Thẩm Quân còn chưa đi được bao nhiêu bước, cánh tay đã bị người kia túm chặt. Cô quay đầu, rút tay mình từ tay Tổng Trình ra.

Cái này làm cô không vui. Cái tên này cái gì cũng không nói. Làm cô tổn biết bao nhiêu thời gian rồi.

Tổng Trình cũng nhận ra bản thân hơi vội vàng, trong đầu đầu tranh tư tưởng một phen, sau cùng cũng mở miệng: "Thẩm Quân. em ở một chỗ với anh đi. Anh bảo vệ em. Anh sẽ đối xử tốt với em. Lúc đó em cũng được tự do, anh nhất định không ép buộc em làm những thứ em không thích."

Thẩm Quân kinh ngạc nhưng này, trong lòng quả thật thấp thòm, nếu Trạm Quang hắn ở đây không biết sẽ giận tới mức nào.

Cô cố tránh khỏi Tổng Trình, giữ khoảng cách với hắn: "Xin lỗi anh họ. Ý tốt của anh em không dám nhận. Em với Trạm Quang là thật lòng với nhau. Anh ấy đối xử với em rất tốt, cũng rất bao dung em. Cho nên em sẽ không rời khỏi anh ấy. Huống chi bên cạnh anh cũng có Đàm Chi Hủy. Anh không nên đi tìm nữ nhân khác như vậy."

"Trạm Quang hắn không phải người tốt. Hắn hành vi bất ổn, học viện này cũng không ra gì. Em tốt bụng như vậy, có thể bị người khác ảnh hưởng, còn bị dạy hư. Anh thực sự hối hận từ đầu không lựa chọn em. Đề tên Trạm Quang kia chọn trước." Tổng Trình thái độ khác thường, phong thái bình thường giờ cũng không còn, nói năng có chút kích động, thậm chí tiến lên vài bước gần bên Thẩm Quân, lấy tay đè chặt vai cô.

"Em..." Thẩm Quân rối rắm, lời chưa nói ra đã bị tiếng súng đằng sau đánh gãy.

"Buông cô ấy ra!"

Thẩm Quân thân thể cứng đờ, sau đó giật mình mà lùi về phía sau. Máy móc quay đầu lại nhìn Trạm Quang. Dáng vẻ hiện ngang lạnh lùng bình thường giờ đây bị phần nộ vay quanh. Đôi mắt kia chứa một con gió lốc, cuồng phong bên trong đang muốn phát ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Cái gì cũng không làm, chỉ làm em

Thẩm Quân da đầu tê dại bước về phía Trạm Quang. Cẩn thận kéo ống tay áo hắn, nhưng người kia không thêm để ý cô. Ánh mắt nhìn chăm chăm người mà cô vừa gọi là anh họ.

Cái gì mà trùng hợp như vậy chứ. Cô vừa nói chuyện với người khác, Trạm Quang bên kia cũng đúng lúc xuất hiện. Lúc này, một cô gái đứng trong góc cây bước ra, làm Thẩm Quân thật sự muốn phun một ngụm máu. Cô gái kia cả người thờ thẫn, khuôn mặt rầu rĩ nhìn chăm chăm Tổng Trình, Đàm Chi Hủy.

Hiện tại nhân vật chính phụ gì đều có mặt đầy đủ. Giống như đủ bốn tay ngồi xuống đánh một ván mạt chược quan hệ vậy. Trong không khí giờ đây ngập mùi thuốc súng.

Trạm Quang cảm tức nhìn Tổng Trình: "Mày có ý tứ gì?"

Tổng Trình nhìn Thẩm Quân đứng bên cạnh Trạm Quang cúi gằm mặt. Trong lòng tăng thêm tức giận vài phần: "Ý tại ngôn ngoại."

"A, chính là mày muốn đoạt nữ nhân với tao? Tổng Trình, tao nói cho mày biết, sống trên đời luôn tự coi mình là cái rốn của vũ trụ là sai lầm nhất. Người ủy khuất nhất chính là nữ nhân bên cạnh mày."

Trạm Quang vẻ mặt lạnh lùng, độ âm trên người giảm xuống không ít. Nếu ánh mắt có thể giết người, Tổng Trình nhất định chết đi tám trăm kiếp rồi. Trường hợp này tuyệt đối không phải là chuyện

Thẩm Quân muốn nhìn thấy. Sự việc của Tường Niệm Lăng còn chưa giải quyết, cô cũng không muốn ở đây xảy ra chuyện gì khác nữa. Vội vàng trấn an con thịnh nộ của Trạm Quang: "Anh đừng nói, anh ấy nói sai rồi. Tuyệt đối không có ý tại ngôn ngoại, hai người bọn em tuyệt đối trong sạch."

Tổng Trình nghe xong nhủu mày không vui, "Anh..."

"Chuyện này ra nông nổi này anh còn chưa hài lòng sao, anh họ?"

Thẩm Quân đem hai chữ anh họ này nhấn mạnh, cô không hy vọng người này hiểu lầm gì thêm nữa.

Đàm Chi Hủy bên kia tuy rằng bản thân nhỏ bé gây yếu nhưng tâm ý kiên định không thôi. Cô thật lòng thích Tổng Trình. Chi là hần không hiểu tâm tư này mà thôi.

Tổng Trình nhìn thấy Đàm Chi Hủy, không nghĩ cô sẽ có mặt ở đây, có chút hoảng loạn trong lòng mà nhìn cô, lại thấy vẻ mặt bất lực của cô ấy.

Đàm Chi Hủy xanh mặt, nước mắt bắt đầu rơi xuống, cả người run rẩy, cô nhìn Tổng Trình, người đàn ông cùng chung chăn chung gối với cô một thời gian, cô cứ vậy mà không hề phát hiện người này lại tương tự một nữ nhân khác. Cô còn ngốc nghếch hy vọng một thời gian nữa hần có thể mờ lòng thêm với mình. Đào Chi Hủy run rẩy mở miệng: "Tổng Trình. Anh muốn vứt bỏ em sao?"

Đôi mắt to tràn ngập bất lực cùng sợ hãi. Hai tay nắm chặt váy. Dùng sức nắm mà trở nên trắng bệch. Cô còn sót lại một chút tôn nghiêm, ngăn bản thân mình gào khóc. Đàm Chi Hủy luôn cảm thấy bản thân may mắn, nếu không gặp được hần, cô cũng giống như những nữ sinh khác bị cưỡng gian, bị ép buộc, thời điểm đang hoang mang cô gặp được Tổng Trình. Hần giống như vị thần bảo hộ, giúp cô tránh khỏi một kiếp nạn. Cô cảm thấy bản thân mình, lúc ở bên cạnh hần, đột nhiên cảm nhận được người hạnh phúc nhất thế giới này có mùi vị ra sao.

Bây giờ, thiếu niên này ở trước mặt cô, nói lời chân tình với một người con gái khác. Nếu ép bản thân mình chấp nhận, ép bản thân mình chưa từng nghe thấy những lời này. Cô quả thật không làm được. Đột nhiên trong nháy mắt, Đào Chi Hủy cảm nhận được, yêu một người không hề đáng sợ, đáng sợ nhất là tình yêu của họ không bao giờ có thể thuộc về mình.

Thiếu niên trước mặt này, dùng những lời chân thành nhất mà ép cô vào bước đường cùng.

Hần chưa bao giờ nói lời lẽ bất hòa khó chịu với cô. Liền dùng tình tình lãnh cảm của bản thân, đồng thời vứt cô sang một bên. Hoặc nói là, hần chưa bao giờ để cô vào lòng.

Cô không có hần, tương lai thực sự không đi được.

Tổng Trình là cứu tinh của Đàm Chi Hủy. Từ lúc bắt đầu tới giờ đều là duy nhất. Bọn họ chỉ ngủ với nhau đúng một lần, đều là vì lý do ngoài ý muốn.

Đàm Chi Hủy run rẩy mở miệng, "Tổng Trình..." Trong giọng nói tràn đầy thương tâm cùng tuyệt vọng.

Tổng Trình nhủu mày, tâm loạn như ma, đôi mắt rù xuống không dám nhìn thẳng cô: "Đàm Chi Hủy, thực xin lỗi."

Một tiếng xin lỗi này, đem tâm tư một nữ nhân đánh thẳng vào nơi sâu nhất, đẩy cô xuống đáy giẫm. Trong khoảnh khắc, Đào Chi Hủy không tin được mà ngồi xuống đất, cái gì cũng không nói nữa, chỉ im lặng mà rơi nước mắt, bộ dạng thập phần tuyệt vọng đau lòng.

Thẩm Quân nhìn cảnh này, trong lòng cũng không chịu được, cô vô tình khiến một người thay đổi sinh hoạt thường ngày. Lại khiến một nữ sinh khác vì đau lòng mà bật khóc.

Bất quá, người bên cạnh lúc này, bạn học Trạm Quang không những không cảm thấy đỡ giận, mà ánh mắt ngập lửa đang còn tìm chỗ phát ra. Hần không nghĩ nhiều, hần chỉ muốn lập tức giết chết Tổng Trình.

Trong lòng nghĩ như thế nào, thân thể liền làm như vậy, Thẩm Quân không phản ứng kịp, thiếu niên bên cạnh tiến tới đánh vào người Tổng Trình. Làm hần ngã xuống đất.

"Trạm Quang đừng mà."

Lời nói này của Thẩm Quân giống như thêm dầu vào lửa, tựa như cô đang muốn giúp vị anh họ này. Trạm Quang điên người, cú đánh sau còn mạnh hơn cú trước, Tổng Trình cũng không ngờ mà bất động dễ bị thiệt, hai người tức khắc biến sân nhà thành sân đấu, đánh tới đánh lui, vừa đánh vừa công kích đối phương.

Mà đầu sỏ của tội lỗi Thẩm Quân, chỉ có thể dậm chân tức giận.

Đào Chi Hủy không có ý khuyên can. Cả người đều đỏ đẫn, giống như cái xác không hồn.

Vài vị lão sư lúc này chạy tới can ra, hai người đồng thời bị trừ năm điểm vào thành tích cuối khóa. Trực tiếp cường chế về kỷ túc xá. Trên mặt hai người giờ đây cũng tan nát, chỗ xanh chỗ tím, khóe miệng còn có máu.

Trên đường về, Trạm Quang không hề hé răng một câu nào. Thẩm Quân biết, bão táp đang yên lặng mà chờ đợi cô phía trước. Trong lòng giờ đây đều là bất an.

Quả nhiên cửa phòng ký túc xá vừa đóng lại, Trạm Quang xoay người hung ác đem Thẩm Quân ấn ở trên cửa, về mặt đều là tức giận bốc lên, tựa như biến thành một con sói muốn ăn thịt con mồi. Làm Thẩm Quân sinh ra ảo giác một giây sau cô có thể sẽ bị cắn đứt

Không chết chắc chắn bị thương cũng không nhẹ. Thẩm Quân gục cổ nom nóp lo sợ mà mở miệng, "Anh....Anh định làm gì?"

Trạm Quang cười lạnh: "Cái gì cũng không làm, chỉ làm em!"

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Em yêu ai (h)

Vừa qua khi học về các loại giáo dục giới tính, thì hôm nay Trạm Quang đích thân tự mình cùng Thẩm Quân trải nghiệm. Hần tuyệt đối nói được làm được, sử dụng cây gậy dài trong người lẫn lộn qua lại với Thẩm Quân. Chỉ cần cô tỉnh lại một chút, sẽ bị hần làm tới ngất xỉu.

Trên căn giường màu trắng, thiếu niên dè dặt thiếu nữ dưới thân, nơi ngừng tư chặt chẽ giao hợp. Còn thịt căng trướng không ngừng cắm vào nơi sâu nhất trong nhục huyết. Hai đùi Thẩm Quân vòng quanh hông thiếu niên, vô lực phản kháng.

Thiếu niên ân ái hôn môi um um vài tiếng. Trong mắt đều ngập tràn dục vọng, lưu luyến si mê, thở hổn hển mở miệng: "Bảo bối, em lặp lại lần nữa, người em yêu nhất là ai?"

Vấn đề này, hai ngày nay hần hỏi Thẩm Quân vô số lần. Giọng nói có bây giờ thời gian dài ở trên giường mà rên rỉ, bây giờ trở nên khàn khàn. Giống như cổ họng bị chặt đứt, hần đem nặng cả người ghi chặt trên giường đâm vào. Thẩm Quân vô pháp, mấp máy môi: "Em yêu anh...."

Giọng nói khàn khàn Thẩm Quân hết sức đau khổ. Còn người kia nghe rồi lại vui vẻ ra mặt. Trạm Quang vừa lòng tươi cười, yêu thương ở trên mặt cô hôn thấm thiết, đầu lưỡi xẹt qua mí mắt cô, liếm

lấp đôi môi tươi đỏ, che lấp tiếng rên rỉ của cô, hôn đến cô không thở nổi. Một trận dài dòng hít thở, vừa ôm vừa hôn. Trạm Quang ôm chặt Thẩm Quân vào lòng. Mạnh mẽ tiến lên, sau đó ở trong thân thể cô bắn ra tinh dịch đặc sệt.

Bụng nhỏ cắn ra, Thẩm Quân vạn phần khó chịu. Đại khái là Trạm Quang đã bắn ra ba lần. Huyết đạo bên trong đầy nhóc tinh dịch. Dạ dày cô trống không, chỉ có chỗ kia là được lấp đầy tới no. Khó chịu tới muốn khóc.

Trạm Quang ba một tiếng, rút ra còn thịt, một đại sóng trắng đục chảy ra. Phía dưới khe thịt bấy giờ không ngừng chảy ra dâm dịch màu trắng, còn có thể nhìn thấy bên trong tiểu thịt hồng hào, sung huyết mà sưng to. Lông tơ bên trên còn dính vài vệt màu trắng.

Thật đẹp quá.

Còn thịt của hắn cảm thấy không đủ, nó bắt đầu dựng đứng. Làm Thẩm Quân một trận kinh hồn khiếp vía. Cô không còn sức lực, đói đến vừa mệt vừa hoảng sợ. Chỉ nghĩ muốn ăn một bữa cơm ngon, ngủ một giấc sâu. Nhưng Trạm Quang không dễ dàng buông tha cho như vậy.

Rõ ràng Tống Trình tạo nghiệt, cố tình bắt cô nhận cái tội này. Cô là người vô tội mà. Thẩm Quân thấy cái còn thịt kia lại ngẩng cao đầu, chống hông vừa xuống giường, lại bị thanh niên sau lưng bắt trở về giường. Bắt đầu hoạt động lần nữa.

"A....Trạm Quang....Em không nổi...Anh làm em chết...Ngày mai lại tiếp tục được không?"

Thẩm Quân không che kín móng nhỏ vênh cao. Đáng thương cầu xin tha thứ, nhưng Trạm Quang lại hung hăng đâm vào phía sau, hung hăng muốn cô. Thiếu niên sau đó lại động, tách ra hai chân cô, xoa nhẹ bắp đùi, xuân thủy cũng từ đó mà chảy ra, quy đầu vuốt ve một hồi thì cắm thẳng vào.

"Sướng quá....Thẩm Quân.....Sướng quá....."

Trạm Quang ngửa đầu, nhắm mắt hưởng thụ, còn thịt chậm rãi tăng tốc. Vách động kia lại khấn trương kẹp chặt, làm hắn sướng cực kỳ, bên trong tinh dịch lúc trước vẫn còn đầy, càng khiến hắn vận động thoải mái hơn, trơn trượt dễ chịu. Hắn không có áp lực, thích thú động mạnh hơn.

"Nhẹ....Nhẹ....Úm...Úm...."

Thẩm Quân sướng tới nổi điên, ngón chân cuộn tròn lại, thân thể co rút không ngừng. Mông bị đâm bạch bạch kẹp chặt. Trạm Quang nhất định phải tiến vào nơi sâu nhất trong người cô, rút ra lại đâm vào, hai cánh tay cô run lẩy bẩy, vô lực nằm sấp xuống. Eo nhỏ bị bắt lấy chặt chẽ, không có quyền tự chủ, chỉ vô lực mà hòa theo hắn.

Học viện Hạnh Phúc vấy cho nữ sinh vẫn là loại ngắn trên gối, nhưng mà đầu gối cô bấy giờ đã xanh tím rồi. Làm sao mặc được váy đây.

"Em như thế mà vẫn thất thân được, là anh quá dễ chịu với em rồi sao."

Trạm Quang phần nộ, phía sau lưng lại vang lên âm thanh bạch bạch lớn tiếng. Thẩm Quân không khóc nổi nữa. Trạm Quang giống như rơi vào bể tình vậy, bên trong còn bị trúng xuân dược, hắn không chịu ngừng lại. Nâng một chân cô lên, còn thịt không rút ra, đem cơ thể cô xoay 180 độ, thiếu nữ về mặt hồng hào, tới lỗ mũi đều phồng hồng. Hai tròng mắt hăm đầy xuân tình. Là một vẻ dụ hoặc muốn hắn làm chết cô.

"Trạm Quang... A... Trạm Quang... Không cần a..."

Còn thịt không biết mệt mỏi trụ ép chặt vào tiểu huyết. Hai luồng tròn trịa trước ngực cứ thế mà dong đưa. Trên người còn có dấu tay cùng dấu răng. Cả người như cá mới được vớt ra từ trong nước, đỏ đầy mồ hôi.

Trạm Quang nhìn cảnh đẹp này, hai mắt ám trầm, liếm khoé môi, cúi đầu ngậm lấy một bên núm vú, mặc cho Thẩm Quân đẩy hắn ra thế nào cũng không được. Chỉ đánh há miệng thở dốc yêu kiều.

Trong lúc Thẩm Quân đang bị cuốn vào trận hoan ái với Trạm Quang, cửa ký túc xá bên ngoài bị người ta gõ lên ầm ầm, vang lên một cái âm thanh Trạm Quang không muốn nghe nhất.

Tống Trình: "Thẩm Quân, em ở đâu?"

Thanh âm này làm Trạm Quang như nổi điện, oán hận Thẩm Quân nên cắn lên bầu ngực cô một cái. Lưu lại dấu răng cạn. Biểu lộ cho sự tức giận và dục vọng chiếm hữu của hắn.

"A a... Đau..."

Thẩm Quân hét chói tai, thân mình bị tàn phá kinh khủng cô không chịu nổi nữa, cũng không muốn để ý tên nào đó vừa tìm tới cửa đã làm cô bị hành xác. Tống Trình không nghe được lời đáp, đứng đợi trước cửa, cũng không rời khỏi.

"Thẩm Quân, em có ở bên trong không?"

Còn thịt Trạm Quang đang ở trong cơ thể cô, kè vào tai cô nói, nhưng ngữ khí không tốt chút nào: "Trả lời đi, không thì anh họ tốt của em sẽ không đi đâu."

Thẩm Quân nếu mà lên tiếng trả lời, kết cục nhất định thảm hơn bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Hành động công khai chủ quyền

Trạm Quang cũng không biết bản thân bị gì, hắn thấy Thẩm Quân không đáp lại trong lòng cũng không cao hứng, nhưng lại tưởng tượng nếu Thẩm Quân thật sự đáp lại lời Tống Trình, trong lòng lửa giận lại bốc phát, muốn giết chết tên đàn ông kia.

Nhưng vị anh họ nào đó không biết được sự tình bên trong. Cứ đứng lặng yên ở cửa, nửa ngày cũng không nói gì: "Tiểu Quân, thân thể em không thoải mái sao. Anh dẫn em đi khám bệnh được không?"

Thẩm Quân đang già chết, sau khi nghe được hai chữ "Tiểu Quân" đầy ái muội, trong lòng bộp chộp một tiếng. Cô nghĩ là, chết chắc rồi, tên Trạm Quang kia nhất định lại ghen tuông. Quả nhiên Trạm Quang đại gia cười lạnh, khớp xương kêu răng rắc, hung hăng mút vào miệng cô: "Mau xử lý cho tốt, nếu không anh không tha cho em"

Dứt lời, Trạm Quang đem còn thịt rút ra, sau đó xoay người xuống giường, quần áo cũng không mặc, trên người hắn còn có vài vết cào bị Thẩm Quân cào trúng. Toàn thân đều là một mùi dâm nhiễm mới hoan ái xong, người sáng suốt nhất định biết hắn đang làm cái gì.

Thẩm Quân trong lòng thấy bất ổn, lẳng lặng nhìn Thẩm Quân, hắn không che chắn, vật giữa hai chân cũng sưng to, đi thẳng đến cửa ký túc xá.

Cái tên điền này.

Tổng Trình hai tay đặt trên cửa, một lúc sau cửa bị mở ra. Hắn toàn thân cứng đờ, da đầu tê dại.

Tuy nói là nam với nam, nhưng mà trần truồng như vậy thì lần đầu tiên bắt gặp, huynh đệ Trạm Quang cũng đang sung to, thật sự làm người ta không thoải mái. Trên người Trạm Quang còn phát ra hơi thở dục vọng đang vui bị quấy rầy, tên khốn này là có ý khoe khoang.

Trạm Quang không cố kỵ, nghiêng người dựa vào cửa, vẻ mặt hài hước: "Có chuyện gì sao, anh họ?"

Tổng Trình nghe được hai chữ anh họ này, nhũm mày, đúng là không biết xấu hổ: "Đừng gọi tôi là anh họ, Tiểu Quân đâu."

"Anh họ đừng khách khí, anh là anh họ bảo bối nhà tôi, không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành anh họ tôi." Trạm Quang nói cứng như đinh đóng, giấy tiếp theo bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Chúng tôi đang làm cái gì chẳng lẽ anh không biết, hay là muốn vào bên trong nhìn qua một chút coi em rể họ của anh hàng to xài tốt như thế nào mới vừa lòng?"

"Mày....Để tao xem mày còn giữ được cái vẻ chính trực này bao lâu."

Tổng Trình tức giận chỉ vào người Trạm Quang. Lần đầu tiên hắn bắt gặp một người không biết tốt xấu, xấu hổ là gì. Mặt lúc đỏ lúc trắng, đúng là tên thanh niên đạo đức luân tang, văn nhã bại hoại.

"Cảm ơn khích lệ. Bảo bối nhà tôi chính là thích tôi cảm thú như vậy."

Trạm Quang tươi cười công kích, sau đó khôi phục lãnh đạm: "Xong rồi thì rút, đừng làm phiền chúng tôi."

Trạm Quang nhấn mạnh trọng tâm, giống như sợ Tổng Trình nghe không hiểu.

"Trạm Quang, mày thật là bại hoại." Nói xong một câu đầy phẫn uất, Tổng Trình xoay người bỏ đi.

Trạm Quang đại gia chiến thắng trở về, đóng cửa lại, sau đó bước vào phòng ngủ. Thẩm Quân dựa vào trên giường, vừa nài nghe rõ ràng những lời nói kia, trong lòng phì cười, cái tên này đúng là không biết xấu hổ.

Tên nhóc này là vì quá thích cô nên mới ấu trĩ như vậy.

Trong ấn tượng của cô, Trạm Quang luôn là người cao ngạo, ít nói ít cười, cao cao tại thượng, thành viên số một Linh Ban. Nhưng hắn trước mặt cô, lại bày ra bộ dạng thanh niên, làm một con người cũng có cảm xúc.

Được rồi, coi như cô nhặt được bảo bối đi.

Trạm Quang đi vào phòng nhào vào người Thẩm Quân như một tên quý hảo sắc.

À quên, cô còn phải chú thích thêm, người này vẫn chính xác là một con đại sắc lang, quý hảo sắc, tính ma, đáng ghét.

"Ai! Anh chậm một chút..."

Lời còn chưa dứt, thiếu niên kia lại cắm côn thịt vào tiểu huyết. Thẩm Quân lại bị cuốn vào vòng xoáy dục vọng không hồi dứt.

"Mục tiêu theo dõi đang lên kế hoạch công hãm học viện, thỉnh ký chủ chú ý thời gian sửa chữa sách lược."

Cái hệ thống này đúng là biết lựa thời gian địa điểm.

Sau khi bị ép buộc một tiếng nữa, cuối cùng Thẩm Quân cũng có thể mở ra danh sách hệ thống theo dõi mà đọc lại cẩn thận, sau đó tìm cách đối phó thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Khảo nghiệm nhân tính

Lúc trước đã từng nói qua, Tưởng Niệm Lăng sẽ tìm cách ngủ với viện trưởng, rồi sau này lại lợi dụng cơ hội ngủ tới lãnh đạo quốc gia. Quả nhiên, Thẩm Quân nhất thời lơ là, nữ nhân này đã ngủ với vài vị có tiếng nói. Lão nam nhân kia còn giúp cô đề nghị với nhà trường được đổi lớp. Cô ta còn không biết an phận, một mực nhắm tới ban A.

Sau khi khai giảng, cô ta bắt đầu thu phục lòng người, từ ban A xuống dưới, Tưởng Niệm Lăng bắt đầu tiếp cận từng người từng người một. Trừ một người đứng ở vị trí đầu tiên kia, Trạm quang. Chẳng qua là cô ta bày ra bao nhiêu trò để tình cờ gặp gỡ đều bị cô cắt đứt.

Thẩm quân yêu cầu Hệ Thống, nhờ nó phá hư cơ hội Tưởng Niệm Lăng bày ra để ngủ với người lãnh đạo cao cấp của học viện. Bề ngoài, hiệu trưởng của học viện này là một người. Nhưng sự thật bên trong, lãnh đạo lại là con trai của một quan to. Là một người thế lực trong hay ngoài đều có tiếng tăm.

Vị đại gia này tuổi có thể lớn hơn Tưởng Niệm Lăng nhiều nhưng cô ta không ngại, miễn là có thể bò lên giường hắn, lấy thân thể đổi lấy Tưởng Niệm Lăng lại. Không thể không nói, ở phương diện nào đó, thẩm niệm lăng học được cahcs lấy lòng đàn ông, một cách làm bọn họ mê muội không rõ trời đất.

Hai ngày sau khi được Hệ Thống nhắc nhở, Tưởng Niệm Lăng vô tình ở vệ sinh nam gặp được vị đại gia này, Thẩm Quân nhanh tay lẹ mắt yêu cầu Hệ Thống đổi vị trí của hai cái bảng tên cho nhau. Từ nhà vệ sinh nam biến thành nhà vệ sinh nữ. Bên này Thẩm Quân cố gắng bình tĩnh thì Tưởng Niệm Lăng chặn, bên kia Tưởng Niệm Lăng đau khổ không ít.

Cô ta tìm mọi cách để có được cơ hội khác, bất quá cũng phải tốn chút thời gian suy nghĩ, Thẩm Quân lúc này mới được giải tỏa một ít.

###

Nhà ăn lầu một, thời gian ăn trưa, mọi người đều rộn ràng nhộn nhạo.

Tưởng Niệm Lăng ngồi một mình trong góc ăn cơm, vừa ăn vừa nghĩ sự tình vừa phát sinh ở nhà vệ sinh. Giương mặt thanh tú lộ ra vẻ tối tăm, trong miệng nhai cơm, vừa chậm vừa thận trọng.

Gần đây mọi việc đều không thuận lợi, nhất định có người phá hư chuyện tốt của cô. Nghĩ vậy, Tưởng Niệm Lăng biến hạt cơm kia thành kẻ thù, ra sức gặm, sau đó nuốt hết vào bụng, cố gắng đè ép tức giận trong lòng. Ngồi đối diện Tưởng Niệm Lăng lúc này là một nữ nhân, âm thanh nịnh nọt nũng nịu nói: "Niệm lăng, có thể không?"

Tưởng ngừng đầu, đối diện là một nữ sinh ban E, kêu là lâm hồ mị.

Ngày thường tỉnh tỉnh cao ngạo, lớn lên cũng không làm được gì rĩa hồn, lại tự cho bản thân đứng nhất, trước kia hay trêu chọc cô. Nữ nhân này thật sự ghê tởm.

Tướng lúc lúc mất, đột nhiên tới nhìn bộ cô khẳng định không có lòng tốt.

Địa vị của cô bây giờ là dùng thân thể, dùng tôn nghiêm mà đổi lấy. Cô nhất định không dễ dàng để người khác lợi dụng. Đụng vào cô cô khiến cả nhà họ trả giá.

Cô lãnh đạm "Không được."

Đối với bộ dạng làm hồ mị xấu hổ, Tướng Niệm Lăng vờ như không thấy.

"Làm như hay ho lắm không bằng."

Lâm hồ mị tức giận đập vào bàn ăn, khinh thường nhìn Tướng Niệm Lăng. Nổi giận dùng dùng dậm chân, sau đó lắc mông rời khỏi. Tiến tới bên bàn một nữ sinh ban E khác nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn nhìn Tướng Niệm Lăng, chỉ chỉ cô, mặt mày đều là trào phúng.

Trên đời này vốn là vậy, không ai tự nhiên đối tốt với mình mà không có lý do cả. Tướng Niệm Lăng uống chút canh, con mẹ nó khó uống muốn chết. Không giống như hôm trước cùng vị trợ lý viện trưởng kia ở trong phòng ăn bảo ngư mị vị. Lại nhìn nhà ăn trước mặt thuộc về nữ sinh ban E. Sắc mặt lại âm đạm, tức khắc mọi thứ trước mặt đều trở nên vô vị.

Tướng Niệm Lăng đứng dậy bỏ đi, đối diện với vài ánh mắt mĩa mai kia vờ như không thấy. Cô nhất định dẫm nát đấm người này dưới lòng bàn chân. Các nàng nhất định hối hận việc ngày hôm nay đối xử với cô như thế.

Nhất định.

##

Thẩm Quân ăn cơm xong quay lại ký túc xá nằm bò, Trạm Quang hiếm khi không làm khó cô. Ở trên giường rộng lớn, duỗi eo, thoải mái lăn vài vòng.

"Nếu như tên khốn kia mỗi ngày đều không có ở nhà thì tốt quá."

Nhưng mà cô chưa thành thói được bao lâu, Hệ Thống lên tiếng nhắc nhở cô về hành tung của Tướng Niệm Lăng. Hành động của cô ta làm Thẩm Quân có chút kinh ngạc. Chưa tới bước đường cùng, vẫn không sợ bị lạc đường.

Hệ Thống hiện lên trên màn hình trước mặt Thẩm Quân một hình ảnh, Tướng Niệm Lăng ngồi ở ký túc xá gõ bàn phím. Tập trung tinh thần vào màn hình máy tính, làm người ta kinh ngạc nhất là cô ta có thể truy cập internet, có thể truyền tin tức ra bên ngoài.

Trên máy tính Tướng Niệm Lăng có một cái folder chứa video. Nhân vật chính là mọi người ở học viện. Thậm chí cả Thẩm Quân và Trạm Quang đều có mặt trong đồng video đó.

Loại clip này chính xác là vật riêng tư, tại sao có thể dễ dàng để người khác nhìn thấy chứ.

Tướng Niệm Lăng muốn tung toàn bộ số video này lên mạng, cộng với một cái tiêu đề là 《 Học viện Hạnh Phúc thật sự hạnh phúc sao? Mang các bạn đi xem thế nào là Học viện Hạnh Phúc chân thật. 》

Diễn đàn mà cô ta muốn đăng tải không chỉ nổi tiếng trong nước mà ở nước ngoài cũng có sức ảnh hưởng. Phàm là nội dung phát ra, sẽ làm mọi người chú ý và phân tích. Tướng Niệm Lăng nếu đăng toàn bộ video này lên mạng, nhất định gây ra sóng gió to lớn. Hơn nữa nếu cô dùng Hệ Thống để cắt bỏ hình ảnh của mình ra, thì toàn bộ hình ảnh của những người khác đều sẽ bị truyền lên mạng, Thẩm Quân do dự, cô rút cuộc phải làm thế nào mới thỏa đáng đây.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ăn miếng trả miếng

Trả lời một câu thành thật với bản thân, học viện Hạnh Phúc thật sự là một loại bất hạnh mà tồn tại trên đời này. Người ở đây toàn bộ mất hết nhân tính, thanh niên mất đi nhân tính của con người, từ những người thanh thuần, mới bước vào đời trở thành những người lãnh khốc tàn nhẫn. Chịu đựng họ, có thể bạn nhận được sự ưu tú, tương lai. Nhưng không chịu được, sẽ bị biến thành kẻ thất bại, bị đẩy xuống vị trí cuối cùng.

Đây giống như là một địa ngục đang rèn luyện cho bạn trở thành một người máu lạnh vô tình.

Tướng Niệm Lăng nếu can thiệp vào, sẽ làm danh tiếng bao lâu nay của học viện dồn vào đường cùng. Bản thân cô ta cũng được ghi vào lịch sử.

Bộ mặt thật, một đám thanh niên nam nữ tăng tị với nhau, lãnh đạo lão sư học sinh hoan ái tập thể. Thậm chí những người chưa từng muốn làm những chuyện này, cũng phải chịu chung tiếng xấu với bọn họ. Mỗi một biểu cảm trong đồng video kia, đều tràn ngập mùi vị dâm mĩ thô tục. Nhưng, đây đúng là sự thật. Học viện Hạnh Phúc không có hạnh phúc.

Thẩm Quân biết Tướng Niệm Lăng là người biết suy nghĩ, lại là người tính toán chỉ li, sở hữu được đồng video này chắc chắn cô ta tồn không ít sức lực.

Nhưng mà tại sao cô ta lại lưu giữ nhiều hình ảnh của nam sinh Linh Ban như vậy, bọn họ nói đúng ra là chưa từng chèn ép Tướng Niệm Lăng?

Thẩm Quân cũng đã từng miễn cưỡng cứu Tướng Niệm Lăng một lần. Không có tình cũng có chút cảm chứ? Ngược lại càng cứu càng gây tội?

Trong cái folder kia, có hình cô và Trạm Quang đang quấn lấy nhau, hai người thân thể trần truồng, nơi riêng tư dính chặt, trên mặt đều là xuân tình. Thanh niên kia đang vui đùa trong ngực cô, bộ dạng kích tình. Còn thật sung to, sắc khí tràn đầy.

Nhìn hình đã kích thích rồi đừng nói tới toàn bộ video kia.

Thẩm Quân nhắm mắt, đem cắt toàn bộ hình ảnh bản thân và vài người quen biết ra khỏi cái folder kia. Thuận tiện đem vài hình ảnh của Tướng Niệm Lăng và video của cô ta lưu lại. Thẩm Quân cười xấu xa. Cái này là ăn miếng trả miếng, có vay thì có trả. Cô muốn cô ta nếm được mùi vị bị người khác "thương thức" sẽ đau khổ như thế nào.

##

Buổi sáng hôm sau, toàn bộ học viện Hạnh Phúc, đang thành thật ngồi trong lớp nghe giảng bài. Đồng hồ treo trên tường lúc này chỉ đúng 9 giờ. Tướng Niệm Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nhạt. Nhưng đôi mắt thâm trầm che khuất đi bộ mặt đơn thuần của cô ta.

Chỉ là chưa được bao lâu, một người ăn mặc sạch sẽ, khí thế bức người xuất hiện trước cửa lớp, gõ vào mặt bàn lạnh lùng nói: "Tướng Niệm Lăng, lập tức đến văn phòng hiệu trưởng."

Tường Niệm Lăng trong lòng lộp bộp, cảm giác không ổn lắm.

Cô tự tin không ai có thể phát hiện ra vị trí IP của mình, mặc kệ là ảnh chụp hay nội dung đều không dính tới cô. Vì sao bản thân lại bị gọi vào phòng hiệu trưởng?

"Còn không nhanh lên."

"Dạ"

Mọi người xung quanh nhìn cô chăm chăm, Tường Niệm Lăng lo sợ bất an đi ra ngoài. Theo vị tiền sinh kia vào phòng hiệu trưởng. Cô thử dò hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng người kia một câu cũng không nói.

Dự cảm bất an càng thêm mãnh liệt. Nhất định đã xảy ra chuyện. Tới văn phòng hiệu trưởng, tiền sinh kia gõ cửa, sau đó nói: "Hiệu trưởng, đem tới rồi."

Sau đó, Tường Niệm Lăng bị túm vào trong.

Cô không dự đoán được, trong phòng lúc này sẽ có nhiều người như vậy. Toàn bộ những người từng có quan hệ với cô đều có mặt. Nhìn cô với ánh mắt phẫn nộ vô cùng.

Một người nhìn cô, hét lên: "Bước qua đây."

Tường Niệm Lăng run sợ đi qua, tim đập nhanh như sấm.

"Nhìn đi."

Hiệu trưởng đem máy tính bảng đưa cho cô, chính là cái tin mà cô viết, nhưng mà, Tường Niệm Lăng như bị sét đánh, không tin được nhìn vào máy tính bảng.

Thất thanh hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Có người đổi nội dung đăng tải của cô.

Toàn bộ hình ảnh và video cô đăng lên đều bị thay đổi, đổi tất cả thành hình của cô. Toàn bộ đều là cô và những nam nhân khác. Không quần, không áo, chỉ là một thân thể trần trụi bị bày ra. Trong bất giác, Tường Niệm Lăng như rơi vào hầm băng, lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Phong ba trước bão táp

Làm sao có người phá được hàng rào bảo vệ của cô? Không có khả năng, cô đã tìm cách nâng tính bảo mật lên cấp quốc gia, căn bản không thể định vị được vị trí phát ra tin. Tường Niệm Lăng run rẩy lâm bầm: "Không có khả năng, không có khả năng...."

Hiệu trưởng không phải người ngốc, nhủu mày nhìn cô, mở miệng hỏi: "Rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Tường Niệm Lăng ngẩng đầu, trên mặt lộ ra ánh mắt sắc bén, giống như đang nhìn thấu cô, Tường Niệm Lăng cố gắng giả bộ: "Thầy, em không biết, có người hãm hại em."

Hiệu trưởng: "Em thật sự không biết."

Tường Niệm Lăng lắc đầu, sắc mặt trắng bệch: "Em thật sự không biết, em vô tội."

Xung quanh mọi người liếc nhìn nhau, nhìn bộ dạng đúng là giống như bị thảm hại. Vài điểm trắc ẩn trong lòng cũng ngoe ngoe rục rịch, dù sao đây cũng là người từng cùng mình thân mật.

Vị tiền sinh lúc này cũng lên tiếng nói chuyện với hiệu trưởng: "Hiệu trưởng, hiện giờ tốt nhất tìm cách ổn định truyền thông. Có một số việc sợ là dấu không được."

Hiệu trưởng chần chờ, gật đầu, "Cũng được. Người đi bàn với trường tổ văn, dạy cho Tường Niệm Lăng cách giải thích. Nhớ bắt cô ta học thuộc từng chữ một." Rồi sau đó lại đối với Tường Niệm Lăng nói, "Em là học sinh của học viện, nên nhớ đây là vinh dự, vì nhà trường mà cống hiến là phúc. Cái gì nên nói cái gì không nên nói, phải nhớ cho rõ. Chú ý hành vi của mình, lão sư dạy cái gì phải nghe cho rõ. Trắng đen rõ ràng, hiểu chưa?"

"Dạ, em hiểu." Tường Niệm Lăng cúi gằm, không dám ngẩng đầu.

"Đem ra ngoài đi." Hiệu trưởng đối với vị tiền sinh kia nói.

"Dạ." Nói xong túm Tường Niệm Lăng ra ngoài.

Lúc sau, toàn bộ lãnh đạo học viện mở cuộc họp gấp. Ngẫm lại nên làm sao với truyền thông và đối mặt sao với xã hội, mới là tốt nhất giúp bọn họ tránh khỏi một kiếp. Dân chúng lúc này cũng tìm tòi nghiên cứu, thảo luận khí thế ngất trời. Từ giải thích nhỏ, tới lý luận, rồi bàn chuyện, báo chí mọi nơi đều đưa tin ầm ầm.

Internet là một thế giới rộng lớn, mọi người đều bàn về chuyện của Tường Niệm Lăng. có người còn nói nơi này bề ngoài thì sáng nhưng bên trong thì nát, dơ bẩn bất kham. Có người tin, có người không tin, phán đoán, đúng sai, đều nói tới. Mà lúc này, Tường Niệm Lăng thật sự cạn óc suy nghĩ cách ngăn chặn dư luận xã hội, cô có ý đồ đánh lạc hướng mọi người, thậm chí sau lưng vốn đã tạo ra vài sự kiện trọng đại khác để che dấu tin đồn này của học viện. Tóm lại, học viện này bên trong có bao nhiêu thối nát, có bao nhiêu sâu thẳm, bên ngoài quả thật rất nhiều người tò mò.

##

Sự kiện hai ngày qua ít ra đối với học sinh bên trong không ảnh hưởng nhiều, đơn giản vì họ không biết được sự tình. Bất quá, các học sinh cũng chú ý được một điều là bầu không khí có chút kỳ lạ. Lão sư khuôn mặt thường ngày đều lãnh đạm. Đạo gần đây đều vội vàng vàng, thần sắc tức mịch, có khi lại chau mày. Học sinh cảm nhận được sự phong ba trước khi nổi lên bão táp.

Ký túc xá Linh Ban. Lầu ba.

Thẩm Quân chắc là người duy nhất biết được tin tức bên ngoài, nhưng mà bạn học Thẩm chúng ta vẫn không thể nào ngừng bị dày vò bởi một bạn học khác.

Trong không khí còn dư âm lại hương vị hoan ái. Trên giường, có hai nam nữ thân trần dính vào nhau. Một thiếu niên anh tuấn ôm chặt mỹ nhân gương mặt ửng hồng vào lòng. Hắn liên tục thay đổi tư thế, làm cô lên cao trào liên tục. Trầm Quang ôm chặt eo cô, làm cô vùng vẫy không bị ngã xuống. Cầm đến Thẩm Quân hồ hấp không thông, hắn vẫn không muốn ngừng lại. Ở trên giường hắn luôn ác ý trêu chọc cô, cộng với vài lời nói thô tục, lại dè cô vào tường, bức tường lạnh lẽo sau lưng làm cô giật mình: "Ưm...Lạnh quá...Em sắp tới rồi...."

Trầm Quang sướng, không chịu được mà ở trong thân thể kia bắn ra một tia dịch ẩm áp.

Hắn hỏi: "Hai ngày nay em tích cực vậy?" Thanh âm khàn khàn rất mê người.

Đúng rồi, sao cô tích cực vậy?

Rất đơn giản, cô biết được một thời gian nữa trường học sẽ đổi mới vài điều, đồng thời ngăn cản hai bên nam nữ, nguyên nhân chính là không muốn truyền thông bắt được nhược điểm. Lão sư trong trường cũng sẽ phối hợp mà tuần tra liên tục. Trạ m Quang đương nhiên trở thành một tiểu hài tử bị cấm dục. Cô chỉ muốn thỏa mãn hân, sau đó mới nghỉ ngơi lấy sức. Thời gian lịch cấm diễn ra cô sẽ trở thành một học sinh nữ ngây thơ đúng nghĩa, rồi xa nh ục dục trần thế.

Nhưng mà, cô không định nói cho Trạ m Quang biết. Nếu hân biết rồi, khẳng định làm chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Kh í Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Lại làm một hồi (h)

Âm thanh hai cơ thể va vào nhau không ngừng quanh quẩn trong không khí, tiếng thiếu nữ rên rỉ cùng lời nói thô tục của nam nhân, đan vào nhau. Một thiếu nữ xinh đẹp bị cơn thịnh to lớn đâm vào xương tủy. Thẩm Quân ngày thường xinh đẹp kiều mị, hôm nay trên mặt lại mang lên vẻ phong tình vạn chủng, không thể rời mắt.

"A.....Nhẹ thôi... Trạ m Quang....Úm....."

Trạ m Quang thích nhất lúc làm tình, Thẩm Quân rên rỉ yêu kiều, buông lời cầu xin hân, vừa nghe, lại cảm thấy càng nhìn cô càng xinh đẹp.

Ngày xưa, mỗi lần hai người cùng nhau làm hai tiếng một lần. Thẩm Quân bộ dạng quá đáng thương, cầu xin hân tha thứ, hai ngày nay mỗi lần làm đều là ba bốn tiếng một lần. Cô cũng không chê mệt, còn có sức quăn lấy hân, chủ động dâng lên tiểu huyết, chính xác là muốn hân làm tới chết.

Tiểu huyết nhỏ ôm chặt cơn thịnh vào trong. Tuy rằng trong lòng Trạ m Quang rất thích, nhưng lại cảm thấy có gì không thích hợp. Hân muốn cả con người Thẩm Quân, từ người cho tới trái tim cô. Hân hiểu rõ cô gái này không đơn giản mà cho hân thoải mái muốn bao nhiêu lần thì làm bấy nhiêu như vậy được.

Chắc chắn có vấn đề.

Nếu để hân biết cô giấu điểm hân điều gì, hừ....

Trạ m Quang suy nghĩ một hồi, nghĩ tới các loại giả thiết, thậm chí còn nghĩ tới việc mà hân ghét nhất, thật sự Thẩm Quân và Tống Trình đã cùng nhau làm qua. Chỉ tưởng tượng như vậy, tức giận liên tăng vọt.

Nhưng cũng ra sức trấn an mình, Thẩm Quân yêu hân, nhất định không làm ra loại việc phản bội tình yêu của hai người.

Một phen thực tế tưởng tượng ảo, hân không vút được cái gai Tống Trình này. Lại nhìn thân thể thiếu nữ mềm mại lay động lòng người. Trong mắt lại nổi lên dục vọng.

Quả nhiên, muốn cô bao nhiêu lần cũng không đủ.

"Bảo bối, anh làm chết em"

Cơn thịnh ở trong tiểu huyết ra vào vào, không đâm vào nơi sâu nhất không thể thỏa mãn được. Hân đem thiếu nữ kia lấn qua lộn lại: "Úm....Anh....Nhẹ một chút....Em sắp không được rồi...."

Hai cái đùi vùng vẫy, ở dưới bị đâm, Thẩm Quân ngẩng cổ lên mà rên rỉ. Khuôn mặt tinh xảo giờ ửng đỏ một mảnh. Hai mắt m ãn hãm xuân tình, ba quang liễm điếm.

Trạ m Quang trên người giống như có lắp cái máy, không biết mệt mỏi. Ôm cô nằm trên sô pha. Sau đó lại đứng lên đổi một tư thế khác. Tiểu huyết bị ngập trong tình dịch, còn cơn thịnh hân lại không muốn nghỉ ngơi. Hân chiếm hữu thân thể cô, theo lửa nóng hôn xuống cái môi mềm, hôn từ từ, hôn thẳng xuống dưới. Ở nơi lỗ tai m ẫn cảm liếm nhẹ, làm cô không nhịn được run run. Thân thể cao trào cháy ra một chút dâm dịch.

Trạ m Quang nhân cơ hội: "Bảo bối, em có chuyện không nói cho anh?"

Hân cho có một cái bạc thang, giờ chỉ cần cô bước xuống, hân hy vọng tiểu bảo bối nhà hân có thể hiểu được. Đừng làm cho hân bất gặp được có gì không ổn.

"A..."

Thẩm Quân giống như rơi vào trong sương mù, thân thể pháp phồng, trước mặt giờ chỉ có khuôn mặt tuấn tú của Trạ m Quang.

Trạ m Quang câu tìm được câu trả lời, có chút bất mãn dừng sức đâm sâu, ngữ khí lộn xộn lại có chút mê hoặc, bất m ẫn nói: "Bảo bối, em còn giấu anh chuyện gì?"

Có câu mà người đời thường nói, quả thật rất đúng, không có chuyện gì mà lên giường không giải quyết được.

Tuy bọn họ làm nhau trên sô pha, nhưng cũng không tính sai biệt lắm.

Thẩm Quân nhất thời bị nam sắc câu dẫn, buộc miệng: "Vài ngày nữa không được ở cùng nhau. Đương nhiên em muốn bồi thường cho anh."

"Hử?"

Những lời này tuyệt đối không đơn thuần. Hân đương nhiên muốn cùng cô làm nhưng sợ vất vả cô.

Lúc này, Trạ m Quang không hỏi nữa, n ữ nam kế bắt đầu nh ượng bộ, tập trung vào công việc khác, hoạt động càng thêm lợi hại. Hai người trải qua vô số lần giao hòa, đã sớm phù hợp vô cùng, cô chủ động quăn lấy eo hân, hòa theo hành động này. Nên rên sẽ rên, nên k ep sẽ k ep, hoàn toàn cùng nhau vui vẻ, thậm chí thoát cung nhau trải qua ba ngày.

Thiếu nữ bên dưới thân ngoan ngoãn, Trạ m Quang đương nhiên hài lòng, bất quá hân muốn Thẩm Quân nói rõ ràng hơn. Đang lúc cao trào thì dừng lại, cố ý thả nhẹ động tác, ma sát của mình bắt cô nói ra. Không thỏa mãn được d ục vọng đang dâng trào.

Một giây trước thân thể đang ở thiên đường, giây tiếp theo bị hân kéo xuống địa ngục, thân thể không thỏa mãn mà trừng mắt nhìn hân, chỉ có mình Trạ m Quang là hiểu rõ, đôi mắt ướt d ầm d ề kia có bao nhiêu dụ hoặc người khác.

Thẩm Quân đầy úy khuất: "Sao anh dừng lại?" Thanh âm mềm mại, nói ra tiếng lòng. Cái đùi tình t ê k ep chặt hơn, chỗ giao hợp phát ra tiếng nước róc rách thô tục.

Trạm Quang ần nhẩn, trái tim cũng đang thịnh thích kinh hoàng. Áp chế dục vọng đang tăng, hỏi: "Mấy ngày nữa em sẽ đi đâu?"

Những lời này hẳn chỉ muốn thử, thật sự cũng có chút sợ câu trả lời.

Thẩm Quân: "Đó là chuyện trường học an bài, không phải em rời đi. Anh xem không có anh tiểu huyết của em làm sao bây giờ?"

Thực sắc tính đã, cô chỉ muốn làm cái gì đó nhanh nhanh, cho hẳn còn động đây.

"Tại sao trường học muốn tách chúng ta ra?" Trạm Quang vuốt ve Thẩm Quân, hít một hơi thật sâu, nhợt nhạt di động dương vật bên dưới, làm cô thoải mái một chút, chắc chắn sẽ nói ra.

Thẩm Quân đạt được một ít thỏa mãn, sắc mặt hơi hoãn ra, rên nhẹ, đôi mắt ướt, cái miệng rú xuống tỏ vẻ không vui: "Sự tình của Tưởng Niệm Lăng, không lâu nữa nhà trường sẽ tách ra, không muốn truyền thông đạt được điều cảm kích gì. Nên họ muốn một lúc khôi phục lại chế độ học bình thường"

Nói xong, cón thit kia bắt đầu nhanh chóng hòa nhập. Quả nhiên, thiếu nữ lại một lần nữa được bay lên thiên đường. Cón thit cũng làm tiểu huyết càng chảy ra nhiều xuân dục. Trạm Quang muốn biết Thẩm Quân đang giấu hẳn điều gì, cô nói xong rồi, hẳn cũng không giấu nữa, chỉ cần cô không rời khỏi hẳn, trong lòng cô có hẳn, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Mưa to buông xuống

Ngày thứ năm, xã hội bên ngoài dư luận không ngừng lên men, học viện thật sự chịu quá nhiều áp lực, tiến hành một lần họp toàn bộ giáo viên. Sau đó, nhà trường tiến hành thông báo với toàn bộ học sinh:

1. Nam nữ ký túc xá bắt đầu tách ra, lớp học cũng thay đổi. Nữ sinh trong vòng một ngày tự mình tìm cho mình một bạn cùng phòng.
2. Không được ở trong trường học thể hiện bất kỳ hành vi dâm loạn, bắt được xử nghiêm, tuyệt không tha.
3. Có người lạ bên ngoài hỏi về tin tức bên trong trường học, toàn bộ học sinh yêu cầu giữ im lặng, thống nhất giữ kín như bưng. Không được lộ tin tức trong trường học ra bên ngoài.
4. Toàn bộ dụng cụ tình ái nhà trường thu lại, khóa trong tủ sắt bên ngoài, không được lấy ra.
5. Nam nữ học sinh phải bảo trì khoảng cách. Tuyệt đối không được có bất kỳ hành vi thân mật tiếp xúc nào.
6. Tự mình quản lý miệng và thân thể.

Một đồng yêu cầu, nói xong cũng mất hơn một tiếng đồng hồ, chính thức làm cho học viện Hạnh Phúc trở nên sóng to đê sóng lớn. Đối mặt với tình trạng hỗn độn bên ngoài, nhà trường hoàn toàn lựa chọn im lặng. Nhưng trong thời điểm này còn phát sinh ra thứ gì hay không, thì không ai biết được.

Lựa chọn bạn cùng phòng cho mình, Thẩm Quân đương nhiên không suy nghĩ nhiều liền chọn Chu Dĩ Vi. Bất quá về việc dọn ra khỏi ký túc xá, Thẩm Quân và Trạm Quang này ra tranh chấp.

Thẩm Quân mở cửa quần áo ra, lấy một đồng quần áo ra bên ngoài. Sau đó đến rương hành lý, bỏ tất cả vào. Còn Trạm Quang, thì cứ liên tục cô đem ra cái nào thì hẳn lại đem bỏ lại trong tủ quần áo.

"Anh làm sao vậy, đừng có quậy mà." Thẩm Quân buồn bực trừng mắt nhìn Trạm Quang.

Trạm Quang phết miệng: "Em ở lại đây, kêu Chu Dĩ Vi lại đây luôn. Có ấy ngủ bên ngoài sô pha."

"Anh đùa cái gì vậy? Sao để cậu ấy ngủ bên ngoài được. Còn nữa, anh sẽ đi đâu, ở cùng Doãn Gia Trí hay Tống Trình." Thẩm Quân đoạt lấy quần áo trong tay hẳn, bỏ vào hành lý. Tiếp tục nói: "Anh nhẩn nại đi mà, một lúc sẽ qua thôi. Bây giờ ở chung cũng không tiện."

Nghe cô dụ ngọt, Trạm Quang cũng thoải mái một chút. Nhưng tưởng tượng người của hẳn đi qua ngủ lại trên giường của nam nhân khác. Hẳn thật không thoải mái.

"Anh mua cho em cái nệm mới, còn giường của Doãn Gia Trí em không thể nằm."

"Được được được, nghe anh nói hết."

"Còn khăn lông, em đem theo đi."

"Được được được."

"Quần lót của em, để lại cho anh mấy cái này."

"Được được được....Anh lấy cái đó làm gì"

Trạm Quang trầm mặc: "Có ý kiến?"

"Không có không có. Tiểu nữ nào dám"

Cái tên ấu trĩ biến thái đáng ghét. Lải nhải phiền phức.

Thẩm Quân không có nhiều hành lý lắm, thoáng một cái là xong, chỉ lấy vài bộ đồng phục, còn vài vật dụng riêng tư thì để lại cho Trạm Quang. Còn hẳn sử dụng như thế nào thì cô thật sự không biết.

Trạm Quang giúp cô kéo hành lý, trên đường đi không nói một lời, một tay bỏ vào túi, cả người đều trầm trọng tức giận, quanh quần thân mình là một mảnh tối tăm. Thẩm Quân áp ứng không biết nên nói gì, hình như cô làm sai rồi.

Ba ngày qua cô thật sự chiều chuộng hẳn hết lời rồi. Bây giờ đang bị cấm, xong rồi thì đương nhiên cũng trở về như cũ. Bất quá, hẳn lại kéo cô vào một góc, cô cũng đành ngoan ngoãn nghe theo, không thể cự tuyệt. Đành phải dằn thân mình, chủ động hầu hạ Trạm đại gia. Hẳn cần dằn cô nhiều điều, nào là phải đúng giờ đúng lúc ăn cơm, không được bỏ bữa, cách nam sinh khác xa một chút, không được hồng hạnh xuất tường, linh ta linh tinh....

Đây bất quá chỉ là ngày đầu tiên thôi, mà hẳn đã nói linh tinh lải nhải, Thẩm Quân thật sự bắt mất vô cùng, nhưng trong lòng có nhiều điểm ngọt. Ký túc xá Linh Ban cách biệt với khu khác, hôm nay đổi qua ký túc xá bình thường, bắt gặp được bộ dạng chật vật của những người khác, làm cô cảm thấy cuối cùng cũng có cảm giác thanh xuân rồi. Có nhiều người, nam sinh của họ không giúp dọn đồ, cả người đều đầy mồ hôi, thật sự nhìn rất đáng thương.

Thẩm Quân nhìn thấy hết thảy, nhìn không được dừng bước, trong lòng bất đắc dĩ cảm thán, mỗi một người trên đời đều có số mệnh riêng của mình. Có thể dựa vào Kismet hay không chỉ bằng tự dựa vào bản thân mình.

"Nhìn cái gì?" Trầm Quang phát hiện Thẩm Quân không đi theo hắn, không vui quay đầu lại hỏi.

"Xem đời người."

Trầm Quang nhướng mày: "Hửm?"

"Không có gì, đi thôi." Thẩm Quân tiến lên kéo cánh tay hắn, cùng nhau đi về phía trước.

###

Ngày hôm sau, đôi xong ký túc xá.

Sáng sớm, không khí lúc này trở nên dị thường khẩn trương vô cùng. Mỗi chủ nhiệm lớp đối với học sinh bên dưới ra sức dặn dõ dò dò, dặn họ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, không nên nói bậy bạ.

Còn dặn thêm về vài trường hợp: "Nếu có vài phóng viên tới hỏi chuyện, các em phải coi mình là cục đá, cái gì cũng không biết, không nên lộn xộn vọng ngôn."

"Nếu để truyền thông dò hỏi được vài vấn đề riêng tư, các em phải nói là không biết hoặc không có gì đặc biệt. Các bạn học trong viện đều thông minh, tôi tin các em hiểu được ý tứ của tôi. Vấn đề này nên làm sao thích hợp với gia đình và bản thân nhất, các em nhất định đã rõ. Mỗi một biểu hiện của các em không chỉ ảnh hưởng tới bản thân, mà còn về phía gia đình, cũng không phải chuyện nhỏ. Tôi mong các em có thể thận trọng từ lời nói tới việc làm của mình."

Cuối cùng còn uy hiếp: "Có vài món đồ của các em nhà trường đang nắm giữ, các em thông minh nên hiểu rõ, có chuyện gì còn thắc mắc không?"

Mọi người đồng loạt: "Hiểu rõ."

Thế nhưng sự thật là truyền thông đã bắt đầu vào cuộc làm rõ, học viện bây giờ đều chịu áp lực rất lớn, nếu không cũng không ép học sinh tới bước đường này. Nơi tôn nghiêm như trường học lại làm ra những hành vi dơ bẩn này, thật sự không thể tha thứ.

Trường học lắp đặt máy quay theo dõi từ lớp học, đường đi, phòng ăn cho tới ký túc xá. Điều không phải dùng để trưng bày. Học sinh không thể phản kháng dù trong lòng có muốn cỡ nào. Thẩm Quân biết sắp tới Tưởng Niệm Lăng sẽ tiến toán tiếp thu phóng viên của truyền thông, có tin cô ta sẽ làm cho toàn bộ lãnh đạo trong viện hối hận với những hành vi này. Hoặc là hối hận với sự xuất hiện của Tưởng Niệm Lăng.

Hệ Thống giúp Thẩm Quân theo dõi nhất cử nhất động của Tưởng Niệm Lăng, mấy ngày nay cô ta bị trường học thôi miên, còn đối đãi trong phòng rất kinh khủng. Trường học muốn giáo huấn một chút, dạy cô ta cái nào nên cái nào không, nhưng cũng không quá ép cô ta vào đường cùng. Trước mắt, trường học muốn dò hết tất lên đầu cô ta, đem hết tất cả sai lầm từ việc Tưởng Niệm Lăng quyến rũ lãnh đạo trường học, sau đó phải sạch quan hệ của cô ta với trường để thoát việc.

Tưởng Niệm Lăng suy cho cùng vẫn là vị thành niên, nếu dính vào tội hình sự, nhiều nhất bị bắt vào sở giáo dưỡng thanh niên. So với việc hành vi đồi bại bị phơi ra ánh sáng, thì tổng tù cô ta là chuyện còn con không có gì đáng giá nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Học viện hạnh phúc thật sự hạnh phúc sao?

Buổi sáng 10 giờ, một đám truyền thông bên ngoài ủa vào bên trong trường. Bọn họ đầu tiên đi xung quanh xem xét phong cảnh mỹ lệ, sau đó nghĩ đến sự việc dâm loạn xảy ra vừa rồi, lại bị lòng hiếu kỳ thu hút. Bất quá, những phóng viên tới đây ngày hôm nay đều đã được cấp trên tuyển chọn kỹ càng, không được hỏi quá nhiều vấn đề, phải bảo vệ danh tính người đưa tin. Nghĩ kỹ một chút sẽ biết nhất định ông lớn bên trên truyền xuống chỉ thị rồi.

Tưởng Niệm Lăng lúc này ngồi trong phòng nghỉ nhỏ hẹp ngay người, mỗi ngày đều có người tới tới miên cô. Có đánh làm bộ bị hắn thu phục, nói những lời trái lrong tâm. Mỗi lần người kia rời khỏi, cô liền bắt bản thân phải nghĩ tới những cảnh bị vũ nhục trước đây, bắt bản thân mình phải nhớ những cảnh tượng trước đó. Muốn bản thân mình nhất định phải dẫm nát bọn họ dưới lòng bàn chân. Cũng không cho phép quên trường học này có bao nhiêu xấu xí thối nát. Muốn hủy diệt cô, cô càng kéo bọn họ xuống địa ngục cùng. Không ai có thể thoát. Cô không phải con cò mà dùng xong liền vứt bỏ được.

Lúc này bên ngoài sân thể dục, mọi người đã xếp hàng ngay ngắn. Bên trên sân khấu là vị lãnh đạo cao nhất, xung quanh là phóng viên, ngồi trên ghế nhựa, trước mặt là bản tên và công ty đang công tác. Mục đích là muốn vị lãnh đạo phía trên biết họ là ai, người đến từ công ty nào. Đương nhiên, những câu hỏi có liên quan và chỉ được hỏi đã được lên danh sách rõ ràng. Nếu không có gì bất trách thì nhà trường đã nắm rõ mọi thứ trong tay.

10 giờ rưỡi, phóng viên chính thức bắt đầu hỏi.

Hiệu trưởng ngồi an vị chính giữa, cảm thấy không khí xung quanh quá căng thẳng, chỉ trong vài ngày, vị lãnh đạo này cơ hồ già đi không ít tuổi, tóc cũng bắt đầu bạc. Những người có liên quan cũng tiểu tụy không ít, đều là nhờ vào công lao của Tưởng Niệm Lăng.

Ngồi gần khu vật phóng viên là học sinh. Nam sinh xếp ở trước, nữ sinh xếp ở sau. Lúc này, nhà trường đối với việc tách ra nam nữ đã làm thẳng tay, không có bất kỳ sơ hở nào còn sót lại.

Thẩm Quân ngồi gần Trầm Quang, cô thì thầm: "Đừng nháo loạn có người thấy." Trầm Quang cả người cao lớn đứng chắn trước mặt Thẩm Quân, không muốn cô bị truyền thông chụp tới.

"Không sao, không ai thấy đâu." Trầm Quang nói xong, nắm lấy tay cô, kéo cô về phía sau lưng mình. Tia ấm áp kia làm hắn cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng mà Thẩm Quân sống chết rút tay ra, Trầm Quang không vui nghiêng răng nói: "Nắm tay anh, nếu không anh không đảm bảo mình sẽ làm cái gì."

Tới lúc này mà còn uy hiếp có?

"Đáng ghét." Đối mặt với cường quyền, cô đành bất đắc dĩ nắm tay hắn, trên mặt không có chút biểu tình vui vẻ gì. Trong lòng quả thật khinh thường bản thân, một chút thành tựu cũng không đạt được. Trầm Quang vui, trào phúng nhìn cảnh tượng xung quanh, tâm trạng hòa hoãn đi rất nhiều.

Trên đài, hiệu trưởng còn đang bị bỏ về thành tích mấy năm qua của học viện, các học sinh ở đây đã dành được bao nhiêu giải thưởng về cho nước nhà, còn nói phét nói bốc dài dòng hơn nửa tiếng, cuối cùng mới vào vấn đề chính.

"Gần đây bên ngoài nổi lên một tin đồn thất thiệt về học viện. Hôm nay, tôi xin được phép hướng tới các vị truyền thông giải thích một chút. Tin đồn trên mạng hoàn toàn không đúng sự thật làm ảnh

hường rất lớn đối với học viện chúng tôi, làm công sức bao nhiêu năm nay đổ sông đổ biển. Học viện luôn cố gắng tạo tiếng tăm tốt, để nước nhà có thể vinh dự đứng vào hàng ngũ giáo dục tốt nhất thế giới. Các vị ngồi dưới đây đều là người có tiếng tăm trong xã hội, tôi tin với công bằng công chính, và với lương tâm, các vị sẽ giúp trường học chúng tôi đòi lại công bằng. Lấy lại thanh danh đã mất."

"Vị này chính là chủ nhiệm bộ giáo dục, đối với trường học những chuyện phát sinh gần đây đều đã nắm rõ. Chỉ cần nội dung không quá miết quá phạt thì tôi sẽ tuyệt đối thẳng thắn, không một lời gian dối."

Đúng là chủ nhiệm bộ giáo dục, từng lời nói ra đều vô cùng khôn khéo. Thẩm Quân nhìn thấy hào quang tỏa sáng trên mái tóc thưa thưa thớt của ông ấy, bề ngoài quả thật rất ôn hòa, trên mặt đều là chân thành tuyệt đối. Hiệu trưởng sở dĩ đi hẳn nói ra những lời này và tiếp nhận phỏng vấn trực tiếp từ truyền thông là vì hẳn vẫn chưa ngu với Tưởng Niệm Lăng. Nghe xong những lời này, micro trong tay bắt đầu truyền xuống cho phóng viên. Bọn họ sôi nổi thảo luận vấn đề, có người là nữ, bộ dạng đều thập phần kích động. Chủ nhiệm sở giáo dục gật đầu, ý bảo cô có thể nói.

"Xin chào, tôi đến từ diễn đàn phóng viên Thiên hạ. Bởi vì trang web bất nguồn tin đồn này là từ công ty của chúng tôi thành lập. Nên nếu các vị nói những tin đồn này đều là bịa đặt, căn cứ vào quy định quản trị mạng, diễn đàn chúng tôi hoàn toàn có thể xóa đi bài đăng đó."

Chủ nhiệm sở: "Nếu được như thế thì còn gì bằng."

Nữ phóng viên: "Cho nên, có vài việc tôi muốn làm rõ, thứ nhất, xin hỏi Học viện Hạnh Phúc thật sự hạnh phúc sao?"

Chủ nhiệm sở cười cười: "Có hạnh phúc hay không tùy thuộc vào cảm thụ của mỗi cá nhân các em học sinh, và mỗi người đứng ở đây ngày hôm nay. Tôi không thể dùng cảm nhận của mình để biểu thị cho cảm nhận của mọi người. Nhưng, được đứng ở một nơi tốt đẹp như thế này, còn có thể không hạnh phúc sao?"

Nữ phóng viên: "Nữ sinh đã đăng bài lên diễn đàn là một học sinh năm nhất sao? Nếu bạn học đó có mặt ngày hôm nay có thể xin phép cho bạn ấy tiếng ra được không? Chúng tôi thực sự quan tâm tới tình trạng hiện tại của bạn học này, tuy rằng đây là phát sóng trực tiếp, nhưng chúng tôi cam đoan nhất định bảo vệ danh tính tốt bạn học kia, không để lộ ra khuôn mặt bạn ấy."

Đúng là đây là phát sóng trực tiếp, họ cũng cam đoan sẽ che mặt Tưởng Niệm Lăng, nhưng những bức hình đăng trước kia, mặt cô ta cũng lộ ra hoàn toàn rồi. Làm sao che được trí nhớ của con người đây?

Thẩm Quân nhìn chủ nhiệm sở, chờ hẳn lên tiếng. Trong lòng cô biết rõ, Tưởng Niệm Lăng bước ra, có thể cô ta sẽ làm những việc điên rồ như cùng kéo mọi người xuống nước chết cùng.

Chủ nhiệm sở quay đầu nói chuyện với hiệu trưởng, người kia gật gật đầu, mới quay lại phía các phóng viên nói: "Vị bạn học kia là học sinh của tôi. Vẫn còn đang ở trường. Tôi thừa nhận bản thân mình đối với việc dạy học hoàn toàn nghiêm túc, cho nên đối với các học sinh có phần nghiêm khắc, làm người khác cảm thấy áp lực. Cho nên trước tiên, tôi muốn hướng tới các vị bạn học và toàn bộ giáo viên trong trường, nói một lời xin lỗi chân thành nhất."

Một câu trước làm bản thân mình trở về trạng thái an toàn, hoàn toàn sạch sẽ với loại quan hệ thân thiết, thứ hai lại nhằm vào việc Tưởng Niệm Lăng vì thành tích mà làm đường lạc lối làm ra loại truyền chuyện rủi rỏ. Cùng trường học hoàn toàn nghiêm túc, cho nên đối với các học sinh có phần nghiêm khắc, làm người khác cảm thấy áp lực. Nhưng mà, sự nghiêm túc của học viện này hoàn toàn là sự thật, nếu không làm ra những loại hành vi dâm tặc kia, hoàn toàn có thể trở thành một học viện có tiếng trong nước.

Đầu tiên, bọn họ nói qua về việc ấn định thành tích xếp hạng của học sinh, dựa vào thành tích mà nhận được phúc lợi đặc biệt. Tiếp theo, lại nói Tưởng Niệm Lăng cá nhân hành động khác với nội quy trường, không phải trường học bức cô ấy tới bước cùng với lão sư giao hoan.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Học viện tiêu rồi

Tưởng Niệm Lăng bị người ta dẫn ra giữa sân, mới vừa được đem ra khỏi phòng, hai mắt trở nên đau đớn, cả người không khỏe. Nhưng cô không được nghỉ ngơi, cũng không cho phép bản thân bỏ cuộc, nơi này là chiến trường của cô, cô nhất định phải chiến đấu.

Cô bị kéo lên, cả người đều mặc đồng phục học viện, cả người đều chỉnh tề sạch sẽ, tỏa ra hương vị thanh thuần, cùng với những hình ảnh dâm loạn trên mạng hoàn toàn bất đồng.

Lão sư phía trước bỗng xoay người nói với cô: "Trường học đặc biệt dẫn ba mẹ em tới đây, tôi tin em sẽ không làm họ thất vọng, đúng không?" Tưởng Niệm Lăng giống như bị sét đánh, trong lòng phần nộ không ngừng dâng lên. Thế nhưng, lại lợi dụng ba mẹ cô tới đây ép buộc cô, lợi dụng chiêu này để làm cô ngoan ngoãn nói những lời được dạy trước. Bức cô vào khuôn khổ.

Nếu cô nói ra chân tướng, ba mẹ vất vả lắm mới cho cô vào học viện này, bọn họ sẽ tự trách bản thân lắm. Nếu nói, nuôi mà không dạy là lỗi của người làm cha. Không thể nghĩ ngờ, sau này ba mẹ cô sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, sẽ bị người đời chỉ chỉ trỏ trỏ, nói này nói kia. Cô, không thể không nói câu xin lỗi....

Mọi người phía dưới bắt đầu tập trung về phía sân khấu. Tưởng Niệm Lăng cúi gằm đầu, tóc tai che khuất khuôn mặt, cái gì cũng nhìn không thông. Từng bước đi bây giờ đối với cô nặng như đường có trải đá. Nội tâm Tưởng Niệm Lăng không khỏi đấu tranh dấn vật. Cô càng nghĩ càng tỉnh, con đường phía trước quá mê mang.

Cô không cần mặt mũi, từ trước tới giờ vẫn không màng. Cô hiện giờ bị người khác đối xử như một cô gái dâm đãng tăng tịu với lão sư để nâng cấp thành tích. Tương lai tốt đẹp đối với cô không còn quan trọng nữa rồi. Nếu làm theo những lời họ bảo, cô khẳng định không còn tương lai, cũng không có cơ hội thay đổi. Như vậy, có làm gì cô không nỗ lực chôn bọn chúng theo cùng?

Một tia ân hận đối với cha mẹ lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Con xin lỗi, ba mẹ.

Tưởng Niệm Lăng tiếng lên về phía micro. Cô tùy ý liếc mắt nhìn qua những vị lãnh đạo đã từng cùng cô có quan hệ.

Cô chết rồi, bọn họ trốn tránh được nội tâm bản thân sao?

Chủ nhiệm sở nhìn Tưởng Niệm Lăng, gật đầu, nhìn cô biểu tình trầm tĩnh, không có ý phản kháng, hải lòng, quay về phía truyền thông lên tiếng: "Vị này chính là một học sinh tôi coi trọng. Mong mọi người có thể hiểu, cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, vẫn chưa trưởng thành, mong mọi người thông cảm. Đừng nói quá nhiều điều làm con bé khó xử."

Phóng viên gật đầu, về mặt dung hòa, trong lòng lại nghĩ khác, vị thành niên thì thế nào? Cũng đã lên giường với người khác không phải sao? Bề ngoài đơn thuần, bên trong lại làm chuyện hổ thẹn. Hai chữ nữ sinh đã bị phỉ rồi, mọi người chỉ quan tâm đến sự thật bên trong mà thôi. Cô ấy hết giá trị lợi dụng rồi cũng bị đá đi thôi.

Tưởng Niệm Lăng nâng mặt, phía dưới có nhiều đôi mắt khinh niệt nhìn cô, đôi tay phần nộ mà nắm chặt váy, chống đỡ sự tổn thương trong lòng.

Cô nhất định không thể ngã xuống.

Chủ nhiệm sở gật đầu, phóng viên bắt đầu lên tiếng:

"Vị bạn học này, có phải bạn là nữ chính trong những bức ảnh đó không?"

"Bạn học, xin hỏi là bạn tự động câu dẫn những vị lão sư đó sao? Hay là bị ép? Bọn họ có cưỡng bách em không?"

"Bạn học, làm như vậy không cảm thấy hồ thẹn với ba mẹ với lương tâm hay sao?"

"Mục đích của em làm ra những việc đó là vì thành tích học tập hay sao?"

"Tại sao em không tìm các bạn học cùng lứa mà lại tìm các lão sư?"

"Thiên tính tình dục của em đặc biệt sao?"

"Em sẽ rời khỏi học viện hay vẫn tiếp tục ở lại?"

.....

"Có phải ba mẹ em luôn dung túng những hành vi này của em hay không?"

Một đám người không chút lưu tình, hỏi thẳng những vấn đề hồ thẹn, thẳng tắp ném đá vào người Tường Niệm Lăng. Giống như cô đang bị lăng trì. Cô chịu đựng, nhưng mà họ cứ nói về ba mẹ cô, phần nộ cứ thể mà tuôn ra ào ạt.

Các vị lão sư phía sau sắc mặt cũng khó coi, vấn đề này hỏi một người thường cũng chưa chắc đã chịu được. Hiệu trưởng thần thái bỗng nhiên thâm trầm, khó chịu với những việc đang xảy ra.

Một lúc sau, Tường Niệm Lăng há miệng thờ đốc, nâng lên khuôn mặt nhợt nhạt, trong mắt đều là âm trầm tức giận, cười lạnh: "Ha ha...."

"Các người rõ ràng trong lòng đã có đáp án, hà tất giả nhân giả nghĩa hỏi những vấn đề này. Dù sao trở về, những gì các người viết, những gì đăng lên báo ngày mai cũng không phải các người có quyền quyết định. Nhìn xem, các người nhìn người khác với ánh mắt khinh thường. Các người khác tôi sao? Bộ dạng các người đều là rác rưởi, mỗi người ở đây cố gắng chứng minh bản thân có đạo đức tốt, là người chính trực. Vậy thì các người đứng lên đưa chuyện này ra ánh sáng đi?"

"Nam nữ hoan ái, là tội tình anh nguyên, chuyện đó có liên quan gì tới các người? Sao không ở nhà lo cho bản thân đi lại đi xen vào chuyện người khác?"

Chủ nhiệm sở sắc mặt đại biến, lập tức tiếng lên muốn giật lại micro trong tay cô. Bị cô nhanh chóng trốn thoát. Sau đó, Tường Niệm Lăng nhìn một vòng xuống dưới, nhìn một lượt, phóng viên cũng tốt, học sinh cũng vậy, đều là cùng một dạng.

"Học viện Hạnh Phúc thì sao? Ha ha, tôi nói cho các người biết, trên thế giới này, nơi này không phải là hạnh phúc, mà là tính phúc. Chỉ người các người có quyền có thể, có thân cư địa vị cao, họ muốn làm chết các người, cũng phải cần răng chịu đựng. Hành vi đáng tởm nhất là đám nữ sinh ở đây lại vì cái quyền lực đó mà bỏ lên giường đàn ông. Chỉ cần họ muốn, các cô ấy sẵn sàng mở ra hai chân mà bị làm."

"Ha ha. Các người nói tôi ghê tởm, tất cả chúng ta đều giống nhau."

Tường Niệm Lăng nói chuyện có chút ngông cuồng, hai mắt đỏ đậm, hai người lãnh đạo phía sau tiếng lên đoạt lấy micro của cô. Đem cô kéo về phía sau, muốn che những máy quay máy chụp ở phía dưới. Nhưng cô hét lên, điên cuồng phản kháng lại.

"Các người ghê tởm, cái trường này cũng ghê tởm, các người đều đáng chết. Các người chắc chắn không chết được từ tể. Các người....."

Từng tiếng thê lương mắng người vang lên, bên nhon chói tai, giống như ma chú quanh quẩn khắp sân thể dục.

Sân thể dục bây giờ đột nhiên ồ lên.

Nhà lãnh đạo: Cái đứa điên này, học viện tiêu rồi.

Học sinh: Xong rồi, xong hết rồi.

Phóng viên: Tin tức lớn, tin tức nóng.

Mọi cử động ở trường nhanh chóng phát ra bên ngoài, hiệu trưởng trong một phút, từ một người được mọi người ca tụng khen ngợi, giờ giống như già thêm chục tuổi. Hắn làm đời này, quyết định vào học viện này là sai lầm nhất.

Sân thể dục một mảnh hỗn loạn, Tường Niệm Lăng đi rồi bây giờ mọi thứ giống như nổ tung. Bọn học sinh nhanh mồm nhanh miệng bàn luận, có người kích động kêu to, có người gào khóc, có người thấp thỏm lo âu. Lão sư ngày thường đều lãnh đạm giờ đều nồn nóng, học viện không ổn, bọn họ cũng tiêu luôn.

Thẩm Quân và Trạng Quang đều lẳng lặng đứng một góc, toàn bộ học sinh Linh Ban đều trầm mặc, so với vài âm thanh ồn ào bên cạnh hoàn toàn không đồng nhất. Thực mau, truyền thông đưa tin rầm rộ, sét đánh không kịp bưng tai, toàn bộ bộ mặt chân thật nhất bị phơi bày ra ánh sáng.

Thẩm Quân từng câu từng chữ đều nghe Hệ Thống báo cáo lại, so với những dự định ban đầu, và những gì ngày hôm nay Tường Niệm Lăng làm, có thể nói là đúng đến tám chín phần.

Mọi thứ đều, xấu xí, dơ bẩn, bất kham, bất trị.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Phản ứng của mọi người

Nửa tiếng sau nhà trường cuối cùng cũng nhớ tới học sinh. Chủ nhiệm sở mặt đen cầm micro, ngữ khí không hề tốt: "Im lặng."

Mọi người im lặng lắng nghe, hẳn mở miệng nói tiếp: "Về phía trường học, hôm nay không bàn luận thêm gì nữa. Lớp học hôm nay bãi bỏ, ngày mai diễn ra như cũ. Mọi người trở về ký túc xá. Không có việc gì thì đứng đi linh tinh. Giải tán."

Lão sư nói xong, mọi người cũng đồng loạt rời khỏi sân thể dục. Cũng có vài người kích động vẫn thao thao bất tuyệt thảo luận vấn đề. Thẩm Quân và mọi người trong nhóm Linh Ban cũng quay về ký túc xá. Lúc này, xung quanh im lặng đáng sợ, ngay cả Đoàn Gia Trí bình thường mồm mép cũng không nói tiếng nào. Ai nghĩ được một người tên Tường Niệm Lăng lại có thể gây ra bao nhiêu chuyện rắc rối như vậy.

Nói thẳng ra, học viện tiêu rồi. Nam sinh ngược lại có thể lấy mấy chuyện này ra khoe khoang với bên ngoài. Người chịu ảnh hưởng nhất là nữ sinh trong trường. Mọi thương tổn thể chất và tinh thần của họ, ai có thể bồi thường? Nam sinh ra đời rồi đường đường chính chính mà sống, còn những nữ sinh thì sao?

Khương Hồng Dữ không quan tâm mọi chuyện xảy ra thế nào, Tào Dạ Phàm ở cùng một chỗ với hắn là vì vui vẻ và quyền lợi. Hắn sẽ không cưới cô, cũng sẽ không yêu cô. Tương lai cô ấy như thế nào, hắn cơ bản không quan.

Tiếp theo là Vuư Sơ, hắn không kiêng kị ôm chặt cô gái nhỏ Vuư Ngưng. Hai người vẫn như cũ yêu nhau thắm thiết, không quan tâm bên ngoài thế nào, cũng không quan tâm danh phận anh em gì đó. Vẫn tràn niềm ngọt ngào, cực kỳ khoái hoạt.

Còn Tống Trình và Đàm Chi Huy? Hai người từ ngày hôm đó hoàn toàn có khoảng cách, mỗi người một bên đi trên đường. Đàm Chi Huy hiện tại trắng mặt, giống như một con gió lớn cũng làm cô sụp đổ. Còn Tống Trình cũng lạnh mặt, giống như không có gì xảy ra.

Thẩm Quân cũng không muốn nói nhiều với họ.

Tuy rằng cô không nói, nhưng việc này suy cho cùng là cô làm.

"Em về với anh." Trạm Quang kéo tay Thẩm Quân, ở bên tai nói với cô.

Thẩm Quân nghiêng đầu nhìn Chu Di Vi, thấy cô ấy biểu tình bình thường, không bởi vì trận phong ba mà lo âu thấp thòm, trong lòng an tâm một chút.

Cô chọc chọc eo Trạm Quang: "Hiện tại việc còn chưa ổn định, anh đừng làm vậy."

"Dù sao cũng không ngăn được, trường học không đóng cửa thì học tiếp, đối với anh không có ảnh hưởng. Nhưng mà, nếu đóng cửa, chúng ta sẽ chuyển trường, cũng chưa biết học nơi nào mới tốt." Trạm Quang nói hoàn toàn nghiêm túc. Khóe môi cong lên: "Anh đi đâu, em phải theo đó."

"Đừng rồi, còn có anh họ tốt của em, chắc cũng đi theo."

Câu này nghe chua chua, Thẩm Quân phụt cười ra tiếng, mọi người quay lại nhìn, cô xấu hổ mà cúi gằm mặt.

"Anh nghĩ nhiều rồi, trường học ra sao còn chưa rõ mà. Nếu như học viện may mắn tồn tại, nhưng khôi phục chế độ bình thường, làm sao bây giờ?"

Trạm Quang nhiu mày: "Vấn đề này, bất quá, kết quả dù thế nào thì em vẫn phải ở chung với anh."

Thẩm Quân: "Bá đạo!"

Trạm Quang: "Em không thích sao?"

Thẩm Quân: "Có thể nói không thích không?"

Trạm Quang: "Không được."

Thời gian trở về còn sớm, mặt trời lúc này cũng đã lên cao. Thẩm Quân vừa về ký túc xá, đã bị Trạm Quang kéo vô người hôn môi. Sau đó ôm cô vào phòng, ném lên giường.

"Anh đừng làm vậy, a, đồ của em."

Thẩm Quân bị ôm chặt, quần áo bị xé rách, bị thanh niên nào đó không ầu lo chơi đùa.

Trên người lúc này chỉ còn mỗi cái áo ngực vào quần lót, còn nam nhân thì chỉ chừa lại cái quần lót nhỏ. Ở nơi riêng tư kia phồng lên một khối, vừa nhìn đã hiểu người kia có bao nhiêu thèm muốn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Vội trung hoàn hảo (h)

Bên ngoài mưa to gió lớn, một đồng người bỏ ăn bỏ uống, trong lòng bất an, chỉ mong tìm được biện pháp giải tỏa tin tức truyền thông lúc này. Ký túc xá vẫn chưa ổn định, nam nữ đa phần tán loạn.

Nhưng mà Trạm Quang không quan tâm gì hết. Hắn ban ngày tuyên dâm, tuy không phải lần đầu tiên, nhưng lúc này mà vẫn làm được đúng là biến thái.

"Trạm Quang, cả ngày anh cứ nghĩ toàn những thứ linh tính."

Trạm Quang dựa vào giường, phía sau bị thanh niên ra sức va chạm, toàn bộ thân mình không ngừng rung đưa, trong miệng lên án, cái tên này tình trùng lên não rồi hay sao.

"Phải, trong đầu anh chỉ nghĩ tới em."

Trạm Quang ôm chặt cô, thân thể hai người dính vào nhau. Thiếu nữ tron trượt mềm mại cọ vào người hắn, thoải mái cực kỳ. Trường học sống hay chết liên quan gì tới hắn?

Côn thịt trong tiểu huyết lầy lội vận động, hôn cô thắm thiết, hai người tạo ra một bức tranh dâm mĩ bất kham.

Thẩm Quân đè nén rên rỉ, dưới móng bị va chạm đau đớn, hắn làm cô khó nhịn sáng khoái. Nếu cô nghehn đón hắn càng háng hái, không ngừng muốn cô ôm cô cùng làm.

Thẩm Quân bò về phía trước: "Anh tiết chế một chút, một tiếng rồi, đã làm lâu rồi....Ừm....Ngừng đi....Làm lâu sẽ bị liệt dương....Ừm....A....A...."

Vừa nghe hai chữ liệt dương, Trạm Quang muốn chứng minh cho cô thấy thân thể thiếu niên khỏe mạnh, túm cô trở về, ở phía sau đâm vào nơi sâu nhất. Vừa làm vừa nói: "Khi này em nói cái gì? Hửm? Liệt dương? Em nói ai bị liệt dương? Bảo bối, để anh dạy em làm sao để nói chuyện từ tế."

"Ừm....A....A....Không có....Trạm Quang....Tha cho em...." Thẩm Quân cả người phiểm hồng, móng bị va chạm mà đó ừng, thiếu chút nữa là sung lên, trên người cô đầy dấu hôn của hắn.

"Ngoan...Thả lỏng..." Trạm Quang trong lòng sáng khoái, trên mặt đều là ý cười, bên hông giống như có gắn điện không biết mệt mỏi mà nhấp về phía trước.

"Chậm một chút....Chậm một chút....Chút nữa em còn phải trở về...."

Thẩm Quân bị làm tới nửa thân trên mất hết cảm giác. Cô thật sự hối hận vừa rồi nói nặng vậy với hắn. Nếu có ai đó cứu cô một lần, cô nhất định rất cảm kích.

"Bảo bối thật khó hầu hạ. Nhẹ em cũng không thích, nhanh thì em la. Rốt cuộc là em muốn anh nhanh một chút hay là chậm lại?" Trạm Quang ở bên tai cô nói những lời trần trụi thô lỗ, kích thích từng tế bào trong cơ thể Thẩm Quân.

Bất quá, cô thật sự không trả lời được, xấu hổ buồn bực tên kia không biết điều chế. Nhưng mà cô im lặng lại làm hắn không vui.

"Như thế nào không trả lời anh? Em đúng là khó hầu hạ." TrạM Quang cười xấu xa, ôm chặt cô, ở dưới lại động thêm nhanh chóng, quy đầu đụng vào điểm G, sau đó cổ tinh đâm mạnh về phía trước.

Ước chừng trời cao nghe được tiếng lòng cô, điện thoại di động lúc này reo lên, Thẩm Quân giống như bùng tỉnh, cổ sức quay lại nói với hắn: "Em...Đề em nghe điện thoại...."

"Đang cao trào mà em bỏ anh, thật tàn nhẫn." TrạM Quang oán hận đem côn thịt ở trong vách động mà ma sát, làm nó phát ra âm thanh đâm dịch giao nhau.

"A.....Ngoan...Ông xã.....Nhẹ một chút..." Thẩm Quân chịu nhục xin khoan dung, một tiếng ông xã là hắn cả người thoải mái: "Được....Ông xã nghe theo em..."

Cô kinh ngạc không hiểu sao hắn buông tha cho mình, ai dễ thanh niên kia lại đổi một tư thế khác. Đổi thành tư thế xi tiểu trẻ con, làm cô thật sự mắc cỡ muốn chết. Toàn thân dựa hắn vào cây gậy của hắn, Thẩm Quân thật lòng khấn nguyện, âm đạo lại thêm co rút, kẹp đến hắn phát đau: "Ngoan, có thương anh cũng đừng kẹp chặt vậy, nó mà gãy là em không vui đâu. "

TrạM Quang đặt cô xuống, để cô ngồi lên đùi, côn thịt vẫn không rút ra.

"Ngoan, nghe điện thoại." TrạM Quang thờ hồn hên, nâng eo cô bắt đầu động. Côn thịt bị tiểu huyết bao trọn, khoái cảm làm cả người hắn nổi da gà.

"Làm sao nghe....." Thẩm Quân rử mắt, cả người hồng lên.

Cô thấy tên người gọi là Chu Dĩ Vi. Nghĩ nếu cô ấy biết cô đang làm cái gì, thì thật muốn tìm chỗ trốn. Sau này không còn mặt mũi mà gặp người khác nữa.

"Mau nghe."

TrạM Quang thúc giục cô, quy đầu đâm sâu tưởng lên cái bụng nhỏ, cả người cô cứng đờ, Thẩm Quân không tình nguyện đành cầm điện thoại lên nghe, ở bên tai, điện thoại đang bật nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Một chế độ kết thúc [end]

"Dĩ Vi... Dĩ Vi..." Thẩm Quân gọi vài tiếng trong di động như không ai đáp lại.

"Nếu không có gì mình tắt đây." Thẩm Quân nhỏ giọng nói.

Lúc này bên điện thoại đột nhiên vang lên tiếng Chu Dĩ Vi hét chói tai, rồi lại có vài âm thanh ái muội vang lên. Rồi lại có âm thanh cô ấy tức giận mắng người.

"Doãn Gia Trí, anh mau đi ra... A, nhẹ, cái tên khốn này..."

Ngay sau đó là âm thanh của Doãn Gia Trí, "Tiểu Vi Vi, em nói không cần nhưng cái miệng nhỏ lại hút chặt anh, chặt như vậy, là vì thoải mái sao?"

"Mai đi ra ngoài nhanh....Cái tên khốn này"

"A... Tiểu Vi Vi, ở phía dưới có nhiều nước thật, đáng chết, kẹp chặt như vậy, muốn anh bắn ra sao....Ừm.....A....Làm chết em....Tiểu vi Vi giỏi quá....Sướng....Ừm.....A....."

"A a ần, tên khốn, a, muốn điên rồi..."

Không cần hỏi nữa, bao nhiêu cũng đủ để cô biết hai người họ đang làm cái gì rồi.

"Em còn ở đó thất thần? Anh chưa đủ tốt sao?" Người nào đó âm thanh vang lên bên tai cô vô không vui. Thẩm Quân tức khắc rùng mình, xong đời, cô quên mất cái thùng dấm bên cạnh...

Kết thúc điện thoại, TrạM Quang lại kéo Thẩm Quân vào một trận hoan ái khác.

"A a a... TrạM Quang, không được... Sắp hỏng rồi... Chậm một chút..."

"Anh bệnh liệt dương.....Làm sao làm hỏng được em....." Tưởng tượng đến chuyện Thẩm Quân nói hắn sẽ bệnh liệt dương, cho dù là vô tâm, thân là nam nhân lòng tự trọng vẫn thật sự làm hắn tức giận, hơn nữa nhất định phải chứng minh năng lực bản thân.

"Ngô... Thật sự không được, muốn điên rồi.. Ha a, muốn đi..."

"Bảo bối, còn chưa xong đâu."

Thẩm Quân bị làm đến tê dại, cả người chặt vật, hai mắt nhắm lẹ mông lung, nức nở nói: "Em sao rồi.....Anh không có bệnh.....Anh là đại của đại của đại dương vật....Ừm.....Sắp tới rồi....TrạM Quang....TrạM Quang....."

"Bảo bối anh có thỏa mãn em không? Hửm?"

TrạM Quang ôm chặt Thẩm Quan, ở dưới thân tùy tiện động, sau đó ôm cô đứng lên để vào mặt bàn pha lê phía sau, hung hăng đâm vào. Thẩm Quân sợ cái bàn phía sau sẽ bể, sợ hãi ôm chặt lấy hắn, tiểu huyết co rút lại, toàn thân cứng đờ, khoái cảm quét qua người, làm cô yếu đuối rên rỉ, càng rên càng lớn tiếng, quanh quẩn ở ký túc xá. Nghe được tiếng rên này như kích thích hắn, càng thêm va chạm mạnh mẽ. Cuối cùng, hắn lấp đầy tiểu huyết của cô bằng một trận tinh dịch ấm áp nồng hời. Thẳng tới khi tiểu huyết không lấp nổi nữa tinh dịch đầy ụ kia, hắn mới thỏa mãn mà dừng lại trò đùa tình ái nữa.

TrạM Quang tỉnh thần vui vẻ ôm chặt Thẩm Quân vào phòng tắm, giúp cô rửa sạch thân thể.

##

Ngày hôm sau, mọi thứ khôi phục bình thường, bên ngoài mọi thứ vẫn nề nếp như cũ, nhưng bên trong vẫn ào ào cuộn sóng. Học sinh bề ngoài là như vậy, nhưng trong lòng không ai đủ thoải mái yên tâm và tập trung vào việc học. Tương lai tốt hay xấu, phát triển như thế nào, vẫn phải đợi vào kết luận cuối cùng của tổng hội.

Trừ bỏ Linh Ban, những người khác đều tâm thần bất ổn, bây giờ họ cũng không còn sức suy nghĩ tới việc nam nữ, chia nhau ra ngồi, nam ngồi với nam, nữ ngồi với nữ. Căn bản họ cũng cố phòng ngừa có người lợi dụng việc này mà làm lớn chuyện thêm.

Học sinh Linh Ban trước sau như một, không nói nhiều, cũng không hỏi nhiều, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ.

Thẩm Quân dựa vào Hệ Thống, hỏi thăm tình huống hiện tại của trường, quốc gia đã ra quyết định cuối cùng với học viện. Trường Niệm Lăng đem toàn bộ sự việc bên trong nói hết ra bên ngoài, việc hỏi vẫn lại kết cục như xưa là điều không thể hiện thực. Quả nhiên, sau lưng học viện có một lãnh đạo cấp cao, lúc trước ra sức lập nên cái học viện này. Bây giờ, lại cố gắng trốn được thì trốn, đem bản thân mình xóa sạch sẽ nguồn gốc, và bắt kì một loại chứng cứ nào chứng minh bản thân liên quan tới học viện.

Bây giờ học viện như là hồ không đầu, không còn người nắm quyền, cũng không ai muốn đứng ra xử lý hậu quả.

Trên mạng vẫn đồn đãi nhiều điều qua lại về học viện, một bộ phận rất nhỏ dám đứng ra duy trì học viện, còn những người khác đều bỏ của chạy lấy người. Còn có nhiều người, không ngừng bắt gặp người ta gặp họa mà ra sức công kích, vui vẻ nhìn cảnh tượng này sau bức màn đen. Chửi được thì chửi, phao tin được thì phao tin. Không hề nề tính.

Thẩm Quân cũng nhờ Hệ Thống, giúp cô đăng một vài tin, về những điều quy định của học viện, nào là về việc nữ sinh mang thai sẽ như thế nào. Rồi việc bọn họ nam tôn nữ ti, bất bình đẳng. Trọng điểm là vài lão sư bắt ép nam sinh phải đắm mình vào truy lạc hoan ái, cô cũng nhờ Hệ Thống đăng một ít ảnh chụp của vài vị lãnh đạo, sau đó đăng lên mạng. Làm xong rồi, học viện Hạnh Phúc sẽ không còn hạnh phúc nữa.

Thẩm Quân đang thả hồn theo Hệ Thống. Trạm Quang lúc này ở bên cạnh lên tiếng: "Em có thể đi theo anh." Giọng nói mang theo mùi phẫn chặc chặc, ép buộc cô phải làm theo.

"Em không đi theo anh thì đi theo ai, đại dám vương." Cô làm vẻ mặt hài hước.

Đời này đâm lao phải gãi theo lao. Học viện này có hạnh phúc hay không thì sao? Cô hạnh phúc là được rồi.

Cô phê phán chế độ này, nhưng không phê phán những người ở đây, mỗi người có số mệnh của bản thân, cũng không phải ai cũng có kết cục bi thảm như Trường Niệm Lăng.

Hiện giờ, Trường Niệm Lăng như thế nào, không một ai biết. Danh dự là cái gì? Đối với bọn họ nó chỉ là cỏ rác mà thôi, quét một cái là xong. Thanh danh nữ sinh trở nên hỗn loạn, cha mẹ của họ thất nghiệp, còn sống gió gì nữa mà chưa xảy ra đâu. Bao nhiêu đó chưa đủ gọi là sóng gió lớn hay sao?

Sau ngày hợp phóng viên hôm đó, một tuần sau chính phủ bắt đầu vào cuộc.

Học viện hạnh phúc tuyên bố đình chỉ vận hành. Học sinh toàn bộ quay về nhà, đồng thời hủy diệt toàn bộ hồ sơ lịch sử của học viện.

Lãnh đạo quốc gia ra tiếng thay mặt xin lỗi người dân toàn nước. Đảm bảo sẽ vì học sinh mà tìm ra một nơi thích hợp hơn cho bọn họ.

Thẩm Quân đi theo Trạm Quang tới thủ đô học trung học, nơi này là trường học dành cho cán bộ cao cấp của quốc gia. Dựa theo thân phận Thẩm Quân ở nguyên bản, đương nhiên là cô không thể vào đây học. Nhưng mà có Trạm đại gia bên cạnh, cô cần bản không cần quá hao tâm tốn sức.

Mà điều đáng nói là, đi cùng với cô còn có Chu Di Vi. mà Chu Di Vi đi đương nhiên Doãn Gia Trí cũng đi theo, hai người hài hòa ở chung một chỗ, không cần nói nhiều, ai nấy cũng đều hiểu rõ.

Tổng Trình cũng đi thủ đô. Nhưng bên cạnh đã không còn Đàm Chi Hủy.

Toàn bộ học sinh Linh Ban ngoại trừ Tào Dạ Phàm và Đàm Chi Hủy, mọi người cùng nhau tới thủ đô học tiếp trung học.

Ba tháng ở học viện. Có vài điều biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có người một bước lên trời, có người, lại như cũ bình phàm, có được có mất.

Nửa năm sau kể từ ngày bị đình chỉ vận hành.

Học viện Hạnh Phúc được một phú hào thu mua, xây cất lại, sau đó trở thành một khu du lịch.

Chúng kiến học viện Hạnh Phúc huy hoàng lúc đầu. Bây giờ ảm ảm ngả xuống, biến mất vô chung.

Những lão sư nổi danh cũng không thấy bóng dáng.

Mỗi một con người đã từng ở đây ngày hôm nay, tương lai, sẽ bước đi trên những con đường khác nhau.

Rồi ai cũng trưởng thành, nhưng, sẽ không cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Năm: Quan quân trọng sinh mặt người dạ thú - Lão thổ tiên sĩ

Vũ trụ năm thứ 3333.

Liên Bang cùng Đế Quốc có vị trí ngang nhau, mỗi người quản lý một phương, thay nhau điều hành. Nhưng vấn đề này đôi lúc cũng có nội loạn khó giải quyết.

Đã qua tám trăm năm kể từ ngày treo cổ tiêu diệt toàn bộ Trùng Tộc. Nhưng ẩn nấp trong thế giới hiện tại, vẫn còn đâu đó sót lại một số nhỏ thành phần của Trùng Tộc. Giống như họ chỉ đang ẩn nấp ngủ đông, ẩn trong góc tối âm u trên thế giới. Chờ đợi thời cơ sẽ ra sức phát động, ngo ngoe rục rịch tiến công.

Sau đợt đại chiến cùng Trùng Tộc. nam nhân trên thế giới chột giảm mạnh, nam nữ tỷ lệ trước giờ đều là 3 nam 1 nữ, giờ biến thành 1 nam 1 nữ

Đế Quốc và Liên Bang hai nhà cùng nhau hợp tác, thúc đẩy chính sách tảo hôn sớm.

Mỗi nam nhân sau khi sinh được con cái, tiền lương sẽ tăng thêm 10%.

Đối với những người nghề nghiệp không ổn định, chỉ cần có con, mỗi tháng quốc gia sẽ phát thêm trợ kim, cho tới khi em bé tròn sau tuổi mới thôi.

Bởi vì thời đại này khi sinh con cần phải có hộ khẩu, trong lúc nhất thời, có vài người nắm chặt thời gian sau kết hôn liền sinh con. Còn những người chưa có ý định sinh con cũng tìm cách kết hôn sớm, trừ những hậu quả sao này, nhân viên ở Cục Dân Chính bận tới này tới mặt.

Có vài nữ nhân không muốn nuôi nấng con cái, sau khi tự do sinh đẻ sẽ nộp lên cho quốc gia nuôi nấng, bản thân sẽ được hưởng một cái huân chương ghi "Sinh Dục Kim". Con cái bị sung công, từ nhỏ sẽ trực tiếp đi lính, được quân sự quản lý và giáo dục. Tương lai sẽ trở thành hộ vệ của quốc gia.

Xã hội thời này cũng cho phép kết hôn đồng tính, thậm chí trong quá trình này, hôn nhân đồng tính luyến ái cũng chiếm nhân số một nửa. Vì muốn nhiều thành phần nam tính có thể gia nhập nghĩa vụ quân sự, cống hiến sức mình cho quốc gia, mà từ nhỏ, bắt đầu học nhà trẻ, quốc gia đã bắt đầu phổ cập tinh thần yêu nước chủ nghĩa, tích cực truyền bá, bảo vệ đất nước, phát triển đất nước là vấn đề quan trọng nhất cần tăng cường.

Có rất nhiều chính sách thi hành cần phải thực hiện xoay quanh vấn đề này.

Liên Bang và Đế Quốc đối với chính sách hôn nhân đều có ý kiến bất đồng.

Chính phủ Liên Bang thi hành chế độ một vợ nhiều chồng. Họ cho rằng, sinh dục là chuyện trời sinh chỉ có phụ nữ mới có thể làm. Cho nên, họ có quyền được tự do lựa chọn nam nhân. Mỗi người phụ nữ có thể lựa chọn ít nhất ba người chồng, đạt tới con số bốn liền bị tính là tội trùng hôn.

Còn chính phủ Đế Quốc cho rằng chế độ một vợ một chồng là truyền thống không nên bãi bỏ. Đồng thời, nó cũng đảm bảo genes di truyền của hải tử sẽ không bị hỗn loạn, chế độ một vợ nhiều chồng hoặc một chồng nhiều vợ hoàn toàn không được cho phép tồn tại. Đồng thời, vì muốn trấn an phụ nữ trong chính phủ Đế Quốc. Bọn họ đồng thời thành lập ra một chính sách gọi là "Tội vụng trộm yêu đương".

Tức là, phụ nữ không được có nhiều chồng, nhưng nếu người chồng ở bên ngoài có vợ bé, tiểu tam, tức là xúc phạm trực tiếp tới luật pháp quốc gia. Một là bị phạt tiền, hai là bắt bỏ tiền. Ít nhất từ 1 đến 3 năm, cũng ghi toàn bộ tội danh vào hồ sơ. Sau khi ly hôn sẽ không thể cưới hỏi.

Đồng thời, luật lệ hôn nhân cũng đổi mới. Sau khi kết hôn tài sản sẽ có ba phần thuộc sở hữu nhà gái. Nếu gia đình nhà trai mắc nợ, nhà gái không cần công lưng mà trả nợ giúp nhà trai.

Nếu tình cảm hôn nhân tan vỡ, nếu nhà gái làm sai, hoặc nhà trai làm sai, tài sản bốn phần năm thậm chí toàn bộ đều thuộc về nhà gái sở hữu. Nếu nhà gái chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, nhà trai không sai, tài sản sẽ xem xét lại.

Mặc kệ luật pháp trước đó có bao nhiêu khó khăn, năm thứ 3325.

Chính phủ Liên Bang

Phụ nữ thời đại này giống như là nước gặp thuyền, nước lên thì thuyền cũng lên.

Còn nam nhân lại bị xua như xua vịt.

Xét về diện mạo hay gia thế, gia cảnh nữ tử càng ưu tú, càng có nhiều người để ý. Nhưng phàm là những nữ nhân có nhiều người theo đuổi, hoặc chỉ là những người diện mạo bình thường cũng sẽ được nam nhân hoan nghênh vô cùng.

Trung bình một người phụ nữ có ít nhất bốn năm người đàn ông theo đuổi.

Đương nhiên, phàm là việc trên đời chắc chắn có thứ ngoại lệ.

Những phụ nữ cá tính đặc biệt, hành xử khác người, không có cảm giác nữ tính, đều sẽ được xã hội giăng lưới bắt chìm. Ý là lưới cứ quăng, bắt được thì bắt, không được thì cũng ráng mà nhận.

###

Đế Đô.

Viện nghiên cứu chế tạo được và sinh vật quốc gia.

Bên trong căn phòng thí nghiệm chính của trung tâm, đông đảo nghiên cứu sư mặc áo blouse trắng, cảnh tượng bên trong hỗn độn vội vàng, trên đường đi đều bày ra cái tù trong suốt. Bên trong là được liệu đất đỏ, cũng có vài được cụ kỳ lạ được đặt ngay ngắn bên trong.

Buổi sáng 11 giờ.

Hội nghị nghiên cứu vừa mới kết thúc. Một đồng lớn nam nghiên cứu viên đứng xung quanh nữ nghiên cứu viên mà trò chuyện. Các cô mặc đồ giống nhau, trừ bỏ có người đeo kính, có người nhìn khô khan khắc nghiệt, thì thật sự không dễ phân biệt lắm, có vài người trên mặt cũng âm trầm không sắc thái. Tóc dài rối loạn nhìn rất chật vật.

Ở đây giống như một nơi tập hợp nhiều người, cô tựa như biến thành một người trong suốt, bị người khác bỏ qua. Cô mặc một cái áo khoác dài đơn giản, bên trong là áo sơ mi quần tây, chân mang một đôi giày đơn giản. Ước chừng trên mặt đeo cái mắt kính quá lớn, che hơ phần nửa khuôn mặt.

Nam nhân ở viện nghiên cứu âm thầm kêu cô bằng cái tên "Trúc Tiến Sĩ".

Ý dùng cây trúc ám chỉ cô cao ráo, sáng sủa, nhưng lại quá cứng nhắc.

Lúc này, có một âm thanh vang lên phía sau cô, kêu lên một tiếng: "Thẩm Quân."

Các cô gái xung quanh lúc này cũng im lặng mà nhìn về phía này, trên mặt vẻ nghi ngờ, không biết tìm Thẩm Quân có chuyện gì.

"Tiến sĩ Mã có chuyện gì sao?" Thẩm Quân ôm một chồng túi văn kiện, ngẩng khí thanh đạm.

Người vừa kêu cô là Mã Lị Tô, là một nữ nghiên cứu viên xinh đẹp, bộ dạng nhu mì, đáng người là lướt hấp dẫn, là đối tượng công lực của các nam nhân.

"Về loại thuốc tránh thai mới vừa phát minh ra, cô tham khảo một chút, nếu cô có thời gian cùng tôi đến viện nghiên cứu một chút."

Mã Lị Tô mỉm cười, trên mặt mang theo vẻ đắc ý, nếu cô nghiên cứu được loại thuốc tránh thai mới, có thể khiến các nam nhân trong viện để ý đến cô hơn, sẽ xem cô là người có bản lĩnh. Mã Lị Tô bị cưỡng cảm giác được các nam nhân trong viện hâm mộ, giống như một nữ vương cao cao tại thượng. Nếu như Đế Quốc giống Liên Bang cho phép cô cưới nhiều chồng, cô nhất định sẽ cưới ba vị mỹ nam về nhà, hàng ngày cùng họ điên loạn đào phượng, nghĩ tới cả người đã thấy không được tự nhiên.

Nghe vậy, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh các nam nhân toàn thân trần trụi nằm trên người cô, còn những người khác nhìn cô vừa ghen ghét, vừa hâm mộ.

"Tôi rảnh sẽ qua xem." Thẩm Quân nói chuyện có nề nếp, ngữ điệu vững vàng, giống như một người lạnh lùng, âm thanh không có chút tình cảm. Làm Mã Lị Tô trong lòng cảm thấy không vui, trên mặt lóe lên tia âm trầm.

"Nếu không phải trước đây người may mắn chế tạo được loại thuốc quý. Sớm đã bị người khác coi là bà cô già rồi. Đáng ghét..."

"Đúng vậy, nhờ có mỗi cái điểm thành tích tốt, mà không xem ai ra gì, đối với Tô Tô cũng không tôn trọng..."

"Đồ một sách, chương mắt..."

Một vài từ ngữ khó nghe bay vào trong tai Thẩm Quân. Những lời này cô đã nghe nhiều rồi, ở trước mặt xuất hiện một đám đàn ông ngốc nghếch, không khác gì mấy cái bánh bao biết đi. Một đám người dựa vào nửa thân dưới, khác gì động vật đầu.

Tác Giả Nói:

Cùng với thể giới thứ tư hoàn toàn tương phản. Cũng không hẳn là nữ tôn nam ti. Giả thiết chỉ là giả thiết mà thôi, nữ chủ kia đôi khi cũng không phải xấu.

Nam chủ sắp xuất hiện, thế giới này chứa một loại khối hải sắc thái. Rồi mọi người sẽ hiểu thôi. Kịch hay còn ở phía trước, ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thiếu tướng đại nhân

Những lời nói vừa rồi đương nhiên đánh hết vào lỗ tai Mã Lị Tô, cô cũng không có ra tiếng phản bác, giả vờ cười cười lấy lệ với Thẩm Quân: "Tôi sẽ chờ cô, nhất định phải tới nha." Cuối cùng, còn kèm theo một tiếng cười nghịch ngợm đáng yêu, dẫn tới một đám ngốc nam gần đó hô hấp không ổn định.

P phía trước là một đám nam nhân tựa như cái bánh bao, Thẩm Quân cười lạnh, cùng với bọn người đường ai nấy đi, chuyển hướng đi về văn phòng riêng của mình. Phía trên văn phòng còn một cái biển ghi là "Tiền Sĩ Thẩm" màu đen lớn.

Thẩm Quân đem ngón tay ấn vào cái màn hình cảm ứng ngay cửa, xác định dấu vân tay xong, cửa màu trắng mở ra, sau khi cô đi vào thì nó tự động đóng lại.

Bên trong căn phòng đều là một không gian trắng xóa, bàn màu trắng, tủ màu trắng, chỉ có được vật là có màu sắc, còn lại tất cả đều yên lạnh thanh tĩnh. Thẩm Quân đi về phía sofa, ngồi xuống, cả người đều là một mảnh thâm trầm, toàn thân bộ dạng lười biếng.

"Ừm... Vờ kịch này thật sự mệt quá đi..."

Cô đuổi người, bẻ bẻ ngón tay, thoải mái rên rỉ vài tiếng, đi về phía phòng ngủ. Bên trong chỉ có duy nhất một cái giường, một cái tủ quần áo, một cái bàn làm việc, một cái ghế tựa, còn có một cái phòng vệ sinh.

Thẩm Quân đi vào trong phòng vệ sinh, đi vào rửa tay, nhìn chính mình trong gương, ngón tay vuốt ve cằm, cẩn thận quan sát chính mình.

Mắt kiếng trước mặt quá dày, đôi mắt to tròn bên trong đều không nhìn rõ ràng, lông mày tuyết diệu cũng bị che đầy. "Đúng là xấu xí khô khan."

Làm mấy cái biểu tình đáng yêu bán manh, sau đó lại khôi phục bộ dạng mặt đen. Thẩm Quân nhìn chăm chăm chính mình, lại lẩm bà lẩm bẩm.

"Không thèm chấp, một đám ngốc nghếch."

"Nam chủ à, anh cũng mau xuất hiện đi."

##

Liên Bang cùng với Đế Quốc - Biên Giới Giao Nhau.

Quân đội Đế Quốc Căn Cứ.

Bên ngoài túp lều cao ngất màu xám nhìn bề ngoài vô cùng lạnh lùng trầm ngâm. Giống như đứng sững sờ cường tráng ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ trời không sợ đất, đứng sừng sững giữa trời. Đây là cảnh giới nghiêm ngặt nhất toàn quốc gia, quân đội tinh nhuệ nhất đóng đồn ở đây, nhằm bảo vệ tăng cường an ninh quốc gia.

Qua đi mấy năm, vì phòng hoạn có chuyện khẩn cấp xảy ra, các chiến sĩ Đế Quốc quanh năm đều đóng quân tại đây, không dễ dàng rời khỏi. Hiện nay, Trùng Tộc bị tiêu diệt, nhưng mà vùng Đông Sơn này cũng không dễ dàng mà lơ là cảnh giác. Quốc gia vẫn lưu lại đây một bộ phận quân đội cao cấp, thường xuyên tra xét an ninh, còn những thành phần khác thì lần lượt rút lui.

Sân bay quân sự, mấy chục chiến trực thẳng đều dừng lại. Một đợt quân mặc quân trang từ bên trong bước ra bên ngoài sân. Phía trước mấy bay trực thăng, một thân hình cao lớn đỉnh đầu, nam nhân tuổi chừng ba mươi, bước từng bước kiên định nện bước về phía phi cơ, quân mũ, hạ đao thâm thúy, ngũ quan tuấn mỹ, mày kiếm sắc bén, một đôi mắt sâu không hề lường được, làm người đối diện không hề lường được hắn đang nghĩ gì, cũng không dám tùy tiện mà khinh nhờn, mỗi móng hơi nhấp, sắc mặt nghiêm túc, không giận như uy nghiêm. Trên người mặc quân trang chỉnh tề, màu xanh huân chương treo trước ngực, trên huân chương là cánh lá kim sắc, cùng một viên kim sắc tìn huy.

Lúc này, một nhân ảnh chạy đến trước mặt, tiến tới chào nam tử kia theo hình thức quân đội, sau đó lấy ra một văn kiện đưa cho hắn: "Thiếu tướng, yêu cầu ngày sai hạ nhân điều tra rõ lần trước, đây là báo cáo."

Nam tử hơi gật đầu, sau đó ngẩng lên, lộ ra một góc cạnh khuôn mặt: "Làm phiền rồi." Sau đó cầm văn kiện xoay người lên phi cơ.

Hắn lên phi cơ, bên trong lúc này đã có hai người ngồi sẵn. Trong đó, có một người nhìn thấy nam tử kia tiến vào, lập tức tiến vào hành quân: "Trưởng quan, hết thấy đã chuẩn bị ổn thỏa, tùy thời điểm có thể xuất phát."

"Được."

Nam tử ngồi trên một cái ghế cao, thân hình cao lớn đem toàn bộ sofa chiếm cứ. Đường cong rõ ràng, sống lưng lại ngồi thẳng, nhìn bề ngoài rất uy nghiêm, uy cũ. Hắn mở ra cái tập văn kiện kia, bên trong là mấy tập hồ sơ được điều tra rõ ràng.

Lọt vào trong tầm mắt hắn là một cô gái có diện mạo thanh thuần, là một mỹ nữ, bề ngoài nhu hòa suy nhược, mái tóc mỏng tình xỏa, khuôn mặt nhỏ tiều đáng yêu, chọc người khác rủ lòng thương yêu vô cùng. Mái tóc nâu xoắn nhẹ trên vai, làm cả người thêm phần y níu vô cùng.

Bạch Liên Họa: 24 tuổi

Con gái một của Bạch Gia. Là một hòn ngọc quý trên tay, cảm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ. Tài nghệ song toàn. Chọc người yêu thích.

Thích làm việc thiện, bằng hữu bạn bè bốn phương.

Đối đãi xử nhân đãi nhân ôn hòa có lễ.

Bình dị gần gũi.

Từ nhỏ đã cùng Đại Gia, Đái Luật Mậu đính hạ hôn ước.

Bạn thân nữ: Lữ Xá Tiêu - Thẩm Quân

Bạn thân nam: Chiêu Nhật Thiên - Diệp Lang Thần - Giải Bàn Hạ

Phần sau của văn kiện chính là một bộ hồ sơ khác, cuối cùng, nam nhân kia dừng lại ở bộ hồ sơ của Thẩm Quân. phía trên là ảnh chụp của một nữ nhân mang một cặp mắt kiếng dày, tóc đen dài, che hết khuôn mặt.

Bất quá, trên phần hồ sơ có một phần ảnh chụp lớn, còn vài tấm ảnh nhỏ kèm theo, ghi là 【 Ảnh Chụp Thẩm Quân Sinh Hoạt Cá Nhân 】.

Nam nhân kia đem ảnh chụp lật qua lật lại, ánh mắt co rúm, sau đó đẩy lại phần văn kiện kia, nhắm mắt dưỡng thần, trong mắt đều hiện lên vẻ gọi cảm của cô gái mặc một bộ đồ ngủ mỏng, mát lạnh, đáng người mê hoặc ần ần hiện hiện bên dưới bộ đồ.

Ngày hôm sau, Thẩm Quân rời giường, không giống ngày thường cô đều trực tiếp ra khỏi cửa, mà hôm nay, cô nghiêm túc sửa sang lại bản thân một phen, làm chính mình trở nên sáng sủa, sạch sẽ lưu loát, khí chất cả người đều thay đổi hoàn toàn, cảm thấy bản thân ổn định rồi mới rời khỏi nhà.

Tuy rằng, ở trong viện nghiên cứu những người khác đều cảm thấy Thẩm Quân chính là một lão bà âm trầm nghiêm túc, lại khô khan, trừ bỏ một đôi gầy da cũ kỹ thì không có gì đổi mới, khác thường. Cả ngày, Thẩm Quân đều tập trung tinh thần cao độ mà làm việc, công tác hiệu suất làm việc cũng cực kỳ cao. Kết quả sau năm giờ chiều, cô đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ cấp trên giao.

Nhân rồi cả người, Thẩm Quân quyết định đi đến phòng làm việc của Mã Lệ Tô một chuyến. Sau khi vào bên trong, Thẩm Quân bị Mã Lệ Tô khoe khoang một hồi. Sau đó, lựa thời cơ thích hợp, Thẩm Quân nói một câu với Mã Lệ Tô: "À đúng rồi, Mã tiến sĩ, tôi đã nghiên cứu một loại virus miễn dịch với tác dụng phụ của thuốc tránh thai. Người có muốn đọc sơ qua tài liệu nghiên cứu không? Hay muốn thử dùng không? Tôi đưa cô một lọ dùng thử." Mã Lệ Tô bên này dừng chân một lúc, sau đó hồi phục về vui vẻ hớn hớn như thường.

Lúc này, tiếng bước chân lộc cộc vang lên, quanh quẩn bên không khí yên tĩnh trong viện nghiên cứu, một thanh niên thần khí lạnh lùng bước đến. Người đang đi tới ngược hướng ánh sáng, đập vào đôi mắt Thẩm Quân có phần hơi lóa. Rốt cuộc cô cũng chờ được người đến rồi.

"Xin chào, đây là Tiến Sĩ Thẩm Quân sao?"

"Đúng vậy, xin chào, xin hỏi ngài là vị nào?"

"Tôi là Đái Luật Mậu."

"Là ngài sao, nghe danh đã lâu, xin chào Thiếu Tướng Đái. Hân hạnh gặp mặt."

=====

Tác giả nói:

Nhớ ký tên này: Đái Luật Mậu

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chậm rãi tới gần

Một chiếc xe màu đen bóng loáng đi xuyên qua từng con đường, cảnh đẹp bên ngoài cũng bị bỏ lại phía sau. Bên trong xe, một nam một nữ an tĩnh ngồi, nam nhân thì chăm chú lái xe, nữ nhân thì một mực không hề nhúc nhích, vẫn duy trì hình tượng an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió động lại bên tai.

Nhà hàng L'amour của Đế Đô là một nơi xa hoa danh tiếng, tiếng Trung Quốc có nghĩa là Yêu Thương. Nơi này hầu như đều dành cho vợ chồng hoặc là tình nhân tới thưởng thức.

Người phục vụ đi đến bên cạnh chiếc xe, một nam nhân bước xuống, toàn thân đều là quần trang màu xanh, vẻ ngoài anh tuấn ngạnh lạnh, biểu tình tức mực, quanh thân thể đều toát lên vẻ lạnh lùng không thôi. Bên cạnh là một cô gái mặc áo blouse trắng, giống như Sadako, có hơi thở tối tăm, cảm giác thập phần không khỏe. Hình như hai người hình tượng không thích hợp để cùng nhau ăn cơm Tây.

Chính là như vậy, hai người bề ngoài không có gì là xứng đôi, xuất hiện trước cửa nhà hàng L'amour. Bên trong L'amour lúc này vang lên một bản hòa ca nhẹ nhàng, Thẩm Quân tâm tình cũng lung lay không ít. Quanh quẩn nơi đây đều có người ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm cô, ý tứ là nói cô bề ngoài không có gì nổi bật tại sao có thể đi cùng với một vị quan quân cao lớn soái khí như vậy.

Tuy là cô cũng chưa biết suy cho cùng vì sao Đái Luật Mậu tìm đến mình, nhưng mà hư vinh nho nhỏ trong lòng vẫn bành trướng mỗi một lớn, biểu tình cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Đi vào bên trong, hai người không hẹn mà cùng đặt một loại cà phê, nhưng bên ngoài hoàn toàn không có điểm gì ái muội, làm cho người phục vụ cảm thấy ái muội không thôi.

Mặt trời xuyên qua lăng kính, chiếu vào trên người Đái Luật Mậu, ngũ quan nghiên rơi xuống một bóng ma, Thẩm Quân thật sự thương thức người trước mặt, tư thế của hắn oai hùng vô cùng. Vẻ ngoài tốt như vậy, nếu như hắn là một bài hoa xinh đẹp thì cô ở đây khác nào một bài cứt trâu đầu? Thật sự không đứng chút nào.

Cà phê được đặt xuống bàn, sau cùng Đái Luật Mậu cũng mở miệng: "Thẩm tiểu thư không muốn ăn gì sao?"

Thẩm Quân nhếch môi: "Tôi không thích ăn cơm Tây lắm, đồ ăn quá ít, ăn lại không no. nhưng mà tôi không ngờ Trường Quan sẽ dẫn tôi đến đây, xem ra là rất hay cùng với Liên Hợp tới đây rồi. Liên Hợp thích nhất ăn thịt bò cùng với Burgundy nướng óc đồng, cũng thích uống rượu vang đỏ nữa."

Đái Luật Mậu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc không thôi, đối với Thẩm Quân hắn không biết nhiều lắm, về những điều cô yêu thích hay hứng thú cũng không biết, trừ bỏ cô là con gái của Thẩm Thị, bên ngoài tương đối nổi danh, mặt khác thể nào dường như đã bị những người khác ăn gấu hết rồi, thuộc hạ của hắn có tra xét thể nào cũng không tới tay. Nhưng thời điểm này, hắn chính là lựa chọn Thẩm Quân là đối tượng đầu tiên xuống tay, người đầu tiên để hắn dẫn dụ, sau đó một lưới bắt hết cả bầy.

"Cô muốn ăn gì?" Thân là quân nhân, Đái Luật Mậu ít khi quanh co lòng vòng, nếu không phải kiếp trước được một bài học lớn, hắn vẫn sẽ điên cuồng mà làm việc không màng hậu quả, tình yêu nam nữ đối với nam nhân là điều đáng sợ nhất, nhưng hắn sẽ không lại như vậy mà đắm vào bên trong điều đáng sợ đó.

Nam nhân kia âm thanh trầm trầm thuần hậu, thâm thúy trong mắt có chút một mặt nhu tình, Thẩm Quân cười cười, cô đương nhiên biết cái gọi là nhu tình này, là giả, nhưng trong lòng rất hân hạnh cùng với vị Thiếu Tướng này diễn kịch: "Tôi muốn đến một nơi, anh có thể đi cùng sao?"

"Có thể."

"Được, vậy chúng ta cùng đi, hèm Thanh Bình." Thẩm Quân nói, không cho hắn cơ hội đổi ý đã bắt đầu đứng dậy.

Nghe được ba chữ hèm Thanh Bình này, Đái Luật Mậu thật sự có sự kinh ngạc, bởi vì hèm Thanh Bình ở Đố Đô là một nơi già cũ, nơi đó khác xa với trung tâm Đố Đô, là một nơi thuộc về những lão nhân không muốn rời đi mà vẫn quyết ở lại, khởi đầu, chính phục ra sức thuyết phục bọn họ rời khỏi, nhưng không ai đồng ý, dần dà, hèm Thanh Bình cũng dần bị chính phủ buông lỏng, từ đó mà nhắc tới cái tên hèm Thanh Bình này, thì người ta thường đi đôi với hai chữ cũ kỹ.

Xung quanh hèm Thanh Bình đều dựng lên một hình ảnh cổ cũ, những người thuộc quý tộc của Đố Quốc, những người cao cao tại thượng, thân phận áp đảo người khác, thiên kim hay đại công tử, đương nhiên sẽ không xuất hiện ở nơi này, bởi vì đối với bọn họ nơi này là một xóm nghèo khó, đồ ăn vật xung quanh đều không có vệ sinh, càng đừng nói tới việc muốn bọn họ chen vào trong đám đông để mua đồ ăn.

Đái Luật Mậu là quân nhân, hèm Thanh Bình cũng do hắn phụ trách giám hộ, cho nên cũng đã đi qua vài lần, ấn tượng chỉ dừng lại ở mức bí mật khó giữ, nhiều người đến đó đều vội vàng đến, cũng không hề luyến tiếc mà rời đi, đừng nói đến đồ vật bán ở đó, một món đồ ăn nhỏ hắn cũng chưa từng nếm qua. Rốt cuộc, Đái đại gia cũng chỉ là một người giàu có, thuộc danh gia vọng tộc hào môn mà thôi.

"Thiếu tướng đại nhân, mau lên đây đi."

Thẩm Quân ngồi ở bên trong xe, hướng về phía Đái Luật Mậu lên tiếng.

"Cô muốn lái?" Đái Luật Mậu có chút do dự, mày cũng nhíu lại. Thân là nam nhân, tại sao lại để nữ từ lái xe vì mình? Cho nên để Thẩm Quân lái xe, ngồi một bên ăn bát vàng hắn không hề tác thành.

Thẩm Quân liếc mắt, nhìn vị thiếu tướng kia do dự, cả người đều tỏa ra hơi thở không đồng ý, đành khiêm tốn giải thích: "Nhanh lên, hèm Thái Bình ở gần đây, tôi quen đường sẽ dễ đi hơn. Nhanh lên, nếu đi trễ cửa hàng tôi hay ăn cũng sẽ đóng cửa. Anh là nam tử đại trượng phu, ngại ngần cái gì."

Cuối cùng, cũng là hắn không thể từ chối, đành thuận theo, sống lại một đời, hắn muốn làm nhất là báo thù, còn Thẩm Quân, là con cò mà hắn không thể thiếu.

Dọc theo đường đi, Thẩm Quân đều lái xe hết sức nghiêm túc. Đái Luật Mậu lúc đầu không thích ứng, đến cuối cùng cảm thấy không sao cả, thẳng đến khi xe dừng hẳn, phía trước là một cửa hàng bán trang phục.

"Xuống."

Thẩm Quân dừng xe, cũng không giải thích tại sao dẫn hắn tới cửa hàng bán quần áo.

Thẩm Quân giống như ngựa quen đường cũ, đi thẳng vào bên trong, Thẩm Quân chọn hai bộ quần áo đơn giản, đưa một bộ cho Đái đại gia, chỉ vào phòng thay đồ: "Thay đồ đi."

"Lý do?"

Đái Luật Mậu phiền hà, cầm quần áo trên tay nhíu mày, chất lượng quá bình thường, bên tay áo lại có vài sợi chỉ rơi ra nhìn không hề tươm tất.

Thẩm Quân tròn mắt: "Trưởng quan, anh không phải là muốn mặc cả một thân quân trang đi ăn chứ? Nhanh lên, tôi dẫn anh đi ăn đồ ngon."

Cuối cùng, câu nói kia làm cho hắn cảm giác bản thân là một đứa nhỏ đang được người lớn dụ dỗ.

Cô nói xong cũng đi vào phòng thay đồ, cô xong rồi, hắn còn chưa ra tới. Thẩm Quân nhìn bộ dạng của mình một chút, sau đó tháo cặp mắt kiếng xuống, lộ ra đôi mắt to tròn, cột hết tóc lên cao, từ một cô gái bề ngoài âm trầm trở nên đầy thanh xuân sức sống. Vài người trong cửa hàng quần áo nhìn Thẩm Quân đến mê mẩn, có người còn lười biếng mở miệng: "Tiểu Thẩm, em cần gì đeo cái kính mắt to bự như vậy, rõ ràng là một tiêu cô nương xinh đẹp, lại biến mình thành một bà cô già lỗi thời."

Thẩm Quân cười cười, cũng không trả lời.

Cô gái bên kia lại lên tiếng: "Tiểu Thẩm, vị quân nhân kia là bạn trai em sao? Thật đẹp trai nha. Hôm nay ta giảm giá cho con, chỉ lấy 80% giá gốc."

"Lời này đúng là hợp ý con. Cảm ơn Lý tỷ." Thẩm Quân không hề chối cãi, lời này là cô muốn cho Đái Luật Mậu nghe được.

Sau khi cô nói xong, Đái đại gia cũng ung dung bước ra từ phòng thay đồ, hắn không hề thoải mái xoa xoa vai, nhíu mày nhìn bản thân trong gương, hắn không phải mặc sơ mi tay dài thì mặc quần trang, loại quần áo thoải mái âu trí này là lần đầu tiên, kiếp trước cũng chưa từng thử qua.

"Ài u, giống như một cậu thanh niên vậy. Rất có cảm giác vườn trường."

Lý tỷ cầm cây quạt, nói với Đái Luật Mậu, hai mắt cũng tỏa sáng.

Đái Luật Mậu nghe vậy thì quay đầu lại nhìn, phát hiện Thẩm Quân đang định trả tiền, bước hai bước lớn đã tới bên cạnh cô, chưa kịp hành động đã bị Thẩm Quân cướp lời: "Được rồi, anh cũng đừng nói bản thân là đàn ông không để phụ nữ trả tiền, hay mấy câu đại loại như vậy nữa. Đợi lát nữa tới hèm Thanh Bình, còn nhiều chỗ để anh trả tiền lắm. Với lại Lý tỷ cũng giảm giá, chỉ lấy 80% giá gốc."

Lý tỷ kể bên cũng phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, về sau đi theo Tiểu Thẩm thường xuyên tới đây đi, tôi đều chỉ lấy giá gốc cho hai người."

Đái Luật Mậu lịch sự gật đầu tỏ vẻ biết ơn, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Quân: "Đi thôi."

Thẩm Quân: "Em đi trước, Lý tỷ hẹn gặp lại."

"Đi thông thả nga."

Đái đại gia sau khi rời khỏi cũng cảm thấy bản thân không hiểu tại sao lại thoải mái vô cùng, đều chiều theo ý Thẩm Quân. cô nói cái gì thì là vậy, hắn cũng không thay đổi, không từ chối, phản ứng nhỏ cũng không có. Hắn nhìn Thẩm Quân, cảm thấy thật sự khó hiểu. Suy nghĩ sâu xa một chút, Đái Luật Mậu phát hiện, hắn nhìn Thẩm Quân đằng trước, cả khuôn mặt như in sâu vào trong lòng, sâu đến nỗi nhìn cô thoải mái trẻ trung như vậy, quả thật so với người ăn mặc già nua không thích hợp chút nào. Đường như hai người khác nhau hoàn toàn.

Ngược lại, trên quần áo hắn đang mặc lại có một bộ mặt cười lớn, còn là áo màu xanh, giống như một đứa ngốc. Cô gái phía trước lại mảnh mai vô cùng, giống như không rành thế sự, cũng không màng sự đời, trước đây đều cảm thấy cô nặng nề không thú vị, dính vào liền gặp phiền toái, nhưng bây giờ, chỉ sau mấy canh giờ ngắn ngủi, tất cả đều đã thay đổi.

Thẩm Quân là bạn thân của Bạch Liên Họa. Bạn thân nhất của cô ta.

Tương tự đến điều này, ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo, lãnh khốc, sắc bén vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Bi thảm hương thể

Tiếng ồn ào trong hẻm Thanh Bình vang lên bên tai, mỗi ngày, nơi đây đều đón tiếp lượng khách vô cùng lớn. Cũng sẽ tiễn một loạt hành khách đi. Kề đến người đi, náo nhiệt vô cùng. Nhưng mà hẻm Thanh Bình vẫn như cũ, đứng vững vững hiên ngang, tuy là cũ kỹ, nhưng đối với một số người có sức hút vô cùng.

Quán A Thanh là một trong những quán ăn vặt nổi tiếng trong hẻm Thanh Bình. bên ngoài là tiếng người nói chuyện rôm rả, bên trong lại là mùi đồ ăn hỗn hợp, khi thì không khí có phần bức người, có lúc lại hửi thấy mùi hôi khó nghe. Nhưng bù lại, bầu không khí ở đây hấp dẫn vô cùng.

Xe của hai người ngừng ở bên ngoài hẻm Thanh Bình, cách đó có một bãi đậu xe, nhưng mà cô cùng Đái Luật Mậu muốn đi bộ vào bên trong. Tới đây rồi, tâm tình Thẩm Quân thật sự sung sướng, tự do bay nhảy, cô xuyên vào trong thế giới này, thoát một cái đã năm năm. Trừ bỏ những ngày điên cuồng mà nghiên cứu thuốc tránh thai, lại nghiên cứu áo mưa, còn tốn thời gian chăm sóc sức khỏe cho vài vị thiên kim tiểu thư. Nơi này là nơi, khiến cô thả lỏng tâm tình nhất, thoải mái để chịu nhất.

Ở chỗ này, Thẩm Quân, chính là Thẩm Quân.

Đái Luật Mậu mặt mày vô cảm đi theo phía sau cô, sau đó hai người họ quẹo vào một hẻm nhỏ, chừng năm phút sau hai người đi vào một cái ngõ cụt, ở đây có một quán ăn tên chỉ một chữ "Cá".

Thẩm Quân sau khi tới đây, chỉ về phía cửa, nói: "Chính là chỗ này, anh có ngửi thấy không, mùi cá nướng đó."

Từ bên trong cánh cửa, phát ra vài hương vị cá nướng thơm ngon, Thẩm Quân ngẩng cổ hít một hơi: "Ồ đây không chỉ có mùi cá không thôi, còn có bắp xào, thịt kho...Nhiều món ngon lắm. Mau vào đi, nếu không thì đồ ăn không còn đâu. Cuối tuần ở đây đông khách lắm."

Hai con mắt trong trời ánh lên tia vui vẻ, yêu thích không ngừng.

Đái Luật Mậu cũng ngửi thấy được mùi thơm, không nhìn được giắt giắt yết hầu. Cửa hàng này cửa chính có phần thấp hơn so với chiều cao của hẻm, phải khom lưng mới vào trong được, bên ngoài thì trống trải nhưng vô trong thì có rất nhiều bàn ghế, mà đa số đều có người ngồi, kín hết cả gian phòng, đa số đều tầng lớp bình dân.

Thẩm Quân quen thuộc đường đi, đi tới một cửa sổ sát góc, ngồi xuống, còn nhìn về phía Đái Luật Mậu có chút đắc ý: "Đây là ngôi nhà thứ hai của tôi, còn đây là chỗ tôi thường ngồi."

Đái Luật Mậu sống lưng ngay thẳng, sắc mặt tự nhiên, môi mông hơi nhấp, hai tay quy củ đặt ở đầu gối. Chờ Thẩm Quân hành động, hẻm xem xem cô gái trước mặt còn có thể bày ra trò gì.

"Lão Lý, con muốn gọi đồ ăn." Thẩm Quân nhìn một vị đại thúc đeo tạp dề màu trắng gần đó, lên tiếng nói.

"À, Tiểu Thẩm lại tới sao, tới ngay tới ngay." Lão Lý cười cười, sau đó nhanh chân chạy lại, đem bàn Thẩm Quân ngồi lau sạch một lần.

"Vẫn như cũ sao?"

Thẩm Quân gật đầu, lại nói thêm một câu: "Cá nướng hôm nay, đừng làm cay quá. Một bình lớn Vương Lão Cát. Cảm ơn"

Lão Lý lúc này mới chú ý tới Đái Luật Mậu kể bên, về mặt hiếu kỳ: "Tiểu Thẩm, dẫn bạn trai tới đây sao, bộ dạng rất soái khí nha, đúng là xứng đôi với Tiểu Thẩm của chúng ta."

"Ai nha, lão Lý nhanh lên, con đói rồi." Thẩm Quân nhanh chóng ngắt lời, trộm liếc mắt nhìn hẻm một cái, thấy hẻm không có lộ vẻ gì không kiên nhẫn, trong lòng thầm yên tâm không ít.

Nếu bị hết người này tới người kia nói hẻm là bạn trai cô, cô sợ tên này sẽ nổi giận nha.

Đái Luật Mậu là quân nhân, nhưng mà là quân nhân đã trọng sinh. Cô tới thế giới này, chờ hẻm năm năm. Sau đó, mục đích chính là giúp hẻm báo thù. Hệ Thống không hề báo cho cô biết ai mới là mục tiêu, cho nên cô thử người này, lại đoán mò người kia, làm tới làm lui, ở đây cũng tốn hết năm năm rồi. Cuối cùng, hẻm cũng xuất hiện.

Đái Luật Mậu thân là thiếu tướng, thân cư, địa vị lại cao, có quyền, có thế, vũ lực cũng hơn người. Hoàn toàn không giống như người mang nặng mục đích báo thù. Nhưng, sự tình đúng là vậy. Người cao lớn cường tráng kia, chính là bị vị hôn thê của hẻm, cùng với tình nhân của cô ta, giết chết.

Vị hôn thê của hẻm chính là con gái của một gia tộc nổi danh trong Đế Quốc, Bạch Gia.

Bạch Liên Họa là một hòn ngọc, được nâng niu trên tay. Người cũng như tên, ôn nhu khả ái, hiểu chuyện lại ngoan ngoãn. Còn Thẩm Quân, chính là bạn thân nhất của cô ta.

Cô ta là người của một gia tộc lớn, đương nhiên lấy lợi ích là mục tiêu sống. Bạch Liên Họa với Thẩm Quân cũng chỉ là tỷ muội thâm tình trên danh nghĩa mà thôi. Cô ta thân là một mỹ nữ, mọi tác phong bình thường sẽ bị hàng đồng người có tình học theo, nhưng mà, cô ta lại có một thú tính tình ái vô cùng khác người. Luôn luôn khao khát, khát khao được làm tình.

Mà vị hôn phu của cô ta Đái Luật Mậu hàng năm đều đóng quân ở biên cương, nước xa làm sao cứu được lửa gần, dần dần, Bạch Liên Hoạt vì quá khát tình, cùng với người khác xảy ra quan hệ.

Hiện nay, là nữ nhân của Đế Quân xuất đạo sẽ được khoan dung, nhưng Bạch Liên Họa là người đã có hôn ước. Chính là đối tượng không được khoan dung. Cô ta ngay từ đầu đương nhiên hối hận, cũng có cự tuyệt, nhưng tình nhân kia tên Diệp Lang Thần cũng chẳng phải người bình thường. Là người thừa kế của tập đoàn Hoa Thuận. Đúng kiểu một tổng tài vô cùng bá đạo, trên giường công phu đương nhiên không tầm thường. Bởi vì vậy, hai người họ quyết luyện không ngừng.

Làm một lần sẽ có lần thứ hai, cũng sẽ có lần thứ ba. Bạch Liên Họa ban đầu thỏa mãn được Diệp Lang Thần. Nhưng sau đó, tiểu vương tử của Đế Quốc, Chiêu Nhật Thiên xuất hiện. Lại thêm một chàng trai ôn nhu như ngọc Giải Bàn Hạ. Bản tính sa đọa trong dục vọng của cô ta dần dần phát tán, biết không thể, nhưng vẫn làm.

Nữ nhân của Đế Quốc không thể có nhiều chồng, nhưng Bạch Liên Họa lựa chọn một trong ba người, hay bỏ hết ba người họ, cô ta thật sự không làm được.

Cho nên thời điểm Đái Luật Mậu trở về, chính là cô ta cùng hẻm ngã bài, hơn nữa còn hy vọng có thể ở cùng một lúc, hoan ái với cả bốn người đàn ông. Hy vọng hẻm có thể cùng ba người còn lại hòa bình chung đụng.

Lý tưởng có, nhưng sự thật lại không thể thực hiện.

Đái Luật Mậu thẳng thắn cự tuyệt, còn muốn giải trừ hôn ước với cô ta. Điều này làm cho Bạch Liên Họa sợ hãi bất an. Con gái của gia tộc bị giải trừ hôn ước, chắc chắn ảnh hưởng tới thanh danh của cả gia tộc. Bạch Liên Họa cầu xin Đái Luật Mậu vài lần, đều không lay chuyển được hẻm. Cho nên cô ta đành bày ra kế hoạch khác.

Chỉ cần hẻm ta chết, cô liền có thể giấu mãi bí mật này, gia tộc của cô cũng không thấy hồ thẹn. Với sự trợ giúp của Chiêu Nhật Thiên và Giải Bàn Hạ. Bọn họ độc hại Đái Luật Mậu.

Vì thế mà đường đường là đàn ông, Đái Luật Mậu, chết không nhắm mắt.

Đối diện với nam nhân trước mặt, Thẩm Quân nhìn không được mà đau lòng, sau khi hẻm trọng sinh, báo thù không thành, ngược lại còn bị Bạch Liên Họa và hảo tỷ muội của cô ta Lữ Xá Tiêu hãm hại ngược lại. Cuối cùng chết trên bàn ăn trong một buổi tiệc hoan ái điên cuồng. Đái Luật Mậu sau khi chết đi, trên mặt báo giải trí đều đăng tin của hẻm, với đầu đề <Đái Gia Thiếu Tướng, Hăng Đêm Hoan Ái Cầu Hoan, Vì Hao Lực Mà Từ Vong Trên Bàn Tiệc>

"Thật là một câu chuyện buồn..." Đúng là mỹ nữ dân hương, anh hùng tử trận.

Đái Luật Mậu không biết tại sao Thẩm Quân nói câu kia, cũng không hiểu được ý nghĩa, nên lên tiếng hỏi lại: "Sao vậy?"

Thẩm Quân lắc đầu: "Không có gì. Tôi gọi nhiều cá quá, hai chúng ta ăn không hết."

Nói xong lại nhìn đồng cá trên bàn, Đái Luật Mậu cảm thấy hơi xấu hổ, đồ ăn bên dưới hơi nhiều dầu mỡ, một đồng cá này ba người ăn vẫn dư.

Chờ tới khi hai người rời khỏi hẻm Thanh Bình, màn đêm đã buông xuống. Trên trời cũng đầy ụ sao, gió nhẹ phát phơ hai bên đường, trừ bỏ cá một người đều đầy mùi cá, thì đây là khoảng thời gian hẳn cảm thấy nhẹ nhàng thư thả nhất một năm qua. Vừa đi vừa nói chuyện, gió thổi nhẹ nhẹ, khoảng cách giữa hai người dường như được kéo lại một ít.

Sau cùng cũng đi đến bãi đậu xe lúc trước, Thẩm Quân bỗng nhiên kéo hẳn trốn vào một góc, nhìn nhìn ra ngoài, một đôi nam nữ biến khỏi tầm mắt họ, sau đó, hai người mới quay lại đường cũ.

Đái Luật Mậu giống như vô tình nhìn về phương hướng kia, hỏi: "Trốn à?"

"À, người quen, gặp được thì không thích hợp lắm." Thẩm Quân không nói với hắn là thấy ai.

"Không cùng người khác tới hẻm Thanh Bình sao?"

"Đúng vậy, hôm nay là lần đầu tiên tôi dẫn người khác tới đây đó. Vốn nghĩ anh sẽ cự tuyệt nhưng mà ai dè anh đồng ý. Có người ăn cùng, thật sự rất vui. Cảm ơn anh."

Thẩm Quân cười, hai mắt sáng lấp lánh, còn sáng hơn cả ngôi sao trên trời. Thực sự rất mê người.

Đái Luật Mậu trầm ngâm. Ánh mắt khẽ động.

Kỳ thực hẳn không phải không nhìn thấy hai người kia, chính là vị hôn thê của hắn, Bạch Liên Họa.

Cùng với tình nhân của cô ta.

Quay về là Đái Luật Mậu chủ động lái xe. Thẩm Quân cũng không tranh với hắn, ngồi ở ghế phụ. Toàn bộ khoang xe ngập trong mùi vị của cá nướng, cô nhìn không được phì cười, lúc này, Đái Luật Mậu nhăn mày.

Hắn có một chứng cuồng bách ám ảnh sạch sẽ.

"Thẩm tiểu thư ngày mai có kế hoạch gì không?"

Hắn bỗng nhiên há mồm, ngữ khí trầm ổn tự nhiên.

"Ngày mai sao, tôi muốn đi Tạo Ái Sở."

Vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tạo ái sở phong ba

Đái Luật Mậu "ăn" một tiếng, nghe đến cái tên kia là Tạo Ái Sở kia, cảm giác trong lòng hơi kì dị.

"Là một nơi thương nghiệp tương đối bí mật. Không thể nói nhiều quá." Thẩm Quân biết hẳn khẳng định hiểu lầm cô rồi. Nên mới giải thích đơn giản.

Tạo Ái Sở, tên như ý nghĩa, là một nơi kết tạo tình ý. Đây là nơi mà nhà nước Đế Quốc dùng để nâng đỡ tương lai nòi giống. Nam nữ ưu tú đều có thể tới đây để cung cấp tinh trùng và trứng. Tạo Ái Sở chính là nơi làm ra những việc đó.

Ngoài ra, nam nhân và nữ nhân cũng có thể tới Tạo Ái Sở để tự do lựa chọn đối tượng xem mắt thích hợp với mình. Tiến hành hành vi giao hợp, thuốc tránh thai hay loại thuốc hỗ trợ sinh con, là thứ mà Thẩm Quân đã nghiên cứu chế tạo ra ở viện nghiên cứu. Loại thuốc này được cung cấp cho những nam nữ tới đây dùng trong khoảng ba năm. Hiệu quả vô cùng tốt.

Cho nên, cô đến đây tuy không phải tìm đối tượng xem mắt, mà là vì viện nghiên cứu có thể phát minh mới cần phải thử nghiệm. Cần cung cấp thêm ý kiến của mọi người. Phát minh này bắt chước hành vi nam nữ giao hợp với nhau, thông qua tinh thần làm cho người ta càng thêm kích thích. Một trăm phần trăm có thể đem một nam một nữ, tăng lên tầng cao mới của khoái cảm.

Đương nhiên, không có tác dụng phụ. Nhưng loại thuốc này đối với nam nhân vẫn chưa đạt được hiệu quả nhất thì, chỉ có nữ nhân là đạt được hiệu quả tuyệt đối. Thẩm Quân tham dự vào việc phát minh ra thuốc kích thích sinh con, nên đương nhiên được mời tham dự buổi nghiên cứu này. Nếu không, với hình tượng của cô ngày thường, tuyệt đối không phải là khách hàng mà Tạo Ái Sở chào đón.

Viện nghiên cứu, mọi người, ngoại trừ Thẩm Quân, còn mời thêm Mã Lệ Tô, là một nữ nhân xinh đẹp, cùng với vài vị đồng nghiệp nam tính, còn đặc biệt mời vài bộ phận tình anh khác của viện nghiên cứu, và một vài người đặc biệt có đủ "tiêu chuẩn". Cuối cùng, họ sẽ tiến hành thử nghiệm tất cả mọi mặt, tránh cho tương lai đem ra thị trường, sẽ có người không thích hợp sử dụng mà phát bệnh.

Đái Luật Mậu nghe xong chỉ hơi gật đầu, sau đó an tĩnh lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước. Nhưng trong lòng bị cái tên Tạo Ái Sở này chi phối, chắc chắn có ẩn tình khác.

Quả thật, Tạo Ái Sở có gửi thiệp mời, mời hẳn tham dự. Nhưng chỉ xuất phát từ lễ phép mà thôi. Cả Đế Quốc này ai mà không biết, Đái Thiếu Tướng không hề tham dự bất kì một loại tiệc nào bên ngoài công việc. Tạo Ái Sở là một nơi riêng tư cá nhân kỳ bí với người ngoài.

Cho nên, khi mà hắn xuất hiện ở Tạo Ái Sở, khiến mọi người kinh ngạc vô cùng, cũng vô tình làm dấy lên một làn sóng bí ẩn.

Thẩm Quân xuất phát từ sớm, sau khi đến đó cần phải bàn nghiên cứu thảo luận với mọi người vài vấn đề. Sau khi tới nơi, cô xuống xe, nhưng mà xung quanh vang lên tiếng rì rào âm ỹ, cô nhất thời giật mình, cứ nghĩ bản thân là mục tiêu của lời bàn tán này.

"Nhìn đi nhìn đi, có phải đó là Đái Thiếu Tướng không?"

"Đứng rồi đứng rồi, là Đái Thiếu Tướng."

"Nhưng không phải hẳn có hôn ước với tiểu thư Bạch Gia sao. Sao lại tới đây?"

"Có hôn ước cũng đâu có nghĩa không được tới đây, nhìn đi nhìn đi, đẹp trái quá..."

Âm thanh vang lên liên tục, có người nói nhỏ, có người lại vô tình mà lớn tiếng. Nhưng người kia lại trước sau sắc mặt vẫn lạnh lùng, bên ngoài lộ ra uy thế không giận mà nghiêm. Bên cạnh hắn cũng

có vài nữ nhân tò mò mà đến gần, còn nam nhân thì không dám, sợ bị đem ra so sánh.

Nói chung, hấn xuất hiện một chút, bầu không khí lúc này hoàn toàn kỳ dị.

Thẩm Quân đứng gần Mã Lị Tô. Nhìn Đái Luật Mậu, không nhận được phi cười.

Hắn quả nhiên xuất hiện.

Chẳng qua, cô chỉ là một nữ phụ trong câu chuyện này. Cô cũng không muốn nổi bật gì lắm đâu. Nhưng sau khi Thẩm Quân bật cười, những người xung quanh cô tự nhiên hoảng sợ, cố gắng yên lặng mà né xa Thẩm Quân. Rất nhỏ tiếng động này, lại bị Đái Luật Mậu phát hiện ra.

Ánh mắt sắc bén nhìn Thẩm Quân.

Nhưng mà có người hiểu sai, trong lòng Mã Lị Tô giống như có một con nai con chạy loạn, hai tay nắm chặt hồi hộp, cô thấp phần khổng chế trái tim đang rung động của mình, khổng chế tâm tình đang vui sướng như điên. Đái Luật Mậu nhìn cô, không sai, anh ấy nhìn cô, ở nơi này chỉ có một mình cô là nữ. Không nhìn cô thì nhìn ai nữa. Hay là, cô và hắn đã từng gặp qua nhau trước kia? Chỉ là cô không nhớ, còn hắn, vừa gặp đã yêu, sinh ra hảo ý với cô?

Mã Lị Tô nghĩ một hồi, nghĩ tới ảo tưởng hảo huyền, cô ta cứ nghĩ bản thân nắm chắc phần thắng lợi đối với Đái Luật Mậu, nhận định người nam nhân này đang mê muội cô, vì cô mà đến.

Vì sao mà cô tin tưởng chắc chắn như vậy, bởi vì viện nghiên cứu này chỉ có hai người là nữ mà thôi. Thẩm Quân ở trong mắt cô chả khác nào bà cô già, cô cũng không coi cô ta là nữ nhân cho lắm. Mã Lị Tô cho rằng bản thân cô ta đứng ở trung tâm, ngoài ra thì không ai sánh bằng cô ta nữa. Cứ nghĩ một ngày nào đó có thể một bước lên trời, bước vào hào môn, chim sẽ biến thành phượng hoàng.

Trừ bà Mã Lị Tô đang ảo tưởng, ai nấy đều đang tìm cho mình một đối tượng thích hợp. Tốp ba tốp năm đứng cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Tuy nơi này không sạch sẽ gì lắm. Nhưng đến tìm cho mình một nhân duyên thích hợp, sau đó tự nhau thoải mái tìm hiểu, cũng không tệ. Những người xung quanh Thẩm Quân dần dần tan đi hết, chỉ mình cô đứng đó hứng gió lạnh mà thôi.

Hôm nay, Thẩm Quân vẫn như cũ, đeo kính đen dày nặng, áo blouse trắng trên người, bên trong là áo sơ mi và quần tây, thậm chí còn mang một đôi giày da cũ kỹ. Bề ngoài đương nhiên không có gì sâu sắc, lại càng không lộ ra vẻ nữ tính gì hết, cho tới khi, có một người nam nhân tới gần cô.

Mã Lị Tô còn đứng nhìn Đái Luật Mậu tiến về phía mình, trên mặt không nhận được lộ lên vẻ thẹn thùng, sau đó, Đái Luật Mậu đi thẳng tới chỗ cô, càng đi càng gần. Trái tim không nhận được mà đập như sấm, áo blouse trắng cũng bị tùm đến nhăn nhoe.

Đái Luật Mậu trước mắt cô, càng nhìn càng mê người, một mùi vị nam nhân hoàn hảo, mỗi bước đi của hắn, làm lòng cô càng thêm lo lắng, chấn động nhân tâm. Mã Lị Tô cố gắng kìm hết can đảm, môi đỏ khẽ mở, tràn đầy tình yêu say đắm "Chào..."

Giây tiếp theo, cô ngây ngẩn cả người, nam nhân nào đó không chút lay động đi thẳng qua người cô, ánh mắt cũng không muốn bỏ thí cho mình, giống như rác rưởi ven đường, cũng chả thèm nhìn lại. Trong lòng, Mã Lị Tô tức giận không thôi, giống như bị tát một bát nước lạnh, cô không tin quay đầu nhìn về phía Đái Luật Mậu.

Đái Luật Mậu dừng lại ở bên người Thẩm Quân.

Không thể nào, không thể nào....

Mã Lị Tô nghe được giọng nói trầm thấp gọi cảm của hắn vang lên: "Cho nên, cái thương nghiệp cơ mật này, tôi cũng tham dự."

Còn cái lão bà Thẩm Quân kia trên mặt nhìn hắn vô cùng quen thuộc: "Vừa đúng lúc tôi thiếu một người thảo luận. Anh thế nào?"

"Vừa may tôi cũng không có."

Toàn bộ tâm tình Mã Lị Tô đều bị tiêu tan, cô thậm chí còn nghĩ mình đang nằm mơ, bằng không, làm sao có thể, xảy ra một màn vừa rồi.

Người kia đường đường là Thiếu Tướng của Đế Quốc, anh tuấn soái khí, trong quân sự có ảnh hưởng rất lớn, gia cảnh cũng ưu việt hơn người, ở Đế Quốc này có ai mà không muốn gả con gái cho hắn.

Còn người bên cạnh lại là một nghiên cứu sinh bình thường ở viện, vừa già nua, vừa chán ngắt, một lão bà lười nhác, làm sao có người theo đuổi cho được?

Vì cái gì? Hai người họ lại quen biết? Còn giống như rất quen thuộc, rất thân thiết.

Không khoa học một chút nào.

Ý tưởng này không ngừng đốt cháy cả người Mã Lị Tô. Những người xung quanh nhìn thấy bọn họ đứng chung cũng không thấy thích hợp lắm.

Chẳng lẽ vị thiếu tướng cao cao tại thượng kia thích thể loại này?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dầy* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Bắt chước tính giao

Phàm là những người nhìn thấy một mảnh này đều hết sức tò mò, lại không biết Thẩm Quân thân thể như thế nào, có thể lý giải trường hợp này chắc chắn liên quan tới gia thế của Thẩm Quân. Nhưng đa số những người ở viện nghiên cứu đều không có hảo cảm với Thẩm Quân cho lắm, nên cũng không muốn tiếp cận cô ta lắm. Đối với vài nam nhân ưu tú được mời tới bữa tiệc này, thì nữ nhân ở viện nghiên cứu chả khác nào cây khô héo mùa thu, trụi hết lá, không có tí nào tốt, bề ngoài lại khô khan. Nhìn xuôi nhìn ngược không giống nữ nhân một tí nào. Cho nên, đàn ông ở đây không ai thèm muốn bọn người ở viện nghiên cứu.

"Đái Thiếu Tướng, anh thật sự quá nổi bật, mọi người đều nhìn anh."

Bốn phía, từng ánh mắt như tia laser chia vào người Thẩm Quân. Cô nhận không được chọc hắn một tiếng. Còn có Mã Lị Tô bên kia, chả khác nào muốn bám cô ra trăm mảnh.

"Cô cũng không kém" Chỉ là một câu nói lịch sự, nhưng lý do hình như hơi khác.

"Thiếu Tướng đại nhân, anh biết hôm nay tới đây làm gì không?"

"Đại loại thôi."

"Anh thật có lòng." Thẩm Quân cười nhưng trong lòng khen ngợi hẳn.

"Cô cũng có vài nghiên cứu thành công."

Đái Luật Mậu không nóng không lạnh trả lời.

Thẩm Quân hôm nay trang điểm thành một bà cô già, Đái Luật Mậu cũng không hỏi tại sao, nhưng trong lòng lại nhớ tới hình ảnh cô gái hoạt bát xinh đẹp kia, thật sự không tồi. Chỉ là hẳn không nhận ra mà thôi, kế hoạch trả thù này, kể từ phút này thật sự đã đi lệch đường ray ban đầu vốn định rồi.

Ở đây có vài nhóm người là thiên chi kiều tử, cho nên Tạo Ái Sở không dám chậm trễ bọn họ, không bao lâu ánh đèn ở nơi này đột nhiên đổi khác, một vài nhân viên tự xưng là Hộ Tinh, chính là bảo hộ kết tinh tình yêu của những vị khách tới đây hôm nay.

Thẩm Quân đi cùng Đái Luật Mậu, cho nên mọi người thăm hiểu là hai người một cặp, dẫn họ đi vào một căn phòng đơn, bên trong xung quanh đều màu trắng, có một cái bàn pha lê cùng một cái ghế.

Lúc này, một người Hộ Tinh đối với hai người họ tự giới thiệu: "Hai vị nếu muốn có thể tự thân vận động. Còn nếu cảm thấy ngượng ngùng, có thể bấm một nút trên cái ghế này. Vào sâu bên trong, hai nút màu đỏ tức là khởi động trang bị. Trong quá trình nếu cảm thấy có gì không ổn, có thể cưỡng chế bấm nút Quit để rời khỏi. Nút Quit chính là nút bên dưới nút màu lam. Chúc hai vị có thể thu hoạch tốt đẹp thực nghiệm."

Người Hộ Tinh kia, sau khi giới thiệu xong thì quay người bỏ chạy. Cửa lớn đóng lại, bên trong chỉ còn Thẩm Quân và Đái Luật Mậu hai mặt nhìn nhau. Bên trong căn phòng này gọi là phòng Hộ Khoang, một nửa đều là pha lê hoàn toàn trong suốt, một nửa là vật liệu màu xám, bằng thép trong suốt.

Hiện nay hai người hoàn toàn lúng túng, nhưng Thẩm Quân vẫn đang đợi Đái Luật Mậu hành động trước, cô muốn xem xem cái vị Thiếu Tướng này sẽ lựa chọn như thế nào. Trực tiếp hành động hay là cấm dục Thiếu Tướng, sẽ trực tiếp bỏ đi. Thẩm Quân không làm gì hết, còn hẳn cũng bất động.

Thật lâu sau, Đái Luật Mậu lại hỏi: "Hôm nay cô định ghép đôi với ai?"

Thẩm Quân sững sốt, khẽ cười: "Không muốn gạt anh, nếu không phải anh tới thì tôi sẽ an vị ở Tạo Ái Sở đằng sau viện nghiên cứu, tham khảo chế tạo tân dược mới.

Câu trả lời này làm Đái Luật Mậu nháy mắt cứng đờ, nội tâm không biết sao lại nhẹ nhàng không ít, trên khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên nhu hòa rất nhiều: "Thật ra là tôi nhiều chuyện hỏi thôi. "

"Không sao, dù sao tôi cũng là một người làm việc ở viện nghiên cứu lâu năm. Đối với việc ở phòng Hộ Khoang này tôi cũng cảm thấy có hứng thú, tôi phải cảm ơn anh cho tôi cơ hội được trải nghiệm."

"Ừm."

Lúc này, Đái Luật Mậu đi lại gần cái bàn pha lê kia, nghiên cứu mấy cái nút trên đó. Hắn chọn vào một cái nút xoay, ấn vào "tích tích". Sau hai tiếng đó, phòng Hộ Khoang xoay 180 độ. Thẩm Quân cũng không ngại ngùng nữa, cũng bắt đầu hành động.

Ban đầu hai người họ đứng cùng nhau, nhưng giờ đây đứng ở hai căn phòng khác nhau, thành ra đưa lưng về phía nhau.

"Thiếu Tướng Đại Nhân, hy vọng chúng ta hợp tác vui sướng."

Thật sự cô không còn một từ nào để diễn tả hành vi của bọn họ thích hợp hơn hai chữ hợp tác này. Thẩm Quân nói xong, đi về phía giữa căn phòng, ấn vào một cái nút trên đó, liền bắt đầu cởi quần áo chỉnh mình.

Phòng Hộ Khoang ở Tạo Ái Sở có chế độ sẵn sóc, ngay phía dưới cái bàn pha lê có cung cấp quần áo để mặc. Trên còn có mấy bình đồ uống để dùng, chừng là một lúc sau, sau khi vận động thì cảm thấy "miệng đắng lưỡi khô" thì có thể dùng.

Âm thanh cởi quần áo, sột soạt vang lên trong không khí. Thực mau, Thẩm Quân cũng thay đồ xong, cũng không biết nên làm gì tiếp nên cầm lấy một lọ nước trên bàn uống hết. Đúng là Tạo Ái Sở, quả thật tỉ mỉ đến như vậy.

Bên trong căn phòng Hộ Khoang này được lót thảm mềm mại, ở đây sẽ cảm thấy mọi thứ đều mềm mại như em bé, ôm ấp rất thoải mái. Thẩm Quân nằm lên trên ghế, cuối cùng tâm trạng cũng bình ổn trở lại, nhưng cả người bắt đầu trở nên khô nóng, bên tai vang lên tiếng "phanh phanh" tìm đập thật nhanh. Trước ngực cũng bắt đầu phập phồng.

Sau khi chế độ Tạo Ái khởi động, Thẩm Quân tiến vào một trang trò chơi, đăng nhập xong hết, chỉ là cô đang lựa chọn chế độ trần truồng, trước mặt xuất hiện một cái màn hình ảo, cho cô lựa chọn địa điểm Tạo Ái, thậm chí phong cách đều có thể lựa chọn.

Thẩm Quân lựa chọn một địa điểm đơn giản. Một tỉnh thành nổi tiếng ở Mạc Tây Đô.

Vườn hoa Tulip.

Lộ thiên.

Nơi này, hiện lên trước mặt vô cùng chân thật, Mạc Tây Đô là một nơi vô cùng nổi tiếng ở Thủ Đô, đa dạng hoa cỏ, đầy đủ màu sắc, Thẩm Quân nhìn qua một lần liền thấy thích vô cùng. Không khỏi tưởng tượng nếu có thể thật sự đến đây để trải nghiệm, quả thật rất hưởng thụ, sung sướng nha.

Lựa chọn xong hết, Thẩm Quân lựa chọn tiến vào trò chơi. Thật sự thì Thẩm Quân còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ hai người đối mặt với nhau đều là thoát ý toàn thân hay sao?

Giấy tiếp theo, những gì cô nghĩ liền thành hiện thật.

Tại vườn hoa Tulip, trên bãi cỏ xanh biếc, có một đôi nam nữ trần trụi đối diện nhau. Bốn phía xung quanh đều cực kỳ chân thật, gió nhẹ thổi quét qua khuôn mặt ôn nhu, cơ thể nóng rực, thậm chí cô đang đứng lên, bản thân đều có thể cảm nhận được sự thô ráp phía sau rõ ràng. Nếu không phải có trí nhớ rõ ràng, Thẩm Quân có thể hiểu lầm đây là một thế giới chân thật.

Còn một nam nhân lực lưỡng đang đứng gần cô. Lúc này khuôn mặt hắn vẫn như cũ cực kỳ bình tĩnh, dường như không thèm để ý tới cô. Duy nhất một điều cũng là không mặc quần áo. Nhưng mà đường cong trên người vô cùng hoàn mỹ, vẻ mặt lạnh lùng làm người ta phấn khởi không thôi.

Bên dưới quần trang kia chắc chắn là cơ thể cao lớn cường tráng vô cùng, tư thế oai hùng đỉnh bậc, vân da hay đường cong rõ ràng, mỗi cơ bắp đều chứa một loại bùng nổ vô cùng lớn. Phía dưới là hai cái chân dài thẳng tắp. Điều quan trọng nhất là cự long to lớn giữa hai chân kia, phía dưới có một bụi rậm đen, còn thật to lớn kia rù xuồng, phía dưới còn hai hòn châu to tròn.

Đáng người này đúng là làm người ta cảm thấy hâm mộ. Nam nhân ngoài kia mà nhìn thấy chắc chắn ghen ghét vô cùng. Còn chắc chắn sẽ lấy hắn làm mục tiêu mà phấn đấu, hoặc là ước ao được giống hắn. Đái Luật Mậu lẳng lặng đứng ở bên kia, cũng có đôi mắt. Trong lúc cô đang đánh giá hắn, hắn cũng quan sát cô.

Cuối cùng rút ra một kết luận: gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ.

Báo vật của nhân gian, nóng bỏng đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Thân thể giao lưu

Lần này, Thẩm Quân chủ động trước, bàn chân đạp lên trên cô, chạm rãi đi lại gần Đái Luật Mậu. Hai bầu ngực tròn trịa nhẹ nhàng đong đưa. Vòng eo mảnh khảnh vận vẹo, màu da của Thẩm Quân trái ngược hoàn toàn với màu da của hắn. Thẩm Quân cả người bóng loáng, bầu ngực lại phồng hồng, lông tóc bên dưới không che hết được cảnh đẹp.

Bên dưới kia giống như một đóa hoa đang chờ đợi mà khoe sắc, nơi đó dường như có thể phun ra mật ngọt, hương thơm lan ra cả không khí.

Chóp mũi hắn khẽ nhúc, hít mọi hơi, cảm giác kỳ diệu này. Nội tâm Đái Luật Mậu bắt đầu xao động, hạ thân này ra phản ứng, một cái kinh thiên, gây sát to lớn, đang chờ thời cơ mà phát động.

Côn thịt thô tím nhô cao, làm Thẩm Quân cảm thấy thất thố, giật mình.

Lúc này, máy Bắt Chức Tinh Giao bắt đầu rà quét thân thể bọn họ, thu nhập số liệu chân thật nhất. Nói cách khác, trạng thái cương cứng của Đái Luật Mậu được biểu hiện bởi một chữ Đại.

"Chúng ta bắt đầu đi."

Thẩm Quân mở miệng, theo tính chất nghiêm túc mà bắt đầu công việc, bộ dạng chỉ muốn nghiêm túc hành động, nhưng trong lòng lại ngăn lần không có tự tin.

Trời mới biết cô muốn nhào qua lần qua lần lại với hắn, cả hai cùng cuồng phong trăm vòng. Nhưng bộ dạng bên ngoài chỉ là vô tội, bất đắc dĩ, cô mong chờ ngày này lâu rồi, tuy rằng đây chỉ là máy móc làm việc, nhưng để cho hắn cảm nhận được cô, cũng không uổng tâm cô đã chờ nhiều năm như vậy.

Hiện Thống áp dụng Cường Chế Cộng Tinh với cô, linh hồn Thẩm Quân cùng lúc với thân thể mà phát sinh ra tình cảm, cùng vì cái cộng tinh này mà ảnh hưởng rất nhiều tới hành động của cô.

Mà nguyên chủ của thân thể này, kể từ khi nhìn thấy Đái Luật Mậu, mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng sợ là, cả đời cũng khó quên.

Trước đây không sao, nhưng giờ làm sao nguy trang được nữa? Mỗi một lần nhìn thấy hắn, cô đều cố gắng khắc chế nội tâm mãnh liệt đang kích động. Cô không muốn hành động lỗ mãng mà làm hỏng kế hoạch của mình. Cô yêu hắn, cho dù biết hắn lợi dụng cô để trả thù. Cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Ít ra là có giá trị lợi dụng, cho hắn cơ hội để tiếp cận, cùng cô thân mật, cố sao mà không làm?

Đái Luật Mậu cho rằng Thẩm Quân không thêm đề ý. Sau đó lại nghĩ đến Bạch Liên Họa kia là một người vô cùng là loi ong bướm, lập tức cho rằng Thẩm Quân đã quen với loại thân mật này. Thời đại này, mặc kệ là Liên Bang hay Đế Quốc, nữ nhân vẫn còn trinh trắng hình như quá khan hiếm.

Huống chi, Thẩm Quân đã 26 tuổi. Theo luật pháp của Đế Quốc, 16 tuổi được xem là người trưởng thành rồi. Thẩm Quân theo cách nói của mọi người, thì là một người lỗi thời.

"Tôi phối hợp với cô." Đái Luật Mậu bộ dạng nhặt nhẻo, âm thanh bình thường.

Hắn cống hiến cả thanh xuân cho tổ quốc, côn thịt dưới thân cho tới đây chưa từng chân chính hưởng thụ. Nhìn được nhưng lại vô dụng, hiện giờ chắc là thời điểm thích hợp để khởi phong.

Hiển nhiên, Đái Luật Mậu cho Thẩm Quân cơ hội dẫn đường hắn.

Thẩm Quân từ này tới giờ luôn cố gắng đè nén tâm tình, bây giờ thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên, Đái Luật Mậu còn nói những lời như thế này sao? Trong đầu cô không ngừng được mà hiện lên rất nhiều tư thế tình ái cấp độ cao, bất quá cô phủ quyết. Lần đầu tiên vẫn nên làm theo kiểu truyền thống đi. Thân thể này dù sao vẫn là nữ, vẫn hơi đau một chút.

Vì thế, Thẩm Quân nằm lên cô, gấp hai chân lại, mở rộng cửa mình, lộ ra tiểu huyết giữa hai chân. Bên trong xuân triều đã tràn ra giữa khe nhỏ. Thẩm Quân làm bộ trấn định, ngón tay xốc lên khối thịt kia, lộ ra vùng huyền bí bên trong.

Hình ảnh này đánh sâu vào trong thị giác hắn, hô hấp không nhịn được nặng thêm vài phần. Dương vật kia kích động nhảy lên, kêu gào, muốn xâm nhập nơi thần bí kia của Thẩm Quân.

"Vào đi."

Thẩm Quân gờ đây âm thanh đã yếu đi vài phần, nhưng đủ làm người ta nghe thấy.

Giờ đây mà rụt rè cũng vô dụng, hắn không ngưng ngừng, chạy về phía cô, cong lưng quý xuống trên cô. Côn thịt thô nặng, giờ đây trong không khí tràn ngập tiếng hít thở nặng nề, làm hắn bại lộ về khản trương. Lại làm cho Thẩm Quân nhìn không được mà hưng phấn, xuân thủy lại thâm mãnh liệt.

Cái tên này là một lão xử nam to lớn, cô chiếm đi lần đầu tiên của hắn, tuy chỉ là ảo ảnh, nhưng đủ để cô nhớ mãi cả đời.

Đái Luật Mậu xoa thân thể cô, càng xoa càng làm hắn mãnh liệt hơn, xúc động muốn phun trào, hai mắt hắn có đốm lửa nhìn vào nơi rách đang chảy nước kia. Một cổ ngọt mị, xông thẳng vào mũi.

"Tôi vào đây."

Thẩm Quân làm cho hắn gục hẳn hoàn toàn, ý chí cuối cùng cũng không còn. Dường như cô gái trước mặt là kẻ thù khó phòng ngự nhất mà hắn từng gặp. Nhìn cô một lần, hắn chỉ muốn bỏ súng đầu hàng.

Đái Luật Mậu đỡ côn thịt, quy đầu đặt ở khe thịt kia. Một lúc sau, chen vào cái miệng nhỏ. Hắn không nghĩ tới Thẩm Quân sẽ còn là xử nữ, cho nên cứ làm tình theo một bản năng, đâm một cái, đâm vào tận chân.

Côn thịt thô nóng kia không dịu dàng, Thẩm Quân cũng không kịp ngăn hắn, thì quy đầu kia đã phá tan lớp lá mỏng, cùng với loại đâm thủy ướt át, hòa thành một chỗ.

"Tại sao lại..."

Đái Luật Mậu kinh ngạc, thốt ra, nhưng ánh mắt lại chứa vui sướng nhiều hơn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 127: Chiều sâu phù hợp

Đái Luật Mậu chưa bao giờ nghĩ chuyện Thẩm Quân là xử nữ sẽ làm hắn phần chần tới vậy, còn thịt kia ở trong tiểu huyết nhỏ hẹp, da đầu hắn tê dại. Khoái cảm ập tới làm hắn không khống chế được, còn thịt bị tiểu huyết thịt non xung quanh, vậy lấy, làm cho hắn tê mõi tới tận xương.

Làm quân nhân, sợ nhất là hành xử cảm xúc, Đái Luật Mậu sớm đã luyện cách nhịn ham muốn xuống, khi dục vọng đột nhiên phun trào cũng phải chịu đựng. Ở trong tiểu huyết kia chưa tới mười phút, đột nhiên, nếu mà hắn thật sự buông vũ khí đầu hàng. Điều này chả khác nào chứng minh mình là hàng tốt nhưng mà giề cùi, bên ngoài trong hay hay nhưng lại không xài được.

Thẩm Quân cố gắng chịu đau đớn, chưa đắm chìm trong cảm giác thân thể va chạm, khoái cảm chưa được bao nhiêu. Trước mắt cô, là Đái Luật Mậu tuần lảng, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô, hơi thở thô nặng như xuân phong, mưa phùn, dễ chịu vô cùng. Giữa trán hắn hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, làm cô thấy gợn cảm vô cùng. Người ta nói Đái Luật Mậu là Thiếu Tướng Soái Khí nhất Đế Quốc, đúng là không sai.

Không ngờ lúc này rồi mà Đái Luật Mậu vẫn nhớ tới mục đích ban đầu của bọn họ: "Cảm giác thế nào?"

Hắn tận trách, phối hợp với động tác của cô. Dương vật lúc này tạm dừng động tác, chỉ ngoan ngoãn nằm im bên trong tiểu huyết.

"A..."

Một lát sau, Thẩm Quân cả người ngứa ngáy, miễn cưỡng duy trì ngữ khí bình thường: "Khá tốt, Thiếu Tướng Đại Nhân đúng là hàng to xài tốt. Rất thoải mái."

Chỉ là, tiểu huyết kia đột nhiên co rút lại, mót chặt chẽ hắn, bán đứng lời nói vừa rồi của cô.

Còn thịt bị noi mềm mại kia kẹp chặt, xông thẳng tới nải, Đái Luật Mậu lại động thân, nhìn Thẩm Quân, kể rằng nghe ra một câu: "Tôi sẽ làm em thoải mái."

"Ách...A...A..."

Đột nhiên hắn động mạnh làm cô không trở tay kịp, cả người thiếu chút nữa là bị đâm ra ngoài. Hắn ra sức phát tiết, tình ái cao trào. Xương mu cũng chạm vào nhau. Tiểu huyết bên ngoài trở nên đỏ thắm, đầm dịch âm thanh không dứt bên tai.

Thẩm Quân không nhịn được mà tán thưởng, không hổ là quân nhân, tình lực thật là không ai sánh bằng được.

Đái Luật Mậu cúi đầu, nhìn thân thể trắng nõn dưới thân, nhìn rất ngon miệng, đặc biệt mềm mại hơn người. Hắn chỉ muốn cắn một ngụm, cái vật đang nhỏ cao kia run rẩy đáng thương vô cùng. Làm hắn không nhịn được mà cúi người, vừa ngậm vừa nghiền nát một bên ngực của Thẩm Quân.

Hắn chưa bao giờ hiểu được cảm giác xem trọng một cô gái là như thế nào, khó trách, nhiều nam nhân trong thiên hạ mơ mơ màng màng, nguyện cúi người ở dưới váy nữ nhân mà nghe họ sai bảo.

"Sướng sao?"

Đái Luật Mậu hỏi. Hắn phối hợp với Thẩm Quân, giúp cô hoàn thành bằng nghiền cứu này, nơi nào không được thì sửa lại, đồng thời, kỹ xảo tình ái của hắn cũng tăng lên vô tận.

Nhưng mà Thẩm Quân lại không cho là như vậy, có người nào lại hỏi câu này lúc đang làm tình sao? Chiều sâu chiều ngang thế nào cũng vô cùng thích hợp, Đái Luật Mậu dưới bộ quân trang, tuy bề ngoài rất đứng đắn, lời hắn nói cũng thập phần tự nhiên, nhưng mà cô không tin, hắn đối với việc kích thích này coi như là tàn bạo.

Còn thịt thật dài, nhập sâu vào bên trong tiểu huyết. Sau đó hắn lại mở miệng: "Góc độ này thì sao? Có đủ sâu không? Có thoải mái không?"

Thẩm Quân có chút nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, ngực phập phồng không ngừng: "Đủ sâu, rất thoải mái. Có thể....A a...."

Đái Luật Mậu đột nhiên nâng hai chân cô lên đặt trên vai, rút ra còn thịt, sau đó lại đâm sâu vào: "Tư thế này thì sao? Lực đạo này có được không? Cảm giác thế nào?"

Thẩm Quân bất đắc dĩ: "Tư thế thì tạm được, lực độ cũng vừa phải, cảm giác thật không tồi....A....a....a...."

Đái Luật Mậu vừa nghe, động tác lại nhanh hơn, một giây vừa bình tĩnh, vừa cuồng bạo, thay phiên nhau không ngừng phát lực, Thẩm Quân cả người có điểm hôn mê.

"Như vậy thì sao?"

"Được...đư...."

"Vậy thì sao?"

"Cũng....có....thể...."

Thượng Tướng ời Thượng Tướng, anh có thể an tĩnh mà làm tình được không? Mấy vấn đề này hỏi sau không được sao? Đái Luật Mậu tựa như một học sinh vô cùng nghiêm túc, nghiền cứu một cách chăm chú về vấn đề này. Đái Luật Mậu khai phá tiểu huyết kia, không chứa lại một tác nào, giống như hắn rất quen thuộc những hành động này vậy.

"A...."

Sau một tiếng rên ri thanh thúy, Đái Luật Mậu tàn nhẫn đâm sâu vào trong cơ thể cô, ở nơi nhạy cảm nhất, bắn ra làn tinh thứ ba nóng hổi.

Cả người cô như một bãi bùn vô lực nằm trên cô, thở dốc hỗn hển, cả người như một vệt đỏ vệt tím xanh đỏ, trước ngực, bầu ngực chứ đầy vết răng, hai đầu vú càng đáng thương hơn. Sưng to đến đau đớn. Giữa hai chân, tiểu huyết cũng không còn vẻ phấn hồng như ban đầu, biến thành một màu đỏ thắm, khe thịt hỗn loạn một đồng tình dịch, biểu thị cho sự kích tình vừa rồi.

"Tiến sĩ Thẩm, có thể tiếp tục không?"

Thân thể vừa mới hồi sức, Đái Luật Mậu lại nảy lên cảm giác. Dương vật ở giữa hai chân vừa mềm nhũn không bao lâu lại ngẩng đầu, giờ phút này như đang chào cô, hoàn toàn không có xu hướng suy tàn.

"Tôi...Có thể...."

Nói Không Sao?

Lời chưa dứt, hắn đã xâm nhập vào thân thể Thẩm Quân. Ba chữ sau cùng bị nuốt hết vào bụng.

"A...a...Ha a....Thật thoải mái....A....Thật lớn....Ân..."

Thẩm Quân lắc eo, không tự giác lại nghiêng hợp với hành động của hắn. Thân thể cô và còn thịt hắn hòa hợp đến hoàn mỹ, loại khoái cảm kích thích này bay lên một bậc, điều này càng làm hắn đối

với Thảm Quân nảy ra một loại cảm giác dị thường vô cùng.

"Nơi này được không? Thoải mái chứ?" Âm thanh thâm thúy bị che bởi dục vọng, mỗi mống lộ ra ngữ khí vô cùng không bình tĩnh, nữ nhân trước mặt cả khuôn mặt đều chứa phong tình, hai mắt liễm điếm, bộ dáng gọi cảm vô cùng. Đái Luật Mậu cúi đầu, ngậm chặt cái miệng nhỏ, toàn bộ khung cảnh hoàn mỹ vô cùng, đầu lưỡi cũng triển triển trao nhau.

Tiếng nước bên dưới thể hiện rõ độ tương hợp của hai người họ. Nước bọt trong miệng giống như là mỹ vị trên đời, hấp dẫn tiếu mà nuốt hết vào miệng.

Đây chỉ là giả thuyết, bây giờ hai người bọn họ cùng nhau làm tình, kịch liệt vô cùng, hoàn toàn quên mất đây chỉ là ảo ảnh. Hai người họ ra sức giao cấu, va chạm, mồ hôi rơi đầy trên cổ, dồn dập, lại thô suyền, bật lên dục vọng đã thủ sâu thẳm trong đáy lòng.

Bên không khí lúc này không ngừng vang lên thân thể va vào nhau, từ xa lạ, giờ đây trở nên quen thuộc vô cùng.

"Ân, thật lớn, Thiếu Tướng Đại Nhân...Ha...."

"Kêu tên tôi...A Luật...."

Trong nháy mắt, bao nhiêu phòng ngự trong lòng cô hoàn toàn sụp đổ: "A Luật...."

Không uống bao nhiêu năm cô ở thế giới này chờ đợi hắn.

"Anh đây...."

Hai người trầm luân vào nhau, không biết giờ đây bên ngoài, đã ồn ào ầm ĩ bàn tán về hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Vấn đề của ai

Thời gian thấm thoát trôi qua bốn tiếng, những người tới đây lúc đầu đã sớm rời phòng Hộ Khoang, tập trung ở đại sảnh. Vài người Hộ Tinh giờ đối chiếu lại danh sách, có người đã rời khỏi, nhưng mà chỉ duy nhất một nhân viên ở viện nghiên cứu được liệu, Thảm Quân, vẫn không tìm được bóng dáng.

Mã Lị Tô ở trong phòng Hộ Khoang ba tiếng, đã rời khỏi, về mặt cũng hồng rực, đi đường có chút run rẩy, có thể cảm nhận được sự chịu đựng vừa rồi, có bao nhiêu kịch liệt. Tuy là Bất Chúc Tinh Ái là một loại giả thiết, sẽ không tổn hại thân thể, nhưng lại tiêu hao tinh lực và thể lực vô cùng.

Thời điểm sử dụng thuốc cũng sẽ tiêu hao một lượng lớn tế bào nhục dục, khoái cảm càng lớn, sau khi hết thuốc sẽ mơ mơ hồ hồ.

Mã Lị Tô lựa chọn một người nam nhân bề ngoài phong độ, làm cho những người xung quanh hâm mộ vô cùng. Cộng với vẻ mặt mệt mỏi không che dấu gì, càng làm vài nam nhân nhìn thấy ngo ngoe rục rịch tâm ma trong lòng.

Nhưng mà hiện nay, Thảm Quân vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn là còn ở bên trong phòng Tạo Ái. Điều này hoàn toàn va vào mặt Mã Lị Tô, sau đó còn làm cô ta cảm thấy phần nộ vô cùng. Liên nghĩ tới Thảm Quân đang ở với một người mà cô ta vô cùng ái mộ, Đái Luật Mậu.

Đúng rồi, Đái Luật Mậu là nam nhân ưu tú nhất Đế Quốc này, là thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Bộ quân trang nghiêm nghị không che dấu được dáng người hoàn hảo, ít nhiều nữ nhân đều thêm hấp dẫn nhỏ dãi. Nhưng mà, một nam nhân tốt như vậy, lại bị Thảm Quân chiếm đóng? Thật sự đáng giận vô cùng.

Thời điểm Thảm Quân rời khỏi phòng Hộ Khoang. Cả người đều run rẩy, tinh thần cũng hoảng loạn, chớp mắt đã trở về thế giới thật. Thảm Quân cả tứ chi đều mệt mỏi, kêu gào phản công, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, thật sự mệt mỏi vô cùng. Thời điểm thoát khỏi thế giới giả thuyết đó, cô đã bị hôn mê, nhưng mà hệ thống cường chế thoát khỏi giấc mộng.

Thảm Quân muốn nằm nghỉ một chút, thì Đái Luật Mậu kể bên cũng đã tỉnh, hấp thoát khỏi thế giới vừa rồi, thì lập tức rời khỏi phòng của mình, đi qua bên cạnh nhìn Thảm Quân. Cô gái trước mặt thật nhỏ bé, nhưng nhìn cô vẫn còn ổn không có gì đáng ngại thì mới yên lòng một chút.

Nhưng một lúc sau, hai mắt đã bị thân thể trắng nõn của cô hấp dẫn, so với thế giới giả vừa rồi, thân thể trước mặt đương nhiên có mỹ lực hơn, không muốn lại đắm chìm quá nhiều, hấp nhanh chóng đứng dậy, xoay người lại, miệng lưỡi khô khốc.

"Tiến sĩ Thảm, có ổn không?" Hắn cố gắng phân tán chú ý của mình, nhưng trong đầu không ngừng hiện ra bộ dạng trần truồng của Thảm Quân. Tuy rằng cô chỉ nằm đó, không làm ra điều gì quấy rối, nhưng cũng đủ câu hồn nhiếp phách hắn.

Thảm Quân cố gắng mở miệng, nhìn hắn cười cười: "Tôi hơi mệt, nhưng mà không sao, anh không cần quan tâm..." Một mình Đái Luật Mậu thôi, làm cô muốn chết đi sống lại, tổ chức kia quả là không coi thường được.

Một lần nữa, hắn lại tưởng tượng ra hình ảnh Thảm Quân nằm trên bãi cỏ, cái miệng hồng đỏ ri ra sức rên rì, lại kêu tên hắn. Thừa nhận, chào đón dương vật của mình.

Rõ ràng chỉ là giả, tại sao lại giống như thật, dẫn người ta đi vào giấc mộng, không muốn tỉnh lại nữa?

Niềm vui sướng vừa rồi, với hắn không đơn thuần chỉ là phát tiết, trong lòng nổi lên sự thống hận vô cùng, hình ảnh mây mưa vừa rồi làm hắn rất thoải mái, tâm tình cũng được thả lỏng, thù hận cũng không còn nhớ tới nữa.

Hai người sau khi mặc quần áo, thì rời khỏi phòng Hộ Khoang. Giờ đây, trong đại sảnh chỉ còn sót lại vài người ở viện nghiên cứu. Mã Lị Tô cũng có mặt. Cô ta đứng ở đó nhìn chăm chăm Thảm Quân, về mặt ghen ghét, lại hâm mộ. Vài người còn lại cũng nhìn thấy vị Thiếu Tướng kia cao lớn uy phong vô cùng, cũng cảm thấy đúng là không chê vào đâu được.

Một Hộ Tinh tiến về phía họ thu nhập thành quả.

"Xin hỏi hai vị áo giáp vừa rồi, sau khi rời khỏi có cảm giác đầu choáng váng hay hoa mắt không? Hay là thân thể có chỗ nào không khỏe không?"

Những loại trạng thái này Đái Luật Mậu đều không cảm thấy. Nhưng mà Thảm Quân lại hơi hoảng hốt, ở trước mặt vài người bộ dạng làm người ta mơ màng nghĩ bậy.

Mỗi người hỏi, cô đành lựa chọn nói thẳng: "Lúc dùng thì không có, nhưng sau đó thì làm vài hôn mê, là hệ thống cường chế thoát ra. Sau một hồi hôn mê thì thật sự tứ chi đều mệt mỏi."

Hộ tinh viên khỏe miệng run rẩy, tứ chi mệt mỏi là do hệ thống có vấn đề sao? Thật đúng là khó nói. Nhưng nhân là một nhân viên chuyên nghiệp, hắn lại hỏi: "Là do trong thế giới giả đã từng va chạm hoặc té ngã sao? Cho nên dẫn tới hôn mê?"

Vấn đề này người ngoài tuy là bộ dạng không thêm đề ý, nhưng thật ra là chống tai lên mà nghe. Đái Luật Mậu hơi mất tự nhiên, mà bản thân Thảm Quân cũng vậy, sau đó do dự mà nói: "Có thể

là...Do quá độ mà thành..."

Hộ Tinh: "....."

Tuy là có thể sẽ thực sự kịch liệt nhưng mà có cần mạnh như vậy không?

"Được rồi, chúng tôi sẽ ghi chú lại ý kiến. Cảm ơn hai vị đã phối hợp."

Điều tra xong, Thẩm Quân cùng với Đái Luật Mậu khách khí lễ phép mà cáo biệt nhau. Vị Thiếu Tướng luôn luôn bình tĩnh giờ đây rồi đi có điểm vội vàng. Ở viện nghiên cứu, lại có người nhìn Thẩm Quân không vừa mắt.

Từ bên trong di tới trạm xe buýt, cho tới khi thành phố ánh lên một lớp áo đỏ bên ngoài, ánh mặt trời xuyên thấu vào về mặt Thẩm Quân. cô đang yên tĩnh ngủ say. Mặc kệ người bên ngoài vội vàng ồn ào ra sao, cô chỉ dựa vào cửa sổ mà ngủ an ổn một giấc.

Lúc sau, cô ở trong viện nghiên cứu đột nhiên trở thành một loài động vật quý hiếm. Ai nấy đều tò mò mà tìm tòi nghiên cứu, cũng có người mong muốn lại nhìn thấy Đái Luật Mậu lần nữa. Nhưng mà, hai người bọn họ trở lại với thời điểm chưa gặp nhau trước đây. Cõi như không có một tí điểm quan hệ nào. Thời gian gấp lại, cũng là nửa tháng sau. Ở buổi tiệc sinh nhật của Bạch Liên Họa.

Cũng là ngày hôm nay, Đái Luật Mậu trong truyền bị cho biết hẳn bị đội nón xanh, cũng là ngày hôm nay làm cuộc đời hẳn xảy ra biết bao nhiêu chuyện không thể thay đổi.

Vận mệnh của hẳn thành hay bại, đều chỉ chờ một ngày hôm nay.

##

Buổi tối, trước cửa Bạch Gia.

Không ít người đi siêu xe mà đến, trước biệt thự xa hoa, ngọn đèn bên trong cũng huy hoàng không kém. Lầu một là nơi tiếp khách, được bố trí gọn gàng ngăn nắp, phục vụ lui tới thường xuyên thay đổi món ăn trên bàn, trên trần treo một ngọn đèn thủy tinh lớn, chiếu vào thân ảnh bận rộn bên dưới.

Thẩm Quân cùng với ba mẹ xuống xe, chú ý vào buổi tiệc bên trong, xa hoa như vậy, không biết còn có thể hưởng thụ bao lâu nữa.

Lúc này, cô tiến vào cửa chính, bên trong đều là nam nữ ăn diện sạch sẽ, trang điểm tỉ mỉ. Nam thì tây trang xa hoa, nữ thì quần áo càng ít vải càng tốt. Nam ra sức thể hiện bản thân cao quý bao nhiêu, xa hoa bao nhiêu. Còn nữ thì mang hết lên người châu báu kim cương, thể hiện bản thân là người nổi bật nhất, chứng tỏ thành tựu của mình. Tranh nhau đua đòi, thể hiện, khoe khoang.

Một nơi đối trá như thế này, được gọi là Yến Hội.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Cộng thế cộng phu

Thẩm Gia là một thư hương thế gia, mẹ Thẩm không hề phô trương mà chỉ đeo một cái nhẫn cưới duy nhất trên tay, và một chiếc vòng cổ kim cương đơn giản. Không như những phu nhân khác, không đeo đá quý thì đeo phi thủy, ngọc lục bảo, hoặc là kim cương viên cả cái vòng cổ.

Thẩm Quân thì càng đơn giản hơn, cô mặc một cái đầm dạ hội màu xanh lam trẻ vai, mười ngón tay cũng không đeo bất cứ thứ gì. Chỉ có trên cổ tai có một chiếc vòng bạch ngọc, cũ mòn theo năm tháng. Một bộ dạng thanh thanh đạm đạm, không xa hoa, vô cùng phong nhã.

Nhưng ở những nơi như yến hội, làm sao mấy thiên kim tiểu thư khác chịu ăn mặc đơn giản như vậy. Ý như tiểu thư Bạch Liên Họa. Người cũng như tên, bộ dạng xuất thủy phù dung, lại ướt át, cô mặc một bộ lễ phục màu trắng ưu nhã. Trên tay đeo một cái bao tay bằng ren, tóc dài qua vai vấn sau lỗ tai, khuôn mặt nhu mì lộ vẻ điềm tĩnh, làm người thấy người thích, hoa gặp hoa nở, luôn luôn nho nhã lễ độ, hướng về các vị khách cười mỉm.

Đây là nữ chính của thế giới này, đồng thời cũng là người đưa Đái Luật Mậu hai lần vào chỗ chết. Bạch Liên Họa.

Bề ngoài thuần khiết nhưng lại độc như anh túc.

Âm thanh khách khứa nói chuyện xung quanh rôm rả không dứt, nhưng mỗi lời họ nói ra, đều hàm chứa ẩn ý, khẩu Phật tâm Xà. Hoặc là nâng mình hạ thấp người khác. Những nơi như thế này chả khác nổi lầu thấp cấm là mấy.

"Kìa, bên kia là tiểu thư nhà họ Bạch đó. Đúng là danh xứng với thực. Vừa uyển chuyển vừa diễm nhã, và ngoài lại tú lệ vô cùng. Đáng tiếc là đã cùng con trai Đái Gia có hôn ước, nếu không tôi nhất định cưới bằng được cô ấy về nhà."

"Đúng vậy đúng vậy, ai cưới được cô ấy chính là phúc khí muôn đời. Ước gì con gái tôi cũng như tiểu thư nhà họ Bạch. Nha đầu nhà tôi hai ngày lại gây thêm ba chuyện, thật sự phiền toái vô cùng."

"Ai, vị đang nói chuyện với Bạch tiểu thư là ai vậy. Bề ngoài nhìn rất lạ mắt."

"Tôi cũng không biết, bất quá người đứng kế bên là Thẩm tiên sinh và phu nhân. Nghe đồn con gái bọn họ nghiên nghiên cứu mấy cái loại thuốc gì đó, suốt ngày trốn trong phòng nghiên cứu thôi. Từ nhỏ đã chơi chung với Bạch tiểu thư, hai người này chắc tính tình cũng hợp nhau. Nhưng mà hình như Thẩm tiểu thư không thích những yến hội như thế này."

"Thật sao? Vậy vị kia chắc là Thẩm tiểu thư rồi. Khí chất đúng là không kém Bạch tiểu thư, không biết đã có hôn ước chưa?"

Mặt khác, có vài người bắt đầu chú ý tới Thẩm Quân. Những nam nhân ở đây chưa có quan hệ hôn ước, hoặc là đã có con trai đều muốn thăm dò một chút tin tức của Thẩm Quân.

Thẩm Gia tuy là một vọng tộc hơn một trăm năm nay, nhưng mà bình thường tiếng vang không lớn, trừ vài buổi tiệc từ thiện mà mẹ Thẩm hay tham gia ra, thì phần lớn những học giả nổi danh của Đế Quốc mới biết đến ba Thẩm. Có thể xem Thẩm Gia là một gia tộc hơi thần bí với người ngoài, nhưng mà nội tình bên trong như thế nào, thì không ai biết được. Ngay cả Bạch Gia cũng nể mặt vài phần.

Bởi vì khi còn trẻ Bạch lão gia đã giúp đỡ Thẩm gia thoát chết một lần, nếu không thì hai bên gia đình cũng không kết giao.

"Theo tôi biết, Thẩm tiểu thư vẫn chưa có hôn ước, còn vì sao thì tôi thật không biết."

"Hiện giờ lớp trẻ không thích ràng buộc hôn nhân đâu. Chưa kết hôn là chuyện thường tình. Nhưng mà Thẩm tiểu thư cũng không có tin đồn gì xấu."

Lời này nói ra, trong lòng mọi người lại nghĩ. Thẩm tiểu thư quyết giữ mình trong sạch, nhưng chắc chắn là có ẩn tình. Nếu bọn họ có thể làm quen thì cũng chưa chắc là nhặt được con cò tốt, không chừng lại rước họa vào thân.

Thẩm Quân đối với mấy lời bình này thì vô như mất diếc tai ngơ. Cô thuận tay kéo tay mẹ Thẩm về một nơi vắng vẻ gần đó, có thể im lặng tuyệt đối không lên tiếng. Sau đó mẹ Thẩm hướng Thẩm Quân nói vài lời: "Tiểu Quân, con lâu lâu mới chịu ra khỏi nhà. Ở đây nếu nhìn thấy một người thích hợp thì suy nghĩ tìm hiểu một chút. Được không?"

Mẹ Thẩm nhỏ giọng nói bên tai Thẩm Quân.

Quả nhiên, thân làm mẹ ai không mong sớm ngày có cháu bồng. Mẹ Thẩm cũng không ngoại lệ.

Bởi vì ngày thường Thẩm Quân biết mình thành một bà cô già nua, héo úa. Bà cũng hay oán trách Thẩm Công Minh và Thẩm Thích tại sao từ nhỏ lại giáo huấn con gái như một đứa con trai. Còn cho con gái học nghiên cứu thuốc. Cho nên sau này lớn lên rồi, Thẩm Quân cũng quen với việc nhốt mình trong viện nghiên cứu, điều chế thuốc tránh thai không có tác dụng phụ.

Anh hai của Thẩm Quân là Thẩm Thích, sự nghiệp vô cùng thành công. Nói chung cả gia đình cô hòa thuận yêu thương nhau. Nhưng mà hình như ông trời ghen ghét với bộ dạng hạnh phúc của bọn họ, cho nên Thẩm Thích kết hôn với Trần Nam Nhạn. Năm năm rồi vẫn chưa có con.

Việc này Thẩm Quân luôn suy nghĩ cho anh hai. Cho nên luôn cố gắng điều chế một loại thuốc có thể kích thích mang thai. Vì anh hai mà hao tổn tâm sức rất nhiều. Đồng thời, cô cũng muốn cảm ơn chị dâu cả, không có vì lý do này mà đi tình biệt duyên, đứng núi này trông núi nọ.

Chính lúc Thẩm Quân đang cảm khái cuộc đời, ở phía cửa xuất hiện một trần ồn ào, hấp dẫn mọi người tầm mắt.

Chỉ thấy một nam nhân thân hình cao lớn, vòng eo đĩnh bạt, thoát nhìn vô cùng anh tuấn. Cả người mặc một tây trang màu xanh, Thiếu Tướng Đại Nhân cao cao tại thượng, Đái Luật Mậu, vô cùng oai hùng mà xuất hiện ở cổng lớn.

"Đó là Đái thiếu tướng đó, đúng là hậu sinh khả úy, tuổi trẻ đầy hứa hẹn."

"Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật Bạch tiểu thư, Đái thiếu tướng không thể không đến được."

Người lớn tán dương Đái Luật Mậu là còn trẻ nhưng tương lai rộng mở, thành thực ổn trọng, tiền đồ sáng lạng.

Con gái thì không giấu được ý tình này mằm trong lòng, thầm gieo mồi tình si cho hắn.

Thẩm Quân nhìn một hồi, người nam nhân này lâu rồi cô mới gặp lại. Trong lòng thật sự có một chút tưởng niệm.

Nhưng mà không đợi người ta suy nghĩ nhiều, Bạch tiểu thư Bạch Liên Họa đã xuất hiện, đi tới bên cạnh Đái Luật Mậu. Nhìn hẩn lộ ra một nụ cười vô cùng xinh đẹp, thân mật kéo cánh tay hắn, còn nhẹ giọng nói cái gì đó. Sau đó kéo hắn lên lầu trong đôi mắt vô cùng tò mò của người khác.

Thẳng đến khi thân ảnh hai người hoàn toàn biến mất. Thẩm Quân mới thu hồi tầm mắt, liền phát hiện mẹ Thẩm đang nhìn mình: "Tiểu Luật, đứa nhỏ này càng ngày càng anh tuấn, đáng tiếc cùng Liên Họa có hôn ước rồi. Bằng không, mẹ cũng mong hai đứa có cơ hội tìm hiểu nhau."

"Đừng vậy, tiếc thật." Thẩm Quân phụ họa vài tiếng, tuy rằng trong lòng thật sự mong như vậy, nên bất giác nói ra đáy lòng, nhưng ai dè lại bị mẹ Thẩm mắng một trận.

"Tuy là tốt. Nhưng người ta đã có hôn ước. Con phải nhớ, làm gì thì làm không thể làm tiểu tam tiểu tứ phá hoại gia đình người khác. Có biết chưa?"

"Dạ biết."

Cô đột nhiên hỏi tò mò không biết sau này sẽ ra sao, Bạch Liên Họa sẽ ngã bài như thế nào. Hai người kia nói chuyện tới đâu rồi?

Bởi vì theo cốt truyện, lần thứ nhất hắn không đồng ý với yêu cầu của Bạch Liên Họa, nên chết đi.

Lần thứ hai trọng sinh, hắn sẽ tiếp thu ý kiến của Bạch Liên Họa. Nhưng nhất quyết không chạm vào cô ta, đồng thời còn đưa ra một điều kiện, có thể phá hủy tình bạn tỷ muội của Bạch Liên Họa và vài cô gái khác.

Có một câu nói như vậy, hai người phụ nữ cùng ghét một người mà có thể trở thành khuê mật.

Cũng có thể vì một người đàn ông mà phá hủy tất cả.

###

Lầu hai.

Phòng của Bạch Liên Họa.

Đái Luật Mậu đứng bên cửa sổ nhìn xuống cảnh đêm bên dưới. Bên ngoài một mảnh tối đen, không có trăng, cũng chẳng có sao. Chỉ có núi non hiu quạnh, cộng với ánh đèn đường, nhá lên những khung cảnh xa hoa tráng lệ bên dưới.

Tuy là huy hoàng, nhưng không có linh hồn, cô đơn, quạnh quẽ vô cùng.

Bạch Liên Họa nói xong ý muốn của mình, có thể cùng hắn và ba người nam nhân khác kết giao, lòng bàn tay cô ta không khỏi đỏ đầy mồ hôi, trái tim đập nhanh như sấm. Trên mặt cũng vì hồi hộp mà lúc đỏ lúc trắng. Lại mang theo vẻ tha thiết chờ mong.

Cô ta biết bản thân có lòng tham, nhưng ba người nam nhân kia, một người cô cũng không bỏ được. Huống chi là thân thể của cô khát vọng bọn họ rất nhiều.

Thật lâu sau, Đái Luật Mậu mở miệng: "Cho nên cô hy vọng tôi chấp nhận cô cùng với ba người đàn ông khác phải không?"

Bạch Liên Họa nhìn bóng dáng hắn, thẹn thùng trả lời: "Đúng vậy, tuy rằng đối với anh thật sự không công bằng, nhưng mà, em không còn biện pháp..."

Lại một khoảng thời trang trôi qua, lần này hắn cuối cùng cũng quay mình lại, nhìn cô ta, trong mắt không có dao động gì: "Được."

Trong phút chốc, ánh mắt Bạch Liên Họa trở nên sáng lấp lánh rực rỡ. Vui sướng thể hiện hết ra vẻ bề ngoài, chỉ là giây tiếp theo đã bị Đái Luật Mậu tạt một thao nước lạnh.

"Nhưng, tôi sẽ không chạm vào cô. Đồng thời, tôi sẽ ở cùng với một nữ nhân khác. Mà cô ấy cũng chính là bạn thân của cô."

Bạch Liên Họa không tin vào tai mình, mở to mắt kinh ngạc, trong lòng lại nổi lên vẻ ghen ghét, cô hỏi: "Có thể cho em biết cô ta là ai không?"

Đái Luật Mậu cười, sau đó nhìn Bạch Liên Họa đang buồn vui đang xen, trong lòng nói một câu: "Đương nhiên là có thể. Dù sao hai người cũng là bạn bè thân thiết. Sau này chúng ta kết hôn, tôi có thể nhìn thấy cô ấy nhiều một chút."

"Là ai?" Bạch Liên Họa lại hỏi một lần nữa.

Đái Luật Mậu trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: "Lữ Xá Tiêu..."

Cuối cùng, Đái Luật Mậu lựa chọn một cái tên mà hắn cảm thấy có thể sẽ trở thành một con cờ tốt hơn trong công cuộc trả thù này. Còn nguyên nhân tại sao lại thay đổi. Thì hắn không biết.

Tác Giả nói: Đái Luật Mậu không biết, nhưng ta biết...

Editor: Ta cũng biết...

Các mẹ ơi thế giới này hai lăm lăm lăm.....

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Nhân sinh vốn thật sai lầm

Dựa theo nguyên bản cốt truyện, lúc Bạch Liên Họa hỏi Đái Luật Mậu câu này, hắn sẽ trả lời: "Lữ Xá Tiêu và Thẩm Quân."

Nhưng hiện tại, hắn chỉ nói một cái tên Lữ Xá Tiêu duy nhất.

Bản thân Thẩm Quân cũng không biết chuyện này.

Đái Luật Mậu cũng chả hiểu nổi bản thân tại sao lại thay đổi. Nhưng mà ai biết được, chỉ một câu nói thôi, mà thay đổi cả cuộc đời hắn sau này.

"Tại sao? Tại sao là cô ấy?" Bạch Liên Họa không tin vào tai mình, vô thức lùi hai bước về sau. Lắc đầu lia lịa, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ cũng cảm giác bị phản bội. Nếu bị người khác cướp mất thì cô không nói, tại sao cứ phải là bạn tốt nhất của cô?

Lữ Xá Tiêu và Bạch Liên Họa cùng nhau dạo phố, cùng nhau ăn cơm, thậm chí còn ngủ chung một giường. Trong nháy mắt, tất cả vỡ tan tành. Nếu mà Thẩm Quân biết được chỉ một câu nói của Thiếu Tướng Đại Nhân thôi mà làm tỷ muội bọn họ chia đàn xé cánh, thì cô thật sự muốn tiến lên cho hắn 32 cái tát, để biểu đạt với hắn là thiếu tướng à anh làm tốt lắm.

Ban đầu Đái Luật Mậu biết Lữ Xá Tiêu là người mà gió chiều nào theo chiều nấy, lòng dạ cũng không tồi, nhưng mà hắn chính là muốn Bạch Liên Họa thấy khó mà lui, không dám tới gần hắn, không có cách nào khác ngoài trừ quy phục.

Mà nguyên chủ Thẩm Quân, trước đây yêu Đái Luật Mậu điên cuồng, nhưng hắn không hay không biết. Hiển nhiên, vị hôn phu của người mình thương Bạch Liên Họa, tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể giết chết cô ta cho sáng khoái.

Còn Bạch Liên Họa lại là người không thích gì hết, nhưng một khi thích rồi, thì thà hủy diệt cũng không muốn nhường cho người khác. Tuy là bề ngoài thanh thuần như ánh trăng trên cao, đáng vẻ lại yêu kiều nhu nhược, nhưng mà trong nội tâm, dục vọng độc chiếm của cô ta còn lớn hơn bất kỳ ai khác.

Đối mặt với Bạch Liên Họa, Đái Luật Mậu không muốn nói nhiều. Lữ Xá Tiêu và Bạch Liên Họa về ngoài không giống nhau, Lữ Xá Tiêu là một cô gái đem cho đàn ông cảm giác mì hoặc vô cùng, so với ai khác làm người ta muốn chiếm hữu.

Chính vì thế mà Bạch Liên Họa không nghi ngờ gì, cho rằng hắn bị Lữ Xá Tiêu làm cho mê muội đầu óc, cô ta cũng càng khẳng định Đái Luật Mậu cũng giống như những người đàn ông khác, dễ dàng bị đàn bà thu phục dưới váy.

"Em biết rồi."

Bạch Liên Họa tỏ vẻ nghĩ thông suốt, miễn cưỡng nặng ra một nụ cười, cho tới khi hắn rời khỏi phòng cô. Cửa đóng lại rồi, cô ta mới nhanh chóng lạnh mặt, sau đó trong phòng vang lên âm thanh đồ vật bị đập bể.

Đái Luật Mậu đứng ở cửa, nghe âm thanh bên trong, thì cười lạnh bước xuống lầu.

Thẩm Quân vốn luôn chú ý về phía trên lầu, cho tới khi hắn bước xuống, ánh mắt liền nhìn theo thân ảnh hắn một giây cũng không rời. Nhìn hắn tới gần cô, sau đó lướt qua cô, cho tới khi không nhìn thấy nữa. Chẳng lẽ thiếu tướng thật sự có tình cảm với Lữ Xá Tiêu rồi? Không nên như vậy nha...

Hệ Thống giúp cô theo dõi bọn họ, trừ bỏ Đái Luật Mậu sẽ cố gắng tạo ra vài tình huống tình cờ gặp gỡ bên ngoài, nói với nhau một hai câu, sau đó thì...

À, không có sau đó...

Thẩm Quân đứng ở bàn ăn, ị mặt trầm tư.

Lúc này, bên cạnh xuất hiện một nam nhân anh tuấn như ngọc, Bạch Liên Họa, tình nhân thứ nhất, Giải Bàn Hạ.

Người đàn ông đầu tiên của Bạch Liên Họa là học trưởng của cô ấy, một người thiện lương, dòng dõi thư hương, tính tình cũng tốt, đối với người lớn lễ phép, đối với người lạ thì lịch sự dễ gần. Là người yêu Bạch Liên Họa nhất, một tình yêu chân thành mà vô tư vô cùng.

Đường đường là thiếu gia của Học Viện Đế Quốc, chắc sẽ không làm những chuyện khác người đi.

Mà cũng bởi vì hắn yêu sâu đậm Bạch Liên Họa, vô pháp buông tay nhường cô ta cho người khác, cũng bắt lực nhìn nam nhân khác âu yếm người mình yêu, trong lòng hắn vừa thống khổ, vừa phức tạp vô cùng.

Đây cũng là người nam nhân duy nhất của Bạch Liên Họa không tham gia vào kế hoạch giết chết Đái Luật Mậu. Cũng là người mà Thẩm Quân không nhận được tiếc hận nhất.

Nếu như hắn không gặp và cũng không yêu Bạch Liên Họa, thì đường đường trở thành hoàng tử của người khác, sinh hoạt sau này cũng tuyệt đối hạnh phúc. Mà, thật ra, theo Thẩm Quân, một người như Giải Bàn Hạ xứng đáng có được hạnh phúc tốt hơn.

Mà hiện tại, hắn vì yêu mà vi phạm chính nguyên tắc của bản thân mình.

Giải Bàn Hạ là con một trong gia tộc, trên người hắn gánh trọng trách rất lớn, hắn lúc đầu chỉ muốn cưới Bạch Liên Họa, yêu thương, sủng ái cô, cùng nhau sống tới bạc đầu giai lão.

Nhưng Bạch Liên Họa bên người lại có quá nhiều nam nhân ưu tú, bọn họ thân phận lại tôn quý, có quyền có thế, thậm chí so với hắn còn có phần lớn lao, có thể hô mưa gọi gió. Hắn không có tự tin sẽ cưới được cô ta, nhưng hắn không thể buông tay được.

Sau này, hẳn cưới một cô gái mà các vị trưởng bối cho rằng môn đăng hộ đối, nhưng sau lưng vợ cũng không dấu được bản thân cùng với Bạch Liên Họa yêu đương vụng trộm.

Thật sự đáng buồn. Hẳn yêu Bạch Liên Họa. Nhưng cả Đế Quốc này ai mà không biết cô ta là vị hôn thê của Đái Luật Mậu.

Vì gia tộc, hẳn đương nhiên không thể tùy tiện làm xằng làm bậy.

Loại này đúng là dây vô người khác, dây vô của nội tâm của hẳn. Tựa như đặt bản thân trên một cái chảo nóng, ra sức mà lảng trí.

Giải Bàn Hạ bung một ly champagne lên uống, đứng ở một góc tối, giống như một hoàng tử u buồn, một mình nhìn ra bên ngoài cửa sổ hoa viên. Sau đó ngẫu nhiên lướt nhìn về một phía, có vài người nhìn hẳn vô cùng ái muội, say mê, nhưng hẳn đều bỏ qua, vô như không nhìn thấy.

Thẩm Quân trong lòng than thở, đúng là sinh tình.

Sau đó cô nhẹ nhàng bước đến gần Giải Bàn Hạ, dưới một đồng ánh mắt ghen tị của mọi người. Chủ động nói chuyện: "Giải sư huynh, xin chào."

Bị làm phiền, hẳn cũng không tức giận, chỉ quay đầu lại nhìn Thẩm Quân. Trong mắt lộ ra tia kinh diễm, không nghĩ ngờ hôm nay Thẩm Quân nhìn vô cùng ưu nhã trí thức, cảm giác lại rất hào phóng, xinh đẹp không gì sánh bằng.

"Thật ngại quá, chúng ta có quen biết nhau sao?" Giải Bàn Hạ lễ phép hỏi

Thẩm Quân cười: "Toàn bộ học viện Tinh Tế có ai mà chưa nghe đến danh tiếng của Giải sư huynh đâu. Chỉ là anh sẽ không biết đến một người thường như em thôi. Em họ Thẩm, học sinh khóa 3323."

"Khóa 3323?" Giải Bàn Hạ nghi hoặc hỏi, có một người mười năm trước ở đại học, gọi là Thẩm sư muội. Thật sự học cùng khóa với hẳn, nhưng nhìn người này vô cùng trẻ trung làm sao giống đã 29 tuổi được?

Thẩm Quân biết hẳn nghi hoặc cái gì, liền nói: "Cũng khó trách học trưởng không tin, bởi vì năm kia em được đặc cách nhảy lớp."

Học viện Tinh Tế đặc cách không phải chỉ là học sinh gia cảnh khó khăn không, mà cũng đặc cách cho vài học sinh phi thường ưu tú, nếu như Thẩm sư muội này không nói dối, ở trường học thật sự đã đạt cách một học sinh 16 tuổi? Hình như là học khoa Sinh Vật Nghiên Cứu Chế Tạo Dược Liệu.

"Xin hỏi học muội học ngành nào?"

"Sinh vật nghiên cứu chế tạo dược liệu. Hiện nay đang làm việc ở viện nghiên cứu quốc gia Đế Đô."

Nghe lời Thẩm Quân vừa nói, hẳn lựa chọn tin tưởng cô. Nói như vậy thì cô gái này chỉ mới 26 tuổi mà thôi. So với tuổi thì trẻ hơn nhiều.

"Thẩm sư muội, vừa rồi thật thất lễ."

"Không có gì, là em đường đột quá. Sau này ở viện nghiên cứu sẽ tới học viện giao lưu thí nghiệm. Cho nên em đường đột tới làm quen với sư huynh trước. Hy vọng anh không phiền lòng." Thẩm Quân vừa nói, vừa cười, ngữ khí bình thản không xu nịnh.

Giải Bàn Hạ cũng cười.

Lần này giao lưu không chỉ đơn giản là thực nghiệm không, mà đồng thời sẽ cùng với quân đội quốc gia Đế Quốc triển khai tiến hành song song. Thí nghiệm này là trọng điểm vài năm nay quốc gia Đế Quốc đã tốn nhiều công sức vào nó. Đương nhiên, Thiếu Tướng Đái cũng không thể vắng mặt.

Không thể nghĩ ngờ đây sẽ là một nơi khơi nguồn mọi sự chiến tranh. Súng đạn có thể tùy tiện mà bay loạn.

Nhưng mà cô có thể gặp được Thiếu Tướng Đại Nhân.

Chỉ có điều đó thôi làm cô thực sự chờ mong. Mà cũng chỉ điều đó thôi. Cũng quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Tiểu shota

Là ý chỉ những nam nhân có ngoại hình giống như một đứa bé từ 12, 13 tuổi trở xuống.

Thẩm Quân tiếp cận Giải Bàn Hạ, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này thu hoạch thêm vài tiện lợi cho học viện mà thôi. Đến lúc đó, đối với toàn bộ học sinh trong học viện, bí mật thật sự khó giữ. Bình thường, trong học viện có nhiều vương bận, nhưng học sinh luôn tìm cách yêu đương vụng trộm, để hành động cũng dễ chết người. Đơn giản mà nói, có nhiều người chỉ muốn giải quyết vấn đề tình dục, nhưng đồng thời vẫn dễ dàng bị người ta bắt gặp. Yêu đương vụng trộm cũng được xem là một kỹ thuật. Không phải ai cũng có thể an toàn mà hạ cánh.

Ngày mà viện nghiên cứu triển khai hội nghị, bọn họ lựa chọn một bộ phận tiền sĩ thâm niên, cùng với vài thực tập sinh mới, và vài vị trợ lý tiền sĩ tới học tập. Thẩm Quân được phân cho một tiểu shota, đó là đối với cô mà thôi. Ở trong mắt các nữ nhân khác, cô lại gặp phải vận cứt chó rồi. Một tiểu shota bề ngoài đẹp trai vô cùng, đúng là đóa hoa nhài cắm phải bãi cứt trâu.

Đương nhiên, vị tiểu shota kia là một đóa hoa nhài tươi thắm.

Lần này, đối với hạng mục thực nghiệm, họ chủ yếu nhằm vào tương lai của Đế Quốc, nên mới tạo thí nghiệm này. Nhưng thứ yếu, vẫn là nhân cơ hội này ủng hộ cho mối quan hệ hữu nghị với vài vị tướng cấp cao trong quốc gia. Sau khi Tạo Ái Sở nghiên cứu Bất Chúc Tính Giao thành công một cách hoàn hảo, sẽ phân phối nó tới vài học viện trong quốc gia, để học viên sử dụng.

Tiếp cận Giải Bàn Hạ là để cũng có địa vị của mình đối với nghiên cứu lần này. Thẩm Quân nghĩ một hồi lại thấy tâm tình thật vui sướng. Nhìn vị tiểu shota kia cũng ôn hòa hơn mấy phần.

"Vừa rồi có phát minh ra một loại thuốc tránh thai không có tác dụng phụ. Nhưng nghiên cứu tâm đắc nhất của tôi vẫn là một loại áo mưa dành cho nữ."

Thẩm Quân nói đơn giản dễ hiểu, ngữ khí ôn hòa, vô cùng kiên nhẫn.

Tiểu shota kia ngoan ngoãn đi theo phía sau cô. Thỉnh thoảng gật đầu. Bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

Mã Lị Tô ở bên cạnh vài nữ nhân trong viện nghiên cứu, nhìn cảnh này thì nhỏ giọng: "Nhìn đi, Thẩm Quân có bao nhiêu thanh cao đâu. Nguyên lai cũng là một người thấy soái ca liền đeo bám vào. Dơ bẩn."

"Đúng rồi, suốt ngày chiếm tiện nghi của nam sinh."

"Có phải cô ta có người chống lưng hay không? Tại sao thứ gì tốt cô ta cũng chiếm được vậy?"

"Chắc là vậy rồi. Nhìn đi, bộ dạng cô ta già nua xấu xí, còn Trì Hoàn Vũ chỉ mới học năm bốn, bộ dạng thanh xuân tươi mát như vậy, lại bị một bà cô già dày vò. Thật là tức chết tôi mà."

Mã Lị Tô nghe các cô nói xấu Thẩm Quân thì trong lòng há giận. Sự kiện lần trước ở Tạo Ái Sở, cô phát hiện Thẩm Quân thật sự không bình thường. Nhưng mà chính là đằng sau cô ta là ai chống lưng, già cảnh như thế nào, không ai trong học viện biết rõ.

Cô từng lên kút điều tra tư liệu của Thẩm Quân trong viện nghiên cứu, nhưng toàn bộ đều bị khóa lại, nói cách khác, là không thể nào điều tra Thẩm Quân mà quý không hay thần không biết được.

Rõ ràng là có vấn đề, nếu không cần gì phải giấu tất cả mọi chuyện như vậy?

Mã Lị Tô không thừa nhận, chính là cô ghen ghét Thẩm Quân. Ghét cô ta vì nói chuyện thân thiết với Đái Luật Mậu, ghen ghét cô ta có thể cùng nhóm với một tiểu soái ca ưu tú vô cùng.

Nhưng đồng thời, cô đã 35 tuổi, nhưng thành tựu so với Thẩm Quân vẫn còn kém vô cùng.

Trì Hoàn Vũ tuy chỉ là một tiểu shota trong mắt Thẩm Quân, nhưng bề ngoài vô cùng xuất sắc, thành tích cũng ưu tú hơn người, đi theo Thẩm Quân đương nhiên là không có gì đáng trách. Chỉ là ác độc nhất là lòng dạ đàn bà, ghen tị nên mới thấy Thẩm Quân không xứng với Trì Hoàn Vũ. Trong lòng các cô gái ở viện nghiên cứu, không có ai mà không khó chịu một mặt này. Cũng không muốn tiểu thịt tươi bị Thẩm Quân bá chiếm cho riêng mình.

Nếu có một ngày, Thẩm Quân thay đổi, không hề quê mùa già nua như ngày hôm nay. Mà là một người mỹ mạo như hoa, kinh vi thiên nhân, không biết bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào?

Mã Lị Tô không biết tại sao chính mình lại suy nghĩ ra một vấn đề hoan đường như vậy, vội lắc lắc đầu xua tan suy nghĩ. May mắn, Thẩm Quân về ngoài không hề sâu sắc, lại không thích tranh không thích đoạt.

May mắn, may mắn.

Thẩm Quân không nghĩ tới những nữ nhân bên ngoài, chỉ lo mang Trì Hoàn Vũ đi vòng quanh viện nghiên cứu. Sau đó đưa cho hắn vài việc làm cần thiết. Rồi bản thân cô có thể ở trong phòng làm việc làm việc riêng.

Bởi vì ngày mai cô sẽ được gặp Đái Luật Mậu.

Ngày mai có vấn đề quan trọng đưa cho Đái Luật Mậu.

Ngày mai cô muốn gặp Đái Luật Mậu.

Chuyện quan trọng phải nói ba lần...

Trì Hoàn Vũ ở trong phòng nghiên cứu của Thẩm Quân. Nhìn những vật liệu quý hiếm ở đây, trên khuôn mặt tuấn tú đều vô cùng nghiêm túc.

Thẩm Quân trong giới nghiên cứu không phải là cái tên xa lạ. Đạt được thành tựu như cô ấy không phải là điều dễ dàng gì. Đa phần những học sinh học về nghiên cứu chế tạo được thì không ít thì cũng nhiều lần sử dụng những phát minh của cô. Cô gái này tư tưởng vô cùng độc lập và độc đáo. Những phát minh hiện đại sau này phần lớn đều giúp ích cho đời sống người dân. Thậm chí trong quân đội, cũng cảm thấy những phát minh này hoàn toàn chuyên nghiệp

Nhớ tới ngày được điều đi làm việc với tiến sĩ Thẩm. Trì Hoàn Vũ thật sự chờ mong được gặp tiến sĩ Thẩm vô cùng. Thậm chí còn tưởng tượng Thẩm Quân bề ngoài như thế nào yếu điệu sinh đẹp, như thế nào thần thái địch nhiên. Nhưng ai ngờ sau khi gặp được, so với hắn tưởng tượng thật sự kém quá xa. So với những người khác thì là một trời một vực.

Trì Hoàn Vũ tuy không phải là người coi trọng sắc đẹp, nhưng ngoại hình của Thẩm Quân thì thật sự, hắn ăn không vô. Thôi, Trì Hoàn Vũ hắn lựa chọn từ bỏ.

"Tiểu Trì, trong công việc nghiên cứu ngại nhất là gấp gáp. Ngày mai tới đây một chuyến nữa, sau đó thông thả mà làm. Có rất nhiều thời gian cho cậu nghiên cứu. Hôm nay về nhà sớm nghỉ ngơi cho tốt."

Thẩm Quân nói lời này còn không phải có ý đuổi người sao? Bởi vì cô dự định sẽ đi tắm rửa đắp mặt nạ một chút. Thả lỏng bản thân. Bởi vì ngày mai còn gặp được người trong mộng mà.

"Được, tiến sĩ Thẩm."

Trì Hoàn Vũ đứng dậy, thân hình 1m88 cao lớn làm Thẩm Quân phải ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Lớn lên không tồi." Thẩm Quân tán thưởng một tiếng, trừ bỏ Thiếu Tướng Đái thì tiểu shota này bề ngoài không tầm thường nha.

Trì Hoàn Vũ xấu hổ cười: "Tiến sĩ Thẩm quá khen. Như vậy em liền về trước."

"Được."

Trì Hoàn Vũ vừa đi, Thẩm Quân liền cời cặp đũa chai dầy u trên mặt ra, thưởng thức vẻ đẹp của chính mình trong gương mặt kính. Có chút tự luyến mà nói: "A, thật đáng thương cho đôi mắt đẹp thế này. Thật xin lỗi mày, mày đẹp như vậy nhưng tao cứ cố giấu mày đi. Nhưng mà đừng lo, ngày mai có thể nhìn thấy A Luật rồi. Có thể giúp mày thanh lọc trông mắt một chút. Nếu có thể...."

Câu nói kể, Thẩm Quân giấu vào bụng, thay vào đó là một nụ cười vô cùng xấu xa.

Thiếu Tướng Đại Nhân ời, không biết anh có nhớ em không?

Bên này, Đái Luật Mậu đang nghe thuộc hạ báo cáo, cảm thấy mũi hơi ngứa, sau đó hắt xì mạnh một cái, làm vài thuộc hạ bên dưới cứ tưởng Thiếu Tá lại nổi giận rồi. Đành vội vội vàng vàng mà tốc hành báo cáo.

Trì Hoàn Vũ vừa rời khỏi văn phòng của Thẩm Quân chưa bao lâu, phát hiện bản thân đã để quên điện thoại trong phòng làm việc. Vội vã quay trở lại lấy. Lòng bàn chân nhanh chóng đi về phía trước, bỏ qua hết những ánh mắt si mê của những cô gái xung quanh.

Thẩm Quân đang định coi áo blouse trắng ra, thì nghe thấy có tiếng động bên ngoài phòng làm việc. Cô lập tức mặt áo lại, bước nhanh ra ngoài.

Trì Hoàn Vũ ở trước bàn làm việc tìm được điện thoại của chính mình. Đang chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy một bóng người. Hắn ngơ ngẩn, nhìn cô gái đó đang đi tới. Trong lòng mắt không giấu được tia kinh diễm, cảnh môi cũng mở to không biết nên nói gì.

Cô gái trước mặt xinh đẹp như tiên, khí chất cao lãnh, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Hấp dẫn nhất là cái môi anh đào nhỏ đỏ hồng. Cô gái này là ai?

Có người nói vừa gặp đã yêu, nhất kiến chung tình. Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ rồi. Trì Hoàn Vũ hắn đột nhiên cảm thấy trái tim đập nhanh hơn một nhịp. Hồn cũng bị cô gái trước mặt câu đi mất.

Hắn bình tĩnh, nhưng hai tay lại nắm thật chặt: "Xin hỏi cô là?"

Thẩm Quân sờ lên mặt, à, thì ra cô đã quên đeo mắt kính. Cô trả lời ngược lại: "Cậu đoán đi?"

Trong lòng hắn mơ hồ nhớ tới một người, nhưng mà đáp án lại làm bản thân hoảng sợ, hắn nuốt hạ nước miếng, do dự nói: "Thẩm...Thẩm..."

Rõ ràng là đáp án như vậy, nhưng mà chính bản thân hắn nói ra rồi, vẫn không tin được.

"Tiểu Tri, không cần hoài nghi nữa. Tôi chính là Thẩm Quân. Cam đoan không phải hàng giả. Bất quá, đây là bí mật của chúng ta. Cậu nhất định phải bảo mật nha."

Thẩm Quân vươn ngón trỏ đặt trên miệng làm động tác "suyt" khóe mắt còn mang theo ý cười.

Thẳng đến khi rời khỏi chỗ này, Trì Hoàn Vũ vẫn chưa hồi phục tinh thần. Hắn suy nghĩ lời một người bạn vừa nói: "Cậu đi theo tiến sĩ Thẩm đó chắc là rất cực khổ phải không? Có muốn đổi một lão sư khác không? Tôi giúp cậu dò hỏi bên trên."

Đổi một lão sư khác sao? Tại sao phải đổi?

Trước mắt hiện lên bộ dạng xinh đẹp của Thẩm Quân, hắn mới hoàn hồn, cười một cái: "Là do mình may mắn, mới có thể đi theo tiến sĩ Thẩm học tập. Đây nhất định là chuyện hạnh phúc nhất trong năm nay."

Ở trước mặt người khác làm một cái mặt quỷ, Trì Hoàn Vũ âm thầm hạ quyết tâm.

Bí mật này, biết được rồi thật tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Thiếu tướng bực bội

Học viện Tinh Tế.

Sáng sớm, toàn bộ nhân viên ở học viện chuẩn bị cho đợt thực nghiệm sắp diễn ra. Bởi vì theo quy định, cứ mỗi hai tuần sẽ tiến hành thực nghiệm thực tế một lần. Lần này, bây giờ bao gồm những tiến sĩ trẻ tuổi, còn có một ít tiến sĩ uyên bác lão làng, đủ để chứng minh quốc gia Đế Quốc vô cùng coi trọng hạng mục ngày hôm nay. Bởi vì những người có kinh nghiệm đa số đều đã lớn tuổi, chỉ còn những người trẻ tuổi, nhưng vừa trẻ vừa có tài, thì thật sự khan hiếm.

Thực nghiệm lần này, gây nhốn nháo cho một đám người. Cho dù bản thân là một nhân tài ưu tú hay không cũng bị người khác đem ra nói xấu, bàn tán xôn xao.

"Tiểu Tri, hôm nay rất đông người. Cậu không được chạy loạn. Phải theo sát tôi."

Thẩm Quân nói với Trì Hoàn Vũ.

Kỳ thật nếu so sánh về trình độ, Thẩm Quân thật sự là một học tỷ của hắn, so với hắn tốt nghiệp sớm hơn mấy năm. Đương nhiên sẽ quen thuộc với học viện này hơn hắn rồi. Nhưng mà tiểu thị tơi kia dù sao cũng là người thông minh sáng suốt, không tới nỗi làm ra việc ngu ngốc gì đi, Thẩm Quân cũng không nhất thiết phải sợ hắn đi lạc như vậy.

Nhưng mà ai ngờ Trì Hoàn Vũ lại vui vẻ, cười lộ cả tám cá răng, cúi đầu gắt gao đi theo bên cạnh cô: "Dạ được, học tỷ."

Không biết từ khi nào hắn tự gọi cô là tiến sĩ Thẩm trở thành Thẩm học tỷ. Nhưng mà ai ngờ những điều hắn làm, làm những nữ thực tập xung quanh âm thầm nguyên rủa Thẩm Quân.

"Hoàn Vũ của chúng ta đúng là quá tốt bụng. Đối xử với mọi người đều bình đẳng. Về mặt lúc nào cũng ôn hòa..."

"Nhưng mà Hoàn Vũ quá tốt bụng, không biết có bị lợi dụng không..."

"Không chừng Hoàn Vũ thấy cô gái đó quá đáng thương, ở bên cạnh lẻ loi một mình không ai đi cùng, nên mới giúp đỡ một chút. Hoàn Vũ dù sao cũng coi việc giúp người làm niềm vui mà. Hy vọng là cô gái đó biết thân biết phận không suy nghĩ quá phận."

"Chính là phải nói....."

.....

Cái câu bên cạnh không có ai là loi hiu quanh một mình, chắc chắn là nói tới mình rồi? Đáng thương sao? Tôi có chỗ nào đáng thương hả?

Thẩm Quân tự hỏi bản thân, cũng tự trả lời.

Cô thật sự không thêm chấp nhặt với những nữ sinh nông cạn đó.

Nếu cô không có làm gì mà vẫn bị ghét, điều đó chứng minh các cô ấy ghen tuông với bản thân mình rồi.

"Tiểu Tri đây là tài liệu cậu chuẩn bị trước sao?"

Thẩm Quân nhìn Trì Hoàn Vũ mỉm cười, sau đó trước ánh mắt tức giận của những nữ nhân khác mà duỗi tay cầm lấy tài liệu trên tay hắn.

Trì Hoàn Vũ vô cùng kinh ngạc, sau đó di động cánh tay, làm tay của Thẩm Quân chạm vào mu bàn tay hắn: "Học tỷ, em chuẩn bị trước rồi nhưng sợ làm không tốt. Hy vọng sẽ không làm học tỷ thất vọng."

Cơ hồ đúng là hai người có chạm vào tay nhau, nhưng sau khi cầm lấy tài liệu thì Thẩm Quân lập tức rút tay về. Nhưng ai ngờ...

"Nữ nhân kia dám ăn đậu hũ của Hoàn Vũ của chúng ta. Cô ta đúng là điên rồi."

"Đúng là một nữ nhân không biết xấu hổ."

"Đúng là thật biết lợi dụng thân phận của bản thân mà gây sức ép với người khác. Còn kiêu có mà động tay động chân. Cũng không biết cô ta là do ai dạy dỗ mà thành. Cha mẹ cô ta nhất định sẽ cảm thấy mất mặt."

Những lời này, càng nói càng khó nghe. Thẩm Quân vốn không để trong lòng. Nhưng nghe người khác nói tới cha mẹ mình, cô cũng không thể nhịn được nữa.

"Hả?" Thẩm Quân xoay người, nhìn đám người kia vẫn luôn lải nhải, bà tám bà chín bàn luận không dứt.

Mà đám nữ nhân kia dám nói không dám nhận, nhìn cũng không dám nhìn thẳng mặt cô. Ánh mắt bọn họ lập lòe, mơ hồ sợ hãi.

"A, thời tiết hôm nay thật sự quá kém. Tạo sao một đám quạ đen lại bay vào nơi tốt đẹp như này mà xì xào không dứt? Tôi mỗi ngày đều quen với việc bị người khác nói này nói nọ. Nhưng ai cho các cô dừng khi nói cha mẹ tôi như thế? Kiểu căng ngạo mạn đó lấy ở đâu ra?"

"Các người nói đi."

Thẩm Quân lạnh nhạt nhìn, đôi mắt không giấu được sự tức giận.

Người ta luôn luôn đồn đoán Thẩm Quân là một người hướng nội, nhưng mà tính tình vô cùng táo bạo, thập phần không dễ trêu chọc. Sau lưng nói cô ta như thế nào cũng được, nhưng mà từ trước tới nay chưa ai dám đứng trước mặt mà bàn luận Thẩm Quân như thế. Bản thân Thẩm Quân cũng không muốn cùng người khác nói hai ba lời, nhưng mà ai ngờ hôm nay lại bộc phát tức giận?

Các cô gái vừa rồi còn luôn mồm nói chuyện, bây giờ lại cúi gằm mặt, lén liếc nhìn nhau.

Kết quả là, không một ai dám lên tiếng nữa.

"Oa, tại sao tôi vừa mới lên tiếng đã không còn tiếng động gì nữa? Điều đó có phải chứng minh cha mẹ tôi giáo dục tôi rất tốt không? Cậu nói xem, Tiểu Tri?" Thẩm Quân nhìn hần cười vô cùng ngọt ngào, Tri Hoàn Vũ vẫn không giấu được sự kinh diêm trong nháy mắt: "Đừng vậy, đừng vậy....."

Sau khi điều vô dương oai xong rồi, Thẩm Quân ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin mà rời khỏi đó. Tức giận trong lòng quả thật tiêu tan một ít.

Ở một nơi xa, nơi quân đội của quốc gia đóng quân. Bậc Lư Kinh quan sát Đái Luật Mậu, sau đó mở miệng nói: "Trưởng quan..."

"Đi." Đái Luật Mậu thu hồi tầm mắt, khuôn mặt vô cảm mà đi về phía trước.

Bậc Lư Kinh cảm thấy thật kỳ quái, cũng không biết rõ nguyên nhân tại sao, trưởng quan từ khi bước vào đã nhìn về phía tập trung dành cho viện nghiên cứu.

Rõ ràng các cô gái này chỉ vì một người đàn ông mà xích mích. Hay là trưởng quan thích thú với những lại chuyện bát quái như thế này?

Thẩm Quân lần thứ N nhìn thấy vài nữ bác sĩ, nữ nghiên cứu sinh không cẩn thận mà đụng phải người của Tri Hoàn Vũ, cô thật sự hết biết: "Tiểu Tri à, đi thì nhớ xem đường cẩn thận, đừng để người ta đụng vào người cậu như thế."

Đây là cô ấy ghen ư? Tri Hoàn Vũ lộ vẻ mặt vui mừng, ngoan ngoãn đáp: "Tuân mệnh!"

Sánh chính.

Đây là lần thứ hai Đế Quốc tổ chức cuộc họp hội nghị lớn thế này nói về tương lai khoa học kỹ thuật. Thẩm Quân tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, Tri Hoàn Vũ đi theo cô, ngồi xuống bên cạnh.

Loại đại hội này nói đi nói lại cũng mấy lời đó, nhàm chán muốn chết. Thẩm Quân nghe tới mơ hồ, rung đùi đắc ý ngồi ngủ. Tri Hoàn Vũ nhanh tay lẹ mắt giúp lấy đầu Thẩm Quân nhẹ nhàng đặt lên trên vai mình. Còn có một chút khăn trang, cả người đều cứng ngắc, nhưng mà trên mặt không giấu được vẻ vui sướng.

"Trưởng quan... Trưởng quan..." Bậc Lư Kinh gọi Đái Luật Mậu. Hôm nay là lần thứ hai hần thất thần rồi.

"Chuyện gì?" Thiếu tướng đại nhân làm bộ đứng đắn.

"Sắp tới phiên ngài lên phát biểu rồi." Bậc Lư Kinh báo cáo hành trình.

"Ừm."

Vị thiếu tướng nào đó lại không nhin được mà liếc nhìn về phía góc kẹt kia. Không tự chủ mà nhìn về người nào đó đang ngủ say sưa trên vai của một người khác. Cái tên nhóc đáng chết, nhìn là muốn đá hần văng đi rồi. Trong lòng Đái Luật Mậu thật sự không vui, nhưng nguyên nhân tại sao thì hần cũng không rõ. Loại tư vị này hơi kỳ lạ, lần đầu tiên cảm nhận được.

"Xin mời Thiếu Tướng Đái Luật Mậu tiến lên phát biểu với chúng ta đôi lời. Vỗ tay hoan nghênh..."

Một trận vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Đái Luật Mậu thẳng lưng bước lên sân khấu. Nhưng mà theo bản năng lại nhìn về cái góc kia. Cô gái mang cặp kính đen dày ụ, ngủ đến quên trời quên đất, cả người đều ngã vào lòng của cái tên trẻ tuổi đi cùng.

Bực bội.

Vì thế, ở trước mặt bao nhiêu người, Tiến Sĩ Thẩm Quân của chúng ta bị Thiếu Tướng Đại Nhân Đái Luật Mậu phê bình không thương tiếc.

"Đầu tiên, về vấn đề hạng mục này đối với tương lai phát triển của đất nước chúng ta là vô cùng quan trọng. Bản thân tôi cũng coi trọng hạng mục này. Cho nên, xin mời cô gái ngồi ở trong góc, cạnh cửa sổ, bàn thứ hai. Nếu muốn ngủ thì mời cô về ký túc xá. Đây không phải là nơi nghỉ ngơi của cô."

Âm thanh cứng nhắc vang lên, quanh quẩn trong không khí ở toàn bộ lễ đường.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Quân tâm khó dò

Tập trung theo ánh mắt của Đái Luật Mậu, ánh mắt mọi người đều tập trung ở một nữ nhân đang ngủ ngon lành trong góc.

Bị những ánh mắt mãnh liệt quay quanh, Tri Hoàn Vũ không được tự nhiên lắm sờ soạn cái mũi, nhỏ giọng đáng thức Thẩm Quân: "Học tỷ, học tỷ, mau tỉnh lại..."

"Ừm, chuyện gì?" Thẩm Quân khó khăn mở mắt, sau đó cũng nhận được tình cảnh xung quanh có gì không thích hợp lắm.

"Đái Thiếu Tướng đang phát biểu..."

"Đái Thiểu Tướng sao? Người nói A Luật hả? Không sao đâu hấn với ta có quen biết... Ừm, thật ra thì thân hơn quen biết một chút. Ta với hấn tương lai chắc tiến triển không tồi...."

Thẩm Quân vẫn chưa tỉnh táo lắm, vẫn còn mơ màng mà nói chuyện, Trì Hoàn Vũ bên cạnh cảm thấy sùng sốt. Cũng làm những người khác chần động không thôi. Những ánh mắt ái muội đều tập trung trên người Thẩm Quân và Đái Luật Mậu. Bên trong là lễ đường vô cùng an tĩnh rộng lớn, cho nên những lời mà Thẩm Quân nói đều bị người khác nghe rõ mồn một.

Có một câu nói như thế nào, tin tốt thì không đồn xa, còn chuyện xấu thì truyền ngàn dặm.

Lúc này, Thẩm Quân mới thật sự hận không thể tìm được cái hàm chui vào trong. Ở trong học viện bao nhiêu năm rồi lần đầu mới bị hỏ một cú đau như vậy. Nhưng mà không biết tại sao, mặc dù hơi xấu hổ, nhưng mà Thẩm Quân lại cảm thấy có một chút thỏa mãn vĩnh tâm

Dù sao cô cũng là người đầu tiên là nữ được Thiểu Tướng Đái Luật Mậu công khai nhắc đến mà. Không phải là một kỷ niệm đáng giá sao?

Còn về phần người khác mà biết được Thẩm Quân đang nghĩ tới những vấn đề này, chắc chắn nói cô là vì yêu mà trở thành kẻ điên rồi.

#Thẩm Quân yêu thầm vị hôn phu của bạn tốt#

#Hoàng Kim Thừa Nữ Thẩm Quân yêu đơn phương Đế Quốc Đế Nhất Soái Thiểu Tướng Đái Luật Mậu#

#Ở trong lễ đường công khai tỏ tình, Thẩm Quân và Đái Luật Mậu#

Những lời đồn quanh quay hai người họ càng đồn càng lớn lao, càng đồn càng ác liệt. Nhưng mà nội dung bên trong lại là một bên Thẩm Quân đơn phương tình nguyện trở thành đóa hoa si tình với Đái Luật Mậu. Nhưng mà Thiểu Tướng Đại Nhân lại không nóng không lạnh, thậm chí còn chán ghét Thẩm Quân vô cùng.

Các cô gái ở Đế Quốc được dịp đem Thẩm Quân ra làm trò cười, nói chuyện thị phi hăng say, nhưng cơ bản bọn họ đều ghét bỏ. Nhưng mà đa số đều nghĩ Thẩm Quân đã bị Đái Luật Mậu đưa vào sỏ đen, ấn tượng không tốt, nên nhất thời tâm tình trở nên dễ chịu hơn.

Phải biết rằng, Đái Luật Mậu trong mắt của người thường là một người vô cùng nghiêm khắc lạnh lùng, tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật, không dễ dàng phạm phải sai lầm như những nam nhân khác. Thẩm Quân làm ra loại hành vi xấu hổ như vậy chắc chắn sẽ làm hấn chán ghét. Thậm chí cũng không kiêng nể mà ở trước mặt mọi người phê bình cô.

Thẩm Quân có nghĩ cũng không dám nghĩ có một ngày bản thân sẽ bị rơi xuống đất một cách chật vật vô cùng vì sự nóng nổi của mình, hiển nhiên làm mọi người nói về mình toàn là chuyện xấu.

Cũng vì vấn đề não nhiệt này, mà Thẩm Quân và Bạch Liên Họa đã chạm mặt nhau.

Đó là một buổi sáng trong lành, ở lầu một trong viện nghiên cứu. Bạch Liên Họa và Chiêu Nhật Thiên tuy là thân mật nhau nhưng mà bề ngoài vẫn tỏ như là duy trì một khoảng cách nhất định. Cả hai cùng đi về phía Thẩm Quân.

Thân là bạn thân của nữ chính, Thẩm Quân cũng chủ động chào hỏi: "Liên Họa, lâu rồi không gặp."

"Đã lâu không gặp, Thẩm Quân." Bạch Liên Họa nhu thuận uyển chuyển cười nói.

Hai người bọn họ từ trước tới nay đều như đi trên một tấm băng mỏng, trước mặt mọi người sẽ làm như bạn tốt của nhau. Nhưng mà khi chỉ còn hai người mà thôi, thì đương nhiên không ai xem đối phương vừa mắt. Thẩm Quân trở thành một đóa hoa si của Đái Luật Mậu trong mắt của mọi người, đương nhiên tin đồn này cũng tới tai Bạch Liên Họa. cô ta mở miệng an ủi Thẩm Quân, trong giọng nói còn mang theo vài phần thương hại: "Mình nghe nói về chuyện mấy ngày trước ở đại hội, mình tới là muốn thay cho Luật Mậu nói lời xin lỗi với cậu. Anh ấy đúng là hơi bất cần. Làm cậu trở nên khổ khổ như vậy."

"Không đâu, mình mới là người phải nói xin lỗi."

Bạch Liên Họa, cô yên tâm đi, người tôi muốn nói lời xin lỗi không phải với anh ấy, mà là cô, trước sau gì tôi cũng tổng cô vào địa ngục.

Nói vài câu lấy lệ rồi thôi, không sáo vài câu rồi cũng khách khí mà từ biệt.

Ở phía cầu thang.

Chiêu Nhật Thiên nói: "Đó là Thẩm tiểu thư sao. Lớn lên nghe nói dung mạo không được tốt lắm."

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong. Thẩm Quân là người rất thông minh. Chúng ta ngày thường đều dùng đồ của cô ta nghiên cứu." Bạch Liên Họa hờn dỗi nói. Ở trong phương diện tình ái này, Thẩm Quân đúng là một trụ cột lớn vô cùng đối với Đế Quốc.

"Nhưng so với em hoàn toàn kém rất xa." Chiêu Nhật Thiên nhìn không có ai, vội vàng hôn một cái lên má cô ta.

Bạch Liên Họa xấu hổ đẩy hấn ra, về mặt ứng hồng. Chỉ là trong ánh mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, Lữ Xá Tiêu.

"Lầu sau có một nơi gọi là phòng Hộ Khoang. Hay là chúng ta lên đó thử nghiệm một chút." Chiêu Nhật Thiên nắm tay Bạch Liên Họa. Không nhẹ không nặng mà xoa nắn. Đầu ngón tay ái muội trực tiếp gãi thẳng vào tâm của Bạch Liên Họa. Trong đó có ý gì ai điên cũng hiểu.

"A Thiên, lỡ như có người bắt gặp...." Tuy là cô ta thật sự muốn nhưng mà trên danh nghĩa vẫn là vị hôn thê của Đái Luật Mậu. Ban ngày ban mặt cùng với Tiểu Vương Tử vào phòng Hộ Khoang. Khó tránh khỏi người ta đồn bậy đồn bạ.

Chiêu Nhật Thiên từ nhỏ tới gì mà hấn không có, chiếm hữu dục vọng cũng vô cùng mạnh, cùng một nam nhân khác dùng chung Bạch Liên Họa đã là một cái nhượng bộ vô cùng lớn của hấn.

"Tiểu Liên..." Chiêu Nhật Thiên bề ngoài vô như vô cùng buồn rầu miễn cưỡng.

Bạch Liên Họa thấy vậy lại mềm lòng, cô cũng có khát vọng giống như hấn, cho nên lại chiều theo.

Đái Luật Mậu và Lữ Xá Tiêu sao? Tương lai còn dài. Không phải hấn nói hấn sẽ không chạm vào cô sao. Cô tin chắc một ngày nào đó hấn sẽ điên cuồng mà thèm khát thân thể mình. Cầu mong có rú lòng thương với hấn.

"A Thiên..." Bạch Liên Họa chủ động dính lên người hấn, bộ ngực mềm mại dè lên cánh tay Chiêu Nhật Thiên.

Ái tình kịch liệt, chỉ cần chạm môi là cháy ngay.

Đế Quốc nhà ăn.

Nhà ăn ở viện nghiên cứu tắt cả từ bữa sáng tới bữa tối đều do đầu bếp nổi tiếng nhất thực hiện. Nhà ăn tuy không lớn, nhưng vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

Thời gian ăn trưa, Thẩm Quân như cũ ngồi một mình trong góc. Tuy có vài người đi qua sẽ nhìn nhìn chỉ chỗ cô một lúc nhưng cũng không có ngồi xuống. Thẳng tới khi, có một người tới ngồi xuống.

Bạc Lưu Kinh không biết trường quan lại muốn làm gì. Cũng nghỉ ngơi mà đi theo. Vừa nhìn thấy cô gái trước mặt, thiếu chút nữa là ngất đi.

Trưởng quan ơi sao anh không chịu hỏi cảm nhận của người khác? Cô gái này không phải là người lúc trước bị anh bắt bẻ sao? Người bình thường đều muốn tránh đi không gặp lại, còn anh lại đi ngồi cùng bàn với người ta.

Mà thật sự thì cái cô tiến sĩ Thẩm này đúng là xui xẻo. Chọc ai không chọc, chọc vào Đái Luật Mậu làm gì.

Thẩm Quân một bên vẫn nghiêm túc mà uống canh sườn của mình, vừa nhìn thấy người kia ngồi xuống. Giật mình bị sặc một hơi. Sau đó còn phun hết nước canh trong miệng về phía người đối diện. Hốc mắt đỏ ngầu, không ngừng ho khan.

Bắc Lư Kinh ở một bên tận mắt nhìn thấy một đồng canh dầu mơ bay lên không trung giống như mưa phùn mà bắn hết vào vạt áo của Đái Luật Mậu. Một mảnh áo bị bắn hoàn toàn. Lần này đúng là, tiến sĩ Thẩm, chúc cô may mắn, lên đường bình an.

Hắn đương nhiên biết Đái Luật Mậu bị bệnh ở sạch vô cùng kinh người. Mà hiện tại, áo của hắn lại dơ như vậy, người bắn ra lại là một cô gái mà Đái Luật Mậu có vẻ như "chán ghét"

Kết quả chỉ có thể là

Thẩm Quân chỉ có một con đường

Chết....

Trưởng quan ơi, anh là anh chọn sai bàn ăn rồi.

Các mẹ yên tâm sẽ có thịt cho các mẹ làm quà Giáng Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Trình giảo kim

Đái Luật Mậu vươn tay vỗ nhẹ vào lưng Thẩm Quân: "Ăn từ từ."

Thẩm Quân oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái, hơn nửa lần trước còn bị hắn "công khai xử tội?", thù trước cộng thù sau tạo thành một cỗ tức giận vô cùng: "Thiếu tướng, không cần khách sáo. Vẫn là không nên thân cận như vậy. Chúng ta cũng không thân lắm."

Bắc Lư Kinh 【Tiến Sĩ Thẩm: Mười Năm Khó Gặp Một Hào Hán! Có Khi Phách 】

Đái Luật Mậu liếc Thẩm Quân một cái, không biết là vì cô nói hai người không thân, hay là cô phun hết nước canh vào quần áo hắn.

Tiếp theo, nước canh theo vạt áo của hắn mà "tí tách" rơi xuống đất.

"Trưởng quan, ngài muốn thay quần áo hay không. Tôi giúp ngài đóng gói com về." Bắc Lư Kinh ở một bên dò hỏi.

Thẩm Quân cũng vô như không có gì, định tìm có chuông mất. Ai dè người nam nhân đối diện nào đó lại cho cô một cái ánh mắt "âm chi". Cô vẫn là nên chịu tội đi, cũng nhân tiện đó mà thỏa mãn một chút tư dục trong lòng của cô.

"Xin lỗi thiếu tướng, nếu ngài không ngại có thể đến ký túc xá của tôi để thay quần áo. Bên trong ký túc xá có phòng giặt quần áo. Thật ra tôi chỉ đề xuất ý kiến mà thôi. Nếu ngài không muốn thì tôi không ép."

Bắc Lư Kinh: Hừ, trưởng quan của hắn là ai chứ, sẽ không tùy tiện tới ký túc xá của cô đâu. Hắn đi theo trưởng quan bao lâu rồi đương nhiên sẽ hiểu rõ trưởng quan hơn ai hết.

"Được." Đái Luật Mậu cau mày nhìn xuống vạt áo.

"Thấy chưa, tôi nói rồi...." Bắc Lư Kinh thấp giọng nói, nhưng mà, cái....Cái gì vậy?

Bạch Lư Kinh bỗng nhiên kinh sợ mà trừng mắt, tôi không nghe lầm chứ? Chẳng lẽ là do quá nên sinh ảo giác?

"Không cần giúp tôi đóng gói com. Cậu ăn hết đi." Đái Luật Mậu chỉ vào khay com dưới bàn. Bỏ mặc Bắc Lư Kinh đang há hốc mồm mà kinh ngạc, cùng Thẩm Quân đi về phía ký túc xá.

"Bang!" Bắc Lư Kinh tự tát mình một cái, sau đó xoa xoa gương mặt thô ráp: "Đau! Tức là không có mơ?"

"Từ xa đã thấy một tên ngốc tự tát mình, có muốn gia đây giúp cậu hay không?"

Bỗng nhiên bên trên vang lên một giọng nói quen thuộc. Bắc Lư Kinh ngẩng đầu, quả nhiên là Hách Đa Khánh. Tên tiện nhân.

"Đám đánh tôi. Tôi trừu giết cậu." Bắc Lư Kinh nói.

"Hóa khí lớn như vậy. Là ai chọc?" Hách Đa Khánh cười hi hi ngồi vào vị trí Đái Luật Mậu vừa ngồi. Thấy phần com trước mặt vẫn còn nguyên si, bỗng nhiên cảm thấy hơi đói bụng. "Một mình cậu ăn hai phần, không sợ no chết à. Chi bằng tôi ăn giúp cậu." Dứt mồm, không đợi Bắc Lư Kinh đồng ý thì trực tiếp múc một muỗng com ăn.

Cái tên này đúng là không biết xấu hổ. Bất quá cũng không phải một hai ngày. Ngày thường hai người bọn họ đều cắn véo lẫn nhau. Bây giờ đột nhiên nhìn hắn ăn uống thỏa thích như vậy, trong lòng không nhịn được tức giận, dục sát nữa tôi hừ chết cậu.

Hách Đa Khánh vừa ăn vừa nói: "Huynh đệ, bữa ăn này tôi sẽ không quên đâu."

"Đừng khách khí. Từ từ ăn." Nhìn Hách Đa Khánh uống một hộp lớn canh. Bạch Lư Kinh mới nói ra chân tướng: "Tớ nói cho cậu một chuyện động trời. Bữa com này là do trưởng quan mua. Mặt trên còn dính một ít không nhỏ nước miếng của tiến sĩ Thẩm. Bất quá, cậu yên tâm, trưởng quan chưa chạm qua."

Sau khi nghe hắn nói xong, Hách Đa Khánh lập lại hành động Thẩm Quân vừa làm lúc nãy, nước canh một lần nữa lại bay khắp không trung. Phi tán mọi nơi.

"Con mẹ nó, sao cậu không nói sớm. Tên khốn này rõ ràng cố ý." Hách Đa Khánh nắm cổ áo Bắc Lư Kinh. Tức giận phun nước miếng vào mặt hắn.

Bặc Lưu Kinh một bên không ngừng quay đầu trốn tránh nước miếng công kích, trong lòng dắc ý không thôi. Nhưng mà đây không phải là điều hoảng sợ nhất đâu. Nói ra chuyện kia rồi, tôi sợ cậu sợ tôi dãi trong quần.

Đái Luật Mậu một bên đầu có biết chỉ phần com của hần thôi sẽ dẫn tới hàng loạt chuyện gì xảy ra lúc này. Khi mà hần tới ký túc xá của Thẩm Quân. Lặng lẽ nhìn xung quanh, nơi này là phòng ngủ của một cô gái. Trên bàn công tác của nhiều chai lọ nhiều hình dáng, trên giường còn một cái áo ngủ bằng dây của Thẩm Quân. Sạch hay không sạch gì đều lẫn lộn với nhau. Nói đơn giản một câu: Hỗn độn vô cùng.

Thẩm Quân tìm một hồi cũng tìm được một cái áo sạch. Tuy không phải rất lớn nhưng ít ra bự hơn những cái mà cô có.

"Cái áo này tôi chưa dùng. Hy vọng ngài không phiền lòng." Thẩm Quân xoay người nắm lấy một cái khăn sạch, bắt đầu lau đi những vết dơ trên người hần.

"Ừm. Sao cũng được."

Đái Luật Mậu tuy trong lòng có phê bình về cách ăn ở của Thẩm Quân vô cùng sâu sắc, nhưng mà từ khi vào phòng Thẩm Quân đã cởi bỏ mắt kính rồi. Quả thật hấp dẫn hần vô cùng.

Tuy quần áo có mặc chỉ là kiểu bình thường, nhưng mà Thẩm Quân đang cong eo vô cùng chăm chú mà lau chùi, cho tới khi, Thẩm Quân cúi người lau về phía đống quần kia, nơi bị nước canh rơi xuống mà ướt đẫm. Thẩm Quân quả thật chỉ theo bản năng mà lau đi những chỗ dơ. Ai dè, lau đi lau lại. Lại...

"Thiếu tướng..."

Trước mắt cô bỗng nhiên nhô lên một khối to, Thẩm Quân luống cuống, sắc mặt xấu hổ vô cùng.

Nhưng mà trong lòng cô đang mừng như điên. Chỉ vừa sờ một cái, hần đã cương cứng. Chứng minh hần thật sự có ý tứ với mình nha.

Đái Luật Mậu ho khan hai tiếng, mặt tự nhiên: "Đây là lựu đạn, nếu mà bị nóng sẽ bành trướng."

Hần nói vô cùng nghiêm túc, đứng đắn, nếu mà cái chỗ kia không che dấu được, chắc chắn người ta sẽ tin là lựu đạn thật.

"Nếu nóng quá sẽ nổ mạnh sao?" Thẩm Quân cố hỏi thêm.

Đái Luật Mậu đương nhiên sắc mặt không đổi: "Trước mắt chưa biết sẽ nổ mạnh tới cỡ nào. Nhưng cô đừng lo lắng, chỉ cần bài trừ vài dị vật lạ thì nó sẽ tự động hồi phục như cũ."

Thẩm Quân liếc mắt nhìn đống quần của hần một chút, chỗ kia vẫn ngày càng bành trướng. Cái "lựu đạn" đó hình như ngày càng gần với cơ thể cô.

"Thiếu tướng, ngài muốn tôi giúp ngài "thanh trừ dị vật" sao?"

Thẩm Quân hỏi, bốn mắt hai người nhìn nhau, ái muội nồng đậm đan xem. Lưu luyến không rời.

Mất ngày nay phát sinh thứ gì đó mà Đái Luật Mậu không nắm chắc được. Nhưng mà ở thời điểm hai người bọn họ đang liếc mắt đưa tình. Thì cửa phòng ký túc xá của Thẩm Quân bị gõ vang lên. Bên ngoài là âm thanh dễ gây mất hứng của Trì Hoàn Vũ.

"Học tỷ, chị có ở bên trong không?"

Sau đó hần còn gõ thêm vài cái: "Học tỷ, tiến sĩ Tát và tiến sĩ Thuần ở trong viện nghiên cứu đang tìm chị. Học tỷ, chị có ở bên trong không?"

"Tiến sĩ Tát... Tiến sĩ Thuần..."

Thẩm Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Tại sao cứ phải là lúc này chứ?

Các người có biết tôi với Đái Luật Mậu tăng tị với nhau không dễ chút nào không. Có biết tôi chờ ngày này bao lâu rồi không? Người trước mắt là người mà nguyên chủ thầm yêu hơn mười năm nay rồi.

Các người có biết mỗi ngày tôi đều nhớ tới hần tới nỗi cơ thể này sắp điên rồi hay không?

Tuy cô biết là nghiên cứu về loại thuốc sắp tới vô cùng quan trọng. Nhưng mà tại sao chứ? Ít ra hôm nay Thẩm Quân biết được Đái Luật Mậu đối với mình cũng không chán ghét lắm. Như vậy cũng được rồi.

Đái Luật Mậu một bên nghe thấy âm thanh của Trì Hoàn Vũ. Ánh mắt trở nên trầm hạ, sắc mặt không tốt. Hần đương nhiên biết người bên ngoài là ai.

Ngày hôm đó Thẩm Quân còn ngủ trên vai hần. Hần về liền tra rõ ràng. Trì Hoàn Vũ trước đó đã quen với ba người bạn gái. Từng chuyện nhỏ một của hần, Đái Luật Mậu đều biết.

Hừ, tên nhóc này còn kém Đái Luật Mậu hần tới mười tám đại tổ tông.

Tiểu tử chán ghét, vương bàn tay chân.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Yếu được cùng hồi xuân hoàn

Thẩm Quân không tình nguyện đi mở cửa, không có biện pháp khác, ai biểu cô lấy trứng chọi đá chứ. Hai người tiến sĩ Tát và tiến sĩ Thuần kia là hai phe biệt lập lớn nhất của viện nghiên cứu. Một người bảo thủ một người cởi mở, cách nghiên cứu nội dung của họ cũng khác nhau rất lớn.

Người bình thường chỉ chọn đại một nghiên cứu để mà tiếp tục làm. Nhưng mà Thẩm Quân lại ngoại lệ. Cô đọc qua tất cả loại nghiên cứu. Cởi mở hay bảo thủ đều đã đọc qua. Cho nên hai người kia rất yêu thích Thẩm Quân. Bình thường đều coi cô là người nổi nghiệp của mình.

Bình thường được hai người họ coi trọng, lại làm Thẩm Quân bị người khác ghen ghét hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân chính cô bị người ta xa lánh.

Có câu, ưu tú nhất định bị người ta ghen ghét.

Thẩm Quân mở cửa, nhìn Trì Hoàn Vũ: "Giúp tôi nói với họ một tiếng. Hôm nay không được. Ngày mai lại tìm bọn họ."

Bây giờ tuy là không sao nhưng mà sau khi cô lần qua lần lại với Đái Luật Mậu rồi chắc chắn sẽ không khỏe.

Thẩm Quân đúng là vẻ mặt không tốt lắm. Hắn định động ý, bỗng nhiên nhìn thấy một cái áo khoác màu xanh lục phía sau. Hắn bắt bình. Theo bản năng lại nói: "Học tỷ, không được đâu. Hai vị tiến sĩ thực sự sốt ruột lắm. Hình như là có chuyện vô cùng gấp. Muốn thảo luận với chị."

Thẩm Quân nhìn bề ngoài không được tốt lắm. Với lại Đái Luật Mậu còn ở trong phòng cô ấy. Chắc chắn tên kia đang làm khó dễ chị ấy rồi.

Thẩm Quân một bên chỉ mong muốn đuổi hắn đi nhanh, nhưng mà Trì Hoàn Vũ lại đưa đầu óc bay xa vạn dặm.

Đái Luật Mậu bên trong nhìn thấy hắn đối xử ân cần với Thẩm Quân như vậy. Thật sự chướng mắt quá.

Về vấn đề nghiên cứu mới đúng là không nên cự tuyệt. Thẩm Quân đành chấp nhận: "Vậy được rồi. Đợi một chút. Cảm ơn cậu."

"Không sao, em đợi chị đi cùng." Trì Hoàn Vũ cười với Thẩm Quân, vô cùng sáng lạn.

Cô chỉ một lòng muốn ái muội chơi bời với Đái Luật Mậu một chút. Đờ mờ tiểu tử thôi. Thẩm Quân giờ đây chỉ miễn cưỡng mà cười. Thật sự khóc không ra nước mắt.

"Vậy cậu chờ một lát." Thẩm Quân miễn cưỡng đóng cửa, sau đó xoay người nhìn Đái Luật Mậu: "Xin lỗi, viện nghiên cứu có việc gấp. Lần sau..."

Làm sao nói đây? Nên nói là lần sau giúp anh gỡ mình. Hay là nói lần sau mới giúp anh hạ nhiệt...

"Ừm. Quần áo không sao. Còn có lần trước..."

Hắn muốn xin lỗi cô, nhưng đột nhiên không nói ra được.

Thẩm Quân biết hắn muốn nói cái gì, gượng ép cười: "Bỏ đi chuyện cũ rồi. Tôi đi trước. Nếu ngài không chê chỗ bẩn cứ nghỉ ngơi ở đây một lát."

Lúc này, Đái Luật Mậu nhìn Thẩm Quân ra cửa, sau đó nhìn cô rời đi với Trì Hoàn Vũ. Tâm tình vừa bình tĩnh lại, đột nhiên cảm thấy một tia kỳ quái vô cùng.

Đái Luật Mậu không ngừng nhắc nhở chính mình, Thẩm Quân chỉ là một con cò cho hắn báo thù.

Chỉ là công cụ báo thù mà thôi.

Cũng không biết là hắn đang lừa ai.

##

Phòng thực nghiệm.

Lầu hai.

Tiến sĩ Tát và tiến sĩ Thuần chiếm hẳn một căn phòng thí nghiệm lớn ở đây. Một người dùng lầu hai. Một người dùng lầu ba. Thẩm Quân đi về phòng của tiến sĩ Tát trước. Ai dè lại gặp bà đang nói chuyện với Ngụy Cao Thượng và Chân Kỳ Khiêm.

"Tiến sĩ Tát...." Thẩm Quân gõ cửa.

"Tiểu Thẩm tới chưa? Con rút cuộc tới rồi sao. Ta có thứ tốt cho con xem."

Tiến sĩ Tát hai mắt sáng ngời.

Ngụy Cao Thượng đưa cho bà một cái hộp màu hồng nhạt. Ra vẻ bí ẩn: "Hy vọng ngài xem trọng." Nói xong cẩn thận mở ra. Một mùi thơm lạ lừng xông vào mũi. Bên trong có ba viên thuốc nhỏ màu đen.

Thẩm Quân kinh ngạc nói: "Đây là Yếu Dược?"

"Đúng rồi. Là Yếu Dược."

"Hơn ba năm rồi cuối cùng cũng chế tạo xong. Tổng cộng có ba mươi viên. Một phần sẽ có ba viên." Tiến sĩ Tát cầm một cái hộp đưa Thẩm Quân.

"Con đem về phân tích xem. Có phát hiện ra tác dụng phụ hay không? Nếu như thứ này hoàn thiện rồi, có thể cấp cho những người già và người ở tuổi trung niên, nhằm hỗ trợ xuân lực cho bọn họ."

"Chúc mừng ngài." Thẩm Quân cầm lấy cái hộp, cười vui vẻ.

Ba năm trước bà đã bắt đầu chế tạo thứ Yếu Dược này. Có thể giúp cho sinh lý của phái nam tăng mạnh. Không có tác dụng phụ. Sử dụng lâu dài còn có thể tác dụng bổ thận.

Bất quá, trước mắt Yếu Dược có ba cấp bậc. Sơ, trung, và cao. Nếu sử dụng Trung Cấp, tương đương với hiệu ứng tráng dương, cương cứng xuân dược. Không thể tùy tiện sử dụng quá độ. Trước mắt Thẩm Quân sẽ đưa một viên Trung Cấp cho Lữ Xá Tiêu, Cao Cấp tặng cho Bạch Liên Hòa. cho hai cô ta hưởng thụ một chút tính phúc của đời người.

Dựa theo nguyên bản cốt truyện, trong một lần Đái Luật Mậu không chú ý. Bị Bạch Liên Hòa hạ dược lên người. Sau đó cho Lữ Xá Tiêu đi câu dẫn hắn.

Ái ngờ, Lữ Xá Tiêu lại dùng thuốc của mình hạ dược người mà cô ta có tình ý, chính là Giải Bàn Hạ.

Giải Bàn Hạ trúng thuốc, đương nhiên là tìm Bạch Liên Hòa. Lữ Xá Tiêu trở mặt nhìn người mình yêu ân ái với nữ nhân khác. Cũng quên mất thuốc đang có tác dụng, cũng đang tàn phá cơ thể của Đái Luật Mậu. Vị thiếu tướng đáng thương kia ở trong phòng vệ sinh mà ngất người cả buổi trưa. Tự sướng tự tới hư người.

Thẩm Quân tính toán, để cho các cô đấu tranh nội bộ. Cô ngồi ở đó thu ngư ông, thụ lợi.

##

Phòng thực nghiệm.

Lầu ba.

"Tiến sĩ Thuần, ngài tìm con sao?" Thẩm Quân tiến vào, bộ dạng vô cùng cung kính.

Tiếp theo, vẫn giống như tiến sĩ Tát, tiến sĩ Thuần hai mắt sáng ngời đưa cho cô một cái hộp nhỏ. Bên trong cũng là ba viên thuốc màu đen. Hương vị hơi có phần chua nồng.

"Đây là?" Thẩm Quân dù biết rõ nhưng vẫn lễ phép hỏi.

"Hồi Xuân Hoàn." Âm thanh vang lên của tiến sĩ Thuần vô cùng tự hào.

Hồi Xuân Hoàn, tên như ý nghĩa, tức là có thể dùng để hồi phục thể lực và tinh lực một cách nhanh chóng. Đồng thời, cũng có thể chữa khỏi tình trạng bị hạ được.

Có thứ này, Đái Luật Mậu sẽ không cần sợ nữa. Thảm Quân trong lòng bùm bùm mừng rỡ.

"Hừ, để xem tiến sĩ Tát thế nào thất bại thảm hại."

Thảm Quân chỉ cười, nói thêm vài câu về loại thuốc mới. Cũng không rành mà xen vào chuyện của hai người họ, để bọn họ tự nháo với nhau đi thôi.

Sau khi đem được đi tặng rồi, Thảm Quân quay về phòng ký túc xá.

Cô thay đồ, rồi leo lên giường ngủ một giấc.

Màn đêm buông xuống, Hệ Thống bỗng nhiên nhắc nhở Thảm Quân.

"Cảnh báo Cấp Cao. Thông tri mỹ thiếu nữ. Đêm lễ phục gương mặt già bị yêu tinh hạ được!!"

Đây là cách nói mà cô và Hệ Thống đã nói trước với nhau. "Mỹ thiếu nữ" là Thảm Quân. "Đêm lễ phục gương mặt già" là Đái Luật Mậu. Còn "Yêu tinh" là Bạch Liên Họa và Lữ Xá Tiêu.

Thảm Quân: "Yêu tinh nào?"

"Hoa Sen yêu tinh." Lại là Bạch Liên Họa. Quả nhiên không chiếm được thì đập đổ.

"Còn gì nữa không?"

"Trà Xanh yêu tinh sẽ hạ được Giải Bàn Hạ."

Đáng thương cho Tiêu Luật nhà cô. Chắc hẳn đang bị dục hóa đột đến khó chịu đi? Còn Bạch Liên Họa lại một lòng muốn giúp hấn đập lừa sao?

Thảm Quân nhanh chóng chạy như bay về hướng ký túc xá của Đái Luật Mậu. Bỗng nhiên nghĩ đến, cô đưa cho Bạch Liên Họa Cao Cấp Yếu Được. Cũng tương đương với tình trạng Đái Luật Mậu đang bị trùng Cường Cường Xuân Được rồi?

Muốn chết nha...

Thảm Quân nháy mắt cảm thấy trước mắt tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Sắc tình thô tục thiếu tướng (h)

Bình thường Đái Luật Mậu đã cao lớn kinh người, sức chiến đấu cũng hơn người khác. Bây giờ lại ăn phải Yếu Được, chắc chắn sẽ giống như núi lửa phun trào, càng thêm mãnh liệt. Thảm Quân nghĩ nghĩ, tay chân liền chuột rút, trở nên vô lực.

Sớm biết đưa hấn loại thường là được rồi.

Nếu mà cô có mệnh hệ gì..

Trong đêm đen, một cô gái mặc quần áo bình thường, tóc dài phiêu tán ngang vai, đặc biệt là cô không đeo mắt kính, vẻ ngoài thanh lệ vô cùng. Đi vào ký túc xá của hấn. Lúc này, ở trong góc tối có ba người đang đứng, nhìn thấy màn này liền gọi điện báo cáo: "Một cô gái tiến vào phòng của Đái Luật Mậu."

Tuy là bóng đêm tối tăm, nhưng mà hấn vẫn nhìn rất rõ: "Điện mạo thanh tú vô cùng, nhưng không đeo mắt kính."

"Được rồi. Các người có thể rút."

Cúp điện thoại, Bạch Liên Họa khòe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lữ Xá Tiêu!

##

Lúc này, Thảm Quân điên cuồng gõ cửa ký túc xá của hấn. Chỉ thấy Đái Luật Mậu vẻ mặt ứng hồng, mắt tự nhiên, bước chân tập tễnh. Thân mình lung lay đỡ vách tường, thần sắc đen tối không rõ, hai mày chau lại ần nhần bùng nổ.

Duy nhất vật kia giữa hai chân nhô lên một khối. Đúng là thuốc tốt.

Phản dưới của hấn cương cứng, cả người Đái Luật Mậu trở nên nam tính hơn bình thường trăm lần. Làm Thảm Quân tuy là không có uống thuốc, cả người cũng cảm thấy lâng lâng.

"Thiếu tướng Đái, ngài không sao chứ. Có nơi nào không thoải mái. Tôi giúp được gì cho ngài không?"

Thảm Quân tiến lên đỡ hấn, cả người hấn đột nhiên đang nóng rực giờ cảm thấy như có một chút thoải mái băng tan trải qua.

Đái Luật Mậu cố bắt bản thân tỉnh táo lại, sau đó trời đất quay cuồng, khí huyết không ngừng kêu gào dâng lên. Nhìn Thảm Quân trước mặt, từ một người, lại nhìn thấy hai Thảm Quân, ba Thảm Quân, xoay vòng.

"Cô, sao lại ở đây?" Một câu liền dùng hết sức lực còn lại, nháy mắt đã xụi lơ trên mặt đất.

Rốt cuộc là thứ yêu nghiệt nào đã hại hấn.

Sau đó trong đầu đột nhiên nghĩ tới một người.

Bạch Liên Họa.

Miền cưỡng cũng được xem là đầu xỏ, Thẩm Quân cố gắng đỡ hấn đi về phía phòng ngủ. Nam nhân kia thở ra luồng khí nóng rực trên vai cô. Vừa ngứa vừa ẩm ướt.

"Anh ráng nhịn, tôi giúp anh làm kiểm tra."

Thẩm Quân mặt mà thờ phỉ phò.

Dương vật của hấn trướng đau, khó nhịn thêm nữa. Đái Luật Mậu hồ hấp càng nặng nề dồn dập, thân thể cô gái trước mặt lại mềm mại thom tho. Một cảm giác không tự chủ được xông tới. Hấn đặt tay mình vào mông Thẩm Quân, chà nắn.

Hấn muốn làm, hấn muốn đi vào cơ thể cô gái này. Muốn làm cô, muốn tới điên rồi.

"Cho tôi..." Nam nhân kia hơi thở nóng hồ hên lên cổ Thẩm Quân, đầu lưỡi nhiễm sắc tình liếm vào phần thịt non giữa cổ.

"Ai, anh đừng liếm, đừng liếm mà..."

Thẩm Quân hai tai đã phỉm hồng, nơi riêng tư vì gần hấn mà ướt đầm. Đinh nhóp khó chịu. Đầu lưỡi kia lại làm cô thêm tê dại.

Đái Luật Mậu bị Thẩm Quân đẩy lên giường. Sau khi đỡ hấn xong thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

"Đừng động, tôi kiểm tra giúp anh đã."

Đái Luật Mậu bị thiêu đốt hoàn toàn. Chỉ muốn lột sạch quần áo của Thẩm Quân, điên cuồng mà làm cô.

"Không có gì không tốt. Nhanh lên, cho tôi."

Đường đường là Thiếu Tướng, tại sao lại dễ dàng bị hạ được như vậy chứ?

Thẩm Quân đẩy hấn ra, hấn lại cố xé rách quần áo trên người Thẩm Quân. Sau đó không lâu đã bị lột sạch sẽ: "Chờ một chút, chờ một chút."

Thẩm Quân đang nghĩ sẽ cho hấn uống Hồi Xuân Hoàn mà cô đem theo.

Nam nhân kia ôm chặt Thẩm Quân, hôn cô điên cuồng. Thẩm Quân chịu đựng không rên rì. Trong quần áo lấy ra một hộp thuốc. Trong đó có bốn viên.

Tại sao lại nhiều hơn một viên?

Tình huống này Thẩm Quân thật sự không nhớ nhiều được nữa, quên mất bản thân đã bỏ viên Sơ Cấp Yếu Dược vào chung một hộp. Chỉ tùy tiện lấy đại một viên mà cô nghĩ là Hồi Xuân Hoàn, nuốt vào trong bụng.

Dược liệu phát tán cực mạnh, cô thấy có gì không ổn lắm. Nhưng mà chưa xong, thân thể đã bắt đầu đeo dính lên người Đái Luật Mậu. Hai người giống như chết đói, không ngừng liếm láp âu yếm nhau. Nếu cô không làm, thì đã uống nhầm thuốc rồi.

Nơi riêng tư cũng đã dính đầy xuân thủy. Ở dưới mông cũng bị côn thịt kia chọc vào. Dâm dịch bắt đầu dính vào quy đầu của hấn.

"A Luật, cho em, em muốn anh..."

Lần trước ở phòng Hộ Khoang đã kích thích tới tận linh hồn của hai người. Bây giờ nơi riêng tư, cả cơ thể đều va chạm nhau. Giống như ước mộng đã lâu. Vợ vàng mong muốn nhau.

Không nhiều lời, âm đạo ướt đầm đã nghênh đón thô cứng côn thịt. Đâm thủy lá thép mòng manh bên trong, khoái cảm đã tràn trọc lướt qua, đè lấp cả đau nhức ban đầu.

"A, sướng quá.....A...a...Sướng quá...."

Thẩm Quân ní non rên rì, bụng nhỏ trướng căng. Cô chỉ muốn được phát tiết thôi, không để ý gì nữa.

Đái Luật Mậu đè Thẩm Quân xuống, bắt đầu hành động. Côn thịt kia ở trong tiểu huyết và chạm điên cuồng. Dương vật còn dính hấn một lớp màu đỏ chất lỏng, nhìn hơi ghê nhưng kích thích vô cùng.

"Làm chết em...Làm chết em...Tiểu yêu tinh...Kẹp chết lão tử rồi..."

Nam nhân đối với loại tình thú này đương nhiên thích buông lời thô tục. Chỉ là bề ngoài Đái Luật Mậu quá nghiêm túc, cho nên lúc hấn nói ra, càng cảm nhận được sự kích thích mãnh liệt của hấn.

Đái Luật Mậu hai mắt giờ đã biến thành đỏ đậm. Động mạnh eo. Mồ hôi đỏ đầy thân thể. Mỗi một cơ bắp như muốn nổ tung. Hấn ôm chặt eo nhỏ của Thẩm Quân, phòng ngừa cô chạy trốn.

"Làm chết em, A Luật...Làm chết em..."

Thẩm Quân chờ hấn đã lâu, yêu hấn đã hơn mười năm rồi, từ lý trí tới con tim đều phát gục, ái tình mãnh liệt mà ào tới. Cô động tình không thôi.

Cô cam tâm tình nguyện, cùng với hấn, ở với hấn, làm với hấn.

Cho dù là nô bộc, hay công cụ phát tiết, cũng tại nguyện.

Xé nát em, làm chết em

Trong nội tâm Thẩm Quân kêu gào điên cuồng. Không còn liêm sỉ, cũng không còn lại một cái đức hạnh cuối cùng gì mà một người nữ nhân nên có nữa.

Tiếng cơ thể va nhau, âm thanh hít thở thô tục. Đái Luật Mậu ở trong người Thẩm Quân, bắn ra một trận tinh dịch khoái cảm nóng hổi.

"A...A...Trướng quá..." Thẩm Quân yêu kiều rên rì, hai chân thon dài vuốt ve đùi hấn: "Còn muốn...Còn muốn nữa sao?"

Nữ nhân kia quá kiều mị, hai phút sau khi hành quân, côn thịt lại khôi phục. Dục vọng khổng lồ thiếu tướng trẻ tuổi kia hoàn toàn. Không còn vẻ lạnh lùng gì như thường nữa.

"Làm chết em, tiểu dâm phụ."

Ngôn ngữ cùng với hành động thô tục phát ra. Đái Luật Mậu vô cùng tự nhiên, tự đắc, nhưng mà vui tới nỗi có phần đau đớn.

Hấn từ từ mạnh động, không nhanh không chậm từ từ tiến tới. Dâm loạn mỗi một tác

thịt trên người Thẩm Quân.

Em đừng lo.

Đêm còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Không thể cấm dục (h)

Thời gian Yếu Dược có tác dụng ít nhất là hai tiếng đối với Sơ Cấp. Còn Cao Cấp lên tới sáu tiếng.

Thẩm Quân sau hai tiếng, thể chất đã khôi phục, lúc này cả người đau nhức vô cùng. Cô không nâng dậy nổi cho dù một đầu ngón tay, nhưng mà người nào đó vẫn còn trong trạng thái kích động vô cùng. Côn thịt tím đen đường như vằn sồi sục.

"A Luật...Anh từ từ..." Thẩm Quân muốn ăn Hồi Xuân Hoàn.

"Chờ cái gì?" Dương vật kia cứ hùng hổ giống như không ngừng được.

Thẩm Quân ghé vào mép giường, một tay với lấy cái hộp nhỏ phía dưới. Phía sau là Đái Luật Mậu hung mãnh tiến công. Tiếng hít thở thô nặng vang lên phía sau tai. Làm Thẩm Quân cũng bay theo trạng thái kích động của hắn.

Cô bị hấn dụ hoặc. Thẩm Quân nghĩ như thế.

Cho nên, cô từ bỏ Hồi Xuân Hoàn. Chính mình cùng với Đái Luật Mậu nghênh hạp. Thẩm Quân xoay đầu, hôn hắn, hai người hôn nhau kịch liệt. Một tác cũng không rời. Tư thế này hơi mệt, nhưng mà mỗi thứ trên người kẻ cả suy nghĩ cũng bị hấn chiếm cứ. Lấp đầy tất cả.

"A Luật..." Cô lẩm bẩm gọi tên hắn, thâm tình vô cùng.

Đái Luật Mậu một bên cuối cùng cũng khôi phục thần trí.

Hắn nhớ ra mọi chuyện. Cũng biết mình đang làm cái gì.

Hắn biết người chuốc thuốc mình là Bạch Liên Họa. nhưng mà người hiện nay giải dược giúp hắn không phải Lữ Xá Tiêu mà là Thẩm Quân.

Thẩm Quân...

Một nữ nhân thay đổi số mệnh của hắn.

"Chết tiệt..." Hắn vô pháp không chế cảm giác này, Đái Luật Mậu tức giận lên tiếng.

Tối nay hai người đều mất khống chế, nơi riêng tư giao nhau, đôi tay cũng không ngừng ở cơ thể đối phương vuốt ve. Trên người Thẩm Quân cũng không thiếu những vết đỏ ái muội. Triền miên lâm li vô cùng.

Thẩm Quân đang ở sát mép giường, bị hấn đâm tới nổi té về phía trước.

Nhưng mà Đái Luật Mậu lại kéo cô trở lại, để Thẩm Quân lên trên, đâm côn thịt vào nơi sâu nhất. Mỗi một lần đầu đâm cực sâu vào bên trong. Thoải mái vô cùng.

Thẩm Quân bị sướng, rên rỉ: "A...A...Sâu quá....A Luật..."

"Thẩm Quân....Thẩm Quân..."

Càng gọi, cái tên này càng khắc sâu vào lòng hắn. Cho dù muốn quên, cũng không được nữa rồi.

Nếu có một ngày hai người bọn họ ở phía đối lập nhau, thì làm sao đây?

Nếu một ngày, Thẩm Quân đứng về phía Bạch Liên Họa...

Giờ khắc này, Đái Luật Mậu mới biết đây là một vấn đề nghiêm trọng vô cùng. Trong lòng có tà khí, hắn muốn phát tiết.

Hắn và nhanh động tác, đem hai chân Thẩm Quân banh rộng hết cỡ, côn thịt điên cuồng mà đâm vào. Ám lên màu trắng của ánh đèn chỉ còn động lại hình ảnh thân thể trần trụi và vào nhau.

"A a a, không được..."

Thẩm Quân hét chói tai, đâm thүй theo quy đầu chảy xuống. Đái Luật Mậu và nhanh tốc độ. Thân thể va vào nhau, cùng với âm thanh của nước, đan chéo trong không khí.

Sau đó hắn bắn hết một cô tinh đầy ụ vào trong nhục huyết nơi sâu nhất. Sau khi bắn tinh xong, đầu óc hắn cảm thấy khoái cảm vô cùng.

Thân thể nhẹ nhàng hơn, Đái Luật Mậu không ngừng dùng tay mà vuốt ve bầu ngực của cô. Cả người Thẩm Quân thật mềm mại, thậm chí còn thu hút hắn vô cùng. Hắn nắm một bên bầu ngực của cô, giống như đứa trẻ đang bú sữa, mà gặm cắn, liếm láp, đầu lưỡi mềm mại vòng quanh núm vú. Đảo nhiều vòng.

Trước ngực đau đớn, Thẩm Quân vòng eo, nhưng mà hành động này lại dường như nghênh đón hắn thương thức mình: "A Luật, đau..."

Thẩm Quân cũng không rõ đây là đau hay là khoái cảm.

"Đau? Em đừng mong tôi tha cho em." Đái Luật Mậu nói.

"Em..." Dương nhiên không có nghĩ như vậy...

Thẩm Quân lay động người, đầu vú lại va vào cơ thể hắn, làm hắn phát lên dục vọng lần nữa.

Đúng là yêu tình, hắn xem thường cô rồi.

Đái Luật Mậu cố ý không hiểu: "Nếu em không muốn, thì tôi không làm."

Nói xong, hắn rời xa khỏi cơ thể cô.

Làm, làm sao được chứ.

Thẩm Quân theo bản năng ôm lấy hắn, bầu ngực no đủ dán chặt cơ thể hắn. Dâm dăng mà cọ xát.

"Em biết em đang làm gì không?" Đái Luật Mậu hỏi. Ánh mắt trần ngập tình xâm lược, giống như con báo đang chờ đợi thời cơ mà phác giặc.

Thẩm Quân thật sự thì muốn nghỉ ngơi, nhưng mà nhục huyết lại không muốn rời xa hắn.

Không biết tốt xấu.

Không biết sống chết.

Đái Luật Mậu trước mắt cho Thẩm Quân biết một đạo lý, nam nhân đều là cảm thú, không thể tùy tiện câu dẫn hắn.

"Em như thế nào lại dâm dăng như vậy?"

Đái Luật Mậu hung hăng nói, đôi tay lại ra sức bóp eo cô. Quy đầu cắm vào trong âm huyết.

"Ân hừ...Thật lớn..." Còn thịt xâm nhập bất ngờ, Thẩm Quân không nhịn được mà run.

Cái tên này, không cho cô thời gian mà thở, mỗi chút đều đâm vào nơi sâu nhất, còn tên kia lại dường như quyết tâm muốn trừng trị cô vậy. Thẩm Quân rên rỉ, âm thanh phát ra càng lúc càng kiều mị.

"Ân, sướng quá....Cắm chết em....A Luật...."

"Muốn tới....Ân....A Luật...."

"Chậm một chút....Chậm một chút...."

##

Từng lời dâm dăng mà cô nói ra, tiểu huyết lại càng nút chặt, Thẩm Quân lúc này vẻ mặt hồng hào, hai mắt mơ màng, mị ý quyến rũ vô cùng. So với lúc hai người họ trong phòng Hộ Khoang, lần này đúng là sướng đến chết đi sống lại.

Cảm giác bản thân hơi bị lừa gạt, Đái Luật Mậu phần nộ nói: "Dâm dăng như vậy là cho ai xem? Hừm?"

"A ân, chỉ cho A Luật xem...." Thẩm Quân không hề thẹn thùng, hai chân lại vòng chặt eo hắn.

"Tốt nhất là như vậy. Nếu không, tôi làm chết em."

Đái Luật Mậu không thương tiếc, đặt Thẩm Quân dưới thân, mạnh mẽ đâm vào. Dường như muốn làm chết Thẩm Quân thật. Hai viên tinh hoàn cũng đánh vào trong âm hộ của Thẩm Quân, không có gì là theo quy định hết, điên cuồng lay động.

Ước chừng những lời như thế như là một lời ước định của họ. Thân thể lại thêm chặt chẽ. Làm tới không nhớ mệt mỏi. Dường như lại nghiện hơn, không ngừng khát vọng đối phương.

Cả một đêm, Thẩm Quân từ lớn tiếng tới rên rỉ nhỏ giọng, thờ dốc liên hồi. Đái Luật Mậu giống như tích góp tinh lực, cộng với tinh dịch của hơn mười mấy năm qua, bắn hết cho Thẩm Quân.

Cứ như vậy, hết ngày rồi lại hết đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Được không thể ăn bậy

Ngày hôm sau, Thẩm Quân kéo cả người đầy mệt mỏi đi tới phòng nghiên cứu.

Cô cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ thứ gì rồi.

Thẩm Quân đi hỏi Tất tiến sĩ và Thuần tiến sĩ đưa cho cô một thêm một viên Yếu Dược và Hồi Xuân Hoàn.

Mặc dù toàn thân đau nhức, nhưng miễn cưỡng vẫn phải tìm ra được được tính nếu kết hợp cả hai viên lại với nhau. Sau đó, Thẩm Quân mới phát hiện mình đã phạm vào đại kỵ.

Nếu kết hợp cả hai viên lại với nhau, tác dụng phụ chính là tăng mạnh hưng phấn hiệu quả, làm người lâm vào dục vọng, thậm chí có thể thành nghiện.

Trước khi tới ký túc xá của Đái Luật Mậu, cô đã uống một viên Yếu Dược, nhưng bản thân lại quên mất. Sau đó tới rồi, lại uống thêm một viên Hồi Xuân Hoàn.

Hiển nhiên, Thẩm Quân chính là vật hi sinh.

Buổi sáng vừa mở mắt, người nằm kế bên là thiếu tướng Đái vẫn ngủ say, phản ứng đầu tiên của cô chính là hai chân run rẩy. Đồng thời cô còn muốn đánh hắn một cái để đỡ tức giận. Nếu cô cảm dục một hồi lâu rồi nên cho mình một ngày giải tỏa đi, thì cái tên này hôm qua điên cuồng phiên vân phúc vũ, cả một người cô bấy giờ vô lực phản xạ, hơn nữa còn chất lỏng giàn giụa, có vài mùi tanh còn chưa vơi đi hết.

Vì phòng ngừa hắn làm điều gì đó cảm thú, Thẩm Quân cố gắng nhẹ chân rời khỏi "hiện trường vụ án".

Cô bây giờ đối với hắn cũng chỉ là một công cụ báo thù, nghĩ một hồi, trong lòng cảm thấy đau âm ỉ.

Cũng không biết sau khi hắn tỉnh dậy sẽ có suy nghĩ gì? Ngày hôm qua cái gì cũng chưa nói đã tới ký túc xá của hắn, nếu hắn hiểu lầm cô, cũng không phải điều gì xa lạ.

Có một câu đại loại là "Vừa mất phu nhân lại thiệt thòi quân". Chính Thẩm Quân cũng không biết nên làm thế nào mới là đúng.

Lúc này, Trì Hoàn Vũ đem báo cáo của Tất tiến sĩ và Thuần tiến sĩ vào phòng cho Thẩm Quân.

Sau khi hần vào đã nhìn thấy Thẩm Quân đang tựa đầu vào bàn làm việc ngủ say sưa.

Hần bước tới nhẹ nhàng, cố đẩy một vài cọng tóc không an phận trước mặt cô ra, ngón tay do dự không biết có nên chạm vào má cô một cái hay không. Khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn, ngày thường làm hần thổn thức không thôi. Hôm nay, Trì Hoàn Vũ mới có cơ hội nhìn cô thật kỹ thật gần.

"Đẹp quá....." Hần nhẹ giọng thán thưởng.

Tay ở trong không khí mà mân mê má cô, tinh tế phác họa đường cong trên người, lại vô tình nhìn thấy vài vết xanh đỏ trên cơ thể. Hần không tin được vào mắt mình, hô hấp trở nên hỗn loạn, phần nộ trong nháy mắt ào ra, một dục vọng điên cuồng cũng thể mà sinh sôi.

Một ấn như thế này, không thể nghĩ ngờ gì nữa, chính là Thẩm Quân có bạn trai. Hơn nữa còn cùng người bạn trai kia ở trên giường.....Kịch liệt mà làm tình.

Trong lòng ghen ghét và phần nộ vô cùng, hần cho rằng Thẩm Quân là bunn không nên nhiễm bunn, hần là nên giữ mình trong sạch.

Nhưng mà hôm nay lại bại lộ hoàn toàn trước mặt hần.

Đồng thời với phần nộ, cơ thể hần sinh ra khát vọng, hạ thân trường đau, lồng ngực tràn ngập nhục dục, hần muốn Thẩm Quân.

Thẩm Quân ngủ say sưa, không biết bên người xảy ra chuyện gì. Sự kiện tối hôm qua làm cô thật sự quá mệt mỏi rồi.

Cho nên cô không biết, ở thời điểm mình không phòng bị, bị một tiểu shota động tả niệm rồi. Hơn nữa còn đang chuẩn bị làm bước đầu tiên.

Nhưng mà Trì Hoàn Vũ đang muốn tiến thêm một bước, hần bị một người nào đó đánh một quyền, mũi cũng gãy hoàn toàn. Nhưng mà, Thẩm Quân lại không biết.

Khi cô tỉnh lại, thì bản thân đang ngủ trên giường của Đái Luật Mậu. Còn mặt quần trang của hần. Cô lấy quần áo trên người ra, ngoài ý muốn phát hiện áo của mình có bị cơi vài nút, bộ ngực ở bên trong phập phồng đỏ rực. Như ẩn như hiện.

Chẳng lẽ mình mộng du đi về ký túc xá của Đái Luật Mậu?

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ, chủ nhân của nơi này xuất hiện, trên tay còn cầm một ly nước đưa cho cô: "Uống đi, yết hầu chắc đang rất đau."

"Khụ khụ khụ....."

Thẩm Quân đưa tay nhận ly nước.

Uống xong, cô hỏi: "Tôi.....Sao lại quay về đây?"

Tối hôm qua tiêu hao bao nhiêu thể lực, giờ phút này nhìn hần hồi phục hoàn toàn, vì ở nhà nên mang theo vài tia lưới biển, áo sơ mi cũng không cài hết nút, cơ ngực tinh trắng ẩn ẩn hiện hiện.

Đối với câu hỏi của Thẩm Quân, hần nhìn cô một hồi, sau đó mới nói: "Trước đó sao không nói lời nào đã tự bỏ đi?"

Kỳ lạ, tình một đêm không phải nam nhân đối với việc nữ nhân không gây phiền phức đòi chịu trách nhiệm thì nên cảm thấy thoải mái sao?

"Tôi, còn có việc phải làm." Nhớ tới thí nghiệm mình vừa phát hiện được, Thẩm Quân lại cảm thấy đau đầu.

Hai người kia không hợp tính nhau, ai dễ được tính cũng vậy, đối chọi nhau gay gắt.

À mà hình như, tối hôm qua cô cũng hào hứng cho hần uống một viên Hồi Xuân Hoàn.

"Nghiên cứu..." Đái Luật Mậu nói nhỏ, sau đó cười lạnh.

"Vì vậy, Thẩm tiến sĩ hôm qua cho tôi ăn một nghiên cứu mới sao? Nếu tôi đoán không sai tức là tăng thêm phần tính dục cùng với hồi phục tính lực có phải không?"

Thẩm Quân đương nhiên biết hần sẽ hỏi như vậy, gạt đầu nói: "Đại khái là tôi đưa cho anh một viên Hồi Xuân Hoàn."

"Giải thích tác dụng." Đái Luật Mậu rõ ràng nói ra nghi vấn trong lòng, không loanh quanh lòng vòng.

"Tối hôm qua nhận được tin nhắn anh xảy ra chuyện. Cho nên mới lại đây. Ngoài ý muốn, tôi không biết đã có người cho anh uống một viên Yếu Dược trước đó rồi." Thẩm Quân hy vọng hần đừng bắt cô đưa ra tin nhắn làm bằng chứng.

"Có bao nhiêu người có loại đó?" Đái Luật Mậu hiển nhiên quan tâm tới ai hạ thuốc hần hơn.

"Đây là nghiên cứu mới. Bởi vì chưa phải tốt nhất, nên không nhiều người biết lắm. Tôi có ba viên, đã cho hai viên, tối hôm qua anh bị hạ Yếu Dược, có thể là....." Thẩm Quân chưa nói hết, đã suy nghĩ tới tình cảnh của hai người ngày hôm qua.

Đái Luật Mậu mắt tự nhiên mà đỏ tay lên môi, thanh thanh giọng nói: "Có thể cho tôi biết là ai có loại thuốc đó không?"

Đáp án thì đã có, hần chỉ cần chứng cứ.

"Điều này....." Thẩm Quân sau khi do dự, cũng rồi rầm mà nói: "Liên Hợp có....."

Quả nhiên.

Nhìn thấy người trước mặt âm u trầm trọng, Thẩm Quân cũng không cảm thấy tự nhiên.

Trước đây đã làm qua, cô hiện giờ đang bị một dạng tác dụng phụ tức là tinh thần bây giờ đang trong trạng thái hưng phấn một chút. Đái Luật Mậu làm như đứng đắn, một thân cầm dục ngồi đối diện, chọc đến cả người cô đều bị lửa đốt.

Nhìn Thẩm Quân một hồi, hần cũng muốn phát tiết một chút. Mà hiển nhiên, người tốt nhất là người đang ngồi trước mặt.

Thẩm Quân thờ phỉ phò, khuôn mặt đỏ rần, đôi tay nắm chặt, ánh mắt nhìn thẳng hần. Nơi riêng tư đột nhiên ướt đẫm, Thẩm Quân khó chịu lén lút thân mình. Mà động tác này đối với người nam nhân đối diện chính là ám chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 139: Một bang tức hợp (h)

Thẩm Quân mới vừa tỉnh ngủ không bao lâu, khuôn mặt còn đỏ nộn, vừa mới một lại còn sinh khí mười phần, thân thể lại lâm vào trạng thái hưng phấn này, đặc biệt là ôn nhu trong mắt cũng bắn ra, hai mắt lưu chuyển cát giấu vô hạn. Nhìn vô cùng dụ hoặc, lại gợi cảm, có phần mị ý, và sung sướng.....

Thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một câu, nhìn liền muốn làm.

Đái Luật Mậu ghen nhiều năm như vậy, lại mới khai trai, tuy là bình thường tàn nhẫn nhìn xuống, nhưng thân thể hắn rắn chắc vô cùng, chính trực huyết khí dương cương niên cấp, không cần quá nhiều điều đã bị nữ nhân trước mặt làm cho nổ mạnh.

Bạch Liên Họa bên kia dù sao cũng được mọi người gọi là danh môn tú nữ, nhưng mà đằng sau lại tàng tị với một đồng nam nhân khác. Còn hắn dù sao cũng là thiếu tướng, nếu muốn phát tiết, thay vì đi tìm một đồng nữ nhân khác. Thì đem bọn họ, biến thành duy nhất một người, một mình Thẩm Quân là đủ rồi. Không làm hai chân cô run lên, không thể xuống giường được. Thì hắn có lỗi với bản thân mình.

"Còn hồi xuân hoàn không?" Đái Luật Mậu hỏi.

"Không còn, dùng hết rồi." Cô hiện nay không còn thuốc, chỉ có thể ứng phó hắn vài lần. Hiện tại hai người ở gần nhau, mùi vị nam nhân trên người hắn lại quá mạnh mẽ, cô không chịu nổi nữa, toàn thân ngứa ngáy không dễ chịu gì.

"Ừm, khá tốt."

Thẩm Quân không hiểu hắn thấy tốt chỗ nào, một giây tiếp theo cả người bị hắn ném lên giường. Áo ngủ bây giờ chỉ còn lại một cái áo đơn bên trong, mà đúng hơn chỉ là một cái áo sơ mi, nịt ngực bị hắn rút ra, bầu ngực lộ ra trước mặt.

Đái Luật Mậu cởi quần áo, nhìn Thẩm Quân, sau đó cô còn biết rõ rồi mà vẫn cố hỏi hắn: "Áo ngực của tôi là ai cởi ra sao?"

"Phải, nghe nói nữ nhân mặc nịt ngực ngủ sẽ không tốt cho cơ thể." Hắn đem áo sơ mi ném ra xa, cởi dây lưng.

Nói cách khác, lúc cô đang ngủ, bị hắn ăn đậu hủ một lần nữa rồi.

Đừng nhìn hắn bình thường lãnh đạm nghiêm trang, nhưng lúc hắn lấn lộn Thẩm Quân một đồng tư thế mới lạ. Bảo thủ là một chuyện, nhưng tình ái là một chuyện khác. Hắn muốn làm cô, có phải hay không đối với cô có tình ý một chút?

Nếu cuối cùng cô với Bạch Liên Họa là đồng lõa, cùng lắm thì nghĩ cách cầm tù Thẩm Quân, ngầm lại ý này cũng không tồi chút nào.

Đường đường là thiếu tướng, trong đầu lại nảy ra hành vi quấy rối như vậy, thật làm người ta giận sôi mình. Nhưng nếu Thẩm Quân biết, thì chắc cô cũng chỉ chịu đựng mà dẫu mong lên để hắn làm chết mình mà thôi.

Hai người cũng đã tiếp xúc, cũng chẳng có gì ngại ngùng, nắm chặt thời gian cùng nhau hoan ái.

Đái Luật Mậu cởi quần áo cực nhanh, sau đó cũng cởi xuống quần lót của mình, còn thịt như cây lửa nóng dựng thẳng lên, rất gần với Thẩm Quân.

Bất tri bất giác hắn lại tiến gần hơn với cô một bước.

"Em tới hay tới?" Đái Luật Mậu hỏi, nhưng tay vẫn không ngừng vuốt ve hai đùi của Thẩm Quân.

Thẩm Quân đang động tình, chỉ bị sờ vài cái, thân hình đã nhũn ra, ánh mắt vô cùng mị hoặc đa tình, lẳng lẳng nhìn Đái Luật Mậu, sau đó nhìn thẳng vào tiểu gia hỏa của hắn: "Anh đến đi, tôi còn có sức."

Hai chân Thẩm Quân không ngừng ma sát, giảm bớt ngứa ngáy.

"Được."

Đái Luật Mậu bắt đầu sờ soạng lên người Thẩm Quân, lên ngực, sau đó kéo hắn áo sơ mi ra, toàn bộ nút trên áo bị hắn xé bứt.

"A...." Thẩm Quân hoảng sợ, phản xạ có điều kiện lắc eo, hắn thuận miệng ngậm lấy đầu vú, vô tư mà gặm nhắm, sau đó khoang miệng áp áp bao vây lấy bầu ngực cô. Thẩm Quân thoải mái hừ hừ, ôm đầu hắn không buông, vuốt ve sợi tóc trên đầu hắn, không nhìn được động tâm.

Trải qua một đêm thực chiến, hắn từ ghé con biến thành sự phụ, quen thuộc với thân thể của cô. Đầu ngón tay hắn xoa chân tâm, sờ đến ướt đầm tay, sau đó bỏ ngón tay vào trong khe thịt, khuấy đảo ngón tay.

"A, a.....Muốn nhiều hơn...."

Ngón tay so với dương vậy có phần thô hơn, Thẩm Quan không thỏa mãn lắm, hừ hừ một tiếng. Sau đó câu lấy Đái Luật Mậu mà cọ xát, ý tứ không nói cũng biết.

Đái Luật Mậu không nhiều lời, liếm đầu vú cô, ác ý gặm cắn, bàn tay bắt lấy nhũ thịt, tùy ý đùa nghịch, hạ thể bắt đầu động vào nơi ấm áp kia.

Thẩm Quân chủ động mở ra hai chân, lắc eo phối hợp, còn thịt đơn giản cắm vào bên trong. Có chút đau ban đầu nhưng thoải mái khoái cảm vô cùng.

"A ha, thật lớn....."

Thẩm Quân gắt gao ôm hắn, còn thịt nhanh chóng lướt động, một đợt tiếp khoái cảm lại dâng lên, cô không thẹn mà rên rì, hai luồng tuyết trắng đại ngực bị Đái Luật Mậu vô cùng thoải mái cực kỳ, hai bên đầu vú bị hắn nhéo một bên biến dạng, một bên lại cho hết vào miệng. Bàn tay to xoa nắn nhũ thịt, dường như muốn một ngậm lại một ngậm ăn hết đầu vú.

Cô "Àn a a" không có hồi kết, bị còn thịt cắm đến sáng khoái, cả người gắt gao cùng hắn dính một khối, hai chân quăn lên eo hắn, còn thịt thô dài điên cuồng mãnh thực vào rút ra, hai viên đại tinh hoàn đánh đến bạch bạch rung động.

Hai người đè ép nhau một khối, thân thể giao hòa, giường gỗ bắt đầu phát ra âm thanh "kéo kẹt kéo kẹt", tiếng giường lại càn nhộn nhạo, hai người trần truồng mà tra tấn nhau, động tác càng thêm mãnh liệt thô nặng, giường gỗ lung lay sắp đổ.

Hiện tại dường như chỉ có một mình đại dương vật của hắn và bản thân hắn mới làm Thẩm Quân chú ý được mà thôi.

Đái Luật Mậu ngồi lên giường, nâng eo cô lên, bắt lấy cánh mông tròn trịa, còn thịt thực ra rút vào. Bắt đầu lướt động nhanh hơn. Sau khi điên cuồng cắm vào, Đái Luật Mậu bắt đầu chọc ra, sau đó đem tinh dịch phun hết lên bộ ngực to tròn của Thẩm Quân.

Thẩm Quân cảm thấy lâng lâng, thân mình bị hấn ôm vào lòng, đầu nhũ lại bị đưa bốn, hai người nằm nghiêng, hấn xoa hấn thân mình mình, không bao lâu âm đạo lại chảy ra một lượng lớn dịch thủy, từ sau lần cơn thịnh không kiêng nể mà cảm vào.

"A ần, nhẹ....Nhẹ một chút...."

Mông bị hấn đâm vào, toàn bộ cơ thể bị hấn đùa giỡn.

Hai người làm điên cuồng, làm đến hồn nhiên, không ngừng khai trải nhiều loại tư thế, thân thể hợp đến không ngờ, Đái Luật Mậu nghĩ nếu như Thẩm Quân là vị hôn thê của hấn thì tốt biết bao nhiêu.

Không có Bạch Liên Hòa, cũng không có báo thù, hai người sinh hoạt tính phúc vô cùng hòa hợp, độc chiếm hoàn toàn tiểu nữ nhân ngon ngọt này, nghĩ tới đây, cơn thịnh lại nganh thêm một tấc.

Thẩm Quân bị làm choáng váng, trong miệng rên rĩ lẩm bẩm, kịch liệt làm mờ mắt và cả dịch thủy của hai người hòa lẫn vào nhau. Đái Luật Mậu lại bắn một lần nữa, ôm Thẩm Quân đi phòng tắm rửa sạch thân thể, lại sướng thêm hai lần bên trong.

Hai người ban ngày tuyên thệ, hoàn toàn quên mình, xem nhẹ lời đồn nhảm nhí bên ngoài đang phong ba mà nổi lên.

#Đái Thiệu Tướng ôm một mỹ nữ vào phòng ký túc xá#

#Bạch Liên Hòa bị bắt gặp sáng sớm rời khỏi phòng ngủ của Giải Bàn Hạ#

#Đái Thiệu Tướng - Bạch Liên Hòa: Mao thần ly hợp vị hôn phu hôn thê#

Bạn đang đọc truyện *Sức Khí Tràn Dẫy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Gắn bó keo sơn

Sáng sớm, Bạch Liên Hòa đột nhiên cảm thấy tâm tình bất ổn, mí mắt không ngừng nhấp, trực giác nói cho cô nhất định có việc sẽ phát sinh.

Cứ đúng như những gì Bạch Liên Hòa linh tính, buổi chiều vừa bước ra khỏi cửa phòng Giải Bàn Hạ, cô ta cũng vô tình mà không có phòng bị.

Đèn flash lóe lên trong nháy mắt, Bạch Liên Hòa có duy nhất một cảm giác chính là: Xong đời rồi.

"Bạch tiểu thư, xin hỏi cô tại sao từ bên trong phòng của Giải tiên sinh rời khỏi?"

"Xin hỏi hai người đã qua đêm cùng nhau sao?"

"Có tin đồn cô và Đái thiếu tướng tình cảm bất hòa. Hai vị có phải sẽ hủy bỏ hôn ước hay không?"

"Bạch tiểu thư....."

Bạch Liên Hòa nhanh chóng ở trong góc lui về phòng mình, đóng cửa lại, ngăn cản tiếng ồn ào bên ngoài.

Những lời nói oanh tạc làm Bạch Liên Hòa cả người run rẩy, cứng đờ, không biết phải làm sao. Tại sao bọn họ ở chỗ này? Là ai để lộ tin tức? Là ai tiết lộ ra hại mình?

Đái Luật Mậu có người phụ nữ khác, mà người phụ nữ của hấn chính là,

Lữ Xá Tiêu.

Trong lòng trực giác trực tiếp khẳng định, tối hôm qua hấn bị hạ được, căn bản không có khả năng bài ra trò này, chỉ còn một người nữa là Lữ Xá Tiêu mà thôi.

Lữ Xá Tiêu muốn làm ra loại chuyện này, cũng không khó khăn gì.

Bạch Liên Hòa hận nhất ai ở sau lưng đâm mình một dao, nhưng hiện tại Bạch Liên Hòa bản thân mình còn chưa lo xong, hơi đâu đi đối phó Lữ Xá Tiêu.

Giải Bàn Hạ đi tới bên cạnh, nghi hoặc: "Liên Hòa, em làm sao vậy, sao sắc mặt khó coi như vậy?"

Lăn lộn cả đêm, hai chân hấn có phần nhũn ra, sắc mặt hơi mệt mỏi, có vẻ tiêu tụy.

"Bàn hạ, bên ngoài có nhiều người lắm. Làm sao bây giờ?" Bạch Liên Hòa sợ hãi, ôm chặt Giải Bàn Hạ. hai người thiếu chút nữa vì cô ôm mạnh quá mà té ngã.

Bạch Liên Hòa nhủ mi, nếu không phải Giải Bàn Hạ cả thân thể hay bị suy nhược, cô cũng không đi tìm những người khác.

Hãy là tìm cho hấn thuốc uống, đứng rồi, Thẩm Quân.

##

Thẩm Quân nửa tỉnh nửa mơ, nghe được tiếng di động kêu inh ỏi, phản ứng đầu tiên chính là chui vào ổ chăn làm bộ không nghe được. Chui vào trong chăn cảm giác ấm áp cực kỳ, theo bản năng mà Thẩm Quân sờ loạn một hồi.

"Còn muốn sao?" Giọng nói vang lên có tính uy hiếp, Thẩm Quân mới nhận ra cô không có ở trong ký túc xá của mình.

Tiếng chuông kẻ bên làm cô không giả bộ được nữa, xoay người cầm lấy điện thoại di động của mình.

Vì động tác mạnh mà chất lỏng từ bên trong cơ thể chảy ra. Thế mà mấy loại chất lỏng này cứ ở trong người mình cả ngày.

Đái Luật Mậu nghiêng đầu, không e dè mà nhìn chăm chăm sau lưng Thẩm Quân, hai mắt lóe sáng, cánh mông tròn trịa, yểu hậu căng thẳng.

Hai ngày nay cho hấn túng dục một chút vậy.

Cứ như thế, hấn đặt tay ở trên cơn thịnh đang nhỏ giữa hai chân, thô nặng mà rên rĩ sau lưng Thẩm Quân. Nghe vào tai lại thành tiếng dụ hoặc.

Tiếng chuông di động lần thứ ba vang lên, Thẩm Quân vừa thấy trên màn hình là Bạch Liên Họa. Không biết cô ta muốn làm gì, chần chờ sau đó mới bắt máy.

Đái Luật Mậu một bên để cô nghe điện thoại, một bên nhìn chăm chăm vào thân thể Thẩm Quân, trên tay lại giả tăng tốc độ. Thẩm Quân một bên ứng phó Bạch Liên Họa, đại bộ phận đều chú ý đều đến nam nhân đằng sau. Cái tên này tự xưng đến không có hàm súc, tựa như phóng ra đại pháo, rầm rầm rung động, tiếng thờ đốc lại trầm trọng, làm tim gan cô cồn cào ngứa ngáy khó nhịn.

"Ân, để mình nghĩ cách." Tùy tiện nói vài câu, Thẩm Quân vội cúp điện thoại. Cô sợ nếu nói tiếp bên kia sẽ phát hiện có điều không thích hợp.

"Ân..." Đái Luật Mậu không chút che dấu tiếng gầm nhẹ của mình. Thẩm Quân xoay người nhìn lại, bị tư thế gọi cảm của hắn đánh đến tâm cũng ngứa ngáy vô cùng.

Đặc biệt là cái tên kia không hề có ý nghĩ gì, tay ở trên côn thịt bắt đầu hoạt động, đầu vào đấy, ánh mắt lảng lảng nhìn thẳng vào Thẩm Quân. Thẩm Quân buộc bản thân phải niệm như mất mình bị mù rồi, mặc cho thân thể đang khô nóng nói: "Tôi có việc, đi trước."

Đái Luật Mậu làm sao để cô dễ dàng trốn thoát. Hiển nhiên là không, hắn với người, kéo Thẩm Quân về phía mình.

"Em chắc chắn muốn đi?" Đái Luật Mậu nhướn mày, tay mất nhanh lẹ ôm chặt cô.

Hắn lấy tay kéo chân Thẩm Quân, nơi đó có xuân thủy chảy ra, bắt đầu xoa nắn âm hộ, đùa bỡn với bên trong, ngón tay dút vào bên trong bắt đầu càn quấy.

Hắn lại hỏi một lần nữa: "Em chắc chắn muốn đi?"

Thẩm Quân hận mình muốn chết, bị hắn sờ một cái, đã chịu không nổi. Thu cũng không thu được nữa, Cái côn thịt kia sao còn chưa đâm vào đi, nhìn một hồi cô lại lên cao trào, tiết một trận dâm thủy nữa.

"Tôi còn việc....A....Ân...."

Cô nhìn ra, Đái Luật Mậu không có ý định buông tha cô, cô cũng biết, chỉ cần cô nhìn thấy hắn, cơ thể liền phát lạnh.

"Anh....Ân....Ân...."

Thẩm Quân còn chưa phản kháng, tiếng rên rỉ đã phát ra trong cổ họng.

Lo cho Bạch Liên Họa làm gì nữa.

Mặc kệ cô ta.

"Muốn em....A....Ân...."

Thẩm Quân đảo thân mình, ngồi trên người hắn, làm côn thịt tiếp đâm vào trong cơ thể mình. Không cần nói nhiều, hai người từ bắt đầu đã quen thuộc với cơ thể nhau. Nhìn cô rên rỉ kiểu mỹ vô cùng, hai luân vú trước ngực làm hốc mắt hắn đỏ rực lên.

Hắn cúi người, mót vào bầu ngực cô, bên dưới ra sức thao nhục huyết, thân thể hai người nổi lên trận khoái cảm. Hắn dễ dàng áp đảo Thẩm Quân, cùng với cô vận động thành một loạt tư thế khác.

Cả ngày, Thẩm Quân không thể rời khỏi ký túc xá của hắn, chờ đến khi cô nhớ mình phải giúp Bạch Liên Họa, đã là chuyện của mấy ngày hôm sau.

Bạch Liên Họa có biết hay không, người mà cô ta đang nhờ giúp đỡ chính là người tung tin đồn cô ta vào phòng khách sạn với Giải Bàn Hạ cho phóng viên.

Xong chuyện mấy ngày sau, Bạc Lư Kinh, trợ thủ đắc lực của Đái Luật Mậu đột ngột xuất hiện ở phòng làm việc của cô, nói: "Thiếu tướng muốn mời Thẩm tiến sĩ ăn một bữa tối, vì muốn cảm tạ tiểu thư đã giúp đỡ mấy ngày qua."

Thẩm Quân nghe xong chỉ cười, tối hôm qua cô chính là rài tiền, sau đó ngồi ở nhà, mở hầu bao của mình đợi tiền tự động bay vào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Quan hệ hôn ước

Buổi com chiều này vẫn là do Thẩm Quân cố ý thả giúp Đái Luật Mậu một con bọ câu. Nguyên nhân là Bạch Liên Họa đã mời cô một bữa com, nói về vài chuyện rất trọng yếu.

Từ sau khi cùng với Đái Luật Mậu ngã bãi, Bạch Liên Họa bên trong cùng với tình nhân của cô ta chơi đùa rất khí thế. Tuy là Bạch Liên Họa cũng không thích Đái Luật Mậu quá lạnh lùng, nhưng mà bị Lữ Xá Tiêu phỏng tay trên cũng không dễ gì nuốt trôi con giận này.

Hiện nay, Lữ Xá Tiêu đã bị mất đi tín nhiệm của Bạch Liên Họa. chỉ còn Thẩm Quân nghiễm nhiên trở thành bạn thân nhất trong mắt mọi người mà thôi.

Com chiều của bọn họ diễn ra trong một nhà hàng nổi tiếng. Thẩm Quân vẫn ăn mặc mộc mạc như cũ, vạn năm không thay đổi, đeo một cái kính đen to trước mặt, che hết dung nhan xinh đẹp bên trong, thậm chí làm người khác mất đi phòng bị với cô.

Vào phòng, Bạch Liên Họa đã có mặt bên trong, thấy cô vào đã nở nụ cười vô cùng xinh đẹp để tiếp đón.

"A Quân, lại đây ngồi." Giọng nói nhẹ nhàng rất quen thuộc.

A Quân sao?

Trong đầu Thẩm Quân thầm nghĩ một loạt mưu quý kế, cuối cùng vẫn vô cảm mà đi vào bên trong.

Bắt đầu hai người chỉ nói về vài vấn đề bình thường trên bàn ăn. Không khí cũng dần đông lạnh.

Bạch Liên Họa ghét bỏ Thẩm Quân, nhưng bởi vì Thẩm Quân luôn trầm mặc ít lời, nên mới quyết định chọn cô để đi tìm hiểu Lữ Xá Tiêu một chút.

"A Quân, lần trước cậu giúp mình, hôm nay mình kính cậu một ly." Bạch Liên Họa đem một ly rượu gạo, uống một hơi cạn sạch.

Cô âm mưu, cô ta biểu hiện quá rõ ràng.

Thẩm Quân khách khí trả lời: "Không có gì." Sau đó tiếp tục ăn sushi, đối thoại chỉ đơn giản như vậy mà bị cắt đứt.

Bạch Liên Họa cười cười, xấu hổ vô cùng, nhưng quyết chính mình không thể dễ dàng nhụt chí.

"A Quân, lâu rồi chúng ta không tụ họp, khó có cơ hội cùng nhau ăn cơm, nói chuyện của cậu đi." Bạch Liên Họa kiên trì không nghỉ ngơi.

Thẩm Quân nội tâm châm biếm cô ta vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn rất ân cần: "Mỗi ngày chỉ ở trong phòng nghiên cứu thôi. Sau đó ăn rồi ngủ. Cứ như vậy lặp đi lặp lại."

Bạch Liên Họa vô cùng khó coi, Thẩm Quân là con một sách, chỉ có thể trực lai trực vãng.

"A Quân, có đối tượng không?"

"Không có, cậu muốn giới thiệu ai cho mình sao?" Chiêu Nhật Thiên, Giải Bàn Hạ hay là Diệp Lang Thần đây? Sợ là cô ta luyến tiếc lắm không nỡ đâu.

"Đừng rồi." Bạch Liên Họa vẽ mặt cười tươi, kéo dài âm thanh: "Chính là Đái Luật Mậu. Cậu thấy sao, nữ nhân ở Đế Quốc này không ai không thích anh ấy."

Lúc này Thẩm Quân hơi phản ứng lại, thật lòng kinh ngạc, cốt truyện thay đổi hơi sai với suy nghĩ của cô: "Anh ấy không phải vị hôn phu của cậu sao? Huống chi, lần trước...."

"Cậu còn giận anh ấy làm cậu mất mặt sao? Anh ấy chỉ là xuất phát từ nhiệm vụ mới làm như thế. Cậu đừng trách anh ấy." Bạch Liên Họa mỉm cười, vất hết óc đối đáp với Thẩm Quân. Mục đích chính chỉ muốn Thẩm Quân thay đổi cái nhìn về Đái Luật Mậu mà thôi.

"Vậy sao."

Bạch Liên Họa chẳng lẽ bởi vì chuyện qua đêm với Giải Bàn Hạ bị đưa ra ngoài ánh sáng, nên muốn lôi Thẩm Quân theo cùng sao? Chướng mắt Đái Luật Mậu nên muốn xử lý hẩn.

"Mình cùng anh ấy có duyên không phận, không muốn gât cậu, mình đã có người trong lòng, tuy là hơi trơ trẽn, nhưng chúng mình là chân ái của nhau. A Quân, cậu không hiểu đâu, cảm giác yêu một người là như thế nào. Chỉ có thể đời này, chồng của mình là anh ấy, không thì không là ai khác." Bạch Liên Họa nói nhập tâm vô cùng, mặt cũng đỏ lên.

Thẩm Quân ở trong lòng thầm nghĩ: Vậy ba người đàn ông kia ai mới là chân ái của cô? Hay là cả ba người? Chân ái của bản thân chia cho tận ba người đàn ông, hình như hơi rẻ bèo thì phải.

"Chúc mừng cậu, tìm được chân ái của mình. Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì tới mình?"

"Luật Mậu rất tốt. Chúng mình đã thương lượng là đôi bên chia tay trong hòa bình. Mình cũng không muốn hấn cô đơn, cậu lại là bạn tốt nhất của mình, nếu hai người có thể tìm hiểu, ở bên nhau, mình sẽ toàn tâm toàn ý chúc phúc cho hai người." Bạch Liên Họa vừa nói, vừa cầm chặt tay Thẩm Quân.

Thẩm Quân so với Lữ Xá Tiêu, bên ngoài tuy là xấu, nhưng gia cảnh tốt hơn nhiều. Thúc đẩy hai người bọn họ ở bên nhau, đời này Lữ Xá Tiêu chỉ có thể lên kút làm bồ người khác. Trong lòng tính toán đến hưng phấn, Bạch Liên Họa không khỏi đắc ý vô cùng.

Đái Luật Mậu vô cùng nghiêm khắc, đối với người khác cũng hay theo luật mà làm, hướng hẩn thay đổi thái độ với Thẩm Quân, chín mươi chín phần trăm hẩn không có hứng thú. Nhưng mà, ích lợi trước mặt, hẩn cũng sẽ lấy tương lai của gia tộc làm trọng.

Như vậy,

Cô cũng nên nắm bắt bí mật của hẩn, trước khi bị hẩn chơi một vỏ lớn sau đó đuổi cỏ ra ngoài.

Bạch Liên Họa nghĩ tới tốt đẹp vô cùng, nhưng không hề biết người đứng phía sau cánh màn lại là người cô ta đang cố làm ơn làm phúc.

Thẩm Quân giả vờ kinh ngạc: "Nhưng mà, cho dù mình muốn, Đái thiếu tướng cũng không nhất định sẽ đồng ý, mình thì không sao, nhưng mà nam nhân trên đời nhiều như vậy, giả cho ai đối với mình cũng như nhau. Đái Luật Mậu đúng là điều kiện không tồi, ba mẹ mình cũng sẽ không phản đối. Chỉ sợ anh ấy chướng mắt mình xấu xí mà thôi."

Cô tự nói bản thân tới vô cùng bản thủ, vẽ mặt lại bày ra hình dạng một bà già nói lý lẽ, phiền phức vô cùng, không chán ghét cũng không quá thích, chỉ là đánh giá một người dựa trên giá trị bên ngoài mà thôi.

"A Quân không được coi nhẹ bản thân. Toàn Đế Quốc này làm sao có người thứ hai vừa trẻ vừa giỏi như cậu được chứ."

Bạch Liên Họa vất óc ra khen Thẩm Quân. Lại kéo cô ta gần thêm một chút. Thẩm Quân là đối tượng mà cô ta rất cần để kéo lợi ích về bên mình, nhưng cũng không thể phủ nhận, Thẩm Quân quả thật là một thiên tài.

Nhưng mà không biết là may hay là xui, cô ta lớn lên xấu xí, nam nhân không có hứng thú, may mắn sẽ không ai đào góc tường của cô ta, cũng may mắn là Thẩm Quân ngoại trừ nghiên cứu thì cái gì cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Sau đó, Bạch Liên Họa càng thêm khẳng định mình chắc chắn thành công. Kéo Thẩm Quân về âm mưu mình đang bày ra. Thẩm Quân chắc chắn không có khả năng biết được bí mật của mình.

Đợi mọi chuyện ổn thỏa rồi chỉ cần cấp tin nóng cho phóng viên là được.

Càng nghĩ càng nắm chắc phần thắng, Bạch Liên Họa đem Thẩm Quân thành con cờ bí mật của bản thân một cách dễ dàng.

Sau đó, Thẩm Quân lại nói một câu: "Nếu anh ấy không ngại, mình cũng không phản đối, vừa đúng lúc mình cần một đối tượng để kết hôn. Nhưng nếu anh ấy không muốn, mình cũng không bắt buộc."

Bạch Liên Họa vui vẻ vô cùng. Hôm nay coi như mọi chuyện đều quá tốt đẹp. Hôm nay coi như bọn họ đã đi chung một chiếc thuyền.

Bên kia, thượng tướng Đái đang ăn cơm với hai binh lính. Thì nhận được một tin nhắn

"Nhớ rõ làm cô ta cắt đứt đèn tiền"

Hẩn còn chưa lý giải những lời này có ý tứ gì, thì Bạch Liên Họa đã gọi tới, muốn gặp mặt hẩn.

Còn về việc Đái Luật Mậu và Bạch Liên Họa nói gì với nhau, Thẩm Quân không xen vào.

Bởi vì cô đêm nay còn bận nghiên cứu tác dụng phụ của Yếu Dược và Hồi Xuân Hoàn. nhưng không Nghĩ ăn cơm xong thì bị bắt đi mất.

Ngày hôm sau buổi trưa, vẫn là nhà hàng cũ.

Bạc Lưu Kinh đi theo Đái Luật Mậu, đi tới một góc phòng.

Tới sớm hơn hẩn vài phút là Thẩm Quân đã có mặt.

Bạc Lưu Kinh đang uống một ngụm canh, cảm giác xương sườn hôm nay có một mùi hơi nồng nhưng ngon vô cùng, không nhìn được uống thêm mấy hóp.

Lúc này, hắn nghe được âm thanh bên phía Đái Luật Mậu và Thẩm Quân.

Thẩm Quân hỏi: "Anh muốn cưới tôi sao?"

Bạch Lư Kinh bị sắc canh xương, cả người run rẩy, ho như điên: "Khụ khụ khụ...."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Đồn đãi vớ vẩn

Hách Đa Khánh đi tới bên cạnh Bạch Lư Kinh. Nhìn trên bàn một đồng đồ ăn hỗn độn, lại nhìn Bạch Lư Kinh đang thờ hồn hèn một bên. Trong lòng thẩm đoán, sau đó huých vô người Bạch Lư Kinh một cái khuỷu tay.

"Cái tên khốn này...." Bạch Lư Kinh tức giận mắng người, lại nhìn Đái Luật Mậu và Thẩm Quân bên kia, giọng nói đột nhiên thay đổi: "...Thật ưu tú nha...."

Hôm nay là ngày sinh nhật của trưởng quan, hắn không thể xác sanh.

Hách Đa Khánh không hiểu nhủ mảy: "Cậu bệnh sao?"

Con mẹ nó, mảy mới bệnh.

Bạch Lư Kinh lau khôe miệng đầy nước, cười ha ha qua chuyện: "Cậu không hiểu hài hước là gì sao. Mau mau ăn cơm."

Hách Đa Khánh không biết Bạch Lư Kinh bị bệnh gì, mà ngữ khí thân thiết vừa rồi làm hắn nổi hết da gà. Đột nhiên hắn nhìn thấy Đái Luật Mậu, lễ phép mà đứng dậy cúi chào: "Chào trưởng quan."

Đái Luật Mậu gật đầu nói: "Lo ăn đi, đừng nói nhiều."

Thực mau, hắn thu được ánh mắt giết người của Bạch Lư Kinh đối diện.

Hách Đa Khánh: Sao cậu không nói với tôi trưởng quan ở đây.

Bạch Lư Kinh: Tự đi mà nhìn coi bên kia là tình huống gì.

Hách Đa Khánh: Ai mà biết tôi cứ tưởng quần áo giống nhau thôi. Thì ra trưởng quan đang hẹn hò sao.

Bạch Lư Kinh: Ngu ngốc.

Hách Đa Khánh một bên cảm giác như hắn có điều gì giấu mình, tức giận ăn một ngụm cơm lớn.

Tình huống lúc này làm không khí hơi ngưng đọng, Hách Đa Khánh chỉ đành nhìn Thẩm Quân, sau đó nhớ tới trước đây trưởng quan từng bắt bẻ cô ấy, nên đành mở miệng nói vài lời làm hòa hoãn không khí: "Thẩm tiến sĩ, ăn cơm một mình sao?"

Mà Bạch Lư Kinh một bên ra hiệu cho hắn cầm miệng, nhưng đều bị làm lơ.

"Không phải, tôi có hẹn trước." Thẩm Quân nói xong, thì quay đầu nhìn Đái Luật Mậu. Cùng hắn nói chuyện đang dở vừa rồi.

"Cho nên em trả lời thế nào?" Đái Luật Mậu gấp một miếng thịt bỏ vào chén cho cô, sau đó đột nhiên dùng vài từ ngữ mà người ngoài không hiểu nói tiếp: "Đến lúc đó dùng hoa Tulip màu đỏ được không?"

Thẩm Quân hai mắt khẽ nhúc, bất giác mỉm cười: "Được, nhưng mà phải ở trang viên Mạc Tây Đô."

Không khí lúc này trở nên vô cùng vô cùng ái muội, Hách Đa Khánh cảm thấy quái dị vô cùng.

Còn Bạch Lư Kinh một bên dùng điện thoại tra cứu thứ hoa Tulip có ý nghĩa là gì, quả nhiên....

Hách Đa Khánh ghen một bụng tò mò, bữa cơm này nuốt không trôi.

Chờ Đái Luật Mậu và Thẩm Quân rời khỏi rồi, mới lên lút hỏi Bạch Lư Kinh: "Là sao? Mình không hiểu."

"Còn có cái gì không hiểu? Nhìn thấy rồi mà vẫn không hiểu sao?"

"Con mẹ nó, không phải cậu nói trưởng quan có hôn thê rồi sao?" Hách Đa Khánh ngoài miệng cố lý giải, nhưng trong lòng vẫn là không hiểu.

"Ngu ngốc. Cậu nhìn xem hoa Tulip màu đỏ có nghĩa là gì trước đã." Bạch Lư Kinh ra vẻ "đã ngu rồi còn ngốc" nhìn hắn.

Hách Đa Khánh lăm lăm, cảm giác giống như bị mọi người cho ra rìa thật khó chịu: "Màu đỏ...Hoa Tulip..." Hách Đa Khánh dùng di động tìm kiếm: "À.... Trưởng quan thật là nhiệt tình như vậy."

Màu đỏ của hoa Tulip, tượng trưng cho một tình yêu nhiệt tình, nói đúng hơn chính là: Anh yêu em.

Nhưng mà tại sao phải đến trang viên Mạc Tây Đô? Tới đó biểu đạt tốt hơn sao?

Vấn đề này, hai người bọn họ không ai trả lời được.

##

Mấy ngày sau, tin tức bùng nổ về việc Đái Gia chủ động hủy hôn ước với Bạch Gia.

Có người nói, sau khi phát hiện Bạch Liên Họa và Giải Bàn Hạ yêu đương vụng trộm, Đái Gia vô cùng tức giận, cho nên hướng tới Bạch Liên Họa không biết phụ đạo, hủy bỏ hôn ước và cả giao tình bao năm.

Nhưng cũng có người nói, hai người bọn họ tuổi trẻ tài cao, nên được tự do yêu đương, thay vì nghe theo sắp đặt của gia đình.

Nhưng bởi vì sự kiện ngày hôm đó của Bạch Liên Họa và Giải Bàn Hạ, chứng cứ đã rõ nên mọi người nguyên tin tưởng lời đồn đầu tiên hơn. Đái Gia không cần một người con dâu không biết liêm sỉ như vậy.

Nhưng không bao lâu, lại có người tung tin sau tin tức hủy bỏ hôn ước, hai người Đái Luật Mậu và Bạch Liên Họa lại thường xuyên gặp gỡ qua lại.

Lúc này, có người tự xưng là "người nhà" nói là: "Hai người bọn họ thật ra quan hệ vốn cùng tốt đẹp. Thậm chí còn không ngại chia sẻ bạn bè qua lại cho nhau. Đái Luật Mậu cũng đã ở bên cạnh với bạn thân của Bạch Liên Họa một thời gian."

"Nghe nói dạo gần đây, Bạch tiểu thư giới thiệu người quen cho Đái thiếu tướng. Bọn họ còn chúc phúc nhau sớm tìm được chân ái."

"Nghe nói, Đái thiếu tướng chủ động muốn Bạch tiểu thư giới thiệu đối tượng cho mình. Khi nào hai bên vẫn không tìm được người thương thích hợp, thì sẽ tiến tới hôn nhân với nhau. Nhưng sau khi Bạch tiểu thư tìm được người yêu rồi, Đái thiếu tướng vẫn lẻ bóng một mình. Sau khi được Bạch tiểu thư giới thiệu, Đái thiếu tướng hiện đang có quan hệ thân thiết với bạn thân của Bạch tiểu thư."

"....."

Các loại tin đồn ừn ùn không dứt, nhưng cuối cùng, vẫn có một ý chính duy nhất: Đái Luật Mậu có người mới, Bạch Liên Họa cũng có người mới. Hai người không ai có lỗi với ai, chia tay trong hòa bình.

Đối với sự phát triển của tin đồn, Bạch Liên Họa đương nhiên rất thích, mỗi ngày đều cùng với Đái Luật Mậu và Thẩm Quân trò chuyện. Dựng nên cây cầu tơ duyên giữa hai người bọn họ.

Ngay từ đầu, Đái Luật Mậu lãnh khốc vô tình, đã làm cho Bạch Gia của cô tổn thất rất nhiều tiền tài vào vài hạng mục quan trọng của công ty, nhưng nhờ tình nhân Diệp Lăng Thần, nếu cô thiếu tiền, hần liền đáp vồ. Còn có một tiểu vương tử của Đế Quốc, Chiêu Nhật Thiên.

Bạch Gia dạo gần đây trên đã phát triển trở lại. Tuy là Bạch ba ba đối với sự việc tình ái lộn xộn của con gái vô cùng không tán thành, nhưng mà vì lợi ích trước mắt, ông vui vì con gái biết lựa chọn hạnh phúc cho mình.

##

Nhà Hàng L'amour.

Thẩm Quân lại tới đây một lần nữa, tình huống hiện tại không biết là nên khóc hay nên cười.

Cô nhớ rõ tình cảnh trước kia, Đái Luật Mậu và cô là lần đầu gặp mặt. Hần còn ra sức thăm dò mình, coi mình như một con cò để bả thù, cố ý tiếp cận, muốn có được hảo cảm của cô. Sau đó lợi dụng cô để trả đũa Bạch Liên Họa.

Nhưng, bây giờ thì sao?

Cô không biết.

Hy vọng hần đối với mình có một chút, thích.

Bạch Liên Họa hôm nay tổ chức liên hoan, chủ đề là: Hẹn Hò Cặp Đôi.

Còn vô cùng sáng khoái mà tung tin cho giới truyền thông, nói bọn họ có thể thỏa sức mà đưa tin.

Bốn người ngồi đối mặt với nhau, cô ngồi bên cạnh Đái Luật Mậu. Đối diện là Bạch Liên Họa.

Phòng ăn không khí nhẹ nhàng, tiếng nhạc du dương, khách hàng lui tới ngẫu nhiên cũng nhìn nhìn bọn họ vài lần.

Thức ăn trên bàn toàn bộ đều là món ăn mà Bạch Liên Họa yêu thích, bề ngoài thì đẹp, nhưng số lượng lại ít vô cùng.

Không biết vô ý hay cố tình mà Đái Luật Mậu nhìn Thẩm Quân một cái, bị Giải Bàn Hạ kể bên bắt gặp. Hần lúc này dơ ly rượu đỏ trong tay lên, kính bọn họ một cái: "Cảm ơn hai người."

Hần hiện nay có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Liên Họa, dắt tay, ôm nhau, không sợ người khác phát hiện, cũng không sợ lời ra tiếng vào.

Thẩm Quân và Đái Luật Mậu lịch sự đáp lại, thành thật cảm động bởi chân tình của hần dành cho Bạch Liên Họa.

Họ chỉ sợ một ngày nào đó bản thân hần cũng lạc đường, chỉ sợ là, không thể quay lại nữa.

Bạch Liên Họa cười cười, ôn nhu chăm sóc Giải Bàn Hạ. Hình ảnh này hòa hợp, ấm áp vô cùng.

Phóng viên mai phục trong góc cũng ra sức chụp ảnh đáo đẽ.

Lúc này, Giải Bàn Hạ lên tiếng, nhìn về phía Thẩm Quân: "Học muội, cảm ơn em, cũng chúc mừng em."

"Cảm ơn học trưởng," Thẩm Quân đáp lại.

"Anh có xem một chút tin tức trên mạng, quả thật em thông minh tài giỏi, giải ngẫu thiên thành, lại bị bọn họ viết thành trào cao, muốn vào hào môn. Thật sự quá đáng vô cùng."

Giải Bàn Hạ đột nhiên lên tiếng khen Thẩm Quân, làm ba người bọn họ có chút kinh ngạc.

Thẩm Quân theo bản năng nhìn Bạch Liên Họa, quả nhiên cô ta có chút tức giận mà đông lạnh thần thái.

"Giải ngẫu thiên thành?" Bạch Liên Họa hơi hoài nghi, cô ta thì có gì đẹp?

Còn phía bên kia, Đái Luật Mậu đột nhiên nhéo tay Thẩm Quân một cái.

Cũng không biết là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Cùng nhau tổ nổi lòng

Thẩm Quân không muốn tình huống phát sinh có điểm gì lộ ra sơ hở, nếu Bạch Liên Họa biết được cô và Đái Luật Mậu đã sớm quen biết nhau. Thì kế hoạch có thể sẽ vỡ lở.

"Giải sư huynh không cần khách khí, em vốn là rất biết thân biết phận, mặc kệ mọi người nói thế nào. Liên Họa và anh phải thật vui vẻ ở bên nhau. Vậy là đủ rồi."

Thẩm Quân miễn cưỡng nói cho qua chuyện. Giải Bàn Hạ vừa định mở miệng nói tiếp, Đái Luật Mậu đã đoạt đi.

"Ăn cơm trước, ăn xong lại tiếp tục nói."

Bữa cơm sứ mệnh, bước đầu coi như hoàn thành.

Thẩm Quân và Đái Luật Mậu cũng không ngồi lâu lắm, biểu tình không có gì sai biệt, lãnh đạm khách khí nói tạm biệt.

Bên trong chiếc xe màu đen huyền ảo, Đái Luật Mậu hỏi: "Em và Giải Bàn Hạ có quen biết trước sao?"

"Không có. Lúc sinh nhật Bạch Liên Họa có gặp qua một lần. Có nói mấy câu." Bị hắn hỏi trực tiếp cô hơi chột dạ một chút, mặc dù mình cũng không có làm gì quá đáng.

"Vậy sao."

Tiếp xúc một thời gian, hắn biết được Thẩm Quân và Bạch Liên Họa là bằng mặt không bằng lòng, nề mặt gia đình hai bên mà miễn cưỡng được xem là bằng hữu của nhau.

Thậm chí hắn còn cảm nhận rõ, Thẩm Quân có mấy phần không thích Bạch Liên Họa.

Nội tâm hắn hy vọng, Thẩm Quân có thể đứng về phía mình.

Có lẽ bởi vì quá nhiều hy vọng, cho nên hắn ngược lại hơi lo sợ một chút mà không biết có nên mở miệng hỏi Thẩm Quân một số việc hay không.

"Sắp tới dù sao cũng sẽ trở thành vị hôn thê của anh. Anh có việc gì muốn hỏi em không?" Thẩm Quân dẫn đầu mở miệng khơi mào đề tài.

Cùng với Đái Luật Mậu kết hôn, đây không phải là sự việc nên nghĩ đắn đo quá nhiều, dù sao, Thẩm Quân cũng yêu thẩm hắn, yêu hơn mười năm nay. Bất quá, lời này chỉ nói cho có lẽ mà thôi.

Làm việc mà bị tình cảm chi phối, Thẩm Quân hơi lo sợ một chút.

Đái Luật Mậu trầm mặc, đôi mắt nhìn về phía trước, một đồng vấn đề bay qua bay lại trong đầu hắn: "Em có biết sinh hoạt cá nhân của Bạch Liên Họa không?"

Hắn đem từng chữ nói ra vô cùng cẩn trọng.

"Biết." Cô không muốn dấu diếm, muốn hắn biết nhiều điều hơn nữa.

Thẩm Quân tháo mắt kính xuống, bỏ qua một bên, sau đó quay đầu lại nhìn hắn.

"Em biết, có ấy không chỉ có một người đàn ông. Em còn biết, anh cực kỳ căm ghét Bạch Liên Họa."

Xe đang chạy bên đường đột ngột dừng lại ven đường, Đái Luật Mậu trong lòng trăm mối ngổn ngang cảm xúc, gương mặt cứng nhắc không có cảm xúc.

Hắn đè thấp âm thanh, hơi trầm trọng hỏi: "Làm sao em biết được?"

Thẩm Quân là địch hay là bạn, hắn quá chú ý tới vấn đề này. Trên lưng đè nặng hai chữ báo thù, hắn hiểu rõ, mỗi một bước đi đều vô cùng quan trọng.

Hắn ngay từ đầu đã tính toán lợi dụng con cờ là bạn thân của Bạch Liên Họa. Nhưng mà sau đó có việc phát sinh, mới chuyển từ hai thành một người khác.

Thẩm Quân không lập tức trả lời, ánh mắt nhìn hắn kiên định vô cùng, tựa như muốn nhìn thấu đáy lòng hắn: "Em còn biết. Anh bị cô ta dối nòn xanh. Còn biết anh từ chối việc một thê nhiều phu. Sau đó không ngại mà xé rách mặt nhau. Còn biết, anh bị cô ta và đám giang phu kia, giết chết."

Bình thường là người vô cùng bình tĩnh, sau khi nghe xong những lời này, hắn không còn tự chủ được nữa, nắm chặt tay Thẩm Quân, lớn tiếng: "Em rốt cuộc là ai? Làm sao em biết được những chuyện đó?"

Hắn ở trong lòng không ngừng bắt bản thân phải bình tĩnh hơn.

Thẩm Quân không bị dọa, nhìn hắn, thâm tình vô cùng mà nói: "Từng chuyện của anh, từ nhỏ đến lớn, em đều biết."

"A Luật, em yêu anh nhiều tới nỗi, thậm cái đã qua hai đời."

"Em biết được anh vì báo thù mới tiếp cận anh. Nhưng mà em vừa vui đã phải khổ sở. Nhưng mà tại sao mỗi phút giây nhìn thấy anh em đều cảm thấy đáng giá vô cùng."

Cô nói không nhanh không chậm, mím cười nhìn hắn, nhưng mà đáy mắt cũng trào ra nước mắt.

Nhiều năm ái mộ, cuồng si ở sau lưng hắn, bây giờ nói ra, cô như trút được gánh nặng, không biết Đái Luật Mậu sẽ có phản ứng gì. Nhưng mà cô tự nguyện, nói ra những lời này.

Hai đời....Báo thù....Yêu...

Đái Luật Mậu nội tâm rơi vào bế tắc, nhưng từ khi hắn gặp được một cô gái tên là Thẩm Quân, cô giống như một hốc cây, có thể nghe hắn nói, có thể thấu hiểu hắn, từng bí mật nhỏ nhất cũng không ngại bày tỏ.

Bầu không khí trong xe trở nên hơi quý dị. Thẩm Quân nói xong chỉ nhìn hắn cười nhạt.

Cô biết hắn nhất định sẽ hiểu lầm là mình cũng trọng sinh, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Đái Luật Mậu từ sớm đã tin tưởng cô rồi, thậm chí là không ngại tới gần mình, còn ý lại vào mình.

Bình tĩnh đạm mạc như hắn, cô độc quá lâu rồi, tới lúc cần có một người để làm bạn.

Thẩm Quân giống như một ánh dương xuất hiện trong thế giới này, một thế giới bao quanh hắn bằng một màu đen khôn khổ, xung quanh đều là âm mưu xấu xí, Thẩm Quân là một đạo ánh rạng đông, cổ vũ hắn, duy trì hắn, cùng hắn sống vai, cùng hắn đồng hành.

Hắn ôm chặt Thẩm Quân, ôm cô đến đau đớn cả hai tay.

Thẩm Quân chỉ yên lặng dựa vào người hắn, nghe nhịp tim hắn đập, cũng nghe hắn nói.

"Thẩm Quân, nếu đời này em phản bội tôi. Có thành quý tôi cũng không tha cho em."

"Được." Âm thanh Thẩm Quân vô cùng vui sướng hòa với run rẩy.

"Về sau, có xuống địa ngục thì chúng ta cùng đi. Vĩnh viễn hạnh phúc."

Âm thanh Đái Luật Mậu trở nên khàn khàn, nghe xong Thẩm Quân khoe miệng bắt giác cười lên, nước mắt lại chảy xuống, vùi đầu vào ngực hắn: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Yêu hay không yêu

Lữ Xá Tiêu sau khi hiến thân thất bại, hay thoát thân mình không khỏe, đóng cửa không rời khỏi nhà. Cô ngồi một mình thất thần trên giường, ôm gối đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bên ngoài xanh biếc, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Khôn mặt điểm lệ buồn bức không vui, mái tóc xoắn bồng bênh bị xóa rối tung rối mù trong hỗn loạn, không còn vẻ chói lọi bình thường, ngược lại có vẻ hơi buồn cười. Không ai biết, Lữ Xá Tiêu yêu Giải Bàn Hạ biết bao nhiêu, yêu đến nỗi nó biến thành thói quen, yêu đến nỗi trở nên cố chấp điên cuồng.

5 năm trước, Bạch Liên Họa lần đầu tiên dẫn theo Giải Bàn Hạ xuất hiện, cô đã bị anh chàng ôn thuận như ngọc kia biến thành tù binh. Cô thậm chí bỏ mất hết tất cả đám người cao phú soái bên cạnh, chỉ muốn cùng Giải Bàn Hạ ở bên nhau.

Không ngờ rằng, một người luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết như Giải Bàn Hạ, cũng có ngày trở thành tình nhân của Bạch Liên Họa. trời mới biết lúc đó Lữ Xá Tiêu có bao nhiêu phần nộ và bất lực.

Cô làm tất cả mọi chuyện chỉ mong hắn chú ý đến mình, nhưng mà, một chút, cho dù là một chút thôi. Hắn cũng không thèm để ý tới.

Thời điểm Thẩm Quân đưa cho Lữ Xá Tiêu Yêu Được, cô cũng bắt đầu lên kế hoạch, Bạch Liên Họa bỏ thuốc Đái Luật Mậu. Cô cũng dựa theo cách này của cô ta, mà bỏ thuốc Giải Bàn Hạ.

Dựa vào cái gì Bạch Liên Họa kia có bao nhiêu thanh niên ưu tú bên cạnh, cô chỉ muốn một người thôi. Mà cũng không được.

Kết quả tuy không thành công như ý muốn, nhưng Bạch Liên Họa sau đó cũng thường xuyên qua lại với Đái Luật Mậu.

Còn Giải Bàn Hạ kia? Nhìn thấy cô lập tức bỏ chạy trốn chết.

Khi mà Thẩm Quân gọi điện cho Lữ Xá Tiêu, trong giọng nói còn mang theo một phần thân mật ý vị.

Còn hẹn nhau cùng đi dùng bữa.

Thẩm Quân thông thả ung dung, nhìn người trước mặt vẻ ngoài tiêu tụy vô cùng, Lữ Xá Tiêu.

Lữ Xá Tiêu có một yếu điểm, mà yếu điểm đó mang tên Giải Bàn Hạ. Không tiếc vì hắn làm ra bao nhiêu chuyện điên khùng trên đời. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong tình yêu, cũng là con cờ tốt nhất để Thẩm Quân lợi dụng.

Giải Bàn Hạ hiện nay chán ghét Lữ Xá Tiêu vô cùng, bởi vì hắn cảm thấy cô gái này quá hiếm độc.

Theo nguyên bản cốt truyện, Bạch Liên Họa bởi vì có Giải Bàn Hạ trong tay, thường xuyên cho Lữ Xá Tiêu vài lần gặp mặt tình cờ với Giải Bàn Hạ. Sẽ khiến cô ta không màng hậu quả mà giúp cô làm việc. Thường xuyên chịu đựng Bạch Liên Họa, hầu như đều nghe theo cô ta.

Bây giờ, không khí trong phòng ăn có hơi xấu hổ.

Thẩm Quân liếm khỏe môi, cái kính đen trước mặt lại quá dày, nhìn chằm chằm Lữ Xá Tiêu, mở miệng: "Xá Xá, mấy ngày nay thế nào? Sao cậu không tìm mình nói chuyện."

Lời này nói ra hơi xấu hổ, bởi vì hai người bọn họ thật ra cũng không gọi là thân.

"À, mình mấy ngày nay không có ở học viện." Lữ Xá Tiêu hơi chột dạ cúi đầu, che dấu bằng cách bưng ly cà phê lên uống.

"Vậy sao." Thẩm Quân biết nhưng không vạch trần, tiếp tục nói: "Yêu Được dùng được không?"

"Được." Lữ Xá Tiêu theo bản năng mà trả lời, nhưng sau khi nói ra lại hối hận.

Rồi lại cố sửa sai bằng cách thêm một câu: "Cũng...Cũng tốt."

"Giải sư huynh ngày hôm đó bước chân phù phiếm, có một nửa công lao là của cậu, Liên Họa chắc cũng biết, cậu ấy không cảm ơn cậu sao?"

Thẩm Quân bỗng nhiên hỏi thẳng, Lữ Xá Tiêu kinh ngạc mà nhìn cô, cà phê bởi vì rung tay mà đổ xuống váy, chất lỏng nóng bên trong lòng chân cô hơi phỏng rát, đau đớn vô cùng.

Lữ Xá Tiêu hoảng loạn lớn tiếng: "Cậu đừng nói bậy."

Cả người bình thường lạnh nhạt là một khuê tú phong phạm, bây giờ toàn thân đều là lệ khí.

Thẩm Quân không bị dọa: "Có đúng hay không thì chúng ta hiểu rõ. Nhưng mà, mình sẽ giúp cậu."

Lữ Xá Tiêu không nói tiếp, nhìn Thẩm Quân hơi đề phòng.

Thấy vậy, Thẩm Quân lại nói tiếp: "Cậu biết không, thật mau nữa hai người họ sẽ tuyên bố hôn ước. Đến lúc đó, cậu hối hận, cũng quá trễ rồi."

"Cậu nói cái gì?" Lữ Xá Tiêu gần đây nhốt mình ở nhà, nên không biết được tin tức bên ngoài.

"Hôm qua tại mình mới cùng nhau ăn cơm. Giải sư huynh đối với Liên Họa là nhất kiến chung tình, thật là đáng tiếc."

Loại chuyện này cần thiết gì đâu mà lừa cô ta, Lữ Xá Tiêu trong lòng lại tin tưởng những lời Thẩm Quân nói, một lòng chán ghét Bạch Liên Họa vô cùng.

"Cậu nói muốn giúp mình. Là có ý gì?" Lữ Xá Tiêu đã buộc lao rồi, đánh phải đâm đầu theo lao thôi. Coi như Thẩm Quân là một viên cứu trợ mà cô ta buộc phải ôm vào người.

"Cậu hiểu rõ những gì mình nói. Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần đều không phải người dễ trêu chọc. Nhưng mà bọn họ tính chiếm hữu lại vô cùng mạnh mẽ. Bạch Liên Họa vì lý gì mà lại gây bất hòa với hai người họ bằng một tin tức đánh hôn chứ? Chỉ là sợ cô ta đâm lao rồi, đánh phải làm liều thôi. Hường thụ cảm giác được nhiều nam nhân sùng ái cùng một lúc."

Thẩm Quân nói từng lời từng chữ đều vô cùng cẩn thận, để Lữ Xá Tiêu tự tiếp thu theo suy nghĩ của cô ta.

"Giải sư huynh là người tốt, anh ấy không thích tranh quyền đoạt thế với người ta. Cũng không cam lòng nhìn Bạch Liên Họa đi cùng người nam nhân khác. Nhưng mà hẳn chỉ nghĩ vậy thôi, cậu nghĩ đi, anh ấy yêu Bạch Liên Họa, cô ta như thế nào. Chả lẽ anh ấy còn không hiểu rõ sao?"

"Có đôi khi, những gì mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật. Giải sư huynh tự nguyện làm Vô Đại Lang, hay là bị ép buộc? Ai biết được."

"Cậu yêu anh ấy, còn không muốn anh ấy hạnh phúc sao?"

Lữ Xá Tiêu nghe xong những lời Thẩm Quân nói, không ngừng suy xét mọi chuyện cẩn thận. Cô nhìn thấy Giải Bàn Hạ phiền muộn rồi rầm bộ đáng, làm cô rất đau lòng.

Vạn nhất có gì xảy ra, chàng trai ấm áp như mùa xuân trước đây, bây giờ cũng giống như mình là thống khổ vạn phần.

Vì một chữ yêu.

Có thể hay không một ngày nào đó Giải Bàn Hạ cũng sẽ yêu Lữ Xá Tiêu cô.

Nhưng mà Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần lại uy hiếp anh ấy? Không cho anh ấy đến bên cạnh cô?

Thẩm Quân không biết Lữ Xá Tiêu này là suy nghĩ tới điên rồi, không thể cứu được nữa.

"Xá Xá cậu tự suy nghĩ đi. Giải sư huynh là người tốt, mình cũng mong anh ấy giữ vững lập trường của bản thân."

Lữ Xá Tiêu chìm đắm trong thế giới của mình, tới khi Thẩm Quân đi rồi cô ta cũng không biết.

Tình yêu không có đạo lý đúng sai, cô chính là yêu Giải Bàn Hạ.

Yêu là yêu, không có lý do.

Kỳ thật, Thẩm Quân cái gì cũng chưa nói, chỉ là nội tâm cô ta quá bất an mà tự xúc động mà thôi.

Ngoài cửa quán ăn, Đái Luật Mậu ngồi trong xe chờ Thẩm Quân. Qua một lúc, Thẩm Quân bước ra khỏi quán ăn, ngồi lên xe.

"Thế nào?" Hắn hỏi.

Thẩm Quân chỉ cười nhạt: "Anh nói đi, tình yêu đúng là làm con người ta điên cuồng. Thực mau, chúng ta sẽ biết được Lữ Xá Tiêu yêu Giải Bàn Hạ bao nhiêu."

Đái Luật Mậu nhìn thấy Thẩm Quân bộ dạng đặc ý, nhin không được vui vẻ, nổi lên tâm tư, âm thanh bỗng nhiên thấp xuống: "Giống như em, yêu tới điên cuồng sao?"

Thẩm Quân sùng sốt, khỏe môi giờ lên, cười đến sáng lạn: "Đúng vậy, vì anh thì mọi chuyện đều đáng giá."

Hầu kết hần kích thích, Đái Luật Mậu nói: "Cởi mắt kính ra."

Cô nhìn hắn, liếc làm theo lời hắn nói. Nhưng mà giây tiếp theo đã bị hắn dùng sức gặm môi.

Ở ven đường không phải là nơi tốt để kích thích, Đái Luật Mậu tức giận nhìn cô, không dám làm nhiều hơn nữa, chỉ hôn một chút rồi dừng.

Hắn nổ máy xe, khôi phục bộ dạng lạnh nhạt thường ngày.

Thẩm Quân thấy hắn tự kiểm chế, dưới thân đã nhô lên một khối nhỏ, bất giác bật cười.

Trong lòng trở nên nóng bỏng vui vẻ vô cùng, rốt cuộc có thể kích thích mình cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Đứng làm em

Bên này, Thẩm Quân và Đái Luật Mậu đã là củi khô đang bốc lửa lớn.

Còn Bạch Liên Họa thì cứ hoài nghi trong lòng, cả ngày nhìn Thẩm Quân không biết nên tin tưởng hay ngờ vực.

Cuối cùng, Bạch Liên Họa nhờ người điều tra một chút, xem Thẩm Quân dạo gần đây đang làm những gì, gặp gỡ những ai, sau đó liền bắt gặp được cảnh Thẩm Quân hẹn Lữ Xá Tiêu ra ngoài.

Không biết sau này Lữ Xá Tiêu sẽ làm ra điều gì làm cô nhọc lòng nữa hay không.

"Chẳng lẽ, Lữ Xá Tiêu muốn Thẩm Quân nhường Đái Luật Mậu cho cô ta? Sau đó quang minh chính đại ở trước mặt mình diễn vở dương oai."

Bạch Liên Họa suy nghĩ đến thần thờ, tự lẩm bầm một mình, dạo gần đây có vài việc vượt qua khỏi tầm với của cô. Tựa như có một tiết mục xuất sắc sắp diễn ra vậy.

Tốt nhất, Bạch Liên Họa cô nên đánh một đòn phủ đầu.

##

Từ sau khi xuống xe đi vào khu ký túc xá, một quá trình bước đầu cũng xem như thuận lợi thông qua.

Thẩm Quân cả người vui vẻ không thôi, tuy là dọc đường đi không ai nói với ai câu nào. Nhưng mà có vài chuyện không cần nói cũng biết, chắc chắn Đái thiếu tướng củi khô đang bị thiêu cháy rồi.

Thẩm Quân đột nhiên nhớ tới một sự kiện, làm cô không thể nào buông lỏng mà tận hưởng nữa, đành phải tạm thời dừng lại cái việc không an phận sắp diễn ra.

Đái Luật Mậu nhìn chằm chằm Thẩm Quân, nhìn đến nỗi cô cả người tê dại. Hắn cúi áo khoác, thấy Thẩm Quân không nói lời nào, đành hỏi: "Em sao vậy?"

Thẩm Quân quay đầu nhìn hắn, từ đầu đến chân cô phản quyền luyến, hơi mỉm cười: "Em nhớ có việc phải làm, anh đợi một chút."

"Có việc gấp thì cứ làm đi, anh tắm trước." Vốn là điều đã lên dây không thể thu hồi, nhưng mà Đái Luật Mậu cũng không muốn bản thân nhìn quá gấp gáp, dùng cường đại ức chế áp lực xuống, không thì sẽ mất mặt.

Thẩm Quân nhìn hắn hơi mất tự nhiên, trong lòng hơi áy náy: "Được, em sẽ nhanh hoàn thành."

Đái Luật Mậu vào phòng tắm, Thẩm Quân lập tức gọi điện cho Lữ Xá Tiêu.

Ước chừng cô ta cũng đang nghĩ tới mình, mà rất nhanh đã bắt điện thoại.

"Xá Xá, mình có việc muốn nói với cậu."

"Chuyện gì? Nghe giọng cậu hơi gấp gáp."

Thẩm Quân đi đến bên cửa sổ, gió nhẹ quét vào mặt, ngửi khí vũng vàng: "Nếu...Ngày hôm nay...Không...Mấy ngày nữa Liên Họa sẽ mời cậu tới khách sạn Thiên hải...Cậu...Tuyệt đối không được đi...Nếu lỡ như đã đáp ứng rồi...Cũng không nên đi một mình..."

Sự tình liên quan tới Bạch Liên Họa, Lữ Xá Tiêu đương nhiên coi trọng, nghe lời Thẩm Quân, cô cũng cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề.

"Nếu như...Mình đi thì thế nào?" Cô phát hiện âm thanh của bản thân không tự giác mà run rẩy, cũng không biết từ khi nào mình lại biến thành thỏ đế, nhìn Bạch Liên Họa một thân quyền thế, có thể dễ dàng mà giết chết cô.

Thẩm Quân nhìn ra xa, ngửi khí có phần khiến người ta không lạnh mà run: "Có khả năng...Đi rồi không về nữa."

Bên kia điện thoại im lặng một hồi, Lữ Xá Tiêu trả lời: "Được, mình biết rồi."

Cúp điện thoại, Thẩm Quân nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn tâm tình, nhưng mà không tự giác mà nhớ tới hình ảnh từ vong đầy thê thảm của Đái Luật Mậu.

Mấy ngày nữa sẽ diễn ra Kiến Quân Tiết, một ngày mà quân nhân khắp cả nước vô cùng coi trọng, bản thân Đái Luật Mậu cũng vậy, nhưng mà kiếp trước, Đái Luật Mậu chết đi, lại chết sau một cuộc vui đùa tình ái, Đái Gia ảnh hưởng rất nhiều, quân đội trong quốc gia thế lực suy giảm hầu như tất cả, bản thân những người ở lại cũng bị Diệp Thị chèn ép.

Trong lúc nhất thời, cây đổ thì bầy khi tan, Đái Gia từng phồn vinh hưng thịnh lại bị sập đổ hoàn toàn.

Mà Đái Luật Mậu một đời anh minh, bây giờ lại bị thế gian khinh thường phi nhỏ, càng bị một số người trong Đái Gia cầm hận vô cùng, trở thành một sự sỉ nhục lớn của gia tộc. Nghĩ đến đây, cả người Thẩm Quân đau đớn vô cùng.

Nếu như Đái Luật Mậu vẫn một thân một mình, sợ là hắn cũng sẽ giống như nguyên bản cốt truyện.

Mấy ngày nay ra sức củng cố Bạch Liên Họa, có thể cô ta tạm thời không trả thù Đái Luật Mậu nữa, cũng sẽ không xem hắn là đối tượng trút giận. Nhưng mà Lữ Xá Tiêu thì, cô ta lại trở thành vật hi sinh tốt nhất. Bởi vì cô ta biết quá nhiều bí mật tai họa ngầm của Bạch Liên Họa, đương nhiên không thể sống sót, phải diệt trừ cho sáng khoái.

Nội tâm bất an, Thẩm Quân không có thời gian thương thức Đái Luật Mậu, nhanh chóng đi vào phòng ngủ, đi tới bên cạnh nhà tắm, đúng như dự kiến là hắn không có khóa trái cửa, cô không gõ đã trực tiếp đi vào, Đái Luật Mậu bên trong hơi kinh ngạc một chút.

"A Luật..."

Cô rất ít mất đi thứ gì, cũng ít khi sợ hãi khôn cùng, người nam nhân trước mặt làm cô không thể bình tĩnh nổi.

Cô không nghĩ được nhiều, tiến tới ôm chặt lấy hắn, quần áo bị dòng nước xối ướt, áo sơ mi màu trắng trở nên trong suốt dính người, bại lộ ra bên ngoài hình ảnh thân thể hấp dẫn, bộ ngực no đủ như ẩn như hiện, pháp phông trước mắt.

Tình cảnh này quá kích thích hắn, cũng kích thích cả bản thân cô.

Cả người Đái Luật Mậu hơi tỏa sáng dưới dòng nước, vằn đã hiện lên rõ ràng, ẩn chứa một sức mạnh chưa bùng nổ, thân thể cao gầy tinh tráng, khuôn mặt anh tuấn, cả người đều hấp dẫn.

Cô cầu lấy cổ hắn, nhón chân lên hôn hắn, cũng không quan tâm dòng nước chảy xiết, tùy ý để dòng nước cọ rửa, môi răng hai người giao hòa với nhau, hút đến hết nước trong miệng.

Đái Luật Mậu bình thường chiếm chủ đạo, nhưng hôm nay Thẩm Quân lại ra sức làm hắn vui sướng không thôi, có thể hiểu là cô rất muốn hắn, cũng giống như hắn, cảm giác này không sai biệt lắm.

Đái Luật Mậu ra sức hôn, đồng thời ôm lấy Thẩm Quân lùi về sau, thẳng đến khi cả người Thẩm Quân chạm vào bức tường lạnh lẽo phía sau, hắn lấy tay mân mê đôi núm thịt cao vút của cô, mang theo nịt ngực lại càng quyến rũ, áo sơ mi trắng lại càng làm hắn thêm hứng thú, hắn vươn tay xé rách nịt ngực, nắm chặt lấy đôi núm một cách trần trụi.

Đầu lưỡi hai người tách ra, thờ hồng học, cộng thêm tiếng nước, động tác tay của hắn càng nhanh, thêm bầu ngực trong tay kia muốn làm thế nào cũng không làm đủ.

Hắn áp trán mình vào trán Thẩm Quân, hỏi: "Hôm nay làm sao vậy? Sao gấp gáp như vậy." Trời mới biết hắn dùng bao nhiêu sức lực mới khiến bản thân bình tĩnh một chút.

"Không có gì, chỉ là muốn anh." Thẩm Quân trả lời thẳng, đôi khi lại dùng môi vuốt ve cánh môi hắn,

Yết hầu khẽ động, Đái Luật Mậu bế Thẩm Quân lên, hôn thật mạnh, đem nước tắm tắt đi, thuận tay cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người vương bận, sau đó duy trì tư thế triển miên mà đi vào phòng ngủ.

Cô giống như thiên nga, cả người trắng tinh, mỗi lần hôn hôn xuống sẽ tạo lại một vết sưng đỏ dài, cô thậm chí cảm giác cả người như bị hắn hút sạch máu, cũng muốn dâng hiến toàn bộ cơ thể cho người đàn ông trước mặt.

Cái dấu vết đỏ này, chính là một cái cánh cáo, cũng là một dạng biểu thị công khai.

Trì Hoàn Vũ hay linh tính gì đó bên ngoài, dám nhìn người của hắn như hổ rình mồi, tất cả đều cúi đi hết.

Lúc Đái Luật Mậu định thả Thẩm Quân xuống giường, cô nói: "Chấn sẽ ướt."

Côn thịt thô dài đang chờ vận động, đã chạm vào cánh môi, nguy hiểm ma sát: "Vậy em mới xem làm sao bây giờ?"

Thẩm Quân không thành thật vuốt ve đôi tay hắn, phong tình vận chuyển ủng hộ động tác ma sát vừa rồi, hôn lên hầu hết hắn, cuối cùng dừng lại ở vành tai, thổi một luồng khí: "Đừng làm em."

Đái Luật Mậu đề nén âm thanh khăn đục, cười nói: "Tuân lệnh, trưởng quan."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Tạo ái trung (h)

Hắn đã sớm phát hiện Thẩm Quân không ổn. Ngay từ lúc vào cửa hắn đã nhìn thấy, cô nói chuyện, âm thanh phát ra cũng bị hắn phân tích rõ mồn một.

Sắc mặt Thẩm Quân hơi ngưng trọng, nếu không phải chuyện của cô, thì chắc liên quan tới hắn.

Thẩm Quân nếu biết được tin tức gì mới nhất định sẽ nói cho hắn biết, trực giác nói cho Đái Luật Mậu, không nên miệt mài theo đuổi, chỉ cần một lòng tin tưởng cô là đủ.

Ước chừng sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm, nên mới làm cô sợ hãi âu yếm hắn, lạp thấp thỏm lo âu.

"A Luật...Muốn em...Làm chết em..." Đối với hắn mà nói, bao nhiêu cũng không đủ.

Hai chân cô chủ động quấn chặt vòng eo hắn, nơi riêng tư mà sát không ngừng, nước chảy ướt đầm quy đầu, chính là đem côn thịt kia ăn vào tới không thoải mái.

Nhìn như khiêu khích, làm sao hắn bỏ qua được miếng thịt ngon miệng này.

Hắn nói đều đều chọc: "Không được mềm chân quá sớm."

"Ân ân...Ha...A..."

Thẩm Quân làm sao quán được nữa, cô chỉ muốn đốt lửa, sau đó nũng nịu xin khoan dung, một chút cũng không nương nhẹ.

Thẩm Quân giống như bị giam cầm, tháo mắt kính xuống là vô pháp vô thiên, không sợ khiêu khích hắn, cũng không sợ hắn làm chết mình, cũng không biết xấu hổ cầu ái.

Bộ mặt này làm hắn như phát điên, lại sung sướng, muốn cắn một ngụm, muốn càng nhiều, càng nhiều sẽ càng sung.

Tuy rằng hai người đứng mà làm, nhưng ở nhà lớn như vậy, còn nhiều nơi hắn có thể kích thích không ngừng.

Hắn ấn Thẩm Quân lên sô pha, nâng một chân cô lên, mãnh liệt thọc vào rút ra. Bọt nước bắn ra đầy, làm ướt đầm sô pha.

"Sướng sao? Nhưng mà giường không có ướt, em lại làm sô pha ướt đầm dề, nói xem làm sao bây giờ?" Đái Luật Mậu nói, vừa dùng sức đâm vào, nhục huyết mãnh liệt bắn ra đâm thủng, trong không khí nồng lên mùi vị ào ạt của bọt nước, mê mẩn tâm thần hắn.

"A ân, làm sao bây giờ...Ân...Nước là do anh làm ra...Anh phải phụ trách...Ha...A...A..."

Cô mỉa mai như tơ, xuân triều trái rộng, toàn bộ thân hình vì mê người mà phiếm hồng, giống như một đóa hoa anh đào nhỏ, đẹp động lòng người.

"Vậy thì, đem cả căn phòng rửa sạch một lần đi."

Đái Luật Mậu nói ra lời này, không có chút hàm hồ nào.

Hắn đem Thẩm Quân bế ngang lên, dùng côn thịt đâm vào người cô, không thể tách rời.

"Sô pha bị em làm ướt, chúng ta đổi nơi khác."

Hắn trầm ổn nện bước, trên mặt lạnh lùng, nhưng hai tay lại vô cùng chặt chẽ mà ôm chặt lấy Thẩm Quân, bên dưới côn thị vẫn không rút ra khỏi.

Thẩm Quân bị đóng đưa, nhưng hắn kiên cố vô cùng, khẽ cười một tiếng, côn thịt hướng về phía trước, đâm vào bên trong tiểu huyết đã lây lị, đâm thẳng vào điểm nhạy cảm bên trong, thân hình cô lập tức xụi lơ vô lực, làm hắn thao túng không ngừng.

"Nhẹ một chút...Em không được..." Cô làm nũng, ngữ khí có hơi hờn dỗi, trong mắt ngập nước, thân hình lại mềm mại cọ sát hắn. Hai bầu ngực lại ma sát thân hình hắn.

Đái Luật Mậu hừ lạnh: "Muốn nghỉ ngơi, mà con dám dâng như vậy."

Bàn tay to không an phận chụp vào cánh mỏng cô, tạo ra âm thanh bạch bạch kích thích màng nhĩ.

"Đừng đánh...A...A..." Câu kẻ tiếp không nói ra được, đã bị hắn làm tới mơ hồ đầu óc.

Mông không phải rất đau, nhưng cảm xúc thay phiên nhau nổi lên, động tình mà đâm thủng càng chảy càng nhiều.

Thẩm Quân mị hoặc đầu óc, làm hắn càng thêm hứng thú, ôm cô tới bàn ăn, cùng nhau làm ở đó.

Hắn banh rộng hai chân cô ra, gân xanh trên dương vật hiện rõ, thọc vào bên trong, hai viên tinh hoàn va chạm vào thịt Thẩm Quân, cùng với các tiếng đánh, hắn gầm nhẹ, bắn thẳng một dòng tinh đặc sệt vào bên trong hoa huyết.

"A a a..."

Thẩm Quân thét lên, tinh thần chao đảo, trước mắt mờ mịt, cả người giống như được ngâm trong suối nước nóng, toàn thân khoái cảm vô cùng.

Đái Luật Mậu chậm rãi khởi công: "Sướng sao?"

"Ân hừ....Sướng..."

Cô không tự giác, nói ra những điều thầm nghĩ.

"Còn sướng hơn nữa."

Hắn rút côn thịt ra, Thẩm Quân chỉ nhìn thấy chất lỏng bị đổ ra ngoài, thân thể hơi trống trải. Cô vô lực mà xoay người, nằm trên mặt bàn thờ hồn hèn lấy sức.

"Đổi một nơi khác tốt hơn."

Hả?

Thẩm Quân đang phát ngốc, bị hắn vót lên, không tổn nhiều sức, đem cô tới bên cửa sổ.

Lúc này mạnh miệng, giờ phải gánh hậu quả, cô còn đường đâu mà hồi hận nữa.

Ngày mai tỉnh dậy chắc chắn quanh nhà sẽ có nhiều chất lỏng sền sệt trên nền.

"Ân không được, A Luật..." Cô hờn dỗi xin khoan dung.

"Còn nhiều nơi chưa rửa sạch." Hắn vô tình cự tuyệt.

Dùng cách diễn cường mà làm tình làm cho Thẩm Quân quên đi bất an trong lòng, cô cũng quên nói với hắn hắn có khả năng gặp nguy hiểm. Ít ra giờ phút này, hắn ở trước mặt cô, ở trong cơ thể cô, cô muốn đi cũng không được.

Hắn vẫn còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Sức Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Gió nổi mây phùng

Lữ Xá Tiêu sau khi nhận được điện thoại của Thẩm Quân, đã làm cho suy nghĩ sâu xa một hồi, sau đó đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Liên Họa.

"Tôi nay cậu tới khách sạn Thiên Hải một chuyến được không?"

Lữ Xá Tiêu nghe Bạch Liên Họa nói, tay chân không tự giác được lạnh buốt, da đầu kim đâm tê dại.

"Được. Minh biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Lữ Xá Tiêu lập tức gọi cho Thẩm Quân, nhưng mà một hồi lâu Thẩm Quân vẫn không có nhận điện thoại. Lữ Xá Tiêu không biết làm sao, đột nhiên lo lắng biến thành vô cùng sợ hãi.

Những lời Thẩm Quân nói làm hiện lên trong đầu cô, cái gì mà gọi là một đi không trở lại. Cô không phải đứa ngốc, làm sao không hiểu được trong đó có thâm ý.

Giờ phút này, Lữ Xá Tiêu hoàn toàn tin tưởng lời Thẩm Quân nói lúc trước. Không còn nữa điểm nghi ngờ. Nhưng tại sao Bạch Liên Họa lại hại mình. Không đến mức cô ta muốn giết chết cô chỉ vì cô hạ được Giải Bàn Hạ chứ?

Lữ Xá Tiêu âm thầm cảnh giác, nên cuối cùng tìm một người thế thân tới khách sạn Hải Thiên thay cô. Xem xem cuối cùng cô ta định làm gì.

Một đêm nay, không một ai có giấc ngủ ngon.

Bạch Liên Họa trăm phương ngàn kế muốn Lữ Xá Tiêu gia nhập bàn tiệc tình ái mà cô đã vất vả dựng lên, muốn giết cô ta ngay tại chỗ.

Còn Thẩm Quân, lại đắm chìm trong bể dục trầm luân. Muốn sống không được muốn chết cũng không xong, thành ra tứ chi rời rã vô lực, thân thể giống như một bãi bùn vô dụng.

Sáng sớm ngày hôm sau, một tin tức mới ngập tràn mặt báo khắp Đế Quốc. Tất cả mọi người như nổ tung.

Party tình ái lớn nhất Đế Quốc bị đưa ra ngoài ánh sáng, bên trong cả ao rượu, cả rừng thịt, vô cùng khó coi. Trong đó có rất nhiều người có danh phận, là danh nhân tiếng tăm của Đế Quốc. Tất cả mọi người đều nghị luận vô cùng sôi nổi, còn một vài người cảm thấy quá thô tục, yêu cầu đám người kia phải bị xử lý nghiêm túc.

Ngay từ đầu có người tung tin cho phóng viên, nói bên trong có sự tham gia của thiên kim tập đoàn Lữ Thị, nhưng khi mọi người đến điều tra thì chỉ là một người mẫu không ai biết đến.

Nhưng vấn đề ở đây chính là người mẫu kia cuối cùng đã chết trên bàn tiệc, chết vì loạn giao quá độ.

Party này giống như một chất độc, hấp thu trực tiếp vào người, cho nên khi bị vỡ lỡ, quần chúng cảm thấy nó nguy hiểm ngoài mức độ cho phép. Có vài đồn người mẫu kia thật ra là cảnh sát nằm vùng, bị người cầm đầu tổ chức buổi tiệc này tiêm vào trong máu một loại chất kích thích cực mạnh, khiến cho cô ta tâm thần thất thường.

Cũng có người nói, do cô ta dùng thuốc quá liều, cho nên thời điểm gọi điện cầu cứu cảnh sát, ngôn ngữ đã không còn lưu loát, trở nên hồ ngôn loạn ngữ.

Cụ thể chân tướng như thế nào, cảnh sát vẫn tiếp tục điều tra.

Lữ Xá Tiêu súc trong ổ chăn, tuy ở nhà đang là mùa hè nóng nực, nhưng cơ thể không nhận được phát run.

Nửa đêm cô trằn trọc mất ngủ, mí mắt phải giật kinh hoàng, cho nên thời điểm báo Tinh Vong và cả Thiên Hải đưa ra tin tức, cô ta trực tiếp biết được.

Tin tức mới phát ra, rất nhiều hình ảnh diễn cường bị đăng lên mạng, còn nhìn thấy cả cô người mẫu kia chết thê thảm vô cùng.

Nếu như cô không tin Thẩm Quân, trực tiếp tới khách sạn, có phải người nằm ở đó chính là mình hay không?

Nếu nói sau lưng không có ai bày ra chuyện này, có chết cô cũng không tin.

###

Thẩm Quân ngủ một giấc tới khi mặt trời lên cao, vừa mở mắt ra đã cảm thấy cả người ảm áp vô cùng, đập vào mắt là hình ảnh nam nhân cơ thể rắn chắc ôm chặt cô vào lòng, lười biếng mà nướng chiều mình.

"Anh thế mà hôm nay còn ngủ nướng."

Cô nói chuyện, khỏe miệng là ý cười sung sướng, giọng mũi rõ rệt.

Đái Luật Mậu lấy cánh tay làm gối đầu cho Thẩm Quân, cả một đêm điên cuồng hôm qua, hân hân nay cảm thấy thoải mái vô cùng.

"Không muốn rời giường." Hân nói, thần thái lười biếng, dán môi lên lỗ tai cô.

Thẩm Quân phát hiện thân thể bọn họ chặt chẽ tương liên, còn mồ hôi ướt nhẹp, bụng nhỏ vẫn cảm thấy trương căng. Trải qua vài lần cùng nhau, cả hai đều đã tìm được cho bản thân đã tìm được một nơi thích hợp.

Bên dưới tiểu huyết thậm chí còn vài vết sần sệt chảy ra không ngừng, giữa hai chân là một mảnh ướt át.

"Anh không phải có thói quen ở sạch sao."

Thẩm Quân vận vẹo miệng, không có ý tốt muốn tiết hết dâm dịch ra ngoài, những chất lỏng kia lập tức rút hết lên người Đái Luật Mậu. chắc là hân sẽ không cảm thấy thoải mái.

Quả nhiên, hai hàng lông mày hân chau chặt lại, không tán đồng, nhìn cô một cái, giọng nói còn mang theo ý uy hiếp: "Xem ra anh còn nhẹ tay với em, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, mới tính đã muốn được yêu."

Thẩm Quân trước sau vẫn cười vô cùng tùy dĩ, nháy mắt: "Tùy tiện, anh muốn thế nào em cũng đều chiều anh hết. Không sao cả."

Nhưng mà Đái Luật Mậu trước sau như cá chết, làm cô mất hứng thú vô cùng.

Đái Luật Mậu ôm cô vào phòng tắm, cả người lúc này được bao bọc với nước ấm thoải mái.

"Ấn, thoải mái quá...."

Trong phòng tắm, vang lên không ngừng âm thanh nữ nhân vỗ vắn rên rĩ tán thành.

Đái Luật Mậu cả trái tim đều nhảy thình thịch kinh hoàng, Thẩm Quân ở một bên nhìn chăm chăm mình, hân cố gắng nén hạ thể đang trướng đau. Vờ như không nghe thấy tiếng cô rên rĩ chọc ghẹo, hận không thể ăn chết cô.

Phòng tắm sương mù lượn lờ, Thẩm Quân giống như vô dụng, toàn bộ quá trình đều không động tay, nằm ở trong ngực hân, ăn đậu hủ hân, còn mạo hiểm chọc giận tiểu tổ tông.

Đồng thời còn muốn tính toán xem làm thế nào để hân trở nên điên cuồng với mình.

Bên này, hai người nùng tình mật ý, tự nhiên vô cùng mà tán tỉnh yêu thương nhau.

Bên kia, Bạch Liên Họa như điên lên rồi, buổi tiệc tình ái bị đem ra ngoài ánh sáng. Cảnh sát còn vào cuộc. Vì sao người chết không phải Lữ Xá Tiêu mà chỉ là một người mẩu nhỏ vô danh?

Giống như Lữ Xá Tiêu, Bạch Liên Họa một đêm chưa từng chợp mắt, trước nửa đêm bởi vì hưng phấn quá độ, còn sau đó lại trở nên nôn nóng bất an.

Bạch Liên Họa có do dự, lại có linh cảm không ổn, chưa biết được ngay từ đầu, chuyện cô ta sắp đặt đã hoàn toàn chệch đường ray.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Công khai với công chúng

Bạch Liên Họa then quá thành giận. Nhớ tới trước kia Lữ Xá Tiêu luôn luôn tìm cách nịnh bợ mình, lại có phần giống với tùy tùng, bây giờ cô ta lại diện có thân thể không khỏe, ở lý trong nhà đóng cửa không rời khỏi.

Ở bên ngoài không chừng Bạch Liên Họa đã phái người giám thị nhất cử nhất động của mình.

Hôm nay, giới khoa học kỹ thực của quốc gia Đế Quốc hẹn nhau tham dự để kết thúc vài hạng mục quan trọng, tất cả học giả danh nhân đều hội tụ đông đủ. Lúc này, Giải Bàn Hạ cũng đang vội vàng cùng với vài học giả khác chuẩn bị nghiên cứu, Bạch Liên Họa cũng nhân cơ hội này lên kút gặp Chiêu Nhật Thiêu và Diệp Lăng Thần chơi đùa tình ái.

Không thể không nói, may mắn cho Lữ Xá Tiêu là Bạch Liên Họa luôn duy trì hình tượng thuần lương thực đức trong mắt mọi người, cho nên cô ta không đem sự căm thù của mình đối với Lữ Xá Tiêu, dĩ nổi với hai vị gian phu kia, nếu không Lữ Xá Tiêu đột nhiên bị vô thanh vô tức bóp chết cũng không biết vì sao.

Nghi lễ diễn ra cũng như những buổi tiệc khác, như cũ mà tiến hành. Nhưng mà lần này, Thẩm Quân dựa vào năng lực của bản thân, mà đá thẳng chân Mã Lị Tô xuống đường, buổi tiệc lần này, Thẩm Quân thay mặt cho toàn bộ viện nghiên cứu lên đài phát biểu.

Còn Đái Luật Mậu lại đại diện cho quân đội quốc gia, sẽ lên phát biểu sau lượt Thẩm Quân.

Từ trước tới nay Đái Luật Mậu đối với những việc nhảm chán này thường là vô cùng ích lợi.

Nhưng mà hôm nay,

Bạc Lưu Kinh tự đá bản thân mình, làm bộ như bản thân chính là cục đá, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nhìn.

À không, tạm thời vờ như là mất mù tai điếc.

Trưởng quan à, tuy đây là góc kẹt, nhưng mà tay của ngài có thể an phận một chút không?

Không không, đây không phải là nơi chỉ có một mình hai người, có thể khác chế một chút không?

Sô pha, ban công, buồng vệ sinh, cái gì mà rửa sạch?

Cái gì mà nên trang hoàng lại, làm tân phòng sao?

Bạc Lưu Kinh cảm thấy bản thân hơi suy nghĩ hoang đường, kích động mà đánh một cái lên Hách Đa Khánh bên cạnh.

"Con mẹ nó, cậu làm...."

Hách Đa Khánh đau đớn, nỗ lực nghen lại âm thanh chữ bới, nhưng mà một động tĩnh nhỏ cũng là Đái Luật Mậu nghe thấy, một ánh mắt lạnh lùng bắn vào trong người.

Hách Đa Khánh tức thời ngậm miệng, an tĩnh như gà.

Còn người khởi xương nghen cười đến run rẩy.

"Bạc Lư Kinh sao nhìn run rẩy vậy? Anh ấy không thoải mái chỗ nào sao?"

Thẩm Quân nghi hoặc nhỏ giọng dò hỏi Đái Luật Mậu.

Đái Luật Mậu liếc một cái, nhàn nhạt nói: "Không có, hần bị điên thôi."

Bạc Lư Kinh nghe xong cũng dờ người, đành an phận mà ngồi im,

Diễn thuyết dài dòng nhằm chán cuối cùng cũng qua đi. Thực mau, đã tới phiên Thẩm Quân.

Vẫn như cũ áo blouse trắng, Thẩm Quân đeo một cái kính đen dày màu đen trên mặt, cả khuôn mặt không có biểu tình.

Thẩm Quân ở trên sân khấu, giới thiệu với mọi người về thành tựu nghiên cứu mới nhất của Tát tiến sĩ và Thuần tiến sĩ.

Khi cô nói ra năm chữ chữ "Yếu Dược" và "Hồi Xuân Hoàn", theo bản năng nhìn xuống nam nhân phía dưới, lại thu được một nụ cười mỉm, trong nháy mắt làm cô tâm thần nhộn nhạo.

Thẩm Quân nói xong, chưa tới mười phút đã kết thúc. Cô vừa bước xuống sân khấu, Đái Luật Mậu đã chờ ở dưới.

Cô cười nhạt đi qua, ngoài ý muốn bị hần bảo tới cầu thang bên cạnh chờ hần một chút.

Đây không phải là tác phong của hần, rốt cuộc hần muốn làm gì?

Thẩm Quân đoán không ra, cô chỉ muốn tận lực giảm nhỏ sự tồn tại của chính mình. Vờ như không có việc gì đứng chờ bên cạnh.

Đồng thời lúc đó, Hệ Thống báo cáo với cô tình hình mới nhất của Bạch Liên Họa và Lữ Xá Tiêu.

"Đúng là xem thường rồi..." Cô tự lẩm bầm nói.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Lữ Xá Tiêu đang lén lút dùng camera ghi hình lại tình cảnh giường chiếu cuồng dã của Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần.

Cô không tự chủ được, liếc mắt nhìn về phía Giải Bàn Hạ đang nghiêm túc mà nghe Đái Luật Mậu diễn văn.

Thật là đáng tiếc.

Nhìn nhìn một hồi, đột nhiên hần quay qua, cũng nhìn vào cô, Thẩm Quân xấu hổ cúi đầu, mới phát hiện, hình như không phải một mình Giải Bàn Hạ nhìn mình, mà là tất cả mọi người ở đây, đều nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Quân sờ tóc gáy, gạt mình, không nhận được nhìn về phía Đái Luật Mậu, liền nghe hần nói: "Phía dưới, xin mời vị hôn thê của tôi, Thẩm Quân tiểu thư lên sân khấu."

Quá trình diễn ra quá tự nhiên, cô không có chuẩn bị cái gì, lời nói của hần làm cô rơi vào ảo mộng. Vài phút trước, cô còn đứng ở chỗ cầu thang chờ hần, phía dưới còn có người đang nghe diễn thuyết, bây giờ bản thân lại bước lên sân khấu, cũng không hiểu bằng cách nào.

Lúc này, cô vừa hoảng hốt, vừa có chút vui mừng, thậm chí tay chân còn luống cuống. Đái Luật Mậu nhìn cô, sau đó nói tiếp, lời nói rất có khí phách, thập phần trân trọng: "Thực xin lỗi chiếm dụng thời gian làm việc của mọi người, nhưng mà tôi cảm thấy hôm nay là ngày quan trọng, là thời gian thích hợp nhất để tuyên bố hôn ước của chúng tôi, tuyên bố tin vui này với mọi người."

"Thời gian vừa qua, có rất nhiều tin đồn vớ vẩn, đối lập hay đồng tình cũng đều đủ. Tôi chỉ hy vọng một việc, tôi và Thẩm Quân là tự do tìm hiểu nhau, tự do xác nhận quan hệ. Tôi không mong có bất luận công kích vô vị nào làm ảnh hưởng đến cuộc sống cá nhân của cô ấy. Cảm ơn các vị phối hợp."

"Sẽ rất nhanh chúng tôi sẽ tiến hành hôn lễ, đến lúc đó mong các vị có thể góp mặt chung vui."

Đái Luật Mậu lên tiếng rồi, có ai ở đây dám nói hai chữ không đi?

Thực mau, bên trong buổi tiệc vang lên tiếng vỗ tay như sấm, mặc kệ hôn nhân của hai người có lợi ích gì, hay có ý đồ gì khác, bọn họ chỉ thực hiện đủ cơ bản lễ nghi xã giao là đủ rồi.

Cũng có một vài bộ phận, lại khẳng định tin đồn trước kia vì Bạch Liên Họa ngoại tình mà Đái Gia mới hủy bỏ hôn ước, nhân cơ hội này, bọn họ lại càng khẳng định hơn, Bạch tiểu thư quả nhiên là ngoại tình.

Giải Bàn Hạ ngồi ở vị trí trung tâm, lưng như bị kim chích, trong lòng chua xót không thôi, đôi tay nắm chặt cổ làm lơ những ánh mắt không có hảo ý đang bắn vào người mình,

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Độc chiếm dự vọng

Một lát sau, quần áo rơi đầy trên đất.

Bên trong nhà là hình ảnh hai người đang tiến vào giai đoạn kịch liệt kích tình.

Đái Luật Mậu vui vẻ, Thẩm Quân càng hưng phấn, tiếng rên rỉ kéo dài phát ra từ đôi môi xinh đẹp. Đôi mắt hẹp dài nhu tình như nước, bên trong chứa đựng tình yêu say đắm

Hai thân thể ôm chặt nhau, đẩy nở hồ, nhưng mà tình lực không có giảm bớt, tình lực lại càng kịch liệt hơn.

"A....A Luật....Thoái mái...Ấn..."

Chân của Thẩm Quân vòng qua eo hần, thân thể mềm mại không ngừng lay động, bầu ngực lớn cọ xát cơ ngực Đái Luật Mậu.

Lúc này, cô thật sự quá hưng phấn, vui sướng không biết diễn đạt thế nào, không kiêng kỵ mà phô bày ra tất cả.

Vừa mới vào cửa, hai người họ đã điên cuồng ôm hôn, cời ra quần áo mặt trên người vương bận, còn thịt thô lỗ tiến vào bên trong cơ thể cô, quả thật sướng cực kỳ.

Cả đời này, trừ bỏ lúc trước cùng với hắn lần đầu tiên, hôm nay là thời điểm hạnh phúc nhất.

Cô không quản Bạch Liên Họa, ngay cả Lữ Xá Tiêu cũng không còn sức quan tâm, nam nhân trước mặt là người quan trọng nhất.

"Tiểu yêu tình hút thật chặt...."

Hai mắt hắn ngập tràn dục vọng trần trụi, toàn thân cơ bắp căng chặt, làm hắn muốn ngừng mà không được, đường đường là quân nhân nhưng mà thể lực tự không chế chính mình lại không thể áp dụng trên người Thẩm Quân, giờ đây hắn hoàn toàn ý loạn tình mê, cũng không quên công kích chỗ mẫn cảm ở nhục huyết.

"A a a..."

Cùng với tiếng rên rỉ mềm mại, ở đỉnh quy đầu tiết ra một chất lỏng nhiệt dịch.

Hắn đảo người, nhiệt tình kia làm hắn thiếu chút là buông cơ đầu hàng, hắn kẹp chặt cánh móng, lại khởi công một vòng mới.

"Ân...Bảo bối bảo bối..."

Thẩm Quân thất thần, hắn đem Thẩm Quân áp lên ven tường, tốc độ điên cuồng mà thao động. Đồng thời, hắn hôn lên cái miệng nhỏ, môi răng giao hòa nhau, không rời một tấc.

"Ân ân...A...."

Thẩm Quân rên rỉ cầu hoan, không nói lời phí, dùng đầu lưỡi trao cho hắn tất cả tinh hoa của mình. Vào cửa nửa tiếng, hai người họ vẫn không rời khỏi cánh cửa, sàn nhà bị làm ướt một phần, hôm nay quả thật có nhiều chuyện vui, hắn một câu báo trước cho cô cũng không nói, thẳng tới khi hắn mời cô lên sân khấu, trước đó hoàn toàn không thu được tin tức gì.

Cô cũng không biết là mình vùng về không đề ý, hay là hắn quá lợi hại.

Thẳng đến khi còn mơ màng cùng hắn trở về ký túc xá.

Bên trong gian phòng này trước kia đều vô cùng sạch sẽ, hôm nay lại có chất lỏng lạ dưới đất, cộng với trong mùi hương không khí đậm nỉ vô cùng.

"A...Muốn em...Dừng sức làm chết em...A Luật..."

Thẩm Quân rên rỉ, tứ chi vô lực, eo đau chân mỏi, nhưng mà thân thể khát vọng không ngừng.

"Lên giường được không?"

Đái Luật Mậu hỏi, ôm cô đi chuyển.

"Nơi nào cũng được."

Thẩm Quân tham lam trả lời, đầu lưỡi nhỏ có ý liếm một vòng quanh môi.

Đái Luật Mậu ánh mắt thâm trầm, bàn tay lại thêm sức, dữ tợn mà đâm sâu vào trong nhục huyết. Cái bụng nhỏ của Thẩm Quân nhô lên một cơn trợn. Hắn quả thật đắc ý, so về kích cỡ, hắn tự tin vô cùng.

"Quý tham ăn."

Hắn vui vẻ, đi đến đâu làm chết cô đến đó.

Đái Luật Mậu bản tính xon cũng rời khỏi, khởi động thân mình một chút, còn thịt đã mạnh mẽ oai phong ngẩng đầu lần nữa, trên đất bởi vì tình dịch bắn ra quá nhiều mà rơi đầy mặt đất. Sức lực hắn không có gì biến hóa.

"A Luật...A Luật...."

Thẩm Quân hăng hái, âm thanh không ngừng rên lên, hai người vui vẻ mà quên mất đây chỉ là ký túc xá nhỏ, âm thanh cách ly cũng chưa hẳn là tốt.

Hách Đa Khánh và Bạc Lưu Kinh ở cách vách, xấu hổ mà nhìn nhau.

Hai người đồng thời nuốt nước miếng, nhìn thấy dưới thân nhô lên, ghét bỏ nói: "Đừng có mà xằng bậy."

Nói xong, cảm thấy quá mất mặt mà xoay người, trong lòng âm thầm chửi bới Đái Luật Mậu.

Trưởng quan, ngài kiểm chế một chút đi mà.

###

Bạch Liên Họa vừa kết thúc tình lữ ba người không lâu, đã nhìn thấy một màn công khai của Đái Luật Mậu. giờ phút này, cô còn đang cùng với Chiêu Nhật Thiên làm bấy bạ trên giường, Diệp Lăng Thần có việc bận nên rời đi trước.

"Đái Luật Mậu không phải có Lữ Xá Tiêu sao? Như thế nào lại thành ra như vậy?" Cô khó hiểu lắm lắm.

Chiêu Nhật Thiên có chiếm dục cực kỳ lớn, Bạch Liên Họa lại nói ra tên một người đàn ông khác, đối với hắn chính là khiêu khích.

"Hắn có quan hệ gì với em? Chẳng lẽ em có tình ý với hắn?" Giọng nói tràn ngập uy hiếp.

Bạch Liên Họa ý thức được người bên cạnh không vui, lập tức nung nịu, đem bầu ngực của mình cọ tới cọ lui trên người Chiêu Nhật Thiên, khuôn mặt đều là vô tội.

"A Thiên làm sao vậy? Anh là nhân em là tâm. Nhân gia còn không chịu hiểu hoa tâm người ta sao."

"Hừ, có thật không?" Chiêu Nhật Thiên không vui nói.

"A Thiên...." Cô ỳ ị khua rúc vào lòng hắn.

Chiêu Nhật Thiên từ nhỏ muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, duy nhất đối với hắn chính là Bạch Liên Họa, nhưng mà hắn lại không được chiếm hữu cô một mình, vẫn luôn coi đó là cái gai

trong lòng, nhìn người trước mặt nũng nịu với mình, tâm trạng cũng không khá hơn là bao nhiêu, tuy rằng hành vi này, giao lưu ba người rất thoải mái, nhưng mà tưởng tượng đến cảnh người phụ nữ của hắn bị tên đàn ông khác làm, liền không thể nào thích ứng được.

Bạch Liên Họa đương nhiên biết rõ, không có người đàn ông nào chịu được cảnh người của mình cùng với một nam nhân khác. Ba người đàn ông này, Giải Bàn Hạ luôn mặc kệ cô, cũng chính vì tính của hắn đam bạt nên cô không cảm thấy có gì mãnh liệt, cũng không có tình thú.

Nhưng mà, cô chính là một người cũng không muốn buông bỏ đó. Thì đã sao?

Nếu hôm nay Đái Luật Mậu ở đây, chưa chắc gì hắn bỏ được cô.

Cô cũng sẽ làm hắn kinh hi không thôi.

Nghĩ vậy, đột nhiên Bạch Liên Họa cảm thấy chán ghét Thẩm Quân.

Rõ ràng cô ta không gần nam sắc, cũng xem thường nữ nhân, như thế nào hôm nay lại có phúc phần như vậy?

Thẩm Quân bên này không biết, Đái Luật Mậu bày tỏ tình yêu với mình, lại làm Bạch Liên Họa bắt đầu nổi lên tâm tư.

Hại người người hại.

Bạch Liên Họa cũng không biết, người đã từng được coi là bạn tốt của mình, đang cầm trong tay video tình ái ba người bọn họ, lòng mang theo ác ý mà cắt ghép biên tập lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Yêu hay ghét

Một lúc sau khi Thẩm Quân và Đái Luật Mậu vui vẻ trầm luân, thì Thẩm Quân bị ba Thẩm mẹ Thẩm triệu tập gấp về nhà. Chỉ vì Đái Luật Mậu thông báo với mọi người về hôn sự của hai người, điều này làm cho toàn bộ Thẩm Gia trở tay không kịp, ai ngờ con gái cưng nhà mình kết hôn, phải thông qua người khác mới biết được việc này.

Cũng bởi vì điều này, mà Thẩm Quân bỏ lỡ một màn hay.

Giải Bàn Hạ trốn ở trong phòng ký túc xá, cô đơn một mình, ở đằng sau khu ký túc xá, có một nơi hoàn cảnh tuyệt đẹp, lại vô cùng an tĩnh, thậm chí có thể coi đây là một nơi vô cùng thích hợp để tĩnh dưỡng.

Hắn như mất hết hồn vía ngồi trên ghế, xung quanh có những cây rào tre cao, trong vườn hoa cảnh lá lay động theo gió. Đây là nơi mà Lữ Xá Tiêu đã lui tới rất nhiều lần, mỗi lần cô đều ở đây yên lặng, không thì nấp trong một góc lén trộm nhìn Giải Bàn Hạ, tư thế oai hùng.

Lúc hắn tâm trạng tốt, sẽ kéo violon. Ngày hôm đó trời đột nhiên đẹp hơn ngày thường, ở trong lòng cô cũng không ngăn được cảm giác hạnh phúc.

Lúc hắn không vui, sẽ dẫn theo Bạch Liên Họa tới đây, để cô ta ngồi trong lòng hắn, hai người trò chuyện vui vẻ, nùng tình mật ý, cô ở một bên đau đớn không thôi.

Lữ Xá Tiêu cảm thấy bản thân không kém cô ta, nhưng ở trước mặt Giải Bàn Hạ, hết thảy đều không giống, suốt đời cũng không bằng.

Mấy năm qua, Lữ Xá Tiêu cố gắng tẩy não bản thân, cuối cùng làm cô ta tin rằng, Giải Bàn Hạ đối với cô không đơn giản chỉ là yêu, mà đó là đạo nghĩa, là tín ngưỡng, là trách nhiệm.

Thời tiết hôm nay sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

Vốn là một ngày nên nhận được sự thoải mái thanh thản, thế mà Giải Bàn Hạ lại nhìn xuống đám cỏ xanh trước mặt, nhìn đến xuất thần.

Cho tới khi có một ánh sáng hắc vào cô gái trước mặt, hắn hơi hoảng hốt một chút, Giải Bàn Hạ cứ hy vọng đó sẽ làm Bạch Liên Họa, nhưng nhìn rõ lại thì chính là Lữ Xá Tiêu, trong lòng không nhận được thất vọng.

Cho dù hắn bề ngoài có ôn hòa có lễ, nhưng ánh mắt kia vẫn bị Lữ Xá Tiêu cô nhận ra.

Có cầu cũng không được, tin gan cồn cào ngứa ngứa, trong lòng vì thống khổ mà đỏ máu.

Giải Bàn Hạ ới Giải Bàn Hạ, anh làm sao tàn nhẫn với em như vậy?

"Giải sư huynh..."

Vẫn là Lữ Xá Tiêu trước mở lời, mỉm cười cười.

Kỳ thật, Lữ Xá Tiêu không có học ở đây, hai người càng không phải là sư huynh sư muội gì hết, chỉ là cô muốn kéo gần quan hệ của hai người, cho nên đành kêu hắn như vậy, giống như ngoài hai chữ sư huynh này ra, cô không biết nên gọi hắn như thế nào.

Giải Bàn Hạ học chừng hôm nay đang chịu kích thích không nhẹ, lễ nghi tiêu chuẩn cũng không màn dùng, bình đạm trả lời: "Lữ tiểu thư..."

Một lời liền đứt, không có đứng dậy, cũng không có mỉm cười, ngồi ở trên ghế mà nhìn lên trời.

Thái độ này làm Lữ Xá Tiêu cười khổ.

"Anh có tâm sự sao, sư huynh." Cô hỏi.

"Phải."

"Vậy em có thể chia sẻ với anh không?" Lữ Xá Tiêu nỗ lực, nhẹ nhàng mà nói với hắn.

"Cảm ơn ý tốt của Lữ tiểu thư, nhưng chuyện này không ai giúp được tôi cả, chỉ là một số việc riêng của tôi thôi."

Lời này vô tình kéo khoảng cách hai người ra xa, Lữ Xá Tiêu nghe xong sắc mặt trắng nhợt, cắn môi chịu đựng khổ sở, vẫn không từ bỏ, hỏi: "Anh có thể xem em như một hốc cây, tuy rằng em không giúp anh được, nhưng có thể phóng thích áp lực."

Giải Bàn Hạ vốn là lời nói thẳng thắn vô cùng, nhưng không ngờ Lữ Xá Tiêu không chấp nhất, tâm tình tuy không tốt, ngữ khí kể tiếp cũng không nhẹ nhàng.

"Lữ tiểu thư, tôi nói không tiện, mong cô không can thiệp vào chuyện của tôi."

Lời này làm sao mà cô không hiểu, hẳn là cự tuyệt mình.

Trên thực tế, hẳn phiền não điều gì, làm sao cô không biết, chính là vì cô biết, nên mới tức giận như vậy.

Cô không cam lòng, trong lòng dường như bị lửa giận thiêu đốt, càng thiu càng mất hết lý trí: "Giải sư huynh!"

Cô đột nhiên kích động, thậm chí bắt lấy tay Giải Bàn Hạ "Bạch Liên Họa có cái gì tốt? Đáng giá để anh đau lòng, để anh thương tâm hay sao? Tinh thần cũng trở nên thất thần, không còn tập trung. Cô ta chỉ là một đứa đảm phụ, lại có nhiều gian phu, anh làm..."

"Đủ rồi..." Giải Bàn Hạ giận tím mặt, ném tay cô ra. Cho dù Lữ Xá Tiêu nói đúng sự thật, nói ra chân tướng, hẳn cũng không muốn nghe.

"Cô ấy có tốt hay không, đối với tôi cũng là người tuyệt nhất. Cô đừng quên, tôi cũng là một trong đám gian phu của cô ấy."

Giải Bàn Hạ nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn Lữ Xá Tiêu, cái lạnh nhạt này làm cả trái tim cô cháy đằm đằm máu, đau đớn muốn chết.

Người tuyệt vời nhất? Cô ta xứng sao?

"Em..."

Lữ Xá Tiêu không nói nên lời, vẫn biết không còn gì để nói nữa, nhưng mà, cái cô ta cho mình hy vọng, giờ đây lại không có lời hồi đáp.

Trước kia cô hận Bạch Liên Họa tám phần, hiện tại hận tới cực hạn.

Cô nhất định phải để bộ mặt thật của cô ta bị bại lộ hoàn toàn trước công chúng. Trở thành cái điểm bị mọi người si nhục, chỉ trích, bị mọi người phi nhổ tro trên.

Thẩm Quân nếu có mặt ở đây, chắc chắn sẽ âm thầm đưa cho Giải Bàn Hạ một ngón tay cái khích lệ, khen thưởng hẳn. Lữ Xá Tiêu đối với Bạch Liên Họa hận tới mười đời cũng không đủ, đều không cần cô đưa đường dẫn lối. Đúng là giúp cô bớt không ít việc.

Chẳng qua, Thẩm Quân hiện vẫn đang ở nhà bị ba mẹ đưa vô hội nghị gia đình.

Thẩm Gia bên trong đang loạn cào cào.

Thẩm Gia nhị đại đầu có đồng ý nhanh như vậy, nghe lời Đái Luật Mậu nói, chính là muốn càng nhanh càng tốt có thể kết hôn với con gái ông, điều này làm ông vừa rối rắm, vừa tức giận không biết nên thế nào.

Tại sao Đái Luật Mậu mới vừa giải trừ hôn ước với Liên Họa không lâu, đã cùng con gái ông đính hôn? Khó tránh bị người khác mượn cớ nói ra vào.

Huống hồ nhiều người không biết tới gia cảnh của Thẩm Quân. Còn đối với bề ngoài của Thẩm Quân công kích chửi bới.

Ở một bên Đái Luật Mậu không nói, Bạch Liên Họa dù sao cũng là châu ngọc tòa sáng, Thẩm Quân có bao nhiêu cũng không bằng. Ở thời điểm này có một người công khai với báo mạng Tinh Võng một bài văn

Tác giả gác danh, nhưng mà văn chương này lại tự xưng là người cảm kích nơi xa, tin nóng nữ tử họ T câu dẫn nam tử họ D. Lời bịa ra còn vô cùng hợp lý, nhất thời làm mọi người bị cuốn vào tin đồn. Thẩm Quân không quan tâm, nhưng mà chính cô cũng không dễ dàng gì để giải thích với sự đa nghi lo lắng của ba mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Bí mật kinh hãi

Có một tin đồn lan truyền khắp cả Đế Đô dạo gần đây, thiếu tướng trẻ nhất muốn đính hôn, đối tượng là một người vô cùng bình thường.

Tin tức bất quá đương nhiên lan truyền cực nhanh, nhất là ở viện nghiên cứu, Thẩm Quân cảm giác chính mình bị trở thành con vật ở vườn bách thú. Mỗi ngày đều bị người ta nghị luận sôi nổi, ngóng trông có sẽ làm ra điều gì trở thành trò cười cho thiên hạ, còn chế nhạo cô không biết cao thấp mà bám dính vào Đái Luật Mậu.

Quần chúng cho bản thân là rõ như ban ngày, Thẩm Quân nếu nói có gì ảnh hưởng, chính là giả.

Cô tuy là ở viện nghiên cứu chỉ tập trung làm việc, nhưng có người không ngừng khiêu khích, đâm vào người cô, còn đồ hết tài liệu của cô ra đất, làm xong còn không xin lỗi đã bỏ chạy lấy người.

Đúng là đám học sinh tiểu học ấu trĩ.

Vì không muốn ảnh hưởng tới tương lai biến động, Thẩm Quân tạm thời nhịn xuống.

Nhưng mà điều đáng nói tới hơn, không điều tra thì sẽ không bao giờ biết được, người tung tin cho Tinh Võng, không phải Bạch Liên Họa, mà là Mã Li Tô.

Bạch Liên Họa là người đứng đầu, sinh ra đã giàu có thiên kim, còn Mã Li Tô lại có thực lực, gia cảnh không xuất sắc, cho nên tình cảnh hai người bọn họ quen biết kết giao là điều không tin được.

Nhưng thay vì tìm ra âm mưu của bọn họ, thì Thẩm Quân thích dùng Mã Li Tô để khích tướng hơn.

"Mã Li Tô, có bạn gì không?" Thẩm Quân đi vào phòng nghiên cứu của Mã Li Tô.

Mã Li Tô có phản ứng sốt, đầu tiên là sợ Thẩm Quân tới hỏi tội, nhưng nhìn bề ngoài lại không giống lắm, bình ổn tâm trạng hoảng sợ, nói: "Không có, có việc gì sao?"

"Không có việc thì không thể tìm sao?" Thẩm Quân tùy ý ngồi xuống ghế.

Thẩm Quân khác thường, Mã Li Tô càng thêm bất an: "Ha, đương nhiên là có thể, cô không phải gần đây bận việc hôn sự sao? Sao hôm nay thành thời vậy." Nói đến đây, trong lòng không khỏi thêm phần ghen ghét.

"Việc đó cũng đâu vào đấy rồi, tôi tới đưa cô thiệp đính hôn. Còn có quà kỷ niệm." Thẩm Quân móc trong túi ra một tấm thiệp mời và một cái hộp nhỏ.

Mã Lị Tô tiếp nhận, hỏi: "Quà kỷ niệm sao?"

"Cái này là tôi đặc biệt chuẩn bị vì cô, độc nhất vô nhị, bởi vì tôi sẽ xin nghỉ phép nửa tháng, cho nên thời gian tới sẽ phiền cô thay tôi làm việc. Món quà này coi như là khao cô đi."

Mã Lị Tô mở hộp ra, bên trong là một viên thuốc màu đen, cô thử ngửi mùi hương, kinh ngạc nói: "Hồi xuân hoàn?"

Hiện tại Yếu Dược và Hồi Xuân Hoàn cho dù sản xuất bao nhiêu cũng không đủ bán, mua lậu cũng hơn một ngàn đô Mỹ một viên, chỉ có quý tộc, hào môn mới dám dùng.

Thẩm Quân gật đầu: "Đúng vậy, tôi chỉ cho một mình cô mà thôi. Liên Họa muốn có cũng không có hàng, nhưng cô phải bảo mật nha."

"Bạch Liên Họa...Bạch tiểu thư sao?" Mã Lị Tô nghe thấy cái tên mà cô ta vô cùng muốn nịnh bợ thân cận, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý niệm.

"Đừng rồi, cô không được cho cậu ấy biết đâu. Nếu không cậu ấy sẽ giận tôi, Liên Họa lúc nào cũng nhờ tôi làm cho cậu ấy vài viên. Chờ sau này mới làm cho cậu ấy đi. Nếu không phải sau này cô sẽ bận rộn công việc, nhiệm vụ nặng nề, tôi cũng không nỡ đem ra cho đâu."

Thẩm Quân cố ý nói.

Mã Lị Tô vừa nghe, trong lòng vui mừng không thôi, nhìn Thẩm Quân cười: "Tôi sẽ bảo mật. Cảm ơn."

"Ba ngày nữa là tiệc đính hôn, cô nhớ tới, Liên Họa cũng tới, nhớ kỹ là phải giữ bí mật."

"Nhất định nhất định."

Thẩm Quân sau khi đạt được mục đích, cũng không ở lại, thông dong, bình tĩnh phát tay cáo biệt.

Thẩm Quân đóng cửa lại, mới thở phào một hơi. "Mã Lị Tô, tốt nhất cô đừng làm tôi thất vọng."

Chỉ có một mình cô biết, viên thuốc kia không phải Hồi Xuân Hoàn, bên trong chính là trộn lẫn giữa Yếu Dược và Hồi Xuân Hoàn.

Chính bản thân đã trải qua một lần mãn mê, cô đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội để người khác sử dụng rồi.

Nói một viên xuân dược thì có phần xem nhẹ, viên thuốc kia chính là mê huyễn, nó làm người ta quên mất bản thân đang ở đâu, chỉ muốn cầu hoan, cầu tình, một lòng muốn giao cấu, hơn nữa cũng không nhận ra được có vấn đề gì, chỉ một lòng tưởng là do bản thân dục vọng ngập tràn.

Dược liệu dài một giờ, nhưng ảnh hưởng tới một năm.

Loại dược này, Thẩm Quân chế tạo thành công hai viên, một viên cô đang giữ, một viên đưa cho Mã Lị Tô, nhờ tay cô ta đưa cho Bạch Liên Họa.

Mã Lị Tô một lòng gia nhập vào xã hội thượng lưu, cho nên Bạch Liên Họa chính là lối tắt tốt nhất, đương nhiên Mã Lị Tô sẽ gấp gáp không chịu nổi mà đưa nó cho Bạch Liên Họa.

May thay thường ngày Thẩm Quân đều toàn thân thành thật vô hại, cho nên Mã Lị Tô không hề hoài nghi.

Chỉ tiếc là bây giờ cô đang bận lo việc đính hôn, nên chỉ đành làm nể.

Ngắm lại việc kết hôn sắp diễn ra, Thẩm Quân cảm thấy trong lòng thoải mái hơn đôi chút.

Đêm dài thì lắm mộng, nếu không nhanh chóng xử lý Bạch Liên Họa, Thẩm Quân thật sự sẽ ghen muốn chết.

##

Hôm diễn ra tiệc đính hôn, Thẩm Quân dậy sớm trang điểm xong, nhưng mà như cũ đeo lên cặp kính đen, tuy là mọi chuyện đã ổn thỏa, nhưng vẫn không dám lơ lỏng phút nào.

Tiệc đính hôn làm ở Thẩm Gia, nhiều người đến rồi mới biết được Thẩm Quân bối cảnh không hề đơn giản như họ nghĩ, hơn phân nửa số người tới đây đều nhìn cô thất thời mà im miệng.

Mặc kệ thời đại nào cũng vậy, quyền thế và bối cảnh chính là đạo lý sống còn.

Mãn đêm buông xuống, khách khứa cũng tới tương đối. Bởi vì tiệc làm ở ngoài trời, cho nên không ít phóng viên cũng xuất hiện.

Bên trong phòng nghỉ, Đái Luật Mậu mặc lên người âu phục màu đen được cắt may kỹ càng.

Lúc này, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, tuy nhiên lại vô cùng không an phận mà ngồi trên sô pha thân mật.

"Đừng mà, em trang điểm rồi..."

"Đừng mà, trời hết son..."

"Đừng xoa...lễ phục sẽ nhăn..."

"...."

"Cái gì cũng không được, em muốn anh ghen chết sao?" Đái Luật Mậu mang theo oán khí, giống như một đứa trẻ có kẹo trước mặt mà không thể ăn.

"Ngoan mà, A Luật, tối nay kết thúc muốn sao cũng được. Anh trước mắt nhẫn nại đi, A Luật..."

Thẩm Quân không khó chịu mà làm nũng với hắn, chỉ có bàn tay không an phận mà xoa xoa tiểu tử tông đang nhô cao.

"Được."

Đái Luật Mậu nhắm mắt, dựa lưng vào sô pha, trên trán chảy hết mồ hôi, trái tim đang thỉnh thoảng đập mạnh. Nếu không phải có người đột nhiên đến, hắn thật muốn làm chết cô.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng đập cửa vang lên.

"Thẩm Quân, cậu ở đâu?" Là tiếng của Lữ Xá Tiêu.

Thẩm Quân nhìn Đái Luật Mậu, lại nhìn tiểu tử tông vô pháp vô thiên mà ngẩn đầu, nghĩ nghĩ, không biết xấu hổ mà ngồi lên người hắn, móng liền chạm vào nơi vật cứng đang nóng rực.

Lấy mất kính mang lên, sau đó mới nói: "Vào đi."

Lữ Xá Tiêu đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hai người bọn họ, chỉ cười lạnh.

Đái Luật Mậu này đúng là có mắt như mù.

"Sao vậy?" Thẩm Quân hỏi.

"Thời gian tới rồi, hai người mau ra ngoài." Lữ Xá Tiêu hôm nay là phù đầu chính.

"Được rồi, cảm ơn cậu." Thẩm Quân nói xong, Lữ Xá Tiêu đã đi ra cửa, cô vội vàng nói tiếp: "Khoan đã, Xá Xá, cậu giúp mình kêu Liên Họa đi, cậu ấy ở cách vách. Mới vừa rồi còn nói không thoải mái nên muốn nghỉ ngơi. Cậu đi xem cậu ấy đi."

Lữ Xá Tiêu theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, ở đây không ít người đang đứng trên hành lang, Bạch Liên Họa cho dù muốn xuống tay với cô cũng không thể.

"Được." Cuối cùng, cô đành chịu một lần.

"Làm phiền cậu."

Bên trong phòng nghỉ khôi phục trạng thái yên tĩnh, Thẩm Quân mới tháo mắt kính xuống, nhìn người đằng sau mà cười xấu xa.

"Làm chuyện xấu còn cười cao hứng như vậy." Đái Luật Mậu nhìn cô. Dễ dàng nhận ra nụ cười kia có bao nhiêu "hảo ý".

Thẩm Quân ngồi trên người hấn cọ cọ, ra vẻ thần bí: "Thực mau sẽ có trò hay, nhưng mà trước khi ra ngoài anh làm tiểu gia hóa này mềm xuống đi." Cái này gọi là đại gia hóa hay tiểu gia hóa cũng không biết nữa.

"Muốn cho nó xuống, em còn cọ qua cọ lại, cọ nữa thì nó sẽ trực tiếp đi vào."

Đái Luật Mậu ở trước mặt Thẩm Quân không hề ngại ngùng mà nói ra những lời thô tục, nơi nào còn bộ dạng thiếu tướng cầm dục ngày thường đâu.

"Aaaaaaaa...."

Trên hành lang đột nhiên vang lên âm thanh thét chói tai, đánh vỡ một cảnh tình cảm ngọt ngào bên trong.

"Xem ra tới lúc rồi, đi thôi, chúng ta lên sân khấu." Thẩm Quân đứng lên, vượt thẳng lễ phục lại cho hấn, lần này, cô không mang theo mắt kính.

"Tuân lệnh, trưởng quan." Đái Luật Mậu đi theo, cánh tay hơi mở, Thẩm Quân tự nhiên mà câu lấy.

Hai người bước đi vững vàng, không có chút nóng nảy.

Xúng đôi vừa lửa.

Ra khỏi cửa, đám đông tập trung bên ngoài, khách khứa nghe được âm thanh cũng chạy tới, sau đó hội tụ lại một đồng, đèn flash của phóng viên cũng không ngừng lập lòe, tin tức cực cực nóng cũng đồng thời phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Gương mặt thật

Đái Luật Mậu và Thẩm Quân đi theo tầm mắt của đám người, ngày thường đám người thượng lưu này ra sức cùng người khác bảo trì khoảng cách, hôm nay lại chui vào trong đây theo bầy đàn mà nhỏ to nghị luận người khác, chả khác nào đám người ở chợ thích náo nhiệt.

Muốn nói tới bên trong xảy ra chuyện gì, thì bước đầu nên vượt qua được Lữ Xá Tiêu đang bảo trì gương mặt khiếp sợ.

Mà lúc này cô ta đưa tay lên che miệng cũng không kịp, vừa rồi cô ta la lên một tiếng, làm tất cả mọi người kéo tới mà xem.

Lữ Xá Tiêu nhìn thấy Đái Luật Mậu, nhìn lại người bên cạnh hấn, cả kinh: "Có...Cô là ai?"

Lữ Xá Tiêu hiện tài thành công đo chiều gió, âm thanh nói ra cũng làm người khác chú ý, nhìn thấy cô gái trước mặt ai nấy đều phản ứng kinh ngạc vô cùng.

Cô gái này, ưu nhã động lòng người, mỹ điểm mưu vật, là người phương nào?

Chưa để người trong cuộc trả lời, vợ chồng Thẩm Gia đã tiến tới cho bọn họ đáp án.

"Tiểu Quân, có việc gì sao?" Bà Thẩm hỏi.

Tiểu Quân??

"Ba, con mới vừa tới, cũng không biết." Thẩm Quân nắm tay Đái Luật Mậu, đi về phía ba mẹ Thẩm.

!!!!

Tiểu Quân = Thẩm Quân = Mỹ nhân.

Rất nhiều người thầm mắng mình ngu ngốc, bình thường đều nói Thẩm Quân như bà cụ non, không thích gặp người khác, bây giờ mới nhìn thấy cô gái trước mặt này lại cư nhiên là mỹ nữ.

Thật nhiều độc nam ở đây tức hấn vô cùng, chỉ ước mình biết sớm hơn, Thẩm Quân như vậy mà lại tuyệt sắc giai nhân.

Cho nên, Đái Luật Mậu vừa giải hôn ước đã cùng Thẩm Gia kết tốt quan hệ, nguyên nhân bởi vì Thẩm Quân đi.

Tin tưởng lời đồn, không duyên không có làm người ta kinh ngạc không nói nên lời.

Hiện tại, không ai cảm thấy Thẩm Quân không xứng với Đái Luật Mậu nữa.

Hai người bọn họ là xứng đôi, môn đăng hộ đối đến dư dả.

Thẩm Quân trước kia chưa từng có hôn ước, lại là tiến sĩ mà quốc gia vô cùng coi trọng, điều kiện tốt như vậy, có đốt đèn lồng cũng không tìm được người thứ hai.

Một độc thân mỹ nhân ở trước mặt họ, lại bị bọn họ bỏ lỡ.

Bên này một đám nam nhân trong lòng khổ sở.

Bên kia, Thẩm Quân, Đái Luật Mậu và ba mẹ Thẩm rốt cục cũng tìm ra nguyên nhân của tiếng hét kinh hoàng kia.

Chỉ thấy trong phòng nghỉ, trên sô pha, ba thân thể trần trụi đang giao cấu, hai nam nhân kẹp cô gái kia chính giữa, tuy nhiên trường hợp ở đây không hề thích hợp để kích thích.

Thẩm Quân nhìn xong, dựa vào vai Đái Luật Mậu. Bên trong chính xác là Bạch Liên Họa, thân thể cô ta hoàn toàn bại lộ trước mặt người khác.

"Hoan đường. Thối đời ngay sau, đúng là đạo đức luân tang!"

Ba Thẩm nhìn thấy cảnh này, tức giận tới gần xanh bạo phổi, lớn tiếng quát lớn, loại tình xấu hổ này còn phát sinh ở buổi tiệc đính hôn của con gái yêu của ông. Trong lòng ông càng nghĩ càng tức giận.

Mẹ Thẩm nhìn thấy, vội vàng giúp ông giảm nhẹ tức giận: "Đừng tức giận đừng tức giận, huyết áp tăng lên rồi. Đừng giận đừng giận."

Loại tình này đối với nữ nhân như Thẩm Quân sẽ khó nói, Đái Luật Mậu đứng ra làm chủ, xua tan khách nhân xung quanh: "Hy vọng mọi người có thể ra sảnh chính. Nơi đây không tiện tiếp đón khách quý."

"Chủ nhân" ra lệnh đuổi khách, ở đây ai cũng là đại quan quý nhân, trong lòng tuy tò mò, nhưng vẫn nghe theo mà rời khỏi. Vài vị phóng viên nương theo ánh mắt lạnh lùng của Đái Luật Mậu, chỉ đánh bắt lực mà rời khỏi.

"Lão Trương, tìm Bạch Nguyên Thịnh cho tôi." Ba Thẩm gọi quản gia lại, Bạch Nguyên Thịnh chính là ba của Bạch Liên Họa.

"Ngài ấy ở sảnh chính." Lão Trương nói.

"Đáng khen cho ông ấy, dạy dỗ được đứa con khuê nữ như vậy." Ba Thẩm đối với Bạch Nguyên Thịnh, một chút hảo cảm cũng không còn.

"Tiểu Quân, sau này không được qua lại với Bạch Liên Họa. Tránh làm xấu mặt chúng ta."

Ba Thẩm đem theo tức giận rời khỏi, đi tới sảnh chính đón tiếp khách khứa.

Ông đi rồi, chỉ còn Thẩm Quân và Đái Luật Mậu, cùng với Lữ Xá Tiêu. Bỗng nhiên không khí trở nên hiu quạnh.

"Cậu...Cậu là Thẩm Quân?" Lữ Xá Tiêu hỏi, vẫn không tin vào mắt mình.

"Là mình." Thẩm Quân nói.

"Bọn họ là cậu làm?" Lữ Xá Tiêu tiếp tục hỏi, tuy biết rõ nhưng không dám thừa nhận.

Thẩm Quân cười nhạo: "Có ai ngu tới nỗi ở tiệc đính hôn của đời mình mà làm ra loại việc này không? Huống hồ, việc của ba người bọn họ không sớm thì muộn sẽ bại lộ. Ít nhất là cậu cũng đừng có bầy trò quý trong đoạn video về tiệc đính hôn của mình. Cậu hiểu rõ ý mình nói, đúng không?"

Lữ Xá Tiêu rung mình, Thẩm Quân nói trúng rồi.

Nếu Bạch Liên Họa không bị phơi bày. Cô tính là đem đoạn video lúc trước chụp lên được, lên đài đĩa phim với đoạn phim mặc áo cưới của Thẩm Quân và Đái Luật Mậu.

Muốn là mượn cơ hội này làm Bạch Liên Họa, vạch áo cho người xem lưng.

"Mình sẽ không làm vậy." Cô chợt dạ nói, nhìn đôi mắt sáng quắc của Thẩm Quân, cô không thể nào che giấu ý đồ của mình.

"Thẩm tiểu thư..."

Giải Bàn Hạ đột nhiên xuất hiện, hẳn là người không thích náo nhiệt, nhưng nghe thấy tên của Bạch Liên Họa thì lập tức chạy tới đây.

"Giải tiên sinh..."

Lúc này, kêu hẳn một tiếng sư huynh, thì hình như không còn giá trị nữa.

"Liên Họa đâu?" Giải Bàn Hạ nói thẳng, trên mặt có chút nộ nóng.

Thấy vậy, Lữ Xá Tiêu cảm thấy thống khoái, nói thẳng: "Người ta chính là đang cùng với nam nhân khác phiến vân phúc vũ, anh cần gì hà tất phải tự vả mặt mình."

Giải Bàn Hạ ngữ khí lạnh lẽo: "Lữ tiểu thư, mong cô chú ý ngôn ngữ của mình."

"Anh đúng là quá ngốc, chính anh vào trong xem đi, xem bọn họ có giống súc sinh hay không? Làm người khác nôn mửa."

"Câm miệng." Giải Bàn Hạ giọng tay lên, thiếu chút nữa là đánh xuống.

Thẩm Quân cũng bất ngờ, không nghĩ một người như Giải Bàn Hạ lại có thể si tình đến thế, dù trước mặt có thật như thế nào, cũng chấp nhận. Cảnh tượng này đúng là quá giống với bộ phim truyền hình câu huyết ngôn tình hay chiếu lúc 8 giờ tối.

"Anh muốn đánh em?" Lữ Xá Tiêu giật mình, hốc mắt đỏ lên, nước mắt cũng rơi xuống.

Giải Bàn Hạ trầm mặc, trong mắt không không chế được chính mình.

Thẩm Quân và Đái Luật Mậu giống như quần chúng xem toàn bộ hành trình, hoàn toàn không đưa ra ý kiến gì.

"Thẩm tiểu thư, van xin cô, chuyện ngày hôm nay có thể không tung ra ngoài không?" Giải Bàn Hạ quay lưng hỏi cô, trong mắt đều là thần khiết.

Thẩm Quân nhìn hẳn, trong lòng hơi do dự, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

"Giải tiên sinh, thỉnh cầu của anh tôi không thực hiện được. Ở đây có nhiều người như vậy, không chỉ có một mình chúng tôi. Chung quy, tất cả đều là gieo gió ắt gặt bão, tôi không truy cứu đã là nể

trình lắm rồi." Thẩm Quân nói thẳng, không hề khách khí, mang theo khinh miệt, trời mới biết cô muốn xử lý Bạch Liên Họa lâu lắm rồi.

"Hai người là bạn..." Giải Bàn Hạ cố ý nói tiếp.

Thẩm Quân nhìn Lữ Xá Tiêu: "Lời này thật quá nhục cười, bạn bè? Hai chữ này chỉ thích hợp để dùng nếu muốn lợi dụng đối phương mà thôi. Bạch Liên Họa chưa bao giờ thật lòng coi tôi là bạn. Chỉ qua lợi dụng được thì không đành mà đã đi thôi. Với tôi mà nói, đó là điều mà tôi không cần thiết phải làm, bởi vì nó dư thừa."

"Giải tiên sinh, hôm nay tôi mới phát hiện anh thật sự quá thiện lương, hay là tôi nên gọi anh là ngu ngốc? Khó trách Bạch Liên Họa vứt bỏ anh, quay đầu liền ôm ấp người khác. Cho dù tôi coi tiền như rác, đối nhân xử thế không tốt cũng còn giống người hơn anh. Tôi chỉ cần nói một lời thôi, toàn bộ ấn tượng của những người đại sảnh đối với anh sẽ mãi mãi dừng lại ở bốn chữ "bị đội nón xanh".

Thẩm Quân nói xong, Giải Bàn Hạ vô pháp phản bác, bởi vì những lời cô nói, đều là sự thật.

"Đái Thiệu Tướng..." Giải Bàn Hạ không nói được, hẳn là người thứ ba giữa hôn ước của Đái Luật Mậu và Bạch Liên Họa. có tư cách gì năn nỉ người khác hỗ trợ.

"Kỳ thật cũng không phải không còn cách. Nếu nói bọn họ bị ha được cũng không tốt, chỉ bằng nói đổi thân phận của bọn họ thành người bị hại, có thể khiến họ nhận ít hơn một tội."

Giải Bàn Hạ không ngờ Thẩm Quân sẽ nói thay Bạch Liên Họa chủ ý.

Hắn đơn phương cho rằng, trong lòng Thẩm Quân vẫn coi Bạch Liên Họa là bạn bè.

"Cảm ơn." Giải Bàn Hạ nói, một cách vô cùng chân thành tha thiết, sau đó đi vào bên trong căn phòng kia, thay cô ta xử lý cục diện.

Nhưng mà trên thực tế, lời này Thẩm Quân là cố ý nói Lữ Xá Tiêu nghe.

Cô ở đây là muốn nhắc nhở cô ta, lúc sau phát sinh cục diện này, đến lúc đó, đoạn phim Lữ Xá Tiêu quay có thể hoàn toàn sử dụng một cách triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Mặt người dạ thú (h)

Ngày hôm sau, tin tức truyền ra bên ngoài cũng không đủ làm nhân dân cảm thấy có hứng thú.

Bạch Gia tiểu thư cùng với Tiểu Vương Tử Đế Quốc, và người thừa kế Diệp Thị, công khai 3P, vẫn bị bọn họ dùng quyền lực để áp xuống.

Không có bất kỳ trang báo mạng nào dám công khai đối nghịch với cả ba gia tộc lớn. Đành phải im lặng mà nhận tiền, một sự nhịn chín sự lạnh. Hai bên đều vui vẻ.

Nhưng mà, Lữ Xá Tiêu lại không cảm thấy như thế, sau khi lục tung toàn bộ báo chí, báo mạng cả Đế Quốc, cuối cùng cô ta cũng nổi giận.

Một sự nổi loạn lớn như vậy, đủ để làm cho Bạch Liên Họa thân bại danh liệt, nhưng mà cơ hội này, cô ta cư nhiên vẫn có thể vượt qua được. Ngay cả trên diễn đàn Tinh Vong, hot search của bọn họ cũng bị áp chế. Từ đó suy ra, quần chúng xung quanh chỉ cảm thấy, những người này quả là có tiền thì mua tiền cũng được.

Trước tiên, không nói tới Lữ Xá Tiêu quyết định sẽ trả đũa như thế nào.

Từ khi Thẩm Quân quyết định lộ ra chân dung thật, mọi người kinh diễm vô cùng, nhưng từ đó cũng mang theo rất nhiều phiền toái.

Đái Luật Mậu ở bên cửa sổ, nghe điện thoại: "Phải. Bạch Gia cũng xác thực."

"Đó thật sự là Thẩm Quân."

"Không phải đột nhiên trở nên xinh đẹp, mà cô ấy ngay từ đầu đã rất xinh đẹp rồi."

"Ba, cô ấy không có phẫu thuật thẩm mỹ, mọi người đừng đoán mò."

"Trước cứ như vậy đi, ngày mai con dẫn cô ấy trở về."

"Đừng đoán mò lung tung."

##

Thẩm Quân ngồi trên sofa, nghe hắn nói chuyện, trong đầu tự nhiên hiểu được nội dung bên trong.

Đơn giản là mọi người đối với việc Bạch Liên Họa phong lưu phóng khoáng luôn nghi hoặc trước sau, cho nên mới gọi cho hắn thuận tiện dò hỏi thông tin, sau đó mới quan tâm tới chuyện kết hôn của bọn họ.

Còn về chân dung của cô, ai ai cũng có điều nghi vấn.

Đái Luật Mậu tắt điện thoại, đi tới sofa ngồi xuống bên cạnh Thẩm Quân, đem tay ôm cô vào lòng.

"Nhìn không ra, Đái Gia cũng cũng thích bát quái như vậy." Thẩm Quân hài hước nói.

"Còn nhiều việc em không biết." Hắn ôm chặt lấy cô, thân thể hai người gắt gao dựa vào nhau.

"Ngày mai tới nhà anh sao?" Thẩm Quân hỏi.

"Dù sao cũng phải tới một chuyến, xác nhận danh phận cho em. Làm cho vài người gây rối biết thức thời. Biết như vậy đã không cho em tháo mắt kiếng xuống rồi."

Đái Luật Mậu cuối cùng cũng hồi hận, cảm giác một bảo bối ẩn sâu trong lòng mình bị người ta phát hiện cô có biết bao nhiêu xinh đẹp, đáng yêu, xung quanh cũng có một đám sói rình mò bảo bối của anh.

Đúng là có chút xót xa...

"Xung quanh anh cũng có một đồng hoa hoa thảo thảo, hừ." Thẩm Quân liếc hắn.

Đái Luật Mậu cười nhạt, cúi đầu cọ cọ vào gương mặt cô, nhẹ giọng nói: "Anh chỉ thích một đóa hoa nở rộ duy nhất ở Mạc Tây Đô. Một đóa hoa vô cùng xinh đẹp chỉ thuộc về một mình anh."

Mạc Tây Đô...

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh hai người gặp nhau, ân ái với nhau lần đầu, trong lòng ngứa ngáy, Thẩm Quân nhìn hần, hai mắt Đái Luật Mậu thâm thụy vô cùng.

Cô không tự giác được mà nuốt nước miếng, hồ hấp trở nên dồn dập, nam nhân này, gương mặt đang ở vô cùng gần với cô, Thẩm Quân nhắm mắt lại, đôi môi căng mọng bị hần chiếm đóng, ướt át mát vào.

"Ân..." Trong miệng phát ra tiếng rên rỉ rung động, lập tức bị hần nuốt hết vào trong miệng, sau đó là lửa nóng chiếm hữu, môi răng giao hòa, trao đổi khẩu tiên.

"Muốn ở chỗ nào?" Đái Luật Mậu buông cô ra, ôn nhu hỏi, trong mắt hiện lên dục vọng đầy.

"Trên giường." Cô mềm nhũn cả người, nằm trong ngực hần, sau đó Đái Luật Mậu bế cô lên, lặc lư đi vào trong phòng.

Thẩm Quân lúc này mới phát hiện bên trong phòng hần đã thay một bộ trải giường đỏ, cô cảm thấy cả người đều kích thích vô cùng. Cô không ngờ hần sẽ vì một buổi tiệc đính hôn nhỏ, mà lại đi tân trang lại phòng ngủ một lần, xung quanh đều giống như phòng tân hôn, còn có thêm vài món đồ của cô mà hần chuẩn bị.

"Giường không được đặt trước giường." Cô chỉ vào cái bàn trang điểm bên trong.

"Ân." Đái Luật Mậu gạt đầu, ý nói hần đã biết, cũng không nói nhiều.

"Em có chuyện muốn nói, anh không được làm bậy...A...Cái tên này...Sắc lang...Buông ra..."

Thẩm Quân bắt lấy quần áo, cố tình chơi trò chơi cưỡng đoạt dân nữ, ước chừng là thời kỳ đặc thù tình thú của hai người, Đái Luật Mậu đương nhiên vui vẻ phối hợp với cô.

"A, không làm chết em thì không được. Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt..." Đái Luật Mậu vẻ mặt lạnh thấu xương, ánh mắt hung ác, có thể là phi thường nhập vai.

"Tê." Quần áo lập tức bị hần xé nát.

Thẩm Quân hét chói tai, chưa đầy ba giây bị hần lột sạch, còn bị bắt quỳ lên giường. Nề hà hoàn toàn không lay chuyển được Đái Luật Mậu.

Đái Luật Mậu kéo khóa xuống, móc ra dương vật đang nhiệt tình đỏ tím. Gân xanh lợt lờ, quy đầu nhìn thấy tiểu huyết nhỏ mà kích động xuất ra chất lỏng.

"A, đại gia, cầu xin anh, không được..."

Thẩm Quân quay đầu, gian nan xin tha, cái mông nhỏ bị hần bắt vênh lên, nội tâm lột tả chân thật vô cùng, làm sự dâm dăng trong lòng Đái Luật Mậu lay động.

"Cái miệng nhỏ ở dưới còn chảy nước, em còn dám nói không cần, không cần mà ướt thành cái dạng này."

Đái Luật Mậu đem hai ngón tay đặt vào bên trong âm đạo cô xả lỏng, dâm thụy theo ngón tay không ngừng chảy ra bên ngoài.

"A, không được..."

Thẩm Quân nước mắt lưng tròng, xin tha, không phải làm ra bộ dạng diêm dâm đáng yêu, chần đo trên giường bị ướt hần một mảng, kích thích Đái Luật Mậu thú tính vô cùng.

"Cái gì không cần, tiểu yêu tinh, dâm dăng, muốn anh không, hừm, để xem anh làm chết em thế nào." Đái Luật Mậu nói, thờ hần hần, đem dương vật đang nở mạnh cương cứng, đặt ở khe thịt dưới mông, đâm vào bên trong.

"A, sướng quá, lớn quá..." Cô mềm mại nhu uyển, mị hoặc câu nhân, trên mặt hiện lên vẻ gọi tình hồng hào. Đây chính là Đái Luật Mậu khác tính, tới dễ khác chết hần.

Hần không tự chủ mà lay nhanh động tác, ánh mắt đen kịt, giống như hang động sâu thẳm đáng sợ.

"Chết tiệt." Đái Luật Mậu mắng một tiếng, sau đó nắm cầm Thẩm Quân,, bắt cô quay đầu nhìn hần, đồng thời hạ xuống thân thể, hai người gắt gao dính chặt: "Nhìn xem anh làm chết em, tiểu dâm dăng."

Thẩm Quân lúc này hiểu được cái gương ở trước giường có mục đích gì, hiện giờ cô cùng với hần giao cấu, bộ dạng thẹn thùng chiếu hần vào trong gương.

Cô vừa ngại vừa bức, ngượng vô cùng, lại không tự giác mà gương mặt nhìn, hình ảnh nam nữ yêu nhau mà hoan ái đúng là chỉ có kích thích chứ không thô tục chút nào.

Cô nhìn hần, Đái Luật Mậu cũng không bỏ qua cơ hội tốt nhìn chăm chăm cô.

"Nhìn kĩ, anh muốn em nhớ rõ ngày hôm nay."

"Anh...Anh muốn làm gì..."

Thẩm Quân hết lớn, lúc đầu là nằm bò lên giường, giờ lại bị hần ép ngồi lên hai chân hần, nơi riêng tư hoàn toàn bại lộ trước gương.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Vì yêu mà cuồng điên (h)

"Kêu cái gì...Em kỳ thật thích muốn chết đúng không? Phía dưới cần tới khăn như vậy, thiếu chút nữa kẹp chết anh. Tiểu dâm dăng...Tiểu yêu tinh...Ân, tiếp tục kẹp...Xem anh làm thế nào thao chết em..."

Đái Luật Mậu giống như chỗ kỳ quái nào đó bị kích động, những lời nói dâm ngữ thô tục cứ liên tục vang lên, Thẩm Quân nghe tới đó tai hồng mặt, lại nhìn không được phụ họa hần vài lời. Phải biết rằng, Đái Luật Mậu là người chưa có bất luận thứ gì có thể làm hần mất khống chế, hôm nay Thẩm Quân được hưởng thụ đãi ngộ này, là Thẩm Quân độc nhất vô nhị.

Thẩm Quân ngày thường cũng nguy trang mình thành cao lãnh thanh tao, nhưng bị hần trêu chọc một hồi, cả người liền phát lạng, Đái Luật Mậu càng nói càng háng hái, đầu mông lên bị hần thao, dương vật đỉnh vào cái bụng nhỏ, dễ dàng đâm vào bên trong, chỗ sâu nhất, làm cô sướng tới tình thần nhộn nhạo.

"Đám đăng."

Đái Luật Mậu không biết xấu hổ, động tác dục hóa tăng vọt, hừng hực thiêu đốt: "Bang!" một tiếng, bàn tay to đánh vào lên cái mông đào mật của cô, lưu lại một vết hồng lớn.

Thẩm Quân kêu: "A a", đầu đón cộng với khoái cảm, cô hồn đỗi: "Muốn nữa....A Luật...Em tới...."

Cổ khí này làm Đái Luật Mậu sướng phát điên, hai mắt đỏ đậm, thật mạnh đâm vào trong: "Con mẹ nó đâm đăng!"

Nói xong, lại đánh một phát lên mông cô, khi thì vuốt ve, khi thì đánh, cánh mông trắng nõn trở nên đỏ bừng, hồng thắm như quả đào, Đái Luật Mậu chỉ hận không thể hái xuống ăn vô bụng.

Sớm biết rằng hai người hợp phách như vậy, mấy năm nay hẳn nên làm cô từ sớm, không quản Bạch Liên Họa gì đó nữa.

Đái Luật Mậu than thở trong lòng, cũng may bình thường cô đều mang cái kính dày, chỉ có thể để hẳn nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp này, nếu không chừng lại dùng nó đi treu hoa ghẹo nguyệt.

Cả người cô run rẩy không ngừng, hai chân nhũn ra, đôi mắt luyến tiếc rời khỏi cái gương trước mặt, nóng rát nhìn chăm chăm người điên không kìm chế được Đái Luật Mậu. Hẳn cả ngũ quan tuần mỹ vô cùng, hồ hấp thô nặng, vân da hiện rõ lên đáng người cường tráng làm cô mê muội, đương nhiên, cô thích nhất vẫn là còn thật to lớn to ngạnh kia.

Cảm tạ trời đất Bạch Liên Họa có mắt không trông, không biết nhìn hàng, nếu không làm sao cô nhặt được một bảo bối lớn như vậy.

Hai người mỗi lần làm tình đều cuồng phong hung mãnh, Đái Luật Mậu bắn tinh xong, lại dùng tay cô sờ soạng dương vật của mình mấy lần, nó lại cương lên, lần này, Thẩm Quân cuối cùng cũng hiểu rõ cái gương trước mặt có tác dụng gì, hẳn bề cô lên, trực tiếp đè cô lên gương, dùng mãnh thao cô.

Thẩm Quân quỳ gối trên mặt bàn, mặt kiếng lạnh lẽo gọi lại ý trí cuối cùng, đầu vú bị hẳn đè hẳn lên gương, lạnh như băng, hẳn kiểm hai tay cô sau lưng, điên cuồng trườn động, làm cô hoàn toàn trầm luân, nửa người sống trong nhục dục.

Dương vật to lớn ở trong âm đạo cô thô lỗ thọc vào rút ra, giống như cái máy không biết mệt mỏi, mỗi lần ra vào lại chảy thêm một đồng đám dịch làm ướt cả mặt bàn, mà hiển nhiên, hẳn là có ý đem cái chất lỏng này mở rộng diện tích.

"A! Thoải mái...Sướng quá....A Luật...Dương vật anh đâm em thoải mái quá....Ha...Ha....Ân...."

Thẩm Quân hai mắt chưa sương mù, cả mặt đều hồng, môi đỏ hé mở, thỉnh thoảng nói ra tiếng lòng và lời yêu, thân hình trắng nõn giờ đây trở nên hồng rực, trên người còn có vết xanh tím bí ẩn, đặc biệt là cánh mông mê người, trên đó lưu đầy năm ngón tay nóng rát.

Đái Luật Mậu mỗi lần cùng Thẩm Quân làm tình đều có một ý tưởng, chính là hẳn mong giải quyết Bạch Liên Họa cho sớm, sau đó đem Thẩm Quân đi Mạc Tây Đồ, bao hạ cả trang viên, thao cô ba ngày ba đêm, thẳng đến khi hẳn bắn không ra nữa mới thôi.

Thẩm Quân ngoài dự đoán, dục vọng độc chiếm của hẳn lại bay nhanh bạo trưởng tới vậy, hiện tại chỉ cần một người nam nhân xuất hiện gần Thẩm Quân, hẳn liền nhịn không được hoài nghi, nam nhân kia có phải đối với Thẩm Quân có mưu đồ gây rối hay không.

"Tiểu đám đăng, em là của anh."

Đái Luật Mậu cường ngạnh nói xong, thờ hồn hển, trên trán có đầy mồ hôi, lời kéo tay cô, banh thẳng thân thể, găm nhẹ, mạnh mẽ va chạm thêm vài cái, đè nặng Thẩm Quân lên gương, bắn ra tinh dịch.

"A a...Không được..." Thẩm Quân cao trào, thân mình co rút, dự vị tiêu tán nhịn không được thoát ra, không xương không cốt rúc hẳn vào người hẳn.

Trong lúc hai người bọn họ đang thỏa mãn yêu nhau, triền miên không dứt, Lữ Xá Tiêu cũng vì yêu mà trở nên điên cuồng, làm ra những hành động kinh người.

Thẩm Quân cho rằng mình luôn luôn đánh giá rất cao Lữ Xá Tiêu, cũng đánh giá quá thấp tình yêu của cô ta và Giải Bàn Hạ. Thẳng tới ngày hôm sau, cô mới phát hiện, cô gái này so với tưởng tượng của cô còn điên cuồng hơn gấp trăm ngàn lần.

Lữ Xá Tiêu là ví dụ tốt nhất, chính là vì yêu mà cuồng điên.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khì Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Có cái gọi là tín nhiệm

Khách sạn Thiên Hải sau đợt bữa tiệc tình ái bị phản phui tới nay, kinh doanh tiêu điều không được tốt, hiện giờ trước cửa vắng tới nỗi có thể giăng một cái lưới lớn bắt chim.

Nhưng có nhiều thứ chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Bên trong khách sạn, sau tin đồn không hay, ngược lại càng hấp dẫn không ít nam nữ thích phong cách hoang dại.

Lầu một khách sạn là một bãi đỗ xe ngầm, lầu hai là câu lạc bộ mật ái không tiếp người lạ, ở chỗ này hầu như khách tới đều đeo mặt nạ, chỉ có vài bộ phận người sau khi lựa chọn được bạn tình thích hợp mới đi vào phòng khách sạn bên trong, sau đó mới cởi mặt nạ ra.

Nơi này thích hợp với vài thành phần phóng thích bản địa, cũng là nơi mà Bạch Liên Họa, Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần lựa chọn để hẹn hò tặng tịu với nhau.

Lữ Xá Tiêu quen biết Bạch Liên Họa bao nhiêu năm, đương nhiên hiểu rõ đường đi nước bước của cô ta.

Lữ Xá Tiêu đi về thang máy, cầm trong tay điện thoại di động của đàn ông, đôi mắt ám trầm, khuôn mặt lạnh lùng, dường như hạ quyết tâm rất lớn để kết thúc vụ việc này.

##

Bạch Liên Họa mấy ngày nay hầu như trốn hẳn trong nhà không dám ra ngoài, cửa phòng cũng đóng chặt, hiện nay toàn bộ giới thượng lưu đều biết cô và Chiêu Nhật Thiên, Diệp Lăng Thần có gian tình, đem cô biến thành một người đàn bà dâm dăng oa phụ.

Cô thật sự không chịu được cảnh sinh hoạt lên lút này, giải thích thành ngoài ý muốn thì có đứa ngốc mới tin, gần đây còn nhận được không ít tin nhắn xa lạ quái rối.

Điều này làm cho Bạch Liên Họa điên tiết không ngừng.

Cô hiện tại chỉ có thể ngồi trong phòng phát ngốc, tưởng niệm những ngày tháng thoải mái trước kia.

Duy nhất làm cho cô vui mừng đó chính là hai người Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần, tuy xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, ảnh hưởng là vẫn có, nhưng là đối với cô vẫn như cũ, mỗi ngày đều gọi điện video cho cô, cùng làm tình qua điện thoại.

Mà điều làm cho cô bất an chính là Giải Bàn Hạ, liên tục mấy ngày nay điện thoại không gọi được, nhắn tin không trả lời.

Đối với Giải Bàn Hạ, Bạch Liên Họa có áy náy, nhưng bắt quá nó chỉ phát ra từ lương tâm đối với một người quá ảm áp thâm tình tốt bụng như hắn mà thôi.

Ước chừng ông trời nghe được tiếng lòng cô, di động đột nhiên nhận được một tin nhắn, cô bấm mở ra đọc.

【Câu lạc bộ Hải Thiên, tối nay 6 giờ phòng 748. Hẹn Chiêu tiên sinh và Diệp tiên sinh tới cùng.】- Giải Bàn Hạ.

Bạch Liên Họa phản ứng đầu tiên là gọi lại cho hắn, nhưng không ai nhận. Nhưng mà cô có một loại tin nhiệm đối với hắn, cho nên không hề hoài nghi mà gọi điện cho Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần. Nếu như cô có thể kết hôn với Giải Bàn Hạ, như vậy giải thích chuyện kia là ngoài ý muốn, mọi người chắc chắn sẽ tin tưởng hơn một phần.

Bởi vì có người dân ông nào trên đời nhìn thấy hôn thê của mình cho mình đội nón xanh mà vẫn cam tâm tình nguyện kết hôn chứ?

Bạch Liên Họa đi đến trước cửa sổ, nhìn ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài, ảo tưởng lại mơ về một tương lai tươi đẹp.

Giải Bàn Hạ, anh tốt nhất đừng làm em thất vọng.

##

Thẩm Quân vì dung tục quá độ mà ngủ đến mê mang, bị tin nhắn trong điện thoại đánh thức, lồm bồm bực bội mà lấy điện thoại ra xem, vừa đọc xong đột nhiên tỉnh ngủ không ít.

【Phiền cậu rồi, giúp mình đi tìm Giải sư huynh, chăm sóc anh ấy một chút. Làm ơn.】- Lữ Xá Tiêu.

Đi tìm Giải Bàn Hạ sao? Lữ Xá Tiêu tại sao không tự mình đi?

Trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, cô nhờ Hệ Thống tìm hiểu một chút, thì thấy hắn đang ngủ say trong nhà, còn Lữ Xá Tiêu thì đang định làm gì đó.

"Lạch cạch"

Đái Luật Mậu từ nhà vệ sinh đi ra, toàn thân trần trụi, bọt nước trên người còn chưa khô, quai vạt ngủ đông giữa hai chân khổng lồ theo đường đi mà lay động, nhìn một hồi cả người Thẩm Quân chợt nóng lên.

"Khụ khụ..."

Thẩm Quân cố dòi tầm mắt, cố gắng xuống giường tìm quần áo.

Đái Luật Mậu không như mong muốn, đi nhanh về phía trước, ôm chặt lấy cô từ sau lưng, thân mật hỏi: "Vội đi đâu?"

Thẩm Quân quay đầu nhìn hắn, ái muội hôn lên miệng hắn một cái, trả lời: "Tối nhà Giải Bàn Hạ."

"Hửm? Em nói cái gì?" Đái Luật Mậu lạnh giọng, có ý huy hiếp.

"Thiếu tướng đại nhân của em, nhanh mặc quần áo cùng đi đi, đêm nay có kịch hay, đừng nhủu mảy, quý hẹp hòi."

Nam nhân này thích ăn dấm, Thẩm Quân nhịn không được trêu chọc.

"Lữ Xá Tiêu đâu?" Đái Luật Mậu hỏi.

Hệ Thống gửi cho cô một hình ảnh, Lữ Xá Tiêu đang cẩn thận ở trong phòng tắm mê đồ vật, theo những gì cô thấy thì cô ta đang đặt máy theo dõi vào trong góc phòng.

"Cô ta đang giúp chính mình, cũng giúp chúng ta." Thẩm Quân cười đến vẻ mặt ôn nhu đến vô hại.

Đái Luật Mậu hơi nóng trong người, cúi đầu hôn cô vài cái, trong mắt có ánh sáng: "Ừm, chúng ta."

Sau khi hai người mặc quần áo tốt, tắt lái xe chờ có tới nhà Giải Bàn Hạ. Thẩm Quân có vẻ chán chờ, sau đó vẫn cùng Đái Luật Mậu đi về phía cửa đang khép hờ, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào, bọn họ nhìn thấy Giải Bàn Hạ đang nằm trên sofa phòng khách, trước mặt có hai chén nước.

Thẩm Quân nhìn Đái Luật Mậu một cái, Đái Luật Mậu tiến lên kiểm tra hơi thở của hắn: "Còn sống."

Thẩm Quân cười: "Lữ Xá Tiêu ra tay, đương nhiên không nỡ giết hắn."

Đái Luật Mậu không có ý kiến, tiếp tục nhìn xung quanh, lại nhìn thấy hai ly nước: "Thuốc ngủ. Lữ Xá Tiêu đang ở đâu?"

"Hải Thiên." Thẩm Quân nói.

"Cô ta muốn làm gì?"

"Trừng gian diệt ác."

"Có kế hoạch trước rồi sao?" Đái Luật Mậu có chút bất đắc dĩ.

"Ước chừng là muốn đồng quy vu tận...Đi?" Thẩm Quân cũng không chắc chắn.

Đái Luật Mậu nhủu mảy, hắn thân là quân nhân, nhìn thấy người dân có nguy hiểm lại không giúp, thắng thắng thì nói trong lòng có chút khó chịu, nhưng lại nghĩ tới kế hoạch báo thù, hắn liền nhịn không được vui sướng.

Thẩm Quân nhìn hắn rồi rầm, lại nói thêm: "Sẽ không đồng quy vu tận đâu, Lữ Xá Tiêu muốn sống hạnh phúc cùng với Giải Bàn Hạ. Sao có thể vì Bạch Liên Họa mà bạt đãi chính mình chứ."

Đái Luật Mậu suy nghĩ sâu xa, nhìn Thẩm Quân: "Anh có cảm giác đôi khi em biết quá nhiều chuyện, thực sự làm anh bất an."

Không chỉ có chuyện của Lữ Xá Tiêu, còn có chuyện của Bạch Liên Họa.

Đái Luật Mậu luôn cảm thấy Thẩm Quân biết quá nhiều điểm yếu của hai người kia. Cùng với phương hướng kế hoạch của họ.

Liên tính cô là trọng sinh, nhưng không phải chuyện gì cũng thấu triệt như vậy.

Thẩm Quân không nghĩ hẳn sẽ nói như thế, mắt tự nhiên cười cười: "Chúng em là bạn thân nha...Chính cô ta nói với em như thế."

Bạn thân?

Nói ra thì ai mà tin.

Đái Luật Mậu cũng không theo đuổi nữa, Thẩm Quân nói tiếp: "Chúng ta cứ đợi ở đây thôi."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Vết sẹo cũ đã quên mất đau

Về việc bên cạnh Thẩm Quân có Hệ Thống giúp đỡ, Thẩm Quân vẫn như cũ im lặng không nói tới, thứ nhất là không biết nên bắt đầu từ đâu, cô nói cũng không nói nên lời. Thứ hai, là vì Đái Luật Mậu khó khăn, vất vả lắm hẳn mới mở rộng trái tim với cô. Nếu cô để hẳn biết cô nói dối về việc trọng sinh, sau này vạn nhất không thể đẩy nổi nữa.

Nhưng mà, nếu như cô không nói, qua lại qua một đời, rồi sẽ có người phát hiện cô không giống nhau. Cô vẫn tin tưởng, đây không phải là thể giới mau xuyền như thường, cho dù Hệ Thống giúp cô tới đây, đây là một chỉ gài vô pháp cấu trúc, cũng không có cách liên hệ. Nhưng sau vài lần điều tra, cô hy vọng, người nam nhân trước mặt có thể cùng cô đi đến quãng đời còn lại, có một tương lai vô cùng tốt đẹp với nhau.

Thẩm Quân mỗi lần thất thần, Đái Luật Mậu sẽ phát hiện, bởi vì nó quá rõ ràng, cô luôn ngốc ngốc nhìn chăm chăm hẳn, tuy là nhìn hẳn, nhưng bên trong lại trống rỗng hư không.

"Bảo bối, hoàn hồn."

"A? Ân." Thẩm Quân cố gắng ổn định tinh thần, không cho bản thân suy nghĩ bậy bạ.

"Đưa hẳn tới bệnh viện đi." Đái Luật Mậu đứng dậy nói với cô.

Thẩm Quân nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được."

Đái Luật Mậu cũng Giải Bàn Hạ đang hôn mê, cùng với Thẩm Quân đưa hẳn vào bệnh viện trung tâm.

Cùng lúc đó, Bạch Liên Hợp cùng một đám người, cẩn thận đi vào khách sạn Hải Thiên.

Câu lạc bộ Mật Ái là nơi bao nhiêu thân phận lớn ra vào, mọi người hiểu rõ nhưng không nói ra miệng. Cho nên lúc Bạch Liên Hợp đeo mặt nạ vào đây, vẫn bị một số người phát hiện, vài người tò mò ôm tâm tình muốn xem náo nhiệt, đôi mắt cứ dừng trên người Bạch Liên Hợp. bởi vì chú ý tới cô, tới lúc sau Chiêu Nhật n Thiên và Diệp Lăng Thần xuất hiện, cũng tự nhiên mà bị bọn họ nhận ra ba người đi cùng nhau.

Nếu nói Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần thân phận có phần cổ ky, thì toàn bộ nam nhân ở đây đều không dám làm liều. Còn nữ nhân, nhìn thấy bọn họ thì cười cười tò mò lấy họ làm niềm vui, có người khịt mũi coi thường, trong giọng cũng không giấu được ghen ghét.

Những ánh mắt không háo ý này làm cho Bạch Liên Hợp không được tự nhiên, giống như có ruồi bọ đầy người, vô cùng thống khổ khó nhịn.

Sau lớp mặt nạ là khuôn mặt tinh xảo, nhân thành một đồng, vội vàng bước vào phòng 748.

Trong phòng không có người, làm cô hơi hoảng hốt.

Theo sau đó, là Giải Bàn Hạ nhắn tin cho cô, nói hẳn sẽ lập tức đến, lúc đó cô mới yên tâm đôi chút.

Trong phòng đồ đạc không nhiều lắm, chủ yếu là một cái giường lớn và một cái ghế sofa, bàn trước sofa trên mặt có một chai rượu champagne, cùng bốn cái cốc uống rượu bằng thủy tinh. Những người có phần hoảng hốt liền không dễ dàng có được lý trí, Bạch Liên Hợp quên mất không nên ăn uống bậy bạ, mở ra champagne, tự mình uống một ly trước, có một ít cồn vào người đột nhiên làm người cô cảm thấy ổn định không ít, vừa lúc đó, Chiêu Nhật Thiên tiến vào.

"A Thiên, em rất nhớ anh."

Cô lập tức trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng, trong lòng ngực của hẳn vô cùng nũng nịu, khuôn mặt hồng hào, cánh môi giống như có ánh sáng lấp lánh, làm cả người cô nóng lên, thào xuống mặt nạ hôn cô một cái hôn sâu.

"Uống rượu sao?" Chiêu Nhật Thiên ôm cô đi về hướng sofa.

"Có uống một chút, các anh chưa ai tới, em hơi sợ hãi." Dứt lời, Bạch Liên Hợp ụi khuất rơi xuống hai hàng nước mắt.

Ước chừng khoảng thời gian không gấp, Chiêu Nhật Thiên đối với Bạch Liên Hợp cũng khẩn trương, vẫn nhưng nhớ, hạ thân phát chương, đè nặng giọng nói, trong ánh mắt có lửa: "Là anh sai, anh tới chậm. Bảo bối, anh nhớ em muốn chết."

Chiêu Nhật Thiên lôi kéo Bạch Liên Hợp, lấy tay cô ấn xuống giữa hai chân hẳn. Bạch Liên Hợp then thùng rũ mất, không dám nhìn. Nghĩ đến Diệp Lang Thần và Bàn Hạ còn chưa tới, cô nhịn xuống xao động. Nhìn Chiêu Nhật Thiên, rót cho hẳn một ly rượu: "A Thiên, em rót rượu cho anh trước, được không?"

"Hừ." Chiêu Nhật Thiên dùng ngón chân cũng hiểu được cô là đang đợi ai, khó chịu trong lòng, cố gắng đè nén đáy quẫy chương đau, uống một ly rượu.

Ly champagne tinh khiết thơm ngon vô cùng bao trùm khoang miệng, càng uống càng thêm ghiền.

Bạch Liên Hợp tưởng là Giải Bàn Hạ đã chuẩn bị chai rượu này, nên không thêm kiêng nể gì, chờ đến khi Diệp Lăng Thần tiến vào, hai người đã đỏ mặt hồng tai, đầu lười trao nhau cùng nhau uống rượu, Bạch Liên Hợp ảo trên cũng rót xuống hoàn toàn.

Diệp Lăng Thần nhanh chóng tiến vào, không tán đồng nhủ mày, ngữ khí không vui: "Các người một vừa hai phải thôi chứ."

Bạch Liên Hợp vừa thấy có người tới, ngọt ngào kêu: "A Thần."

Sau đó, cầm lên ly champagne, đề xuống dọc cầu bắt mẫn Chiêu Nhật Thiên bên cạnh. Đứng đây đi tới bên cạnh Diệp Lăng Thần.

Diệp Lăng Thần ngày thường lạnh như băng, nhưng một khi Bạch Liên Họa hướng hấn làm nũng, hấn liền không có sức chống cự, hôm nay mỹ nhân lại hiến hôn. Hấn làm sao cự tuyệt được.

"Uống nhiều lắm sao? Mặt đỏ thành như vậy?" Diệp Lăng Thần nhẹ nhàng mút vào đôi môi cô, biểu tình không còn nghiêm túc như trước, trở nên lười biếng gọi cảm.

"Không có nhiều, chỉ có một chút..."

Diệp Lăng Thần ngẩng đầu, nhìn xung quanh.

"Diệp Bàn Hạ đâu?"

"Anh ấy sẽ tới sau."

Bạch Liên Họa kéo Diệp Lăng Thần tới bên cạnh Chiêu Nhật Thiên. Hai người nam nhân cùng lúc vờn quanh cô, cô cảm nhận được bản thân giống như công chúa được sủng ái, cả người đều có cảm giác giống như bay lên cao.

Cũng không biết tại sao, hôm nay cô muốn ngừng mà không thể ngừng được, cả người đều bốc lửa, mặt kệ Giải Bàn Hạ còn chưa tới, cô cùng Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần đã gấp tới không chờ nổi nữa, thậm chí còn quên luôn tình cảnh hiện tại của bọn họ, cũng quên luôn người ngoài kia luôn phi nhô bọn họ là đám oa đang phụ.

Ba người dùng tư thế thô tục nhất mà cùng nhau làm tình, dâm ngữ nói ra không ngừng nghỉ, Bạch Liên Họa trước sau bị cấm đến miệng cũng rên không nổi, sướng mà chỉ trợn trắng mắt.

Cái gọi là vết sẹo, đã quên mất đau thì ra là như thế.

Người từ lúc này tới giờ vẫn đang ở cách vách, nhìn thấu hoàn toàn nhất cử nhất động của bọn họ. Nhìn đến trường hợp mà cô mong chờ nhất, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, cô cầm di động, bắt đầu gọi điện thoại.

"Xin chào, đây là cục cảnh sát Đê Đô. Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì được cho bạn?"

"Xin chào, cảnh sát tiên sinh. Tôi muốn báo cáo ở khách sạn Thiên Hải, lầu hai, có câu lạc bộ tình ái hoạt động bất hợp pháp."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Buồn vui đan xen [end]

Lữ Xá Tiêu lên rồi khỏi khách sạn Hải Thiện, ở cách đó không xa đi vào một quán cà phê, ngồi ở vị trí gần cửa sổ, gọi thêm một ly cà phê đen không đường.

Vị đắng của cà phê hòa tan trong miệng, cô nhìn thấy xe cảnh sát cuối cùng cũng tới, không khỏi nói thêm một câu: "Vị không tồi."

Bệnh viện trung tâm Đê Đô.

Thẩm Quân và Đái Luật Mậu ngồi trong phòng bệnh, bây giờ đã 8 giờ tối, đúng là thời điểm cuộc sống về đêm bắt đầu, Thẩm Quân ngáp một cái, đầu đặt đầu trên vai Đái Luật Mậu, nhìn người trên giường bệnh đang nhắm nghiền hai mắt, Giải Bàn Hạ sắc mặt tái nhợt. Nhẹ nhàng nói ra một câu: "Kết thúc...Rốt cuộc chuyện này cũng kết thúc."

"A Luật, về sau anh chỉ nghĩ tới em thôi. Sẽ không có ai có ý đồ xấu muốn tổn thương anh nữa."

Đái Luật Mậu hốc mắt nóng lên, hai tay bỗng dưng run rẩy, hấn ôm chặt lấy Thẩm Quân, thấp giọng: "Hiện tại anh đúng là gây ra tội ác tày trời."

"Tại sao chứ? Là bọn họ sai. Bọn họ bị trừng phạt là đúng tội. Anh là A Luật, là thiếu tướng của Đế Quốc này. Chính nghĩa đại biểu, trước là như thế, sau này cũng sẽ không thay đổi."

Thẩm Quân nói vô cùng ôn nhu, trong mắt đầy quyền luyện chí tình.

Cửu hận bao nhiêu năm nay làm hấn thống khổ lắm rồi, làm hấn mất đi ý nghĩa sinh hoạt, thậm chí cô độc đến trầm trọng, mà hiện tại, Thẩm Quân đem mối thâm thù này gồng xiềng rồi khỏi hấn, gánh nặng bao lâu nay đè nặng trên vai, làm cho hấn có thêm một lần nữa tương lai ngập tràn hy vọng.

Nam nhi có nước mắt, chỉ là không dễ dàng rơi, hoặc chỉ là, chưa đủ thương tâm mà thôi.

Hấn nghẹn ngào: "Thẩm Quân, từ giờ về sau, em sống là người của anh, chết cũng là ma của anh."

"Trước kia hay sau này cũng sẽ như thế." Thẩm Quân nói chuyện vẫn luôn nhẹ nhàng thanh tể, từ ngữ ngập tràn ý tứ an ủi hấn, trên miệng luôn là tươi cười.

Anh...Nếu có thể nhớ rõ em thì tốt rồi.

"Từ từ, để em xem trên mạng hiện giờ thế nào." Thẩm Quân lấy di động ra, đồng thời lợi dụng Hệ Thống ngăn cản những thủ đoạn ngăn chặn những từ ngữ như "Đế Quốc Tiểu Vương Tử" và "Người thừa kế Diệp Thị" hoàn toàn phát ra ngoài, còn đặt tên Lữ Xá Tiêu vào tên của những người có liên quan, sau đó, thuận tay mà đem toàn bộ tin tức thông báo cho toàn thiên hạ.

Trước đây, Lữ Xá Tiêu có từng giả làm người nặc danh gửi một văn bản tới tòa soạn báo, bên trong đều là kể chuyện của Bạch Liên Họa, Chiêu Nhật Thiên và Diệp Lăng Thần, còn có thêm hình ảnh gian tình, còn có cả video chứng cứ.

Từ đó tới nay, cô chỉ là thuận tay đẩy thuyền để nó tự lướt trên sông mà thôi.

Báo Tinh Vồng cuối cùng cũng gia nhập phát ra tin tức, việc này có muốn giấu cũng không còn cách nào, đội quân quan hệ xã hội của Hoàng Gia lập tức xoay quanh củng cố lòng tin lại.

Nhưng mà hiện nay Đế Quốc không phải là thời đại mà Quốc Vương chuyên quyền, không phải nói cứu hời là có thể cứu hời được, tới hôm nay, tin tức phát sóng còn truyền hình trực tiếp phía trước khách sạn Hải Thiện.

Thẩm Quân mở TV, đập vào mắt là những đương sự liên quan, tuy nhiên người làm phóng viên vẫn có chút lương tâm, bộ dạng quần áo không chỉnh tề của bọn họ truyền lên TV vẫn được làm mờ, nhưng mà ba chữ chữ Bạch Gia, Chiêu Gia, Diệp Gia thì hoàn toàn không thể làm họ với ai khác.

Toàn bộ Đế Quốc nổ tung rồi, loại tình sử náo nhiệt này thực sự quá khó tin, người dân còn không nương tay thêm mắm thêm muối rồi lại phát ra một đồng tin đồng hành lang. Cái gì nhân vật xã hội nổi tiếng, cái gì tấm gương tình anh, nguyên lai chỉ là một đám người hạ lưu thích hấp độc 3P mà thôi.

Thẩm Quân trong lòng không cảm được mà cười lạnh, khóe mắt lúc này nhìn thấy Giải Bàn Hạ đang nằm trên giường bệnh, trong mắt hấn lộ vẻ khổ sở, còn có thất vọng, còn có tối tăm, các loại cảm xúc phức tạp đan xen.

"Giải sư huynh, anh vẫn chưa hồi phục." Thẩm Quân nhìn thấy hấn muốn rời giường, đồng thời cùng với Đái Luật Mậu đứng dậy đi đến bên cạnh.

Giải Bàn Hạ ngáp ngừng, sau đó mở miệng, âm thanh khàn khàn: "Tôi muốn đến Hải Thiên, phiền hai người chờ tôi đi." Lời nói có vẻ lộn xộn, lại chứa một tia vai cầu, làm Thẩm Quân thực sự cảm thấy phức tạp.

Cô nghiêng đầu nhìn Đái Luật Mậu, sau đó hấn gật đầu, cũng lên tiếng: "Được, nếu như anh đã nhất quyết muốn đi."

"Cảm ơn hai người." Giải Bàn Hạ nói xong, tay chân bỗng vô lực, thân thể xụi lơ, được Đái Luật Mậu nhanh tay lẹ mắt bắt được.

Bạch Liên Họa thì tự làm tự chịu, hai người Thẩm Quân và Đái Luật Mậu đương nhiên thích nhìn thấy cô ta bị xấu mặt.

Nhưng mà Giải Bàn Hạ, thì lại xuất phát từ đồng tình chân thành.

Cửa chính khách sạn Hải Thiên.

Người bị tình nghi đã được cảnh sát dẫn đi rồi, nhưng mà tin tức nào nhiệt vẫn chưa kịp tán, càng có nhiều người thích bát quái đi đến tiệm cà phê trà sữa gần đó trò chuyện, bỏ thêm đá xuống giếng, cái này là bản năng của con người, không cần học vẫn có thể thành thạo.

Lữ Xá Tiêu ngồi ở đây đã một tiếng đồng hồ, trong lòng vẫn chưa bình phục, cô chỉ giả vờ là một người bình thường ngồi trong góc uống cà phê thôi, không kiên nhẫn nghe người ta bát quái, trong lòng thật sự đặc ý vô cùng, cô rút cuộc cũng đâm Bạch Liên Họa dưới chân.

Nghe đến Giải Bàn hạ, cô lấy di động nhấn tin cho Thẩm Quân: 【Giải sư huynh thế nào? Thân thể có khỏe không?】

Ở cách cửa chính không xa, Thẩm Quân đi theo Đái Luật Mậu, đi Giải Bàn hạ xuống xe. Lại nhìn thấy tin nhắn của Lữ Xá Tiêu, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Lữ Xá Tiêu, mau thôi cô sẽ nhìn thấy Giải sư huynh của mình.

Khách sạn Hải Thiên bị Bạch Liên Họa làm ảnh hưởng, tạm thời ngừng kinh doanh, nhất định sẽ có người đi qua đây không khỏi hoài niệm, ngọn đèn dầu vững trải năm xưa giờ đây âm ỉ rất nhiều, gió lạnh quét qua, tiêu điều không ít.

Lữ Xá Tiêu ngồi ở một vị trí không khó tìm, Thẩm Quân nhờ Hệ Thống chỉ đường, cô thấp giọng nói: "Nên tìm một chỗ tốt để ngồi xuống."

Giải Bàn Hạ toàn thân đều dựa vào người Đái Luật Mậu, nhờ hấn mà chống đỡ, qua một buổi tối nhìn hấn căng gầy ốm tiêu tụy, sắc mặt như cũ, tái nhợt như tuyết.

Thẩm Quân không biết hấn muốn đứng ở dưới gió bao lâu, đành nhờ Hệ Thống thông báo về tình hình hiện tại của Bạch Liên Họa, Chiều Nhật Thiên cùng Diệp Lăng Thần.

Sau khi xác định họ đã bị bắt, bây giờ ba người họ đang bị thẩm tra bên trong đồn cảnh sát, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó quay sang nhìn Đái Luật Mậu cười.

Hai người liếc mắt đưa tình làm Giải Bàn Hạ cuối cùng cũng có phản ứng, hấn chậm rãi đi về phía quán cà phê Lữ Xá Tiêu đang ngồi.

Thẩm Quân nhìn thấy cảnh này lập tức lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Lữ Xá Tiêu đang xem tin tức, gõ gõ ly cà phê thủy tinh, nhìn thấy Thẩm Quân xuất hiện cũng có chút hoảng sợ, nhưng sau khi nhìn thấy Giải Bàn Hạ ánh mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Lữ Xá Tiêu lên tiếng: "Giải sư huynh!" Hoàn toàn làm lơ Thẩm Quân và Đái Luật Mậu.

"Thế nào? Thân thể có khá hơn không? Có chỗ nào không thoải mái?" Cô hỏi vô cùng tự nhiên, giống như người làm người ta ra nông nổi này không phải là mình vậy.

Giải Bàn Hạ rút tay ra, sắc mặt lạnh lùng, môi mòng hé mở: "Lữ Xá Tiêu."

Hắn ngừng khi vô cùng rét lạnh, trong sự hoảng sợ của mọi người, dán lên mặt Lữ Xá Tiêu một bạt tai, cái tát mạnh vô cùng làm cả người cô ta té xuống đất, vẻ mặt mờ mịt, hốc mắt rung rung: "Giải sư huynh..."

Lữ Xá Tiêu không tin được, nhìn Giải Bàn Hạ.

Cái tát này vang lên một tiếng "Bang" hấp dẫn toàn bộ người xung quanh, vài bộ phận ở chôn đông người không muốn gây thị phi nên không dám nhìn chăm chăm.

"Cô cho rằng cô hại cô ấy, thì tôi có thể ở bên cạnh cô sao?" Giải Bàn Hạ nói ra, từng câu từng chữ đều khí phách, không còn là chàng trai trước đây ôn nhu như ngọc nữa rồi.

"Tôi không yêu cô, một chút cũng không yêu cô, cho dù tôi không có cô ấy, tôi cũng sẽ không cùng cô ở chung một chỗ. Hiện tại, cô hại cô ấy thành ra như vậy, tôi càng sẽ không cùng với cô ở bên nhau. Về sau, tôi không muốn gặp lại cô nữa."

"Lữ Xá Tiêu, đây là nhất đao lưỡng đoạn, đây là lần cuối cùng tôi nói với cô, từ nay tôi sẽ không gặp cô nữa. Cô cũng đừng nghĩ tới chuyện gặp lại tôi."

Lữ Xá Tiêu giương miệng, phe phẩy đầu, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống, giấy gạt: "Không, không phải em, em không có hại cô ấy. Là Bạch Liên Họa gieo gió gặt bão. Giải Bàn hạ, anh không thể đối xử với em như vậy, em làm tất cả đều vì anh. Tại sao một chút anh cũng không chịu đối tốt với em, tại sao anh nhẫn tâm như vậy."

"Em không muốn, em không cần, anh là của em, về sau chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau, có cái gì không tốt?"

Lữ Xá Tiêu điên cuồng gào thét, nói đến Bạch Liên Họa trên mặt không ngại mà lộ ra vẻ căm ghét vô cùng, làm cho Giải Bàn Hạ sắc mặt càng thêm khó coi.

"Đủ rồi, Lữ Xá Tiêu, cô có biết cô làm cho tôi cảm thấy ghê tởm hay không?"

Cuối cùng, hấn vút lại hai chữ "Ghê Tởm", xé nát hoàn toàn lòng tự trọng của Lữ Xá Tiêu, trên mặt giờ đây không còn chút máu, đại ra, ngồi ở trên đất, lồm bồm, lập đi lập lại hai chữ "ghê tởm" ấy.

Lữ Xá Tiêu thất hồn lạc phách, không thêm đề ý tới hình tượng ngày thường.

Lữ Xá Tiêu từng cho rằng, chỉ cần Bạch Liên Họa biến mất, cô và Giải Bàn Hạ tự nhiên có cơ hội đến với nhau. Không ngờ, Bạch Liên Họa biến mất, mối liên quan cuối cùng giữa cô và Giải Bàn Hạ cũng mất luôn.

Cô vô pháp vô thiên tiếp nhận cục diện này.

Giải Bàn Hạ ước chừng đạt được mục đích, xoay người đi, cũng không quay đầu lại.

Hai người Thẩm Quân và Đái Luật Mậu đi theo phía sau hắn, đối với tình trạng phát triển này, bọn họ cảm thấy cũng không tồi.

Lữ Xá Tiêu không thích hợp với Giải Bàn Hạ.

Sau khi đưa hắn về nhà, Thẩm Quân và Đái Luật Mậu cũng trở lại căn nhà nhỏ của mình.

Vừa vào cửa, hai người cảm lòng không đậu mà ôm chăm lấy nhau, nội tâm vui mừng phát tiết.

"Thẩm Quân, anh yêu em "

Đái Luật Mậu bỗng nhiên nói một câu như vậy. Mới cười gờ lại bật khóc, Thẩm Quân ở trong lòng ngực hắn gật đầu: "Đái Luật Mậu, em cũng yêu anh."

Đái Luật Mậu, vất vả rồi, một đời đeo trên lưng thống khổ cừu hận như vậy. Anh vất vả rồi.

Ngày hôm sau, một đêm mộng đẹp kết thúc, Lữ Xá Tiêu bị bắt vì hành vi truyền bá tội phạm ô, nguyên nhân chính là Thẩm Quân thêm tên cô vào tên người phát truyền thông tin, tin đồn lên mạng.

Ảnh văn bia bị đăng khắp diễn đàn trên mạng, toàn bộ ảnh văn bị người dân đọc được.

Đế Đô hoàn toàn cải biến, Hoàng Thất, Diệp Gia và Bạch Gia, lửa sém đốt lông mày, đang ở trong bão bùng, ngập gió, bị người ta không ngại mà bỏ củi lửa vào trong, cộng thêm vào người ở bên ngoài ra sức dùng quạt gió mà quạt.

Tương lai của bọn họ, là quá rõ ràng.

Lữ Xá Tiêu và Bạch Liên Họa là bạn bè thân thiết, hảo tỷ muội tình thâm, sau khi bị đưa ra ánh sáng, "Hảo tỷ muội tình thâm" là thành ngữ mà lúc bấy giờ người ta thường dùng để trêu chọc.

Cùng lúc đó, một người được coi là bạn tốt khác của Bạch Liên Họa, Thẩm Quân.

Ngay từ đầu mọi người đều tò mò không biết vị tiểu thư Thẩm Gia này là ai, sao lại không có động tĩnh gì, nhưng mà rất mau sau đó, tin tức trên Tinh Vồng làm mọi người chấn kinh lần nữa.

Nguyên lai là, đệ nhất mỹ nữ xã hội thượng lưu thiên kim Bạch Liên Họa rút dài, bạn tốt Thẩm Quân mới là đẹp nhất. Bạch Liên Họa nhiều lắm cũng chỉ là bề ngoài so với Thẩm Quân chỉ được một phần trăm.

Từ đây, Thẩm Quân cả nửa đời đeo mắt kiếng dây màu đen bị toàn bộ Đế Quốc biết được dung mạo, đương nhiên là cũng tuyên truyền những thành tựu sáng chói mà cô phát minh được giúp ít thể nào cho đời sống người dân. Cộng với vị hôn phu Đái Luật Mậu khí phách uy vũ. Làm người ta ngưỡng mộ vô cùng.

Bọn họ trở thành đôi phu thê được toàn bộ Đế Quốc chúc phúc. Sau đó không lâu bọn họ kết hôn, cùng ngày, trên mạng báo lớn nhất Đế Quốc, Tinh Vồng, cũng đăng toàn là bài viết để chúc phúc bọn họ.

Nói đến những người có liên quan tới Bạch Liên Họa, còn có Giải Bàn Hạ, bị người dân ở Đế Quốc gọi hắn là Đệ Nhất Nón Xanh Hiệp.

Bạch Gia, Diệp Gia, sinh ý trượt hẳn xuống dốc, tài chính không xoay sở được. Không bao lâu sau tuyên bố phá sản.

Mà Hoàng Thất, đường đường là cả một thế hệ Quốc Vương, giờ đây thay đổi triều đại. Hoàng Thất không còn thuộc về một mình Chiêu Gia nữa.

Vũ trụ năm 3333.

Là một cái chuyện xưa ở nhiều năm trước, bị xưng là Đế Quốc thượng trọng đại biến cố trong lịch sử thành lập nước tới bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Quả phụ bị dục gả cho người góa vợ - [tg6] chương 1: Vận mệnh nhiều chông gai

Nước sông Hương xanh biếc, bên cạnh dòng suối có một ngôi nhà nhỏ.

Đây chỉ là một căn nhà gỗ cũ nát, có một nữ nhân yếu đuối nằm trên giường, còn người ngồi đối diện thì hai mắt đắm đề nước mắt, thiếu nữ mặc cả tây trang màu hồng lái nhai giao đãi hậu sự.

"Vân Vân a, là nương hai con, nương không thể giúp đỡ con, con cầm miếng ngọc bội này đi tới phủ tướng quân ở An Châu, tìm tiểu cửu cửu, hắn sẽ thay nương chiếu cố con."

"Nương, con không trách người, người không thể bỏ con lại một mình." Thiếu nữ khóc nức nở.

"Vân Vân, mẫu thân không gượng nổi nữa, chỉ mong tương lai con có thể tìm được một gia đình tốt, nếu không, nương ở dưới suối vàng cũng không thể nhắm mắt." Bà nói xong, đột nhiên ho ra một mồm máu, vận số gần như đã tận.

"Nương!" Thiếu nữ ngồi trên giường bị khổng hét lên một tiếng nghẹn ngào, một lúc sau, căn phòng trở nên bình tĩnh dị thường, thiếu nữ lúc nãy nước mắt còn rơi đầy trên mặt, giờ đây đã ổn định tinh thần, trừ bỏ hai hốc mắt sưng đỏ ra, không có biểu lộ ra ngoài bất kì về bi thương đau khổ gì cả.

"Ai, gần đây không dễ gì khóc. Khóc một lúc tới khàn cả giọng, cảm giác giống như có một điểm xấu đang tới gần." Thẩm Quân vờn người ổn định lại tóc tai, rút ra một cuộn dây thun cổ định, sợi tóc đen dài cứ thế mà buông xuống.

Hết thấy ngon nguồn, vẫn phải nói đến vị phu nhân đang nằm trên giường kia. Cũng chính là mẫu thân của nguyên chủ, một người không thể nào "thiện lương" hơn nữa.

Bà là người cho dù bị lừa một trăm hay một ngàn lần, vẫn như cũ không có chút ý thức phòng bị. Cuối cùng đem nữ nhân của chính mình bán cho một người không biết là chính hay là tà.

Thẩm Quân nhớ tới cuộc đời của nguyên chủ, không khỏi có chút trầm trọng, năm mới, vừa tròn mười lăm đã bị gả vào một gia đình giàu có để xưng hi cho con trai ngốc tử của địa chủ. Nhưng mà xui xẻo ở đây, vào đêm tân hôn, tân lang kia chưa kịp động phòng đã ngờm củ tỏi. Kết quả, cuộc đời nguyên chủ một điểm tốt đẹp cũng không hề có, lại còn bị người ta biến thành một đứa sao chói xui xẻo, đá ra khỏi cửa.

Còn mẫu thân thánh mẫu của nguyên chủ, trước kia được hưởng vinh hoa phú quý, là một thiên kim tiểu thư, khi còn trẻ thì có qua lại với một vị thư sinh nghèo, sau đó cùng với gia đình chặt đứt liên hệ, sau cùng hết thấy rơi vào một cái chết không được tử thể.

Thẩm Quân đứng dậy vỗ vổ hi phục đồ thẩm đã bị nếp uốn, nhìn một màn này đập vào mắt cô chỉ thấy chói mắt đến kinh khủng. Đi đến trước rương đựng đồ duy nhất trong phòng, từ bên trong lấy ra một bộ đồ màu trắng, thay quần áo ổn định rồi, sau đó nàng lại bắt đầu một ngày mới mẻ.

Nhìn xung quanh, trừ bỏ trước khi qua đời mẫu thân cô đưa lại cho mình một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội màu trắng cảm thạch, bề ngoài thông linh trong sáng, xúc cảm bôi trơn, điêu khắc tú nữ, vừa nhìn đã biết không phải vật rẻ tiền.

"Trước khi đi để lại món đồ đắt giá này. Chắc chắn không phải bình thường đi." Thẩm Quân lẩm bẩm.

Sau nửa ngày, Thẩm Quân cố biến bản thân thành một "hử nữ" như cũ. Đem mẫu thân tới một nơi tốt để chôn cất, lập một cái bia đá vô danh, đập đầu quý lại, sau đó mới rời đi.

Chính thức bắt đầu nhiệm vụ thế giới này.

Cũng may, phủ tướng quân ở An Châu cách chỗ này không xa, đem ngân lượng còn dư lại trong nhà, Thẩm Quân tìm cho mình một chiếc xe ngựa. Chính thức khởi hành.

##

An Châu.

Phủ tướng quân.

Trong chính điện, tiếng va chạm chén rượu vang lên, nam nhân tho lẽ lớn tiếng, không cần đến gần vẫn có thể nghe rõ mồn một. Chỉ nhìn thấy đứng xung quanh hắn có vài ba gã nam tử cao lớn, cùng nhau trò chuyện vui vẻ, ước chừng là đã uống không ít rượu, trong đó có một người có một chùm râu quai nón kỳ lạ, lớn tiếng nói chuyện.

"Tướng quân, tên mọi rợ chúng ta bắt về đã bị đánh một trận tới kêu cha gọi mẹ. Khó có cơ hội bệ hạ cho phép người trong phủ tướng quân nghỉ ngơi. Lúc này, ngài nghĩ nếu chúng ta đem việc nhân sinh đại sự truyền lên, có được không?"

Người được gọi là tướng quân kia chỉ cười lạnh một tiếng, uống một hớp rượu: "Cứ chờ đi, như Lâm Nguyên nói, không lâu nữa bệ hạ lại đem việc hôn nhân ra bắt ép ta."

"A! Nếu như lần này lại không thành, có phải tướng quân đã hơn hai mươi năm nay, đến cả một nha đầu thông phòng cũng không có, đây không phải là muốn tuyệt hậu sao?" Một người nam nhân vạm vỡ khác lên tiếng.

"Trần Hồ, người là muốn nguyên rủa lão tử?"

Trần Hồ cười hắc hắc hai tiếng, vẻ mặt tràn đầy xuân sắc: "Hôm qua, một vị phu nhân trong nhà ta nói là nàng mang thai, ha ha ha, con trai vừa đúng lúc cũng nên có em gái rồi."

"Chúc mừng chúc mừng lão Trần, nhưng mà làm sao người chắc chắn đó là nữ nhi? Có khi nào lại thêm một nhi tử nữa không? Ha ha ha."

"A, Đinh Hòa Tĩnh, phu nhân nhà người ba lần đều sinh nhi tử, nhà ta mới không có xui xẻo như vậy, không có chút thú vị, nhàm chán." Trần Hồ khịt mũi coi thường.

"Hừ! Nói tới ta lại sinh khí, hôm qua ta bảo nàng phải sinh cho ta vài đứa con gái, nhưng mà nàng nhất quyết không chịu. Mỗi ngày đều loay hoay với đám tiêu thụ thú kia. Ở quân danh toàn là đàn ông, về tới nhà cũng một đám tiêu tửu thối, một chút lạc thú đều không có." Đinh Hòa Tĩnh tức giận bất bình, nói nhiều tới nỗi nước miếng cũng bắn ra.

"Thôi đi, đám các người đã chiếm được tiện nghi còn sinh khí. Lão tử ngay cả nữ nhân cũng không có để dùng." Một nam tử hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng cũng mở miệng cắt ngang.

"Nói tới đây, tướng quân, ta nghe nói ở Túy Xuân Lâu có một hoa khôi mới nổi, cái kia gọi là gì...Cái gì mà xinh đẹp như sen....Duyên dáng yêu kiều...Gọi là Thủy Linh Linh." Đinh Hòa Tĩnh âm thanh mang theo vài tia không có hảo ý.

Tướng quân một bên không có phản ứng gì, chỉ có Trần Hồ lên tiếng: "Ta nói nếu như người dám đến Túy Xuân Lâu, phu nhân nhà người còn không lột sạch da trên người người ra sao."

"Phi! Lão tử là nam nhân đại trượng phu, tuyệt đối không đến những nơi đó. Đồ chỉ là ta có trách nhiệm tìm giúp tướng quân, đúng không. Tướng quân của chúng ta tương lai sáng ngời, ở Túy Xuân Lâu có nữ nhân nào không mong muốn được dâng mình lên cho tướng quân thưởng thức chứ."

Nam nhân trên đời, ai không đối với hạ thể kích cỡ để ý chứ, đặc biệt là ở quân doanh, sớm ngày chung đụng, đã sớm biết đối phương kích cỡ lớn nhỏ thế nào.

Tướng quân của bọn họ không chỉ giỏi đánh giặc, nửa thân dưới cũng như nỏ pháo, làm người khác trực tiếp quý lạ.

Đinh Hòa Tĩnh nín thở, hắn tự nhận bản thân cũng không nhỏ bé, không ngờ vị tướng quân nhỏ tuổi trước mặt lại là nhân trung long phượng, một phần ghen ghét cũng không có, toàn bộ chỉ làm người ta hàm mộ.

"Đủ rồi, các người cứ tiếp tục, ta muốn nghỉ ngơi." Nói xong, thanh niên đứng dậy rời khỏi.

Đinh Hòa Tĩnh nhìn người kia đã đi xa, trên mặt cười đến đắc ý, nhưng Trần Hồ lại có một dự cảm không ổn.

"Người có biết hay không bản thân cười vô cùng thiếu tiết tấu."

Đinh Hòa Tĩnh nói: "Người thì biết cái gì? Ta chỉ là giúp tướng quân phân ưu."

"Người muốn làm cái gì?" Trần Hồ hỏi.

"Khụ khụ, bí mật, bắt quá ta tiết lộ cho người một chút, trải qua nhiều lần quan sát, tướng quân tuy rằng không nói, nhưng ta tin tướng quân tuyệt đối có hứng thú với vị hoa khôi kia." Đinh Hòa Tĩnh nói.

"Làm sao người chắc?"

"Hừ, theo bản nhiều năm như vậy, lão tử đương nhiên nhận ra. Người xem, chúng ta thường ngày ở quân doanh toàn là một đám cao lớn thô kệch, làm gì có một ai có nửa điểm nữ nhân? Tướng quân trước giờ không hề dao động, nhưng mà chắc hẳn hắn thích những loại kiểu kiểu nhuợc nhuợc, nhìn một phát lập tức muốn nuốt vào bụng." Đinh Hòa Tĩnh nói ý rõ ràng.

Trần Hồ nghe xong một đồng ngôn ngữ đến hồ đồ, trong lòng thầm nghĩ: Con mẹ nó người dám quan sát những thứ này, nương tử của người mà biết được chắc chắn người không còn mạng để sống.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Trời xui đất khiến

Đừng nói đến Đình Hòa Tĩnh đang tính toán cái gì, Thẩm Quân ngồi trên tàu xe một nhọc cả người. Cả người nồn nóng chỉ muốn mau chóng tới phủ tướng quân ở An Châu.

Trước mắt là cửa chính uy phong lẫm liệt, đặt giữa đường chính, ba chữ "Phủ Tướng Quân" to đùng, nếu là người nhát gan sợ đứng trước hình ảnh uy nghiêm như vậy sớm đã mềm chân.

Thẩm Quân vực dậy tinh thần, bước lên từng bậc thang, do dự nói với hai thủ vệ canh cổng: "Làm phiền ngài thông báo giúp ta một tiếng, ta muốn tới gặp Thẩm tướng quân."

Thủ vệ kia ánh mắt sắc bén nhìn từ trên xuống dưới một vòng, hai người nhìn nhau trao đổi ánh mắt: "Là người phó tướng nói tới sao?"

"Hình như vậy."

"Được rồi, người vào đi."

Thẩm Quân kinh ngạc, thủ vệ ở đây cứ như vậy mà cho nàng vào? Canh gác lơ lửng như vậy?

Nội tâm tràn đầy nghi ngờ, đi vào cửa tướng quân phủ. Vừa bước vào đã thấy hơi đau mắt, đường đường là phủ tướng quân nhưng mà tìm một hồi cũng không thấy một hạ nhân nào có thể hỏi chuyện.

Nhưng mà nơi đây, giống như là nhà của các gia đình giàu có ở nước ngoài, nhưng so ra họ còn kém hơn một bậc, từ trong ra ngoài tuy đơn giản, nhưng dựa vào uy vũ của võ tướng mà bao trùm một hơi thờ lạnh thấu xương.

Đi một hồi như lạc vào mê cung, Thẩm Quân chỉ đành nhờ Hệ Thống giúp mình tìm được đường trở về phòng ngủ.

Lang Hiên Các.

###

Thẩm Âm đi ra sảnh sau, bước chân hiên ngang đi về hướng Lang Hiên Các, nhiệt khí trong lòng dâng lên, cảm giác lửa nóng mãnh liệt cháy rụi cả thần kinh hắn.

Hôm nay tác dụng của rượu lại mạnh như vậy sao?

Thẩm Âm đối với hạ nhân đều vô cùng tín nhiệm, nơi nào nghĩ Đình Hòa Tĩnh lại dám bỏ được vào trong chén rượu hắn, người đã có lòng hắn cũng không muốn uống công, Thẩm Âm quyết định giải quyết sinh lý nhu cầu của mình một chút.

Lúc này, Đình Hòa Tĩnh và Trần Hồ còn đang thoải phòng quang minh đại kể với nhau.

Thẩm Âm đi không bao lâu, nhiệt khí phát tán, mồ hôi đổ như mưa, hai mắt đều trở nên đỏ đậm, xiêm y giống như là bị mồ hôi làm ướt đầm, vật giữa hai chân cao phồng lên, đứng quần cũng tựa như thấm ướt.

"A...A...Sao lại thế này...."

Thẩm Âm đỡ cửa, thờ đốc, hắn không biết lúc Đình Hòa Tĩnh hạ được còn sợ được không đủ mạnh, một lần làm tận hai bao, giống như để cho một con ngựa hoang phát cuồng vì được liệu.

Ngày thường mắt xem lục lọi, tai nghe bát phương, Thẩm Âm giờ không rảnh lo bận tâm người khác, tập tễnh đi về phòng ngủ, không phát hiện phía sau có hai cái đuôi đang lén lút đi theo hắn.

Đình Hòa Tĩnh núp ở lùm cây, cùng với Trần Hồ lén lút theo dõi, một bên Trần hồ điều võ dương oai đồng thời có tạt gạt mình, sợ bị Thẩm Âm xử lý.

"Người xem người xem, nhìn tướng quân đi cái thế kia...Ha ha ha..." Đình Hào Tĩnh nhìn vào Thẩm Âm tư thế, ra sức cười trộm.

Trần Hồ liếc hắn một cái: "Tướng quân bây giờ đầu óc không rõ ràng, mới bị người nói như thế, theo ta thì vẫn ngọc thụ lâm phong."

Hai người cách một khoảng, không gần không xa theo đuôi Thẩm Âm. Cho tới khi nhìn thấy hắn đi vào Lang Hiên Các mới nhẹ nhàng thờ ra.

"Người người nói có tới không?" Trần Hồ dùng khuỷu tay đụng vào Đình Hòa Tĩnh.

"Hắn đã sớm tới, thủ vệ nói, vừa rồi ở cổng chính có một nữ nhân tiến vào."

Không bao lâu, một thân cả người đỏ trắng, nữ tử dần dần bước tới gần phía Lang Hoa Các, Đình Hòa Tĩnh nói: "Tới rồi."

Trần Hồ hai mắt sáng ngời, hoa khôi đúng là hoa khôi, danh bất hư truyền: "Đúng là đẹp quá, bắt quá tại sao không trang điểm? Nhìn lại có phần đen, trên đầu còn có một bông hoa màu trắng nhỏ?"

Đình Hòa Tĩnh xem thường liếc hắn: "Người thì biết cái gì? Trang điểm như vậy là chọc vào lòng thương tiếc của người. Xem người bộ dạng yếu ớt vô hại, chính là tính thú. Ta cam đoan, tướng quân nhất định thích."

"Được được. Coi như người đúng. Nhưng làm sao người khẳng định tướng quân với nữ tử này..." Trần Hồ lời còn chưa dứt, Đình Hòa Tĩnh đã cười một nụ cười vô cùng xấu xa.

"Hắc hắc hắc, người đừng nhọc lòng, lão tử làm việc thì trước sau, vạn sự đã lo đầy đủ."

"Người lại bày trò gì?"

"Sáng sớm ta đã bỏ một ít được vào lư hương trong phòng, tú bà ở Túy Xuân Lâu lại đưa ta một gói thần dược, nói chỉ cần hương nhẹ là sẽ mê mẩn muốn phát hỏa, một nam một nữ lại càng hút nhau, liền nhìn không được mà muốn tới gần đối phương. Đã có lời ta còn không biết dùng sao? Ha ha ha..."

Đình Hòa Tĩnh xoa xoa hai tay, vẻ mặt giống như gian kế đã thực hiện được.

Trần Hồ bừng tỉnh, nói: "Nhìn đúng là không ra, lão Đình! Ngày thường chắc chắn người tới Túy Xuân Lâu không ít lần, người nói xem nếu nương từ nhà người mà biết được, thì..."

"Ta đánh! Trần Hồ, ta lần này vì tướng quân mới làm, người đừng có đổ oan cho người tốt. Nếu người dám nói bậy bạ trước mặt phu nhân nhà ta, xem ta giết người thế nào." Đình Hòa Tĩnh uy hiếp nói.

"Được, vì tướng quân ta tha cho người một lần." Trần Hồ bắt hòa, không muốn hắn lớn tiếng, lại nói: "Ài, tới gần một chút nghe động tĩnh."

"Còn nói nhảm." Dứt lời, hai người rụt rè sợ hãi, trốn đông trốn tây cẩn thận đi lại gần Lang Hiên Các.

Thẩm Âm vào phòng ngủ, nhìn thấy nước trà trên bàn, trực tiếp đổ vào trong miệng, trước sau như một, vẫn không hết khát.

Hít sâu một hơi, mãnh liệt lại bốc lên trong người, toàn thân làn da đều đỏ lên.

Thẩm Âm khó chịu bắt đầu cởi quần áo, lung tung xé rách, ném xuống đất, quần lót màu trắng bên trong đã bị thấm ướt hoàn toàn, ần ần lộ ra một vật thể đỏ tím.

Hắn vừa định cời ra, giải quyết việc cấp bách, cửa chính bỗng nhiên bị đẩy mạnh, một nữ tử yếu điệu tiến vào trong mi mắt hắn. Một thân nữ tử kia mặc đồ trắng, trên đầu còn có một bông hoa nhỏ, bộ dạng đúng là suy nhược, đầm đìa đáng yêu, làm nam nhân sinh ra ý muốn bảo hộ, chăm sóc, lắng nghe, chà đạp dục vọng.

"Người là ai?" Tuy là nhìn vô hại, nhưng Thẩm Âm không dám thiếu cảnh giác.

Thẩm Quân vừa vào cửa đã bị hắn hấp dẫn, người trước mặt da ngăm đen anh tuấn, khỏe mạnh rắn chắc, trừ bỏ quanh thân có phần sát khí, thì hắn thập phần là loại hình nữ nhân yêu thích.

Thấy người trong mắt, võ tướng thường đều lỗ mãng, nhưng mà Thẩm Âm lại không như thế, nếu nói hắn là một tướng quân, khẳng định người ta sẽ không tin. Phần lớn đều cho rằng hắn là một học sĩ văn nhân.

Trên chiến trường, hắn giết người chưa từng chớp mắt, ngay cả nam nhân cũng bị nhục bởi khí khái này, lời nói nói ra khi phê bình người khác cũng làm hắn nói đến thuyết phục.

Thẩm Quân tìm đập nhanh hơn, không tự giác đi lại gần hắn, vận mệnh dường như đang hấp dẫn nàng, thân thể không chịu nghe lời khống chế.

"Xin hỏi, ngài là Thẩm Âm tướng quân sao?" Thần trí bắt đầu hỗn loạn, Thẩm Quân nhú mày hỏi.

"Người...Đừng tới đây."

Thẩm Âm nhìn thấy nữ tử tới gần, lửa cháy càng nóng rực, loại cảm giác thôi quết nháy mắt cháy tới, hắn không nhận được mà muốn tiến đến ôm nữ tử trước mặt vào lòng, sau đó, chiếm hữu nàng...Xem nàng rơi lệ mà xin tha thứ...Dấu móng lên...Dâm dăng mà rên rỉ.

"Ta không khống chế được chính mình, tướng quân." Thẩm Quân nhận ra có gì đó không thích hợp, nhưng cụ thể là thứ gì, cô vẫn chưa rõ ràng.

Trước mắt cả người nam nhân như phát ra hơi thở trí mạng, nguy hiểm đến mức người. Bỏ mắt hai người nhìn nhau, nhìn một lần đi sâu vào lòng người.

"Chẳng lẽ...Số phận đã an bày..." Thẩm Âm ở phương diện nam nữ tình ái ngoài ý muốn có phần đơn thuần, bỗng nhiên nói ra được câu nói số mệnh, làm Thẩm Quân bật cười.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên có một cánh tay hảo tâm khép cửa lại, sau đó Đinh Hòa Thanh nói: "Tướng quân, chúc ngài vui vẻ, hảo hảo chung đụng."

Đinh Hòa Tĩnh xuất hiện làm Thẩm Âm biết được đây là âm mưu của hắn, nữ tử trước mặt chắc cũng là hoa khôi ở Túy Xuân Lâu

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Tiểu cữu dâm loạn (h)

Nguyên lai là mặt hàng hạ lưu này.

Trong lòng bỗng nhiên nổi giận, Thẩm Âm nói: "Ta không cần, người lập tức biến."

Đối mặt với nam nhân đột nhiên thay đổi sắc mặt, Thẩm Quân dù sao đã lường trước sẽ cùng hắn gây mất hứng, da mặt dày, tiến về phía trước: "Nếu như ta muốn thì thế nào?"

Nàng ban ngày ngồi xe, móng còn chưa ngồi xuống đầu dễ bị đuối ra khỏi cửa như vậy được.

Câu nói này chọc trúng giới hạn của Thẩm Âm, ánh mắt hắn bốc hỏa nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên đứt gãy đẩy Thẩm Quân đụng phải cánh cửa, lãnh ngân của gỗ làm sau lưng nàng phát đau, hét lên hai tiếng "A a" chói tai.

"Kêu đủ dâm dăng, quả nhiên vẫn là ngàn người ky, vạn người gối." Thẩm Âm nhìn nàng, vô cùng trào phúng.

Thẩm Quân nghe xong lập tức phản bác: "Người không được nói vậy, ta vẫn là...Xong bích tự thân."

Nguyên bản mặc dù đã từng gả đi, nhưng mà là một quả phụ xử nữ.

"Xem ra người tốn không ít công phu, coi bản thân là hoa giá cao tiền sao? Đêm đầu tiên cũng bán." Thẩm Âm nói, cho rằng Đinh Hoà Tĩnh sợ hắn ngại dơ bẩn, nên mới tìm cho hắn một người vẫn còn chưa khai bao.

"Đừng dính ta...Đau..."

Nữ nhân ỷ khuất, âm điệu làm hắn lấy lại tinh thần, nguyên lai chính là dương vật của mình đang chọt vào trong chân tâm của nữ tử, cách vài đợt đều cảm nhận được sự ướt át kia, quả nhiên là quá dâm dăng.

"Làm tới dương vật của ta đều ướt, còn nói không? Nữ nhân quả nhiên là khẩu thị tâm phi, nói không cần chính là rất muốn."

Thẩm Âm ngừng khí đông cứng, trong lòng phun trào nhạo báng, cô nương ở Túy Xuân Lâu ngày thường đều được dạy dỗ, chắc chắn về ngoài thanh thuần này là đã được dạy dỗ thoải đáng.

"Người không được nói vậy." Thẩm Quân giận dữ.

Không nghĩ tới tiểu cữu của nàng lại có thể trực tiếp cời quần, muốn hành động, người này là người mà Hệ Thống đã nói với nàng, tướng quân thường xuyên canh giữ biên cương, không màng nữ sắc đó sao? Là thiết huyết ngạnh hán tướng quân sao?

Rõ ràng chỉ là một con quỷ đói.

"Giả bộ thành con gái nhà lành làm cái gì? Đừng cho ta không biết người đã bày ra mưu kế gì? ời như lão tử lâu ngày mới có hứng thú, nếu như người phối hợp tốt, ta liền để người ở lại. Tốt nhất là nên thành thật, nếu không, ta đem người nhốt lại, xem người từ nay về sau còn bày trò..."

Hai chữ tiếp theo mà Thẩm Âm muốn nói chính là tiếp khách, nhưng đột nhiên, hắn đổi thành, "Sinh hoạt".

Lời nói tràn đầy uy hiếp làm nàng sùng sốt, thật không hiểu hắn muốn làm cái gì, còn tưởng hắn biết được nàng là người từng gả cho người khác, hay là nhìn thấy nàng búi tóc lên, ý nói mình giả thành một cô nương chưa lấy chồng.

Nhưng cũng không đến mức bá đạo như vậy chứ?

Hơi thở mãnh liệt của hắn phả vào mặt, Thẩm Âm làm ngửa chiến cả đôi, trên người dính vô số máu tươi, không gian tự uy, Thẩm Quân lại cảm thấy mình vừa gặp, chưa đánh đã bại, hơn nữa, cộng với cái "Thần Dược Hương", không cần hắn cưỡng bức, nàng đã tự nhiên có phản ứng.

"Ân...Ta nóng quá...Không thoải mái..." Thẩm Quân hồ hấp dồn dập, gương mặt nóng nên lên ửng đỏ, hai hàng nước mắt trái xuống, cũng không biết là lên án hắn bá đạo vô lý, hay là thật sự khó chịu.

Thẩm Âm là nam tử hán, nhất thời cảm thấy luống cuống tay chân, hạ thân là tướng đến khó chịu, cả người đều khô nóng. Bình tĩnh đã nóng, cởi quần áo xong còn nóng hơn.

"Cởi quần áo, nhanh lên." Âm thanh không mang theo quanh co lòng vòng, nếu không phải quần áo của nàng quá mức rườm rà, hẳn thiếu chút đã trực tiếp xé bỏ. Kỳ thật hắn muốn xé, nhưng là tướng quân phủ trước giờ không có nữ nhân ở lại, xa xa ở ngoài bếp mới có một địa nương.

Cởi hay không cởi? Thẩm Quân do dự, lý trí nói nàng không thể cởi, nhưng sinh lý lại muốn cởi. Huống hồ hai chân cũng đã đầy dâm thủy, ngứa đến khó nhịn.

Tên này đúng là dâm loạn tiểu cừu, vừa gặp đã muốn làm nàng. Chẳng phải nên theo ý hắn mong muốn sao?

Hảo, coi như là nàng cũng muốn như vậy. Bởi vì thân thể nàng cũng sắp bị thiêu cháy, nóng đến không chịu nổi, bức thiết, nghe theo yêu cầu mà giải hoá.

Bầu không khí ái muội tăng lên, nam nữ tự nhiên khao khát lẫn nhau mà quần thành một khối. Chốc lát, hai người cả người đều trần trụi, nóng bỏng ôm nhau hôn sâu mãnh liệt.

Thẩm Âm không hổ là xử nam võ tướng, mới là nghệ con, nửa điểm kỹ xảo cũng không có. Ngâm lấy miệng nàng mà gặm, đầu lưỡi ở trong miệng giáo sống, mãnh liệt hút, hàm răng dường như gặm hoàn toàn cánh môi mềm mại phần nộn. Cuối cùng làm nó vừa hồng vừa sưng, Thẩm Quân cố hít thở, chịu đựng đau đớn. Khoé môi vươn ra một sợi chỉ bạc.

Thẩm Quân hai mắt đầy nước, hai má thì phồng hồng, vô cùng đáng yêu, bộ dạng giống như lấy lòng hắn. Quái vật khổng lồ dưới chân gấp đến không chờ được, ở ngay chân Thẩm Quân nhúc nhích, làm nàng sợ tới mức run rẩy xém nữa té trên mặt đất.

"Tướng quân...Quá lớn...Sẽ hư...Ân...Từ từ...Không cần..." Thẩm Quân hai tay cản trở dương vật tím đỏ, khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng né tránh.

Quả nhiên, nữ nhân nói không cần chính là rất muốn.

Hắn lấy tay sờ giữa hai chân nàng, ướt dầm một mảnh, trào phúng nói: "Người cũng không cần phải như vậy, cái này là nước suối bảo vệ tòa thành sao. Nhanh lên, mở hai chân ra, đừng bắt lão tử dùng sức mạnh."

Đây là ra tởm hậu thư, Thẩm Quân không dám can nữa, nhưng mà trong lòng có phản xúc động, dương vật kia thật sự đáng sợ. Đại gia hoá kia là quá thô đi.

"Tướng quân...Ta sợ...Người thật sự quá lớn...Nhân gia sẽ bị cảm hư..." Thẩm Quân cầu xin, âm thanh mềm mại, rất đáng thương.

Bị nói thành như vậy, có nam nhân nào không thích nghe. Trước mắt tuy là tự hào, nhưng là tướng muốn chết.

Nữ nhân này phòng ngừa lại nói cái gì đó làm hắn mềm lòng, Thẩm Âm dùng tay, đem Thẩm Quân bế lên, áo dáo ở bàn trà trong phòng, thân thể trắng nõn làm hắn càng thêm phát hỏa, dương vật kích động nhảy lên, kiềm chế không được, bẻ ra hai chân nàng, ở nơi phần nộn nhiều nước kia, hấp dẫn tầm mắt hắn, trong nháy mắt lý trí đứt đoạn.

"Thao!" Thẩm Âm kích động, vươn ngón tay hướng vào nơi mắt hôn kia, cắm vào. Nơi đó ướt nhẹp, giống như bông gòn, lại giống như bánh gạo bọc chặt thịt ngón tay hắn. Cảm xúc này tốt hơn những gì hắn chờ đợi, một bàn tay xoa xoa dương vật, ở ngay cửa mình cọ xát vài lần, sau đó dùng sức đâm hết vào.

"A a..."! Cái đâm này làm cả người Thẩm Quân giống như bị xé nát, nụ hoa lung lay sắp đổ, khoé mắt nước mắt cũng chảy xuống như viên trân châu. Làm Thẩm Âm chốc lát nhìn không được đau lòng.

Đau thì đau, nhưng cũng được một thời gian ngắn mà thôi. Dương vật ở trong nhục huyết, bị bao vây đến sưng, da đầu hắn tê dại. Không chờ Thẩm Quân hồi phục, liền bắt đầu động eo. Thẩm Quân nửa sống nửa chết, nhỏ giọng rên rỉ.

Bàn tay bị ép mà lắc lư, phát ra âm thanh kéo kẹt kẹt kéo dài, làm hai người ngồi xổm trên đất bên ngoài đều nghe thấy, thẳng đến bật dậy hoan hô tướng quân uy vũ.

"Ta nói rồi, tướng quân thích người như vậy, người còn không chịu tin."

Đinh Hoà Tĩnh vô cùng đắc ý.

"Ta cũng có nói là không tin đâu." Trần Hồ bĩu môi.

Hai người đang thì thầm, lại nhìn thấy xa xa có một người đang đi đến, thân xuyên thanh y, thanh thuần nhu nhược, nhưng xa lạ.

"Ai vậy?" Trần Hồ hỏi.

"Không biết, ta chỉ kêu có một người." Đinh Hoà Tĩnh trả lời.

Tướng quân khó khăn mới khai trai, làm sao có thể để người khác phá hỏng chuyện tốt. Đinh Hoà Tĩnh bảo vệ kế hoạch của mình, đi lại từ từ xa lạ kia ngăn cản, chất vấn: "Người là ai?"

"Thiếp thân là Liên Thanh ở Túy Xuân Lâu." Thanh y nữ tử trả lời.

"Liên Thanh?" Đinh Hoà Tĩnh trừng lớn đôi mắt, không tin được, nhìn Trần Hồ, cảm thấy có gì không thích hợp: "Người tới đây làm chi?"

"Thiếp tới gặp tướng quân." Liên Thanh trả lời, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đinh Hoà Tĩnh nghe xong, đầu óc loạn thành một đồng hồ nhào. Nhìn Trần Hồ: "Nàng là Liên Thanh, vậy người trong đó, là ai?"

Trần Hồ cũng mơ hồ sờ đầu: "Con mẹ nó người hỏi ta, ta biết hỏi ai?"

Xong rồi...Nhảm to!!

Đinh Hoà Tĩnh bỗng nhiên cảm giác được có gì đó không ổn lắm sắp diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Lửa tình thiêu đốt (h)

Trong phòng, Thẩm Âm đang nỗ lực cây cây, không hay biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

"Đúng là cái miệng nhỏ dâm dăng, như vậy kẹp chặt, lại nói không cần, tiếp tục kẹp chặt, dâm dăng." Thẩm Âm mới vừa nói xong, cái huyết đáng ghét kia lại kẹp chặt hẳn, nam nhân lần đầu ai nấy đều như nhau, tức khắc phát ngốc.

Ngày thường nghe Trần Hồ và Đinh Hoà Tinh thổi phồng năng lực chuyện kia của bọn họ cũng ít nhất là nửa canh giờ, làm phu nhân bọn họ nức nở xin tha, lúc này, Thẩm Âm đường đường là tướng quân, vẫn nên làm một tấm gương tốt. Ít nhất cũng phải hơn một canh giờ.

Nhưng trước mắt, cái gì mà Trần Hồ cùng Đinh Hoà Tinh chứ, còn đầu mặt mũi tướng sĩ nữa, thật mất mặt đến cực điểm. Thẩm Quân đột nhiên trở thành công cụ trả thù của hắn, nếu như không phải tiểu dâm phụ này quá mức dâm dăng, làm sao hắn nhanh như vậy đã bắn ra.

"Ân...Từ bỏ..." Trong thời gian nghỉ ngơi lấy sức, khôi phục tinh lực, Thẩm Quân nữa người dưới không còn cảm giác, sợ lại chộc đến hắn, nằng thật sự có ý bỏ chạy, nhưng...Làm sao trốn được đây?

"A a...Quá lớn...Từ bỏ...Ô ô...Đau quá....Nhẹ một chút..."

Thời khắc nam nhân kia tiếng vào, Thẩm Quân thật sự mất đi năng lực, lung tung nói nhiều lời, đôi tay cố đẩy hắn, nhưng không thể tiếp thu được cự vật đáng sợ kia.

Thẩm Âm biết bản thân có chút khác hẳn với người thường, tự hào là một chuyện, nhưng vẫn muốn vận dụng nó lại là chuyện khác.

Thù hạ của hắn có một người tên là Đinh Đại Nhật, tự xưng bản thân là cự căn hán tử. Ngày thường hay đi tìm cô nương ở trong xóm chơi đùa phong lưu, theo như hắn nói, hắn chỉ cần còi quần, không cô nương nào nhịn xuống được tiếng thét, thậm chí những cô nương bách chiến bách thắng ở Tuý Xuân Lâu cũng không chịu nổi được đứng mảnh của hắn.

Thẩm Âm có ý nhìn trộm, kết luận là: Đinh Đại Nhật dương căn chính xác là to lớn, nhưng so với hắn còn kém một phần.

Vì bất truyền, trong lời đồn Văn Huy tướng quân có nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, Thẩm Âm bình thường đều dùng năm ngón tay thay thế cô nương tự cấp tự túc, cuộc sống đúng là khổ không nói nổi.

Bình thường Hoàng Thượng luôn tìm cách đem vài nữ nhân đính hôn cho hắn, vì vài lý do nào đó cuối cùng người nào có ý, đều sẽ trở thành nghịch thần, bị lưu đày xử lý. Việc kết hôn bỗng nhiên trở thành phé tài, cứ như vậy năm lần bảy lượt...

Toàn bộ Đường Quốc đều truyền nhau, tin đồn đính hôn của Văn Huy tướng quân, nếu có ý đồ muốn gả con gái, gia cảnh sẽ tự nhiên nảy ra biến cố, rơi vào cảnh biếm quan xét nhà, chết không được tử tề, cứ thế mà Thẩm Âm bị đông đảo khuê tú tránh như tránh tà, e sợ không kịp.

Lần này Đinh Hoà Tinh làm một trò hay như vậy, đúng là một chiêu đánh đúng nhiều thứ. Hắn còn định sẽ khen thưởng Đinh Hoà Tinh một phen. Đương nhiên là, ngày mai thanh tỉnh rồi mới tính.

Hiện tại, Thẩm Âm bị được lực bức đến đỏ mặt, không thao chết Thẩm Quân không còn làm người. Cả người giống như ngựa bị đứt cương, không thể vận hồi, nâng lên hai chân thon dài, điên cuồng đình động, lửa nóng thô cứng như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng đâm vào, bỏ ra thân thể Thẩm Quân.

"Tướng quân...Cầu ngài nhẹ...A a...Cầu ngài...Không được..."

Thẩm Quân than thở khóc lóc, mắt đỏ lên, tóc tai hỗn loạn, trên tóc tiểu hoa màu trắng lặng yên rơi xuống, rơi ở trên bàn đang phát ra tiếng kéo kẹt. Thẩm Âm cũng không có ý dừng lại.

Một tay hắn ôm hết eo thon, phong nhũ phi mông, nhũ thịt trắng nõn mềm mại, hai viên phấn nộn thủ du lóa mắt, nhục huyết khẩn hẹp ướt nóng, đều làm hắn yêu thích không muốn buông tay, si ngốc giống nhau, phát tiết dục vọng đọng lại bấy lâu nay.

"Làm chết người...Tiểu dâm dăng...Đám câu dẫn lão tử..."

Thẩm Âm hai mắt đỏ đậm, cả người cao lớn thể hiện ra một tầng lớn thủy quang, làm hắn coi trọng, cả người vô cùng nhiệt tình.

"Không được...Ân...Tiểu cữu...Không..." Thẩm Quân đứt quãng rên rỉ, vô ý thức mà kêu hắn là tiểu cữu.

Nhưng mà dục vọng thiêu đốt Thẩm Âm, hắn không nghe được từ sau: "Tiểu? Người nói lão tử? Được, để ta cho người thấy. Không đâm chết người, đâm chết cáo tiểu dâm huyết này..."

"Không...A a a...Không phải...Không cần...A...Đau..."

Thẩm Quân quả thực bị hiểu lầm, nhưng mà nói không nên lời, âm đạo bị làm tới tê mồi, nóng rất tê tê. Phần lưng vẫn bị đè chặt trên mặt bàn, eo đau bối đau. Hai đùi bị hắn kiềm trụ, toàn thân như bị rút gân.

"Ân...Tiểu dâm huyết còn kẹp chặt đến không tòi, tiếp theo, lão tử bắn cho người..."

Thẩm Âm bị tê mồi điện lưu kích thích vô cùng, banh thẳng thân mình, tốc độ nhanh hơn, bạch bạch bạch mãnh liệt, hai viên tinh hoàn đánh vào da thịt, ra sức đóng đưa, sau đó ở nơi sâu nhất, qua gần hơn một trăm nhịp, bắn ra tinh dịch mãnh hổ.

Hắn run lên, lại dùng sức đâm vào, Thẩm Quân chút nữa bị ngạt mà ngắt, cố gắng hít thở, toàn bộ thân thể mãnh liệt va chạm nhện không được co rút, ngũ tạng lục phủ đều ninh thành một đoàn.

Thẩm Âm bắn xong, rút ra dương vật đã mềm, bộ phận bên dưới trắng nõn giờ hỗn loạn vô cùng, còn thịt quá lớn làm đau tiểu huyết, giờ phút này không có khép lại, âm đạo không ngừng chảy ra tinh dịch màu trắng đục, hoa mồi không co rút lại, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong mị thịt đỏ tươi.

Hai chân cuối cùng cũng được tự do thả xuống, không nhịn được đau đớn, nằng không khép hai chân lại được, chỉ có thể mở ra đùi, tùy ý để hắn cong mồi cười gian.

"Nước...Nước..." Thẩm Quân mở miệng, làm lưng quá vất vả có chút mất nước, miệng khô lưỡi khô, cả người đều bốc hỏa.

Thẩm Âm sau khi phát tiết cũng hồi phục một ít thể lực, tinh thần cũng ổn định, nhìn Thẩm Quân bộ dạng thê thảm, tâm tình có chút vi diệu.

Dựa theo tính cách hắn, đối đãi với loại nữ nhân lấy thân mình mua vui cho nam nhân, loại nữ nhân không biết xấu hổ hắn sẽ trực tiếp đá bay đi, nhưng không biết đêm nay bị ma quỷ nào ám, lại có chút...Đau lòng.

Chẳng lẽ hắn cũng có mặt này?

Thẩm Âm nhăn mày lại, về mặt rồi rấm, đi về phía sau tìm nước, cuối cùng xác định trong phòng chỉ có duy nhất một ly nước đã bị hắn uống xong.

Như thế nào mới được đây?

Thẩm Âm đi về phía Thẩm Quân, nằng vẫn rử mắt, bộ dạng thoi thóp thỏ, mềm mại không xương, hắn ước chừng động lòng trắc ẩn: "Thôi, người cũng là lần đầu, cho người nằm trên giường..."

...Xong việc rồi đem giường chiếu bỏ đi cũng không muộn...

Đem Thẩm Quân ôm lên giường xong, Thẩm Âm đi đến bên cửa, quát ra bên ngoài: "Đinh Hoà Tĩnh, đi lấy nước tới đây. Lập tức."

"Tuân mệnh." Đinh Hoà Tĩnh bên ngoài đáp lại.

Tướng tượng có người ngồi ở góc tường nghe động tĩnh bên trong, nhưng mà lòng dạ như thế nào cũng không thể không thuận theo được. Thẩm Âm đen mặt, thiếu chút nữa phát tác, lúc này, Thẩm Quân nằm trên giường nhỏ giọng: "Khó chịu...Ta thật khó chịu...Nước...Nước..."

Kiểm chế bức bối, Thẩm Âm tức giận: "Thành thật một chút, sắp có rồi, đừng làm ra vẻ."

Đinh Hoà Tĩnh lấy nước tới, bị Thẩm Âm lấy tay ngăn ở bên ngoài, đưa bàn tay ra tiếp đồ vật, sau đó xoay người nhìn Thẩm Quân nói: "Nước tới."

Thẩm Quân làm gì còn sức mà tiếp nước, cả người đều lưu lại vết xanh tím vết đỏ quá phận, nơi riêng tư còn có tơ móc nhắc nhở Thẩm Âm bản thân hần vừa rồi có bao nhiêu cảm thú.

Thẩm Âm nhéo tay, uống một ngụm nước, cúi đầu nhắm ngay khe môi Thẩm Quân, đem nước vận vào, trong quá trình đầu lưỡi không tự chủ được dạo một vòng, ở khoang miệng nhỏ hẹp quấy lấy.

"Ân...Ngô..." Mơ mơ màng màng, Thẩm Quân thân thể phản xạ có điều kiện cự tuyệt dị vật trong miệng. Nhưng mà vô luận thế nào cái kia vẫn bá đạo ở trong miệng nàng hoành hành, không chịu rời đi.

"Tiểu cừu...Cứu ta...Tiểu cừu..."

Nghe vậy, Thẩm Âm đột nhiên trầm mặt, hết sức khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Cường bạo dân nữ

"Thế nhưng còn dám nghĩ đến nam nhân khác?" Thẩm Âm hiển nhiên không có thói quen chia sẻ đồ của mình với người khác, khi Thẩm Quân trước mặt hần gọi tên một người đàn ông khác, hần cho rằng hành vi này không khác gì bị người ta cho đội nón xanh.

"Người ta hay nói kỹ nữ là vô tình, nhưng xem ra người cũng có tình ý chân thành, mơ mơ màng màng đều có thể nghĩ đến người nam nhân khác. Thật đáng tiếc lần đầu tiên của người lại trao cho một người không biết tình yêu." Thẩm Âm châm chọc, tự giễu. Đối với Thẩm Quân đang không còn ý thức chà khác gì làm bầm lâu bầu.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm lạ lùng, Thẩm Âm bị tiếng kêu tiểu cừu này làm cho mất hứng. Hạ thể bị được tính kích thích từ từ khôi phục sinh long hoạt hổ.

Nữ tử nằm trên giường hai mắt nhắm nhắm thờ đờ, Thẩm Âm không chăm sóc nàng, hứng thú đột nhiên tới, ai cũng không ngăn cản được, chân dài bước lên trên giường.

Dưới gối nam nhân có hoàng kim, hôm nay lại vì một người kỹ nữ mà quý gối.

"Ta sẽ đi vào."

Thẩm Âm nói một tiếng, sau đó sờ soạng hai chân Thẩm Quân, lại sờ đến nơi riêng tư, bên trong còn lưu lại một ít tinh dịch của hần, vừa đủ trơn trượt ướt át, vì thế hần nâng hai chân Thẩm Quân lên, đỉnh cao thật kia hướng nơi nhục huyết lấy lợi, đâm thẳng vào.

"Ngô..." Nửa tỉnh nửa mê, Thẩm Quân chỉ cảm thấy mình đang như trong một đám mây phiêu đảng, theo gió mà dong đưa.

Bên trong căn phòng, lúc đầu là âm thanh cái bàn kéo kẹt, giờ lại tới phiên cái giường, Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh xấu hổ nhìn nhau.

Trần Hồ tức giận: "Con mẹ nó người cho tướng quân uống tổng cộng bao nhiêu được, đã hơn hai canh giờ, còn không ngừng nghỉ. Như vậy có thể xem là túng dục quá độ không? Cái vật kia dùng xong rồi thì sao?"

"Này...Ta cũng không nghĩ tới, ta cho rằng tướng quân là người không gần sắc nữ, ta chỉ dùng tương đủ mà thôi, ai mà ngờ..." Đinh Hoà Tĩnh ngập ngừng chưa nói xong, tướng quân bên trong giống như mãnh thú hung hãn, làm hần cũng bất ngờ.

"Chúng ta cứ về trước, người xem tướng quân kia, hần là không thể kết thúc liền được. Đến nỗi nữ nhân kia lý lịch thế nào, ngày mai cũng phải hỏi cho kĩ lại." Trần Hồ nghĩ nghĩ.

Đinh Hoà Tĩnh chần chờ, sau khi đem kỹ nữ Liên Thanh đuổi đi, cũng chưa hỏi là nàng có đồng bọn hay không, nếu đây là thích khách, dùng mỹ nhân kế với tướng quân thì thế nào?

"Tướng quân sẽ không gặp chuyện nguy hiểm phải không?"

Trần Hồ cười nhạo: "Ta là phải hỏi lại người mới đúng, người có nghe thấy âm thanh của cô nương kia không? Sớm bị làm đến hôn mê rồi, tướng quân cũng không phải người bình thường. Nếu ta nói cô nương kia ít nhất ba ngày không thể xuống giường cũng không quá đáng. Chỉ mong là tướng quân dùng xong rồi không ném đi, miễn cho nàng phơi thấy hoang dã."

"Đừng thế." Đinh Hoà Tĩnh gạt đầu tán thành, ngay từ đầu nữ nhân kia kêu lên, bọn họ có chút thật sự không đành lòng.

"Đi thôi đi thôi, người đừng quên người trốn ở đây đã bị tướng quân phát hiện." Trần Hồ vừa nói vừa đi.

Tướng tượng đến cảnh Đinh Hoà Tĩnh bị Thẩm Âm sai đi lấy nước, Trần Hồ không khỏi vỗ tay khen ngợi cho Đinh Hoà Tĩnh, mong hần có thể bình an.

"Người chỉ biết vui sướng khi thấy người gặp họa, hai chúng ta là một, người đừng nghĩ bản thân không liên quan." Đinh Hoà Tĩnh đi theo sát Trần Hồ, nện bước rời khỏi Lang Hiên Các.

Hai người đi rồi, cũng không ảnh hưởng nhiệt tình của Thẩm Âm. Hứng dùng nhiều tư thế hăng hái, trong lúc Thẩm Quân tỉnh lại một lần, chỉ nhìn thấy nam nhân kia, dương vật của hần chôn sâu trong thân thể mình, nàng thiếu chút nữa đã tức giận mà chết.

Thân mình lung lung, cả người không nói nên lời, tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, cứ như vậy suốt cả đêm, thân thể hai người cũng không tách ra. Sau khi bắn ra phát cuối cùng, Thẩm Âm cuối cùng cũng mệt mỏi, rút ra mềm nhũn dương vật, trực tiếp ôm lấy nàng mà ngủ.

Đinh Hoà Tĩnh hạ được cũng quá đáng nặng đi, làm Thẩm Quân hôm sau tỉnh dậy, hạ thể bởi vì bị làm quá độ, mà da cũng có chút lột, lại sưng đỏ.

Tục ngữ nói, tốt quá hoá lố, vui quá hoá buồn chính là đạo lý này.

"Thao!" Thẩm Âm vừa tỉnh ngủ, sau đó liền rút ra dương vật ở trong người Thẩm Quân cả đêm, hùng hổ xuống giường, dùng nước lau sạch thân thể, mặc lên quần áo, cố nén thân thể đau đớn rồi khỏi đó.

Đúng như hần dự đoán, Đinh Hoà Tĩnh và Trần Hồ đang ngồi ở đại sảnh đợi hần.

"Tướng quân, ngài thế nào?" Thẩm Âm bước chân có phần quái dị, bị Trần Hồ chú ý.

"Ách..." Thẩm Âm xụ mặt: "Không có gì."

Đinh Hoà Tĩnh ở phương diện kia được coi là đạo sư, mơ hồ đoán được tướng quân là bị thương.

"Tướng quân, chỗ ta có thuốc mỡ, có thể giảm đau, ngài muốn dùng hay không?" Đinh Hoà Tĩnh hiến tặng vật quý, móc ra một cái hộp nhỏ, hướng Thẩm Âm cúi đầu.

"Hừ." Thẩm Âm hừ lạnh tiếp nhận, cũng không làm ra vẻ, đi đến phòng sau còi quần, bôi lên thuốc mỡ cho lão nhị gia của hần.

Thuốc mỡ đúng là tốt, Thẩm Âm bôi lên không bao lâu cũng thấy thoải mái, nhìn Đinh Hoà Tĩnh cũng ôn hoà một chút.

Trở lại ghế ngồi, Đinh Hoà Tĩnh lại cẩn thận rót nước cho hần.

"Lão Đinh, người là người tìm?" Thẩm Âm tuy chắc chắn, nhưng vẫn hỏi.

Đinh Hoà Tĩnh cười cười: "Hắc hắc, đúng là tướng quân không vội đón dâu, nhưng mà ta xót ruột ngài buồn chán, nên xem như đây là nha đầu thông phòng đi. Ngài nói xem có được không?"

"Thông phòng sao?" Thẩm Âm do dự: "Chi sợ là không được, nàng giống như là có người trong lòng, hôm qua vô ý thức còn buộc miệng nói ra, ta có thể lưu lại một nữ nhân đã có người trong lòng sao?"

Đinh Hoà Tĩnh nghe xong, biểu hiện vô cùng vi diệu.

Đinh Hoà Tĩnh: Làm sao bây giờ

Trần Hồ: Chuyện người làm, người tự mình nghĩ cách.

Đinh Hoà Tĩnh: Đúng là đồ phản bội, thân là huynh đệ, giúp ta một chút.

Trần Hồ: Cút đi, lão tử không quen biết người.

Hai người mày qua mắt lại vô cùng rõ ràng, Thẩm Âm gõ bàn: "Còn có chuyện gì?"

"Cái kia, tướng quân, ngài định xử lý vị cô nương kia thế nào?" Đinh Hoà Tĩnh có chút chột dạ.

"Người này không phải người tìm sao? Chẳng lẽ còn chưa nghĩ ra cách?" Thẩm Âm hỏi.

"Này, đúng là ta có tìm người cho ngài..." Đinh Hoà Tĩnh âm thanh nhỏ hơn: "Nhưng người trong phòng không phải là người ta tìm..."

"Người nói cái gì..." Thẩm Âm "bang" một tiếng đem chén trà đập lên mặt đất.

"Tướng quân, ngài nghe ta nói, là hiểu lầm. Ta cũng không biết vị cô nương kia từ đâu tới, cô nương ta tìm một lúc sau mới xuất hiện. Người bên trong... Thật ra ta cũng không biết là ai..." Đinh Hoà Tĩnh vuốt vuốt cái mũi, vẻ mặt giống như đã làm chuyện trái với lương tâm.

"Cho nên, ý của người là ta đã cưỡng bạo phụ nữ nhà lành?" Thẩm Âm giận dùng dùng đứng dậy.

Cái này tốt, quá tốt, cái kia gọi là "Tiểu Cừu" không phải là người nam nhân khác. Mà là hần mới là người cho người khác đội nón xanh.

Thẩm Âm hung tợn trừng mắt nhìn Đinh Hoà Tĩnh, lòng bàn chân xoay người đi về phía Lang Hiến Các.

Trần Hồ đánh Đinh Hoà Tĩnh một cái: "Còn gây người làm gì, mau đuổi theo."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 163: Thật thật giả giả

Bên trong phong ngủ chính Lang Hiến Các, mùi được hương trong không khí đã vui đi hần, thay thế đó có một mùi vị đặc sệt lạ, cảm giác có phần dâm mỹ.

Quần áo trắng tinh vẫn còn ở trên mặt đất, Thẩm Âm vừa vào cửa, thiết chút nữa đã dẫm một chân xuống, hần bất giác cúi người nhặt lên ném lên mặt bàn.

Nghe mùi vị không quá thích hợp, Thẩm Âm cau mày đi tới mép giường.

Nữ tử vẫn còn đang ngủ, môi có chút khô khốc, khuôn mặt tú lệ nhỏ không che dấu được sự mệt mỏi tiêu tụy, chăm gắm che đầy hoàn toàn cơ thể, nhưng trên cổ vẫn lộ ra vết đỏ loang đỏ, thấp phẩn đáng chú ý.

Thẩm Âm nhìn, nội tâm trầm trọng, nhin không được thắm mắng chính mình hai tiếng: Súc Sinh.

Theo sát phía sau là Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh, không khí có phần mãnh liệt hơn, hai người xấu hổ không biết phải làm thế nào. Đinh Hoà Tĩnh đánh bạo bước vào trong, đã bị Thẩm Âm một chân đạp ra ngoài.

"Biến ra ngoài."

Thẩm Quân cả người còn trần trụi, làm sao để nam nhân khác nhìn thấy, giả sử hần muốn gánh vác trách nhiệm, lập tức không thể để nam nhân khác mơ ước, liên tính chính mình thuộc hạ cũng không thể.

Trong phòng, nữ tử vẫn không biết được, có ba đại nam nhân đứng trước cửa, đang nghiêm túc thảo luận.

Thẩm Âm biểu tình âm trầm, khuôn mặt tuấn tú lộ ra khí thế lạnh lùng đáng sợ, hồi tưởng một phen, nàng đúng là bị hấn làm tới lân lộn, chết đi sống lại cũng không quá đáng, nhưng khi đó, hấn tướng là nàng đã được tiếp thu chuyên môn huấn luyện, đối phó với nam nhân chính xác là bộ dạng đó, mới can rở như thế, làm sao biết được sẽ phát minh ra chuyện hoan đường như thế này.

"Lão Đình, ta hỏi ngươi, nữ nhân lần đầu trải qua sau bao lâu mới hồi phục. Khi nào nàng mới tỉnh?"

Đình Hoà Tĩnh bị Thẩm Âm là cho da đầu tê dại: "Tướng quân, ta không phải là nịnh hót ngài, trong tình huống bình thường, liền tỉnh làm xong rồi, nữ nhân vẫn còn có ý thức, trừ bỏ thân thể đau đớn, thật sự không có vấn đề gì lớn. Nhưng là ngài cũng biết, ngài không phải loại bình thường có thể chấp nhận được, huống chi lại còn chưa khai bao, ta cũng không thể tùy ý kết luận..."

Lời nói này nói một cách chắc chắn, Thẩm Âm ở phương diện này đúng là dốt đặc cán mai, hận không thể đem Đình Hoà Tĩnh ra giết cho hết giận.

Đúng lúc này, A Tùng là sai vật quen thuộc của Thẩm Âm, tiến vào bẩm báo: "Tướng quân, Lâm tiên sinh đã trở lại, có việc gấp cần thương lượng."

"Ồ đâu?"

"Thư phòng."

Thẩm Âm nhìn vào bên trong phòng ngủ an tĩnh, nhú mày: "Các người ở đây, có việc gì liền tới tìm ta."

Nói xong, Thẩm Âm và A Tùng liền rời khỏi.

Một khi hấn ở trong thư phòng đề thương lượng sự tình, yêu cầu bảo mật vô cùng cao, hơn nữa đề cập tới quốc gia, liên lụy có thể vô cùng lớn, có thể có nguy hiểm, không thể chậm trễ được.

Đình Hoà Tĩnh bị sai ở lại, thấy Thẩm Âm đi rồi, lập tức cùng Trần Hồ bày ra biện pháp giải quyết nữ tử kia thế nào.

"Tướng quân không cho chúng ta đi vào, làm sao đánh thức được nàng bây giờ?"

Đình Hoà Tĩnh trong lòng hồi hận không thôi, tựa như vấn đề quốc gia đại sự, tại sao hấn ăn no rảnh rồi lại đi lo sự tình, chọc giận lão nhị của Thẩm Âm làm gì.

"Cũng không nói là không thể đi vào, người chủ ý dám đem tới đây một vị không rõ lai lịch, lại không phải hoa khôi nữ chiêu, tướng quân còn chưa xả giận đâu. Người cẩn thận một chút, hấn là nên cẩn thận."

Trần Hồ nói, Đình Hoà Tĩnh cũng yên tâm, trong lòng mong muốn không có gì dư thừa sự tình diễn ra. Đình Hoà Tĩnh không biết được Trần Hồ tâm tư là gì, hấn chỉ là người quê mùa, không suy nghĩ nhiều như thế, loanh quanh lòng vòng làm chi, hấn trực tiếp vào trong đánh thức cô nương đó mới là đúng đắn. Vừa xong, chân to đã bước vào, bị mùi xạ hương bên trong làm giật mình.

Trần Hồ ở ngoài cửa thăm dò, quản trụ chính mình không thể xúc động. Đình Hoà Tĩnh đứng ở mép giường, lập tức xoay người, trên khuôn mặt ngấm đẫm của hấn từ không khỏi đỏ mặt, bên tai hồng lên không biết làm sao.

"Trần Hồ!" Hấn nhỏ giọng: "Cô nương này vẫn chưa mặc xiêm y."

"Người thấy hết?" Trần Hồ hoảng sợ, nếu tướng quân biết được, bọn hấn chết chắc rồi.

"Đắp chăn, chỉ thấy phần cổ." Đình Hoà Tĩnh giải thích.

Trần Hồ nhẹ nhàng thở ra: "Vẫn nhanh giải quyết đi."

Đình Hoà Tĩnh nghe xong, phía sau truyền đến âm thanh than nhẹ của nữ tử, nháy mắt hấn cứng đờ tại chỗ, nâng lên ngón tay, nhỏ giọng nói: "Giống như...Muốn tỉnh..."

Thẩm Quân cảm thấy bản thân giống như bị xe tải nện qua nện lại, toàn thân thật sự quá tê mõi, cảm thụ không biết được loại đau đớn nào là đau đớn này, bởi vì toàn thân đều không thoải mái.

Thẩm Quân mệt mỏi tỉnh dậy, trong đầu vẫn còn mờ hồ hôn mê, hoá chút sự đều không nhớ rõ, ký ức có phần đứt quãng. Chỉ nhớ, nàng làm sao vào phòng...Sau đó, liền cùng với một nam nhân lần đầu gặp mặt lên giường..

Tinh thần hốt hoảng, có điểm không biết là chân thật hay là cảnh trong mơ, Thẩm Quân bỗng nhiên phát hiện ở mép giường có một đại hấn tử to con, đưa lưng về phía nàng.

Hấn hấn là người đem nàng lên giường? Là đối tượng đi?

"Người..." Thẩm Quân chỉ nói một chữ, trong giọng nói cũng khó chịu như lửa đốt.

Nam nhân nghe thấy âm thanh của nàng, liền chậm rãi quay đầu lại, thấy khuôn mặt Thẩm Quân, như bị đóng băng, nàng sợ ngây người, thiếu chút nữa không biết phải hỏi như thế nào.

Ài, có thể nói cho nàng biết người có một cái râu quai nón đáng sợ, lại ngăm đen như thế này là ai được không?

Nàng sợ hãi thập phần trắng thảng, Đình Hoà Tĩnh gian nan gãi đầu, tận lực ôn nhu: "Cô nương, đừng sợ, ta là người tốt."

Cạnh cửa, Trần Hồ nghe xong, vẻ mặt cũng xấu hổ, lời này nghe xong rồi đều sẽ cảm thấy Đình Hoà Tĩnh chắc chắn là người xấu.

Thẩm Quân không tự giác hoạt động thân mình, rồi lại phát hiện mình vẫn trần trụi cả người, tức khắc xấu hổ thẹn thùng, mặt đỏ lên, hướng Đình Hoà Tĩnh giận dữ hét: "Đi ra ngoài! Mau đi ra!"

"Được được được, tôi lập tức đi." Đình Hoà Tĩnh như bị lửa thiêu, lập tức rời khỏi, còn không quên đóng cửa lại.

Thẩm Quân ở trong phòng một mình, cố gắng bình tĩnh lại: "Sao lại thế này? Hay là mình phát sinh ảo giác? Không được? Phải chạy. Lập tức rời khỏi đây."

Nếu người vừa này là người qua đường Giáp, còn tùy tiện bắt nàng lên giường, còn chỉ bằng trực tiếp giết chết nàng đi.

Trước mắt nhiệm vụ của Thẩm Quân, xem ra đã thất bại một nửa, nàng hiện tại chỉ muốn làm sao để chạy cho nhanh, mặc xong quần áo liền rời đi nơi thị phi này.

Ngoài phòng, Trần Hồ hỏi Đình Hoà Tĩnh: "Bên trong tình huống thế nào?"

Đình Hoà Tĩnh vẻ mặt rối rắm, lắc đầu: "Ta cũng không biết làm sao để giải thích, dù sao người cũng đã tỉnh."

"Kèo kẹt" cửa phòng đột nhiên bị mở ra từ bên trong, Thẩm Quân một thân áo trắng xuất hiện trước mặt bọn họ, nàng sắc mặt tái nhợt, trên cổ còn có loang lổ vết đỏ, đi đường xiêu vẹo đến hoàng.

"Ác...Cô nương..." Trần Hồ mở miệng muốn đáp lời, không ngờ Thẩm Quân trực tiếp lược qua bọn họ, vẻ mặt kiên quyết làm hai người họ miên man suy nghĩ, nhìn Đình Hoà Tĩnh: "Đây là ý gì?"

Đình Hoà Tĩnh nhìn Thẩm Quân thân ảnh lung lay sắp đổ, ánh mắt đen xen ở mặt hồ bên ngoài Lang Hiên Các: "!"

"Nàng sẽ không đến thành hồ tự sát đâu, đúng không?"

Trần Hồ tưởng tượng, thập phần có khả năng, hoa cúc đại khuê nữ người ta nếu bị cường thượng, ai có thể nghĩ thoáng?

"Còn đứng đó, chạy theo."

Thẩm Quân tiêu hao nhiều năng lực, đi thập phần cố sức, nhưng quá khó khăn, ai ngờ hai người vạm vỡ kia đi theo sát phía sau, từng bước ép sát nàng, cái này làm cho nàng không còn cách nào khác đành cắn chặt răng mà chạy.

"Cô nương, đừng làm việc ngốc."

Phía sau hai người vừa chạy theo vừa kêu, Thẩm Quân đầu dám quân nhiều như vậy, chạy ra khỏi Lang Hiền Các, đã chậm vài bước thở hồng hộc quay đầu lại nhìn, hoảng sợ, hai người họ thể nhưng gần nàng trong gang tấc, nàng không tự giác, lui về phía sau.

"A a a!" Lòng bàn chân không biết dẫm phải cái gì mềm mại, toàn bộ thân thể không chịu nổi chế nhạo ra đằng sau. "Thỉnh thịch" một tiếng, Thẩm Quân trong nháy mắt bị dòng nước nặng nề tẩm tẩm, tứ chi mềm mại vô lực, thân thể trầm xuống.

Một đời này của nàng, chỉ như thế mà phải chết đi sao?

Thẩm Âm vừa mới đi đến phụ cận Lang Hiền Các, liền thấy Đinh Hoà Tĩnh đang định nhảy xuống hồ, hần ngay sau đó hần giật dừ mắg: "Làm cái gì."

"Tướng quân, cô nương kia nhảy hồ tự sát!" Trần Hồ vội vàng giải thích.

Thẩm Âm nghe xong, tim đập cũng ngừng lại, còn kịp hỏi rõ ràng, đẩy Đinh Hoà Tĩnh một cái té ngã, nhào vào trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Trình bày thân phận

Không khí xung quanh có phần dịu đi, Thẩm Quân hai mắt vẫn nhắm chặt, mảnh liệt cổ gắng hít thở, nhưng xung quanh mọi thứ đều không thông, cả người nàng như bị rút cạn.

Trong nước, nháy mắt có một dao động lớn, giống như có cái gì dựa sát người nàng, trợn mắt vừa thấy, mộng vị kia trông giống với một nam nhân anh tuấn đã lên giường cùng mình.

Nam nhân tới gần, ôm lấy nàng, động thời hướng miệng nàng bơm thêm độ khí.

Chết dưới cánh hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng trở nên phong lưu.

Thẩm Quân không biết tại sao bản thân lại nghĩ ra một câu thơ như thế, chủ động cùng với nam nhân dây dưa ôm nhau. Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là nàng chỉ muốn có không khí, nhưng cũng ngại vì thế mà tăng thêm tư tâm, trong tiềm thức thật sự nàng không muốn chết.

Thẩm Âm không ngờ nữ nhân này đột nhiên hành động như thế, hần thật sự trở tay không kịp. Hai người ở chỗ sâu nhất trầm xuống, đúng lúc lộ ra tâm tính, một bên ôm Thẩm Quân đông đưa thượng du, một bên muốn có không khí.

Bờ biển, Đinh Hoà Tĩnh và Trần Hồ nôn nóng đi qua đi lại, trên mặt hồ thỉnh thoảng có bọt khí thoát ra, nhưng không xuất hiện bóng người.

"Tướng quân sẽ không sao chứ?" Đinh Hoà Tĩnh lo lắng hỏi.

Trần Hồ trừng mắt liếc hần một cái: "Ngâm lại cái miệng quạ của ngươi, năng lực bơi lội của tướng quân ngươi có thúc ngựa cũng không theo kịp."

Bên trên hai người còn đang cãi nhau, Thẩm Âm vẫn chưa thấy bóng dáng, A Tùng và một người tên là Lâm Nguyên đồng thời chạy tới.

Trần Hồ nhìn thấy Lâm Nguyên, tức khắc giống như nhìn thấy tâm phúc, tiến lên hai bước: "Lâm tiên sinh, người đã tới."

Thẩm Âm không thường lộ ra lo lắng, nhưng hôm nay lại lo lắng cho nữ nhân kia, Lâm Nguyên ở đây có thể có thêm một quân sư, nhờ hần giúp nghĩ ra biện pháp nữ tử xa lạ.

"Như thế nào rối loạn như vậy?" Lâm Nguyên một thân nho sĩ thâm y, trấn định tự nhiên, khí chất ôn hòa, ở trên người hần không tự giác cảm nhận được sự hoà hảo.

"Là như thế này..." Lời còn chưa dứt, trên mặt hồ bỗng nhiên xôn xao, toát ra hai bóng người, đúng là Thẩm Âm đang kéo Thẩm Quân mất đi ý thức.

"Nhanh lên đem người kéo lên." Thẩm Âm hướng người trên bờ quát, Đinh Hoà Tĩnh chạy tới kéo Thẩm Quân lên.

Thẩm Quân một thân đồ trắng, quần áo sau khi ngâm nước dần trở nên trong suốt, bây giờ thời tiết chỉ vừa vào thu, quần áo lại mỏng, dáng người cong bạo quyền rũ không thể nghĩ ngờ.

Đinh Hoà Tĩnh không dám nghĩ bậy, sợ Thẩm Âm lại đá hần, phía trước trong phòng sự việc kia thẩm nghĩ sẽ giấu giếm không để lộ ra ngoài.

"Cô nương này là..." Lâm Nguyên chỉ vào Thẩm Quân, xoay người hỏi Trần Hồ.

"Ta cũng không biết." Trần Hồ xấu hổ lắc đầu.

Thẩm Âm lên bờ, lập tức ngồi xổm xuống người Thẩm Quân, cả người bị hần biến thành như vậy, một cảm giác tội lỗi đè nặng trên đầu hần.

Hần lay Thẩm Quân vài cái, không có phản ứng, hít sâu hơi thở: "Cũng chỉ có thể làm vậy, xin thất lễ."

Đinh Hoà Tĩnh không được tự nhiên xoay người gỡ gỡ đầu, tướng quân, ngài còn biết thất lễ sao? Sao không nhìn xem trước đây ngài đã làm cái gì.

Lâm Nguyên nhìn trên mặt hồ, mây nhúu chặt, hần nhìn xung quanh một vòng, xác định không có ai không liên quan, mới mở miệng hỏi: "Tướng quân, đủ rồi, hần là do thân thể suy yếu, một lát nàng sẽ tỉnh, vẫn là trước đem người an trí một chút, sau đó đổi xiêm y."

Nói xong, Lâm Nguyên không nhận được nhúu mi, phủ tướng quân hình như không có hầu gái..

Sau đó, hần chỉ có thể nhìn thấy cảnh Thẩm Âm tức giận, đem nữ tử xa lạ không biết kia ôm vào phòng ngủ, xuất phát từ an toàn suy xét, hần không thể ngăn cản.

"Sao lại thế này?"

Trần Hồ lập tức đem mọi chuyện từ lúc bắt đầu đến hiện tại, nói ra một lần, làm Lâm Nguyên càng nghe càng nghiêm túc, cuối cùng thâm ý nhìn Đinh Hoà Tĩnh.

"Có đôi khi ta nghĩ, không phải lão Đinh là do ông trời phải tới khắc chết tướng quân hay không?"

Đinh Hoà Tĩnh chột dạ không dám trả lời.

Tướng tượng đến gần đây, Thánh Thượng đã hạ chỉ, cũng có tính toán riêng của ngài, Lâm Nguyên đương nhiên tâm tình không yên, chỉ mong nữ tử này không có gì quá đáng phận, cũng không có biến cố gì.

Thẩm Âm ôm người vào phòng, mới phát hiện trên giường vẫn còn một mảnh hỗn độn, tối hôm qua tình cảnh như thế nào lại hiện lên trước mắt hán, miệng khô lưỡi khô, đem Thẩm Quân đặt trên chân, do dự vài lần, cuối cùng vẫn coi đi hết quần áo vương bên trên người nàng.

Cả thân thể trắng ngần hiện lên trước mắt hán, vì không cho chính mình có vẻ quần bách, hán bao Thẩm Quân lại thành một đoàn, yết hầu không nhịn được nuốt hạ nước miếng, chỉ là sự việc tối hôm qua, làm hán đầy đầu mồ hôi.

Thẩm Quân mở màng cảm thấy có người đang lộn xộn trên người nàng, sau đó lại thấy lạnh, giờ đây lại ấm áp.

Ý thức chậm rãi thu hồi, nàng chậm rãi mở ra mí mắt, nửa rử mắt, xuyên thấu bên dưới lông mi nồng đậm, nàng nhìn thấy người nam nhân lúc này cứu mình.

"Người là ai?" Nàng vô lực mở miệng.

Hai người sau khi xong việc, là lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Thẩm Âm không biết cách nói chuyện với nữ tử thế nào, khô cằn trả lời: "Thẩm Âm."

Thẩm Âm. Thẩm Âm. Thẩm Âm.

Còn không phải tên của tiểu cữu sao?

Khoan đã, ngày hôm qua cùng với nàng lên giường là Thẩm Âm? Hay là người có bộ râu xồm xoàng đáng sợ kia? Nghe thấy được mùi được trong phòng vẫn còn tồn đọng, ký ức lại quay trở về, Thẩm Quân có chút chuyện vẫn không cảm thấy thông.

"Đêm qua...Người cùng với ta...Hoan hảo....?" Nàng hỏi, sự thật dù thế nào vẫn muốn biết chính xác.

Thẩm Âm thật cẩn thận tới gần, ngồi ở bên mép giường gật đầu: "Là ta."

Bản thân hán chợt nhận ra, không hiểu tại sao đối với nữ tử xa lạ này, nhiều hơn một lần cảm thấy chua xót, nổi lên lòng trắc ẩn. Thấy nàng té xuống mặt hồ. Trong lòng bị nhéo đến đau đớn.

Lần đầu tiên gặp mặt, một nữ tử xa lạ. Tại sao lại làm hán cảm thấy dao động?

"Chúng ta có từng gặp qua chưa?" Thẩm Âm nghi ngờ hỏi, cái cảm giác xa lạ lại quen thuộc này làm hán nghi hoặc.

"Ước chừng là chưa từng." Thẩm Quân trả lời, chỉ là trong lòng nàng lại có một đáp án khác.

Nàng nhận định bọn họ đã từng gặp qua, trong mỗi thế giới bất đồng, nàng đều sẽ tìm được hán, cứu vớt hán, yêu thương hán..

Thẩm Âm nghe xong, trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh, như cũ trầm ổn: "Tuy rằng chúng ta đã có hành vi giống như phu thê, người cũng là lần đầu, cho nên ta vẫn phải đối với người có sự phụ trách, nhưng ta muốn hỏi vài vấn đề, người không thể lừa gạt ta, cho dù là một chuyện nhỏ nhất."

Sau này thế nào, quả thật hán vẫn chưa nghĩ qua.

"Được." Thẩm Quân suy nghĩ sẵn trong đầu, Thẩm Âm muốn hỏi vấn đề gì, nàng đều biết rõ.

"Đồng họ của người là ai? Tại sao lại đến phủ tướng quân? Vào bằng cách nào?" Thẩm Âm biểu tình nghiêm túc, gắt gao nhìn nàng chăm chăm, ý đồ từ trong gương mặt tái nhợt, nhu nhược kia nhìn thấu từng điểm nhỏ.

"Dân nữ là Thẩm Quân, mẫu thân sau khi qua đời, dẫn dò ta tới An Châu, tìm phủ tướng quân. Đến nỗi như thế nào tiến vào, ta cũng không biết vì sao phủ tướng quân thủ vệ lại dễ dàng cho ta vào trong như vậy." Thẩm Quân nói.

Thù vị vì sao nói lòng, Thẩm Âm dùng đầu ngón chân cũng hiểu được. Thật sự hán muốn khiển trách Đinh Hoà Tĩnh một phen, hảo hảo thao luyện hán.

Họ Thẩm..

Thẩm Âm trong lòng có một dự cảm không ổn lắm.

"Người đến tìm thân thích? Thân thích của người là người nơi nào?"

Thẩm Quân chần chờ, chậm rãi mở miệng: "Mẫu thân của ta là Kiềm Dương, nữ nhi của Thẩm Thị và Thẩm thái sư."

Nói xong, trong chốc lát, Thẩm Âm vừa kinh hoàng, vừa phẫn nộ vô cùng.

Ngay cả chiếc giường làm bằng gỗ quý Bạt Bộ cao cấp, đều bị hán siết tay tới lồm vào một khúc.

Thẩm Âm dù sao cũng trải qua mưa gió, ngữ khí vẫn ổn định: "Người như thế nào chứng minh được thân phận của mình?"

"Bên trong đai lưng quần của ta có giấu một khối ngọc bội cẩm thạch, đủ để chứng minh những lời ta nói hoàn toàn là sự thật."

Thẩm Quân dự cảm sau khi nói xong, nam nhân trước mặt sẽ nổi giận. Ai ngờ, Thẩm Âm đứng dậy, đi đến bên kia tìm ngọc bội, hán không buồn, cũng không vui, cả người tràn ngập tịch liêu cô độc.

Cổ nhân thời gian chú trọng tam cương ngũ thường. Thẩm Quân hiểu, nàng suy cho rằng sau khi hán biết thân phận hai người rồi, sẽ lập tức đuổi nàng đi, hoặc là đẩy nàng đi đâu, cấp cho nàng một căn nhà nhỏ, sinh hoạt qua ngày.

"Tiểu cữu."

Nguyên lai chính là vậy, hai chữ tiểu cữu kia là kêu hán, sau khi nghe thấy nàng gọi, còn hiểu lầm nàng, sau đó đối với nàng thi bạo. Thẩm Âm cho rằng mình kiên cường, giờ đây tự tát bản thân một cái. Doạ Thẩm Quân sợ hãi.

Cường bạo cháu gái bên ngoài của chính mình, loại này so với súc sinh cũng không đủ tư cách, hán thế nhưng lại làm ra thành cái dạng này.

"Người tạm thời ở đây, đừng đi loạn, ta sau đó sẽ trở về."

Nói xong, Thẩm Âm không quay đầu lại, bước chân hơi hỗn độn, lưu lại Thẩm Quân trong phòng cô đơn gối chiếc.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Làm lơ luân lý

Sự tình phát triển theo hướng này làm Thẩm Quân sợ hãi, theo như trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn khác xa nhau. Thẩm Âm là đang chạy trốn sao?

"Hắn là không thể nào." Nàng lẩm bẩm tự hỏi.

Muốn nói Thẩm Quân tại sao lại mơ hồ, vẫn bởi vì Hệ Thống đã thay đổi vài điều, lại thăng cấp, kỹ năng cũng tăng nhiều, nhưng là ở trong thế giới nhiệm vụ, nàng vẫn đại khái thiếu nhiều hiểu biết.

Hệ Thống 419 nói, nàng vẫn có ký ức, chỉ có điều vẫn còn mới mẻ...

【 Muội muội, theo như Hệ Thống theo sát, muội ở trong tình cảnh không có Hệ Thống hỗ trợ vẫn có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Vì mục đích muốn muội có thể tự thân vận động, có thể tiến bộ vượt bậc, mà Hệ Thống quyết định hạn chế tin tức cung cấp. Tỷ tin tưởng muội nhất định thành công. Bồng bồng đất!! 】

Thẩm Quân kính gửi đến 419 hai chữ: Ha ha.

Về nhiệm vụ đối tượng như thế nào, trừ bỏ bên ngoài, rất nhiều tin tức nàng không được cung cấp, đa số tin tức Thẩm Quân thật sự có cái biết cái không. Trừ bỏ kịch bản sơ bộ, mặt khác, nội dung tiến triển thế nào, trò chơi ra sao, tự bản thân nàng phải thăm dò.

Điều này làm cho Thẩm Quân cảm giác đường đi phía trước quá khó bước tiếp.

Nàng hiện tại, chỉ có thể cố gắng để che dấu manh mối. Ví dụ như, nguyên lai trong thế giới này, vì bản thân Liên Thanh khoan thai tới muộn, Thẩm Âm trong lúc nhất thời không thể chịu đựng dục hóa bùng nổ, mới nhảy xuống hồ. Không sai, bây giờ ở thế giới này, chính Thẩm Quân trượt chân té xuống cái hồ kia.

Thẩm Âm dựa vào năng lực và ý chí đáng sợ của mình, ở trong hồi bơi hơn một canh giờ. đợi đến khi thể lực khô kiệt hoàn toàn, bản thân cũng rơi vào hôn mê.

Ngày hôm sau, Đình Hoà Tĩnh không biết tại sao lại bị đánh một trận bầm dập.

Thẩm Quân không tin được, hôm nay chính mình lại thay thế Thẩm Âm, đi vào cái quỹ đạo kia, cũng không biết tương lai, Thẩm Âm sẽ có tính toán gì.

Lâm Nguyên, Đình Hoà Tĩnh, Trần Hồ, và A Tùng, toàn bộ bọn họ chứng kiến một màn đáng sợ ngày hôm nay. Hiện giờ, mọi người đều đang ngồi ở đại sảnh chờ đợi, Thẩm Âm lúc này xuất hiện ở cửa, toàn bộ bọn họ ở trong lập tức đứng lên.

Thẩm Âm suy cho cùng sẽ giải quyết hậu quả ra sao? Bọn họ cũng tò mò muốn biết.

Bị bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm, đối lại ngày xưa, hẳn lại phi thường bình thường, không thêm để ý, nhưng còn bây giờ, dựa vào tính huống và sự việc hiện tại, Thẩm Âm có một chút xấu hổ không nói nên lời.

Thẩm Âm ho hai tiếng, ngồi vào vị trí chủ thượng, mấy đôi mắt kia cũng theo hẳn đi động, muốn nói lại thôi, biểu tình thập phần khó chịu.

"Muốn nói cái gì thì nói đi."

Hắn mở miệng, Đình Hoà Tĩnh không kiềm chế được, lập tức đứng dậy, nước miếng văng khắp nơi: "Tướng quân, cô nương kia còn sống không? Đã tỉnh chưa? Có phải muốn ngài hướng nàng phụ trách hay không? Ngài định xử lý thế nào?"

Hắn đem toàn bộ thất vọng của mọi người ra hỏi một lượt, làm Thẩm Âm nhìn hắn với ánh mắt không vui, Đình Hoà Tĩnh mới thất thòi mà im miệng.

Thẩm Âm nhìn xung quanh một vòng, không có phản ứng gì quá lớn, sau đó mới mở miệng: "Đình Hoà Tĩnh, người trước kia từng nói, một nam nhân người quen biết đã đi cưới chị dâu của nương từ mình? Đúng không?"

Đình Hoà Tĩnh không biết tại sao tướng quân lại hỏi tới đề tài này, thật lâu trước kia, hắn đã từng đề cập, Thẩm Âm lúc đó còn không cho là đúng, còn châm chọc mỉa mai hắn, nói hắn là mọi rợ không biết xấu hổ, lại dám loạn luân.

Do dự trong nháy mắt, Đình Hoà Tĩnh vẫn thực tế trả lời: "Là vậy, người mà ta nói tới trước đây, anh của hắn và phụ thân đã qua đời, xuất phát từ ý tưởng muốn chiếu cố tâu tử, cho nên..."

"Đúng, có thể." Thẩm Âm không muốn hắn nói nhiều, cũng không cần nghe những yếu tố sau, hắn chỉ xác định việc này có thể và cũng đã phát sinh là được.

Đình Hoà Tĩnh không hiểu, cũng không biết ý đồ của Thẩm Âm: "Tướng quân, ngài hỏi để làm gì?"

"Không có gì." Thẩm Âm đã tính toán mọi việc, thân phận của Thẩm Quân không thể công bố, chỉ cần hắn không nói, Thẩm Quân cũng không nói, sẽ không một ai biết được.

"Còn về phía cô nương kia, ta tới là muốn nói với các người, ta sẽ thu nhận nàng, thân phận không có vấn đề." Thẩm Âm ngữ khí bình đạm, nhưng đem đến một tin tức cực lớn với những người còn lại.

Thẩm Âm không tin được, người vẫn luôn bình tĩnh như Lâm Nguyên, lần này lại phản ứng lớn nhất.

"Tướng quân, không thể, cầu xin ngài nghĩ lại."

"Có gì không thể?" Thẩm Âm hỏi.

Lâm Nguyên nhìn xung quanh, Thẩm Âm lập tức hiểu ý: "Các người lui ra ngoài trước."

Tới khi trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Lâm Nguyên mới nói tiếp: "Tướng quân, sự việc phía trước ở trong thư phòng ta nói với ngài, còn có một chuyện vẫn chưa kịp trình báo, Thánh Thượng mong ngài có thể vào Kinh một chuyến để báo cáo công tác, rất có khả năng lần này, Thánh Thượng sẽ cho người lo lắng đến việc hôn nhân đại sự của ngài, lúc trước, bởi vì người ta phải đi điều tra vẫn chưa trở về, nên lúc đó ta tạm thời không đề cập. Nhưng hiện giờ, mọi việc đã xác định chắc chắn."

"Rất có khả năng, sẽ là thiên kim Sở Tuyết của Binh Bộ Thị Lang Sở Hà Đông. Ngài cũng hiểu, Sở Hà Đông hiện giờ là cánh tay đắc lực của Thất Hoàng Tử, mà Thánh Thượng từ trước tới giờ đều có thành kiến với Thất Hoàng Tử. Thất Hoàng Tử cũng không biết điều đang cố gả tăng quân lực trong tay mình."

"Theo như ta suy đoán, thánh thượng muốn thiên kim Sở Tuyết đính hôn với ngài, sau đó làm Sở Hà Đông buông lơi cảnh giác, nhân cơ hội này thu thập chứng cứ tội phạm của hắn, Sở Hà Đông chỉ có một nữ nhi duy nhất, nếu như ngài có thể khống chế Sở Tuyết. Có thể kéo Sở Hà Đông xuống ngựa một cách dễ dàng."

Lâm Nguyên nói xong, Thẩm Âm nhìn mây thành một đoàn, trong chuyện này, cái lợi cái hại, hắn đã hiểu quá rõ.

Sở Hà Đông có binh quyền đáng mơ ước, cũng không phải ngày một ngày hai sự tình, trước kia cũng chủ động cùng với hắn kết giao, đều bị hắn mặt lạnh trưng đãi.

Nếu muốn hắn cưới Sở Tuyết, lão tặc Sở Hà Đông chỉ sợ là ngủ cũng cười đến ngu ngốc.

Lệnh vua khó trái, hắn chỉ có thể vâng lời làm theo.

Nhưng trước mặt lại hiện lên hình ảnh Thẩm Quân, năng vô lực, đáng yêu, mềm mại, xinh đẹp.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Hắn như thế, mà có một ngày vì một nữ nhi mà do do dự dự.

Nếu có thể lật đổ Sở Hà Đông, hắn có thể có được tiền đồ rộng mở, sinh quan thêm tước, Thánh Thượng nhất định sẽ coi trọng.

Thẩm Quân...

Nghĩ như vậy, Thẩm Âm hạ quyết tâm, thờ dài một hơi, hắn nhìn Lâm Nguyên, nói: "Lâm Nguyên, Thẩm Quân là cháu gái bên nhà ngoại của ta, ta không thể xin lỗi ngài. Ngài biết, ta trước giờ đều mong muốn có một gia đình hoàn chỉnh, ta đã thế không cưới trắc thất thu tiểu thiếp. Ta không thể..."

Lâm Nguyên chán kinh, năng ta cứ thế mà là cháu ngoại gái của Thẩm Âm.

Đây là điều mà ai trong số bọn họ đều không hề nghĩ tới, sao có thể phát sinh ra loại chuyện hoang đường vô lý như thế. Vì phạm luân thường lễ pháp.

"Tướng quân, cho nên ngài mới hỏi Đình Hoà Tĩnh sự việc kia? Chính là vì ngài muốn cưới cháu ngoại gái của mình? Nàng đồng ý sao? Các người điên rồi sao?"

Không trách Lâm Nguyên kích động như vậy, Thẩm Âm cũng kinh thế hãi tục, không thể tưởng tượng, bị người ta dấy vô khổ sở, nhất định phải tiếp thu.

Thẩm Âm dự kiến Lâm Nguyên sẽ phản đối, không suy nghĩ nhiều, liền trả lời: "Nàng đã là người của ta, không chỉ sự việc kia đã xảy ra, liên tính năng có cự tuyệt, ta cũng không tha cho nàng rời khỏi. Ngài biết ta là người thế nào, một khi đó là đồ của ta, chết cũng phải ở trong tay ta."

Lâm Nguyên ngăn cả người, cho tới nay hắn mới phát hiện, Thẩm Âm bướng bỉnh, nhưng bướng tới điên cuồng. Hắn trước giờ đã quá xem nhẹ tính khí này của Thẩm Âm.

"Liên bởi vì sự việc của Thẩm thái sư trước đây, có gì ngài phải làm như thế."

Thẩm Âm lắc đầu: "Ngài sẽ không bao giờ hiểu, ở trong sinh hoạt, những người người xem là người một nhà, lại đi nói dối người, có bao nhiêu ghê tởm chán ghét. Nhìn những sắc mặt dối trá đó làm ta tức đến phát run."

Lâm Nguyên không nói nên lời, Thẩm Âm đối với Thẩm thái sư quá cố có quá nhiều khúc mắc, thậm chí khắc sâu đến tư tưởng con người hắn.

Thẩm thái sư và Thẩm phu nhân có tiếng là phu thê ân ái, đến chết cũng yêu nhau. Làm người ngoài hâm mộ khen ngợi. Thẩm Âm trước tám tuổi, cũng cho rằng như thế. Thẳng đến ngày kia, hắn gặp được Thẩm phu nhân đang yêu đương vụng trộm, Thẩm thái sư lại say mộng bên mỹ nhân hương khi, hắn mới kinh ngạc, đau lòng, vỡ tan mà phát hiện. Nguyên lai, bao nhiêu ân ái trước mặt hắn, trước mặt thiên hạ, chỉ là nguy trang.

Thậm chí, hắn và Thẩm Nhu đều không cùng một mẹ mà đẻ ra, mà là Thẩm thái sư sinh ra cùng với một nữ nhân khác, Thẩm phu nhân cùng một nam nhân khác sinh ra.

Sau khi biết chân tướng, Thẩm Âm hoàn toàn thay đổi, hắn bức thiết kinh tởm cái nhà này.

Thời điểm hắn mười tuổi, đã rời nhà đi tông quân, trừ bỏ Thẩm Nhu, hắn cũng không cùng người khác có quan hệ liên lạc, nhưng cuối cùng, Thẩm Nhu sau khi có gia đình, hai người cũng không còn liên lạc.

Cái cảm thạch màu trắng kia, là hắn đưa cho Thẩm Nhu, để cấp nàng bảo bình an.

Thẩm Nhu vô tội, nàng không biết chân tướng gì, cho dù bọn họ không phải tỷ đệ thân thuộc, hắn cũng mong nàng có thể sinh hoạt hạnh phúc, cuộc đời bình an.

Không ngờ rằng, Thẩm Nhu sẽ ra đi sớm như thế.

Người duy nhất làm hắn vương vẩn ở Thẩm Gia này, cũng hoàn toàn không còn nữa.

Thẩm Quân xuất hiện tuy là ngoài ý muốn, nhưng nàng bỏ khuyết cho hắn, vị trí người nhà mà hắn thiếu hụt bao lâu.

Hắn như thế nào dễ dàng để nàng rời khỏi.

Thật lâu sau, Thẩm Âm vô lực mà nói tiếp: "Lâm Nguyên, Thẩm Quân tuy là cháu ngoại nhà gái của ta, nhưng ta và nàng không có quan hệ huyết thống. Chỉ cần chúng ta không nói, sẽ không có ai biết được. Không phải sao?"

Lâm Nguyên nghe xong cũng do dự, giống như bị thuyết phục, tuy có cảm thấy là không đúng chỗ nào, hắn cũng không giải thích được.

"Nhưng, Thánh Thượng nơi đó..."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp." Thẩm Âm nói.

"Tướng quân, ta hỏi ngài một câu, nàng thật sự là cháu ngoại gái của ngài sao?" Lâm Nguyên hỏi.

"Nàng cùng với Nhu tỷ lớn lên rất giống nhau." Thẩm Âm nói xong, không nhận được nờ nự cười.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Trong lòng hiểu rõ mà không nói ra

Thẩm Quân ở trong phòng, vùi đầu trong chăn để giảm bớt tình cảnh xấu hổ, chờ mãi Thẩm Âm vẫn chưa quay về, nàng còn cho rằng hẳn thật sự bốc hơi khỏi thế gian rồi, ai ngờ, lúc này, bóng dáng Thẩm Âm trầm ổn xuất hiện.

"Tiểu cữu..." Nàng thấp giọng áp ứng kêu, Thẩm Âm sắc mặt cứng nhắc, thật là nhìn không biết hẳn nghĩ gì, nhìn chằm chằm Thẩm Quân quẩn chặt chăn, giống như cố làm cho mình giảm bớt cảm giác tồn tại.

Thẩm Âm ở mép giường, tỉnh tề đánh giá mặt mày Thẩm Quân, sau đó mới mở miệng: "Thật là rất giống."

Nói xong, Thẩm Âm nghĩ đến tình cảm của mình, Thẩm Nhu vừa mới qua đời một ngày, bản thân mình đã đi bá chiếm nữ nhi của nàng, không khỏi cười khổ.

"Tiểu cữu..." Thẩm Quân sợ hãi rụt rè, so với bộ dạng lúc hoan hảo hoàn toàn khác nhau, Thẩm Âm buồn bực, bộ dạng này có điểm hơi nhu nhược, hẳn đành phải từng bước từng bước một chậm rãi đi.

"Khụ khụ... Thẩm Quân đứng không? Bên trong chỉ có hai chúng ta, người có thể gọi ta là tiểu cữu. Nhưng phải nhớ kỹ điều này, chúng ta không phải là cậu cháu thật sự. Người là nữ nhân của ta, điều này nhất định không được quên mất. Sự tình người duy nhất có thể làm, đó chính là lưu lại bên người ta, không thể ra ngoài chạy loạn."

Thẩm Âm nghĩ điều giống như là bọn buồn người dụ dỗ tiểu hài tử, vừa thấy là biết hẳn không có hảo tâm, không có một tí nào đáng tin cậy.

Nhưng hiện nay, Thẩm Quân là đang đảm nhiệm vai trò tiểu bạch hoa không nơi nương tựa, Thẩm Âm cho dù nói bất cứ điều gì, nàng cũng đều đồng ý không do dự, tựa như một đoá thỏ ti chặt chẽ leo lên Thẩm Âm.

Do dù xuất phát từ loại mục đích nào, Thẩm Âm nói hẳn có biện pháp, đại khái là cùng với nàng không mưu mà hợp.

Chỉ cần đi theo hẳn, hẳn làm cái gì sau này nàng sẽ biết.

"Người có chữ nhỏ không?" Thẩm Âm hỏi.

"Có, tên Văn Văn."

Theo lý, Thẩm Quân tới tuổi cập kê, mới lấy chữ nhỏ.

Thẩm Quân hiện giờ tròn mười bốn, còn sớm hơn thời điểm bình thường.

Thẩm Âm chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ nàng đúng là có: "Chữ nhỏ là do mẫu thân người lấy cho sao?"

"Ân, đúng vậy." Thẩm Quân gật đầu, trong lòng có chút ần ần bất an.

"Khi nào?"

Thẩm Quân áp ứng, da đầu căng cứng, nghẹn ngào mà nói ra mấy chữ: "Khi xuất giá...."

"Hử?" Thẩm Âm ngậy ngấn cả người, không thể tin được mà nhìn nàng: "Khi xuất giá... Là có ý gì?"

Ý rõ là ở trong lời nói, Thẩm Âm không thể nào không hiểu. Thẩm Nhu xuất giá không có khả năng cấp chữ nhỏ cho Thẩm Quân, nhưng khi hôm qua bọn họ gặp mặt, hẳn rõ ràng nhìn thấy Thẩm Quân có lạc hồng. Nhưng lúc hoan ái cái huyết hồng chói mắt kia, hẳn như thế nào có thể nhìn lầm được?

"Dân phụ thật ra là quá thân." Thẩm Quân cúi đầu, tâm loạn như ma.

Thẩm Âm giống như bị đánh một đòn đau: "Tại sao người vẫn còn xử nữ?"

"Mẫu thân bị một bà mối lừa gạt, đem dân phụ đưa cho một người tên là Lâm công tử, người đã gần chết, mục đích chính để dân phụ xưng hi cho gia đình họ. Nhưng mà Lâm công tử ở trong đêm tân hôn vẫn buông tay nhân gian, qua đời. Dân phụ từ đó cũng bị đuổi ra khỏi cửa, ngày thứ hai mẫu thân của dân phụ bị bệnh nặng tra tấn vì đã kích mà cũng không qua khỏi."

Thân phận là quả thụ, giờ bị hẳn phát hiện, Thẩm Quân cũng tự động cấp cho chính mình cái tự xưng là dân phụ, nghe Thẩm Âm nổi trận lôi đình.

Bình thường hẳn biết Thẩm Nhu ngu ngốc, nhu nhược, lại vì cái tính khí đó làm Thẩm Quân chịu đựng khuất nhục. Thẩm Quân vì yêu quý mẹ già bệnh nặng càng không thể phản kháng, chỉ đành làm theo.

"Không được tự xưng dân phụ, chuyện này người không được cùng với bất luận kẻ nào nhắc tới, có nghe rõ chưa?" Thẩm Âm nghĩ khí ngưng trọng, loại đồ vật của mình bị người khác hưởng dụng, cảm giác này thật sự không tốt chút nào.

Thế nhưng nàng lại trở thành quả thân, chỉ giấu lại huyết khí trong người hẳn đã dâng lên, tức tới sùi bọt mép.

"Còn nữa, trước kia người không có cùng ta xưng hô bình đẳng, ta cũng không so đo. Hiện giờ càng không cần sửa lại, không nên làm người khác nghi ngờ, hiểu chưa?"

"Đã biết... Tiểu cữu..." Thẩm Quân thuận theo gật đầu.

Thẩm Âm vừa lòng gật đầu, lúc này mới có thời gian quan tâm chuyện khác, tướng quân phủ trước giờ không có nha hoàn, cũng không có xiêm y cho nữ tử, đến bây giờ Thẩm Quân vẫn trong trạng thái trần trụi.

"Chặc." Đừng nhìn Thẩm Âm là võ tướng, tuy là hẳn ở trong trạng thái gió mưa quay cuồng đã quen, nhưng đối với việc quần áo của mình cũng thập phần coi trọng, không dễ dàng để người khác chạm vào. Muốn mượn quần áo mặc tạm càng không được hẳn chấp nhận.

Do dự mãi một lúc, Thẩm Âm vẫn phiền lòng mở ra tủ quần áo, tìm một bộ xiêm y thuần tịnh ném lên giường: "Trước mặc vào, cơm trưa ta mang người ra khỏi cửa." Nói xong, sai bước ra khỏi cửa, cuối cùng vẫn không quên đóng cửa chính lại.

Ở trong phòng ngủ trở nên im lặng, Thẩm Quân thò đầu xác định hẳn đã đi mới đứng dậy, mặc lên quần áo có phần không vừa vặn. Để cho nàng cảm thấy bất đắc dĩ nhất vẫn là cái quần lót kia, biến nàng thành giống như một đứa trẻ xuyên quần thùng đáy, thật là làm người ta mặc cỡ đến thành khăn.

Thẩm Âm cao lớn, so với nàng hoàn toàn đối lập, quần áo hẳn nàng phải cuốn vào lần, mới miễn cưỡng lộ ra hai tay, một chút cũng không thích hợp.

"Thôi kệ, có đồ mặc là được rồi." Thẩm Quân tự an ủi chính mình, sau đó xuyên trên người một thứ không ra làm sao, ra cửa tìm Thẩm Âm.

Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh không biết đang ôm cái tâm tư gì mà lì lợm la liếm ở tướng quân phủ mãi không chịu về, ngồi ở sảnh chính pha trà, cùng với hôm qua bất đồng, hôm nay có nhiều hơn một người, là Lâm Nguyên.

"Trần Hồ, người nói xem tướng quân sẽ thu nhận cô nương kia sao?" Đinh Hoà Tĩnh thật sự rất muốn biết quyết định của hắn.

Trần Hồ lắc đầu: "Tướng quân tâm tư người thường làm sao đoán được. Nhưng mà ngài không phải là người bạc tình bạc nghĩa. Chỉ cần nàng không có ý đồ xấu, ta cảm thấy tám chín mười phần, là tướng quân sẽ lưu lại nàng."

Lâm Nguyên nghe bọn họ nói chuyện, tuy không lên tiếng, nhưng trong lòng không khỏi tán đồng Trần Hồ. Hơn nữa, nữ nhân kia không có khả năng trở thành tướng quân phụ nhân...

Đương nhiên, lời này là hắn vô pháp nói ra.

Thẩm Âm biểu tình cùng với trước đây hoàn toàn khác nhau, lần này thực rõ ràng là quyết định xong rồi thì thông dong mà hưởng thụ, hắn bước vào sảnh chính, Đinh Hoà Tĩnh lập tức chân chó, dâng lên một ly trà.

"Tướng quân, sự tình kia giải quyết thế nào?" Đinh Hoà Tĩnh hỏi, hai người kia cũng vênh tai lên chờ nghe.

Thẩm Âm uống trà, mới mở miệng: "Từ nay về sau, nàng chính là nữ chủ nhân duy nhất ở tướng quân phủ, các người gọi nàng là Thẩm cô nương là được."

Tư tâm thượng, Thẩm Âm hoàn toàn không nhắc tới chuyện Thẩm Quân đã từng thành thân, vẫn là cô nương có phần dễ nghe hơn: "Mặc khác, thân phận của nàng là cháu gái bên ngoại của ta."

Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh hai mặt nhìn nhau, trong lòng không mưu mà hợp.

Tướng quân chính là vì cô nương này, để cho nàng lưu lại một cách danh chính ngôn thuận, cho nàng một cái thân phận là cháu gái bên ngoại, thật đúng là thủ đoạn cao siêu.

Thẩm Âm cũng không ngờ hai người phụ tá đắc lực của hắn lại có suy nghĩ hoàn toàn tương phản.

Hắn là muốn lưu lại Thẩm Quân, chỉ là, thân phận cháu gái bên ngoại là thật. Tuy rằng trước mắt, hắn sẽ không để cho nàng ngu ngốc ở trong cái thân phận đó suốt đời.

Lâm Nguyên cứ nghĩ Thẩm Âm sẽ che dấu, để cho nàng làm thông phòng cũng được, nha hoàn cũng được, một danh phận hợp lý, không ngờ Thẩm Âm sẽ công bằng đến thế.

Trong chớp nhoáng, Lâm Nguyên nghĩ thông suốt, không khỏi phì cười.

Thông phòng hay nha hoàn tuy là danh chính ngôn thuận, nhưng cũ chỉ là cái tên mà thôi. Nói nào so được với cháu gái bên ngoại của tướng quân tôn quý.

Điều phiền toái duy nhất chính là tương lai làm sao để tháo xuống cái danh hào cháu gái này mà thôi.

Nhìn Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh phản ứng, Lâm Nguyên ngược lại muốn vì Thẩm Âm mà trầm trồ khen ngợi, theo như cách hắn làm, cháu gái chỉ là nguy trang, còn Thẩm Quân là nữ nhân duy nhất của Thẩm Âm.

Đây là điều mà ai cũng hiểu, chỉ không nói ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: biểu đạt tình yêu

Xiêm y Thẩm Quân mặc kích cỡ hoàn toàn không hợp với thân thể, lúc này, nàng bước vào sảnh chính, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Thẩm Âm nhìn thấy nàng ăn mặc chẳng ra làm sao, cũng hơi ngại ngùng.

Trần Hồ, Đinh Hoà Tĩnh và Lâm Nguyên đều chú ý đến Thẩm Quân, thế nhưng nàng có thể mặc xiêm y của Thẩm Âm. Không nói kích cỡ không phù hợp thân thể, trên người nàng là quần áo Thẩm Âm, điều này thôi cũng là mọi người giật mình.

Ngày thường, nếu có người không cẩn thận là dơ quần áo của tướng quân, kết quả chính là bị hắn huấn luyện đến đáng sợ.

Quần áo của tướng quân chỉ có tướng quân có quyền chạm vào, cho dù dơ cũng phải chính hắn làm dơ.

Nữ tử này đúng là không hề đơn giản.

Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh không biết nội tình, lập tức đem Thẩm Quân quy định thành nhân vật hồ ly tinh.

"Lão Đinh, buổi chiều mời nương tử tới đây một chuyến, mang Thẩm Quân ra ngoài mua xiêm y, tiền cứ lấy từ trưởng thượng ở phủ tướng quân." Thẩm Âm nói.

Đinh Hoà Tĩnh nghe nói muốn gặp nương tử hắn, lập tức muốn cự tuyệt, nhưng hình như Thẩm Âm đoán được ý hắn, trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, Đinh Hoà Tĩnh đành phải căng da đầu đáp ứng: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Thẩm Quân lần thứ hai nhìn thấy Đinh Hoà Tĩnh, đã không còn cảm giác hoảng sợ như lần đầu, nhìn hắn biểu tình có vẻ rối rắm. Nàng chỉ cảm thấy mặc danh hi cảm.

Nàng có thể ở cùng với Thẩm Âm, cũng là do Đinh Hoà Tĩnh này một tay kế hoạch, cũng may là nàng may mắn có thể tới đúng lúc, nếu không Thẩm Âm gặp phải Liên Thanh kia, nàng sợ là kế hoạch rời khỏi quỹ đạo, có thay cũng vô ích, mọi thứ hết thảy đều hoàn toàn không giống nhau.

"Làm phiền Đinh phu nhân." Thẩm Quân bên ngoài tuy cười nói một câu cảm tạ với Đinh Hoà Tĩnh, nhưng trong lòng thì không. Nàng nhất định phải cho hắn một phần đại lễ.

Đinh Hoà Tĩnh còn ngu ngơ không hề biết trước bão táp thường sóng yên biển lặng, còn cười ha ha vuốt đầu, nói chuyện cũng thập phần đắc ý: "Nên vậy, nên vậy..."

Về đêm, Đinh Hoà Tĩnh khó tránh cùng với Trần Hồ đi ra ngoài uống rượu huyền thuyền. Nội tâm vô cùng tò mò, không biết Thẩm Quân và nương tử hắn đang hàn huyên cái gì, uống xong một vò rượu, Đinh phu nhân rồi cuộc cũng về đến nhà.

"Ai, Tuệ Mai, nàng về rồi sao."

Đinh Hoà Tĩnh tung ta tung tãng đi ra đón tiếp, không ngờ hắn tươi cười chưa kịp trao đã vội méo mặt, Đinh phu nhân lập tức động thủ.

"Tốt lắm tốt lắm, Đinh Hoà Tĩnh nhà ngươi." Đinh phu nhân hung hăng túm lấy lỗ tai hắn, cắn vào.

Đình Hoà Tĩnh đau đớn giống như bị thọt tiết mà tru lên.

"Mỗi ngày người nói đi đến chỗ tướng quân để thương nghị quân vụ, nguyên lai đều chạy đến Tuý Xuân Lâu. Người được lắm. Ta không cho người biết lễ độ, người còn tưởng ta sẽ không bao giờ biết, có phải hay không."

"Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi." Đình Hoà Tĩnh lổ tai bị túm đến đỏ rực, đau đớn nhe răng trợn mắt.

Đình phu nhân không phải là người dễ nói chuyện, cầm chổi định đánh lên người hắn, Đình Hoà Tĩnh liền né qua một bên.

"Người biến đi, lập tức biến cho ta. Người còn không đi? Chuyện của cái người tên Liên Thanh cuối cùng là như thế nào? Người còn không chịu nói thật? Có bản lĩnh thì suốt đời cảm niệm luôn đi. Người còn dám trốn...Ha...Mỗi ngày còn dám lừa lão nương..."

Cái tên Liên Thanh vừa nói ra, Đình Hoà Tĩnh lập tức hiểu chuyện đang biến xấu, trốn vào một góc giải thích: "Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, người trước đừng đánh nữa, ta hết thấy điều vì tướng quân mà thôi."

"A a...."

Nếu có Trần Hồ ở đây, hẳn nhất định vỗ tay khen ngợi, Đình Hoà Tĩnh bị đánh đến trốn chui trốn nhủi như vậy vẫn là lần đầu thấy được, phu thê nhà người ta đánh nhau đều đóng cửa lại mà làm, không có bao nhiêu người bên ngoài biết được, Tiểu sai phó tướng Đình Hoà Tĩnh, là một người mười phần sợ vợ.

Thẩm Quân dùng Hệ Thống nhìn thấy một màn này, nếu không phải Thẩm Âm đang ngồi kế bên, nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Bàn tay vàng quả nhiên là dùng đến tốt.

Hai người ngồi trong phòng, Thẩm Âm vẫn không biết nên mở miệng thế nào, chỉ không ngừng uống trà, ánh mắt đều dừng trên người Thẩm Quân, nàng bỗng nhiên tươi cười, làm hắn không nhận được sở sở đâu.

Trước vẫn là sờ mặt mình, không có dị vật. Mới mở miệng: "Người đang cười cái gì?"

"A?" Nàng cười rõ như vậy sao? Thẩm Quân lắc đầu: "Không có gì."

Thẩm Âm có phần bất mãn, hẳn không thích bị gạt, nhưng bất quá tương lai còn dài, chính sự trước mắt vẫn quan trọng hơn.

"Qua mấy ngày nữa ta sẽ khởi hành vào kinh, người dọn dẹp một chút cùng ta đi."

Vào kinh?

"Được, ta biết rồi." Thẩm Quân nói xong liền trầm mặc.

Nếu dựa theo nguyên bản cốt truyện, Thẩm Âm lần này vào kinh, là một đi không trở lại.

Đôi vai lồi miêu tả sợ không hết, nàng chỉ có thể tưởng tượng ra hình ảnh tàn khốc kia mà thôi.

Thẩm Âm cơ hồ cả đời đều dùng để phụng hiến cho quốc gia, cuối cùng hẳn không phải chết phây phây ở sa trường, mà bị âm mưu quỷ kế, hãm hại tàn khốc, sau đó bị ném tới bãi tha ma phơi thây nơi hoang dã.

Thẩm Quân tâm trạng bỗng trùng xuống, giống như có hàng ngàn lưỡi dao sắc bén đâm vào người, từng trận từng trận đau đớn.

Thẩm Âm vẫn luôn chú ý nàng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt vô lực, không có huyết sắc, nhận không được quan tâm "Sắc mặt tại sao kém như vậy?"

"Chỉ là dạo phố hơi mệt." Thẩm Quân cười một cái trái lương tâm, trước mắt nhìn Thẩm Âm vẫn như sinh long hoạt hổ, khoẻ mạnh cường tráng, làm nàng không khỏi đau lòng.

"Tướng quân, ta tới An Châu tìm ngài, là bởi vì chỉ còn một mình ngài trên đời này là người thân nhất của ta. Ta chịu đựng qua cảm giác mất đi người thân sẽ đau khổ như thế nào. Ta cầu ngài, mặc kệ ngài làm cái gì, đều đem tính mạng bản thân đặt ở vị trí thứ nhất. Liên tính ngài một lòng vì bảo vệ bảo quốc, cũng thỉnh ngài nghỉ ngơi, ngài đi rồi, ta nơi đây sẽ không còn nơi nương tựa, chỉ có một mình ta, có được không?"

Thẩm Âm đúng là luôn đem tính mạng không thêm bớt ý, nhưng đây là lần đầu tiên có người nói với hắn như vậy? Phải yêu thương tính mạng chính mình, khẩn cầu hắn vì nàng mà sống sót.

"Được, ta nhớ kỹ."

Loại cảm giác nàng không có hẳn sẽ không sống nổi, thật con mẹ nó sướng cực kỳ.

Cũng không biết là Thẩm Quân bị ảo giác, hay là nàng vừa nói ra những lời "từ đáy lòng".

Qua ngày hôm sau, nàng đặc biệt cảm giác có người đang âm thầm "giám thị", hoặc cũng là "bảo vệ" mình.

Đào mất một cái, thời gian vào kinh cũng cận kề.

Bởi vì cả ngày bình thân trong phòng, Thẩm Quân hôm qua suy nghĩ cả đêm tìm đối sách, phòng cháy phòng trộm, phòng cả mỹ nhân kế.

Tối canh ba mới đi vào giấc ngủ, sáng sớm tỉnh mơ, Thẩm Âm chưa kịp gõ đã vội vàng đi vào phòng Thẩm Quân.

Từ sau khi nàng cùng với hắn "biểu đạt tình yêu", sau đó, hắn chỉ cần chốc lát không nhìn thấy nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy nhớ mong. Mỗi sáng tỉnh mơ, chuyện hắn làm đầu tiên sẽ là đi vào phòng ngủ của nàng, nhìn nàng ngủ.

Hai người sau khi tỉnh lại sẽ không làm ra những chuyện không hợp quy củ như trước, hết thấy sinh hoạt đều bình thân an tường.

Trừ bỏ hắn phải hai ám vệ bảo hộ Thẩm Quân, cả ngày hai người đều tránh ở trên xà nhà, nhìn Thẩm Quân xem thoại bản, cửa lớn không ra, cửa phụ không vào, hai ám vệ thiếu chút nữa ở trên xà nhà cùng với tro bụi hoà hợp một thể.

Muốn nói bọn họ có phần bất đắc dĩ cũng không sai, bọn họ nhìn thấy Thẩm Quân ngày đầu tiên, hôm ấy vào buổi sáng, Thẩm Âm như cũ không gõ đã tiến vào phòng ngủ của một cô nương chưa lấy chồng, sau đó về mặt tướng quân bỗng nhiên nghiêm lại, quát lớn bọn họ.

"Ám Một, Ám Tam, ra đây."

"Có thuộc hạ." Ám Một cùng Ám Tam nhỏ giọng xuất hiện trước mặt Thẩm Âm.

"Các người tối hôm qua vẫn luôn ở trên xà nhà?"

"Phải." Không có một chút do dự trả lời.

Thẩm Âm đi qua đi lại hai người bọn họ: "Ai chuẩn cho các người tiến vào phòng của nàng? Ta cho các người bảo hộ nàng? Không cho các người nhìn lên nàng nghỉ ngơi."

Âm Một, Âm Tam liền sững sốt.

Thẩm Âm đi lại gần bọn họ, cường điệu một câu "bảo vệ".

Điều này làm bọn họ sững sốt, đột nhiên bị răn dạy, có khổ cũng không nói nên lời.

"Phu nhân về sau nghỉ ngơi, các người không thể ở trong phòng nàng, hiểu chưa?"

"Dạ."

Từ đó về sau, Âm Một và Âm Tam trở thành khách quen của nóc nhà.

Tuy rằng không còn ở trên xà nhà nữa, nhưng Thẩm Âm tới bao lâu, đi bao lâu, bọn họ vẫn chắc chắn biết được.

Thẩm Âm ở trước mặt bọn họ xưng Thẩm Quân là phu nhân, nhưng bình thường đều dùng xưng hô cậu cháu, mối quan hệ rối tung rối mù này làm hai người họ vô pháp xác nhận thân phận rõ ràng của Thẩm Quân, sau một hồi suy nghĩ, bọn họ nhất quyết cùng nhau gọi Thẩm Quân là "Tiểu thư phu nhân".

Làm Âm vệ thông thường nhạt nhẽo, đề tài duy nhất của Âm Một và Âm Tam chính là về Thẩm Âm và Thẩm Quân.

Âm Một nằm ngửa trên nóc nhà, giật giật lỗ tai, đôi mắt chưa mở đã nói với Âm Tam: "Tướng quân tới."

"Tướng quân lại tới thăm tiểu thư phu nhân." Âm Tam nhìn hẩn, sau đó vô lực nhìn trời.

"Tiểu thư phu nhân hôm qua ngủ muộn, tướng quân hôm nay có thể nhìn lâu một chút." Âm Một nói.

"Ừm." Âm Tam phụ họa.

Một lát sau, Âm Một và Âm Tam đột nhiên nhìn nhau.

"Nằm xuống?"

"Nằm xuống."

"Chúng ta vẫn là cứ tiếp tục nằm đi."

"Ta cũng có ý này."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 168: Cẩu huyết kiều đoạn

Kết quả là sau khi mặt trời đã nhô lên cao, Thẩm Quân vẫn chưa tỉnh dậy.

Một canh giờ sau, đoàn xe khởi hành lên kinh của tướng quân phủ cũng đã sẵn sàng xuất phát. Kết quả, chỉ vì Thẩm Quân chưa dậy mà mọi người phải chờ đợi dưới ánh mặt trời một hồi lâu.

Âm Một và Âm Tam cũng bị phơi tới nổi lửa.

Thẩm Âm sau một hồi trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng bực Thẩm Quân trong một tấm chăn, rồi ôm nàng ra ngoài.

Âm Một và Âm Tam hai mặt nhìn nhau, quả nhiên là tướng quân đối với nàng vẫn là danh phận phu nhân a!

Bên ngoài phủ tướng quân, Lâm Nguyên, Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh cũng đang chờ hai người, hôm nay đợi Thẩm Âm một canh giờ mới thấy hẩn xuất hiện, trong ngực còn ôm một người.

Tĩnh tề là có thể nhận ra, người kia là Thẩm Quân.

Tướng quân không phải nói nàng là cháu gái bên ngoại sao? Sao lại giống như trống khua chiêng mang lên sân khấu, còn ai nhìn vào một màn này mà tin hai người bọn họ là quan hệ đơn thuần nữa?

Dựa theo thói quen trước đây của Thẩm Âm, hẩn bình thường ngồi xe ngựa, cùng với hạ nhân trong phủ là cùng đãi ngộ, không phân cao thấp. Lần này, có thêm Thẩm Quân, xe ngựa lập tức đổi thành loại lớn hơn, lớn hơn thì không nói, bên trong so với trước kia còn có phần xa xỉ quý giá không ít.

Gần trưa, sau một ngày vất vả mệt mỏi, Thẩm Gia cuối cùng cũng đi đến đường chính ở kinh thành.

Xe ngựa lắc lư, đi hơn nửa canh giờ sau, Thẩm Quân mới sâu kín thức tỉnh. Đầu óc vẫn mớ mớ, nửa mở mắt mơ màng, nhìn kế bên là nam tử trầm mặc nhạt nhẽo, dáng người tinh tráng đập vào mi mắt.

Nàng không tự giác được mỉm cười, nụ cười ngọt ngào này liền bị Thẩm Âm thu hết vào đáy mắt, bình thường hẩn luôn chuyên chú vào binh thư, kỳ thật lần này toàn bộ tâm thần đều đặt trên người Thẩm Quân.

"Tĩnh rồi, muốn ăn chút gì không?" Thẩm Âm buông thư xuống, hỏi, ngữ khí có phần giống như gia trưởng.

Thẩm Quân lắc đầu, thân mình một mồi lợi hại: "Muốn uống nước, không đói bụng."

Mặc kệ xe ngựa có xa hoa, nhưng vẫn có phần lắc lư, đang đưa, Thẩm Âm đưa nước qua, Thẩm Quân không đứng dậy nổi, chỉ nằm xuống, chỉ nghĩ rằng uống nước sẽ đơn giản nhưng xe ngựa đột nhiên rung động, nước trong miệng theo khe hở mà chảy xuống cổ áo.

Thẩm Quân còn ở tuổi thiếu kỷ, xiêm y vừa mua đều là màu sắc đậm, lúc Thẩm Âm bế nàng lên xe ngựa, trên người vẫn là màu trắng trung y. Lúc này, một mảnh ướt trước ngực, như hiện như lộ ra cái yếm màu hồng cánh sen bên trong.

"...."

Tình cảnh này hai người không biết phải nói gì, chỉ là bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt lưu chuyển sự ái muội vô vàng.

Thẩm Âm đề thấp giọng: "Nước này còn muốn uống không?"

"Vân Vân khát nước cực kỳ, còn muốn uống." Trong giọng nói không khỏi mang theo làm nũng hương vị, nhu nhu nhược nhược.

"Tiểu cữu nơi này còn có đồ uống tốt hơn, ngươi có muốn thử hay không?" Thẩm Âm đột nhiên biến thành một tên hán tử vô tri lừa gạt thiếu nữ nhà lành.

Thẩm Quân nghe xong, đầu tiên là nhìn xuống hạ thân hân, nơi đó cự vật đang nhỏ cao. Mặt nàng đỏ thành một đồng, nhưng trong lòng có phần chờ mong, thẹn thùng đáp: "Muốn."

Lời này vừa nói ra, Thẩm Âm liền không kiềm được mà dịch vị trí, nhanh chóng đến gần nàng, một tay đem Thẩm Quân bao phủ trong lòng ngực.

"Tiểu cữu..."

Thẩm Quân nuốt nước miếng, khăn trương gọi hân.

"Cháu gái đáng yêu ngoan ngoãn, để tiểu cữu cho ngươi một thứ tốt."

"Ngô...."

Cái này tuy gọi là thứ tốt, nhưng Thẩm Quân không cảm thấy có gì lạ lẫm. Chẳng qua suy xét đến quan hệ của hai người bọn họ, sẽ cảm giác có một phần cảm kỳ.

Thẩm Âm hôn nàng, đầu đá lung tung, không hề có kỹ thuật đáng nói, chỉ dựa vào trực giác, cường thế bá đạo, hận không thể nuốt nàng vào bụng, đầu lưỡi to đuổi đầu lưỡi nhỏ, tư lưu tư lưu. Cùng nhau trao ngọc dịch.

Bên trong xe ngựa tạo ra âm thanh chếp chếp, giống như đang ăn quả vật, một trận lại một trận, đội quân kỷ luật nghiêm ngặt bên ngoài, đều hiểu rõ cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, chỉ im lặng cúi đầu, làm bên trong xe ngựa, hai người bọn họ lại thêm làm cần.

Thẩm Âm gặm một hồi, hơi chút buông nàng ra, thờ nhẹ nhõm, trước mặt là cháu gái đẹp đến nao lòng, khuôn mặt hồng hào, mặt nếu đào lý, thực sự chọc người ta ham muốn, làm bên dưới bụng nhỏ hân ám lưu dừng động, huyết khí quay cuồng.

"Vân Vân của chúng ta đúng là hoa dung nguyệt mạo, thiên nhân chi tử, thật sự làm người ta không biết phải làm thế nào để có thể vào được mắt xanh của ngươi."

Điều này là biết rõ còn cố hỏi, Thẩm Quân vì thỏa mãn người nào đó dục vọng, đành phải thuận theo trả lời: "Ồ trong lòng Vân Vân, tiểu cữu chính là phi thường anh minh dũng mãnh. Cao lớn vĩ ngạn, tuần láng tiêu sái, hán tử quyết đoán mười phần. Chính là như vậy mới là ta động lòng, tâm sinh ái mộ."

Nghe xong một trận khen ngợi này, làm hân thoải mái vui vẻ.

Hân nghĩ thầm, cháu gái này đúng là làm người ta yêu thích, như vậy cũng nên thực hiện tâm nguyện của nàng, nhưng lâu lâu cũng phải đập hư niệm tưởng.

Bên trong, hai người khen nhau đến thối phồng, tâm tư nhộn nhạo, Thẩm Âm ngo ngoe rục rịch, Thẩm Quân cũng chuẩn bị một phen tiêu khí, bỗng nhiên xe ngựa chấn động mạnh, sau đó cũng dừng lại hoàn toàn.

Chuyện tốt bị đánh gãy, Thẩm Âm về mặt không vui, xóc mành hỏi: "Có chuyện gì?"

A Tùng vội vàng tiến lên: "Tướng quân, có một nữ tử tự xưng giữa đường bị cưỡng đạo, tiền tài mất hết, không nơi nương tựa, muốn bán mình làm nô, cống hiến sức lực cho tướng quân."

Ở cách mành, Thẩm Quân biết được đại khái sự tình, không khỏi cười lạnh.

Câu huyết kiều đoạn đang được trình diễn, còn không tránh khỏi làm trò.

Thẩm Âm nhú mày, mặt mày không vui: "Đuổi đi."

Hân đâu có rảnh mà mang theo hiệp nghĩa tâm địa, mặc kệ là nam hay là nữ đều như nhau, không có đặc biệt đãi ngộ.

Hướng chỉ hân còn thấy Thẩm Quân lãnh đạm biểu tình, nàng hân là cũng không mừng không vui.

A Tùng tuân lệnh, vừa muốn sai người đuổi đi, thì nữ tử kia đột nhiên xuất hiện phía trước cửa xe ngựa, bị người ta ngăn cản thì ra sức khóc lóc tựa như hoa lê dính hạt mưa, không khỏi thập phần đáng thương. "Dẫn nữ chỉ cầu một chỗ dung thân, cầu công tử thu lưu, vì nô vì tì, làm trâu làm ngựa, nhân quân sai phái."

Thẩm Âm trừng mắt nhìn A Tùng, hân như thể mà để một nữ tử dễ dàng xông qua.

"Ngươi tới chỗ người khác mà cầu, ta không cần." Thẩm Âm không có nửa điểm muốn anh hùng cứu mỹ nhân, thiết hân hay nhu tình niệm tưởng.

Nàng kia vừa nghe, cả người đều tuyệt vọng. "Thế giới này nếu đã không còn chỗ cho ta dung thân, ta đây chỉ bằng đi tìm đường chết."

Nói xong, nữ tử kia ven theo đường nhìn thấy một khối đá, về mặt quyết tuyệt.

Biến cố xuất hiện, Thẩm Âm không có cách nào khác, theo bản năng thả người xuống xe ngựa, tựa như một lưỡi dao sắc bén bắn ra, chặn ở trước mặt nữ tử.

"Ta là có ý chết.... Vì sao ngươi còn muốn cứu ta....Ồ ô...."

Nữ tử kia bất lấy tay áo Thẩm Âm, bị thống nước nỡ, Thẩm Âm chỉ lạnh lùng nhìn vào cổ tay bị nàng nắm chặt, ần ần có chút tức giận.

Cứu cũng đã cứu, còn nói nhiều làm gì.

Thẩm Âm rút tay ra: "Ta sẽ không thu ngươi, nhưng cho ngươi tạm thời đi theo. Đến sau thành lập tức rời đi."

Nói xong hân xoay người lên xe, muốn hay không muốn nàng ta không có quyền quyết định, lúc này, nữ tử lập tức nín khóc, tươi cười: "Cảm ơn công tử, cảm ơn công tử. Đại ơn đại đức, dân nữ vĩnh viễn không quên."

Thẩm Âm vẫy tay, nhìn thấy Thẩm Quân ở trên giường, khó nén cảm giác mất mát. Hân lập tức tiến tới nàng: "Làm sao vậy? Sao lại buồn? Nói cho tiểu cữu nghe..."

"Không có gì, chỉ là Vân Vân nghĩ, nếu một ngày tiểu cữu có phu nhân, Vân Vân sẽ không còn nơi nào để đi, chỉ bằng cạo đầu làm ni cô, miễn cho ngài nhọc lòng sinh ghét."

Này rõ ràng là ghen tuông. Thẩm Âm vui thầm, không nặng không nhẹ xoa đều hai tay Thẩm Quân: "Nói bừa cái gì."

Đột nhiên lúc này, phía sau mình bị nhắc lên, nữ tử xa lạ cũng theo hần lên đây, Thẩm Âm nhủu mày, ngữ khí không vui: "Ngươi lên đây làm gì?"

Nàng kia bị hần rống đến bật khóc, uỷ khuất: "Là gã sai vặt cho dân nữ đi lên..."

Bên ngoài, A Tùng lúc này cũng lên tiếng: "Đem...Khụ, xe ngựa phía sau đều đã đầy chỗ...Chỉ còn xe ngựa của ngài là còn chỗ trống..."

Thẩm Quân đang được Thẩm Âm che ở phía sau, đột nhiên ho lên hai tiếng, biểu hiện chính mình tồn tại.

"Cảm lạnh sao? Có chỗ nào không thoải mái?" Thẩm Âm lập tức chú ý đến Thẩm Quân.

"Không sao, chỉ là miệng hơi khô." Thẩm Quân nói.

Nữ tử kia không ngờ bên trong còn có người khác, trong mắt có phần hoảng loạn, không dám lên tiếng. Nàng chưa từng nghe nói bên cạnh Thẩm Âm có một nữ nhân, cái này làm cho kế hoạch của nàng đột nhiên phải thay đổi, không thể nào thực thi.

Thẩm Quân giả vờ phát hiện à, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi tên gọi là gì?"

Nữ tử thu hồi hoảng loạn, ăn nói khép nép: "Dân nữ là Thái Liên."

Thẩm Quân nội tâm không hề dao động, chỉ muốn cười lạnh.

Đúng là một chuyện cầu huyết, cộng với một cái tên cầu huyết.

"Tiểu thư, dân nữ thân như lục bình, không nơi nương tựa, không còn chỗ để đi, chỉ mong tiểu thư có thể thu lưu." Thái Liên nhận ra Thẩm Âm vô cùng để ý tới Thẩm Quân, đành đánh chủ ý lên người nàng.

Cái người được nàng gọi là tiểu thư này, mới là đối tượng xuống tay tốt nhất. Trước tiên, nên đem vị tiểu thư bên cạnh Thẩm Âm ném đi, sau đó nàng lại thay thế, nhất tiễn song điêu.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Cậu cháu biến thái

"Tiểu thư, dân nữ thân như lục bình, không nơi nương tựa, không còn chỗ để đi, chỉ mong tiểu thư có thể thu lưu." Thái Liên nhận ra Thẩm Âm vô cùng để ý tới Thẩm Quân, đành đánh chủ ý lên người nàng.

Cái người được nàng gọi là tiểu thư này, mới là đối tượng xuống tay tốt nhất. Trước tiên, nên đem vị tiểu thư bên cạnh Thẩm Âm ném đi, sau đó nàng lại thay thế, nhất tiễn song điêu.

"Ngươi hà tất gì phải như thế..." Thẩm Quân vẻ mặt không biết phải làm sao.

Không ngờ, Thẩm Âm bất ngờ lên tiếng: "Vừa đúng lúc, ngươi thiếu một nô tỳ không phải sao? Nàng đúng lúc có ý bán mình, cho ngươi làm thô sử nha hoàn cũng tiện lợi."

Thô sử nha hoàn?

Thái Liên ở bên cạnh vô cùng sửng sốt.

Thẩm Quân cũng bất ngờ với lời hần nói, nhưng mà nghĩ Thẩm Âm này không đem cô nương Thái Liên kia để trong lòng, Thẩm Quân cũng thấy nhẹ nhàng vui sướng hơn một chút.

Mặt ngoài, Thẩm Quân vẫn giả vờ đang rồi rắm không thiết tha: "Tiểu cữu, như vậy có ổn hay không?"

"Có gì không ổn? Nàng ta không làm thô sử nha hoàn thì có thể làm gì khác."

Khuê phòng của Thẩm Quân trừ bỏ bản thân hần ra thì người khác trăm ngàn khả năng không thể đặt chân vào, vô luận là nam hay là nữ.

Thái Liên nghe xong, trong lòng nổi trận lôi đình, cái tên Thẩm Âm này thế nhưng không biết thương hoa tiếc ngọc, đường đường là mỹ nhân như nàng cũng không cần. Căn bản là hần nhìn nàng một chút cũng không có tác dụng lợi dụng.

Quả thật nam nhân đúng là có mắt không trông, bạo khiển thiên vật.

"Ý của ngươi thế nào?" Thẩm Âm quay sang hỏi Thái Liên, đại ý là nếu muốn lưu lại chỉ có thể làm thô sử nha hoàn, nếu không muốn có thể lập tức rời khỏi.

Thái Liên một bụng uỷ khuất, hai mắt rung rung: "Công tử...."

Một tiếng này có bao nhiêu đau lòng, thật sự là lọt vào tai cũng làm người khác mất hồn, Thẩm Quân nghe xong cả người cũng run rẩy cả lên.

Nhưng mà, Thẩm Âm giống như tượng đất, ý chí sắt đá, nhủu mày: "Ngươi không muốn?" Trong giọng nói có chút không hài lòng.

Thái Liên vội vàng gật đầu: "Dân nữ nguyện ý mọi chuyện, dân nữ phải có phúc phận ngàn năm mới có thể gặp được công tử, hầu hạ tiểu thư."

"Án." Thẩm Âm vừa lòng gật đầu, ngay sau đó ra lệnh: "Đã là nha hoàn liền phải xưng hô nô tỳ, được rồi, đi vào góc ngồi đi, không có việc gì ngươi không được lên tiếng."

Thái Liên thiếu chút nữa đã cánh cánh môi đến xuất huyết, nghiêng răng nghiêng lợi cực kỳ không tình nguyện cúi đầu khom lưng: "Nô tỳ đã hiểu."

Sau đó đi đến thùng xe ngồi một góc, cuộn mình thành một đoàn, trên mặt tràn đầy bi thương.

Thẩm Quân đối với cách Thẩm Âm giải quyết mọi chuyện thập phần hài lòng, nếu không phải nàng đang làm bộ, biến bản thân thành một tiểu thư ngu xuẩn, nàng thật lòng muốn hung hăng khen thưởng hần một hồi.

"Vân Vân, có ý kiến gì không?" Thẩm Âm lời nói đầy thâm ý, nàng một bên nghe một chút liền hiểu được.

Thật là cái tên hỗn đản. Thái Liên bên kia là người chết sao.

Thẩm Quân do dự, ánh mắt không được ngó nhìn Thái Liên: "Mọi chuyện rất tốt."

Thẩm Âm trên mặt xẹt qua thất vọng, đảo mắt lại nghĩ ra biện pháp khác: "Vân Vân, trên xe mệt nhọc, xe ngựa lại xóc nảy, người ngồi vào lòng tiểu cữu, sẽ thoải mái hơn."

Thái Liên vui đầu biến chính mình thành không khí, nhưng Thẩm Âm nói, nàng đều nghe rõ ràng. Cánh tay trong người âm thầm cuộn tròn lại, lời không biết xấu hổ như vậy mà hấn vẫn dám nói ra?

Nàng một bên, tiếp tục nghe hai cậu cháu bọn họ đối thoại.

"Tiểu cữu, như vậy người sẽ không thoải mái."

Uy uy uy, một nữ tử không biết xấu hổ hay sao lại ngồi lên đùi nam nhân.

"Sẽ không, tiểu cữu da dày thịt béo, thân thể người ta chỉ cần dùng một tay có thể ôm trọn, lại nói, chúng ta không phải người ngoài."

Thẩm Âm là người không quá phận, thể nhưng hấn dám nói dám làm. Sớm muộn gì Thẩm Quân chỉ sợ hấn sẽ phải trả giá đại giới.

"Vân Vân chịu khổ đã quen, bao nhiêu cực khổ có tính là gì."

Một chút cũng không nhìn ra cái người hay làm nũng này có gì cực khổ.

"Tâm can bảo bối của ta, người muốn tiểu cữu đau lòng đến chết sao? Nhanh lại đẩy người lên đùi ta, để tiểu cữu xoa xoa cho người..."

Cái gì...Xoa...Xoa cái gì?

Quần áo trên người ma sát nàng vài cái, Thẩm Quân nhẹ giọng than một tiếng: "...Từ từ...Tiểu cữu...Đau...Xoa nhẹ một chút..."

"Là tiểu cữu sai...Tay lớn làm Vân Vân khó chịu...Ngày thương nơi này đều mềm mại như bông...Hôm nay cương cứng...Vân Vân chịu khổ rồi."

Thái Liên ước gì mình không nghe thấy, nghe thấy rồi lại không nhìn được, nơi này là nơi nào? Trong lòng bỗng nhiên tức giận nổi lửa, trong đầu không nhìn được suy nghĩ vớ vẩn, nơi này chẳng phải là nơi miễn cảm của nữ tử đi. Thái Liên liếc mắt nhìn, Thẩm Âm một bên đang chuyển tâm xoa tay Thẩm Quân, tay lớn bao tay nhỏ, ái muội lưu luyến.

May mắn may mắn, không phải như nàng tưởng tượng hạ lưu.

Thẩm Âm khoe mắt vẫn luôn liếc nhìn Thái Liên, thấy nàng cúi đầu rồi, mới đem tay từ trên bàn tay Thẩm Quân, di dời địa phương.

Hai bàn tay lớn chuyển về hướng bộ ngực mềm mại cao vút, mềm mại tinh tế, ngón tay ở trên đầu nhũ, cố ý xoa xoa, làm nó niết sưng to đến cứng rắn.

Trên thực tế, Thẩm Âm so với Thái Liên nghĩ còn muốn vô si hạ lưu hơn nhiều lần.

Nếu không phải có nàng làm chứng ngại vật ở đây, hấn thật sự muốn thao Thẩm Quân đến chết đi sống lại, làm nàng không biết hôm nay là hôm nào, làm cho lão nhị của hấn có thể hoàn toàn thả lỏng, đem tinh dịch phun khắp thân thể Thẩm Quân.

Chỉ nghĩ đến đây, cả người hấn đều ngạnh đến đau đớn.

"Vân Vân, tại sao cả người lại cương cứng." Thẩm Âm đĩnh đĩnh cái bụng nhỏ, hai bàn tay cũng không ngừng xoa nắn, dùng sức chà đập bộ ngực no đủ.

Thẩm Quân bị hấn làm xấu, cổ nén rên rì: "A... Vân Vân...Không biết..."

Thái Liên chính mắt nhìn thấy Thẩm Âm xoa xoa hai tay Thẩm Quân, lần này không dám tưởng tượng nhiều, chỉ là nội tâm như cũ không nhìn được thắc mắc: Chỉ là mát xa tay thôi mà, còn nói đến nỗi như nhiễm sắc tình, chọc người khác mơ màng sao?

"Tiểu cữu xoa một lát cả người người đều mềm, sao? Có sướng không?"

"A...Tê tê đại đại...Thật thoải mái..."

Các người đủ rồi...Đây không phải là Tuy Xuân Lâu....Đối thoại nên đứng đắn một chút...

"Vân Vân, tiểu cữu xoa nhẹ cho người lâu như vậy, hai tay đều đau, có phải người nên xoa lại cho tiểu cữu hay không?"

"Tiểu cữu...Ồ đây là xe ngựa..."

"Ai, tiểu cữu thật khó chịu quá...Vân Vân không muốn sao..."

Thẩm Âm là tướng quân, đường đường là nam tử hán, đại trượng phu. Giờ lại đối với cháu gái mình cò kè mặc cả, thật là làm người ta khinh thường. Thái Liên bị hai người này làm cho vô ngữ, may mắn thay, A Tung bên ngoài đột nhiên lên tiếng: "Công tử, xe ngựa phía sau sửa sang lại vị trí ổn thỏa rồi, ngài có muốn cho cô nương kia đổi chỗ không?"

Đương nhiên là muốn.

Thái Liên còn hận không thể lập tức rời khỏi không gian dè dặt này.

Thẩm Âm không trực tiếp đuổi người, chỉ quay sang hỏi Thẩm Quân: "Vân Vân, ý người thế nào?"

"Ta sợ xe ngựa kia sẽ khiến Thái Liên ngồi không thoải mái."

Thái Liên vừa nghe, chỉ muốn nhân cơ hội này bỏ chạy, lập tức ngắt đầu: "Tiểu thư, không cần quan tâm ta...Nô tỳ...Là hạ nhân...Không thể ở chỗ này...Như vậy là không hợp lễ nghĩa hành vi..."

"Người nguyện ý là được, nếu không có thể ở đây, không sao hết." Thẩm Quân lo lắng sốt ruột hỏi.

Thái Liên nào còn dám ở lại đây, tới kinh thành rồi nàng cũng không muốn cùng với cặp cậu cháu biến thái này ở chung một chỗ.

"Đa tạ tiểu thư."

Nói xong, Thái Liên lập tức phi người xuống xe người, giống như bỏ của chạy lấy người.

Lưu lại Thẩm Quân và Thẩm Âm một chỗ.

Vài che buồng xuống, Thẩm Âm đột nhiên thay đổi, ngữ khí hạ lưu: "Vân Vân, chỗ này không còn người khác, mau mau, tiểu cữu trưởng muốn chết."

Hắn cố ý va chạm vào mông Thẩm Quân, hắn muốn cái gì có quý mới không biết.

Đồ háo sắc.

Thẩm Quân âm thầm mắng một tiếng, trên mặt làm bộ ngượng ngùng: "Tiểu cữu muốn làm cái gì...Thì làm cái đó đi..."

Được Thẩm Quân cho phép, Thẩm Âm lập tức gấp gấp cởi quần áo ra, cởi ra quần lót bên trong, đôi mắt trở nên dữ tợn, Thẩm Quân bị hắn trêu chọc tới ngứa ngáy khó chịu. Xuân thủy cũng róc rách.

Bên dưới tiểu huyết hồng nhạt nhụy hoa, hoa phùng một mảnh trong suốt, phun ra mật lộ. Thẩm Âm bị nơi này mê hoặc, một bụng dục hoả đang dần phát tán, hắn đem ngón tay cắm vào nơi nhỏ hẹp kia.

Thẩm Quân bị khiêu khích cả người run rẩy, cơ thể hư không muốn giải tỏa. Tiểu huyết nút chặt ngón tay kia như muốn nhiều hơn nữa.

"Tâm can bảo bối, người thật là đẹp, đẹp đến muốn chết. Người phải hảo hảo chịu đựng, tiểu cữu liền thay người hành động."

"A...Từ từ..."

Thẩm Quân có chút khản trương, nhục huyết kia bị dương vật thô to dọa cho sợ ngây người, chịu đựng hắn một lần cản trở, cái loại nửa sống nửa chết kia, hắn ham muốn không màn ngày màn đêm làm nàng thật sự sợ hãi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Dâm mĩ chi lộ (h)

"Đừng sợ, tiểu cữu sẽ hảo hảo yêu thương người."

Thẩm Âm ngoài miệng thì trấn an, công phu trên tay cũng không chậm lại, quy đầu thật lớn dừng ở bên khe thịt, đem quanh thân huyết thịt căng đầy, giống như lá mỏng yếu ớt vô cùng.

Thẩm Quân sợ hãi, cả thân thể căng thẳng, nhưng hạ thể vô cùng ẩm ướt, không cho phép nàng cự tuyệt, nàng muốn cái cự vật đáng sợ kia lập tức tiến vào, đương nhiên, cũng chỉ gãi gao chứa đựng đủ quy đầu mà thôi.

"Tiểu cữu...Vân Vân sẽ bị cảm hư...Quá lớn...Ta sợ hãi..."

Nữ tử trước mặt thập phần đáng yêu, làm Thẩm Âm bụng nhỏ đầy căng thẳng.

Điều này rõ ràng muốn hắn làm chết nàng.

"A! Hảo tướng!"

Côn thịt không nói nữa lời lập tức tiến vào trong cơ thể nàng, Thẩm Quân trong nháy mắt hoàn toàn co rút, cây đại gậy kia thọc vào trong người nàng, hai mắt Thẩm Quân tối sầm, thiếu chút nữa đã trợn trắng mà ngất xỉu.

Giờ phút này, Thẩm Quân trách bản thân tại sao lúc trước không biết điều. Vừa cảm tạ Thái Liên rời khỏi, vừa trách nàng sao lại rời đi. Nếu có nàng ở đây, không chừng Thẩm Âm ít nhất còn biết thân phận, tuy rằng Thẩm Quân tin chắc hắn vẫn sẽ lên lút tìm cách nhét côn thịt đáng ghét kia vào trong cơ thể nàng.

"Vân Vân, bên trong người hảo kẹp, kẹp tiểu cữu đến thoải mái."

Thẩm Âm hai mắt nhắm chặt, hương thị giờ phút này, đôi tay xoa xoa cái mông vĩnh của nàng, thẳng lưng từng trận va chạm.

Thẩm Quân lo lắng đề phòng, đề nặng tiếng rên rỉ ở bên tai hắn. Không có sức lực chủ động cũng không có khí lực cự tuyệt, nửa người trên hoàn toàn dán lên ngực hắn, cùng hắn đùa nghịch.

A Tùng là người sai vật thân cận của Thẩm Âm, sau khi hắn cảm nhận được bên trong có gì không ổn, lập tức sai người đánh xe đi ra đằng xa, tự mình lái xe.

Tuy rằng Thẩm Âm không có lên tiếng sai bảo, nhưng âm thanh bên trong thể nào hắn nghe được rõ ràng, chịu đựng hạ thân khó chịu, cả mặt đều là bình tĩnh nhìn về phía trước.

Tướng quân, thuộc hạ cầu ngài mau sớm kết thúc một chút.

Cái cảm giác này, ngoại trừ A Tùng, còn có Âm Nhất và Âm Tam hiểu rõ nhất. Chẳng qua Thẩm Âm bề ngoài lấy dao lấy kiếm làm trọng, cho nên sau khi ném trái vải thứ rồi thì không có ý tứ dừng lại.

Mắt thấy đã qua hơn một canh giờ, bên trong xe ngựa động tĩnh cũng không có xu thế thu nhỏ, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng.

A Tùng trong lúc thất thời, đã điều xe vấp phải một viên đá to trên đường, làm màn xe cứ thế bay lên một chút.

A Tùng không biết rằng bởi vì viên đá này, mà làm Thẩm Âm và Thẩm Quân bên trong di dời hiện trường. Từ đầu hai người ngồi trên giường mềm mại, lăn một vòng đến phía sau xe.

"Mới vừa đẩy một chút, đã làm tiểu cữu thiếu chút nữa thì bắn ra, người nói xem ta nên phạt người thế nào."

Thẩm Quân bị Thẩm Âm đè dưới thân, trừ bỏ đai lưng chưa hoàn chỉnh, những bộ phận khác đều bị oanh tạc, tiểu yếm màu hồng cánh xem bị Thẩm Âm ném vào trong góc.

Bại lộ ra bên ngoài một đôi nhũ trắng như ngọc sáng, bị Thẩm Âm bóp trong lòng bàn tay thường thức, hắn chưa từng nghĩ có một ngày hắn lại đi cấm mình vào trong tiểu huyết của cháu gái, đôi tay chơi đùa bầu ngực nàng.

Thật là con mẹ nó sướng.

"Đừng dừng...Nhẹ một chút...Bên ngoài sẽ nghe thấy..." May mắn thay Thẩm Quân vẫn còn một chút cảm giác thận thùng, không hào phóng mà thỏa mãn tiếng rên kiều quyến.

Bên trong chỉ có tấm màn là che chắn được, bên ngoài nàng nghĩ có ít nhất một người.

Nghĩ tới đây, cả người nàng không tự chủ mà cắn cứng, nhấp miệng, hai đùi thon dài vòn quanh bên hông hắn, trầm mặc giao hợp.

Cặp mắt tuy là đầy ý loạn tình mê, sáng khoải đến chảy nước mắt, chỉ bằng đôi mắt này thôi, làm sao Thẩm Âm có thể nhận nhìn được nữa?

"A...Ân..."

A Tùng buộc chính mình không nghe thấy gì hết, nhưng bên trong đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai, hại hấn tò mò vênh tai lên nghe. Toàn là âm thanh cơ thể giao nhau "Bạch bạch bạch", lại còn "Thịch thịch thịch", còn hoà thêm một ít âm thanh vệt nước.

Trong lúc hấn muốn áp chế tâm tình chính mình, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cánh tay trắng nõn.

"!" A Tùng cả kinh thiếu chút nữa là dừng xe ngựa, may mắn thay cánh tay trắng nõn kia bị một bàn tay màu đồng nhanh chóng kéo lại.

Tướng quân a, ngài có thể hiểu một chút dùm cho tiểu thư không? Ngài còn làm nữa? Tiểu thư sợ sẽ ngắt xiu...Ngài đừng vì ham muốn nhất thời mà lấy mạng tiểu thư a....

Cấp dưới thay hấn lo lắng, Thẩm Âm thì vô cùng hưởng thụ, nắm lấy bàn tay Thẩm Quân, mười ngón tay đan chặt, từ từ hạ thẳng lưng, đem côn thịt thật lớn đâm vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết nhỏ hẹp, đem đỉnh hoa tâm quy đầu không ngừng đâm vào.

Sau cùng nổi lên một trận khoái cảm tê mõi, Thẩm Âm biết chính mình đang tới đỉnh, chuẩn bị bắn, hấn bóp eo Thẩm Quân: "Bảo bối nhi, tiểu cữu sắp bắn rồi, bắn hết cho người, người ăn vào rồi sinh cho ta một đại tiểu tử béo ú..."

Thẩm Quân trừng mắt, nàng không ngờ Thẩm Âm lại có suy nghĩ này.

"Chờ...Ngô..."

Vì tránh cho nàng nói cái gì mất hứng, hấn cúi người ngậm lấy cái miệng nhỏ, đầu lưỡi giao nhau, nước miếng chảy ròng xuống dưới thân, khiến nàng vô pháp nói chuyện.

Đồng thời, côn thịt nhanh chóng rút ra thọc vào, đỉnh khai cung khẩu bắn ra một trận nóng hổi, Thẩm Quân cũng run rẩy eo thon nghênh đón cao trào, thờ hồn hển, cùng với hấn ôm nhau gắt gao.

Thẩm Âm banh thẳng thân thể, bắn ra rồi còn luyến tiếc không muốn rút ra dương vật đã mềm nhũn. Còn chậm rãi cọ xát..

May mưa thu nghỉ, trong xe trừ bỏ một chút âm thanh động dấy, thì hoàn toàn bình tĩnh, cùng với mùi hương nồng đậm hương vị hoan ái vẫn chưa tan, từ mảnh vải che chắn phiêu tán ra bên ngoài, mãnh liệt sặc vào mũi A Tùng. Hấn lập tức hiểu rõ bên trong có bao nhiêu chiến đấu kịch liệt.

A Tùng ngấm lại, nhìn không được run rẩy. Tiểu thư hấn còn sống sót đi?

Qua một lát, bên trong vẫn không có âm thanh gì mới, A Tùng nghĩ, chắc là một quá nên đã ngủ rồi?

Suy nghĩ này mới toát ra đầu, thì bên trong lại vang lên âm thanh của Thẩm Quân: "Tiểu cữu...Không muốn....Sắp hỏng rồi...Bị côn thịt lớn của người làm tới hỏng rồi..."

"Một lát liền tốt lên...Lần này ta sẽ nhẹ nhàng...Bảo đảm làm người sướng đến hồn phi phách tán...Người xem...Bên dưới nước chảy nhiều như vậy....Không phải muốn ta cắm vào sao....Làm sao có thể lãng phí được của trời..."

"A...Sướng...Sướng quá..."

"Tiểu bảo bối nhi...Cái miệng nhỏ thật là muốn hút cả hồn ta đi..."

"Ngô Ngô...Tiểu cữu...Ha...."

A Tùng bên ngoài nhìn ra xa xa núi đồi, không biết nơi cuối con đường là ở đây.

Ngày hôm nay, thập phần dài hơn ngày thường một cách lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Ngày chết cận kề

Từ An Châu cho tới kinh thành gần mười ngày đi đường, từ lúc đó, A Tùng cũng không hề bắt gặp Thẩm Quân rời khỏi xe để xuống dùm com, đều là Thẩm Âm cầm đồ ăn lên xe cho nàng.

Kể từ đó, vài người đi theo cảm thấy Thẩm Quân chơi trò tiểu thư đông đánh, không khỏi thấy nàng bất mãn. Thế nhưng nàng lại dám sai bảo tướng quân của bọn họ, vì nàng mà bùng trả rót nước. Cái giả phải trả quả thật rất lớn.

A Tùng nghe xong, nội tâm âm thầm cuộn sóng, đều là tướng quân của mọi người làm cho cô nương người ta không thể bước xuống xe, nhưng mà điều này, có cho vàng hấn cũng không dám nói ra miệng.

Nhưng mà cái tội này không thể để một mình hấn chịu, mười ngày lộ trình, ba ngày đầu là A Tùng lái xe, lúc sau hấn cường chế bắt Ám Nhất và Ám Tam cùng hấn trao đổi thay phiên, có thể cho hấn thời gian an tĩnh thờ dốt.

Trong lúc người người bất mãn Thẩm Quân, thì có vài tướng sĩ tình cờ tới gần xe ngựa của Thẩm Quân, Thẩm Âm, dừng một hồi liền ngậy đại cả người, trước khi rời khỏi còn nhìn ném cho A Tùng một ánh mắt vô cùng thương hại. Sau đó, những từ ngữ không tốt về Thẩm Quân hoàn toàn bị thay thế, người người đều thấy nàng thập phần đáng thương, nửa cái mạng hầu như cũng không nguyên vẹn.

Đoàn quân của họ sau khi tiến vào kinh thành, đám tướng sĩ kia lại nhìn thấy Thẩm Quân một lần nữa, trên mặt đều mang theo không đành lòng thần thái. Nhìn đi nhìn đi, một cô nương đáng thương mềm mại bị tướng quân hành hạ thành người không ra người ma không ra ma. Đi đứng cũng không thể, toàn bộ quá trình đều được tướng quân ôm, ai ơi, thật là đáng thương hết sức.

Mà nhóm hấn từ này quên mất ngày đầu tiên bọn họ khởi hành, Thẩm Quân cũng là được Thẩm Âm bế lên, lúc ấy, có người còn nói tiểu cô nương đúng là có phúc khí. Hiện giờ toàn bộ đều biết được sự tình, thêm một chút dâm ý bịa đặt, Thẩm Quân lập tức bị mọi người biến thành một đoá hoa yếu ớt bị tàn phá.

Thẩm Âm ở kinh thành có nhà riêng, nhưng cũng chỉ để thân thích ở lại, các tướng sĩ đi theo đều tự động đi đến quán doanh, yên ổn ở đó mà đợi lệnh.

Dọc đường đi, Thẩm Quân cơ hồ mơ mơ tỉnh tỉnh, tuy nói Thẩm Âm ở phương diện kia rất tài đại khí thô, nhưng mà hấn đem nàng lẫn lộn chết đi sống lại, đúng là trong lúc đó có kích tình tư vị, nàng cũng có thích thú.

Nhưng mà vị tướng quân nào đó đúng là tưng dục quá độ, Thẩm Âm đem nàng làm đến thoi thóp, cũng chỉ cho nàng nghỉ ngơi hai ngày, chưa tới mức mất hết nhân tính ngày nào cũng động dục.

Lâm Nguyên đi theo phía sau Thẩm Âm, A Tùng cầm theo hành lý, trừ bỏ Thẩm Quân còn ngủ động, đúng là bốn bề yên lặng hết sức.

"Tướng quân, ngài đã đến kinh thành, nơi đây xung quanh đều là người của Hoàng Thượng, việc tứ hôn...."

"Đến tối rồi nói."

Thẩm Âm nghe được từ từ hôn, theo bản năng đánh gãy lời Lâm Nguyên định nói, cúi đầu nhìn Thẩm Quân, thấy nàng như cũ ngủ say, mới yên tâm

Như này là có tật giật mình hay sao?

Thẩm Âm hành động như vậy, Lâm Nguyên ý thức được Thẩm Quân đúng là có thể trở thành một cái tai họa ngầm cho bọn họ, tướng quân, ngài không thể bởi vì tư tình với một nữ nhi mà làm lỡ quốc gia đại sự được.

"Tướng quân, để cho ta bề nàng đi."

Lâm Nguyên vươn tay, bị Thẩm Âm trừng mắt, một ánh mắt bất thiện cảm tức: "Không cần."

Ám Nhất, Ám Tam gần đó âm thầm lắc đầu.

Lâm tiên sinh, hành động này của ngài hoàn toàn muốn cho binh dấm chua của tướng quân ném đi sao?

Bên trong nhà ở có hai khu lớn được chia ra một khi là Đông Khoá Viện, khu còn lại là Tây Khoá Viện.

Lâm Nguyên bị phân đến Tây Khoá Viện xa xôi. Thẩm Âm ôm Thẩm Quân nghênh ngang mà đi về hướng Đông, dường như sợ Lâm Nguyên đuổi kịp bọn họ, lòng bàn chân như có gió, phi một cái rời xa khỏi Tây Khoá Viện.

Đêm khuya tĩnh lặng, trăng sáng sao thưa.

Thẩm Quân lay động thân mình, cuối cùng cũng tỉnh ngủ. Cố gắng xoa xoa cái cổ tê mỏi, nàng đứng dậy, xung quanh là một căn phòng xa lạ, nhưng đúng với phong cách của Thẩm Âm, đơn giản nhưng thanh thoát, không có trang trí dư thừa, trên bàn có một ngọn đèn Bát Tiên được thấp sáng, an tĩnh có phần đáng sợ.

"Tướng quân đâu rồi?" Nàng đối với không khí nói chuyện.

Trên nóc nhà, Ám Nhất và Ám Tam liếc nhìn nhau, do dự không lên tiếng.

"Ám Nhất."

"Tướng quân ở Tây Viện." Ám Nhất bay xuống bên dưới, quỳ gối trên mặt đất.

Thẩm Âm đã phân phó hần, nếu Thẩm Quân muốn biết gì cứ nói cho nàng biết, hoàn toàn thành thật, không có lời dấu diếm, trừ bỏ hần ở đây, thì Thẩm Quân trong nhà chính là lớn nhất.

"Án." Thẩm Quân mang giày vào: "Các người tiếp tục núp đi, tự ta đi tìm hần."

"Dạ."

Sảnh chính Tây Khoá Viện.

Vẫn như cũ là bốn người bọn họ, Thẩm Âm, Lâm Nguyên, Trần Hồ và Đinh Hoà Tĩnh.

Khó có được lúc nhìn thấy Đinh Hoà Tĩnh hoàn toàn nghiêm túc, vài người còn lại đều ủ mặt mày chau.

"Tướng quân, biện pháp của ngài có phải có quá nhiều sơ hở hay không? Thẩm cô nương thật sự có thể đồng ý mỗi ngày đều ngây ngốc ở trong viện, đóng cửa không rời khỏi sao?" Đinh Hoà Tĩnh hỏi.

Thẩm Âm: "Biện pháp chắc chắn là có, nhưng nếu để Sở Gia bắt được sơ hở, tìm cách đối phó Vân Vân, ta mới lo lắng."

Lúc chạng vạng, Thẩm Âm có vào cung một chuyến, Lâm Nguyên báo cho hần Thánh Thượng đã đưa ra thánh chỉ tứ hôn. Đối tượng không ai khác chính là Binh Bộ Thị Lang Sở Hà Đông, con gái Sở Tuyết.

Nếu Hoàng Thượng đã có ý như thế cũng đành, nhưng mà Sở Hà Đông lại vội vàng vàng đem nữ nhi tới gặp hần, trực tiếp nói với bệ hạ, hai ngày nữa Sở Tuyết kia sẽ tới phủ, cùng với Thẩm Âm giao lưu tình cảm.

Thánh chỉ đã hạ, Thẩm Âm không thể làm trái.

Hần chỉ hận không thể một chương giết chết con cáo già Sở Hà Đông kia.

Cái gọi là tới giao lưu tình cảm chỉ là cái cớ, không chừng sau lưng có điều gì đó, mong cho hần sống không được yên ổn.

Điều làm cho Thẩm Âm lo lắng, chính là Sở Hà Đông và Đinh Hoà Tĩnh đều có ý nghĩ này, lập tức tìm cách đem Sở Tuyết đưa lên giường hần, làm hần mất ngủ, nhưng như thế nào mới là phải?

"Tướng quân, ngài cũng đừng nghĩ nhiều, Thẩm cô nương bề ngoài là cháu gái bên ngoại của ngài, chỉ sợ Sở Tuyết lời kéo Thẩm tiểu thư làm quen còn không kịp. Ngài đừng để lộ chân tướng liền có thể." Lâm Nguyên nói.

Thẩm Âm chỉ cần háo háo kim nén nữa thân dưới của mình, đừng để cho toàn bộ Thẩm Phủ đều nghe được động tĩnh của bọn họ, hần là không có gì đáng ngại.

Nhưng muốn Thẩm Âm cầm dục, nói dễ nhưng làm thì quá khó.

Bốn nam hần từ ngồi vây quanh, nhưng bàn luận là làm sao để hai nữ tử có thể hoà bình sống chung, cùng với cách làm sao để bảo hộ một nữ tử được an toàn, nhân tiện còn muốn cho dục vọng của Thẩm Âm có thể thỏa mãn...

Thẩm Quân tay chân nhanh lẽ đã tới được Tây Khoá Viện, ra về thần bí hướng vào một góc tối mà đi, khẽ meo meo tới gần cánh cửa.

Nàng biết được so với võ công của Thẩm Âm, hần chắc chắn nhận biết được nàng đang tới gần, nhưng mà Thẩm Âm một lòng tập trung vào cuộc đối thoại, không có nửa điểm phát hiện Thẩm Quân tới, đến nỗi nàng nghe hết toàn bộ "đại sự" của bọn họ.

Trần Hồ nói một câu: "Trước mắt cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Sở Tuyết kia hai ngày nữa là tới đây, nàng ở Tây Viện. Lâm Nguyên cũng ở đây, nếu nàng có đi loạn cũng có thể dễ

dàng phát hiện. Chúng ta âm thầm phái người theo giám thị, sẽ không làm thêm cái gì nhiều loạn. Chỉ hy vọng Thẩm tiểu thư không nên để ý, dù sao tướng quân ngài một tháng nữa cũng đại hôn. Đến lúc đó, toàn bộ Thẩm Phủ đều giăng đèn kết hoa, giấu cũng không giấu được nữa. Tướng quân, ta nghĩ ngài vẫn nên nói qua với Thẩm tiểu thư một tiếng."

Một tháng sau đại hôn?

Thẩm Quân nghe xong lời này, tức khắc giống như bị đánh một đòn đau đớn, việc này có phần tới sớm hơn năng dự kiến.

Lúc đầu nàng nghĩ nghe xong tin này có thể sẽ khó chịu một hồi, nhưng giờ đây lại phần nộ đến không thờ nổi.

Tướng tước đến cạnh bên cạnh Thẩm Quân sẽ có một nữ tử khác, cùng hắn nói chuyện vui vẻ, cùng hắn ân ái triền miên.

Hình ảnh kia làm Thẩm Quân hận không thể biến mất để khỏi ghen ghét, hận không thể giết chết nữ tử kia.

Nhưng điều làm nàng lo lắng nhất chính là, đêm động phòng hoa chúc của hắn, cũng chính là ngày chết của Thẩm Âm.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Kim ốc tàng kiều

Bởi vì dân phong khai hoá không ít, nữ tử chỉ có thể đọc sách biết chữ, bắt đầu theo đuổi một đôi một kiếp một đôi người, tam thế tứ thiếp dần dần bị người dân bài trừ, nhưng không hẳn là không còn nữa.

Đối với nữ tử cũng là giống nhau, đều cho rằng Thẩm Âm cưới về một tiểu thư khuê các, nhưng lại kim ốc tàng kiều một người khác, không màn thế sự có thể lấy đó mà ngồi an nhiên hưởng phúc tề thiên.

Nhưng còn Thẩm Quân, nàng làm sao chịu đựng được vận mệnh này?

Lệnh vua khó cãi...

Còn nàng thì sao...

Thẩm Âm nhìn về góc phòng, đột nhiên đập vào mắt là một mặt váy trắng thuần: "Hừ..."

Hắn ý muốn bảo mọi người xung quanh im lặng, đứng dậy đi về phía bên cửa, nhanh tay lẹ mắt túm chặt Thẩm Quân lôi ra.

Không biết nhân vận chính đã đứng ở đó ngây ngốc bao lâu, Thẩm Âm lên tiếng hỏi: "Vân Vân, người đứng đó bao lâu rồi?"

Đôi mắt của những người xung quanh nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn đem nàng nhìn thấu không thể.

Thẩm Quân biết họ là sợ kế hoạch vừa rồi thất bại, giả vờ luống cuống: "Ta là vừa mới tới, chỉ muốn nghịch ngợm mà hù dọa tiểu cữu, ai ngờ bị ngài bắt được, thật sự mất mặt."

"Ha... Vân Vân sau này không được chơi như vậy nữa, tiểu cữu ra tay không nhẹ, vạn nhất làm người bị thương thì làm sao?" Thẩm Âm bị Thẩm Quân nói tới động tâm, lại bất giác phát hiện trên tay nàng bị mình nắm tới đó, nhìn không được đau lòng.

"Là Vân Vân sai, không phải lỗi tiểu cữu."

Ba người phía sau Thẩm Âm trên mặt biểu cảm thập phần xuất sắc, lại có rối rắm. Đối với Thẩm Âm dịu dàng như vậy cảm thấy một trận không khỏe buồn nôn, Thẩm Quân cũng ngại mất mặt, muốn rút tay ra, nhưng Thẩm Âm lại niết nàng đến khản.

Cái nhìn nóng rực kia bị Thẩm Âm da mặt dày bỏ qua, hắn xoa xoa đủ rồi, mới nhìn ba người sau lưng: "Hôm nay vất vả rồi, trở về sớm một chút."

"...."

"...."

"...."

Nguyên lai chính là tướng quân cao thượng trọng sắc khinh bằng hữu.

Nhìn Thẩm Âm dẫn theo Thẩm Quân lạnh lùng rời khỏi, vài người nhìn không được mà cảm thán trong lòng.

Ở Đông Khoá Viện có hai sảnh chính, một bên là phòng ngủ, một bên là sương phòng.

Ở An Châu, Lang Hiền Các cũng được bố trí tương tự, mỗi người một gian.

Nhưng ước chừng đoạn thời gian đi đường vừa qua, làm Thẩm Âm cảm thấy hai người bọn họ đã đủ thân mật, bực hành lý của Thẩm Quân bị hắn cường chế đem vào phòng ngủ chính, giống như không muốn cùng nàng phải sạch quan hệ.

Thẩm Âm túm Thẩm Quân, trực tiếp đi vào nội thất, không suy xét, sợ hãi điều này sẽ làm ảnh hưởng.

Ngày mai, người được xem là tướng quân phu nhân sẽ tới cửa, tới nay hắn còn muốn cùng Thẩm Quân mây mưa một phen. Thẩm Quân vẫn còn tỉnh lực mà chọc ghẹo hắn, như vậy chứng minh sức lực hắn không tồi, năng chính là thừa nhận hắn.

Thẩm Quân nhìn hắn kéo nàng vào phòng ngủ, muốn rút tay ra, lại lần nữa thất bại: "Tiểu cữu...Phòng ngủ của ta ở bên kia..."

Nghe vậy, Thẩm Âm dừng bước, xoay người nhéo nhéo vào mặt Thẩm Quân: "Vân Vân và tiểu cữu ngủ chung một phòng, không được rời khỏi." Nói xong, lại hôn lên cái miệng nhỏ của nàng một cái.

Trai đơn gái chiếc giường chung một phòng, kết quả còn có thể là gì, Thẩm Âm nếu được xem là một cái củi đốt, chỉ cần Thẩm Quân là một chút lửa nhỏ, cũng làm hắn thiếu cháy hoàn toàn.

Thẩm Âm đã định, ai có thể thay đổi hắn. Thẩm Quân nghĩ tới mười ngày vừa qua, hai chân không tự giác mà run rẩy.

"Tiểu cữu...Chân của ta không khỏe...Hôm nay vẫn nên ở lại phòng mình..."

"Chân đau? Không sao...Để ta ôm ngươi vào phòng..."

Thẩm Âm dễ dàng thuận theo, Thẩm Quân thì buồn bực, đột nhiên hất cúi người bế ngang nàng lên. Đi vào phòng, mới hiểu được hấn là quyết tâm cùng nàng ngủ chung một gian.

"Tiểu cữu..."

"Vân Vân ngoan..."

Một đêm tham hoan, vân khoác lụa hồng bay lượn. lại một đêm liêu chết mà triền miên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Quân bị một trận âm ỉ làm bưng tỉnh, vẫn còn ngái ngủ mà đứng lên.

Thái Liên kia tuy được nhận làm thô sử nha hoàn cho nàng nhưng không được bước vào Đông Khoá Viện, xung quanh giống như nơi không người, Thẩm Quân cho dù muốn hỏi thăm vài điều cũng không có người hỏi.

"Ám Tam..." Nàng hướng về nóc nhà mà gọi,

Ám Nhất và Ám Tam trao đổi ánh mắt, sau đó lặng lẽ mà bay xuống.

"Có thuộc hạ."

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Làm sao âm ỉ như vậy?" Thẩm Quân lười biếng dựa vào góc giường, còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

"Thuộc hạ không biết." Ám Tam trả lời.

Hôm qua tướng quân đã dặn dò, sự tình về Sở tiểu thư, không thể để tiểu thư phụ nhân biết được.

Hiển nhiên, Thẩm Quân không phải là người dễ lừa gạt. Ám vệ là đôi mắt ẩn đằng sau của Thẩm Gia. Nếu có việc gì mà hấn còn không biết, đó mới là điều dị thường.

Ám Tam một câu không biết của hấn, làm Thẩm Quân hoàn toàn khẳng định, Sở Tuyệt tới.

Thẩm Âm đúng là cho nàng là một tiểu cô nương không rành thế sự mà đi lừa dối gạt nàng cho qua.

"Không sao, ta tự mình đi nhìn." Thẩm Quân không muốn thăm dò hấn, đứng dậy đi ra ngoài.

Ám Tam nóng nảy, tướng quân có lệnh, vô luận thế nào cũng không thể để tiểu thư rời khỏi Đông Viện.

"Tiểu thư phụ nhân, Đông Viện bên ngoài hôm nay có tu lộ, ngài vẫn là nên ở đây thôi. Vạn nhất bị va chạm, tướng quân sẽ thương tâm." Câu trả lời này là Ám Tam và Ám Nhất cùng nhau thông đồng dự bị.

Thẩm Quân bắt đắc dĩ, lý do sức sọ này mà cũng bịa ra được. Liên nói: "Ta đây muốn đi tìm thức ăn."

"Tiểu thư đừng lo, Ám Nhất có thể đem tới." Ám Tam trả lời.

Cuối cùng là đưa như thế nào, bay qua đưa hay là đi qua đưa? Thẩm Quân đành tạm thời đáp ứng hấn, ngồi lại trên mép giường, còn suy nghĩ thế nào để cùng với Sở Tuyệt kia gặp mặt mà "hữu nghị chào hỏi", không có gì dễ dàng thọc dao bằng việc trở thành bằng hữu cả.

Đông Khoá Viện bên này có thể an tâm, nhưng Tây Khoá Viện lại náo nhiệt không ngừng.

Sở Tuyệt kia đối với hoàn cảnh xung quanh thập phần bất mãn, cái này không thích, cái kia không hài lòng, nơi này phá bỏ, nơi kia trang trí lại, thay đổi mọi thứ hoàn toàn khác với trước kia.

Nhưng điều làm nàng tức giận chính là, tiểu viện này chỉ có hai gian phòng, trong đó một cái đã bị cấp dưới của Thẩm Âm chiếm đi, nếu truyền ra ngoài nàng cùng với một nam tử xa lạ ở chung sân, nàng như thế nào ra đời nhìn người được nữa?

Nàng cùng với Thẩm Âm có hôn ước, nhưng cũng chỉ là kẻ sách tạm thời, nếu không phải nàng đã có người trong lòng, như thế nào nguyện ý đi phá tan nhà của người khác chứ.

Sở Tuyệt ngồi trong viện, tức giận đùng đùng, cầm khăn tay không ngừng quạt gió: "Thủy Liễu, lần trước chuyện ta bảo ngươi hỏi thăm tới đâu rồi?"

Nữ tử kế bên diện mạo bình thường vội hỏi bẩm: "Hồi tiểu thư, nô tài cho người điều tra, Thẩm Âm chưa từng có hôn phối, cho dù là nha hoàn thô sử hay thông phòng cũng không, ở phương diện nữ tử thập phần sạch sẽ."

Sở Tuyệt nhủ mảy, Thẩm Âm mọi mặt đều tốt đến hoàn hảo, đường đường là nam tử hán, huyết khí phương cương, làm sao ngay cả một nữ nhân đều không có?

"Ngươi xác định điều tra tốt?"

Thủy Liễu do dự mà trả lời: "Nô tỳ gần đây còn nghe nói một chuyện, nhưng không có cách xác nhận thật giả."

"Thà tin là có còn hơn là không. Trước nói ta nghe thử một chút." Sở Tuyệt nói.

"Việc này nói ra có phần vớ vẩn, nô tỳ nghe được, Thẩm Âm có một người cháu gái đáng ngoại...Nhưng mà..." Thủy Liễu nhìn xung quanh xác nhận không có ai mới nhỏ giọng: "Nhưng mà cháu gái bên ngoại kia chỉ là ngụy trang bên ngoài, nàng thật ra là nữ tử Thẩm Âm cưỡng đoạt, sau đó bị hấn cầm tù làm cấm luyện, cùng với nàng ta ngày ngày diễn loạn đảo phượng, đùa bỡn áp bức, phát tiết thú tính!"

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Diện mạo chân thực

Sở Tuyệt trên mặt hiện vui vẻ, tin đồn này nếu là sự thật, thì đối với nàng chỉ có lợi chứ không hại.

Nếu nàng đem Thẩm Âm tình trạng báo cáo lên triều đình, để xem Thẩm Âm làm thế nào để tháo xuống tội danh cường bạo dân nữ này nữa.

Nhưng mà trong lòng Sở Tuyết còn vài nghi vấn: "Người làm sao có thể xác minh nữ tử kia không phải tự nguyện?"

Thụy Liễu nhíu mày: "Chỉ vì nàng kia suốt quá trình đến kinh thành đều bất tỉnh nhân sự, nghe nói Thẩm Âm có chơi đùa với nàng trên đường đi, không có lúc nào hai người không dâm loạn, nữ tử còn khóc lóc âm ỉ, toàn bộ đoàn xe đều có thể nghe thấy. Nhưng ở đó toàn là người của Thẩm Âm, ngoài mặt không dám nói, âm thầm đều nghĩ Thẩm Âm quá tàn bạo vô lễ, đem nàng kia tra tấn đến không còn là người."

"Tên Thẩm Âm này thật sự đáng giận, hấn ý sau lưng có Hoàng Thượng chống lưng, dám ban ngày ban mặt cường bạo dân nữ thường dân, thật là phải giết cho hả giận."

Lúc đầu nàng chỉ muốn bắt được nhược điểm của Thẩm Âm, làm hấn bị quản chế bởi nàng, hiện giờ nghe xong vụ việc này, đều là nữ nhi với nhau, Sở Tuyết nhin không được muốn vì nàng ta mà mở rộng chính nghĩa, báo thù rửa hận.

Thụy Liễu thấy Sở Tuyết động tâm, đúng lúc nhắc nhở nói: "Tiểu thư, việc này nô tỳ vẫn chưa phải người xác nhận qua, vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng."

"Ta biết, kỳ thực mọi chuyện đều rất đơn giản, Thẩm Âm không muốn nàng ta bại lộ với mọi người, nên chắc chắn hấn giấu nàng ở đâu đó trong Thẩm Phủ, người nghĩ mọi cách, phải tìm nàng ra bằng được cho ta. Ta nghĩ, phía Đông Viện rất có khả năng, đó là nơi ở của Thẩm Âm, vị trí lại hẻo lánh, người đầu tiên nên tập trung điều tra ở đó, nếu tìm được rồi lập tức báo cho ta."

"Nô tỳ tuân mệnh." Thụy Liễu cúi đầu, cong eo rời khỏi Tây Viện.

Sở Tuyết tự nhận đầu óc tinh quang, sự việc tương tự không thể làm khó được nàng. Huống chi Thẩm Phủ này lại nhỏ, muốn tìm một nữ tử nhu nhược dễ như trở bàn tay. Chỉ cần nàng lừa gạt được nữ tử kia, chỉ đạo nàng đứng ra tố cáo Thẩm Âm cường bạo mình, là có thể không cần tốn nhiều sức lực cũng khiến hấn thân bại danh liệt, tiếng xấu đồn xa, nàng còn nhân cơ hội này có thể giải trừ hôn ước.

Một công đôi việc.

Vì nữ tử kia, rốt cuộc Sở Tuyết cũng tìm được cho mình một lý do để tiếp tục ở lại nơi này.

Vài ngày sau, Thẩm Quân vẫn ở trong phòng, bỗng nhiên bên ngoài viện vang lên một âm thanh nôn nóng của nữ tử: "Chuông Bạc....Chuông Bạc...Người ở đâu rồi....?"

Dựa theo biểu hiện bình thường, vẫn là nên chủ động ra ngoài tìm hiểu một phen, nhưng mà Thẩm Quân không như vậy, nàng vẫn như cũ thành thật ngồi ở trong phòng, không hề dao động.

Ám Nhất và Ám Tam nhìn nhau, chuẩn bị đem nữ tử kia đuổi đi nơi khác.

Sự việc tìm kiếm "Chuông Bạc" gì đó, chả ai khác ngoài Sở Tuyết, nàng giả bộ đi tìm sủng vật của mình, ý chính là muốn tới đây tìm kiếm nữ tử bị Thẩm Âm cầm tù.

Theo như Thụy Liễu điều tra, tin tức kia tám chín mươi phần là chính xác.

Nghe đồn nữ tử kia một thân như tuyết, mỗi ngày đều dùng nước mắt mà rửa mặt, nhận hết mọi tra tấn khổ sở, suy nhược không thôi.

Sở Tuyết thấy âm thanh của mình cũng đủ vang, nhưng bên trong Đông Viện không có người đáp lại, nàng dậm chân một cái, gõ lên cửa: "Xin hỏi, bên trong có người không?"

Lúc này, Thẩm Quân không thể giả vờ câm điếc, nàng đứng dậy đi đến bên cửa, hơn phân nửa thân mình giấu bên trong cánh cửa, chỉ lộ ra nửa cái đầu: "Có chuyện gì sao?"

Thanh âm khàn trương lại mỏng manh, ánh mắt không ngừng lấp lóe, dường như là né tránh điều gì.

Không sai, chính là nàng ta.

Sở Tuyết trong lòng chắc chắn, trên mặt ôn hoà, vô hại nói: "Cô nương, xin hỏi người có nhìn thấy một con mèo lông màu xám trắng chạy vào đây không?"

"Chưa từng gặp qua." Thẩm Quân lắc đầu.

"Vậy được rồi." Sở Tuyết lộ vẻ thất vọng, nhưng sau đó lại hỏi tiếp: "Tuy không tìm được Chuông Bạc, nhưng có thể gặp được cô nương ta thật lòng rất vui mừng, ở Thẩm Phủ trừ bỏ nô tỳ của ta, người là nữ tử duy nhất. Người có thể trò chuyện với ta không? Ta ở đây thật sự buồn muốn chết."

Thẩm Quân đầu tiên là lộ vẻ kinh hi, sau đó khó xử lắc đầu: "Xin lỗi, ta không thể rời khỏi đây."

"A? Vì sao vậy?"

"Hắn....Không....Không được...." Thẩm Quân tựa hồ như nói sai gì đó, trên mặt lộ vẻ hoảng loạn, vội sửa lại lời nói: "Không có gì, mong người có thể đừng nói ra chuyện đã từng gặp qua ta."

"Người không thể rời khỏi đây, vậy ta tới đây gặp người." Sở Tuyết không vội buông tay, cơ hội tốt như vậy rất khó bỏ lỡ.

Thẩm Quân ló đầu ra nhìn bên ngoài, xác định không có người, thật cẩn thận mà nói: "Vậy người vào đi."

Sở Tuyết đi vào Đông Viện, Thẩm Quân lập tức đóng cửa lại, giống như sợ bị người khác nhìn được. Nàng biểu hiện thu hết vào mắt Sở Tuyết, đối với nữ tử nhu nhược này càng thêm sinh ra lòng thương hại đồng tình.

Hai người đi vào một bên Đông Viện, ngồi trên ghế đá: "Ta kêu là Sở Tuyết, người tên là gì?" Sở Tuyết nhiệt tình hỏi.

"Thẩm Quân...."

Hai người bọn họ đều họ Thẩm? Sở Tuyết đối với Thẩm Quân và Thẩm Âm quan hệ đều tràn ngập hoài nghi: "Ta hôm nay mới vừa đến Thẩm Phủ, rất nhiều chuyện còn không biết, người có thể nói cho ta biết một chút chuyện sao?"

"Ta cũng không biết nhiều lắm," Thẩm Quân nắm chặt bàn tay, vẻ mặt khó xử.

Sở Tuyết thất vọng: "Không sao....À mà đúng rồi, người cùng với Thẩm Âm có quan hệ gì? Người khả năng chưa biết đến ta, ta là tướng quân phu nhân chưa qua môn."

Phu nhân....Ha ha....

"Chúng ta...Không..." Thẩm Quân lộ vẻ phức tạp thống khổ, dùng âm thanh nhỏ nhẹ nức nở mà nói: "Hắn là....Tiểu cữu của ta...."

Nếu thật sự là tiểu cữu, hà tất gì nàng ta ấp úng, do dự, ngữ khí còn có vẻ không tình nguyện.

"Thì ra là như thế, chúng ta về sau chính là người một nhà, Thẩm Quân."

Sở Tuyết cười nói, chủ động tiến lên cầm lấy tay Thẩm Quân.

"Sở tiểu thư, người....Người thích tướng quân sao?" Thẩm Quân hỏi.

"Nói đến lời này, ta liền khổ sở, ta cũng không ngại cùng người chia sẻ, ta thích một người nam nhân khác, nhưng cha ta lại bắt ta gả cho Thẩm Âm, ta không thể cãi lời. Bất quá, ở đây có một người cháu gái tốt như ngươi, cảm giác cũng không tồi lắm."

Sở Tuyết nói chuyện với Thẩm Quân, tựa như là đem Thẩm Quân biến thành khuê mật thân mật, thật giả nửa nọ nửa kia, đem Thẩm Quân đối đãi tốt đến vô cùng.

Ở nơi tuyệt vọng nhất đời người, phàm là ai còn chút hy vọng, liền sẽ quên hết tất cả, mong có người cứu mạng. Sở Tuyết muốn biến thành vị chúa cứu thế trong lòng Thẩm Quân. Chỉ cần nàng muốn rời khỏi, Sở Tuyết liền giúp nàng rời khỏi, do đó, Sở Tuyết đối với Thẩm Quân cố gắng trở nên chân thật nhất có thể, khẳng khái trò chuyện.

"Sở tiểu thư, nếu có thể nói, ta hy vọng người có thể cùng với người mình yêu ở bên nhau. Thẩm Phu có lẽ không phải là nơi tốt nhất để người thuộc về." Thẩm Quân nói đến hốc mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Sở Tuyết đột nhiên hoảng sợ, vội vàng lấy ra khăn tay lau nước mắt giúp nàng: "Thẩm Quân, người làm sao vậy? Có chuyện gì sao? Người có thể chia sẻ với ta."

Thẩm Quân lắc đầu, nghẹn ngào: "Người không giúp ta được đâu....Không có ai có thể giúp được ta...."

Vừa lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Thẩm Quân lập tức đứng dậy lời kéo Sở Tuyết: "Hắn đã trở lại, người chạy nhanh đi, không đi thì không kịp nữa."

Hai bên đối đầu lẫn nhau, liền phải xem ai biết được nhiều nhược điểm của đối phương hơn, mới có nhiều phần thắng, màn diễn này, nàng phải diễn tới cùng.

Mà trận đấu này, người cầm theo kịch bản chính là Thẩm Quân. Sở Tuyết đối với nàng, chỉ là nhân vật nhỏ.

Sở Tuyết vừa thấy, cảm thấy đúng là lúc này có thể làm Thẩm Quân tín nhiệm nàng hơn, vội vàng nói: "Sao lại như vậy, người chậm rãi nói."

"Không còn thời gian nữa. Thẩm Âm trở lại rồi, nếu hắn thấy người ở đây, ta liền chết chắc." Thẩm Quân gấp gấp xoay người.

"Làm sao vậy? Không phải hắn là tiểu cứu của người sao? Sao lại xong đời?" Sở Tuyết tuy đoán được nguyên nhân, nhưng lại có ý hỏi.

Thẩm Quân không nhịn được run rẩy: "Ta thật lòng rất vui có thể cùng người quen biết, Sở Tuyết. Nhưng mà ta không muốn người nhìn thấy bộ mặt đen bản của ta, nếu như người không thể rời khỏi, thì lập tức trốn đi. Nhớ kỹ, phải trốn cho kỹ, không thể bị phát hiện, nếu không hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Sở Tuyết nội tâm rất kích động, nhưng trên mặt lộ vẻ khó hiểu, tuy ý để Thẩm Quân đẩy vào trong góc, không dám rời khỏi.

Cửa gỗ bị mở ra, Thẩm Âm đi đến, Thẩm Quân lập tức đi đến đón tiếp hắn: "Tiểu cứu....Người đã trở lại..." Nàng ánh mắt không ngừng lập loè, làm cho Thẩm Âm phát hiện dị dạng.

"Vân Vân, người khóc?" Thẩm Quân đỏ bừng hốc mắt làm hắn không vui nhũn mày.

"Không có việc gì, chỉ là ta nhớ mẫu thân."

Thẩm Âm an ủi hôn lên môi nàng, yêu thương vuốt ve bả vai, một màn này lập tức lọt vào trong ánh mắt Sở Tuyết. Quả nhiên, bọn họ không phải là dạng cậu cháu quan hệ đơn giản.

Ở trong viện gió lạnh hiu quạnh, nam tử cao lớn cúi người hôn cuồng nhiệt nữ tử mảnh mai trong lồng ngực, càn rỡ đến dâm dăng, môi lưỡi cùng nhau dây dưa, âm thanh dâm mê vang lên trong không khí.

Một thân nữ tử nhỏ nhắn, trong miệng phát ra âm thanh thống khổ (?) mà nức nở, trốn tránh nam tử cuồng hôn thô bạo.

Nữ tử lùi về sau, nam tử lại tiến lên. Cuối cùng, nữ tử sống lưng đụng phải hòn núi giả, bên trên mặt đá có phần gập gềnh, cộm đến cả người Thẩm Quân đau không thôi, cầu xin tha thứ.

"Tiểu cứu....Cầu người....Không cần ở chỗ này...."

"Vân Vân ngoan....Cái miệng nhỏ của người nếu không có côn thịt của ta lấp đầy, sợ rằng sẽ khó chịu. Tiểu cứu sẽ làm người thoải mái..."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Thích ở góc tường nghe chuyện người khác

Sở Tuyết trốn ở núi giả bên trong, nghe được một hồi khản trương kích thích, chẳng lẽ tên Thẩm Âm hạ lưu vô sỉ đến thế, ở đây rõ như ban ngày, mà hắn dám làm ra cái loại chuyện xấu hổ như thế?

Thẩm Âm một chút cũng không làm Sở Tuyết thất vọng, ngữ khí dâm tà, trên miệng đầy lời thô tục: "Bảo bối ngoan của ta, sợ cái gì chứ? Hôm nay thời tiết tốt như vậy, ở đây càng không có người khác, khiến cho ta ân ái hào hào sướng đến điên. Tiểu cứu hết sức tưởng niệm ngày hôm ấy người ở trên xe ngựa, muốn gọi nhưng không dám gọi, cái miệng nhỏ bên dưới thiếu chút làm ta đến gãy, cả linh hồn đều sướng muốn điên, hôm nay ta muốn hồi tưởng lại mùi vị đó lần nữa."

"Không cần...A..." Thẩm Quân phản kháng, Thẩm Âm lại giống như cây cỏ thụ, đối với hắn nửa điểm ảnh hưởng cũng không có.

Nguyên lai những lời đồn ở trong xe ngựa hôm đó, hoàn toàn là sự thật, Thẩm Âm thật sự bị ô vô sỉ, loại dâm ma tà niệm này, nên bị sét đánh, thiên đao vạn quả.

Cùng với Sở Tuyết một bên khó xử, đứng là còn Âm Nhất và Âm Tam.

Nếu là ngày xưa, hai người bọn họ đã sớm điều tán.

Nhưng hôm nay vẫn còn một Sở Tuyết ở đó, làm bọn họ đi cũng được, không đi cũng không được. Nếu bị tướng quân trách tội, thật là khổ đến không nói nên lời.

Trời sáng, không khí trong lành, trong viện xuân tình tràn đầy, âm thanh kiều duyên liên tục vang lên, hai anh em bọn họ chỉ có thể dùng mắt để giao lưu.

Âm Nhất: Tướng quân có chuyện gì sao?

Âm Tam: Tiểu thư phu nhân sao lại thế này?

Âm Nhất liếc mắt về phía mặt hồ đang chuyển động: Hai người bọn họ giống như đang diễn tuồng, ngày thường tướng quân muốn làm lập tức làm, hôm nay phá lệ nói nhiều.

Âm Tam nghe xong thấy có lý, liền tức gật đầu: Tiểu thư phu nhân lại giống như bị cưỡng bạo, trong đó chắc chắn có ẩn tình.

Âm Nhất lại thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhin xuống.

Khuê phòng lạc thú sao, hai người họ đang sắm vai nhân vật.

Đây là Âm Nhất và Âm Tam đều cùng nhau âm thầm đưa ra kết luận.

Nhưng kết quả cho dù ra sao, cũng không thay đổi được cảnh ngộ xấu hổ của bọn họ.

Trên nóc nhà từng cơn gió lạnh, trong viện, trên mặt thì nóng, trong lòng như hoá.

Người núp ở núi giả thì lo lắng đề phòng, mỗi một người ở đây đều mang một nỗi u sầu riêng biệt.

Lại phải nói đến Thẩm Quân bên này, đúng là hai người có dị dạng, còn bị Âm Nhất và Âm Tam đoán đúng.

Sáng hôm nay, Thẩm Âm vừa mở mắt nhìn thấy Thẩm Quân đang đứng ở tù quần áo gần đó tìm đồ. Ban đầu hắn tưởng là nàng làm rơi vàng bạc, vật liệu may mặc hay bố sam, cũng không để ý. Cho tới khi Thẩm Quân hoảng loạn làm rớt xuống đất một quyển sách. Mới làm hắn động tâm.

Thừa dịp Thẩm Quân đi ra ngoài, Thẩm Âm nhanh tay lẹ mắt đi đến đó mở quyển sách nhỏ kia ra xem, may mắn không phải hắn có đã tâm nhân thơ tình gì, nhưng sau một hồi nhìn kỹ, Thẩm Âm mới hiểu được cháu gái hắn yêu thương nhất cùng với hắn có cùng suy nghĩ.

Quyển sách nhỏ này, ở bên trong tràn ngập những tư thế giao hợp nam nữ. Ở trên bàn, ở dưới nước, ở bên ngoài đã hợp... Các hình ảnh này, Thẩm Âm đương nhiên suy ra cảnh tượng của hắn và Thẩm Quân, một trận huyết khí dâng tràn to lớn.

Cứ như vậy mà quyển sách kia bị Thẩm Âm tự nhiên sung công, sáng sớm trước khi ra ngoài làm việc, hắn cũng nói với Thẩm Quân một câu: "Chờ ta trở về, chúng ta cùng nhau vào viện ngắm hoa."

Nàng lúc đó quả thực dờ khóc dờ cười, bất quá chỉ vì Thẩm Âm một câu này, mà nàng cũng bắt đầu so đo. Quả thật cái xuân cung đồ kia là nàng cố ý để cho hắn nhìn thấy, nhưng nếu hắn không chịu phối hợp, nàng có muốn diễn cũng không diễn được.

Điều làm nàng ngoài dự liệu chính là, Thẩm Âm lại vô cùng chăm chú mà đọc sách, sau đó còn học thuộc thoại học thô tục trong sách, cùng với nàng chơi trò sắm vai.

"Người cái miệng nhỏ đúng là ngậm ta tới sướng muốn chết, người nói xem người có phải yêu tình hay không?"

Thẩm Âm đầy miệng thô tục, thô bỉ bất kham, tao đến nàng mặt đỏ tai hồng, làm Sở Tuyết đều cảm thấy thẹn thùng.

"A...Cầu xin người...Nhẹ một chút....Bị làm hồng rồi...Ô oa...."

Phía sau Thẩm Quân là cục đá nhon nhô lên, đâm vào người nàng đến đau đớn, hai mắt rung rung.

Thân hình mảnh mai bị hắn đâm đến rách nát như hoa lục bình.

Âm thanh lâm lâm, khí thế ngất trời, can rở đến hoàn hảo, Sở Tuyết chưa từng trải qua như thế. Mỗi lần tiếp xúc với người trong lòng thân mật, nàng đều không dám hành động quá suy nghĩ, mỗi một động tác đều ôn hoà có lễ, một cách có kỷ. Thẩm Âm cuồng dã quyền rũ, ở trong thế giới của nàng hoàn toàn khác nhau, nàng đúng là có khiếp sợ, không thể tin tưởng, lại nhìn không được tò mò vô cùng.

Ở gần nghe bọn họ, nghe âm thanh của bọn họ, nghe tiếng nước kỳ lạ phát ra, thế nhưng dũng quân của nàng không nhìn được mà ướt đầm, làm Sở Tuyết xấu hổ tức giận vô cùng.

Nàng đường đường là thiên kim Bình Bộ Thượng Thư, sao có thể vì hành động thô tục của bọn họ mà ngửa ngáy tâm ma.

Sở Tuyết kháng cự trong lòng, nhưng vẫn không nhìn được vênh tai lên chú ý.

Sau đó nàng nghe thấy tiếng nam tử kia gầm nhẹ: "Thao chết người cái tiểu yêu tình."

Rồi sau đó lại là âm thanh nữ tử rên rì: "Không được...Muốn tới..."

Một lát sau, bên ngoài không còn âm thanh, tiếng bước chân vang lên, sau đó trong viện quay về bình tĩnh như xưa.

Kết thúc rồi sao?

Sở Tuyết không biết, nhưng mà Thẩm Âm ở đó, nàng không dám rời đi.

Nàng không biết, Thẩm Âm sau đó cũng ngốc nghếch ngồi lì trong viện, cũng không chịu rời khỏi. Nàng chỉ có thể dè dặt khó chịu mà trốn ở bên trong, cả da đầu cũng tê dại.

Bên trong, Thẩm Âm đem tới một cái thùng gỗ đựng nước ấm đến, ôm cả người Thẩm Quân trần trụi, hai người cứ thế mà ôm chặt lấy nhau.

Nước ấm xoa dịu thân thể đau nhức, cả người đều lười biếng, rúc vào người hắn, thoải mái khiến nàng hà một hơi.

Bỗng nhiên nhớ tới cái người tên Sở Tuyết kia vẫn còn ở trong núi giả, vạn nhất không cẩn thận có thể chết trắng cả. Nàng ngó ra bên ngoài, tâm thần không yên, Thẩm Âm nhìn không được cùng nàng phân cao thấp.

"Người nhìn ra ngoài làm gì...Là muốn xem cái người họ Sở kia sao?"

Thẩm Quân kinh ngạc: "Người biết?"

"Có gì mà ta không biết." Thẩm Âm thấy cuối cùng nàng cũng chịu chú ý đến hắn, tâm trạng liền thoải mái.

"Nàng không phải thích trốn ở góc tường nghe lén sao, khiến cho nàng ta ở đó một buổi tối đi."

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: Khi chuyện gian dâm bị nghe lén (h)

Đêm đến, bên trong Thẩm Phủ ở phía Đông Viện.

Trước sau như một ngàn trập âm thanh ngầy thơ, có tiếng nữ tử vừa than vừa khóc, uyển chuyển như ngâm thơ, tựa như một cộng lòng vũ nhẹ nhàng cao vào tím gan người nghe, còn cao đến khó chịu.

Đặc biệt vào buổi tối, âm thanh như hiện rõ hơn, nhưng càng nghe càng làm lòng người thêm khó chịu, giống như chỉ có thể nghe thấy chứ không được ăn, cũng không được chạm vào.

Một tiếng "lạch cạch" phá tan xung quanh tĩnh lặng, cộng theo tiếng một nữ tử rên rĩ: "A....Tiểu cữu..."

Ở một nơi tối đen như mực mà ba người bên ngoài không thể nhìn thấy, có một nữ tử dáng người nhỏ nhắn xinh xắn ghé vào trên bệ cửa sổ, hai viên thủy nhũ không ngừng lay động, tình tế mà kiều mị, trên đó tràn ngập dấu vết bị răng cắn, xung quanh quanh vú ướt đầm dề nước miếng.

Nam tử vòng tay rộng lớn, một vòng tay có thể ôm trọn nữ tử đối diện vào lòng, tựa như một cái gong xiềng xích, nam tử kia dùng một tay nâng cao hai cái đùi thon dài, ở nơi riêng tư bị nam tử kia ra sức đâm vào, dâm thủy liên tục chảy ra, tựa như vô cùng kích thích.

"Tiểu tao hoá, nhìn xem xung quanh đều là dâm thủy của người..."

Thẩm Âm có ý hạ sát bên tai Thẩm Quân mà nói, nhưng đôi mắt chăm chú nhìn về phía núi giả cách đó không xa, trong mắt giấu không được tà tử.

Xung quanh đều tối đen như mực, nhưng lỗ tai Sở Tuyết lại cứ chú ý về phía căn phòng gần đó, âm thanh thân thể va chạm vào nhau, một chút lại một chút đánh vào bên trong cơ thể Sở Tuyết.

Không bàn đến chuyện nam tử kia hành động phóng đảng, lỗ mũi lại hạ lưu, lời nói vô cùng thô tục. Làm thân thể nàng không thể nhịn được mà nóng lên, nhiệt huyết cũng quay cuồng giống như bị hàng vạn con kiến nhỏ gặm nhấm, thật sự ngứa ngáy đến khó nhịn.

Sở Tuyết kim lòng vuốt ngực, ảo tưởng người đang được âu yếm kia chính là thân thể của nàng, chịu đựng không bắt giác mà phát ra tiếng rên rĩ, Sở Tuyết duỗi tay thăm dò nơi riêng tư của mình, đầu ngón tay xoa nắn âm hộ đã sớm chảy thành nước.

"Người nói xem, kêu đến dâm đảng như vậy, muốn cho người khác nghe thấy sao? Muốn làm nam nhân khác nghe đến chướng căng, nữ ưt hết dưng quần sao? May mắn, bộ dáng của người như vậy cũng chỉ có thể để một mình ta nhìn thấy, người nói xem có đúng hay không?"

Thẩm Âm bỗng nhiên nói ra câu này, ba người đang lén lút trốn bên ngoài cả thân thể đều cứng đờ, bọn họ không chỉ nghe thôi, mà còn để ý đến lời Thẩm Âm vừa nói, cái gì mà nam thì chướng căng, nữ thì ướt cả dưng quần.

Mùa hạ, trời nóng, nhiệt huyết bên trong làm người ta nghe xong chỉ muốn nhảy xuống nước mà bơi hai vòng, Âm Nhất và Âm Tam cả thân thể thật lạnh, yên lặng đem thân thể lui vào nơi tối đen mà ẩn nấp. Sở Tuyết cũng dừng động tác, hoàn toàn tĩnh ngộ việc làm của chính mình, hận không thể tìm cái hầm mà chui vào.

Thẩm Quân biết hần cố ý nói ra câu này, là muốn chỉ vào Sở Tuyết, nhưng mà nàng vẫn không nhịn được cảm thấy thẹn trong lòng.

Nhắm lại mí mắt, hơi thở nóng rực của nam tử thô nhiệt thổi dọc trên cổ nàng, một trận lại một trận tê dại.

Vật cứng nóng rực ở trong cơ thể nàng mà nhảy múa, quy đầu sung to hướng vào nơi mẫn cảm trong tiểu huyết nàng mà đâm, làm tới nàng không thể hạ chân xuống, muốn đứng lên rồi khỏi cũng không đành.

Nàng tròn mắt quay đầu, lại nhìn thấy Thẩm Âm cười tự nhiên, mắt sáng mày kiếm, anh khí bức người, đem cả người nàng bao phủ trong cơ thể cường tráng, bá đạo khí thế.

"Hôm nay ánh trăng thật đẹp, chúng ta có nên đi vào trong viện nhìn một chút không?"

Thẩm Âm không phải dùng lời nói để dò hỏi nàng, mà trực tiếp đem thân thể nàng xoay người, nháy mắt còn thịt thô cứng lại đâm sâu hơn nữa, khoái cảm nóng rực lại dâng lên, tê dại một mảnh. Thẩm Quân ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly, miệng nhỏ khẽ héch, thân thể kịch liệt co rút, hai chân ở trên hồng hân, ngón chân sưng đến cuộn tròn, cả người giống như cá chết.

Ở lúc cao trào, nhục huyết lại thêm khẩn, còn thịt giống như bị hàng ngàn cái miệng nhỏ mút vào, Thẩm Âm hai mắt đều đỏ lên, tình dục quay cuồng, ôm chặt nàng vào lòng, nhanh chóng đóng đưa.

"A.....A....."

Thẩm Quân thoải mái muốn chết, thân thể tại hạ truy, còn tiết tiện vào. Thẩm Âm mỗi một bước đi, đều làm còn thịt kia đi vào càng sâu. Hai người đi qua tới nơi nào, trên đất lại lưu lại một món nước bất quy tắc.

Thời điểm hần ôm nàng gần tới cửa phòng, Thẩm Quân rên rĩ càng cao: "Dừng lại đi...Không được....Cầu xin người..."

Nàng nói ra câu này có ít nhiều phần trái lương tâm, nếu như không phải ở núi giả kia có người, nàng đúng là muốn cùng với hần phóng đảng mà làm nhau.

Nàng vừa lên tiếng, Thẩm Âm lập tức phụ họa: "Làm chết người, cái đồ lẳng lơ, người không cần ta, có nghĩa là cần một nam tử khác phải không? Bị ta cấm còn không biết thành thật."

"Không...A....Không được....Buông ta ra đi...." Thẩm Quân đặt tay trên cổ hần, hai chân mềm mại nhắm cổ dây dựa, nhưng chỉ cố tình làm cho còn thịt kia càng lúc càng sâu, lui cũng không thể.

Không được, nhưng mà không có, thì không chịu được...

Cả mặt Thẩm Quân đều hồng rực, tràn ngập xuân tình, mắt như mặt hồ mùa thu, làm Thẩm Âm càng nhìn càng vui mừng, càng nhìn càng vừa lòng, động tác càng thêm hoan đại.

Hần rút còn thịt ra, nhưng chưa lại quy đầu bên trong, sau đó lại đâm thật mạnh, làm tóc nàng bay đến tán loạn, hai luồng thạch nhũ ở trước ngực, trong đêm tối dường như tỏa sáng, yết hầu của Thẩm Âm liên tục nhảy lên, hoảng đến cả hai mắt, sau đó hần cúi người, ngâm lấy một viên hồng mai, tràn đầy tư vị, vui vẻ mà mút vào.

Cũng không biết là do hần biết ở đây có người ngoài, hay là hai người đang cùng nhau đã chiến, mà hành động càng lúc càng điên cuồng.

Thẩm Quân không che dấu được dâm đảng kêu lên, tiểu huyết bị hần làm đến sung đỏ, giữa hai chân nhảy nhụa dâm thủy, cả người giống như sắp đổ, khoái cảm một đợt lại một đợt bao phủ.

Thẩm Âm đứng như suy nghĩ, hần chưa hề ngừng lại.

"Bảo bối, đêm còn dài, người đừng mong kết thúc..."

Hần một câu này lại làm ba người bên ngoài, cộng với một Thẩm Quân, cả thân mình đều mềm nhũn, Thẩm Quân không bao lâu lại vang lên tiếng rên rĩ, lúc thì cầu khẩn mà xin tha.

Thẩm Quân đúng là muốn cho Sở Tuyết thấy tính tình Thẩm Âm tàn bạo, nhưng nàng không muốn cho người ta nhìn thấy chính mình như thế.

Một đêm hôm nay trôi qua, đối với Sở Tuyết ngỡ như đã mấy đời, mỗi một lúc nàng cảm thấy như muốn ngã gục vì mệt mỏi, bên tai lại vang lên âm thanh nữ tử xin tha, cộng với nam tử thô suyển mà lên tiếng.

Cuối cùng, tiếng mưa bên trong phòng cũng kết thúc, trở về yên lặng, bên tai nàng giống như xuất hiện ảo giác, ù ù cả hai tai, kích thích vô cùng.

Sau khi hân đem thân thể Thẩm Quân rửa sạch, lau khô người nàng, Thẩm Âm ôm Thẩm Quân đã hôn mê lên giường, để lại Âm Nhất và Âm Tam dò ngầu hai mắt tiếp tục gác đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Trần Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Tình nhân trong mắt hoá tây thi

Ngày hôm sau, Thẩm Âm không chừng kéo dài thời gian ở bên cạnh Thẩm Quân, cho tới khi mặt trời đã nhô cao. Mới buổi sáng mà rời khỏi. Thẩm Quân chịu đựng toàn thân đau nhức, khắp khiêng đi về phía núi già, nhỏ giọng nói: "Sở cô nương...Sở cô nương...Người có thể ra rồi..."

Có...Có thể ra ngoài?

Sở Tuyết hậu tri hậu giác mới từ núi già chui ra, cả thân thể xương cốt đều kêu gào đau đớn, toàn thân lúc nóng lúc lạnh. Nàng tuy nhìn mờ người khác đúng là không đúng, bản thân có tội, nội tâm lại có oán hận, nhưng nhìn Thẩm Quân trước mắt, Sở Tuyết lại cảm thấy bản thân mình may mắn hơn nhiều.

Thẩm Quân mặc trên người một bộ áo váy rộng thùng thình, tuổi còn nhỏ nhưng mà thường xuyên mặc áo trắng gầy gầy, người như Thẩm Quân đúng là hiếm thấy, quần áo trên người nàng lúc nào cũng rộng thùng thình che hết cả thân thể.

Nhưng bên trong một thân áo trắng như vậy, Thẩm Quân chỉ có dùng quần áo để che lấp đi vết hằn đỏ khắp người mà thôi. Sở Tuyết một thân nổi hàn khí, khuôn mặt tiêu tụy, nhưng Thẩm Quân so với nàng còn nhợt nhạt hơn vài phần, ngày hôm qua, cả ngày hôm qua, thế nhưng nữ tử này lại có phần tang thương hơn trăm ngàn lần.

Thẩm Quân môi trở nên trắng bệch, hốc mắt cũng đỏ, miệng mở nhỏ, âm thanh khàn khàn giống như bị xé rách: "Sở cô nương...Người có chỗ không khoẻ sao?"

Bộ dạng Thẩm Quân vô cùng bi thảm, Sở Tuyết còn có thể nói gì nữa? Nàng lắc đầu, cắn răng: "Ta không có gì đáng ngại, người không khoẻ là người, mau vào trong nghỉ ngơi đi, nếu thân thể không chống đỡ được nhất định phải đi tìm đại phu."

Thẩm Quân khỏe nhất có nước trào ra giống như sắp rơi xuống: "Hắn không cho ta tiếp xúc với người khác, đặc biệt là nam tử. Ta có thể nhìn thấy Sở cô nương, đã là tu trăm kiếp, mới có phúc phận này..."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa, mau vào trong nghỉ ngơi, ngày khác ta lại tới thăm người."

Sở Tuyết thúc giục Thẩm Quân vào trong, thấy thân hình ốm yếu đơn bạc của nàng biến mất trong tầm mắt, mới vội vàng rời khỏi. Địa phương ghé thăm quý quái này, Sở Tuyết không muốn ở lại cho dù chỉ một chút.

Một đêm lang thang bên ngoài, thiếu chút nữa đã không chịu được mà mất động, hai chân đau đớn vô cùng, đầu óc Sở Tuyết lại có phần hỗn loạn, hoảng loạn trở về Tây Viện. Cùng chỉ hướng với nàng, Thẩm Quân sau khi trở về phòng, khuôn mặt tiêu tụy phút chốc đã vui đi hoàn toàn.

Xoay người hoạt động gân cốt, trong túi áo Thẩm Quân lấy ra một phần hiệu dược mà nàng đã chuẩn bị, há mồm nuốt xuống. Không cần nhiều thời gian lắm, cả người nàng trở nên vô cùng thoải mái, hai mắt sáng ngời, nét mặt toả sáng.

Còn đầu nữ tử yếu ớt gầy gò mà mọi người thường nghĩ tới nữa.

Nhưng mà dù sao cũng là lần lộn cả một đêm, mệt cũng là thật.

Thẩm Âm đúng là cảm thấy.

Nàng tức giận mắng một tiếng, làm hai người đang nằm trên nóc nhà nghỉ ngơi, âm thầm liếc nhìn nhau...Ân, tiểu thư phu nhân chắc chỉ đang nói mở mà thôi.

Lại nói Sở Tuyết bên này, sau khi nàng trở về Tây Viện, nằm trên giường, bệnh tới không dậy nổi, sốt cao liên tục ba ngày đều lâm vào tình trạng hôn mê. Điều này làm cho Thuý Liễu xoay như chong chóng, Thẩm Âm lại không có cách nào tìm được, thật sự không còn cách nào khác, đành phải liên hệ với vị kia.

Thuý Liễu vừa âm thầm rời khỏi Thẩm Phủ, phía sau lập tức có người bám theo, sau đó đem mọi việc báo cáo khẩn cấp tới Thẩm Âm.

Doanh chủ tướng vùng ngoại ô.

Bên trong lầu lớn rộng mở, bên trên bàn có bày một án thư thật dài, Thẩm Âm ngồi ở vị trí đầu tiên, xung quanh hẳn có tất cả sáu người, trước mắt bọn họ chính là Âm vệ đang bí mật báo cáo tin tức.

"Thuý Liễu kia đầu tiên đã tới được thiện phòng, ở bên trong có gặp qua quân sự, sau đó vòng một đường khác, lại gặp một vị đại phu. Cuối cùng nàng ta đi tới Trần Bảo Các, gặp một người gọi là Lý lão bản."

"Sở Tuyết kia ở trong Thẩm Phủ hôn mê ba ngày, Thuý Liễu đi tới được phòng còn hiểu được, tâm tư gì lại đi tới Trần Bảo Các? Bên trong nhất định có mờ ám."

Đình Hoà Tĩnh vô bàn, đem toàn thấy mọi việc mà ai ai cũng hiểu được nói ra.

Một người bộ dạng bên ngoài có phần nhơ nhẫm hơn, vuốt vuốt râu quai nón, lên tiếng: "Nhất định phải tra tới cùng."

Trần Hồ đối với hai người bọn họ, nghe những lời vô nghĩa vừa rồi coi như gió thổi bên tai, nhìn Thẩm Âm: "Thuý Liễu này tại sao trước khi đến được thiện phòng, lại cố ý đi đường vòng?"

Hành vi kỳ lạ của nàng ta, đủ để đám người bọn họ bàn luận trong sáu bảy ngày.

"Mặc kệ thế nào, Thuý Liễu kia nhất định phải phải người theo dõi chăm chăm"

Thẩm Âm nhìn Âm vệ nói

"Tuần mệnh."

Lại hỏi: "Thẩm Quân đang làm gì?"

Vừa nghe hai chữ Thẩm Quân này, trong phòng những người khác đều không hẹn mà cùng nhau nổi lên tâm tư bát quái.

Âm vệ đem mọi chuyện mà Thẩm Quân đã làm từ sáng, từ nhỏ tới lớn đều nói lại không sót chữ nào. Ngoại trừ việc tiểu thư phu nhân gọi tướng quân là "cảm thụ".

Âm Nhất và Âm Tam đều cùng nhau cho rằng, nói mở là việc bình thường, ai là người phạm nhất định gặp phải, không cần báo cáo.

Thẩm Âm một tay chống cằm, mặt mày cao gầy, đôi mắt lại rực rỡ lung linh, cười khê, hứng thú dạt dào mà nghe báo cáo.

"Tiểu thư phu nhân nói với Sở Tuyết, ngài không thích nàng tiếp xúc với người khác, đặc biệt là nam tử. Sở Tuyết còn nói về sau nhất định sẽ lại đến thăm, sau đó vội vàng..."

"Khoan..." Thẩm Âm đáng gây lời Âm vệ nói: "Người nói là Thẩm Quân nói ta không thích nàng tiếp xúc với nam tử khác?"

"Đúng vậy." Âm vệ trả lời.

Những người xung quanh âm thầm nghĩ: Thẩm Quân cô nương này sao có thể bịa đặt loại chuyện vô lý như vậy? Liền tính đây là sự thật, thì chỉ có thể chứng minh một điều, tướng quân đại nhân đường đường là nam tử hán đại trượng phu thật ra bụng dạ hẹp hòi ích kỷ. Không ngờ Thẩm Âm lại vui như có gió thổi thổi qua người, mặt mày vui vẻ, hớn hớn nói: "Vân Vân của chúng ta đúng là yêu ta sâu sắc vô cùng, không muốn ta đối với nàng có khổ tâm gì, thật là vừa ngoan ngoãn vừa mê người."

Tướng quân, câu nói kia rõ ràng không có ý như ngài nghĩ?

Nhưng mà lời phản bác này, có cho vàng cho bạc mọi người xung quanh cũng không dám nói ra khỏi miệng. Nhìn Thẩm Âm bộ dạng đắc ý, lúc này đi xía vào chuyện của hắn, khác nào tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Tướng quân." Lâm Nguyên đột nhiên mở miệng, tức khắc làm mọi người xung quanh đổ dồn chú ý về hắn. Lâm tiên sinh quả nhiên là người lý trí nẫu mực nhất.

"Chuyện gì?" Thẩm Âm nghiêng đầu, như cũ trên miệng vẫn còn mỉm cười. Ngón tay vui vẻ, gõ gõ tiết tấu lên mặt bàn.

"Tướng quân, ngài làm sao lý giải được câu nói của Thẩm cô nương?" Lâm Nguyên là người không có kiêu ngạo càng không siểm nịnh, ánh mắt nóng bỏng như muốn nhìn thủng người ta.

"Một câu như vậy nghe qua liền hiểu rõ." Thẩm Âm có phần kinh ngạc, lắc đầu nói: "Người vẫn là nên đi tìm một cô nương yêu đương đi, loại chuyện thế này vẫn nên tự mình cảm nhận."

Lâm Nguyên nhàu mày, biểu tình hơi cương.

Từ khi Thẩm Quân xuất hiện, Lâm Nguyên liền mất đi vị trí thứ nhất trong lòng Thẩm Âm, hiện giờ còn bị tướng quân trêu chọc, trong lòng đúng là có phần hụt hẫng, đối với Thẩm Quân oán niệm lại cao hơn một phần.

Thẩm Quân một bên đang ngủ ngon lành, không hiểu tại sao lạnh cả sống lưng. Thẩm Quân cũng không biết được bản thân mình đang bị người khác nhìn với ánh mắt lạnh lùng căm ghét.

"Cũng đúng, người không hiểu tình yêu là gì, làm sao có thể nghe hiểu ta phân tích." Thẩm Âm thân nhiên tự đắc, bắt đầu sự ngọt ngào bạo kích cả tế bào.

"Vân Vân không phải nói là ta không cho phép nàng tiếp xúc nam tử khác sao? Ý tứ kia là muốn nói với Sở Tuyết, ta là đối với nàng vô cùng độc sủng, Sở Tuyết kia nếu biết thức thời, nên hiểu được ta đây không phải là nam tử cho nàng mơ ước."

Không đúng không đúng, điều này là do ngài một bên hoàn toàn tình nguyện, thừa tướng quân!!!

"Không phải ta nói Sở Tuyết kia cả đêm núp ở góc tường nghe lén sao? Chắc chắn nàng cũng hiểu được ta với Vân Vân là nùng tình mật ý, Vân Vân còn không phải có ý cho Sở Tuyết nhìn thấy dấu vết ta lưu lại sao?"

"Đó là cách dễ tuyên thệ chủ quyền."

Tướng quân, ngài xác định câu ngài vừa nói với câu chúng ta nghe được là cùng một câu sao? Vì sao ý tứ lệch lạc nhiều như thế?

Rốt cuộc, vẫn không biết Thẩm Quân đối với Thẩm Âm là tình sâu vô cùng, hay là Thẩm Âm đối với Thẩm Quân yêu đến thâm trầm, hiện giờ cảm nhận của mọi người, vẫn là vô cùng vô cùng rõ ràng.

Tướng quân, chỉ sợ ngài thật sự là có tài...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khi Tràn Dầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Thưởng thức lẫn nhau

"Vân Vân của chúng ta đúng là đối với ta yêu đến sâu thẳm, thâm trầm. Quả thật cho cùng vẫn là phúc phận của ta, cho nên ta quyết không để ai cướp nàng đi." Thẩm Âm tưởng tượng một ngày hắn mất đi Thẩm Quân, đột nhiên lửa giận lại bạo trướng, nhất thời liền bùng nổ, lời Lâm Nguyên định nói ra tức thời bị đánh gãy.

"Khụ khụ...Tướng quân, chúng ta vẫn là nên nói về quan hệ của Ngũ tử và Sở Tuyết đi."

Những người khác đều thất thời sôi nổi gật đầu tán đồng. Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, cho dù mọi người có nói thêm gì đi nữa thì tướng quân cũng như là gió thổi qua tai mà thôi.

"Cũng đúng, tương lai còn dài, ngày khác lại nói với các người chuyện của ta và Vân Vân."

"Khụ khụ..."

Xin lỗi, chúng thần không cần cái gọi là ngày khác này.

"Thanh Mông, sự tình sai người điều tra, thế nào rồi?" Thẩm Âm về mặt thay đổi, hướng về người ngồi đối diện Trần Hồ, diện mạo có phần cương nghị.

"Hồi bẩm tướng quân, sau khi thân lên Kinh điều tra, Sở Tuyết kia bình thường có nhiều bạn tốt, đặc biệt nhất vẫn là nữ nhi của Giang Gia. Tiểu thư Giang Mộng Nhân. Hai người cùng nhau gặp gỡ ở Thư Viện Thái Hòa, sau đó thường xuyên gặp gỡ, cùng nhau tới Thính Tuyết Lâu nghe thư uống trà." Thanh Mông nói.

"Thư Viện Thái Hòa? Thính Tuyết Lâu?"

Thẩm Âm vừa lên Kinh mấy ngày, đối với vài tụ điểm trên hình như không có quá nhiều hiểu biết. Thư Viện Thái Hoà hẳn quả thật có từng nghe nói qua, nhưng phần lớn những người tới đây học đều là con cháu của đại quan quý nhân. Cũng không biết có nên cho Thẩm Quân tới thư viện này học tập một phen không?

Ngôn thái phó là người của Thư Viện Thái Hoà, hai người họ quan hệ cũng không tồi, vẫn là nên đến đó bái kiến ông ấy một lần. Thẩm Âm đầu óc chỉ mòng đến việc làm sao có thể khiến Thẩm Quân vui vẻ, muốn Thẩm Quân có thêm kiến thức, muốn nàng đối với tương lai có ý tưởng riêng của mình.

"Uống trà ở nơi gọi là Thỉnh Tuyệt Lâu sao? Nơi đó còn có gì đặc biệt?" Thẩm Âm hỏi.

Thanh Mông giải thích: "Thỉnh Tuyệt Lâu chi phí bình thường đều rất cao, người bình thường không vào được, nếu có ý định muốn vào trong nhất định phải ở đại sảnh cùng vài vị văn hào đấu văn."

Thẩm Âm nghe tới đây đã không còn kiên nhẫn: "Hừ, bọn tiểu thư thiếu gia ở đây thật là rảnh rỗi ăn no không có chuyện làm. Điều tra được chủ nhân của nơi đây là ai chưa?"

"Thất hoàng tử, Thịnh Khiêm."

Thẩm Âm tâm tình lúc này cũng buồn lòng: "Là hần ta thì không có gì kỳ quái, bình thường đều chỉ biết vũ văn lộng mạc, không có đề ý đến thế tục, càng không màn triều chính. Cùng với Ngũ hoàng tử đúng là hai phái đối lập hoàn toàn."

"Tướng quân, Thỉnh Tuyệt Lâu này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, tốt nhất chúng ta vẫn nên cẩn thận điều tra cho thoả đáng."

Lâm Nguyên kiến nghị nói, trực giác nói cho hắn biết, lần này Thất hoàng tử cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài mà mang lên mình cái mặt nạ không màng phú quý như xưa.

"Ân." Thẩm Âm trầm ngâm.

Thất hoàng tử trong Kinh luôn có vị trí rất thấp, đối nhân xử thế tuy ôn tồn lễ độ, chẳng lẽ lần này hắn muốn học Ngôn thái phó kia, lấy nhân xử thế, lấy nhu mà chế cương?

Thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?

Sở Tuyệt nằm liệt giường năm ngày, cuối cùng cũng hạ sốt. Trừ bỏ miệng lưỡi khô khốc, thân hình mệt mỏi thì không có gì đáng ngại.

Sở Tuyệt vì muốn Thẩm Quân tin mình, một phần cũng là vì muốn rèn sắt khi còn nóng, nên chỉ âm thầm đem theo tám thân mật mới, mà tới cửa tìm Thẩm Quân.

Nếu không phải Thẩm Quân đã biết trước kịch bản, thì nàng quả thật bị năng ta lừa gạt hoàn toàn.

Lúc này, hai người ngồi đối diện nhau, ở trong phòng của Thẩm Âm mà tâm sự.

Sở Tuyệt hôm nay mặc một thân màu trắng, tổ nhũ thanh u, cùng với gương mặt tái nhợt, cả người trông giống như một đóa bạch liên...hoa...

"Ta nhiều ngày qua tuy nằm trên giường bệnh, nhưng nghĩ tới cảnh người phải chịu khổ trăm bề, lại nhìn không được khó chịu đau lòng." Sở Tuyệt kia lấy tay lau lau khoé mắt.

Thẩm Quân vẫn duy trì trạng thái sống không còn gì huyền diệu, chua xót nói: "Nếu không phải ở đây gặp gỡ được người, ta còn phải khổ sở hơn nữa. Sở cô nương, ta hy vọng người có thể nhanh lên rời khỏi nơi này, thủ đoạn của Thẩm Âm so với người nghĩ còn tàn bạo hơn nhiều." Ở trên giường có thể dùng đủ loại tư thế, lăn lộn nằng đến không còn ra người ra ma.

Sở Tuyệt lắc đầu, "So với lo lắng cho ta, người vẫn là nên lo cho chính mình thôi. Mấy ngày không gặp, lại ốm hơn một chút, thực sự làm lòng người đau đớn."

Kỳ thật, Sở Tuyệt nhìn thấy rất nhiều vết đỏ trên cổ Thẩm Quân, nhưng không muốn nàng mất mặt nên đành nhìn xuống không nói.

"Ta quen rồi." Thẩm Quân trong mắt lóe ra tia đau lòng vô lực, quanh thân toát ra đáng vẻ tinh thần bị suy sụp nặng nề.

Một nữ tử xinh đẹp như vậy, giờ đây sinh hoạt bị cấm kỵ hoàn toàn. Cả người bị áp bức khinh nhục, thật đáng buồn.

Đáng buồn đến phần nộ.

Cái gọi là chính nghĩa trong lòng toát ra, Sở Tuyệt nói với Thẩm Quân: "Nếu như người tin ta, ta nhất định sẽ giúp người thoát khỏi đây, ta nhất định dốc hết sức lực để người có được lại tự do."

Thẩm Quân trong mắt lóe ra tia kinh ngạc, sau đó giống như tâm đã thành tro tàn, buồn rầu nói: "Ta không có gia đình, hiện giờ chỉ có thể ở đây trú thân, không tính đi ra ngoài, đừng nói đến việc, rời khỏi là không thể."

"Không có gia đình? Chẳng lẽ tên Thẩm Âm kia hại người nhà mất cửa tan?" Ác ý của Sở Tuyệt dành cho Thẩm Âm lại tăng thêm một bậc.

"Không không không, người đừng nghĩ nhiều." Thẩm Quân vội xoa tay: "Chỉ là mẩu thân sau khi nuôi nấng ta nên người, tháng trước đã bệnh nặng không qua khỏi, sau đó ta tới An Châu này, rồi sau đó..."

Sau đó, chuyện thế nào xảy ra, buồn vui hay khổ sở, đều bị Sở Tuyệt tự thân vận động, suy diễn ra thành một trò chơi cường đoạt dân nữ nhà lành.

An Châu là địa giới của Thẩm Âm, hắn muốn cướp người, ai ở đó dám lên tiếng ngăn cản chứ?

"Tên Thẩm Âm này thật đáng giận." Sở Tuyệt nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể thiến chết hắn. Làm hắn hảo hảo chuộc tội.

Thẩm Quân trước mặt, đang ở tuổi như hoa như ngọc, sinh hoạt nên vui vẻ thuận lợi mà trưởng thành, ước chừng nàng ta xứng đáng nhận được hạnh phúc gấp trăm ngàn lần.

Chỉ bằng năng, sớm tìm cho Thẩm Quân một chỗ dựa tốt?

Sở Tuyệt quyết tâm, sau đó lại nói: "Thẩm Quân, người có muốn ra khỏi nơi này, tìm hiểu thế giới không?"

"Ta...Ta đương nhiên là hy vọng có thể."

"Vậy được, ngày mai ta sẽ nói với Thẩm Âm, cho người cùng với ta rời khỏi Thẩm Phủ, nếu như hắn cự tuyệt, ta sẽ bắt phụ thân tạo áp lực cho hắn. Hắn nếu như cho cha ta mặt mũi, ít nhất lần này cũng phải nhìn mà đáp ứng ta."

Sở Tuyệt nói vô cùng chân thành, hai tay nắm chặt tay Thẩm Quân, trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán, có phần nước mắt cuộn cuộn sắp trào.

"Người không cần phải mất công vì ta như thế, chỉ cần tới đây gặp ta, cùng ta trò chuyện, là ta cảm thấy vô cùng mỹ mãn rồi." Âm thanh nàng nghẹn ngào, cảm động đến hốc mắt cũng đỏ lên.

Sở Tuyệt à Sở Tuyệt...

Ta an nhiên ngồi đây đợi tin tốt của người!

Bạn đang đọc truyện *Sắc Khí Tràn Đầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).